

સુખસાગર અંથમાળા પુણ્ય ૪

પરમપૂજ્ય યોગનિષ્ઠ બુદ્ધિસાગર સૂરીશ્વરજી વિરચિત :-

પ્રે મ ગી તા

[ગુર્જર ભાષા બદ્ધ બુદ્ધિપ્રકાશ વિવરણ સહિત]

: વિવરણકાર :

પ. પૂ. આચાર્યદેવ ત્રિલોકિસાગર સૂરીશ્વરજી મહારાજસાહેબ

શ્રી રામ પ્રિ. પ્રેસ, ૪૭૦૧/૮, બદ્, અમદાવાદ

શ્રી સુખસાગર ગ્રન્થમાળા પુષ્પ ચોથું

પરમપૂજ્ય યોગનિષ્ઠ બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વર વિરચિત

પ્રે મ ગી તા

[ગુર્જરભાષાબદ્ધ બુદ્ધિપ્રકાશ વિવરણ સહિતા]

વિવરણકાર:

પ. પૂ. આચાર્ય કદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબ

સંપાદક:

પંડિત મફતલાલ ઝવેરચંદ

ખેતરપાળની પોળ-અમદાવાદ.

પ્રકાશક:

શ્રી બુદ્ધિસાગરસૂરિ જૈન જ્ઞાનમંદિર તરફથી

શા ભોગીલાલ અમથાલાલ વખારીયા.

સુ: વિજયપુર

બુદ્ધિ સંવત ૨૧

વિ. સંવત ૨૦૦૭

વીર સં. ૨૪૭૮

સને ૧૯૫૧

કિંમત રૂ. ૪-૦-૦

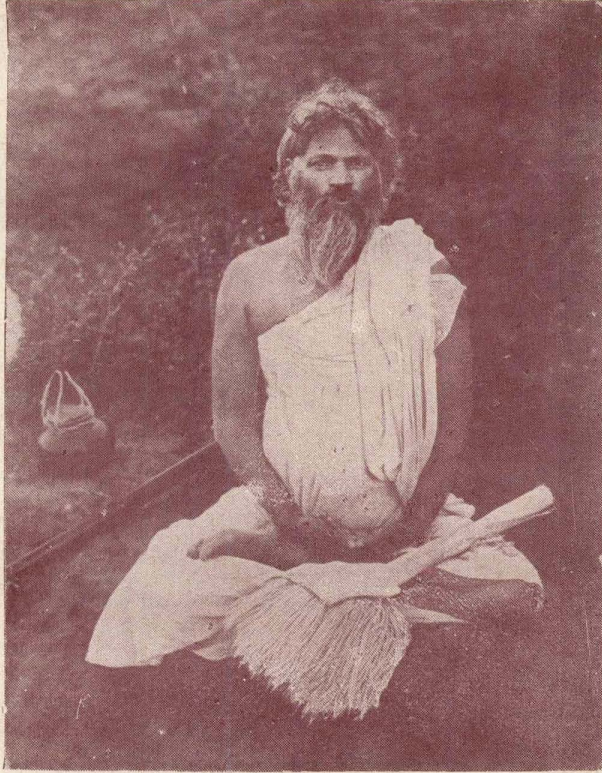
મુદ્રક:- પડિત મફતલાલ ઝવેરચંદ, નવન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ,
કે. ટીકવાની વાડી, ફરનાડીઝ પુલ નીચે-અમદાવાદ.

આ ગ્રંથમાં સહાય કરનાર ભાઈઓની શુભ ના મા વ લી.

- ૧૦૦૦] પાટણનિવાસી શ્રી વાડીલાલ કેવલચંદના પુત્રવધુ બેન જીવીભાઈ તરફથી
૪૦૦] મુંબઈનિવાસી શેઠ જગજીવનદાસ પ્રાગજીભાઈ (મુનિરાજશ્રી જયસાગરજીના
સ્મરણાર્થે) શ્રી મુળજીભાઈ તથા તુલસીભાઈ તરફથી.
૨૫૦] માણસાનિવાસી શેઠશ્રી વાડીલાલ દોલતરામ તરફથી. હ: ભાઈશ્રી મુળચંદભાઈ
તથા મણિલાલભાઈ તથા ભેગીલાલભાઈ.
૨૫૦] શ્રી મહેસાણા જૈન સંઘ તરફથી હ: હઠીભાઈ.
૨૦૦] સાધ્વીશ્રી અમૃતશ્રીજીની પ્રેરણાથી.
૧૦૦] સાલડીનિવાસી વાડીલાલ મંછારામભાઈએ પોતાની પુત્રીના દીક્ષા પ્રસંગે
યોગજિંદુની ૨૫ યુકો લઈને સાધુઓને ભેટ કરી.
૧૦૦] સાલડીનિવાસી નથુભાઈ તરફથી યોગજિંદુની ૨૫ યુકો લઈ સાધુસાધ્વીને ભેટ કરી.
૧૦૦] સાલડીનિવાસી શા દેવચંદભાઈ જેઠાભાઈ તરફથી.
૧૦૦] કંથારવીના સંઘ તરફથી હ: પ્રેમચંદ શેઠ
૬૩] શ્રી જયપ્રભાશ્રીની દીક્ષા પ્રસંગે.
૫૦] સાલડીનિવાસી શા મૂળચંદ અમથારામ તરફથી.
૫૦] સાધ્વીશ્રી હિમ્મતશ્રીની પ્રેરણાથી.
૫૦] સાધ્વીશ્રી જયપ્રભાશ્રીની પ્રેરણાથી.
૫૦] લાંઘણજી શ્રીસંઘ તરફથી હ: વીસાભાઈ.
૨૮] વિજયપુરના શેઠ કેશવલાલ તરફથી.
૨૫] લાંઘણજીનિવાસી શેઠ ખોડીદાસ છગનલાલ તરફથી.

પ્રાપ્તિસ્થાન:

વિજયપુર બુદ્ધિસાગરસુરિ જેન જ્ઞાનમંદિર
વિજયપુર

शास्त्रविशारद योगनिष्ठ जैनान्तर १०८ ग्रंथप्रणेतृ
श्रीमद् युद्धिसागरसूरीश्वरजी महाराज

जन्म :

विक्रम संवत् १९३० भाद्रपद १४, विन्ध्यपुर

दीक्षा :

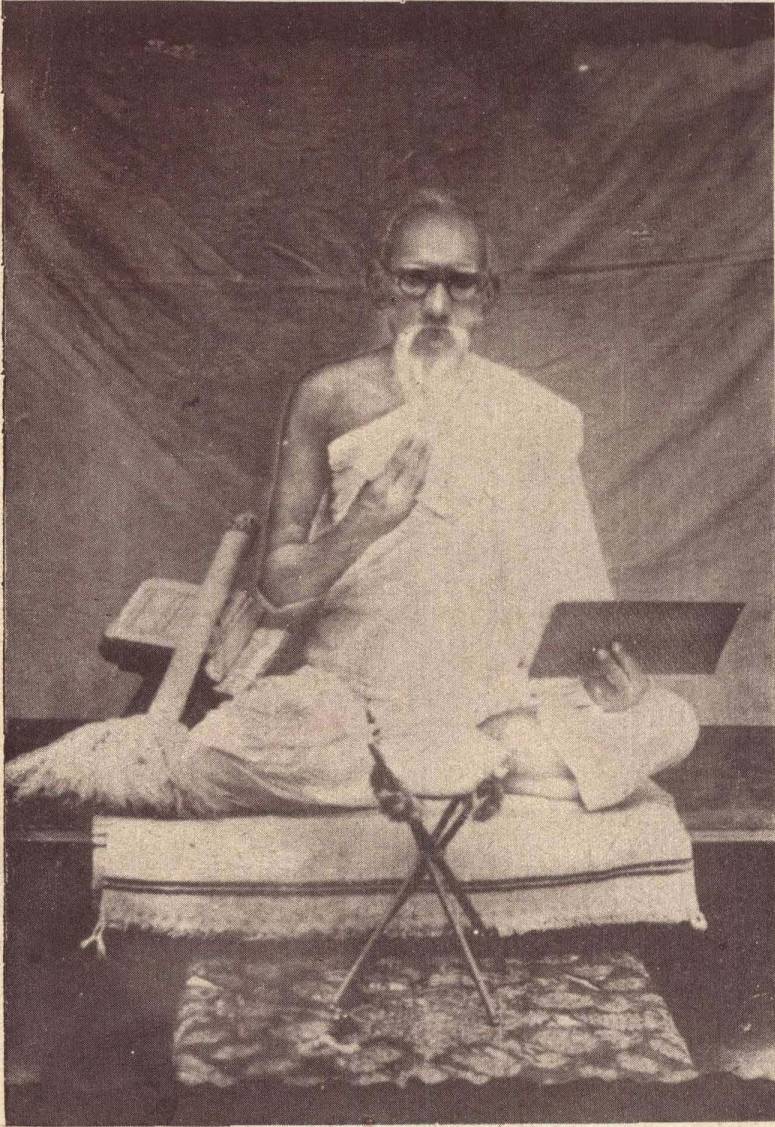
विक्रम संवत् १९५७ भाद्रपद सुदि ६, पावनपुर

आचार्यपद :

विक्रम संवत् १९७० भाद्रपद सुदि १५, पेथापुर

निर्वाण :

विक्रम संवत् १९८१ ज्येष्ठ पद ३, विन्ध्यपुर

પ. પૂ. આચાર્યદેવ ઋદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબ.

જન્મ : વિ. સં. ૧૯૪૧, વૈશાખ વદી ૧૩, વઢવાણ દીક્ષા : વિ. સં. ૧૯૬૪, મહા વદી ૬, લોદ્રા
 વડીદીક્ષા : વિ સં. ૧૯૬૪, વૈશાખ વદી ૬, જિંઝા ગણિપદ તથા પંન્યાસપદ : વિ. સં. ૧૯૭૯, આસો વદ ૬ જામનગર
 આચાર્યપદ : વિ. સં. ૧૯૯૦, મહા વદી ૬, ઈંદ્રોડા

સ મ પ ણ

સર્વવિશ્વેકસામ્રાજ્યં શુદ્ધપ્રેમ્ણા પ્રવર્ત્તે
યસ્યાગ્રે કાલચક્રસ્ય મયં કિશ્ચિન્ન વર્ત્તે

પરમપૂજ્ય પ્રાતઃસ્મરણીય પરમ તપસ્વી ગુરુદેવ પં, રવિસાગરજી ગણિવર
પરમપૂજ્ય મહાભદ્રિક ચારિત્ર ચૂડામણિ ગુરુદેવ પં. સુખસાગરજી ગણિવર
પરમપૂજ્ય યોગનિષ્ઠ જ્ઞાનદિવાકર ૧૫૦ ગ્રંથ પ્રણેતા ગુરુદેવ બુદ્ધિસાગર,
સૂરીશ્વરજી મહારાજ

તપ ક્રિયા અને જ્ઞાનથી જૈન શાસનની પ્રભાવના કરનાર તથા જગતના તમામ જીવો
ઉપર 'આત્મવત્ સર્વભૂતેષુ' ની ભાવના રૂપ ગુરૂત્રયીને પ્રેમના સ્વરૂપને
પૂર્ણપણે દેખાડનાર આ પ્રેમગીતા ગ્રંથ બુદ્ધિપ્રકાશ વિવરણ
સહિત પૂજ્ય ગુરુદેવોના પવિત્ર ચરણારવિંદમાં સપ્રેમ ભક્તિવડે

સમપાણુ કરે છું,

મહાગુરુદેવના ચરણકમળનો દાસ
મહિસાગર

પ્ર સ્તા વ ના

‘પ્રેમગીતા’ શબ્દ સાંભળતાં આ જૈન ગ્રંથ કયો અને કેણે રચ્યો તે જાણવા સહેજે વાંચક લલચાય તેમ છે કારણકે જૈનોમાં કલ્પસૂત્ર બ્રાહ્મણોમાં ગીતા અને મુસલમાનોમાં કુરાન તેમના ધર્મગ્રંથ તરીકે અતિપ્રસિદ્ધ ગ્રંથો છે. આ ગીતા શબ્દથી ઉદ્ભવિત પ્રેમગીતા જૈન ગ્રંથ કયાંથી આવ્યો? ક્યારે રચાયો? તે જાણવા સહેજે વાંચક ઉત્સુક બને તેમ છે.

આ ગ્રંથના રચયિતા યોગનિષ્ઠ બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી યોગ અને ગ્રંથ પ્રણયનમાં આ કાળમાં અપૂર્વ સ્થાન ધરાવે છે. તેમણે તેમના જીવનકાળમાં લગભગ ૧૫૦ ગ્રંથો રચ્યા હતા. જે પ્રસિદ્ધ થઈ ગયા છે અને હજી અમુદ્રિત પણ તેમના બનાવેલા ઘણા ગ્રંથો છે. યોગની સિદ્ધિ તરીકે તો વર્તમાન કાળમાં તેમનું સ્થાન અગ્રગણ્ય ગણાય છે. યોગ એ ચિંતવન કે રટણ દ્વારા આત્મામાં નૈસર્ગિક ક્રિયા લાવે છે. ગીતા એ પણ એક રટણને પર્યાયવાચક શબ્દ છે.

આ પ્રેમગીતામાં ગ્રંથકારે એકજ વાતનું જોરશોરથી ઉચ્ચારણ કર્યું છે કે જગતના તમામ જીવો પ્રત્યે મૈત્રી કેળવી સર્વ જીવોને આત્મસમાન માનો અને આ ભાવના જ્યારે જીવનમાં દૃઢ બનશે એટલે જીવ દેવમાંથી છુટો થશે અને તે દ્વારા સર્વ જીવમાત્રમાં મૈત્રી રાખનાર બની કોઈ ઉપર પક્ષપાતથી રાગી ન બનતાં સર્વનો સમાન ભાવે પ્રેમી બનશે. અને તે અવસ્થા જ્યારે જીવનમાં આવે ત્યારે આત્મા જીવમાંથી શિવ-સિદ્ધ બને છે.

આ વીસમી સદીમાં પ્રેમના નામે કેટલાક મતો અને પંથોએ જનતાને ખોટો માર્ગ દોરી હતી અને તેથી ભોળી જનતા ધર્મ માની ઉધે રસ્તે દોરાર્ધ અકલ્યાણ સાધતી હતી તેની કંઈપણબુદ્ધિથી આ ગ્રંથ સ્વર્ગસ્થ પરમ પૂજ્ય ગુરુદેવ બુદ્ધિસાગરસૂરિએ બનાવ્યો છે.

આ ગ્રંથમાં શુદ્ધ અશુદ્ધ પ્રેમનું સ્વરૂપ, પ્રેમના ફળો, પ્રેમ અને ધર્મની એકતા વિગેરે અનેક રીતે પ્રેમનું પૃથક્કરણ કરી આ ગ્રંથમાં વિશદ રીતે પ્રેમને સમજાવ્યો છે.

આ ગ્રંથકર્તાના જીવન આલેખન સંગ્રહી અહિં અમે માત્ર તેમના જીવન કવનને પૂર્ણ રીતે દર્શાવનાર મહાકાવ્ય યોગનિષ્ઠ આચાર્ય બુદ્ધિસાગરસૂરિ નામનો ગ્રંથ બહાર પડ્યો છે તેનો નિર્દેશ કરી અહિં સંતોષ માનીએ છીએ.

આ ગ્રંથની રચના સ્વર્ગસ્થ પૂ. આચાર્યદેવે વિજયપુરના એમાસમાં ઘણા ભાવુકોના આગ્રહથી યશોભદ્રસૂરિ વિગેરે પૂર્વપુરુષોના રચેલ પ્રાચીન પૂર્વગ્રંથોના આધારથી કરી અને પ્રેમના સાચા માર્ગે જીવોને દોરી ઉપકાર કર્યો.

આ ગ્રંથ ઉપર બુદ્ધિપ્રકાશ નામનું વિવરણ તેમના મુખ્ય પટ્ટધર પૂ. આચાર્યદેવ ઋદ્ધિ-સાગરસૂરીશ્વરજીએ કર્યું છે. આ ગ્રંથનું વિવરણ પૂજ્ય આચાર્યદેવે ૧૩૦થી ૧૫૦ કર્મો થાય એટલું દળદાર વિવેચન કર્યું હતું. પરંતુ આ અસહ્ય મોંઘવારીમાં તે ગ્રંથ ખુબ મોંઘો પડી જાય એ આશયે ગાથાર્થ અને ટુંકું વિવેચન કરી સુદ્રિત કરાવ્યો છે. આ સુદ્રિત ગ્રંથ વાંચકને પ્રેમગીતા સમજવામાં ખુબજ ઉપયોગી નિવડે તેમ છે. વિવરણકારનું વિસ્તૃત જૈન અને જૈનેતર શાસ્ત્રોનું ખુબ વાંચન આપણને ડગલે પગલે સાક્ષિપાઠોથી જણાયા વિના રહેતું નથી.

આવા અણખેડાયા વિષયો ઉપર ગ્રંથો લખવા કે તેમના ઉપર વિવેચન કરવું એ સામાન્ય માણસના ગળા બહારની વાત છે. પૂજ્ય આચાર્યદેવે સરળ સંક્ષિપ્ત અને સમ-જાય તેવું ગુજરાતીમાં વિવરણ કરી આ ગ્રંથને સુખોદ્ય બનાવી ખુબજ ઉપકાર કર્યો છે. તે વાંચકો વાંચન કરી સફળ કરે એજ વિજ્ઞાપિ.

પંડિત મફતલાલ ઝવેરચંદ.
ખેતરપાળની પોળ, અમદાવાદ.

ૐ હ્રીં શ્રીં અહં શ્રી મહાવીરાય નમઃ
પરમપૂજ્ય યોગનિષ્ઠ ગુરુવર બુદ્ધિસાગર સૂરીશ્વર વિરચિતા

પ્રેમગીતા

આચાર્યદેવ ઋદ્ધિસાગરસૂરિ વિરચિત શ્રી બુદ્ધિપ્રકાશ નામક વિવરણ સહિતા
વિવરણકારનું મંગળ.

ૐ નમોઽર્હતે શ્રી વીરાય, સર્વભાવવમાષિણે ।
વિષ્ણુન્દવિનાશાચ્ચ, ત્રૈલોક્યપૂજિતાય ચ ॥ ૧ ॥
પ્રણમ્ય પર્યા મત્ત્યા, બુદ્ધ્યગ્નિશ્રીસૂરીશ્વરમ્ ।
શ્રી પ્રેમગીતાગ્રન્થસ્ય વિવરણં કરોમ્યહમ્ ॥ ૨ ॥

આ સંસારમાં નાનાથી મોટા તમામ જીવો કોઈને કોઈ પ્રકારે આનંદ અનુભવે છે. આ આ આનંદના અનુભવમાં પ્રેમ કારણરૂપ હોય છે. પ્રેમ વિના આનંદનો અનુભવ થતો નથી. જો કે આ પ્રેમ જીવોમાં ભિન્ન ભિન્ન રીતનો દેખાતો હોય છે. વિષયાસક્ત જીવો ઇન્દ્રિયોના વિષયોના અનુભવથી જે આનંદ મેળવે છે તેમાં તેઓનો ઇન્દ્રિયોના વિષયો પ્રત્યેનો પ્રેમ છે. અને યોગીઓ પરબ્રહ્મ અને તત્ત્વચિંતનમાં મશગુલ બની જે આનંદ મેળવે છે, તેમાં તેને તત્ત્વચિંતન પ્રત્યેનો પ્રેમ હોય છે. આમ દરેક પ્રકારના આનંદમાં કોઈને કોઈ પ્રકારનો પ્રેમ રહ્યો છે. છતાં બધા પ્રેમનું કે આનંદનું સ્થાન તો આત્મા જ છે.

આ પ્રેમનું સ્વરૂપ અમારા ગુરુદેવ પરમપૂજ્ય પ્રાતઃ સ્મરણીય આધ્યાત્મયોગ દીવાકર શાસ્ત્ર વિશારદ યોગનિષ્ઠ જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજીએ પ્રેમગીતા નામના ગ્રંથમાં અદ્ભૂત રીતે પ્રતિપાદન કર્યું છે. તે ગ્રંથ સંસ્કૃત ભાષામાં હોવાથી બધા ન સમજી શકે માટે તેનું હું (ઋદ્ધિસાગર) ગુજરાતીમાં બુદ્ધિપ્રકાશ નામક વિવરણ કરું છું.

ગ્રંથની શરૂઆત કરતાં ગ્રંથકાર પૂજ્ય ગુરુદેવ મંગળ અભિધેય પ્રયોજન અને સંબંધ જણાવતાં પ્રથમ શ્લોકઃ આ પ્રમાણે રજૂ કરે છે.

પ્રણમ્ય શ્રી મહાવીરં, લોકાનાં હિતકામ્યયા ।
શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપં યત્ કિંચિત્ વચ્ચિ વિવેકતઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—શ્રી મહાવીર પરમાત્માને પ્રણામ કરીને ભવ્ય લોકના હિતને માટે વિવેકથી શુદ્ધ પ્રેમના સ્વરૂપને (પ્રેમગીતાને) કાંઈક સંક્ષેપથી કહીશ.

વિવેચન—દરેક અંથકાર અંથની શરૂઆત કરતાં મંગળ અભિધેય પ્રયોજન અને સંખંધરૂપ ચાર વસ્તુઓ કહે છે.

મંગળ શાસ્ત્રની આદિમાં જણાવવાનાં ચાર કારણો છે ૧ આસ્તિકતા ૨ નિર્વિધન સમાપ્તિ ૩ શિક્ષાચાર અને ૪ આચારની પરંપરા. મંગળ તે જ અંથકાર કરે છે કે જેને કોઈને કોઈ ઇષ્ટદેવ હોય છે. આ ઇષ્ટદેવને કરતા મંગળથી અંથકાર આસ્તિક છે તે સહેજે સમજાય છે તેમજ મંગળ કરવાનું બીજું કારણ અંથની નિર્વિધન સમાપ્તિ થાય તે છે અને તે નિર્વિધન સમાપ્તિ હંમેશાં શુભાનુબંધથી બને છે. આ શુભાનુબંધ ઇષ્ટદેવના સ્મરણ પૂજનમાં હોય છે આથી પણ અંથકાર અંથની આદિમાં મંગળ કરે છે. મંગળ કરવાના ત્રીજા કારણમાં શિક્ષાચાર છે. સંજ્ઞન પુરૂષો હરહંમેશાં કોઈ પણ પ્રવૃત્તિમાં ઇષ્ટદેવને સંભારે છે આ અંથકાર પણ શિષ્ટ હોવાથી ઇષ્ટદેવના સ્મરણરૂપ મંગળ કરે છે તેમજ ચોથા કારણમાં શિક્ષા-દિકમાં આચારની અખંડિતતા જળવાઈ રહે તે છે. આ અંથમાં અંથકારે ‘પ્રભુમ્ય શ્રી મહાવીર’ એ પદથી મંગળ કયું.

અંથમાં શું કહેવાનું છે તે જણાવવું તે અભિધેય છે ‘શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપ’ એ શબ્દથી પ્રેમગીતારૂપ અભિધેય જણાવ્યું. અભિધેય જાણ્યા વિના વાંચક અંથમાં પ્રવૃત્તિ કરતો નથી. તેની સહેજે જિજ્ઞાસા રહે છે, કે આ અંથ શું કહેવા માગે છે. અંથનું કહેવાનું જાણ્યા પછી વાંચકની જિજ્ઞાસા હોય તો અંથમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે અગર અટકે છે.

અભિધેય ભલે જણાવ્યું પણ તે અભિધેય જણાવવા પાછળ અંથકારનું શું પ્રયોજન છે. તે પણ વાંચક જાણવા ઇતેજર હોય છે. વાંચક જેનો અર્થ હોય તેને અનુરૂપ પ્રયોજન હોય તો તે તે પ્રવૃત્તિ કરે છે પણ તેની પાછળનું પ્રયોજન તે ન હોય તો અટકે છે. અગર વાંચક તેમાંથી પોતાને ઉપયોગી પ્રયોજન ન મેળવી શકે તો તે અંથમાં પ્રવૃત્તિ કરતો નથી, આ અંથ રચવાની પાછળ અંથકારનું પ્રયોજન એ છે કે ‘પ્રેમ’ ‘પ્રેમ’ શબ્દથી માત્ર ભડકવાનું નથી પણ ‘પ્રેમ’નો સાચો મર્મ અને રહસ્ય શું છે તે સમજવાની આવશ્યકતા છે. શુદ્ધ પ્રેમનું સ્વરૂપ જીવને ખ્યાલમાં આવે તો તે પુલ્કણાનંદમાં કદાપિ રચ્યતો નથી. પણ તે આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં રચે છે અને તેથી પરંપરાએ મુક્તિને વરે છે. અંથકારનું પ્રયોજન આ અંથની પાછળ પ્રેમનું શુદ્ધ સ્વરૂપ શ્રોતાને સમજાવી તેને હિત માર્ગે દોરી મુક્તિ તરફ લઈ જવાનું છે તે વાત લોકાનાં હિતકામ્યયા શબ્દથી જણાવી.

સંખંધ તો વાચ્ય વાચક પ્રગટ જ છે. શબ્દથી અર્થનો ઓધ તે વાચ્ય વાચક છે અંથમાં જણાવેલ શબ્દો અંથકારના હૃદયમાં રહેલ ઓધના વાચક છે અને તે વાચક શબ્દો શ્રોતાના હૃદયમાં પરિણમતાં અંથકારના વાચ્યને પરિણમન કરનારા બનશે.

આ ચાર અનુબંધ આદિ ગાથામાં જણાવેલ હોવાથી આ અંથ વાંચકને નિઃશંક આદરણીય થશે.

‘પ્રભુમ્ય શ્રી મહાવીર’—આ પદથી મહાવીર પરમાત્માની સ્તુતિરૂપ મંગળ છે. તેમાં મહાવીર શબ્દનો અર્થ શું તે પહેલાં સમજવો જોઈએ. વિશેષ કરીને કર્મોનો ક્ષય કરે તે ‘વીર’

વિદારયતિ યત્કર્મ, તપસા ચ વિરાજતે ।

તપોવીર્યેણ યુક્તશ્ચ તસ્માદ્વીર इति स्मृतः ॥ ૧ ॥

અથવા જે કર્મોને વિદારે છે મહાન્ તપસ્થાથી શોભે છે. તપ વીર્યવડે યુક્ત હોવાથી વીર નામથી જેનું સ્મારણ કરાય છે. આ રીતે વીર શબ્દનો લક્ષણ અને વ્યુત્પત્તિ અર્થ છે.

તેમજ જગત્માં દાનવીર, યુદ્ધવીર, કર્મવીર અને ધર્મવીર આ ચાર પ્રકારે પણ વીર પુરૂષોની ગણના થાય છે. કર્ણ વિગેરે પુરૂષો દાનવીરની ઉપમાને પામેલા છે તે એટલા માટે કે તેમની પાસે આવનાર યાચક માગતાં ભૂલે. જે માગ્યું તે સર્વસ્વ આપવામાં તેમનો હાથ અચકાવો નથી તેથી દાનવીર તરીકે ગણાયા છે. લક્ષ્મણ અર્જુન હનુમાન વિગેરે યુદ્ધવીર પુરૂષો તરીકે ગણના પામેલા છે. કારણકે હજારો માણસોની સામે પણ એકાકીપણે ઝુઝમતા તે કદાપિ અચકાયા નથી કૃષ્ણ ભીષ્મ વિગેરે પુરૂષો કર્મવીર પુરૂષો છે કે જેઓ કર્તવ્ય-પરાયણ રહી ઇચ્છિત વસ્તુને પાર પાડનારા હતા. ગજસુકુમાળ વિગેરે મહાપુરૂષો તે ધર્મવીર પુરૂષો છે.

ચરમ તીર્થંકરભગવાન મહાવીર પરમાત્મા દાનવીર, યુદ્ધવીર કર્મવીર અને ધર્મવીર એમ ચારે પ્રકારના વીર હોવાથી મહાવીર છે. વરસીદાન વખતે સેંકડો સૈન્યાનું દાન છૂટે હાથે આપેલ હોવાથી ભગવાન દાનવીર હતા. રાગધ્વેષરૂપ મોહના શત્રુઓને ઉમેડી નાંખવાથી તે યુદ્ધવીર હતા. અને કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિના કારણરૂપ આશંસા રહિત દુસ્તપ તપ કરવાથી ભગવાન ધર્મવીર હતા. તેમજ કર્મોનો નાશ કરવાથી ભગવાન કર્મવીર પણ હતા આમ ચારે પ્રકારની ભગવાનમાં વીરતા દેખી દેવોએ ચરમ તીર્થંકર પતિ વર્ધમાનસ્વામીનું સંગુણ મહાવીર નામ પાડ્યું છે.

આ મહાવીર પરમાત્માને મસ્તક, બે હાથ, બે ઢીંચણ એમ પંચાંગપૂર્વક કાયશુદ્ધિથી સ્વર વ્યંજનના ભેદોના સ્પષ્ટ ઉચ્ચારણરૂપ વચનશુદ્ધિથી અને રાગ દ્વેષને ત્યજી નિર્મલ ભકિતપૂર્વક ભગવંતના ગુણોના સ્મરણરૂપ ભાવ મનશુદ્ધિથી પ્રણામ કરીને તીર્થંકર ભગવંતે આપેલ ત્રિપદીને અનુસરી ગણધરભગવંતે ગુંથેલ દ્વાદશાંગીરૂપ શાસ્ત્રસમુહનો અનુસરી આપણા પરમપૂજ્ય પ્રાતઃ સ્મરણીય પૂર્વ જ્ઞેનાચાર્ય શ્રીમાન્ યશોભદ્ર સૂરિપ્રવરે ભકિતયોગ નામનું પ્રકરણ રચતાં પ્રેમસ્વરૂપને જણાવનારૂં પ્રેમયોગ નામે પ્રકરણ રચીને આપણા ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો છે. આ ગ્રંથ આ દુઃખમકાળના ઝંઝાવાતમાં થયેલી ઉથલપાથલમાં નષ્ટપ્રાય થયેલો હતો, તેનો સમયગાળો રીતે પુનરુદ્ધાર કરીને પ્રેમગીતા નામનું આ વાહ્યમય વિસમી સદીના જીવોના હિતને ધ્યાનમાં રાખીને મોક્ષ માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ થાય તેવા ભાવથી ગ્રંથકાર પરમ-ગુરુદેવ યોગનિષ્ઠ શાસ્ત્રવિશારદ યોગદીવાકર બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજ કહે છે કે લોકોના હિત માટે શુદ્ધપ્રેમના સ્વરૂપરૂપ ‘પ્રેમગીતાને કંઈક સંક્ષેપથી વિવેક પૂર્વક કહીશ.’

પ્રેમનું લક્ષણ સમજવા પૂર્વે પ્રેમના જે પર્યાય શબ્દો હોય તેનું સ્મરણ આવશ્યક છે. તેથી પ્રેમના પર્યાયો: શ્રીમાન્ ઉમાસ્વાતિવાચક વર પ્રશમરતિમાં આ પ્રમાણે જણાવે છે—

इच्छा मूर्च्छा काम, स्नेहो गाध्यै ममत्वमभिनन्दः ।

अनुग्रह इत्यनेकानि, रागपर्यायवचनानि ॥ ૧ ॥

જગતમાં જે જે બાહ્ય પદાર્થો ઉપર પ્રેમ એટલે રાગ પ્રગટે તેને ગ્રહણ કરવાની સામાન્ય વૃત્તિ તે ઈચ્છા કહેવાય છે, અતિગાઢ તેવી જે વૃત્તિ કે જેમાં સત્યનું ભાનભુલાવાની સાથે એક રૂપ રસ ગંધ સ્પર્શમય પુદ્ગલ પદાર્થોમાં એકત્વ ભાવની જે વૃત્તિ થવી તે મૂર્છા કહેવાય છે. તેના ભોગની વૃત્તિ તે કામ કહેવાય છે, સ્નેહ અને પ્રેમ માત્ર દેવ ગુરૂ અને સમાન ધર્માત્માઓ પ્રત્યે આદરથી હર્ષોદ્ભાસનો હેતુ થાય છે તે સ્નેહ તથા પ્રેમ કહેવાય છે, આ શબ્દ પ્રશસ્ય અને અપ્રશસ્ય બંને પ્રકારના હોય છે, ગાઢ્ય, એ ભોગ્ય પદાર્થોમાં અત્યંત આસક્તિ હોય ત્યાં વપરાય છે, મમત્વ શબ્દ તે ચેતન કે જડ પદાર્થોમાં મારાપણાની ભાવનાથી ઉપજેલ વૃત્તિમાં બોલાય છે. અભિનંદ જે જે પદાર્થોને દેખી જાણી ભોગવતાં આનંદ થાય તે અભિનંદ કહેવાય છે જેમકે ભોગાભિનંદિ મોક્ષાભિનંદિ વિગેરે રાગ અથવા પ્રેમના પ્રાય: સમાન અર્થ જણાવનારા પદાર્થો છે. ભેમજ રાગરૂપે પ્રેમ અનુગ્રહમાં ઉપકારક થાય છે તેથી અનુગ્રહ પણ પ્રેમરૂપ ગણાય છે, સમ્યગ્ તત્વ ઉપર જે પ્રાપ્તિ દેવગુરૂ ધર્મ ઉપર જે રાગ ધર્મિબંધુને દેખીને જે પ્રમોદ થાય તે બધા પ્રેમના પર્યાય શબ્દો છે.

અંતકારને પ્રેમનું સ્વરૂપ એટલા માટે કહેવું પડે છે કે જગત્માં ‘પ્રેમ’ ‘પ્રેમ’ શબ્દ નો પ્રચાર વધી પડ્યો અને લૌકિકમાર્ગમાં તો ત્યાં સુધી વધ્યું છે કે પ્રેમમાર્ગથી જ વૈકુંઠ પ્રાપ્તિ થાય છે આ પ્રેમને સાચી રીતે નહિ ઓળખવાથી ધર્મ કરતાં વધુ અધર્મ થતો હોવાથી સાચો પ્રેમ શું છે તે કેવળ કઠણ બુદ્ધિથી લોકોને સમજાવવા આ અંથ બનાવ્યો છે. અને લોકોને જણાવ્યું કે શબ્દમાત્ર ને વળગી અથડાઓ નહિ ‘પ્રેમ’ ‘પ્રેમ’ માં પણ વિવેકને જોડો પુદ્ગલપ્રેમ જીવને સંસારમાં રખડાવનાર છે અને આત્મશુદ્ધ પ્રેમ ઉન્નત દશા પમાડી મુકિતને અપાવનાર છે માટે વિવેકથી પ્રેમસ્વરૂપને સમજી પોતાના ચિત્તને શુદ્ધપ્રેમ સ્વરૂપમાં જોડો. પ્રેમનું ચિન્હ શું? પ્રેમ શાથી ઉત્પન્ન થાય? શુદ્ધ પ્રેમનું શું કૃણ વિગેરે પ્રેમનો વિવેક છે.

શુદ્ધ પ્રેમનું લક્ષણ અંતકાર જણાવે છે

यत्रात्मा दृश्यते शुद्धः, सच्चिदानन्दलक्षणः ।

आसक्तिः यत्र नैवास्ति, शुद्धप्रेमास्ति तत्र हि ॥ ૨ ॥

અર્થ—જ્યાં સચ્ચિત્ આનંદ રૂપ ગુણોથી ભેમજ લક્ષણોથી યુક્ત શુદ્ધ આત્માનું

પ્રેમસ્વરૂપ

૫

સ્વરૂપ દેખાય, જ્યાં પુણ્યલભ્ય વિષયોમાં આસક્તિ (મોહ) જરા પણ ન હોય ત્યાં જ શુદ્ધ પ્રેમ રહેલો છે તેમ જાણવું.

વિવેચન:—સાચા શુદ્ધ પ્રેમનું સ્વરૂપ કેવું હોય છે તે જણાવતાં કહે છે કે જ્યાં આત્મામાં પૂર્ણ શુદ્ધતા એટલે કષાય રૂપ મોહનો અભાવ હોય તે પ્રેમની શુદ્ધતા જાણવી. સદ્-શશ્વતભાવે અવિનાશી હોય તેમજ ચિદ્—જ્ઞાન સ્વરૂપ પદાર્થોનું યથાસ્વરૂપે અનુભવ યુક્ત જાણવાપણું હોય અને આનંદ—ચારિત્ર એટલે સ્વસ્વરૂપમાં રમણતા. આવા સદ્ચિદ્ અને આનંદરૂપ આત્મસ્વભાવના લક્ષણો પ્રગટ ભાવે અનુભવાતા હોય; પુણ્યલ ભાવના ભોગની લાલસા જરા પણ ન હોય, સર્વ આત્માઓનું હિત કરવાની ઇચ્છા રૂપ મૈત્રી ભાવના હોય, ગુણવંત પ્રત્યે પ્રમોદ-આહ્લાદ અનુભવાતો હોય, ત્યાં જ શુદ્ધ પ્રેમ રહેલો છે. તેમ અવશ્ય માનવું. કારણ કે તે જ આત્માનો સત્ય ધર્મ છે. એમ સમજવું.

આવો પ્રેમ કોના પ્રત્યે હોય તે જણાવે છે.—

सर्वजातीयदेहेषु, जीवा देवा स्वभावतः ।

तत्सार्द्धमात्मवत् प्रेम, पूर्णानन्दप्रकाशकम् ॥ ૩ ॥

અર્થ:—સર્વ જાતિના દેહને ધરનારા જીવોમાં સ્વભાવથી દેવત્વ છે તેથી જીવો દેવ છે તેમ સમજીને તેઓ પ્રત્યે પોતાના આત્મા જેટલો પ્રેમ લાવવો કારણકે તેઓ પૂર્ણ આનંદનો પ્રકાશ કરનારા છે.

વિવેચન:—આ જગતમાં પરાધીન એવા જીવાત્માઓને તેવા તેવા કર્મોના વિપાકોના ઉદયો ભોગવવા માટે તેવા તેવા દેહો (શરીરો) ધારણ કરવા પડે છે. તે કર્મ મદારી જેમ નચાવે તેમ નાચવું પડે છે. તેમ છતાં પણ તે જીવાત્માઓનો સહજ આત્મસ્વભાવ નષ્ટ થતો જ નથી કર્મના બળવાન આવરણથી દબાઈને તે જીવાત્માઓ પોતાના આત્મસ્વરૂપને વિસરી ગયેલા હોય છે **अनादिनिधनज्ञानधनं पार्श्वे न पश्यति ॥** આત્માની પાસે જ્ઞાનાદિ અનંત જ્ઞાન ધન સત્તાએ રહેલું છે છતાં કર્મના આવરણથી પોતે જોઈ શકતો નથી. તો પણ યોગ્ય કાળ, નિમિત્ત, ભવિતવ્યતા, પુરૂષાર્થ આદિની સામગ્રીને પામતાં સ્વસ્વરૂપનું ભાન થાય છે તેથી સત્તાએ સિદ્ધપરમાત્મદેવતા સમાન સ્વભાવ સર્વજીવોનો છે, તેથી હે આત્મા ! તું સર્વ જીવો જે ચોરાશી લાખ ચોનીમાં ભમતાં તેવા તેવા આકારને ધરતા છતાં તે શરીરોમાં રહેલા જીવો ભાવિકાલીન સિદ્ધ પરમાત્મા રૂપ દેવો છે તેમ માની તે સર્વોની પ્રત્યે સાધર્મિકભાવ, મૈત્રીભાવનારૂપ પ્રેમ પ્રગટાવ. તેવો પ્રેમ પ્રગટ થવાથી તું સહજભાવે પૂર્ણ સ્વરૂપ યુક્ત શાશ્વતો આનંદ પ્રકટાવી શકીશ ॥ ૩ ॥

जिनेन्द्राः सर्वजीवाः स्यु-स्तत्रात्मैक्येन वर्त्तनम् ।

परप्रेम विबोधव्यं, शुद्धब्रह्मरसात्मकम् ॥ ૪ ॥

અર્થ—સર્વ જીવો જીનેન્દ્રો છે તેમ જાણવું તેથી તેઓ પ્રત્યે આત્મભાવનું એકત્વ રાખીને વર્તવું એટલે તેમની ઉપર પરમ પ્રેમ રાખવો તેથી આત્મા શુદ્ધ પ્રકારસમય થઈને પરમાનંદનો ભોક્તા થાય. ॥ ૪ ॥

વિવેચન—હો ભવ્યાત્મન ! તું જો પરમાનંદનો અભિલાષિ હોય તો સંસારમાં રહેલા સર્વ જીવાત્માઓને તું જીનેન્દ્ર પરમાત્મ સ્વરૂપ માનીને તેમની સાથે પ્રેમથી વર્તન ચલાવજે કારણકે સર્વ જીવો સંપ્રહનયની અપેક્ષાથી જીનેન્દ્રો છે જેમ ભગવાન સમવસરણમાં સર્વ પ્રાણિગણને સદુપદેશ આપીને મોક્ષ માર્ગમાં ગમન કરનારા બનાવે છે તે પરમ પૂજ્ય જિનેન્દ્ર તિર્થંકર પરમાત્માની સમાન માનજે, કારણ પૂજ્ય તીર્થંકરોએ સર્વ ધનઘાતિ કર્મ સમૂહનો નાશ કરીને કેવળ જ્ઞાન કેવળ દર્શન, યથાજ્યાત ચારિત્ર, પૂર્ણ આત્મશક્તિરૂપ વીર્યને પ્રગટભાવે ક્યું છે. તેથી આત્મસ્વરૂપને પ્રત્યક્ષ કરી અનુભવે છે. તેવો સ્વભાવ સર્વ જગતના સર્વ પ્રાણિગણમાં તીરોભાવે અપ્રગટપણે રહેલો છે—“અર્હતોઽમિત્ત આત્મૈવ, સોહં મોક્ષમયઃ” આત્મસ્વભાવથી અરિહંતથી અભિન્ન સોહં સ્વરૂપ છે. હું પણ આત્મસ્વરૂપે અરિહંત રૂપ છું તેમના અને મારામાં ભેદ નથી. જેવું અરિહંત પરમાત્માનું સ્વરૂપ છે તેવું જ માફ છે. મોહ સ્વરૂપ પણ હું જ છું. (૪૩ ગાથા આત્મપ્રદીપ પૂજ્ય ગુરુદેવ બુદ્ધિસાગરસૂરિ પ્રણિત) તેથી અરિહંત-તિર્થંકરની સમાન સંપ્રહનયની અપેક્ષાએ સર્વસંસારીજીવોનું સહજ સ્વરૂપ રહેલું હોવાથી સર્વ જીવોને તું તિર્થંકર સમાન ગણી કોઈ પણ આત્મા કે જે તારા કરતાં હીણ અવસ્થામાં હોય તો પણ તેનું અપમાન, તિરસ્કાર ન કરવો, તેઓ પ્રત્યે ઉપેક્ષાભાવ પણ ન કરવો પણ તેઓ પ્રત્યે આત્મભાવનું એકત્વ-અભેદતા રાખીને સન્માન, સત્કાર, આદર લાવીને પ્રેમપૂર્વક કરવો જોઈએ, કારણકે તેજ આત્મા યોગ્ય દેશકાલ સ્વભાવ ભવિતવ્યતા પુરૂષાર્થ આદિની અનુકુળ ઉપાદાન નિમિત્તાદિ કારણ રૂપ સાધન સામગ્રી પાત્રીને સર્વઘાતિકર્મનો ક્ષય કરીને કેવલી બનીને અનેક જીવોના તારણહાર પણ થનારા હોય છે. માટે કોઈ જીવની અવજ્ઞા ન કરવી કારણ કે છ અંડ પૃથ્વીના ઘણી ચક્રવર્તી ભરતરાજ સમ્રાટે પરમાત્મા ઋષભદેવના ઉપદેશથી સાધુદશાથી પણ પડેલા અને વિપરીત આચારવાળા એવા મરિચી સંન્યાસીને લાવી તિર્થંકરનો જીવ છે તેમ પ્રભુમુખથી જાણીને આદર બહુમાનથી ત્રણ પ્રદક્ષિણા આપીને વંદના સ્તુતિ કરી છે. તેથી ભરત રાજાને ગુણાનુરાગ પ્રગટેલો છે. તે કારણે “એને આયા” આત્મા એક છે એટલે સંપ્રહનયના તિર્થંક્ર સામાન્ય ભાવે સમાનત્વને યાદ કરી સર્વ આત્માઓ સાથે મૈત્રી ભાવે પ્રેમ રાખવાથી આત્મ ગુણોની ખીલવણી થાય છે, અને આત્મા યથાપ્રવૃત્તિ, અપૂર્વકરણ, અનિવૃત્તિકરણ, સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યગ્ ચારિત્રને પ્રગટાવે છે.—

શ્રી માફદેવી માતાની પેઠે સર્વ આત્માઓને સ્વ આત્મવત્ માનતા શુદ્ધ પ્રકારસમય આત્મસ્વરૂપને ક્ષાયિકભાવે પરમ શુદ્ધ કરીને મોક્ષની પરમાનંદ દશાનો અનુભવ આત્મા કરે છે. તે સત્ય પ્રેમ-પરમ પ્રેમ જાણવો. ॥ ૪ ॥

વર્તમાન પાંચમા આરામાં તો પ્રેમથીજ ધર્મ થાય છે તે વાત જણાવતાં પૂજ્ય ગુરૂદેવ જણાવે છે.

કલૌ પ્રેમમયો ધર્મઃ સર્વત્ર મુક્તિદાયકઃ ।

રાગેણ સંયમો બોધ્ય-શ્રારિત્રિણામપિ ધ્રુવમ્ ॥ ૫ ॥

અર્થઃ—આ કલિકાળમાં તો ધર્મને પ્રેમવડેજ આરાધી શકાય છે. તેમજ તે પ્રેમમય ધર્મ મુક્તિને આપનારો થાય છે. સર્વ વિરતિ મુનિઓને પણ સંયમ માર્ગમાં જે પ્રવૃત્તિ થાય છે તે રાગવડેજ થાય છે તેમ જણાવું ॥ ૫ ॥

વિવેચનઃ—આ કલિકાળમાં એટલે પાંચમા આરામાં જીવાત્માઓ જે ધર્મ કે સંસાર હેતુક ક્રિયાઓ કરે છે તે સર્વે પ્રેમ-રાગથીજ કરે છે. તેમાં શુભક્રિયા પુણ્ય હેતુ માટે થાય છે અને અશુભ ક્રિયા પાપહેતુ માટે થાય છે. તે તો સર્વ કોઈને વિદિતજ છે. તેમાં આ કલિકાળમાં જે જે ધર્મના અનુષ્ઠાનો પરમાત્માની પૂજા, શુભ સ્તવન, લાવના થાય છે, તેમજ પૂજ્ય ગુરૂઓનો ઉપદેશ સાંભળવો તેમને જ્ઞાન લાભવા માટે સાધન પૂરાં પાડવાં આહાર, કપડાં આપવાં તે સર્વ આ અમારા દેવ અને અમારા ગુરૂ છે. તેમની ભક્તિ કરવી જોઈએ તેવા રાગથીજ પ્રવૃત્તિ કરાય છે. તેમજ તપ કરવો, સામાયિક, પૌષ્ઠ કરવા, શ્રાવકનાં ત્રતો ગ્રહણ કરવાં, તે સર્વ અનુષ્ઠાનો રાગથી—પ્રેમથીજ થાય છે. તેમજ સંસારના વિષયભોગનો ત્યાગ કરી વીતરાગ થવાની પ્રવૃત્તિ કરતા પૂજ્ય મુનિરાજો પણ સદા તપ, સ્વાધ્યાય, દયા, કરુણા, ધ્યાન વિનય, વૈયાવૃત્ય, અધ્યયન વિગેરે ક્રિયા અનુષ્ઠાનો પણ શુદ્ધ પ્રેમ-રાગથીજ કરનારા થાય છે તો પણ ધર્મ, ગુરૂ, દેવ ઉપર રાગ-પ્રેમ હોવા છતાં પણ મોક્ષમાર્ગમાં ગૌતમસ્વામિની પેઠે પ્રવૃત્તિ કરનારા થઈ શકે છે. આમ રાગ-પ્રેમથી સયમ પણ કર્મોની નિર્જરનો હેતુ અવરથ થાય છે અને વિતરાગ લાવની મુક્તિ પણ તે પૂજ્ય મુનિવરો સાધી શકે છે. કારણ કે મોક્ષ તથા તેના કારણરૂપ જે અંગો તપ, સંયમ, જીવદયા પણ રાગ-પ્રેમથી કરાય છે, તે અવશ્ય મોક્ષનો હેતુ થાય છે. માટે શુદ્ધ દેવ, ગુરૂ, ધર્મ, શ્રાવક, શ્રાવિકા સમ્યક્ત્વી ઉપર પ્રેમ-રાગથી સેવા ભક્તિ કરવી તે મોક્ષની ઇચ્છાવાળા પ્રેમીભક્તો સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક, શ્રાવિકા વિગેરેનું કર્તવ્ય છે.

પ્રેમથીજ પૂજા વિગેરે થાય છે

પ્રેમ્ણા ધર્મસ્ય સંવૃદ્ધિઃ, પ્રેમ્ણૈવ દેવપૂજનમ્ ।

પ્રેમ્ણૈવ સદ્ગુરોઃ પૂજા, પ્રેમ્ણા વિશ્વં રસાત્મકમ્ ॥ ૬ ॥

અર્થઃ—પ્રેમથીજ ધર્મની વૃદ્ધિ થાય છે. પ્રેમથી દેવની પૂજા થાય છે તેમજ પ્રેમથીજ સદ્ગુરુની પૂજા સેવા ભક્તિ થાય છે. વસ્તુતઃ પ્રેમથીજ વિશ્વ [જગત્] એક-આત્મરસમય અનુભવાય છે ॥ ૬ ॥

વિવેચનઃ—સત્યપ્રેમ-રાગથીજ માનવો દેવો સમ્યક્ દર્શન પામે છે. ધર્મ પ્રેમના આદર્શનથીજ ગજસુકુમાળ બાળવયમાંજ રાજભોગ અને વિશાળવૈભવનો ત્યાગ કરીને પૂજ્ય પરમાત્મા

અસ્થિનેમિપ્રભુપાસે ચારિત્ર લેકને દેહ સંબંધનો મમત્વ મુકીને રમશાન ભૂમિમાં કાઉસગ્ગ કરનારા થયા અને મસ્તક ઉપર ખેરના અંગારાની સગડીથી થતી વેદનાઓ સહન કરી તે આત્મ પ્રેમને લીધે જ. આ પાંચમા આરામાં તો ધર્મની બુદ્ધિ માટે જે પ્રયત્ન થાય તે ધર્મ રાગથીજ અને તેમ છે વીતરાગભાવે તેવો પુરૂષાર્થ આ કલિકાળમાં અને તેમ નથી જણાતું. ધર્મ ઉપર અનન્ય પ્રેમ રાગથીજ ધર્મની વૃદ્ધિ થાય તે માટે પુણ્યવંત મહાનુભાવો જિન મંદિરો, ઉપાશ્રયો, દાનશાળાઓ કરાવે છે. પરમાત્માની સુંદર પ્રતિમાઓ કરાવે છે અને મહાન મહોત્સવપૂર્વક પૂજાઓ કરે છે. ભગવાન શ્રી સુહસ્તિગિરિ મહારાજના ઉપદેશથી મહારાજ સંપ્રતિએ અનેક જિન મંદિરો કરાવ્યાં અનેક જીનાં જીર્ણુ જનમંદિરોનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો, અનેક ઉપાશ્રયો કરાવ્યા, અનાર્થ દેશમાં પણ પગાર આપી ધર્મનો ઉપદેશ કરનારા હોશિયાર માણસોને મોકલ્યા અને પવિત્ર આચારવાળા સાધુઓ વિચરીને લોકોને ધર્મ, કર્મ, ક્રિયા અનુષ્ઠાન માટે ઉપદેશ કરીને ધર્મ પ્રવૃત્તિ કરાવે તેવી સળવડ કરી તે સર્વ સત્ય ધર્મના રાગમય પ્રેમથીજ કરી હતી. ધર્મરાગથીજ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગર સૂરીશ્વરજી મહારાજે રાજ, મહારાજને સર્વ પ્રાણીવર્ગ ઉપર પ્રેમથી દયા રાખવાનો, શિકાર ત્યાગ કરવાનો, ન્યાયથી પ્રજાનું પાલન કરવાનો ઉપદેશ કરી સત્ય ધર્મપ્રેમી બનાવ્યા છે અને તેમણે સદ્ગુણમય ગ્રંથ લખી ને કદ્યાણુ માર્ગે વાળવા માટે સર્વ જીવોને ઉપદેશ કર્યો હતો. રાગથીજ જીન મંદિરો વિગેરે ધર્મસ્થાનોના ઉદ્ધાર કરાવાય છે, પરમાત્માની મહાપુજાઓ કરાય છે. કુમારપાળ રાજાની પેઠે જીનેશ્વર તીર્થંકર મહારાજઓની રથયાત્રા મહોત્સવપૂર્વક કરાય છે. ધર્મપ્રેમથીજ સમ્રાટ અશોકચંદ્ર કુણ્ણિકરાજે ઉદયનની પેઠે ગુરૂ મહારાજઓના નગર પ્રવેશ મહોત્સવ કરાવ્યો હતો. દશાણુભદ્રે પ્રેમથી સર્વ રાજ્યની સામગ્રી વડે પરમ ગુરૂ મહાવીર દેવને વંદન કરવારૂપ પ્રવૃત્તિ કરી હતી. પ્રેમથી જ પૂજ્ય ગુરૂઓને નિત્ય વંદન, પૂજા. સત્કારચુકત ધર્મ શ્રવણ કરાય છે. રાગથીજ પૂજ્ય સાધુ મહાત્માઓને જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર ગુણમાં ઉપકરાક ધર્મ ઉપકરણોના દાન કરાય છે. તેમજ જ્ઞાનમાટે પુસ્તક આગમોના લખાણ કરાય છે. તેજ ધર્મ પ્રેમથી જ સર્વ જગતના જીવો પ્રત્યે મૈત્રી ભાવનારૂપ એકરસમય હિત કરવારૂપ દૃષ્ટિથી જોવાય છે અને તેઓના હિત માટે ભાવના પૂર્વક પ્રવૃત્તિ થાય છે. તેમજ તે પ્રેમ જ મોક્ષ માર્ગને દેખાડનાર ભોમિયો થાય છે. ॥ ૬ ॥

પ્રેમ વિના બાહ્ય અને અભ્યંતર જીવન નિષ્ફળ અને છે.

જગચ્છૂન્યં વિના પ્રેમ્ણા, નીરસં બહિરન્તરમ્ ।

લોકાનાં સર્વદા પ્રેમ, સ્વાન્તરબાહ્યજીવનમ્ ॥ ૭ ॥

અર્થ:— પ્રેમ વિના સર્વ જગત શૂન્યમય લાગે છે. પ્રેમ વિના બાહ્ય ભોગોના રસ પણ સ્વાદ વિનાના જણાય છે. આત્મામાં પ્રેમ વિના ધર્મજીવન પણ લૂણું રસવિનાનું જ લાગે છે. કારણ કે લોકોનું અભ્યંતર તથા બાહ્ય જીવન પ્રેમમય હોય તો જ તેઓ જીવી શકે છે ॥ ૭ ॥

પ્રેમરૂપ

૯

વિવેચન:— જે જીવાત્માઓ બાહ્ય એટલે સ્વકુટુંબ માતા, પિતા, ભાઈ, બહેન, સ્ત્રી, પુત્ર, પુત્રી, મિત્ર આદિ સાથે પ્રેમરૂપ મારાપણનો સંબંધ નથી રાખતા, તેઓનાં દુઃખમાં દુઃખરૂપ લાગણી ધરતા નથી, તેઓના ઉદયમાં આનંદ માનતા નથી. તેમને પ્રસંગ આવે જગત આખું શૂન્ય લાગે છે. તેઓને દુઃખમાં કેઈ મદદ કરવા આવી શકતું નથી. તે માટે જૈનકથાશાસ્ત્રમાં મમ્મણુ નામના એક શેઠનું દ્રષ્ટાંત છે. તે આ પ્રમાણે:—

આ ભારતવર્ષમાં ગંગા નદીના તટ ઉપર એક ચંપા નામની સુંદર નગરી આવેલી છે. તેમાં અનેક જન મંદિરો, બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહાદેવનાં મંદિરો આવેલાં છે. અનેક લક્ષ્મીનંદનોના ત્યાં વાસ છે. ત્યાં જીતશત્રુ નામનો રાજા રાજ્ય કરે છે, તે રાજા પ્રજાનું સારી રીતે પાલન કરે છે. ત્યાં અત્યંત કૃપણ મમ્મણુ નામનો શેઠ રહે છે. તે વૃદ્ધાવસ્થાને પામ્યો છે. તે શેઠને બંધુમતી નામની ભાર્યાથી ચાર પુત્રો થયેલા છે. તે પુત્રોનાં નામ અનુક્રમે ધર્મદેવ, ધર્મદત્ત, ધર્મબંધુ અને ધર્મપ્રિય છે. તેઓના લગ્ન ઉચ્ચકુળની વિનય, વિવેક, કલા, ગુણ અને રૂપવાળી કન્યાઓ સાથે કરવામાં આવ્યાં છે. કન્યાઓનાં નામ પણ રૂપવતી, ગુણવતી, ધર્મવતી અને કલાવતી અનુક્રમે છે. ચારે ભાઈઓ પોતાની સ્ત્રીઓ સાથે આનંદથી પોતાનું જીવન ગાળે છે. પણ પુત્રવધૂઓને પોતાના સસરાની પ્રકૃતિની જાણ થવાથી ઘણું દુઃખ થવા લાગ્યું કારણ કે સસરાજી બાદ પદાર્થો, ઘી, ગોળ, ખાંડ આદિ વસ્તુઓ હંમેશા તાળાકુચીમાં રાખતા. અને ઉપયોગ કરવા દેતા નહીં. પોતાને ત્યાં આવેલા અતિથી તથા સાધુ સંતોને પણ સારી રીતે વહોરાવી શકતું નહીં. આથી સર્વે કંટાળી ગયા. પુત્રોએ તથા પુત્રવધૂઓએ તેમની રીત બદલવા ઘણી વિનંતી કરી છતાં પણ શેઠનું હૃદય જરા પણ પિગળ્યું નહીં. એવામાં કેઈ એક સિદ્ધ યોગી ભિક્ષા માટે તેમને ઘેર આવી ચડ્યા. તેમની સારી રીતે પુત્રવધૂઓએ ભકિત કરી તેથી પ્રસન્ન થઈ યોગીએ તેમને આકાશ ગામિની વિદ્યા આપી. આ વિદ્યાની વિધિપૂર્વક આરાધના કરી તે પુત્રવધૂઓ દરરોજ રાત્રે પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે ગામ બહાર રહેલા એક સુકા વૃક્ષના થડ ઉપર બેસીને વિદ્યાના બળથી શત્રુજય, ગિરનાર, આબુ, અષ્ટાપદ, સંમેતશિખર, સિંહલદ્વીપ, લંકા, હંસદ્વીપ, માનસસરોવર, વૈતાલય, સિન્ધાયતન વિગેરે સ્થળોએ યાત્રા કરવા લાગી અને પોતાના ચિત્તને આનંદમાં રાખવા લાગી. એક દિવસ પોતાના ઘરમાં કામ કરવા માટે રાખેલા નોકરને લાગ્યું કે આ સ્ત્રીઓ દરરોજ રાત્રે બહાર જાય છે તેની તપાસ કરવી. બીજે દિવસે તે નોકર જાડના થડના પોલાણમાં અગાઉથી આવી સંતાઈ ગયો. અને ત્યાર પછી સ્ત્રીઓ તે થડને વિદ્યા બળથી આકાશ માર્ગે ઉડાડી સુવર્ણદ્વીપમાં આવી. બધી સ્ત્રીઓ ત્યાં જીનેશ્વરભગવાનનાં ચૈત્યનાં દર્શન કરવા ગઈ એટલે પેલો નોકર પોલાણમાંથી બહાર નીકળી પૃથ્વી પર આમતેમ ફરવા લાગ્યો. ત્યાં તેણે જ્યાં ત્યાં સુવર્ણના ઢગલા જોયા. તે તેમાંથી થોડું લઈ પાછો પોલાણમાં છુપાઈ ગયો. બધી સ્ત્રીઓ દર્શન કરી પાછી ફરી અને થડને પાછું પોતાના નગરમાં લાવીને પોતાને ઘેર જઈ સર્વે સુઈ રહી. નોકર પણ પાછો આવીને સુઈ ગયો. રાત્રિનો ઉજાગરો થવાથી નોકર સવારે સમયસર

ઉઠી શક્યો નહીં. તેથી શેઠે તેને ધમકાવ્યો. તેથી તેણે સર્વે હકીકત શેઠને કહી સંભળાવી. શેઠ તો ધનના લોભી હતા તેથી તેમણે પણ આ પુત્રવધૂઓથી છુપી રીતે જઈને ધન લઈ આવવાનો વિચાર કર્યો. ત્રીજે દિવસે રાત્રે શેઠ અગાઉથી તેજ લાકડાના થડના પોલાણમાં આવી છુપાઈ ગયા. પુત્રવધૂઓ ઘેરથી નીકળી તેજ થડ ઉપર બેસી રત્નદ્રીપમાં આવી. બધી સ્ત્રીઓ પોતાના નિત્ય નિયમ પ્રમાણે જીનેશ્વરભગવાનના ચૈત્યનાં દર્શન કરવા ગઈ એટલે શેઠ થડની બહાર નીકળી જુએ છે તો ઠેર ઠેર રત્નોનાં ઢગલા ઝળહળી રહેલા દેખ્યા. તેમાંથી પોતાનાથી લેવાય તેટલા લઈ થડના પોલાણમાં ભરી દીધા અને પોતાને પરાણે બેસી શકાય તેટલી જગા રાખી પોતે અંદર છુપાઈ ગયો. બધી સ્ત્રીઓએ દર્શન કરી થડ ઉપર બેસી થડને ઉપાડ્યું. આજે હંમેશાં કરતાં વજન ઘણું વધી જવાથી ઝાડની ગતિ બહુ ધીમી થઈ ગઈ હતી. તેથી તેઓમાંની એક સ્ત્રીએ કહ્યું કે ચાલો આપણે ઝાડના ઠુંઠાને આ નીચે રહેલા સમુદ્રમાં નાંખી દઈ એમને એમ ચાલ્યાં જઈએ. આ શબ્દો સાંભળીને મરણની બીક લાગવાથી છુપાઈ રહેલા શેઠ બોલ્યા “હે! પુત્રવધૂઓ મેં આ રત્નદ્રીપમાંથી સારાં સારાં રત્નો ઝાડના પોલાણમાં સાથે લઈ લીધાં છે. માટે તમે આ થડને ફેંકી દેશો નહીં.” ત્યારે તે સ્ત્રીઓએ અંદર વિચાર કરી નિશ્ચય કર્યો કે ‘જો આ શેઠ જીવતા હશે તો આપણને કલંક આપશે. વળી આ ધનના લોભી શેઠ આપણને સુખે રહેવા દેતા નથી. તેમ વિચારી તેમણે તે લાકડાને સમુદ્રમાં છોડી દીધું તેથી મમ્મણ શેઠ પોતાને ત્યાં અઠગક ધન હોવા છતાં પણ ધનના લોભને લીધે સમુદ્રમાં થડ અને રત્નો સાથે ડુબી ગયો. ડુબતી વખતે તેમને કોઈ આશ્વાસન આપનાર રહ્યું નહીં. પોતાના પુત્રો, પુત્રવધૂઓ કુટુંબીજનોનો પ્રેમ તેમના ઉપર નહીં હોવાથી અંતે અકાળ મૃત્યુને વશ થવું પડ્યું. તેથી ધન, પુત્ર, પરિવાર આદિ હોવા છતાં જો પ્રેમ ન હોય તો શૂન્ય અધિકાર જ માલમ પડે છે. તેથી બાહ્ય જીવન પણ પ્રેમથી જ રસમય અનંદમય થાય છે. તેમ સદ્ગુણી સેવા નહીં કરવાથી જેમને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું નથી. તેવા આત્માઓ પણ અસહાયતા અને શૂન્યતાજ અનુભવે છે. તેથી નિશ્ચય થાય છે કે પ્રાણિમાત્રનું બાહ્ય જીવન પુત્ર, મિત્ર, કલત્ર, કુટુંબીનાં સહકાર રૂપ પ્રેમથીજ જીવી શકાય છે, અને યોગીઓનું આંતરીક જીવન પણ પરમાત્મા, પરબ્રહ્મરૂપ તીર્થંકર તથા સિદ્ધ પરમાત્મા અથવા તેમના સમાન ગુણો ધારણ કરનાર આત્મબ્રહ્મની સાથે શુદ્ધ ભાવનો પ્રેમ-રાગ કરવાથીજ અભ્યંતર આનંદ અનુભવાય છે. માટે તેવા પ્રકારના પ્રેમથીજ જીવો સુખનો અનુભવ કરે છે.

પ્રેમના પ્રકાર.

बाह्यनिमित्तको रागो, वैषयिको विनश्वरः ।

आत्मज्ञानविहीनानां, भवत्येव जडात्मनाम् ॥૮॥

અર્થ:-બાહ્ય નિમિત્તથી થનારો રાગ વિષયવાળો હોવાથી વિનશ્વર-નાશ પામનારો.

છે, અને તે આત્મજ્ઞાન વિનાના પ્રાણીઓ કે જે સ્વપર સ્વરૂપનો ભેદ નથી જાણતા તેવા જડ લોકોનેજ હોય છે. ॥ ૮ ॥

વિવેચન:—પ્રેમ-રાગ બે પ્રકારનો છે એક નિત્ય રહેનારો શાશ્વતો રાગ-પ્રેમ છે, અને બીજો નાશ પામનારો ક્ષણિક છે. આ વિનિશ્ચર રાગ સંસારમાં રહેલા લલાલિનદિ જીવોને હોય છે. આ રાગ આત્મસ્વરૂપના યોગથી ઉપજતો નથી, પણ બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના બળથી ગ્રહણ કરાતા રૂપ, રસ, ગંધ. શબ્દ રૂપ ગુણધર્મવાળા પદાર્થ વિષેનો છે, તે આ પ્રકારે-કંચન, કામિની, પુત્ર, પુત્રી, દાસ, દાસી, રત્ન માણિક્ય હીરા વિગેરે ઝવેરાત; સેન્ટ સુગંધમય અત્તર, તેલ, કોમળવસ્ત્રો, આભૂષણો, ખાગ, બગીચા, બંગલા, હવેલી, સંગીત, નૃત્ય, નાટક સીનેમા, અન્ય દીન દુઃખી મનુષ્યોને ધીક્કારવા, પશુ પક્ષી ઉપર તીર, બંદુક, તલવાર ચલાવવી, સુકોમળ શય્યામાં સુવું, સ્વ-પર સ્ત્રી દાસી આદિ સાથે વ્યભિચાર કરવો આ સર્વ રાગ-પ્રેમ બાહ્ય ઇન્દ્રિયોને ફક્ત અદ્વયકાળ આનંદ આપે છે. અને જે બાહ્ય નિમિત્ત પુરું થતાં નષ્ટ થાય છે. આ બાહ્ય નિમિત્તક રાગ જે જીવો જડ અને આત્મજ્ઞાન વિનાના હોય છે તેમનેજ હોય છે. જેને સારાસારનો હિતાહિતનો વિવેક ન હોય તેને જડ કહેવામાં આવે છે. જેમને પરભવ, પુણ્ય, પાપ, આત્મા, પુદ્ગલ વિગેરે પદાર્થોને વિવેક નથી જાણ્યો તે આત્મજ્ઞાન વિનાના પુરૂષો છે. ॥ ૮ ॥

સત્ય પ્રેમ કેમ મળે ?

ऐक्यं सर्वात्मभिः सार्द्धमनुभूयेत वस्तुतः ।

तत्પ્રેमेव महाब्रह्म रसानुभवदायकम् ॥ ૯ ॥

અર્થ:—સર્વ આત્માઓની સાથે જ્યારે ઐક્યતા અનુભવાય છે ત્યારે સત્ય પ્રેમરૂપ મહા પરબ્રહ્મના આનંદરૂપ રસનો આસ્વાદ આત્મા પ્રાપ્ત કરે છે. ॥ ૯ ॥

વિવેચન:—આ સર્વ જગતમાં રહેલા સ્થાવર, જંગમ, સૂક્ષ્મબાહર વિગેરે નાના મોટા પ્રાણીઓમાં પોતાના આત્મ સમાન ઐક્યતાનો પ્રેમ આવે ત્યારે આત્મા સત્ય જ્ઞાની બને છે માટે હે મુમુક્ષુઆત્મા તું જગતના સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મ સમાન ગણી પોતાને જેથી દુઃખ થાય તેવું આચરણ અન્ય પ્રાણીઓ પ્રત્યે આચરીશ નહિં. બીજા જીવોને દુઃખ થાય તેવું મનથી તારે વિચારવું જોઈએ નહીં અને વચનથી તેવું બોલવું જોઈએ પણ નહીં. કાયાથી તારે જીવોને પીડા થાય તેવી આચરણ પણ કરવી જોઈએ નહીં. પરંતુ સર્વ જીવો ઉપર પોતાના આત્માની માફક પ્રેમ રાખીને તેઓના હિતને માટે વર્તન કરવું. તે સર્વ જીવો અને હું ચૈતન્યરૂપ જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર વીર્ય અનેઉપયોગરૂપ ગુણ સ્વભાવથી સમાન છીએ તેમ જાણવું અને માનવું. પરમ પૂજ્ય શ્રી યશોવિજયજી વાચકવર કહે છે કે “ નિત્યં વિજ્ઞાનમાનન્દં બ્રહ્મ યત્ર પ્રતિષ્ઠિતં । શુદ્ધબુદ્ધસ્વભાવાય નમસ્તસ્મૈ પરમાત્મને ॥ ૨ ॥ (પરમાત્મ દર્શન) “ આત્મા સત્તાથી નિત્ય જ્ઞાનદર્શન અને આનંદરૂપ

ચારિત્રથીયુક્ત બ્રહ્મરૂપ ચૈતન્યમય સ્વભાવથી સિદ્ધ છે તે નિશ્ચય નયથી શુદ્ધ જ્ઞાનરૂપ સ્વભાવવંત બુદ્ધજ્ઞાની છે. તે પરમાત્માને નમસ્કાર થાવ. ” સર્વ આત્માઓમાં સમાન સ્વભાવ સહજ હોવાથી તે પ્રત્યે ઐક્યતાભાવ રાખીને મૈત્રી ભાવે જે આત્મા અનુભવ કરે છે વર્તનમાં ભેદ રાખતો નથી તે આત્મા સત્યપ્રેમી જાણવો. તેમજ તેજ આત્મા સર્વ જીવો પ્રત્યે અભેદભાવની દૃષ્ટિથી ઐક્યતાથી જોઈ શકે છે. અન્યને પીડા થાય તેવું કદાપિ કરતો નથી- પણ હિત થાય તેવી પ્રવૃત્તિ ઉપયોગ પૂર્વક કરે છે. તે જ આત્માનું સાચું સ્વરૂપ ઓળખી શકે છે. અને પરમ મહાબ્રહ્મરૂપ શુદ્ધ : આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિના ઉપાદાન કારણરૂપ ભાવ ચારિત્રને પ્રાપ્ત કરીને કર્મના આવરણોને દૂર કરી પરબ્રહ્મરૂપ પરમાનંદનો પૂર્ણ રસ ચાખી શકે છે. એટલે પરમ આનંદનો અનુભવ કરે છે. અને તેજ સત્ય પ્રેમરૂપ પરમ બ્રહ્મ સમજવો ॥ ૬ ॥

સત્યપ્રેમી મુમુક્ષુઓએ કેવી પ્રીતિ કરવી તે જણાવે છે.

सर्वे जातीयजीवानां, देहमन्दिरवासिनाम् ।

आत्मवद्दर्शनं, नित्यं विशुद्धप्रेमतो भवेत् ॥૧૦॥

અર્થ:—સર્વ જાતના જીવો કે જે દેહરૂપ મંદિરમાં વાસ કરનારા છે. તેઓને પોતાના આત્મા સમાન જાણવાપણું વિશુદ્ધ પ્રેમ લઈને જ થાય છે. ॥ ૧૦ ॥

વિવેચન:—આ જગતમાં જીવો કર્મના યોગથી ચોરાસી લાખ જીવાયેનિમાં ભમે છે. જુદા જુદા આકારના શરીરને ધારણ કરે છે તેમજ કંગાલતા, પરાધીનપણું, ભૂખ, તરસ, તાપ ટાઢ, મહાન વૈભવ, સુખ, દુઃખ વિગેરે ભોગવે છે તે કર્મને લઈને છે. કેટલાક જીવોને પહેરવા કપડાં અને ખાવા માટે અન્ન પણ મળતું નથી ત્યારે કેટલાક જીવોને નવા નવા પોષાક દિવસમાં ત્રણ વખત બદલવા મળે છે. મોજમજા માણવા મોટર, ગાડી, બહુન વિગેરે અને ખાવા માટે જાત જાતની રસોઈ તૈયાર મળે છે. કેટલાક જીવો જુગટું, વેશ્યાગમન, આદિ પાપાચરણો કરી આગરનો નાશ કરે છે. કેટલાક પરસ્ત્રીગમન, ચોરી કરે છે આ બધું મોહરાજના બળવડે થાય છે. એટલે મોહરાજ જેમ નચાવે તેમ જીવો નાચે છે.

“ विषमा कर्मणः सृष्टिर्दृष्टकर्मउष्ट्रपृष्ठवत् ।

जात्यादिभूतिवैषम्यात् करोति तत्र योगिनः ॥

જાતિ, કુળ, જ્ઞાતિ, સ્વભાવ સંગતિ વગેરેની ઉત્પત્તિનું વિષમપણું એટલે ઉંટની પીઠની જેમ વાંકાપણું કરનાર કર્મરાજની સૃષ્ટિને જોઈ ક્યો માણસ ખુશી થાય, કેમકે યોગીઓ તો તેને જોઈને દુઃખ ધારણ કરે છે. આ સર્વ જીવો અને પોતાનો આત્મા સમાન ચૈતન્યવાળો છે. સર્વે પોતાના કરેલા કર્મને યોગે પ્રાપ્ત થએલા દેહમંદિરમાં વાસ કરી રહ્યા છે. આમ છતાં પોતાના તથા બીજાના ચૈતન્યમાં બીલકુલ ભેદ નથી. સર્વ જીવાત્માઓને પોતાના આત્મા સમાન જાણી પોતાના હિત માટે જેમ પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે તેવી

જ રીતે તે સર્વ આત્માઓના હિત માટે હિતબુદ્ધિથી અવશ્ય પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. પુણ્યવંત આત્માઓ નિરંતર શુદ્ધ પ્રેમદૃષ્ટિથી સર્વ જીવોના હિતને માટે પ્રવૃત્તિ કરે છે. ॥ ૧૦ ॥

પ્રેમનું ફળ.

સર્વદોષા લયં યાન્તિ, શુદ્ધપ્રેમપ્રભાવતઃ ।

યત્ર યત્ર ભવેત પ્રેમ, તત્ર તત્ર ન દુષ્ટતા ॥૧૧॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમના પ્રભાવથી આત્માના સર્વ દોષો નાશ પામે છે. જ્યાં જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. ત્યાં ત્યાં દુષ્ટતા રહેતી નથી. ॥ ૧૧ ॥

વિવેચન:—અહો શુદ્ધ પ્રેમનો કેવો પ્રભાવ છે, કે જે ભવ્ય મહાતુલાવોને તપ, સંયમ, ધ્યાન, અને સમાધિયોગથી પરમ શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થએલો હોય તે મહાયોગીને અંતરના અશુભ કર્મ રૂપી સર્વ દોષો લય-ક્ષય પમાડે છે. તેઓનો આત્મા પરમાનંદનો અનુભવ કરાવે છે અને સર્વ જીવાત્માઓના કલ્યાણ માટે દેશો દેશ વિચરીને ભવ્યાત્માઓને મોક્ષ સુખનો પરમ હિતકારી માર્ગ ઉપદેશીને કલ્યાણમય ધર્મમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. એટલુંજ નહિ પણ તિર્યચ પશુ પક્ષિઓ પણ બોધ પામીને પોતાથી શક્ય પ્રવૃત્તિ આત્મહિત માટે કરે છે. તે શુદ્ધ પ્રેમને લીધે પશુઓ પણ પરસ્પર જન્મથી આવતા બ્રતિય વૈરો પણ ભૂલી જઈ એક બીજાને સ્નેહ દૃષ્ટિથી દેખનારા થાય છે. તે પ્રત્યક્ષ પ્રભાવ ભગવંત તીર્થંકર, ગણધર, તથા અન્ય લગ્નધારી મુનિવરોને હોય છે. જ્યાં આ મહાયોગિવરોને આવો પરમ શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે, ત્યાં માયામય, લોભમય, ક્રોધમય, માનમય કામમય, હિંસામય, ઔર્યમય, અસત્યમય અને ભયમય દોષો રહેતા નથી. શ્રીમાન્ બલભદ્ર મુનિવર જ્યાં ધ્યાન ધરી રહ્યા હતા ત્યાંના પશુ પક્ષિ હિંસા, ક્રોધ, વૈરનો ત્યાગ કરી મુનિની પાસે બેસી રહેતા હતા. જ્યારે વાઘ અને હરણ પાસે બેસે છે ત્યારે અંતરની દુષ્ટ ભાવના ચાલી ગયેલી હોય છે તે સિવાય હરણ જેવું પ્રાણી નિર્ભયતાપૂર્વક વાઘ પાસે બેસી શકેજ નહિ. તે પ્રભાવ શુદ્ધ પ્રેમવંત યોગીમહાત્માના વસ્તુતઃ શુદ્ધ પ્રેમનોજ છે. ॥૧૧॥

શુદ્ધપ્રેમ પુણ્ય અને મોક્ષ માટે છે.

સર્વવ્યાપકરાગેણ, નિન્દાદિદોષસંક્ષયઃ ।

પ્રશસ્યપ્રેમપુણ્યાય, મોક્ષાય ચ મનીષિણામ્ ॥૧૨॥

અર્થ:—જે આત્મા પ્રેમ-રાગ ને સર્વ જગત્વ્યાપી બનાવે છે તેને કોઈની નિંદા કે વિકથા કરવાનો દોષ હોતો નથી. તે દોષ તેવા યોગી આત્મામાંથી ક્ષય પામી જાય છે. તેથી તે પ્રેમ પ્રશસ્ય એટલે વખાણવા યોગ્ય હોવાથી પુણ્ય વૃદ્ધિ માટે અને મોક્ષ સુખ માટે પંડિતોને થાય છે ॥ ૧૨ ॥

વિવેચન:—જે ભવ્યઆત્માઓને મોહનીય કર્મનો ક્ષય અથવા ઉપશમ જેટલે અંશે

થએલો હોય તેટલા અંશે ગુણગ્રાહકતા પ્રગટ થવાથી સર્વત્ર સમભાવરૂપ મૈત્રીભાવ પ્રગટ થાય છે અને ત્યારેજ સત્ય પ્રેમ-રાગ સર્વ જગત્વ્યાપી બને છે; અને તેથી તે આત્મા કોઈના દોષોને જોતો નથી અને લોકદષ્ટિથી નિંદતા પદાર્થોમાં પણ ગુપ્ત રહેલા ગુણોને દેખે છે.

શ્રી કૃષ્ણનું દષ્ટાંત.

જેમકે કોઈ એક વખત સૌધર્મ ઇંદ્ર પોતાની દેવ પર્ષદા સન્મુખ કૃષ્ણવાસુદેવના ગુણગ્રાહક સ્વભાવની પ્રશંસા કરતા હતા ત્યારે એક દેવને તે શંકોની પ્રતિતી ન થવાથી તેણે પરીક્ષા કરવા માટે દ્વારિકાના રાજમાર્ગમાં એક અત્યંત બીભત્સ રૂપવાળું, શરીરમાં કીડાથી ખદબદતું એક કુતરાનું મુડદું બનાવીને મુક્યું. તે સમયે કૃષ્ણમહારાજ પોતાના કુટુંબ પરિવાર, માતાપિતાદિ અને ચતુરંગી સેના સહિત મોટામહોત્સવ પૂર્વક ભગવાન શ્રી નેમિનાથનાં દર્શન માટે જઈ રહ્યા હતા. ત્યાં રસ્તામાં આ કુતરાના મૃત કલેવરને દેખીને કૃષ્ણ મહારાજ તે કલેવર પાસે આવીને કલેવરને જોઈ પોતાના ગુણગ્રાહક સ્વભાવને લીધે કલેવરમાં રહેલા દાંતની શ્રેણિને જોઈ કહેવા લાગ્યા કે આ કુતરાના દાંતની શ્રેણિ કેવી સુંદર છે? જાણે કે દાડમના દાણાની શ્રેણિ જોઈ લો. તેમણે તેમાં ગુણ જોયા અને અન્ય પ્રજાજનોએ દુર્ગંધ આદિ દોષોને જોયા. તેમ સત્યપ્રેમી જગતના સર્વ પદાર્થોમાં જે જે ગુણો હોય તે જોવાની પ્રવૃત્તિ કરે છે. તેથી તેમનામાં દોષ આવતાજ નથી. દોષનો મૂળમાંથીજ ક્ષય થાય છે. અન્યમાં દોષ ન દેખવાથી પોતાનામાં દોષ આવતા નથી અને પૂર્વના દોષો હોય તો તે નાશ પામે છે. આથી તેમને જગતના સર્વ ચેતન અને અચેતન પદાર્થોમાં સમાનભાવ વ્યાપકરૂપ પ્રેમભાવ પ્રગટે છે. અને દોષોનો ક્ષય થાય છે. અને તે વિચક્ષણ મનુષ્યોને પ્રશંસવા યોગ્ય પુણ્યનો હેતુ થાય છે. તેમજ તે પ્રેમ પરમયોગીપુરૂષ પ્રવરોને પ્રાચીન કર્મના ક્ષય માટે યદને મોક્ષનો લાભ આપે છે. ॥ ૧૨ ॥

અપ્રશસ્યપ્રેમનું ફળ.

અપ્રશસ્યેન રાગેણ, ભવે દુઃખપરંપરા ।

સર્વદુઃખવિનાશાય, શુદ્ધપ્રેમ કુરુષ્વ મોઃ ? ૧૩

અર્થ:—નહિં વખાણવા યોગ્ય પ્રેમરાગથી જીવો સંસારમાં દુઃખપરંપરાને પામે છે. માટે તે સર્વ દુઃખનો વિનાશ માટે હે આત્મા! તું સર્વત્ર પ્રેમનેજ પ્રગટ કર.

વિવેચન—હે! ભવ્યાત્મા તું પુણ્યયોગે માનવનો અવતાર પામ્યો છે. તેમજ તેને યોગ્ય સર્વ સામગ્રી પામ્યો છે. આમ છતાં પણ જો તું હવે ધનસંપત્તિ, સત્તા, વિષયભોગની પ્રાપ્તિ માટે ખોટો રાગ રાખીને અનેક પ્રકારના પાપકર્મ કરીશ; હિંસા, અસત્ય, ચોરી, વ્યભિચાર, અનેક પ્રકારની ઠગાઈઓ, ગરિબોને હેરાનગતિ, માયાવી વ્યાપાર, વિગેરે કરીશ; કન્યા, વારાંગના વિગેરે સેવીશ; અભક્ષ્ય વસ્તુનો આહાર કરીશ; અગમ્ય ગમન કરીશ અને તે ઉપર મોહ-રાગથી પ્રેમ કરીશ તો તારા આત્માને અનેક ભવમાં તિર્યચ,

પ્રેમનું ફળ

૧૫

વનસ્પતિ, ઇંચળ, પતંગીઆં, વીંછી, સર્પ, ભૂંડ, કુતરા, ખિલાડા, કાગડા, ઘૂવડ, ઇત્યાદિ યોનિઓમાં અવતાર લઇ પરાધીન ભાવે અવાચ્ય અનેક દુઃખો ભોગવવાં પડશે. જો કે આવા દુઃખવાળા અવતારો પૂર્વકાળમાં પ્રાયઃ ઘણી વખત અજ્ઞાનના યોગે પામ્યો હોઈશ. પણ હવે જો તે અવતારો ન ધારણ કરવાની ઇચ્છા હોય તો નહિં વખાણવા યોગ્ય રાગનો ત્યાગ કરી, સર્વ દુઃખોનો અંત લાવનારા શુદ્ધ પ્રેમને પ્રગટ કર. ગુણવંત ગુરુ તેમજ માતા પિતા વિગેરેનો પૂજ્યભાવથી વિનય કરવો, સંત સાધુ, જ્ઞાની આદિનો વિનય બહુમાન કરી તેમની આજ્ઞા પ્રમાણે આત્મહિત માટે પ્રયત્ન કરવો. ગુણીઓના ગુણના અનુભોદન કરવું, પ્રમોદભાવ કેળવવો, દીન દુઃખી પર કષ્ટણાભાવે દયા કરી તેમના ભલા માટે પ્રવૃત્તિ કરવી. કોઈ ઉપર શત્રુતાથી દ્વેષ ધારણ ન કરવો. આવા શુદ્ધપ્રેમ પૂર્વક ધર્મક્રિયા, અનુષ્ઠાન વિગેરે કરવાથી સર્વ દુઃખ નાશ પામે છે માટે તેવા શુદ્ધ પ્રેમમાં પ્રયત્ન કર. ॥ ૧૩ ॥

પ્રેમ એજ તપ યોગ વિગેરે છે.

પ્રેમ્ણા ગુણાઃ પ્રજાયન્તે, સત્પ્રેમૈવ મહાતપઃ

સત્પ્રેમૈવ મહાયોગો, મૈત્ર્યાદિભાવમૂલકમ્ ॥૧૪॥

અર્થઃ—સાચા પ્રેમથી ગુણોની ઉત્પત્તિ થાય છે. સાચો પ્રેમ તેજ મહાતપ છે તેમજ સત્ય પ્રેમ જ મહાયોગ છે. અને તેવો પ્રેમ મૈત્રી આદિ ભાવોનું મૂળ છે. ॥ ૧૪ ॥

વિવેચનઃ—ભવ્યાત્માઓમાં ક્ષમા, સરળતા, ત્યાગ, તપ, સત્ય, શૌચ, પ્રદ્વયર્થ, સંયમ, નિર્દોષતા વિગેરે ગુણો આત્મપ્રેમ વિના સંભવતા નથી. તેથી તેવો સાચો પ્રેમ આત્મામાં જીવે પ્રગટ કરવો. તે પ્રેમજ એક પ્રકારનો મહાન તપ છે. કહ્યું છે કેઃ—
“જ્ઞાનમેવ બુધા ગ્રાહુઃ કર્મણાં તાપનાત્તપઃ” મનની વાસનાઓ કે જે આનાદિ કાળથી જીવાત્મા સાથે ચોટલી છે. તેની ઉપર વિજય મેળવવો અને મનને તેવા પ્રલોભનથી બચાવવું ઘણું કઠીન છે. આ મનને પ્રલોભનથી બચાવવાથી મલિનતાનો જે રોગ જાય છે તેને પૂજ્યો ભાવ તપ કહે છે. આ પ્રલોભનથી બચવાનું જ્ઞાન તેજ મહાન ભાવતપ છે, સત્ય પ્રેમ એટલે માયા વિનાનો પ્રેમ તે મહાન યોગ પણ છે. કહ્યું છે. “મૌક્ષેણ જોયણાઓ જોગો” મોક્ષ સાથે ઉપાદાન સંબંધ રૂપે બનીને એકત્વભાવે સંબંધ કરાવે તે યોગ. અને તે યોગ આત્માની સત્ય પ્રતીતિ વિના સંભવી શકતો નથી. જ્યારે સત્ય પ્રતીતિ થાય ત્યારે સંસારના ભોગમય વિષયોની રૂચિ ઈડી જાય છે અને પરમાત્મા તથા આત્માને એકત્વભાવે કરવા ધર્મધ્યાનરૂપ યોગની પ્રવૃત્તિ સત્યપ્રેમમય બને છે. તેજ પ્રેમ જગતના સર્વ પ્રાણીઓને આત્મવત્ માની તેમના હિત માટે પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. “સવિજીવ કર્ણ શાસન રસી. એસી ભાવદયા (મૈત્રી) મન ઉદ્વસી” તેથી તે પ્રેમમૈત્રી, પ્રમોદ, કાંઈકય અને માધ્યસ્થ ભાવનાને ઉત્પન્ન કરે છે. તેથી તે પ્રેમ તે ભાવનાનું મૂળ ઉપાદાન કારણ છે. ૧૪।

હવે ઉપમા અને ઉપમેયભાવે પ્રેમસ્વરૂપને જણાવે છે.

શુદ્ધપ્રેમૈવ સીતાઽસ્તિ, સ્વાત્મારામઃ સનાતનઃ ।

આત્મા કૃષ્ણો હરિર્વીરો, રાધા પ્રેમૈવ માસ્વતી ॥૧૫॥

અર્થ:—સનાતન આત્માને રામ માનો તો શુદ્ધ પ્રેમને સીતારૂપે સમજવી. જે આત્માને કૃષ્ણ માનો તો રાધાને પ્રેમસ્વરૂપે સમજે. જે આત્માને હરિ માનો તો લક્ષ્મીને પ્રેમસ્વરૂપે સમજજો અને તે આત્માને વીર માનો તો જ્ઞાતિરૂપ ભાસ્વતી જ્યોતિરૂપ યશોદા પ્રેમસ્વરૂપે સમજજો ॥ ૧૫ ॥

વિવેચન:—સત્ય પ્રેમ અને આત્માના સંબંધને ઉપમા, ઉપમેયભાવે વિચાર કરતાં ચેતનના સ્વામિ આત્મા જે શુદ્ધ સ્વરૂપ આત્મગુણોમાં રમણતા કરે તે “રામ” કહેવાય અને સર્વસત્યો પ્રત્યે આત્મભાવનો જે પ્રેમ તે “સીતા” કહેવાય. આવું આત્મરૂપ રામ અને સત્ય પ્રેમરૂપ સીતાનું સ્વરૂપ સ્વભાવથી પવિત્ર છે. એટલે સનાતન શુદ્ધ છે. જે આત્માને કૃષ્ણ કહેવો હોય તો અનાદિકાળથી લાગેલા કર્મસમૂહરૂપ શત્રુને કાપી નાખે તે આત્મા “કૃષ્ણ” કહેવાય. તેમજ સર્વ સત્યો ઉપરની મૈત્રિભાવના રૂપ જે પ્રેમ તેને સનાતન સ્વરૂપની રાધા માનવી. અને આત્માને જે વીર મહાવીર પરમાત્મા માનવા હોય તો આત્મામાં રહેલ નિરાવરુરૂપ જે સનાતન શુદ્ધજ્ઞાતિ કે જે સર્વ સત્યને પ્રબોધન કરનારી પ્રકાશાન ભાસ્વતી યશોદા દેવી રૂપ પ્રેમમય ચેતન્ય શક્તિ જાણવી. અને જે હરિ આત્મરૂપ માનો તો સર્વ જીવોના અપાય (દુઃખ) ના હરનારા જે હરિ તેની જ્ઞાન દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય ઉપયોગમય પ્રેમપરિણતિ લક્ષ્મી સત્ય ઉપર પૂર્ણ ઉપકાર કરતી હોવાથી પ્રેમ-લક્ષ્મી સમજવી. એમ વિવેકથી વસ્તુ સ્વરૂપ આત્મા અને પ્રેમસ્વરૂપનો કથંચિત્ ભેદભાવે પુરુષ પ્રકૃતિભાવે સંબંધ ઘટાવવો પણ યોગ્ય છે. ॥ ૧૫ ॥

પૃથ્વીરૂપાઽસ્તિ સત્પ્રીતિ-ધર્મયોનિહિ શાશ્વતી ।

નમોરુપઃ સદાત્માઽસ્તિ, જ્ઞાનલિઙ્ગઃ સનાતનઃ ॥૧૬॥

અર્થ:—પૃથ્વી રૂપે તમે સત્ય પ્રીતિને જાણો અને ધર્મ શાશ્વતર્યોનિ રૂપ જાણો. તેમજ નભ-આકાશરૂપ શુદ્ધ આત્માને જાણો અને તે આત્મજ્ઞાનથી સમજાય તેવો સનાતન છે.

વિવેચન—જેમ પૃથ્વી અનેક જડી, યુટી, હીરા, મોતી, માણેક, પ્રવાલ વનસ્પતિ વગેરેને જન્મ આપે છે તેમ જ્ઞાનલિંગવાળા આત્માની રાણીરૂપ સત્પ્રીતિ અનેક ભાવ ધર્મને પ્રકટાવે છે તેમ જાણવું. ॥ ૧૬ ॥

હવે શ્રી મહાદેવ પાર્વતીની ઉપમા વડે આત્મા અને પ્રેમસ્વરૂપને જણાવે છે.

શુદ્ધાત્મા મહાદેવઃ, સત્પ્રીતિઃ પાર્વતી શુભા

જીવાનાં દેહરૂપેષુ, મંદિરેષુ વિરાજતે ॥૧૭॥

પ્રેમનું ફળ

૧૭

અર્થ:—શુદ્ધ આત્મા તેજ શ્રી મહાદેવ સમજવા અને સતપ્રીતિ તેને ભગવતી પાર્વતી માનવી તે બન્ને જીવોના દેહરૂપ મંદિરમાં વસી રહ્યા છે. ॥ ૧૭ ॥

વિવેચન:—મહાદેવે ત્રીજા લોચનને ઉઘાડી કામદેવ અને સંસારને બાળી નાંખ્યો તેમ જ લોકોમાં કહેવાય છે. તે મહાદેવને શ્રી પાર્વતી નામની દેવી છે. તેમ આત્મા પણ સદ્વિવેક રૂપ ત્રીજા લોચન વડે અનંતાનું અધીકધાયરૂપ ચોકડીને અપૂર્વકરણરૂપ વિવેક-વડે-કરણવડે ભેડીને સમ્યગ્દષ્ટિ પામે છે. આ આત્મારૂપ મહાદેવ સર્વ જગતના આત્માઓ ઉપર સમાનભાવરૂપ પ્રીતિરૂપ પાર્વતીને પ્રાપ્ત કરે છે. આત્મામાં આવું મહાદેવત્વ અને પાર્વતીત્વ સર્વ દેહધારી સંસારી જીવોમાં સત્તાથી સહજભાવે આનાદિકાળથી રહેલું છે. આત્મા મહાદેવ થવા યોગ્ય છે અને તેની જ્ઞાનચેતના સર્વપ્રાણી પ્રત્યે વાત્સલ્ય ભાવ રાખનારી હોવાથી પાર્વતીરૂપે છે, કહ્યું છે કે “જીવો વૈ શિવો જાયતે” જે જીવ છે તેજ શિવ થાય છે અને ચેતનારૂપ જ્ઞાનશક્તિ જગત ઉપર વાત્સલ્યભાવવાળી ભવાની =પાર્વતી ભગવતી બને છે તેમ નિશ્ચયથી સમજવું. ॥ ૧૭ ॥

આ પ્રેમયોગનું ફળ કહે છે.

સ્વાર્પણં પ્રેમયોગેન, મુક્તિસાત્વિકરાગતઃ ।

શુદ્ધપ્રેમવિહીના યે, નિર્જીવા નીરસા જનાઃ ॥૧૮॥

અર્થ:—સાત્વિક રાગ—પ્રેમયોગથી જે આત્મા પૂજ્ય દેવ ગુરુઓને પોતાના આત્માનું સમર્પણ કરે છે. તે આત્મા મુક્તિ મેળવે છે. પણ જેઓ તેવા પ્રેમ વિનાના છે તે રસ વિનાના હોવાથી, વસ્તુતઃ જીવન વિનાનાજ સમજવા. ॥ ૧૮ ॥

વિવેચન:—જે આત્મા પૂજ્ય ગુરુઓના ગુણને જોઈ, તેમને પ્રમોદ પૂર્વક પોતાના આત્માનું શુદ્ધ પ્રેમભાવ પૂર્વક સમર્પણ કરે છે. અને જે ગુરુભક્તિમાં તલ્લીન રહે છે. ગુરુ આજ્ઞાને જ મહાસત્ય સમજે છે. પોતાના જ્ઞાનનું અભિમાન ત્યાગ કરી ગુરુ આજ્ઞાનેજ ‘તદ્ભક્તિ’રૂપ સ્વીકાર કરે છે. તેવા આત્માઓ ગૌતમસ્વામિની પેઠે પરમપદ રૂપ આઠ કર્મના ક્ષયથી પ્રાપ્ત થનારી કૈવલ્યમય મુક્તિને અલ્પ પ્રયાસે પામે છે. આના ઉપર ભગવાન ગૌતમ ઇંદ્રભૂતિનું દષ્ટાંત વિચારવું. તેમનો પ્રેમ એવો હતો કે પોતે મતિ, શ્રુત, અમધિ, મનઃપર્યવ-જ્ઞાનવંત છે. શ્રુતજ્ઞાનના તો પૂર્ણ પારંગત હોવા છતાં પણ જ્યારે અને જે જે સંશય ઉત્પન્ન થાય ત્યારે તેનો ઉત્તર ભગવાન મહાવીર પાસેથી જ મેળવે. નાના બાળક જેવી સરળતા અને મૃદુતા તેમનામાં હતી. જ્ઞાન કે ચારિત્રનું અભિમાન જરા પણ નહોતું, ગુરુ આજ્ઞા ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ અને આજ્ઞા મળતાની સાથે તે કાર્ય કરવા માટેની અત્યંત ઉત્કંઠા. ગુરુસેવાનો તેમની પાસે અપૂર્વ કર્મયોગ હતો. ગુરુ ઉપર પ્રેમ પણ એટલો કે જ્યારે મહાવીર સ્વામિ ભગવાન મોક્ષ ગમન કરી ગયા ત્યારે ગૌતમસ્વામિ ભગવંતને તેમનો વિરહ સહેવાણો નહિ. પણ તેજ ગુરુના વિરહનો ખેદ કરતાં પોતાને કૈવલ્યજ્ઞાન

પ્રાપ્ત થયું અને અંતે મુક્તિસુખને પામ્યા, તેમનાંમાં સાત્વિક પ્રેમ હતો. માટેજ રાજસ, તામસ, વિકારગય જે પ્રીતિ ન હોય અને સત્ય ગુણના રાગમય જે પ્રીતિ હોય તે સાત્વિકી પ્રીતિ કહેવાય છે અને તેજ પ્રીતિ ગૌતમ સ્વામિની પેઠે મોક્ષ માર્ગમાં ગમન કરાવે છે. આવા ગુણાનુરાગ વિના શુદ્ધ પ્રેમ વિના જે જીવો જગતમાં છે તે પશુમયજ જીવન જીવે છે. તેમના જીવનમાં કંઈ અધ્યાત્મ ભાવનો રસ-આનંદ નથી હોતો. તેથી તેમનું જડતા-વાળું જીવન હોવાથી તે નિર્જીવ:જીવો જાણવા. ॥ ૧૮ ॥

પ્રેમરૂપા સદ્ભક્તિ--રાત્મવદ્ વિશ્વદર્શિકા ।

પિંડબ્રહ્માણ્ડયોરૈક્યં, જાયતે નૈવ સંશયઃ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ:—પ્રેમરૂપ સદ્ભક્તિ જે આત્મામાં હોય તે આત્મા સર્વ વિશ્વને આત્મા સમાન દૃષ્ટિથી જીએ છે. તેથી આત્માપિંડ અને બ્રહ્માંડને એકજ ભાવે સંશયવિના નિશ્ચયથી અનુભવે છે ॥ ૧૯ ॥

વિવેચન:—જે યોગીઓ મૈત્રી, પ્રેમોદ, માધ્યસ્થ અને ઉપેક્ષારૂપ ભાવથી યુક્ત થઈને સર્વ ગુણથી પૂર્ણ વિકશ્વર થઈને જીનેશ્વરો, ગણધરો, કેવલીઓ, પૂર્વધરો, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુઓના ગુણ, અનુષ્ઠાન, ક્રિયા, ક્ષમા, આજ્ઞા, માર્દન આદિ ગુણની અનુમોહના કરતા સદ્ભક્તિ યુક્ત પ્રેમભાવ પ્રગટાવતા હોય છે તે સર્વ ચરાચર જગતરૂપ વિશ્વને પોતાના આત્માસમાન ભાવે લેખે છે. કારણ કે તેમને પોતાના આત્મ પ્રદેશ રૂપ જે પિંડ છે તેમાં જે જે સહજ ભાવથી શક્તિ રહેલી છે તેવીજ શક્તિ સર્વ ચેતન બ્રહ્માંડમાં પણ નિશ્ચય થી અવશ્ય રહેલીજ છે. તેમ અનુભવાય છે. ॥ ૧૯ ॥

આત્મમનઃશરીરેષુ, પ્રેમાવિર્ભાવતા ભવેત્ ।

આનન્દોહ્યાસરોમાઞ્ચો-દ્ભવસ્તેન પ્રજાયતે ॥ ૨૦ ॥

અર્થ:—આત્મા મન અને શરીરમાં જે પ્રેમનો પ્રગટ ભાવ થાય છે તેનાથી એવો આનંદનો ઉદ્ભાસ પ્રગટે છે કે જેથી શરીરમાં રૂંવાડાં વિકશ્વર થાય છે કે જાણે તે દ્રવ્ય-આનંદ બહાર આવતો હોય તેમ જાણાય છે. ॥ ૨૦ ॥

વિવેચન:—જે ભવ્યાત્મા યોગી પુરૂષને આત્માના સહજ ભાવથી મન; વચન અને કાયામાં પરમાર્થિક શુદ્ધ પ્રેમ પ્રકટે છે તેઓને પરમ પૂજ્ય વિતરાગ પરમાત્મા, શુદ્ધ આત્મભાવના આરિત્રવંત પૂજ્ય ગુરુઓ, સત્યદેવ, ગુરુ, ધર્મની શ્રદ્ધાવાળા શ્રાવક, શ્રાવિકા તેમજ ભદ્ર સ્વભાવના અન્ય ધર્મવંત આત્માઓ પ્રત્યે અત્યંત પ્રેમ પ્રકર્ષ વધે છે. તેથી સર્વ સામાન્ય જીવાત્માઓ પર મૈત્રી અને કરૂણાભાવમય પ્રેમ જાગે છે. તેના યોગે પોતાથી તેઓનું જેટલે અંશે ભદ્ર થાય છે તેટલે અંશે તેમને આનંદનો ઉદ્ભાસ હૃદયમાં જાગે છે. ભગવંત તિર્થંકરોને પૂર્વન ત્રીજા ભવમાં જ્યારે પ્રેમોદપૂર્વક મૈત્રીયુક્ત પ્રેમ પ્રગટ થાય છે, ત્યારે તે મહાનુભાવોને આખા ચરાચર જગતને સર્વ પ્રકારે હું સુખમય કેમ કરું

તેઓના દુઃખોનો અંત કેમ લાવું. “માર્કાર્પી-કોઽપિ પાપાનિ, મા ચ ભૂતકોઽપિ દુઃખિતઃ” એવી ભાવના પરમશુદ્ધપ્રેમથી પ્રકટે છે. તેઓને તે વખતે હર્ષનો એવો અવિભાવ થાય છે કે તેના પુણ્યવડે તિર્થંકરનામગોત્રરૂપ કર્મને નિકચિતભાવે પ્રકટાવે છે. અને તેના ઉદયથી સર્વ જગતના પ્રાણીઓને પરમ કૃષ્ણમય ભાવ મૈત્રીરૂપ પ્રેમથી પરમ સુખમય મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. તે પરમશુદ્ધભાવ પ્રેમના યોગે તેમના વચન શ્રવણ, અને મુખ દર્શનથી લોકોને પરમ આહ્લાદ પ્રકટે છે. તે દીલમાં સમાતો ન હોવાથી રોમહર્ષ વડે બહાર આવે છે. જેમકે કદંબના પુષ્પને મેઘધારાના સીંચનથી પ્રપુલ્લતા આવે છે તેમ હર્ષવંત આત્માને શરીરના રોમ રૂપ કુપસ્થંભો ખીલીને ઉભા થઈ જાય છે. તેવો આનંદ સત્ય પ્રેમના પ્રભાવથી થાય છે. ॥૨૦॥

જગતમાં પ્રાણીઓને વિષમય પ્રેમ હોય છે અને વિવેકવંત ધર્મી આત્માઓને નિર્વિષ પ્રેમ હોય છે- તે જણાવે છે.

પ્રેમમૂલં સુદામ્પત્યં, મિત્રત્વં ધર્મભાવના ।

સમ્બન્ધાશ્ચ વિબોદ્ધવ્યાઃ, સમ્યક્ત્વધર્મહેતવઃ ॥૨૧॥

અર્થઃ—સંસારીઓને સાઈં દંપતિ જીવન તે બાહ્ય પ્રેમના મૂળરૂપ છે અને મિત્રતા, ધર્મભાવના, અને સંબંધો સમ્યક્ ધર્મની પ્રાપ્તિના હેતુરૂપ જાણવા. ॥ ૨૧ ॥

વિવેચનઃ—પરસ્પર એક બીજાને આત્મભાવનો અલેદ પ્રેમ હોય, એક બીજાને સુખે સુખી અને દુઃખે દુઃખીનો ભાવ આવતો હોય, ત્યાં વિષયમય અશુદ્ધ પ્રેમ સેવવા છતાં પણ દામ્પત્ય ગણાય. અને તેમાં વ્રત, નિયમ, તથા આરિત્ર સ્વભાવનો યોગ્ય અનુકુળ મેળ આવતો હોય તો સુદામ્પત્ય જાણવું. અને તે સાચા પ્રેમથી સંભવે છે. તે પ્રેમ યાવત જીવ સુધી રહે છે એટલુંજ નહિ પણ ભવાંતરમાં પણ એકબીજાને પ્રેમ-સ્નેહથી મળવા ઇચ્છે છે સત્ય પ્રેમમય મિત્રત્વપણું એક બીજા આત્માઓ સુખ દુઃખમાં ભાગ લઈને મિત્રને દુઃખ મુક્ત કરવા આત્મ સમર્પણ કરે છે. જેમકે લંકાપતિ વિભિષણ રામ લક્ષ્મણને માટે રાવણ જેવા બળવાન ભાઈનો ત્યાગ કરી ભાઈથી વિરૂદ્ધ થઈ શ્રીરામ લક્ષ્મણની સેવામાં હાજર થયો. તેમજ રાજા રાવણને પણ રામ લક્ષ્મણ સાથે નહીં લડવા માટે સમબંધ્યો અને તેને કહ્યું કે ‘તમો સીતાને પાછી રામને સોંપી દો. નહિંતર હું તમારો ભાઈ નથી.’ તે મિત્રતાનો પ્રેમ સમજવો, ત્રીજો લેદ ધર્મભાવના રૂપ પ્રેમ નિશ્ચયથી ધર્મ એટલે આત્મસ્વરૂપ આત્માનું ચૈતન્ય ગણાય તે ઉપર સર્વ સમ્યક્ત્વવંતને નિશ્ચયથી અવશ્ય પ્રેમ હોય છે, વ્યવહારથી ધર્મમાં જાગૃતિ કરવા માટે જે સંકલ્પ થાય તે ધર્મભાવના કહેવાય. તેમજ સમાન દેવ, ગુરૂ ધર્મતત્ત્વ વિચાર જેઓમાં હોય, વ્રત પરચક્રપાણીમાં સમાનતા હોય, તે સાધાર્મિક કહેવાય. તેમનું સન્માન, સત્કાર, બહુમાન કરાય, તેમના ઉદય માટે જે પ્રયત્ન તે ધર્મ સંબંધનો વધારો કરનારો થાય છે. સમ્યક્ત્વ ગુણની શુદ્ધતા કરનારો થાય છે. તેથી આવો સાધાર્મિક ભાવનો જે સત્યપ્રેમ તે પણ સમ્યક્ત્વમાં અવશ્ય હેતુ બને છે. ॥ ૨૧ ॥

દયાદિધર્મભાવાનામ્ , મૂલં પ્રેમાસ્તિ ભૂતલે ।

દેવગુર્વાદિષુ પ્રેમ, જાયતે મન્યદેહિનામ્ ॥૨૨॥

અર્થ:—દયાદિધર્મની ભાવના જે જગતમાં ભવ્યાત્માઓમાં અનુભવાય છે. તેનું મૂળ પ્રેમ જ છે તેના યોગે દેવ, ગુરુ અને ધર્મ ઉપર ભવ્યજીવોને પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય છે. ॥૨૨॥

વિવેચન:—જગતના સર્વ જીવો પ્રત્યે અહિંસારૂપ દયા રાખવી, સત્ય વચન બોલવું, ચોરી ન કરવી, અભિચારનો ત્યાગ કરવો, પરિશ્રદ ઉપર નિયમન કરવું. રાત્રિ ભોજન અને અભક્ષ્યનો ત્યાગ કરવો. કારણ વિના પાપમય કાર્યોનો આરંભ ન કરવો, ચોરીનો માલ વેચાણ લેવો નહિં તથા સંઘરવો નહીં, ચોરી કરવા માટેનાં સાધનો ભાડે આપવાં નહિં તેમજ વેચવાં નહીં. નિત્ય સમાધિક કરવું. આત્મશુદ્ધિ માટે યોગ્ય નિયમો પાળવા, પોષધ વ્રત કરવું. સાધુ સાધ્વીને યથાશક્તિ દાન કરવું, શ્રાવક શ્રાવિકાની સત્કારપૂર્વક ભક્તિ કરવી. પૂજન કરવું અને સર્વ તિથીએ પ્રજ્ઞચર્યને ધારણ કરવું, એકાશણું, નિવી, આંબિલ, ઉપવાસ આદિ યથાશક્તિ તપ કરવો, તીર્થયાત્રા કરવી, વેપાર લેવડદેવડમાં પ્રામાણિકતા રાખવી, નિત્ય દેવપૂજા, ગુરુભક્તિ કરવી, ગુરુ ઉપદેશ સાંભળવો. વગેરે મૂલવ્રત, ગુણવ્રત, શિક્ષાવ્રત આદિ જે નિયમો લેવાય છે તે બધા ભાવો ભવ્યાત્માઓને આત્મ પ્રેમથી જ થાય છે. ॥૨૨॥

આ પ્રેમનું પ્રાગટ્ય સત્યજ્ઞાન રૂપ વિવેક વિના ન સંભવે માટે જ્ઞાનનું સ્વરૂપ બતાવે છે.

શુદ્ધપ્રેમ તથા જ્ઞાનં, સર્વદોષનિવર્તકમ્ ।

જ્ઞાનં શુષ્કાયતે પ્રેમ્ના, વિના સર્વત્ર સર્વદા ॥૨૩॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમ તથા જ્ઞાનથી સર્વે દોષો નાશ પામે છે. તે જ્ઞાન જો પ્રેમવિનાનું હોય તો તે જ્ઞાન સુકું રસ વિનાનું થઈ જાય છે. એટલે કે અજ્ઞાન રૂપે પરિણમી જાય છે. ॥૨૩॥

વિવેચન:—આત્મા સ્વપર વસ્તુનો ભેદ બાણી શકવાને સમર્થ બને અને જીવ, અજીવ, પુણ્ય, પાપ, આશ્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ અને મોક્ષરૂપ તત્વોના સ્વભાવને સમજે તેમજ આત્માને જેથી સંસારમાં રખડવાનું થાય છે તેવા પાપારંભમય કર્મના જે બંધરૂપ હેતુઓને બાણે અને તેથી સ્વપરના ભેદની વહેંચણીરૂપ વિવેકને આદરે આત્મા જ્ઞાન ભવ્યાત્માઓને અવશ્ય વખાણવા યોગ્ય થાય છે. પરંતુ તેવા જ્ઞાનયુક્ત હોવા છતાં જો તેમાં આત્મા પ્રત્યે સત્ય તાત્વિક પ્રેમ હોય તો જ તે પોતાની શક્તિ અનુસારે વ્રત નિયમ લઈ અન્યજનોનો પણ દયાભાવથી ઉદ્ધાર કરે છે. પશુપંખીની હિંસા બંધ કરાવે છે અને તેઓને દુઃખત્રાસથી મુકાવે છે. તેવા આત્માનો પ્રેમ સત્યજ્ઞાનયુક્ત છે તેમ સમજવું. પણ તે જ્ઞાન જો ફક્ત ચર્ચા માટે જ હોય તો તેનું કોઈ પણ ફળ ન હોવાથી કંઠનો શોષ કરનાર જ

નિવડે છે. તેવા બકવાદ માત્રના જ્ઞાનથી કોઈ પણ કામમાં કોઈને પણ ક્ષયદો થતો નથી. ॥ ૨૩ ॥

કૃત્રિમં પ્રેમ સંતજ્ય, સત્યપ્રેમ મજસ્વ મોઃ ! !

સાત્વિકં પ્રેમ લબ્ધ્વા ત્વં, યાસ્યસિ શાશ્વતી ગતિમ્ ॥૨૪॥

અર્થ:—તેથી હે ભદ્ર? તું બનાવટી પ્રેમનો ત્યાગ કરીતે સત્ય પ્રેમને ધારણ કર, કારણકે સાચો સાત્વિક પ્રેમ જેને પ્રાપ્ત થાય છે તેઓજ પરમ આનંદમય શાશ્વતી મોક્ષગતિને પ્રાપ્ત કરે છે. ॥ ૨૪ ॥

વિવેચન:—હે ભવ્યાત્માઓ તમે અવ્યાબાધ, સત્ય આનંદ મેળવવા ઇચ્છતા હો તો અન્યને છેતરવારૂપ બનાવટી સ્નેહ સંબંધ કરશો નહીં. કારણકે બનાવટી પ્રેમ સત્ય સુખ અને શાંતિ આપવા સમર્થ નથી. જેમ રાજકુટુંબોમાં રાજા તથા પોતાના ભાઈઓ એક બીજાનો નાશ કરવાની ભાવનાવાળા હોવા છતાં પણ ઉપરથી અત્યંત પ્રેમ વિનય દેખાડે છે પણ તેઓને સત્ય શાંતિ આપનાર (સાચો પ્રેમ) થતો નથી. તેવી રીતે તમે જો સદ્ગુણ સંપન્ન પરમ ઉપકારક પૂજ્ય ગુરુઓ તથા પરમ વીતરાગ પરમાત્મા તિર્થંકરદેવો અને તેમનાથી ઉપદેશ કરાએલા પારમાર્થિક ધર્મ ઉપર અંતરમાં કપટ રાખી બાહ્યભાવે વિનય ભકિતનો દેખાવ કરશો અને હૃદયમાં સત્ય પ્રેમ નહિં હોય તો આત્માના કરેલા તપ, જપ, ક્રિયા, અનુષ્ઠાન પરમાર્થિક સત્ય પ્રેમને આપી શકશે નહીં. માટે તેવા કૃત્રિમ પ્રેમનો ત્યાગ કરી શુદ્ધપ્રેમ ધારણ કરી, દેવપૂજા, ગુરુભક્તિ, તપ, સંયમ, ત્યાગ, દાન, સન્માન, વિનય, વૈયાવૃત્ય જ્ઞાનાભ્યાસ શ્રદ્ધાપૂર્વક કરવાથી અવશ્ય મોક્ષ પ્રાપ્તિમાં ઉપાદાનભાવે નિમિત્તભાવે મોક્ષ પ્રાપ્તિના હેતુમાટે થશે તેથી હે ભવ્યાત્મા ! કપટનો ત્યાગ કરી સત્ય સાત્વિકભાવ યુક્ત પ્રેમને પ્રગટાવી દેવ ગુરુ ધર્મને માટે આત્માને સમર્પણ કરી સર્વ જીવો પર મૈત્રીભાવ ધારણ કરી દેવ ગુરુ પર પ્રમોહભાવ કરી મોક્ષનું શુદ્ધ ધ્યેય રાખી અનુષ્ઠાનમાં પ્રવૃત્તિ કરવા પુરૂષાર્થ વાપરે તેથી શાશ્વતી મોક્ષની સુખસંપદા પ્રગટ કરનારી ગતિને પ્રાપ્ત કરશો. ॥ ૨૪ ॥

અગમ્યઃ પ્રેમધર્મોઽસ્તિ, કેચિજ્ઞાનન્તિ યોગિનઃ ।

જાનતામપિ લોકાનાં, કશ્ચિતં યાતિ વસ્તુતઃ । ૨૫

અર્થ:—મનુષ્ય લોકમાં જીવોને પ્રેમ ધર્મ સમજી શકાય તેવો નથી, કોઈક યોગી લોકોજ તેને જાણે છે. તેમાં પણ-જાણનારામાં પણ કોઈક જ યોગી તે પ્રેમધર્મના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરે છે ॥ ૨૫ ॥

વિવેચન:—આ સંસારમાં વસતા સર્વ પ્રાણીઓમાં કોઈ પણ પ્રકારના રાગ તો અવશ્ય રહેલાજ છે. દેવ અને મનુષ્યો પણ પ્રેમની ચાહના કરે છે પણ પક્ષીઓમાં પણ પ્રેમ હોય છે. પ્રેમ એટલે વસ્તુને મેળવવાની તીવ્ર ઇચ્છા. પ્રેમ એટલે સ્ત્રી પુરૂષોનો વ્યભિચાર, પ્રેમ એટલે તે વસ્તુનું વડાલાપણું આવો અર્થ કુત્સિત ભાવે અજ્ઞાની આત્માઓ કરે છે.

કેટલાક પ્રેમ શબ્દનો અર્થ સમાન આચાર વિચરવાળા મનુષ્યોનું સંગઠન કરવું તેવો કરે છે. તે પ્રાયઃ સ્વાર્થમયજ હોય છે. ત્યારે આત્મયોગીઓ પરમાત્મા અને આત્માનું અલેહભાવે એકત્વ કરવું તેવો પ્રેમનો અર્થ કરે છે. તેથી તે પ્રેમ શબ્દના અનેક પર્યાય વાચક શબ્દ થાય છે. શ્રીમાન્ હેમચંદ્ર સૂરીશ્વરજી મહારાજ અભિધાન ચિંતામણિ કોષમાં જણાવે છે કે:— આલ્હાદ: પ્રમોદ: પ્રમદો મુત્ પ્રીત્યામોદ: સંમદ: ॥

एवं आनन्दो नन्दस्तु हर्षश्चित्तप्रसन्नता ३१५-३१६ ॥

અર્થ:—આલ્હાદ, પ્રમોદ, પ્રમદ, મુદ્, પ્રીતિ, આમોદ, સંમદ, આનંદ, નંદ, હર્ષ, ચિત્તની પ્રસન્નતા વગેરે પ્રેમના પર્યાયો છે. તેમજ ૧૩૭૭મા શ્લોકમાં “સ્નેહ: પ્રીતિ: પ્રેમ હાર્દ” “સ્નેહ, પ્રીતિ, પ્રેમ, હાર્દ” પણ પ્રેમનાજ પર્યાયો છે. તે સિવાય લોકમાં પ્રેમના અર્થમાં રાગ, માયા અને મોહ પણ વપરાય છે. આમ પ્રેમ શબ્દનો તેના પ્રેમી લોકો જેવી વિષય પ્રવૃત્તિ કરતા હોય તેવો અર્થ કરે છે. તેથી પૂજ્યપ્રવર ગુરૂદેવે પ્રેમધર્મનું એટલે પારમાર્થિક પ્રેમધર્મનું સ્વરૂપ અગમ્ય જણાવ્યું છે તે યોગ્ય છે. જગતમાં લોકો પ્રેમ પ્રેમ કરે છે. વિષયલીલાના વચનો પણ પ્રેમ કહેવાય છે. વ્યભિચારમાં પ્રવૃત્તિ તેને પણ પ્રેમ કહે છે, ધન પ્રાપ્તિ માટે સમુદ્રમંથન કરે તેને પણ પ્રેમ કહેવાય છે, રૂપ, રસ, ગંધાદિ વિષયોમાં પ્રવૃત્તિ, નાટક, ચિત્ર, નૃત્યદર્શનમાં પણ અદ્ય વિચારશક્તિવાળા મનુષ્યો પ્રેમ કહે છે. પરંતુ વાસ્તવિક પ્રેમ સ્વરૂપને ઓળખી શકતા નથી. કોઈક યોગી મહાત્માઓ આત્મા, પરમાત્મા અને પર પુદ્ગલના સ્વરૂપને યથાર્થ જાણે છે સર્વ જીવોને પોતાના સમાન માની પ્રેમના પાત્ર ગણે છે. કર્મ પુદ્ગલોના સહકારથી પરણિતિ ભેદ હોવા છતાં ક્રિયા ભેદ પણ સંભવે છે તો પણ આત્માના ગુણોનું સમાનત્વ હોવાથી પોતાના સમાન ગણે છે, તેઓના પ્રત્યે મૈત્રીભાવ માને તેવા યોગીઓ પ્રેમના સત્ય સ્વરૂપને યથાર્થરૂપે જાણે છે. પણ તેમાંથી કોઈ ઉચ્ચ કક્ષાને પામેલ યોગી પરમાત્મ સ્વરૂપ આત્માની ઉપર પ્રેમ પ્રગટ કરી પુરૂષાર્થ યુક્ત આચરણ કરી અન્ય આત્માઓને તેવી મોક્ષ માર્ગની આચરણમાં જોડીને સત્ય પ્રેમને થોડાકજ યોગીઓ પ્રાપ્ત કરી શકે છે, તેથી તે સત્ય પ્રેમનું પરમાર્થિક ફળ સર્વ કર્મભળથી રહિત થવું તે છે અને તેવા ફળને થોડાકજ પામે છે. ॥ ૨૫ ॥

शुद्धानन्दो न यत्रास्ति तत्र प्रेमविकारता ।

विशुद्धप्रेम यत्रास्ति तत्रानन्दः स्फुटो भवेत् ॥૨૬॥

અર્થ:—જ્યાં શુદ્ધ આનંદ નથી ત્યાં પ્રેમમાં પણ વિકારીપણું આવે છે પણ જ્યાં શુદ્ધ આત્મિકભાવનો નિર્વિકાર યુક્ત પ્રેમ હોય છે ત્યાં પ્રકટભાવે આનંદ અનુભવાય છે. ॥૨૬॥

વિવેચન:—આત્મામાં ગુરૂ શિષ્ય ભાવનો અથવા પ્રભુસેવક ભાવનો, પિતા પુત્રભાવનો, પુરૂષ સ્ત્રીભાવનો, બંધુત્વ, મિત્રભાવનો, પરસ્પર શુદ્ધ કપટ વિનાનો, સ્વાર્થ સાધકતા વિ-

નાનો, સેવ્ય સેવકભાવમય હાર્દિક આનંદ અનુભવાતો ન હોય ત્યાં વસ્તુતઃ તેઓના પ્રેમમાં વિકારતા સ્વાર્થતા રહેલી સમજવી. જે કે સંસારમાં તેઓનું વ્યવહારિક ગાડું ચાલે છે તે પણુ ખરે સમયે જો વાતચિત્તમાં વિચારભેદ પડે અથવા પરસ્પર કુશંકા ઉત્પન્ન થાય તે તે બનાવટી પ્રેમ ટકી શકતો નથી અને તેમાંથી ઝઘડાની ભયંકર હોળી સળગી ઉઠે છે. પણુ જ્યાં સત્ય પૂજ્ય પૂજકભાવનો અભેદભાવ રૂપ નિર્વિકાર પ્રેમ હોય. મન, વચન, કાયાની નિર્વિકારતા યુક્ત શુદ્ધતા હોય, પરસ્પર સ્વાર્થ ન હોય, તેવો શુદ્ધ પરમ શુદ્ધ પ્રેમ નિરંતર આનંદની વૃદ્ધિ કરતો છતો પરમાનંદતા માટે નિમિત્ત કારણ પણુ થાય છે. શ્રી મહાવીરદેવ ઉપર શ્રી ગૌતમસ્વામિનો અને પરમપુરુષાદાની શ્રી અરિષ્ટનેમિ પ્રભુ ઉપર શ્રીમતી રાજેમતીનો પ્રેમ વિશુદ્ધ પ્રેમ મોક્ષનો હેતુ બન્યો. ॥ ૨૬ ॥

વિશુદ્ધપ્રેમતાનસ્ય, પ્રાકટયં પ્રેમયોગિનામ્

હત્સુ સંજાયતે:રૂપ-વિત્તદિમોહમન્તરા ॥૨૭॥

અર્થ:—પ્રેમ યોગીઓના હૃદયમાં વિશુદ્ધ પ્રેમ પ્રકટે છે કે જે પ્રેમમાં રૂપ, વિત્ત અદિ વસ્તુઓ પર જરા પણ મોહ હોતો નથી. ॥ ૨૭ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સાચા પ્રેમયોગીઓને મન, વચન, કાયાની પરમ શુદ્ધતા હોવાથી મનમાં સ્ત્રી, ધન, ઘર, પુત્ર પરિવાર વગેરેના રૂપ, રંગમય શ્રૃંગાર રસમાં વિકારમય ભાવનો અભાવ હોય છે. વચન પણ મિષ્ટ ભાષાનાં અને ધર્મ પ્રેરક હોય છે. કાયામાં પ્રહ્લય-ચર્ચનું તેજ હોવાથી સર્વત્ર રાગદ્વેષના કારણોનો અભાવ હોય છે. તેમજ માયાનું નામ પણ હોતું નથી. તેવા પ્રેમ યોગીઓ જગતના સર્વ જીવો ઉપર હિત ભાવનામય મૈત્રીને ધારણ કરતા હોવાથી તેમનામાં રહેલો વિશુદ્ધ પ્રેમના તાનમય રસને પ્રગટપણે અનુભવાય છે. ॥ ૨૭ ॥

પરસ્પરં હિ લોકાના-મૈક્યં ભવતિ રાગતઃ ।

આત્મપરમાત્મનોરૈક્યં ભવેત્ પ્રેમ્ણા સુયોગિનામ્ ॥૨૮॥

અર્થ:—જગતમાં લોકોને પરસ્પર એકતા રાગવડેજ થાય છે અને સારા આચાર-વંત પવિત્ર યોગીઓને આત્મા પરમાત્માનો ઐક્યભાવ પ્રેમવડેજ થાય છે ॥૨૮॥

વિવેચન:—સંસારના કાર્યો જેવાં કે ખાવું, પીવું, ઉડવું, રમવું, વ્યાપાર કરવો, નાટક, નૃત્ય, સંગીત પણ પ્રાચે એકલાને ગમતાં નથી. તેમાં પણ અન્યના સહકારની જરૂર પડે છે. તે જેનો સહકાર લે છે તેઓ પ્રત્યે મોહદૃષ્ટિ રાગ, કામરાગ સ્નેહરાગ ધારણ કરે છે. તે કામરાગથી વૈષયિક મૈત્રીરૂપ ઐક્ય પરસ્પર થાય છે. તેમાં વ્યવહારથી પ્રમાણિકતા પૂર્વક જાહેરી સુધી ઐક્ય સાચવે છે અને કેટલાક સ્વાર્થી જીવો પોતાનો સ્વાર્થ સરે ત્યાં સુધી ઐક્યતા સાચવી પાછા કેટલાક શત્રુરૂપે પણ બની જાય છે. દૃષ્ટાંત તરીકે ચુરોપની રાજસત્તાનો દાખલો લઈ શકાય. આ લૌકિક ઐક્યતાની વાત થઈ

પણ પરમાર્થિક ઐક્ય યોગીપુરુષો સારા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રની આરાધના કરી પૂર્ણ ક્રિયા યોગને સાધી અપ્રમત્તભાવે ધર્મધ્યાનમાં પ્રવૃત્તિ કરી, પિંડસ્થ, પદસ્થ; અને રૂપસ્થ ધ્યાન વડે આત્મા અને પરમાત્માના સ્વરૂપની સમાનતા અને અસમાનતાના હેતુઓને જ્ઞાનયોગથી અવગાહીને ક્રિયાયોગવડે અપૂર્વ કરણમાં આવી ગુણુગ્રેણીએ ચડતાં સર્વ જગતના આત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રી ભાવથી ઐક્ય ભેડીને પ્રમોદથી પૂજ્ય અરિહંત, સિદ્ધ પરમાત્માના ગુણ સ્વભાવને વિચારતાં રૂપાતીત ધ્યાન વડે, ધ્યાના ધ્યેયભાવમય ઐક્યભાવતું યુગલ બનાવે છે. તેમાં પણ આત્મા અને પરમાત્માનો સંબંધ પૂજ્યભાવના સંબંધથી સાધ્ય કરી સિદ્ધ કરે છે અને અક્ષય આનંદનો અનુભવ મેળવે છે. ॥૨૮॥

સત્યપ્રેમ્ણા ભવેચ્છ્રદ્ધા, સામર્થ્યં જાયતે હૃદિ ।

સર્વયોગેષુ સત્પ્રીતિઃ શ્રયતે સર્વસદ્ગુણાન્ ॥૨૯॥

અર્થ—સત્યપ્રેમથી સાચી શ્રદ્ધા જાગે છે, અને તે વડેજ સામર્થ્ય યોગયુક્ત શુદ્ધ ચારિત્ર પણ પ્રગટે છે. આમ સર્વયોગોમાં જો સત્યપ્રીતિ હોય તો— આત્મા સદ્ચારિત્ર-ગુણોનો ગ્રાહક બને છે.

વિશેષ—મોક્ષને માટે યોગ્ય તે ભવ્ય, આ ભવ્ય જીવને પણ મનુષ્યપણાની પ્રાપ્તિ ધર્મશ્રવણની ઇચ્છા વિગેરે થતું તે અતિદુર્લભ છે. આ દુર્લભ વસ્તુઓની પ્રાપ્તિ થતાં, સદ્ગુણો સમાગમ દુર્લભ છે અને દુર્લભ ગુરૂયોગ ભાગ્યવશાત્ મળે તો યથાપ્રવૃત્તિકરણ વિગેરે દ્વારા સમ્યક્ત્વ અને ચારિત્રની પ્રાપ્તિ થાય છે. હરિભદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજ યોગ-વિશિક્ષામાં જણાવે છે કે

एवं च पीडभक्तागमाणुगंतह असंगयाजुत्तं ।

नेयं चउन्विह खलु, एसो चरमो हवइ जोगो ॥૩૦॥

એવી રીતે પ્રીતિ, ભક્તિ આગમ વડે ચોથો અસંગત યોગ એટલે નિરાલંબન ધ્યાન યોગ અથવા રૂપાતીત ધ્યાન યોગ શુદ્ધ ધ્યાનથી આત્માને પ્રાપ્ત થાય છે. એમ સર્વ આત્મ ગુણો પરમ પ્રીતિયોગવડે ગ્રહણ કરાય છે. માટે પ્રેમ એ અવશ્ય આદરણીય ધર્મયોગ છે. ॥૨૯॥

સત્યપ્રેમિજનાનાં સ્યાત્ સ્વાર્પણં તુ પરસ્પરમ્ ।

મત્તદ્ભેદો ન સંબન્ધે સોઽહં સોઽહં પરસ્પરમ્ ॥૩૦॥

અર્થ—જો મનુષ્યો સત્ય પ્રેમને ધારણ કરે છે તે એક બીજાને પરસ્પર આત્મ સમર્પણ કરે છે તેઓને મારા તારાનો ભેદ હોતો નથી. તેઓ તું તે હું અને હું તે તું એમ એક બીજા જીવો (આત્માઓ) પ્રત્યે કથંચિત્ અભેદભાવે માને છે. ॥૩૦॥

વિશેષ—જગતમાં જે મનુષ્યો પોતાને પ્રેમી ગણાવે છે. તે સર્વ પ્રેમીઓ જો

સાચા પ્રેમીજનો હોય તો પરસ્પર તેમણે આત્મ સમર્પણ કરેલું હોયું જોઈએ. જે આત્મ સમર્પણ નહોતો તો એક બીજાથી જુદા પડી એક બીજાને ભૂલી પણ જાય છે અને સત્ય-પ્રેમીઓ પોતાના મિત્ર ઉપર પણ આવેલી આફતોને પોતે પોતાને માથે લઈને આફતમાંથી બચાવે છે. દૃષ્ટાંત તરીકે રામાયણમાં વર્ણવેલ મહાયુદ્ધ વખતે રાજા રાવણે પોતાના ભાઈ બિલિષણને મારવા માટે અમોઘ વિજ્યા નામની દિવ્ય મહાશક્તિ છોડી ત્યારે સત્ય પ્રેમી એવા શ્રી રામચંદ્રજીના ભાઈશ્રી લક્ષ્મણે પોતાના શરણે આવેલા અને મિત્ર બનેલા બિલિષણનું રક્ષણ કરવા માટે તે ભયંકર શક્તિ પોતાની છાતી ઉપર ઝીલી મિત્રનું રક્ષણ કર્યું. તેમ સત્ય પ્રેમીઓ બીજા આત્માઓ માટે પોતાના આત્માનું સમર્પણ કરે છે. ગુરૂ પ્રેમી શિષ્ય પોતાના ગુરૂ ઉપર આવેલી આફતો અને ધર્મપ્રેમી મનુષ્યો પોતાના ધર્મ ઉપર તથા ધર્મ બંધુઓ ઉપર આવેલી આફતોને પોતાના શિર પર લઈ લે છે. શ્રીમાન આચાર્ય ભગવંત હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજે પણ સ્વધર્મ પ્રેમી મહારાજા કુમારપાળ ઉપર ક્રોધાયમાન થયેલી વ્યંતર દેવી કંટકેશ્વરીએ પોતાને પશુ બની નહીં આપવાથી ત્રિશુળને ભોંક્યું તેના પ્રભાવે કુમારપાળને આખા શરીર પર કોઢનો વ્યાધિ ઉત્પન્ન થયો. તે વખતે હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજે મંત્રબળ વડે તે રોગને પોતાના શરીરમાં ખેંચી લઈ કુમારપાળને નિરાશ્ચ કર્યો. તેવીરીતે સત્ય પ્રેમીઓએ પરસ્પર મિત્રતા અભેદભાવે રાખીને એક બીજાને દુઃખથી મુક્ત કરવા જોઈએ. સાચા પ્રેમીઓને મન, વચન, કાયાથી જરાપણ મારા તારા પણનો ભેદભાવ હોતો નથી. સત્ય મિત્રતામાં તે મિત્ર તે જ હું અને તેને દુઃખ તો મને પણ દુઃખ તે સુખી તો હું પણ સુખી એવો ભાવ હોય છે. પરમાત્મા ઉપર શુદ્ધ પ્રેમને ધારણ કરનાર પ્રેમીને પરમાત્મા તે જ હું છું અને હું તે જ પરમાત્મા તેવો અભેદભાવ ધ્યાન યોગમાં સોહં સોહં ભાવે જાગે છે. કારણ કે તેઓમાં જે શુભ, શક્તિ, સ્વભાવ છે તે મારા આત્મામાં પણ છે. તે પરમાત્મામાં પૂર્ણ પ્રેમથી પરમાત્મા અને આત્માની ઐક્યતા પ્રેમયોગી અવગાહી શકે છે. ॥ ૩૦ ॥

શુદ્ધપ્રેમીઓ નિર્વિકલ્પ પ્રેમરસનો અનુભવ કરે છે.

त्वमेवाहमहं त्वं च, स्वार्पणं तु परस्परम् ।

शुद्धप्रीत्या पराणां तु, निर्विकल्परसोदधिः ॥૩૧॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રીતિવંત મહાનુભાવો તું તે હું અને હું તે તું તે પ્રકારે માને છે તેઓમાં મારા તારા પણનો ભેદભાવ જરાપણ હોતો નથી. અને તેવી શુદ્ધપ્રીતિમાં પરાયણ થઈને સંકલ્પ, વિકલ્પ વિનાના નિર્વિકલ્પ રસના મહાન સમુદ્રનો અનુભવ કરે છે.

વિવેચન:—જે આત્માઓમાં પાંચ ઇન્દ્રિયજન્ય વિષય વિકાર નાશ પામ્યો છે તેવા શુદ્ધ-પ્રેમી મહાનુભાવો શુદ્ધપ્રેમમાં પરાયણ બની પરસ્પર અભેદભાવે એકબીજાને દેખે છે. એટલે તું તે હું અને હું તે તું. લોકદૃષ્ટિથી કહેવાતું માઈ તે બધું તાઈ છે. અને તાઈ તે માઈ

છે તેમ જ્ઞાને છે. મારા તારાનો ભેદ તેઓમાં રહેતો નથી. જો કે શરીર તથા આત્માના પ્રદેશમાં જુદાપણું છે. છતાં પણ આત્મધર્મસ્વભાવે આપણું એકજ સાધ્ય હોવાથી આપણામાં એકત્વ છે. એટલે ભેદભાવ રાખવાનું કોઈ પ્રયોજન નથી. તેથી મારા તારાની ભેદભાવવાળી વહેંચણી આપણે કરવાની હોતી નથી. તેવી પરાયણામતિ શુદ્ધપ્રેમીઓને હોવાથી સંકલ્પ, વિકલ્પ સુક્ત પુફ્ફલ સ્વરૂપના ભોગવાળી પરિણતિનો અભાવ હોવાથી. સર્વત્ર પ્રકૃષ્ટ મૈત્રીભાવ હોવાથી નિર્વિકલ્પ આનંદના રસયુક્ત મહાન સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રનો ઉલ્લાસ તેમના હૃદયમાં ઉછળે છે. ॥ ૩૧ ॥

નિર્વિકલ્પ પ્રેમ પ્રાપ્ત થતાં કાંઈ બાકી રહેતું નથી.

નિર્વિકલ્પમહાપ્રેમ—રસાનુભવયોગતઃ ।

સાક્ષાચ્છુદ્ધાત્મસંવેદાત્, પ્રાપ્તવ્યં નાઽવશિષ્યતે ॥૩૨॥

અર્થ:—યોગીઓને નિર્વિકલ્પ એવા મહાન પ્રેમરસનો અનુભવ પ્રગટે છે તેથી આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષભાવે જાણે છે તેથી તેમને બીજું કાંઈ પ્રાપ્ત કરવાનું બાકી રહેતું નથી.

વિવેચન:—સાચા પ્રેમીઓ નિર્વિકલ્પ પ્રેમરૂપ રસનો અનુભવ કરતાં ધર્મધ્યાન અને શુદ્ધ ધ્યાનના યોગથી આત્મસ્વરૂપને આવરણ કરનારા સર્વ કર્મભજનો ક્ષય કરીને પરમ આત્મસ્વરૂપના અનુભવમય સંવેદન-કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે. તેથી પરમ આનંદમય આત્મસુખનો અનુભવ કરતાં પરમપદ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. તેથી તેઓને કાંઈ પણ મેળવવાનું બાકી રહેતું નથી. તેઓ પૂર્ણ કૃતકૃત્ય થએલા હોય છે. ॥ ૩૨ ॥

શુદ્ધ પ્રેમથી નિર્ભયતા પ્રગટે છે.

શુદ્ધપ્રેમરસાસ્વાદે, કૃતે નિર્ભયતાઽઽત્મનિ ।

જાયતેઽનુભવઃ સાક્ષા—દ્વેષતે પ્રેમયોગિમિઃ ॥૩૩॥

અર્થ:—પ્રેમયોગી આત્માઓ શુદ્ધ પ્રેમરસનો આસ્વાદ કરીને નિર્ભયતા ઉત્પન્ન કરે છે. અને તે પ્રેમરસનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ સાક્ષાત્ પ્રેમયોગીઓ અનુભવે છે. ॥ ૩૩ ॥

વિવેચન:—સાચા પ્રેમયોગીવરે સર્વ જગતના જીવો પ્રત્યે શુદ્ધ મૈત્રીભાવ ધરતા હોવાથી તેમને લગભગ પણ વૈરવિરોધ જાગતો નથી અને તેમની પ્રત્યે બીજા આત્માઓ પણ વૈરવિરોધ રાખતા નથી તેથી તેમને મારી નાખવાની વૃત્તિ કોઈ આત્મા કરી શકતો નથી. તેમજ તે જ્યાં વિચરતા હોય ત્યાં રોગ, શોક, દુઃખ, ખેદ, તેમને તથા અન્યને બલભદ્રની પેઠે પીડી શકતાં નથી. આમ શુદ્ધપ્રેમરસનું તેઓ પાન કરતા હોવાથી પોતે સ્વયં અજાતશત્રુ બનીને નિર્ભય થાય છે. તેથી શુદ્ધ પ્રેમરસનો અનુભવ પૂર્ણસુખમય પ્રેમયોગીઓ પ્રત્યક્ષભાવે સાક્ષાત્ વેદે છે—અનુભવે છે. ॥ ૩૩ ॥

સાચા પ્રેમી લોકસંજ્ઞા અને શાસ્ત્રસંજ્ઞાને ઉલ્લંઘીને પણ શોભે છે.

લોકસંજ્ઞામપાકૃત્ય, શાસ્ત્રસંજ્ઞાં તથા પરામ્ ।

શુદ્ધપ્રેમણિ સંલીનઃ, પ્રેમવાત્રાજતે સદા ॥૩૪॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓ લોકસંજ્ઞા તથા શાસ્ત્રસંજ્ઞાને યોગીને શુદ્ધ પ્રેમરસમાં લીન બનીને સદા આનંદમાં રહી સત્યપ્રેમી તરીકે શોભે છે. ॥ ૩૪ ॥

વિવેચન:—સાચા પ્રેમયોગીઓને જગતના સર્વ પ્રાણીવર્ગ ઉપર આત્મા સમાન પ્રેમ હોવાથી તેઓના હિતભાટે તેઓ પ્રયત્ન કરતા હોવાથી તેમને લોકસંજ્ઞા એટલે આ માર્ગ, આ મારો સગો, આ મારી જ્ઞાતિનો અને આ મારા કાર્યમાં અનુકુળ તથા આ પારકો, આ પરગોત્રી, પરજ્ઞાતિનો, અને આ વિરોધી છે તેવી સંજ્ઞા કે જે કેવળ સ્વાર્થમય હોય છે તે શુદ્ધ પ્રેમીઓને હોતી નથી. વળી નાનામાં નાના ક્ષુદ્ર જંતુથી લઈ મોટામાં મોટા ઈન્દ્રના આત્માઓ પ્રત્યે તથા પોતાના પર વૈર રાખનાર અનાર્થ પ્રકૃતિવાળા પ્રત્યે તેમજ ભક્તિભાવે રાગ રાખનાર પ્રત્યે પણ હિતકરવાની વૃત્તિવાળા હોવાથી ઉંચ, નીચના ભેદ છોડીને સર્વ જીવોને હિતકર ઉપદેશ આપે છે. તેથી લોકસંજ્ઞાનું બંધન તેવા પૂજ્ય પરમ પ્રેમયોગીઓને હોતું નથી. તેમજ શાસ્ત્રસંજ્ઞા એટલે પરમ વીતરાગ, કેવલી પરમાત્માઓએ ઉપદેશ કરેલા અને ગણધર, સ્થવિર અને પૂર્વધર પુરૂષોએ સૂત્રરૂપે ગુંથેલી વાણી તે “આગમ શાસ્ત્ર” કહેવાય. તેમજ વ્યાસ, પતંજલિ, ગૌતમ, અક્ષપાદ વિગેરેના ગુંથેલા તથા વેદ, પુરાણ, ઉપનિષદ્, સ્મૃતિ, રામાયણ, મહાભારત વિગેરે શાસ્ત્રો કહેવાય છે. તે સર્વના અર્થના અભ્યાસ વડે સ્વાધ્યાયથી પૂર્ણ અનુભવ થએલો હોવાથી તેમાં કહેલા ઉત્સર્ગે માર્ગ, અપવાદ માર્ગનો પણ સમ્યગ્ પ્રકારે અનુભવ થએલ હોવાથી સર્વ શાસ્ત્રના પારંગત એવા પ્રેમયોગીઓને આમજ કરવું. આજ એક આજ્ઞા છે, તેથી અન્ય કાંઈ નજ બને એવો એકાંત ભાવનો ખોટો આગ્રહ બાંધી શકતો નથી. તેઓ દેશ, કાળ, સ્વભાવ, યોગ્યતા, લાભાલાભના યોગ્ય વિચારપૂર્વક જે યોગ્ય લાગે તે પ્રમાણે કરે છે. તેઓને શાસ્ત્ર આજ્ઞારૂપ સંજ્ઞા એકાંત બાંધી રાખી શકતી નથી. તેવા પરમ પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધપ્રેમમાં પરાયણ થઈને સર્વ જીવાત્માઓના હિત ભાટે સર્વદા પ્રવૃત્તિ કરતા શોભી રહ્યા હોય છે. અને આત્માના આનંદમાં વર્તીને આત્માનંદનો સ્વાદ ભોગવે છે. ॥ ૩૪ ॥

ઉન્મની ભાવને પામી શુદ્ધાત્મદશા પમાય છે.

સત્યપ્રેમિજને કૃત્વા, નામરૂપસમર્પણમ્ ।

ઉન્મનીભાવમારુહ્ય, પ્રેમી શુદ્ધાત્મતાં શ્રયેત્ ॥૩૫॥

અર્થ:—સત્યપ્રેમી મનુષ્યોમાં નામરૂપ સમર્પણ કરીને પ્રેમી આત્મા ઉન્મની ભાવરૂપ યોગ ભૂમિકાએ ચડીને શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરે છે. ॥ ૩૫ ॥

વિવેચન:—જે સાચો પ્રેમયોગી હોય છે તે પોતાના નામની ખ્યાતિ, યશ, કીર્તિ, કુલ, જાતિ, વંશ, સત્તા, શેઠાઈ, માન, મરતબો, વૈભવ, મોજ શોખ વિગેરે બાહ્ય લોકિક

વસ્તુઓ પણ પરમપૂજ્ય નિર્વિષય પ્રેમીજનની પ્રાપ્તિ માટે ત્યાગ કરે છે. તે ઉપરની માયા-મમતા છોડી દઈને પારમાર્થિક સત્યપ્રેમી એવા પરમપૂજ્ય યોગીન્દ્રોના ચરણમાં અલેહભાવે આત્મ સમર્પણ કરે છે. તે પ્રેમી પુરુષરૂપ પૂજ્યના ચરણની સેવા કરતાં સંસારવાસના કે જે અનાદિ કાળની આત્માની સહચરી હોવા છતાં તેનો ત્યાગ કરીને આત્માની પૂર્ણ અ-પ્રમાદી અવસ્થાને ધારણ કરીને અપૂર્વકરણ, અનિવૃત્તિકરણ, સૂક્ષ્મસંપરાય. તથા યથાખ્યાતચારિત્રમય ગુણશ્રેણિની પ્રાપ્તિમય જે ઉન્મનીભાવને અવલંબી કર્મથી આત્મા નિરાવરણ ભાવને પામે છે. જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર વીર્યની સંપૂર્ણ પરમ શુદ્ધતાયુક્ત આત્મ-સ્વરૂપને સત્યપ્રેમી આત્મા ભજનારો થાય છે. (આ ઉન્મનીભાવનું સ્વરૂપ પૂજ્યશ્રી હેમ-ચંદ્રસૂરિ પ્રવર જણાવે છે. તે આ પ્રમાણે છે.

યદીદં તદેતિ ન વક્તું સાક્ષાદ્, ગુરુનાઽપિ હંત શક્યતે ।

ઔદાસીન્યં પરસ્ય, પ્રકાશતે તત્ સ્વયં તત્ત્વમ્ ॥૨૧॥

અર્થ:—ગુરુઓ પણ આ વસ્તુ આમજ છે કે તેમજ છે તેવો ભાવ અક્ષર યોગથી-વાણી વડે કહેવામાં શકિતમન બનતા નથી. તે પણ પરમ વિશ્વાસુ શિષ્ય શુદ્ધભક્તિના યોગે ઉદાસીનભાવમાં પરાયણ કરતા છતાં આત્મ અનુભવ યોગે સ્વયં પોતાના અક્યાસના બળથી સત્યતત્ત્વને પ્રકાશ કરનારો થાય છે. તે ઔદાસીનવડે જે શ્રેષ્ઠ તત્ત્વ પ્રગટ થાય છે તે ઉન્મની ભાવ કહેવાય છે તે ઉન્મનીભાવને પ્રગટ કરતા પૂજ્ય શ્રી જણાવે છે કે:—

एकान्तेऽतिपवित्रे रम्ये देशे सदा सुखासीनः ।

आचरमाग्रशिखाग्रायच्छिथिलीभूताखिलाज्वयवः ॥૨૨॥

रूपं कान्तं पश्यन्नपि शृण्वन्नपि गिरं कलमनोज्ञाम् ।

जिघ्रन्नपि च सुगन्धीन्यपि भुञ्जानोऽपि रसान् स्वादून् ॥૨૩॥

भावान् स्पृशन्नपि मृदुन्न वारयन्नपि चेतसो वृत्तिम् ।

परिकलीनौदासीन्यः प्रणष्टविषयभ्रમो नित्यम् ॥૨૪॥

वहिरन्तरश्च समन्तात्, चिन्ता चेष्टा परिच्युतो योगी ।

तन्मयभावं प्राप्तः कलयति भृशमुन्મનીभावम् ॥૨૫॥

અર્થ:—નિર્જન એટલે એકાંતમાં અત્યંત સુંદર પ્રદેશમાં ચરણના નબથી માંડીને મસ્તકની શિખા સુધીના શરીરના સર્વ અવયવોને શિથિલ કરીને સુખાસને આસન કરીને સદા સ્થિર રહે છે. ત્યાં સ્ત્રી આદિના દેદિપ્યમાન કાન્તિવાળા સ્વરૂપો જોયા છતાં તેઓના સુંદર સ્વર યુક્ત સંગીતમય મનોહર ગાયનો સાંભળવા છતાં તેમજ દિવ્ય સુગંધમય પવનને નાસિકાથી સુંઘતા છતાં તેમજ પરસમય સ્વાદિષ્ટ વસ્તુઓના સ્વાદ જીહ્વાથી લેતા છતાં તેમજ અત્યંત કોમળ એવા સ્પર્શ વિષયોનો સ્પર્શ કરવા છતાં ચિત્તવૃત્તિને તેથી પાછો

નહીં વાળતા છતાં પણ તેમને આ વિષયો સુખમય છે નિત્ય સારા લાગે છે તેવો જામ નષ્ટ થએલ હોવાથી બાહ્ય ભાવથી તેમાં આનંદ લેતા નથી. તેમ મનથી પણ તેમાં આનંદનો ભાવ લાવતા નથી એવો યોગી આરે તરફ ઇષ્ટ કે અનિષ્ટ ભાવની ચિંતા વિનાનો થયો છતાં ઉન્મનીભાવને પ્રાપ્ત થાય છે ॥૨૨ થી ૨૫ા અહિં કદાચિત્ શંકા થાય કે ઇન્દ્રિયોના વિષયોને તે યોગીઓ કેમ રોકતા નથી તેના ઉત્તરમાં જણાવે છે કે:—

गृह्णन्ति ग्राह्याणि, स्वानि स्वानीन्द्रियाणि नो रुन्ध्यात् ।

न खलु प्रवर्तयेद्वा प्रकाशते तत्त्वमचिरेण ॥૨૬॥

અર્થ:—ઇન્દ્રિયો પોતે પોતાને ગ્રહણ થાય તેવા વિષયોને ગ્રહણ કરે છે તે ઇન્દ્રિયોને યોગી નિવારતા નથી. તેમજ તેમાં મનોયોગથી પ્રવૃત્તિ પણ કરાવતા નથી. પણ ઉદ્ધાસીનતા વડેજ ઉદ્ધાસીન ભાવે રહીનેજ તેવા યોગીઓ ઉન્મનીભાવને તૂર્ત પ્રગટ કરનારા થાય છે.) તેમજ વિતરાગ સ્તોત્રમાં આચાર્ય પ્રવર જણાવે છે કે:—

संयतानि न चाक्षाणि, नैवोन्मुखानि च ।

इति सम्पक् प्रतिपक्ष-त्वयेन्द्रियजयकृतः ॥૨૭॥

ઉન્મનીભાવવાળા પ્રેમયોગીઓ ઇન્દ્રિય અને મનનો સંબંધ યોગ બળથી ભિન્ન કરતા હોવાથી ઇન્દ્રિયોની વિષયોમાં થતી પ્રવૃત્તિનો સંયમ કરતા નથી તેમ ઉન્માદિ પણ બનવા દેતા નથી તે વાત નિશ્ચયથી સત્ય છે કારણ કે તેવા યોગીઓને મન અને ઇન્દ્રિયો ઉપર તેવા તેવા સ્વરૂપનો કાબુ હોય છે.) ॥ ૩૫ ॥

परब्रह्म अपरब्रह्मनुं स्वर्प

निर्विकल्पं परब्रह्म, शुद्धप्रीत्याऽनुभूयते ।

अशुद्धाः प्रेमसंबन्धा-यत्र यान्ति लयं ध्रुक् ॥૩૬॥

અર્થ:—નિર્વિકલ્પ અવસ્થા : યુક્ત જે પરબ્રહ્મ છે તે શુદ્ધપ્રીતિવડે અનુભવાય છે. તેમજ આનાદિ કાલીન અશુદ્ધ ભાવવાળા જે પ્રેમ સંબંધો હોય તે પણ નિશ્ચય શુદ્ધ પ્રેમ અવસ્થા પ્રગટતાં નાશ પામે છે. ॥ ૩૬ ॥

વિવેચન:—આ જગતરૂપ બ્રહ્માંડના બે વિભાગ થાય છે પરબ્રહ્મ અને અપરબ્રહ્મ. પરબ્રહ્મ એટલે આવરણ વિનાનું પરમ શુદ્ધ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર વીર્ય રૂપ સ્વરૂપ ચતુષ્ઠય શુણ સ્વભાવનું પ્રાગટ્ય તે પરબ્રહ્મ અને જ્ઞાનદિક આત્મશુણ ઉપર આવરણ હોવાથી આત્મ ચૈતન્ય ઢંકાયેલું જેમને હોય તે અશુદ્ધ બ્રહ્મ અપર બ્રહ્મ કહેવાય છે. તેવું ચૈતન્ય સંસારી સર્વ જીવાત્મામાં રહેલું છે.

શુદ્ધપ્રેમીને પ્રત્યક્ષ દર્શન થાય છે

શુદ્ધસિદ્ધાત્મદેવસ્ય, પ્રત્યક્ષં દર્શનં મવેત્ ।

નિર્વિકલ્પમહાપ્રેમ-યોગેન પ્રેમયોગિનામ્ ॥૩૭॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓને નિર્વિકલ્પ પ્રેમયોગવડે પરમ શુદ્ધ સિદ્ધ પરમાત્મા રૂપ દેવના પ્રત્યક્ષભાવે દર્શન થાય છે. ॥૩૭॥

સાચો પ્રેમી શંકા રહિત હોય છે.

સત્યપ્રેમણિ સંપ્રાપ્તે, શંકા નાસ્તિ પરસ્પરમ્ ।

દેહવિત્તાદિસંમોહો યત્ર તિષ્ઠતિ નો કદા ॥૩૮॥

અર્થ:—આત્માઓમાં જ્યારે સત્યપ્રેમ પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે તે પ્રેમી આત્માઓમાં પરસ્પર શંકા નથી રહેતી, તેમજ શરીર ધન વિગેરે વસ્તુઓનો મોહ પણ પ્રેમીઓમાં રહી શકતો નથી ॥૩૮॥

વિવેચન:—જ્યારે સત્યપ્રેમ આત્મામાં પ્રગટે છે ત્યારે એક બીજાને પરસ્પર અભેદ પ્રેમ-ભાવ હોવાથી એક બીજાને અમારું બગાડનાર છે વગેરે કુશંકાઓ થતી નથી અને સર્વદા નિઃશંકતા રહે છે. કારણ તેવા પ્રેમીયોગીઓને શરીર, ધન, સ્ત્રી, ઘર વિગેરે ભોગ્ય વસ્તુઓમાં મારી, અને પારકાપણના મમતાભાવ રૂપ મોહ કદાપિ પણ રહેતો નથી. ॥૩૮॥

સાચા પ્રેમ વિનાતું લગ્ન કાયા લગ્ન છે.

સત્યપ્રેમ વિના લગ્નં, જાયતે ન પરસ્પરમ્ ।

કાયલગ્નમહત્તા તુ, યત્ર કિચ્ચિન્ન વિદ્યતે ॥૩૯॥

અર્થ:—સત્ય પ્રેમ વિના સ્ત્રી પુરૂષના સાચા લગ્ન સંબંધ પરસ્પર થઈ શકતા નથી અને કાયાના તેવા પ્રકારના લગ્ન થાય છે તેમાં વસ્તુતઃ મહત્તા હોતી નથી ॥૩૯॥

વિવેચન:—સંસારમાં વ્યવહાર ચલાવતા મનુષ્યોમાં સ્ત્રી પુરૂષો જો એક બીજાને ન ચાહતા હોય, એક બીજાને સ્વભાવ ભેદથી ધિક્કારતા હોય તો તેમનાં લગ્ન તે સત્ય લગ્ન કહેવાય નહીં. પણ એક ફક્ત પશુવૃત્તિજ પરસ્પર રહે છે. સત્ય પ્રેમ વિનાના લગ્નો સંસારમાં શાન્તિના હેતુ માટે નથી થતા તેમ સ્વર્ગ મોક્ષ માટે પણ ઉપયોગી નથી. સત્ય પરસ્પર પ્રેમ ન જ હોય તો કાયાથી થતાં લગ્નો સાચાં લગ્ન નથી. કારણ કે તેનું કાંઈપણ સંતોષકારક સાઈં સત્યરૂપ મલતું જ નથી. ॥૩૯॥

પ્રેમમાં પ્રતિજ્ઞાઓ કરવી પડતી નથી

પ્રેમ્ણસ્તુ મૌનભાવોઽસ્તિ, હૃદ્દ્વારેણ પ્રકાશતે ।

દિવ્યગ્રીત્યા પ્રતિજ્ઞાયા, અભાવોઽસ્તિ નિર્સર્ગતઃ ॥૪૦॥

અર્થ:—પ્રેમ જો કે મૌન ભાવવાળો હોય તો પણ હૃદયના દ્વારથી પ્રગટે છે, જ્યાં દિવ્ય પ્રેમ નિર્સર્ગ ભાવથી જ પ્રગટે છે. ત્યાં પ્રતિજ્ઞાની જરૂર રહેતી નથી. ॥૪૦॥

વિવેચન:—નિર્સર્ગ ભાવનો-સહજ સ્વભાવનો શુદ્ધ દિવ્ય પ્રેમ જ્યાં પ્રગટ થયો હોય છે ત્યાં તેઓને તે પ્રેમરૂપ સહકાર ભાવ માટે પ્રતિજ્ઞાના લેખો લખવા પડતા નથી, કોઈ લૌકિક

આચાર વિધિઓ કરવી પડતી નથી. જ્યાં આવો દિવ્ય પ્રેમ પ્રગટે છે. ત્યાં પ્રેમરૂપ પરમાત્મા અને પ્રેમી રૂપ ધ્યાતાનું પ્રેમમય ધ્યાન દ્વારા એકત્વરૂપ અલેહ ભાવ પ્રગટે છે ત્યાં પ્રતિજ્ઞા કરવા કરાવવાનો સંભવજ નથી હોતો. ॥૪૦॥

સાચા પ્રેમમાં હુકમની જરૂર નથી

સત્યપ્રિત્યાચ યાત્રાઽસ્તિ, મેદાઘાઃ સન્તિ નો હૃદિ ।

આજ્ઞાં વિનામવેત્ કૃત્યં, દ્વેષાઘા યાન્તિ નષ્ટામ્ ॥૪૧॥

અર્થ:—સત્ય પ્રેમમાંજ યાત્રાની સફળતા થાય છે પણ ત્યાં હૃદયમાં ભેદાદિની કલ્પના ન હોવી જોઈએ. સત્ય પ્રેમમાં આજ્ઞાની આવશ્યકતા વિના યાત્રાની સફળતા થાય છે અને દ્વેષાદિનો નાશ થાય છે ॥૪૧॥

વિવેચન:—હે ભગ્યાત્માઓ! લમે જે પરમ પ્રભુ વીતરાગ પરમાત્મા તીર્થંકર દેવની યાત્રા કરવા માગતા હો તો તે યાત્રા તમારા હૃદયમાં શંકા, કંપા, વિતિગચ્છા રૂપ અનાદરતામય ભેદ જે તમારા મનમાં નહિ હોય તો અવશ્ય સફળ જ છે. જ્યાં આત્મ ભાવની અલેહતા હોય ત્યાં આજ્ઞા માગવાની જરૂર રહેતી નથી સર્વદા તેવા ભક્તોને દેવ ગુરુઓની આજ્ઞા હોયજ છે. સત્ય પ્રેમીઓ સદા આજ્ઞાના આરાધકજ હોય છે. કારણ કે તેમના મનમાં દ્વેષ, અભાવ, અફ્રિ, અનાદર, અભિમાન, ભય, વિહ્વલતા હોતાં જ નથી. કદાચિત પૂર્વે જે અજ્ઞાન દશામાં હોય તે સત્ય પરમાર્થિક પ્રેમી અવસ્થામાં આવતા નષ્ટ થાય છે. તેથી આત્મા પરમ પૂર્ણાનંદનો ભોક્તા બને છે ॥૪૧॥

વૈર વૈરથી શમતું નથી પણ પ્રેમથી શમે છે

શામ્યતિ નૈવ વૈરેણ, વૈરં પ્રત્યુત વર્દતે ।

પ્રેમ્ણૈવ વૈરનાશોઽસ્તિ, સર્વથા પ્રત્યયઃ સતામ્ ॥૪૨॥

અર્થ:—વૈરનો વૈરભાવથી નાશ થતો જ નથી. પણ ઉલટું તીવ્રભાવે વધતું જ જાય છે પણ પ્રેમ વડે તો અવશ્ય વૈરનો નાશ જ થાય છે એમ આપણાં સંતોને પરમ વિશ્વાસ છે. ॥૪૨॥

વિવેચન:—વૈરથી વૈરની શમતા કોઈપણ કાળે આવી શકતી નથી. પણ ઉલટી વધારે ને વધારે ઝેરની વૃત્તિ વધતી જાય છે. આપણા પરમ પૂજ્ય પરમાત્મા તીર્થંકરો પ્રણુધરો, પૂર્વધરો, આચાર્યો વગેરે આપ્ત સંત પુરૂષ પ્રવરો જણાવે છે કે પ્રેમથી વૈરનું ક્ષિત કરતાં તેનું સન્માન સત્કાર કરતાં, દોષોની માફી કરતાં તે વૈરી આત્મા પણ વૈરનો ત્યાગ કરી સાચો મિત્ર બને છે. સેવક બને છે. તે વાત આપણને અનુભવ ગમ્ય છે. તેમ પૂજ્ય સર્વ સન્તોને પણ એ વાતનો વિશ્વાસ થએલો છે. તેથી મોક્ષ સુખના અર્થિઓએ સર્વ જીવો ઉપર વૈર, વિરોધ, ઇર્ષ્યા, દ્વેષનો ત્યાગ કરીને સર્વત્ર મૈત્રીભાવથી પ્રેમને ધરવો. ॥૪૨॥

આ વાતને દૃષ્ટાંતથી સમજાવે છે

શુદ્ધપ્રેમમહાવીર-દેવેનાઽહિઃ પ્રવોધિતઃ ।

ક્રૂરા અપિ ક્ષમાં યાન્તિ, શુદ્ધપ્રેમપ્રભાવતઃ ॥૪૩॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમી શ્રી મહાવીર દેવથી ભયંકર મહાસર્પ પ્રતિબોધ પામીને શાન્ત થઈ ગયો હતો. વસ્તુતઃ શુદ્ધ પ્રેમના પ્રભાવથી અત્યંત ક્રૂર પ્રાણીઓ ક્ષમાને ધરનારા શાંત સંત બની જાય છે ॥૪૩॥

વિવેચન:—સર્વ જગતના જીવો પ્રત્યે હિત કરવા રૂપ મૈત્રી ભાવમય-પરમશુદ્ધપ્રેમનો પ્રકાશ કરવાવાળા શુદ્ધ પ્રેમ યોગી પરમાત્મા શ્રી મહાવીર દેવ ભયંકર વિષમય દૃષ્ટિવાળા ચંડ કૌશિક સર્પને પ્રતિબોધ કરીને ક્ષમાવાન બનાવ્યો. તેમ શુદ્ધ પ્રેમયોગના મહાપ્રભાવથી ભયંકર ક્રોધયુક્ત એવા વાઘ, સિંહ, સર્પ, રીંછ, જેવા પ્રાણીઓ પણ બલિરૂપ વૈરનો ત્યાગ કરી ક્ષમા દયાને ભજનારા થાય છે. અહિંયાં ચંડ કૌશિક સર્પ પરમાત્મા મહાવીરથી બોધ પામીને ક્ષમાવાન થયો તેનું દૃષ્ટાંત આ પ્રમાણે છે.

“પન્નગે ચ સુરેન્દ્રે ચ, કૌશિકે પાદસંસ્પૃશિ ।

નિર્વિશેષમનસ્કાય, :શ્રીવીરસ્વામિને નમઃ ॥૨॥

અર્થ:—પન્નગ સર્પ સર્વ દેવોના મહારાજા સુરેન્દ્ર કે જે બન્નેના નામ કૌશિક ગણાય છે. તેઓ પરમાત્મા મહાવીર દેવના ચરણ કમળનો સંસ્પર્શ કરી પાવન બન્યા છે. તેમાંનો તેમાંનો એક કૌશિક નામનો સર્પ જે ચંડ-ભયંકર કૌશિક કહેવાય છે કારણ કે તેની દૃષ્ટિ અત્યંત ક્રૂર જેરથી અને જેર અગ્નિથી ભરેલી છે તેણે પરમાત્મા શ્રી મહાવીર દેવને દુષ્ટ રીતે કરડવાની બુદ્ધિથી સ્પર્શ કર્યો અને ભગવાનના પગે દંશ માર્યો તે વિષને વમતો સર્પ અને બીજો કૌશિક ઇન્દ્ર પરમાત્માને ભક્તિથી પ્રમોદ ભાવે નમન કરતો ઇન્દ્ર સર્વ દેવોનો સ્વામિ તે બન્ને ઉપર સમાન ભાવની મૈત્રી કૃણાભાવમય ભાવ દયા ભગવાન ધારણ કરે છે. તેવા વીર પરમાત્માને નમસ્કાર થાઓ. એમ હેમચંદ્રસૂરીશ્વર કહે છે.

અહિંયાં ચંડકૌશિક સર્પ કે જેમાં પરમાત્માને દંશ દેવાની કુર બુદ્ધિ હોવા છતાં પણ પરમાત્માની જે ભાવ કૃણારૂપ મૈત્રીમય શુદ્ધપ્રેમ ભાવનાથી તે કુર જેરથી ભરેલા દૃષ્ટિવિષ સર્પને પણ “બુબુજ્જ્જ્જ યંડકોસિઞ એ શબ્દ કાને પડતાં પૂર્વના ચાર ભવનું બલિ સ્મરણ જ્ઞાન થયું. અને પશ્ચાતાપથી સર્વ પાપનો નાશ કરવા પરમાત્માને શુદ્ધ ભક્તિભાવે વિનવતાં તેના મનનો ભાવ બાળનારા પરમાત્માએ વસ્તુ સ્વરૂપનો બોધ કરી હવેથી નવા પાપ ન કરવાની પ્રાંતજ્ઞા કરાવી અને જીના પાપ પંકનો નાશ કરવા અહિંસા, સત્ય, અચૌર્ય, પ્રહ્લયર્ય, અપરિશ્કલ તત્વ વિગેરે તેને યોગ્ય પાળી શકાય તેવા અગ્નીઆર વ્રત લેવરાવ્યાં અને તેણે આહાર પાણીના ત્યાગપૂર્વક અણુશણુ કર્યું. અને પોતાની દૃષ્ટિથી બીજા પ્રાણીનો નાશ ન થાય તેવા ભાવને લીધે પોતાનું મુખ બીલ (દર)માં રાખી આંખો મીંચી રાખી. તે સર્પને

પ્રેમનું ફળ

33

કેટલાક ગોવાળ બાળકોએ લાકડી, પથ્થર વિગેરેના દૂરથી ઘા કર્યા પણ તેણે પોતાનું મુખ બહાર ન જ કાઢ્યું. તેથી તે માર્ગ ઉપદ્રવ રહિત થયેલો બાણી શહેરમાં ગમનાગમન કરનારી દહીં, દુધ ધીનો વિક્રય કરવા જનારી આહિરીણીઓએ ંધી, દુધ, દહીંના છાંટણા કરી તે સર્પની પૂજા કરી. તેવા ચીકણા રનેહવાળા દ્રવ્યથી કીડીઓનો સમૂહ એકઠો થઈને સર્પને પોતાના મુખથી અણીથી ચાલણીના જેવો કરી આરપાર નીકળવા લાગી, સર્પે તેવા ઘોરઉંપસર્ગને પણ સમતા ભાવે સહન કરી પરમાત્માના એક ધ્યાનના બળથી ભગવાનની કૃપામય દૃષ્ટિના બળથી પંદર દિવસ તમામ વેદના સહન કરી. તે સર્પ મરીને સહસ્રાર દેવલોકમાં દેવ થયો. આવા શુદ્ધ પ્રેમના પ્રભાવના બળથી ભયંકર પ્રાણીઓ પણ સમતા ક્ષમામય ભાવને પામે છે ॥ ૪૩ ॥

દુષ્ટવૈરી પ્રેમથી મિત્ર બને છે.

दुष्टवैरिजने ये तु, कुर्वन्ति प्रेमभावनाम् ।

ग्रान्ते संत्यज्य वैरं ते, भवन्ति प्रेमबन्धवः ॥૪૪॥

અર્થ:—દુષ્ટ બુદ્ધિવાળા વૈરી મનુષ્યો ઉપર જે સત્ય પ્રેમીજનો જે પ્રેમ ભાવના રાખે છે તેના યોગે અંતે તે વૈરીજન વૈરભાવનો ત્યાગ કરીને સત્ય પ્રેમબંધુઓ બની જાય છે ॥ ૪૪ ॥

વિવેચન:—પ્રેમથી ભયંકર વિરોધી પણ પોતાના વૈરનો ત્યાગ કરી, શુદ્ધ હૃદયવાળો પ્રેમીબંધુ બની જાય છે. તે ઉપર ચાલુ સમયનું એક દૃષ્ટાંત નીચે પ્રમાણે છે:—અમદાવાદ શહેરમાં સંઘના કાંઈક કાર્ય માટે અમદાવાદના શ્રીમાન્ નગરશેઠને ત્યાં સંઘ લેગો થયો. તેમાં ઘણા શેઠીયાઓ આવેલા, વળી સર્વ જ્ઞાતિના આગેવાન પણ હતા. તેઓમાં વિચારભેદ બગવાથી કોઈક વ્યક્તિએ નગરશેઠનું અપમાન થાય તેવા શબ્દો બોલીને તેમનું અપમાન કર્યું. તેથી સર્વે આગેવાન વ્યક્તિઓએ સંઘના આગેવાનનું અપમાન તે સંઘનું અને સર્વનું અપમાન થયેલું બાણી, તે વ્યક્તિને સંઘબહાર કર્યો. તો પણ શ્રીમાન્ નગરશેઠે થોડા વખતમાં તે વ્યક્તિને સંઘમાં લેવા વિનંતિ કરી અને પોતાનું અપમાન કરનાર વ્યક્તિને સંઘમાં લેવરાવ્યો. તેથી તે વ્યક્તિના મનનું ઝેરવેર સર્વ શાંત થઈ ગયું અને તે તેમનો પરમ મિત્રબંધુ બની ગયો. માટે સુજ્ઞ અને સન્ન જન પુરોષોએ શત્રુ ઉપર પણ પ્રેમ ભાવ રાખવો તેના હિતને માટે બનતો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. ॥ ૪૪ ॥

પ્રેમનું બળ.

प्रेमशक्तिसमा शक्ति-स्तरा न जगत्त्रये ।

प्रेमाकर्षणयोगेन, स्वकीयं जायते जगत् ॥૪૫॥

અર્થ:—સત્ય પ્રેમની જે અપૂર્વ પ્રેમશક્તિ છે, તેવી અપૂર્વ શક્તિ અન્ય કોઈ પદાર્થોમાં રહેલી જણાતી નથી, ત્રણે જગતમાં પ્રેમજ એક વશીકરણ છે, તેના યોગે ત્રણેય

જગત વશ થાય છે. જેમ લોહ આકર્ષણ શક્તિથી લોહું ખેંચાય છે તેમ પ્રેમથી આખું જગત વશ થાય છે. ॥ ૪૫ ॥

વિવેચન:—આ ત્રણે જગતમાં જે પ્રાણીઓ રહેલા છે તેઓમાં સત્તાએ તીરોભાવે સર્વ શક્તિઓ શુભ રહેલી છે. તે સર્વ શક્તિઓમાં એક પ્રેમશક્તિ અત્યંત ચમત્કારવાળી અત્યંત બળવાળી છે. દેવ, દાનવો, રાક્ષસો વિગેરેમાં સર્વ જગતનો નાશ કરવાની શક્તિ રહેલી છે. ચક્રવર્તિમાં છ ખંડ જીતવાની અને વસુદેવમાં ત્રણ ખંડ જીતી શકે તેટલી શક્તિ હોય છે. તેઓમાં કોટીશિલા કહેતાં આખાને આખા પર્વતો બેઠાથ ઉપર ઉંચા કરી શકે તેવી શક્તિ છે. જ્ઞાતિનાઓવાન શેઠીઆઓ જ્ઞાતિજનોને પોતાની કળાથી નચાવી શકે છે. કવીઓ સંગીતકળા વડે જગતને રંજન કરી શકે છે. વકતાઓ મોટી સભાઓમાં વકતૃત્વને લીધે સભાજનોને પોતાના વિચારો પ્રમાણે હાજી હા કરાવે છે. એમ અનેક પ્રકારની શક્તિઓ જગતના જીવો ને તેવા પ્રકારના શુભાશુભ કર્મના ક્ષયોપશમના યોગે પ્રગટે છે. તે શક્તિઓ અપરમાર્થિક હોવાથી સત્ય પ્રેમશક્તિ વિના અન્ય શક્તિ ત્રણ જગતને વશ કરી શકતી નથી, તે સાચી શક્તિનો જેટલે અંશે ક્ષયોપશમભાવ પ્રગટે છે તેટલા અંશે તે પ્રેમયોગી કે જે અરિહંત બીતરાગી હોય; ગણધર અથવા આચાર્ય હોય તેઓ સત્યધર્મપ્રવર્તક તે પ્રેમશક્તિ વડે અન્યને અધર્મ માર્ગેથી પાછા વાળી ધર્મમાર્ગે પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. સર્વ જીવોને સુખમય તે પ્રેમશક્તિ બનાવે છે. આવી પ્રેમશક્તિ અન્ય પશુપક્ષીથી અનંતગણી બલવાન છે. તેથી તે પૂજ્ય પ્રેમિયોગીશ્વરોના પ્રેમથી તથા ઉપદેશથી ત્રણ જગતના જીવો દેવ, મનુષ્ય, પશુ, પક્ષીઓ, અસુરો, આર્ય અને અનાર્ય પણ વશ થાય છે. તેમની આજ્ઞા વડે સર્વસ્વ ઈષ્ટલોગોનો ત્યાગ કરી પરમ બ્રહ્મત્વ પ્રાપ્ત કરવા તૈયાર થાય છે. તેમજ પરસ્પરના જનમથી ઉપજતા વશપરંપરાથી ચાલ્યા આવતા વૈર વિરોધનો ત્યાગ કરી પરસ્પર મિત્ર-બંધુ બની જાય છે. આવી બીજી કેઈ બળવાન શક્તિ જગતમાં નથી, જેમ કે આકર્ષણ શક્તિવાળું લોહું અન્ય લોહને પોતાની સામે ખેંચી લે છે તેમ પ્રેમશક્તિ પણ જગતજંતુઓને આકર્ષણ કરી પોતાની આજ્ઞામાં લાવી શકે છે. અને તેઓને પોતાના વહાલા વફાદાર બનાવે છે. ॥ ૪૫ ॥

પ્રેમના ભેદ.

રાજસં તામસં પ્રેમ, સાત્ત્વિકં ચ નિબોધત ।

સાત્ત્વિકં હૃદિ સંઘૃત્ય, પૂર્ણાનન્દં મજસ્વ મોઃ ! ॥૪૬॥

અર્થ:—રાજસ, તામસ, સાત્ત્વિક એમ પ્રકૃતિ પ્રમાણે પ્રેમ ત્રણ પ્રકારનો સમજવો- તેમાં હિતકર એક સાત્ત્વિક પ્રેમ હોવાથી તેને મનમાં ધારણ કરીને હે આત્મબંધુઓ તમે પૂર્ણ આનંદને ભોગવો. ॥ ૪૬ ॥

વિવેચન:—ત્રણ જગતના જે પ્રાણીઓ છે તેઓ બધા કર્મના યોગે ચાર ગતિ,

અને ચોરાસી લાખ યોનિમાં નિરંતર લભે છે, અને અવાચ્ય દુઃખોને પણ ભોગવે છે; તેનું કારણ મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને અશુભયોગ છે. તેઓજ દુઃખના મૂળ કારણો છે. તેને દૂર કરવા આત્મા પુરૂષાર્થ કરે તો જ સાચા સુખને પામે છે. તેમાં રાજસ તામસ અને સાત્વિક ત્રણ પ્રકૃતિરૂપે તે કષાયના પરિણામોને સાંખ્યદર્શન વહેંચી નાખે છે. ક્રોધ અને માનને એ તામસ પ્રકૃતિ રૂપે ગણે છે; અને માયા અને લોભ રાજસ રૂપે છે; અને દેવપૂજા ગુરૂલકિત, દીન અનાથનું રક્ષણ કરવું, દયા, અનુકંપા, તપ જપ ધ્યાન વગેરે સાત્વિક પ્રકૃતિ રૂપે છે. રાજસ પ્રકૃતિવાળો પ્રેમ આળસુ, એશઆરામ કરનારો, વિષયભોગ કરનારો અલક્ષ્ય લક્ષણ કરનારો, અપેય પીનારો, વ્યભિચારીપણું કરનારો પ્રાયઃ હોય છે. તેના યોગે તેઓ કિંનર, પિશાચ, પશુ વગેરે કિલ્લીષક યોનિમાં જન્મ ધારણ કરે છે. અને તામસ પ્રકૃતિના પ્રેમવાળાને ક્રોધ, માન, વિગેરે હોય છે. અન્યને મારવું, તેનું પડાવી લેવું, તેવી લોભ પ્રકૃતિ અને અન્યને છેતરવા વિગેરે માયા તેમાં હોય છે. તેના યોગે પ્રાયઃ પશુ અને તિર્યચ યોનિમાં સિંહ, વાઘ, બિલાડા, કુતરા અને પરમધામીપણેજ જન્મ ધારણ કરવો પડે છે. પ્રાયઃ રાજ્યના કર્મચારીઓ માયા ભાવરૂપ તામસ પ્રેમવાળા હોવાનો સંભવ થાય છે. તેના યોગે પશુ યોનિમાં અવતરવાનો સંભવ વધારે હોય છે. તેથી પૂજ્ય ગુરૂવર કહે છે તે બે રાજસ તામસ પ્રેમ દુરગતિનો હેતુ હોવાથી તેનો ત્યાગ કરવો જોઈએ; અને ધર્મભાવને પ્રગટાવનારને, જગતના સર્વ જીવાત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રિભાવ કરનારને, ઉત્તમ ગુણવંત પુરુષોત્તમ મહાત્માના દર્શન સેવા લકિત કરનારને પ્રમોદભાવ પ્રગટ થાય છે; તેમજ દુઃખીને દુઃખથી ઉદ્ધરવારૂપ કણ્ણા ભાવ ધરનાર તે સર્વસ્વ સાત્વિક પ્રેમ સમજવો. આ પ્રેમ જેના હૃદયમાં હોય તે ભાવ ચારિત્રરૂપ જ્ઞાનક્રિયા યોગવડે પૂર્ણાનંદને પામે છે. ॥ ૪૬ ॥

શુદ્ધ પ્રેમીને દાનના બદલાની ભાવના થતી નથી.

प्रतिदानस्य संकल्पो, जायते न कदाचन ।

उच्चनीचादयो भेदा, लयं यान्ति समत्वतः ॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમી આત્માઓને દાન દેતાં તેનો બદલો લેવાની સંકલ્પ ભાવના કદાપિ થતી નથી. તેમજ શુદ્ધ પ્રેમીજનો પ્રત્યે આ ઊંચ આ નીચ એવા ભેદનો સંકલ્પ વિકલ્પ નષ્ટ થઈને સમાન સાધર્મિક ભાવ પ્રગટે છે. ॥ ૪૭ ॥

વિધેયન:—સત્ય, પરમાર્થિક પ્રેમ જેને પ્રગટ થયો છે, તેવા પ્રેમયોગીને જગતના સર્વ ચેતન અને અચેતન દ્રવ્યો પ્રત્યે સમત્વ-સમાન ભાવ હોવાથી ઇષ્ટ સંયોગે આસકિત અને અનિષ્ટ સંયોગમાં તિરસ્કાર ભાવના નથી જાગતી. તેમજ આ વસ્તુ મારી આ વસ્તુ પારકી તેવા ભેદનો સંકલ્પ પણ નથી આવતો; તેવા નિર્મમત્વતાના યોગથી પોતાના સાધર્મિ બંધુઓને અન્ય સાધુ સન્યાસી ફકીર ગૃહસ્થ વિગેરેને યોગ્ય દાન કરે છે. સત્કારે છે. તેમજ જે વસ્તુનું દાન કરે છે તેનો બદલો એટલે મૂલ્ય લેવાની ઇચ્છા તે પ્રેમયોગી

આત્મ નથી રાખતો. પોતાની પાસેનું દ્રવ્ય તે સૌના ભલામાં ખર્ચાય એવીજ એક નિશ્ચય ભાવના કાયમ રહેલી હોય છે. તે આત્મા પૂણ્યક્રિયા કરતાં પુણ્યના ફળની ઇચ્છા પણ કદાપિ કાલે મનથી કે વચનથી નથીજ કરતો. તેમજ આ બ્રાહ્મણ ઊંચ કુલના છે, આ વણિક, આ ક્ષત્રિય મધ્યમ કુળના છે, આ વણકર, આ ચમાર, આ ચંડાલ, આ અત્યંત નીચ કુળનો છે એવી સમાનધર્મી આત્મા પ્રત્યે ભેદરૂપ અકલ્પ વિકલ્પની ભંગ જાળ નથી લાવતો, બધાં સાધાર્મિક આત્માઓ મારા આત્મબંધુ પ્રિયજન છે, તેઓ સર્વ પૂજ્ય છે, સત્કાર્ય છે એવી સમાન સમત્વ ભાવના તે શુદ્ધ પ્રેમીજનોમાં પ્રેમયોગીને હોય છે ॥૪૭॥

પ્રતિજ્ઞા પાલન પ્રેમથી થાય છે.

પ્રતિજ્ઞાપાલનં પૂર્ણ, પ્રેમ્ણૈવ જાયતે સતામ્ ।

નિરવધિમહાપ્રેમ, પૂર્ણબ્રહ્મ સદુચ્યતે ॥૪૮॥

અર્થ:—સત્પુરુષોની જે પ્રતિજ્ઞાઓનું પાલન થાય છે, તે પ્રેમવડેજ પૂર્ણ છે. અને નિરવધિ મહાપ્રેમ તેજ પૂર્ણ પરમબ્રહ્મ કહેવાય છે. ॥૪૮॥

પૂર્ણપ્રેમ પરબ્રહ્મ, પૂર્ણજ્યોતિર્મયઃ સ્વયમ્ ।

નિર્વિકલ્પાત્મનાવેદ્યો-વિરાગેણ નિજાત્મનિ ॥૪૯॥

અર્થ:—પૂર્ણ પ્રેમરૂપ પરમ બ્રહ્મ પોતેજ પૂર્ણ જ્યોતિઃમય છે, તે વૈરાગ્ય વડે સંકલ્પ વિકલ્પથી રહિત એવી આત્માની સ્થિરતાવાળી અવસ્થામાં આત્મા તેનો અનુભવ કરી શકે છે. ॥૪૯॥

વિવેચન:—આત્માનો જે સહજ સ્વભાવ છે તે જ બ્રહ્મ કહેવાય છે. તે જ્ઞાનદર્શન, આરિત્ર તપ, વીર્ય ઉપયોગમય ગુણોરૂપ બ્રહ્મયુક્ત છે તેના યોગે આત્માઓ, સર્વ અન્ય આત્માઓમાં પોતાના સમાન ધર્મ હોવાથી તેઓ મારા બંધુઓ છે એવો પૂર્ણ પ્રેમભાવ જાગૃત્ થાય છે. તેથી આત્મા અભિન્ન હોવાથી તે પ્રેમ પૂર્ણ પરમ બ્રહ્મ છે. “અહં બ્રહ્માસ્મિ” હું પરમ બ્રહ્મ છું; એવો અનુભવ આત્માને અનુભવાય છે તેમજ તે પૂર્ણ જ્યોતિ તેજમય હોવાથી પોતાના સ્વભાવથી સ્વયંપૂર્ણ પ્રકાશક છે. તેવીજ રીતે સર્વે આત્માઓ સત્તાથી મારાજેવા બ્રહ્મસ્વરૂપજ છે. ॥૪૯॥

અજ્ઞાનિના ન સંવેદ્યઃ, સંવેદ્યઃ પ્રેમયોગિના ।

શુદ્ધપ્રેમમયં બ્રહ્મ, સ્વેનાનુભૂયતે સ્વયમ્ ॥૫૦॥

અર્થ:—પ્રેમમય બ્રહ્મ અજ્ઞાની આત્મા અનુભવતો નથી. પણ પ્રેમ યોગીથીજ અનુભવાય છે. એટલે આત્મા પોતાના પ્રયત્નવડે જ પ્રેમમય એવા બ્રહ્મસ્વરૂપ આત્માનું સંવેદન કરે છે. ॥ ૫૦ ॥

વિવેચન:—આ પરમપ્રેમ બ્રહ્મસ્વરૂપ આત્મસ્વરૂપ, સદા અબાધિતભાવે સર્વ આત્મમાં શાશ્વત છે, આત્માથી અભિન્ન છે, છતાં અજ્ઞાની આત્મા તેનો પ્રત્યક્ષભાવે અનુભવ કરી

શકતો નથી; તેતું કારણ એ છે કે જ્યાંસુધી જીવાત્મા મિથ્યત્વમય, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગદ્વેષ કામ, ઈર્ષ્યાદિ કર્મમય દોષથી દુષિત હોય ત્યાંસુધી અજ્ઞાનરૂપ અધિકારના યોગે પોતે પોતાના સ્વરૂપનું સત્ય સંવેદનરૂપ અનુભવ જ્ઞાન કરી શકતો નથી. પણ શુદ્ધ પ્રેમયોગી આત્મસંવિધિદાનંદરૂપ, પૂર્ણ પ્રેમમય, પરમ બ્રહ્મરૂપ આત્મસ્વરૂપનું પ્રત્યક્ષ સંવેદન, જ્ઞાનરૂપ અનુભવ પોતેજ હોતાના આત્માના સહજ બલથી કરે છે. કારણ કે પોતાના સ્વરૂપની પ્રાપ્તિમાં પોતેજ ઉપાદાન કારણ હોય છે અને પરમાત્મા વીતરાગદેવ, ઉપદેશક પૂજ્ય શુરુ વગેરે તેમાં સહાય કરનારા પુષ્ટાલંબન નિમિત્ત કારણ બને છે. કહ્યું છે કે:— “સાલંબનમાં પ્રભુ તું વડો નિરાલંબન પોતે બુદ્ધિસાગર ધ્યાનમાં નિજને નિજગોતે, અજીત જીનેશ્વરની સેવા સુખકારી.” ॥ ૫૦ ॥

પરબ્રહ્મ પરંજંયોતિ—મહાવીરો જિનેશ્વર: ।

સ્વયમાત્મા વપુ:સ્થોઽયં, શુદ્ધપ્રેમ્યા પ્રકાશતે ॥૫૧॥

અર્થ:—પરમાત્મા શ્રી મહાવીર જીનેશ્વરદેવ પરમ બ્રહ્મ પરમ જ્યોતિર્મય છે. તેવીજ રીતે આ આત્મા પોતે પણ પરમ બ્રહ્મ મહાવીરના સમાનજ છે. તે શરીરમાં રહ્યો છે છતાં પણ શુદ્ધ પ્રેમ વડે અનુભવાય છે. ॥ ૫૧ ॥

વિવેચન:—જેમ પરમપૂજ્ય પ્રાતઃ સ્મરણીય પરમાત્મા મહાવીરદેવ સર્વ કર્મભલ નો નિર્મૂલથી નાશ કરીને પરમ શુદ્ધ પરમ બ્રહ્મ-જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રરૂપ સદ્વિદ્યાનંદ અવસ્થાનવાળો પરમ તેજમય પરમ જ્યોતિ સ્વરૂપ થયા છે. તેવોજ તું પણ સત્તાથી સહજ ભાવના આત્મસ્વરૂપથી પરમબ્રહ્મ જ્યોતિસ્વરૂપે છે. તે પરમાત્મામાં અને તારામાં આત્મભાવના લક્ષણથી જરા પણ બુદ્ધાપણું નથી. છતાં પણ તું આજે પરાધીનતા ભોગવે છે. નટને આધીન રહેલું માંકડું નટ જેમ નચાવે તેમ નાચે છે, તેવીજ રીતે તું પણ અદશ્ય એવા કર્મના બળથી જેવા તે વેશ કરાવે, નચાવે તેમ તું પણ સંસાર રૂપ રંગમંડપમાં અનાદિ કાલથી વેષ સજી નાચી રહ્યો છે. તો પણ તે તારા સત્યસ્વરૂપનો ત્યાગ કર્યો નથી, તેજ એક આશ્ચર્ય છે. વસ્તુતઃ તું પરમાત્મા મહાવીર દેવ સમાન શુદ્ધ સત્તાએ છે. તારા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય, ઉપયાગ રૂપ ગુણો તારામાં કાયમજ છે. તારામાં તે ગુણો પ્રકટ કરવાની યોગ્યતા પણ છે; પરંતુ તું જ્યાં સુધી સ્થિરતા નહિ પામે, ઇન્દ્રિય વિષયભોગથી દૂર નહિ થાય સર્વ જીવાત્માઓની સાથે પ્રેમમય મિત્રભાવના નહિ પ્રગટાવે ત્યાં સુધી તો તને તે સ્વરૂપનો બોધ થઈ શકવાનો જ નથી. ॥ ૫૨ ॥

પ્રેમયોગ આકર્ષણ રૂપ છે.

આકર્ષકં મહાપ્રેમ, સર્વગ્રહપ્રવર્તકમ્ ।

લયસર્ગકરં પ્રેમ, સ્વયં સ્વેનાનુભૂયતે ॥૫૨॥

અર્થ:—મહાન પ્રેમયોગ આકર્ષણ સ્વરૂપ છે; કારણ કે તે પ્રેમી આત્મા પોતાની પાસે

સર્વ ગ્રહોને ખેંચીને પોતાના ઈચ્છા પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. તેમજ પ્રેમ આત્માને સ્વ-સ્વરૂપમાં લય-એક સ્વરૂપમય કરનારો છે. તે પોતે પોતાની શક્તિથી અનુભવાય છે.

વિવેચન:—શુદ્ધ મહાપ્રેમ જે પ્રેમયોગિમાં પ્રગટ થાય છે તેની શક્તિથી નવગ્રહો આકર્ષણ ભાવે ખેંચાઈ ઠાસતત્વ કરનારા થાય છે. એટલે યોગીરાજ ગ્રહોની ક્રિયા સ્વાનુકુલમાં પ્રવર્તાવે છે. એટલુંજ નહિ પણ લય સર્ગકર એટલે જગત વ્યાપક એવા શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમયોગમાં રૂપસ્થ ભાવે ધ્યાનમાં લય થવાથી આત્મા પોતાને પરમાત્મા રૂપ પરમ બ્રહ્મરૂપ જે મહાપ્રેમમય સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ પોતાને પોતાની મેળેજ સ્વયં ઉપજાવે છે-અનુભવ કરે છે અને બાહ્યકર્મના પ્રપંચોનો નાશ કરે છે. કહ્યું છે કે—

“ऐन्द्रं तत्परमं ज्योति-रूपाधिरहितं स्तुमः

उदिते सूर्यदंशेऽपि संनिधौ निधयो नव ॥૧॥

ઉપાધિ વિનાની જે એન્દ્ર આત્માની પરં જ્યોતિ અંશથી જેને જાગે છે ત્યારે નવ નિધિઓ આઠ સિદ્ધિઓ તે યોગીન્દ્રની સેવામાં હાજર થાય છે. ॥૧॥ તે આપણા પરમ શુદ્ધ પ્રેમનો જ પ્રભાવ છે.

ત્રણ દેવોનો સ્થાપક પ્રેમજ છે.

શુદ્ધાત્મા શ્રીમહાબ્રહ્મ, પ્રેમૈવ વ્યજ્યતે પ્રમુઃ ।

ब्रह्माविष्णुमहेशानां पूर्णप्रेमनियामकः ॥૫૩॥

અર્થ:—શુદ્ધ આત્મારૂપ શ્રી. મહાબ્રહ્મ ત્રણ પ્રેમથી પ્રગટ થાય છે. તેમજ બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વરને પણ પૂર્ણ પ્રેમજ સ્થાપન કરે છે. ॥૫૩॥

વિવેચન:—લોકમાં મહાન દેવ ગણાતા શ્રી બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વરનો તે આત્મા જ પૂર્ણ પ્રેમથી યોગ્ય સ્થાનમાં નિયત કરી શકે છે. લોકોત્તર દૃષ્ટિથી બ્રહ્મા તે જ કે જે સર્વ જીવાત્માઓના મોહને નાશ કરી સમ્યક્ભાવે સત્ય આત્મ સ્વરૂપમાં સ્થાપન કરે છે. તે તીર્થંકર પરમ બ્રહ્મા સમજવા. સર્વ જીવાત્માનું ધર્મ સ્વરૂપમાં રક્ષણ કરતા હોવાથી તે તીર્થંકરો જ્ઞાન દર્શનથી સર્વ જગતમાં વ્યાપકભાવે લાયક હોવાથી વિષ્ણુદેવ સમજવા. તે ભગવાનને મોક્ષ સ્થાનમાં પહોંચાડીને તેના સંસારનો નાશ કરતા હોવાથી તે જ મહેશ્વર સમજવા હવે નિશ્ચય નયથી આત્મા પોતે બ્રહ્મા છે કારણ કે અપૂર્વ કરણ વિગેરે કરીને મોક્ષમાર્ગીપણે પોતાના આત્માને બનાવે છે. તેમજ આત્માને દુર્ગતિના દુઃખથી બચાવવા માટે વ્રત, નિયમ, શૌચ રૂપ ક્રિયા અનુષ્ઠાન કરી આત્માનું યોગ ક્ષેમ કરે છે તેથીજ પોતેજ વિષ્ણુ બને છે. પોતાના ઉપજાવેલા સંસારનો ત્રીજા લોચનરૂપ જ્ઞાન, ચારિત્રરૂપ યોગ અને ક્ષેમ વડે કરીને નાશ પણ પોતેજ કરે છે- તેથી તે પોતેજ મહેશ્વર શિવ છે. તે સર્વ પૂર્ણ પ્રેમ યોગથી સાધ્ય હોવાથી પ્રેમ જ તે ત્રણ મહાન દેવોનો નિયામક એટલે યથાયોગ્ય સ્થાને સ્થાપન કરનારો છે. ॥૫૩॥

પ્રેમ આત્મામાં વ્યાપક છે.

વ્યાપક: સૂક્ષ્મરૂપેણ, પ્રેમૈવ સ્વાન્તર્યપ્રભુઃ ।

અવિશ્વાસો ન યત્રાઽસ્તિ, નિશ્ચયપ્રેમતઃ સ્વયમ્ ॥૫૪॥

અર્થ:—પ્રેમરૂપી પ્રભુ આત્મામાં વ્યાપક ભાવે અદૃશ્ય સૂક્ષ્મરૂપે રહેલ છે. પરંતુ જ્યાં તે પ્રમાણે અવિશ્વાસ ન હોય ત્યાં અવશ્ય નિશ્ચયથી આત્મપ્રેમ ભાગ્યવંતોને સ્વયં પ્રગટ થાય છે. ॥૫૪॥

વિવેચન:—જ્યાંસુધી આત્મામાં મિથ્યાત્વ, મોહ, માયા, રાગ, દ્વેષ, માન, અભિમાન, કામ, ક્રોધની પ્રબલતા હોય ત્યાંલગી અશુદ્ધ પ્રેમથી આત્મા વિષયભોગની સંસારરૂપ રાગથી અન્ય પુદ્ગલોના ભોગોને ચડાય છે પણ તે રાગરૂપ પ્રેમ નિશ્ચલ નથી; ક્ષણિક છે ત્યારે પરમશ્રદ્ધા સ્વરૂપનો શુદ્ધપ્રેમ:જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ અને મોહનીય કર્મના તેવા પ્રકારના ક્ષયોપશમભાવે આવરણ વિગેરે નાશ પામતાં તેટલા અંશે સત્ય, શુદ્ધ પ્રેમ અંતરમાં પ્રગટ થાય છે. તે રૂપી ન હોવાથી આપણી ઇન્દ્રિયો ભેદ જાણી શકતી નથી તેથી સૂક્ષ્મ છે. પરંતુ આપણે સર્વ જગતના જીવાત્માઓ પ્રત્યે મિત્રભાવ પ્રગટે તેઓને આપણા સમાન માની આપણા જેવા સુખી કરવા ઇચ્છા થાય, તેવી કાયાથી પ્રવૃત્તિ કરાય તેટલા અંશે આપણા અંતઃકરણમાં વ્યાપક ભાવે તે પરમ શ્રદ્ધા પ્રેમપ્રભુ સૂક્ષ્મભાવે સ્થાન કરી રહેલા છે એમ સમજવું. પરંતુ જ્યાં તેવી મૈત્રિ આદિ ભાવના પ્રત્યે સફળતાનો વિશ્વાસ ના હોય ત્યાં તે પ્રેમનું સ્થાન જાગતું નથી. જ્યાં પૂર્ણ વિશ્વાસ હોય ત્યાં પ્રેમપ્રભુ નિશ્ચયપૂર્વક પ્રેમયોગ વડે યુક્ત આત્મામાં પોતે પ્રગટ થાય છે. તેથી તે પ્રેમયોગીને સર્વ ચર અચર જગત જંતુમાં મૈત્રી ભાવે પ્રેમપ્રભુ વ્યાપક થઈને તે સર્વનું હિત કરવા આત્માને પ્રેરણા કરે છે. ॥૫૪॥

ધૂર્તપ્રેમ એ સાચો પ્રેમ નથી.

ધૂર્તાનાં પ્રેમચેષ્ટાસુ, સત્યપ્રેમ ન વિદ્યતે ।

નાસ્તિકૈર્મૂઢલોકૈશ્ચ, સત્યપ્રેમી નઃવચ્ચતે ॥૫૫॥

અર્થ:—ધૂર્ત લોકોની પ્રેમચેષ્ટામાં સત્ય પ્રેમ નથી હોતો. તેઓ તો ભોળા લોકોને છેતરીને પોતાની જાનમાં ફસાવવાની જ એક માયાજાન કરતા હોય છે. તેવા નાસ્તિક મૂઢ લોકોથી સત્યપ્રેમી જરાપણ ઠગાતો નથી. ॥૫૫॥

વિવેચન:—જગતમાં ધૂર્ત લોકો- જૂઠા પ્રપંચ કરનારા, લોકોને છેતરનારા પ્રપંચી ચમત્કાર કરીને ભોળા લોકોને પોતાની માયામાં ફસાવીને ઉન્માર્ગ ગમન કરાવીને પોતાની પાપી અનીતિમય વાસનાને પોષે છે અને વ્યભિચારરૂપ પ્રવૃત્તિને પ્રેમધર્મના નામે ફેલાવે છે. પરંતુ ત્યાં મોહનોજ ઉન્માદ હોય છે. પણ સત્ય પ્રેમધર્મ જરાપણ હોતો નથી તેવાથી ભલે મૂર્ખા લોકો છેતરાય પણ સત્ય ધર્મપ્રેમી કે જે જગતમાં કદ્યાણુમય ધર્મપ્રેમ પ્રગટાવવા સતત પ્રવૃત્તિ કરે છે તેઓ તો જરાપણ અધર્મથી છેતરાતા નથી. ॥ ૫૫ ॥

પ્રેમયોગીઓ જ પ્રેમની પરીક્ષા કરે છે.

પ્રેમ પરીક્ષયતે પ્રેમ-યોગિના પર્યા વિદા ।

પરાયાં માસતે સત્યં, સત્યપ્રેમ્ણૈવ સદ્વૃત્તિઃ ॥૫૬॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓ પરા શ્રેષ્ઠ ભાવના વડે સત્યપ્રેમની પરીક્ષા કરી શકે છે. શ્રેષ્ઠભાષામાં સત્ય પ્રેમમય વચનો બોલાય છે. સત્યપ્રેમથી આત્મામાં સાચી સ્થિરતા આવે છે. ॥૫૬॥

વિવેચન:—ઉપરના શ્લોકમાં જણાવ્યું કે સાચો પ્રેમયોગી ઠગારા લોકના પ્રપંચથી મુગ્ધો નથી. છેતરાતો નથી. વસ્તુતઃ તેઓ વેવલા અવિચારી અવિવેકી નથી. પણ જે સત્યપ્રેમીઓ પરા એટલે શ્રેષ્ઠ જ્ઞાન-જ્ઞપ્તિરૂપ, બુદ્ધિવડે પરમ બ્રહ્મસ્વરૂપ પ્રેમની યથાર્થતાની વિવેક વિચારપૂર્વક પરીક્ષા કરીને અનુભવ કરે છે. બુદ્ધિ બનાવટી પ્રેમ જે શઠ લોકો વાપરે છે તેને પણ ઓળખીને તેઓથી છેતરાતા નથી. તેથી પરા એટલે શ્રેષ્ઠ અંતઃકરણની પૂર્ણ શુદ્ધતાયુક્ત ભાષા વડે પ્રેમપૂર્વક સત્યભાવથી બોલે છે, તેમાં અસબંધતા ઠટકા નથી જ આવતી. તેમજ પ્રેમયોગીએ સત્ય પ્રેમવડે ધીરજ યુક્ત થઈને સર્વત્ર પ્રેમરૂપ મૈત્રી ભાવ-ભાવવાથી આત્મસ્વરૂપને એકત્વભાવે-પરમાત્માના સ્વરૂપને એકત્વભાવે અનુભવી તે પરમાત્માના સ્વરૂપમાં સ્થિરતા કરાવે તે પ્રેમપ્રભુનો પ્રતાપજ બાણવો ॥૫૬॥

સેવા વૈયાવચ્ચ પ્રેમથી થાય છે.

સેવામક્તિર્મૈવેત્ પ્રેમ્ણા, વૈયાવૃત્યં તથા શુભમ્ ।

પ્રવૃત્તિનાં મહામન્ત્રો, નિવૃત્તિનાં તથા ધ્રુવમ્ ॥૫૭॥

અર્થ:—જગતના સર્વ જીવાત્માઓની સેવા ભક્તિ વૈયાવૃત્ય વિગેરે શુભ અનુષ્ઠાનની પ્રવૃત્તિ પ્રેમથીજ થાય છે, તેમજ પ્રેમ પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિનો નિશ્ચયે મહામન્ત્ર છે. ॥૫૭॥

વિવેચન:—પ્રેમધર્મનું બળ ખરેખર અપૂર્વજ છે. જે યોગી પ્રેમધર્મથી યુક્ત થઈને જગતના સર્વ પ્રાણીઓની સેવા કરવા કટિબદ્ધ થાય છે ઉપદેશ કરીને પશુવૃત્તિનો ત્યાગ કરાવે છે અને માનવતાના શુભ સંસ્કારો આપીને મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે. તેમજ દીનદુઃખીઓને શાંતિ આપી તેમને સુખી કરવા પ્રવૃત્તિ કરે છે. ધર્મમાર્ગથી પડતાને હિંમત આપી સત્ય વૈરાગ્ય ભાવની શ્રેણીએ ચડાવીને મોક્ષ માર્ગરૂપ ચારિત્ર ધર્મમાં સ્થિરતા કરે છે. મિથ્યાત્વ વાસનામાં ગૂઢ થયેલાને સમ્યગ્ આત્મસ્વરૂપની શ્રદ્ધા કરાવી સમ્યગ્ દર્શનમાં સ્થિર કરે છે. તે ભક્તિ સત્ય પ્રેમરૂપ મૈત્રી ભાવ વિના નથી થતી. તેમજ પૂજ્ય તીર્થંકરો ગુણધરો, આચાર્ય, ઉપધ્યાય, સાધુ, સાધ્વી, દેશવિરતિ શ્રાવક શ્રાવિકાની પૂજ્ય ભાવનાપૂર્વક પૂજા કરવી. તેમજ તેઓના ગુણ સ્તુતિ કરવા રૂપ પ્રમેહ ભાવનારૂપ ભક્તિ પણ પ્રેમધર્મથીજ થાય છે, તેમજ ધર્મીઓને જ્ઞાન બાણવાના

પ્રેમનું ફળ

૪૧

ઉપકરણો ચારિત્ર પાલનમાં ઉપયોગીરૂપ કરણી, આહાર, પાણી, વસ્ત્રપાત્ર વિગેરે ભક્તિ સેવા જે પુણ્યવંતો કરવા પ્રવૃત્ત થાય છે તે સત્ય મહાપ્રેમ ધર્મરૂપ પ્રભુનો અંતઃકરણમાં વાસ થયા વિના નથી જ બનતું. તેવા અનન્ય પ્રેમયોગથી ધન સાર્થવાહ તથા નયસારની પેઠે જીવ મહાન ફલ આપનારું સમ્યક્ દર્શન પ્રાપ્ત કરે છે. તેમજ ધર્મપ્રવૃત્તિવાળા મહાત્માઓની વૈયાવૃત્ય કરતા તથા મહાત્માઓના શરીરનો પરિશ્રમ દૂર કરતા શ્રી બાહુબલજીએ શરીરમાં મહાન બલની પ્રાપ્તિ કરી હતી તે સર્વ સત્ય પ્રેમનોજ પ્રભાવ છે. તે શુદ્ધ માર્ગમાં જે સત્યપ્રેમ યોગીઓ પ્રવૃત્તિ કરે છે તેના બલથી સર્વ સંસારની વાસનાની નિવૃત્તિ કરવા રૂપ ચારિત્ર ધર્મની પ્રાપ્તિ માટે પ્રેમ મહામંત્ર છે, તે પ્રેમ વડેજ આત્મા મનુષ્યત્વ સમ્યક્ દર્શન, ચારિત્ર, અપ્રમાદિત્વ, અપૂર્વ આદિ ગુણશ્રેણિમાં ગમનને પ્રાપ્ત કરી પૂર્ણ પ્રેમરૂપ મહાન આનંદનો અનુભવ કરે છે. ॥ ૫૭ ॥

ધર્મપ્રચારકં પ્રેમ, સર્વજાતીયજીવનમ્ ।

જીવેત્ પ્રેમ વિના નૈવ, જૈનધર્મઃ સનાતનઃ ॥૫૮॥

અર્થ:—ધર્મનો જગતમાં પ્રચાર કરવો તે પ્રેમથીજ થાય છે. તેમજ સર્વ જાતીય લોકોનું જીવન પણ પરસ્પર પ્રેમથીજ વહન થાય છે. સત્ય પ્રેમ વિના સનાતન જૈનધર્મ ટકે નહિ ॥ ૫૮ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓ શુદ્ધ ધર્મવડે પુણ્ય ઉપાર્જન કરે છે અને અધર્મથી પાપ ઉપાજીને દુઃખી થાય છે. તેથી તેવા પાપથી તેઓને બચાવવા માટે સત્ય હિતકર ધર્મની સમજણ આપવાની જરૂર રહેલી છે તે કારણે તે દેશની ભાષા સમજનારા સત્યપારમાર્થિક તત્વને સર્વ લોકો સહેલાઈથી સમજી શકે, દુર્ગુણોનો ત્યાગ કરી શકે તેવો ઉપદેશ તે ભવ્યાત્માઓના મળવો જોઈએ તેથી ધર્મચાર્યો અને સદ્ગૃહસ્થો એ તે દેશની ભાષાના જ્ઞાતા, અન્ય ધર્મના જ્ઞાતા, સુચારિત્ર શ્રદ્ધાવંત ઉપદેશકો તૈયાર કરી તે તે દેશમાં મોકલીને ધર્મ પ્રચાર કરવો જોઈએ. તેમજ તેવી ભાષામાં તેઓને રાચક થાય તેવારૂપે પવિત્ર ધર્મગ્રંથોના અનુવાદ વિવેચન વિગેરે તૈયાર કરાવીને વિનામૂલ્યે તેવા ભવ્યાત્માઓને ગ્રંથ ભેટ કરવા જોઈએ. તેમજ તેઓને ધર્મપાલન માટે યોગ્ય સગવડ કરી આપવી જોઈએ. પ્રમથી સર્વ લોકોનું જીવન ટકી શકે છે. જે ધર્મસિદ્ધાંતો દયા, અહિંસા, ક્ષમા, પ્રેમ, વિનય, ભક્તિ વિવેક જેમાં હોય તે જગતમાં સત્ય ધર્મના સ્થાનને યોગ્ય છે. તેવા સત્ય અહિંસા આદિ વ્રતો, પવિત્રતા આદિ નિયમો, મૈત્રી આદિ ભાવનાઓથીયુક્ત સદા શાશ્વતો અલેહભાવે સર્વવર્ણના, જાતિકુળના મનુષ્યો પશુ પક્ષિઓ વિગેરેનું કદયાણુ કરનારો સનાતન પ્રેમમૂર્તિ જૈનધર્મ વિજયવંત વર્તે છે. ॥ ૫૮ ॥

ધર્મરુચિ વિગેરે પ્રેમના પર્યાય શબ્દો છે.

ધર્મરુચ્યાદિપર્યાયાઃ, પ્રેમ્ણો વાચ્યા વિવેકતઃ ।

વ્યભિચારાદિલામ્પટયં, કામમોહોદ્ભવં ચલુ ॥૫૯॥

અર્થ:—પ્રેમરૂપ એક પદાર્થના વાચક શબ્દોના ધર્મ રૂચિ વિગેરે શબ્દ વિવેકથી બને છે, અને વ્યભિચાર આદિ શબ્દ પર્યાયો લંપટપણાવાળા કામમોહના વાચક બને છે. ॥ ૫૬ ॥

વિવેચન:—પ્રશંસવા યોગ્ય શુદ્ધ પ્રેમશબ્દના વાચક અર્થના પર્યાયો જેવા કે ધર્મ-રૂચિ, ધર્મનિષ્ઠા, ધર્મસ્નેહ, પ્રેમ ધર્મ, ધર્મ શ્રદ્ધા, ધર્મ રાગ, ધર્મ-પ્રાપ્તિ, ધર્મપ્રતિજ્ઞા, ધર્મશક્તિ, સમ્યગધર્મ દર્શન વગેરે જે તેમજ નિંદવા યોગ્ય પ્રેમના વાચક પર્યાયો જેવાકે વ્યભિચાર, મૈથુન, કામના, સ્નેહ રાગ, દષ્ટિરાગ, વિષયરાગ, શ્રૃંગારરાગ, માયા, વિષયદષ્ટિ, કામલંપટત્વ, મોહદષ્ટિ, વિષયાશક્તિ, વગેરે છે જે મોહથી ઉદ્ભવતા હોવાથી અશુભ અશુદ્ધ પ્રેમશબ્દના વાચક પર્યાયો છે. ॥૫૬॥

દેહ અને લક્ષ્મીમાં સત્યપ્રેમ નથી.

દેહવિત્તાદિકે સ્વાર્થે, સત્યપ્રેમ ન સંવસેત્ ।

વિદ્યારૂપાદિકે શુદ્ધ-પ્રેમવાસો ન સંમવેત્ ॥૬૦॥

અર્થ:—શરીર ધન-આદિ સ્વાર્થને પ્રાપ્ત કરવામાં જે પ્રેમ હોય છે તે સત્યપ્રેમ નથી હોતો તેમજ વિદ્યારૂપ આદિમાં જે આસક્તિભાવ હોય ત્યાં પણ શુદ્ધ-સાચો પ્રેમ હોય તેવો સંભવ નથી. ॥ ૬૦ ॥

વિવેચન:—સંસારમાં સર્વ મનુષ્યો વસે છે પણ પક્ષિઓ પણ પ્રેમનુંજ સરણુ કરે છે. કોઈ શરીર ઉપર પ્રેમ રાખીને તેને ખુબ નવરાવે, ધોવરાવે છે. અને પુષ્ટિકારક પદાર્થ લક્ષ્યાલક્ષ્યના વિવેકને છોડી દઈને વાપરે છે. શરીરને હીરામાણેક મોતી સુવર્ણ આદિ આભુષણથી શણગારે છે. તેમજ ઉંચી જાતના વસ્ત્રો પહેરાવે છે તે પણ સ્વાર્થમય પ્રેમ માટેજ કરે છે. કોઈ ધન માટે પ્રેમરાખીને અનીતિમય, અપ્રમાણિક વ્યાપાર કરે છે. પંદર કર્મદાનને કરે છે. સમુદ્રમાંથી મોતી કઢાવે છે. ખાણો ખોદાવે છે. હીરામાણેક પ્રવાહને કઢાવે છે. એમ અનેક રીતે રાત્રિદિવસ પરિશ્રમ કરીને રાજગહીના મમ્મણશેઠની પેઠે ખુબ ધનનો સંગ્રહ કરે છે. વિષયભોગના ગૃહિભાવે કુમારનાંદિ પાંચસો સ્ત્રી સમુહનો સંગ્રહ કરે છે તે પણ વિષય પ્રેમથીજ કરે છે. તેમજ પુત્ર-પુત્રી પરિવારમાં મારાપણાનો પ્રેમ હોય છે. માતાપિતા વિગેરે ઉપર પણ મારાપણાનો મોહજન્ય પ્રેમ સ્વાર્થ જનક હોવાથી અપારમાર્થિક છે. કહ્યું છે કે “સ્ત્રી, ધન, લાઇ, લગિનીને; પુત્રપુત્રી હો, કુટુંબ પરીવાર કે તેના સંગે રાચીઓ મોહ મુંઝાયો હો, દુઃખ પામ્યો અપાર કે, જીનવાણી ચિત આણીએ. ॥૧॥ વસ્તુતઃ સર્વ જનોની રક્ષા કરવી, તેઓને દુઃખથી મુક્ત કરવા, ધર્મમાં જોડાયા હોય તો તેમાં તેમને ધર્મમાં સ્થિરતા કરાવવા માટે યોગ્ય અનુકુળતા આપવી એજ સત્ય પ્રેમીની ફરજ છે. પણ તેથી અન્ય બીજું કર્તવ્ય નથી, તેમજ શૃંગારિક કાવ્યરસમાં પ્રેમ ધરવો તે સ્ત્રી આદિની કામવાસનામાં

ઉન્માદ કરાવનારો હોવાથી તે પણ સત્ય પ્રેમ નથીજ. સર્વ જગત જંતુપ્રત્યે હિતભાવના વિનાનો જે પ્રેમ હોય ત્યાં શુદ્ધ પ્રેમનો વાસ હોય તે નથી સંભવતું ॥ ૬૦ ॥

જ્યાં કામવાસના ન હોય ત્યાં સાચો પ્રેમ છે.

દુષ્ટકામો ન યત્રાઽસ્તિ, તત્ર પ્રેમપ્રકાશતા ।

ધર્મ્યપ્રેમ જગદ્ધર્મ-સ્થાપકં સર્વશક્તિઃ ॥૬૧॥

અર્થ:—જ્યાં દુષ્ટ કામવાસના ના હોય ત્યાં સત્યપ્રેમનો પ્રકાશ થાય છે. જ્યાં ધર્મ સંબંધી પ્રેમ હોય તે આત્મા સર્વ સાત્વિક શક્તિથી યુક્ત થઈને જગતમાં પ્રેમ યુક્ત ધર્મની સંસ્થાપના કરે છે ॥ ૬૧ ॥

વિવેચન:—વિષયપ્રેમ જ્યાં ન હોય પણ સત્ય આત્મસમાન ધર્મની આરાધનાયુક્ત ધર્મપ્રેમ હોય ત્યાંજ આત્મપ્રેમ પ્રગટ થાય છે. તે પ્રેમથી સર્વ આત્માઓને સહાય કરાય તે પરમાનંદ હેતુ થાય છે. તે સત્ય ધર્મસંબંધી પ્રેમનું જે પ્રાગટ્ય છે તે આત્માની સર્વ શક્તિને જાગૃત કરીને સર્વજગતમાં પ્રેમમય શુદ્ધધર્મનો ફેલાવો કરે છે. ॥ ૬૧ ॥

દોષાઃ સન્તિ ન સત્રીત્યાં, નૈવાસ્તિ કામવાસના ।

કામાદયસ્તુ મોહેન, પુંવેદાત્સંભવન્તિ યત્ ॥૬૨॥

અર્થ:—સત્ય પ્રીતિમાં દોષ નથી હોતો ત્યાં કામભોગની વાસના જરા પણ ન હોતી. જ્યાં કામવાસના હોય ત્યાં મોહનો ઉદય હોવાથી પુંવેદાદિનો સંભવ રહે છે, અને ત્યાં સત્ય પ્રેમનો અભાવજ સમજવો. ॥ ૬૨ ॥

વિવેચન:—કામવાસના તે સત્ય પ્રેમ નથી, પણ મોહમાયા રૂપ અશુભ કર્મના હેતુ રૂપ મોહરાગ સમજવો. ॥ ૬૨ ॥

પ્રેમથી વેદનો નાશ થાય છે.

પુંવેદાદિકમોહસ્ય, નાશોઽસ્તિ પ્રેમશક્તિઃ ।

મનોવાકાયયોગાનાં, પાવિત્ર્યં પ્રેમયોગતઃ ॥૬૩॥

અર્થ:—સત્યપ્રેમની શક્તિથી પુરુષાદિ વેદરૂપ મોહનો નાશ થાય છે. અને મન વચન કાયના યોગની પવિત્રતા સાચા પ્રેમયોગથી થાય છે. ॥ ૬૩ ॥

વિવેચન:—અરિષ્ટ નેમિભગવાને રાજમતીને મોહમય પ્રેમથી વાળી સત્યપ્રેમને માર્ગે દોરી અને રાજમતીએ રહેનેમિને પ્રતિગ્રાહ કરી વૈરાગ્યમાર્ગે વાળ્યાં તેમાં સત્યપ્રેમનોજ અરેખર પ્રભાવ છે. ॥ ૬૩ ॥

પ્રેમમાં ગુણોનું દર્શન અને દુર્ગુણનું અદર્શન છે.

ગુણાનાં દર્શનં યસ્માદ્-દુર્ગુણાનાં ન કહિંચિત્ ।

સદ્ગુણાનાં પ્રચારોસ્તિ, તસ્માત્ પ્રેમ મજસ્વ મોઃ ? ॥૬૪॥

અર્થ:—જે પ્રેમયોગીને જગતમાં ગુણોનું દર્શન થાય છે અને દુર્ગુણોનું જરા પણ જોવાનું ન થાય તે પ્રેમનોજ પ્રભાવ છે, પ્રેમથી ગુણોનો પ્રચાર થાય છે. તે કારણથી હે ભગ્યાત્મા પ્રેમયોગને ભજ ॥ ૬૪ ॥

વિવેચન:—સત્ય પ્રેમયોગીદ્રો પ્રેમયોગની મહાન શક્તિવડે જગતના ચરાચર સર્વ પદાર્થમાં જે જે ગુણ દેખાય તેને જ ગ્રહણ કરે છે. પણ દુર્ગુણ એટલે દોષોને કદાપિ જોતા નથી જેમ કૃષ્ણદેવે મરેલા, ગંધાતા કીડાથી ખદબદતા કુતરાના કલેવરમાં રહેલી દાંત ની સુંદર પંક્તિની પ્રસંશા કરી હતી, તેમજ શ્રીમાન રામચંદ્રદેવે શ્રીમતી સીતાદેવીનું કુરતાપૂર્વક હરણ કરનારા બળવાન ભયંકર શત્રુને માર્યા પછી પણ તેમાં રહેલી શૌર્યતાના વખાણ કર્યા હતા પણ દોષને ગણ્યા નહોતા. તેથી પ્રેમયોગીઓ જ્યાં જ્યાંથી ગુણ દેખાય ત્યાં ત્યાંથી ગ્રહણ કરીને જગતમાં ગુણોનો પ્રચાર કરે છે. તેથી હે મોક્ષાર્થી તું પ્રેમયોગ ને ગ્રહણ કર. ॥ ૬૪ ॥

પ્રેમથી આરોગ્ય વિગેરે થાય છે.

પ્રેમ્ણા શરીરમારોગ્યં, શોકમીત્યાદિસંક્ષયઃ ।

પ્રેમ્ણા પ્રમુકૃપાસિદ્ધિઃ, સદ્ગુરુણાં તથા ભવેત્ ॥૬૫॥

અર્થ:—પ્રેમથી શરીર નિરોગી રહે છે. શોક અને ભયનો ક્ષય થાય છે. પ્રેમથી પરમાત્માની કૃપા થાય છે. તેમજ પ્રેમથી સદ્ગુરુઓની કૃપા પણ સિદ્ધ થાય છે. ॥૬૫॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગની ઉપાસના કરનારા ભગ્યાત્માઓને જે પુણ્યોદય પ્રગટ થાય છે તેના બળથી શરીરના રોગો નાશ પામે છે. આરોગ્ય અને પુષ્ટિથી શરીર સશક્ત અને છે; સર્વ જીવોને શાંતિ આનંદ આપવાની ભાવના કરવાથી શોક સંતાપનો ક્ષય થાય છે. સર્વોત્તમ પ્રેમનુંજ સામ્રાજ્ય સ્થાપવાથી આત્મા ભયભીત નથી રહેતો. ભય કે જે સાત પ્રકારના ગણાય છે તે મરણ ભય (૧) અપયશભય (૨) આજીવિકાભય (૩) ઇહલોક ભય (૪) પરલોક ભય (૫) રાજભય (૬) ચોરભય વિગેરે સાત પ્રકારનો ભય પ્રેમયોગીઓને નથી હોતો. સર્વ આત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રીભાવના હોવાથી શત્રુના ઉપદ્રવનો ભય એવા અજ્ઞાતશત્રુ પ્રેમીઓને નથી હોતો. તેમને સર્વ ભયનો સંપૂર્ણ ક્ષય થયેલો હોય છે. પ્રેમયોગીઓને પરમ પ્રભુપ્રત્યે ગુણગ્રાહક રૂપ પ્રમોદ ભાવ અને ભક્તિભાવ રૂપ પ્રેમ સદા બાગતો રહેતો હોવાથી ચિત્તની આહ્લાદતા રૂપ કૃપા પરમાત્માની કૃપાથી પ્રાપ્ત થાય છે. તેમજ પૂજ્ય સદ્ગુરુઓની પણ પ્રેમયોગી ઉપર અપાર કૃપા પ્રગટભાવે હોય છે જ, કે જેના યોગે આત્મસ્વરૂપ આશ્રિતયોગમાં આગળ વધતો સુંદર ગુણશ્રેણિનું અવસંજન કરી શકે છે. ॥ ૬૫ ॥

પ્રેમથી કલેશ વિગેરે નાશ પામે છે.

પ્રેમ્ણા કલેશવિનાશોઽસ્તિ, મનઃ સામ્યં ભવેત્ સનામ્ ।

સત્યપ્રેમ ન યત્રાઽસ્તિ, તત્ર શુષ્કં મનઃ સ્વલુ ॥૬૬॥

પ્રેમનું ફળ

૪૫

અર્થ:—પ્રેમવડે ક્લેશ નાશ પામે છે. સત્પુરૂષનું મન સમતાભાવમાં પ્રેમથી આવે છે. સત્ય પ્રેમ જ્યાં ન હોય ત્યાં મનની શુષ્કતા એટલે લુખાપણું જાણવું. ॥ ૬૬ ॥

વિવેચન:—જગતમાં જે જે સત્પુરૂષો હોય છે, તે સર્વત્ર પ્રેમ રાખનારા હોય છે. એમનો એવોજ મનનો સ્વભાવ હોય છે કે, “આત્મવત્ સર્વં ભૂતેષુ યઃ પश्यति स पश्यति” જે પોતાના આત્મા સમાન સર્વ ભૂત-સત્વ જીવ પ્રાણી છે, તેમને જુએ છે તે ખરા દેખનારા છે, તે વિનાના ભલે બાહ્યોપભોગ પદાર્થો નિરંતર ભોગવે, દેશ અને દેશાંતરનો અનુભવ કરે, સર્વ વિજ્ઞાનના અનુભવી થાય તો પણ વિવેકથી અંધ હોવાથી અંધજાળ સમજવા. તેથી પ્રેમી સર્વ ઉપર એકાત્મભાવે પ્રેમ રાખીને સર્વ લોકમાં રહેલા કલેશનો નાશ કરે છે. તેમજ તે લોકોના મત પરસ્પર સમતાભાવવાળા બની પ્રેમયુક્ત થાય છે. આવો સત્ય પ્રેમ જ્યાં નથી હોતો તેઓ બોલવામાં જુદી વાત અને વર્તવામાં જુદી વાત કરતા હોવાથી તેમનું હૃદય પ્રેમના અભાવવાળું હોવાથી લુપ્ત-કોઈ હોય છે. તેથી તેઓ બાહ્યપ્રવૃત્તિ તો માત્ર લોકોને છેતરવા માટે જ કરે છે એમ સમજવું. ॥ ૬૬ ॥

જ્ઞાતીનો પ્રેમ પ્રાણુ-ન્ટે પણ નાશ પામતો નથી.

જ્ઞાનિનાં પ્રેમ સંબંધઃ, પ્રાણાન્તેऽपि न भिद्यते ।

देहवित्तादिनाशेऽपि, सत्यप्रेम न नश्यति ॥૬૭॥

અર્થ:—જ્ઞાનીપુરૂષો જેની સાથે પ્રેમસંબંધ બાંધે છે તે પ્રાણુનો નાશ થાય ત્યાં સુધી પણ નાશ નથી પામતો. શરીર ધન વિગેરેના નાશથી પણ સત્યપ્રેમ નાશ પામતોજ નથી. ॥ ૬૭ ॥

વિવેચન:—આ જગતમાં જેને આત્મા પરમાત્માના સ્વરૂપનો વિશેષ પ્રકારે ભેદ અને અભેદને સંપૂર્ણ વિવેક થયો છે તેવા સત્યજ્ઞાની પુરૂષો સર્વ જગતના જીવો ઉપર સામાન્યભાવે ઉપકારક પ્રેમસંબંધ કરે છે. સર્વ સાથે મૈત્રીભાવનો સંબંધ સામાન્યથી સરખો હોય છે, તો પણ જે પ્રત્યક્ષ સંબંધમાં આવે, જેની સાથે કાંઈક વાતચીત થાય તેની સાથે વિશેષભાવે પ્રેમવાળી મૈત્રી ભાવના પૂર્વક સંબંધિત થાય છે. તેવી રીતે અકસ્માતભાવે પણ જે સંબંધ બાંધાય છે તેને પ્રેમયોગીઓ પ્રાણુના અંત સુધી નભાવનારા હોય છે, જેની સાથે સંબંધ થયો હોય તેની વિચિત્ર કુટતાને જાણતા હોવા છતાં પણ ઉપકાર કરવાની સહજ સજ્જનતા પરમાર્થજ્ઞાનીઓ છોડતા નથી. જેમકે શ્રીપાલનરેશ્વરને મહાન કુડકપટના ભંડાર, લોભી, નિર્દય કૃતમની, મહાન શઠ એવા ધવલશેઠની સાથે સહજ મેળાપ થતાં સંબંધ બાંધાણો હતો તેમજ તેનાજ કુટપ્રયોગથી સમુદ્રમાં પતન થયું હતું. ચંડાળકુળનું કલંક માથે મુકાણું હતું. મરણની અવસ્થાએ પહોંચાડવામાં જરા પણ બાકી રખાયું ન હતું તો પણ ઉદાર ચરિત્ર શ્રીપાલ બધું જાણતા હોવા છતાં પણ ધવલશેઠને બચાવવા માટે પાછી પાની કરી ન હતી. પ્રેમને જરા ઢીલો પણ નહોતો કર્યો. તેવીજ રીતે પરમાર્થથી

સમ્યગ્જ્ઞાની પ્રેમયોગીઓ શરીરધન વિગેરે સર્વસ્વના નાશ પ્રસંગમાં પણ સત્ય પ્રેમનો ત્યાગ નથી કરતા. ॥ ૬૭ ॥

पूर्णदुर्भाग्यसंप्राप्तौ, मृत्युकालेऽपि सज्जनाः ।

सत्यप्रेम न मुञ्चन्ति, धूर्त्तकोटिप्रलोभनैः ॥ ६८ ॥

અર્થ:—કદાપિ સજ્જન પુરૂષોને સર્વ પ્રકારના પાપના ઉદયથી પૂર્ણ દુર્ભાગ્યતા આવે મૃત્યુકાળ પણ સામે દેખાય તો પણ સત્યપ્રેમનો ત્યાગ કરતા નથી, આટલુંજ નહિ પણ ધૂર્તભાવવાળી કરોડો પ્રકારની લાંચ મળે તો પણ લોભાતા નથી ॥ ૬૮ ॥

વિવેચન:—આ સર્વ જગતમાં જે સત્ય પ્રેમવાળા સજ્જનો છે તેઓ ભયંકર વિપત્તિ સામે જોયા છતાં તેમજ દુષ્ટજનો હાંસી કરતાં છતાં, સર્વ લોકોના તીરસ્કાર મળતા છતાં, ભૂખ્યા પેટને અન્નનો ટુકડો નહિ મળવા છતાં કેઈ પણ આપણને શરણ આપીને બચાવે તેવુંસ્થાન નહિ મળવા છતાં, આવા અનેકદુર્ભાગ્ય પ્રાપ્ત થયા છતાં તેમજ મૃત્યુ નજદીક દેખાયા છતાં, ફાંસી કે શૂલી ઉપર ચડાવવા છતાં સુદર્શનશેઠની પેઠે જે સત્ય પ્રેમનો ત્યાગ કરતા નથી, તેમજ કરોડો કે અબજોની લાંચ મળવા છતાં, ચકવર્તીનું સામ્રાજ્ય મળવા છતાં, જે સત્યપ્રેમને છોડતા નથી, તે મહારાજા હરિશ્ચંદ્રની પેઠે જગતમાં જય પ્રવર્તવે છે. અન્ય પ્રેમીલોકો એક સત્ય વચનને સર્વસ્વ માને છે. અન્યને અસાર, કુટ, બુકુંજ જાણે છે, એવા સત્યપ્રેમીઓ લાખો કે કરોડોની લાલચમાં લોભાતા નથી, સત્ય ન્યાયમાંજ એક પ્રેમ રાખે છે. ॥ ૬૮ ॥

પ્રેમથી મન વચન કાયની એકતા થાય છે.

મનોવાકાયસંમેલઃ, સત્યપ્રેમ્ણા પરસ્પરમ્ ।

સર્વત્ર સત્યલોકાનાં, જાયતે નૈવ સંશયઃ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—સર્વ લોકોના આત્માઓની સાથે સાચા પ્રેમવડેજ મન, વચન, કાયાનું સંમેલન-મિત્રતા પરસ્પર થાય છે. તેમાં જરા પણ સંશય નથી. ॥ ૬૯ ॥

વિવેચન:—જ્ઞાતિ, જાતિ-કુળનો ભેદ રાખ્યા વિના સત્યપ્રેમથી સત્યપ્રેમી મનુષ્યો પરસ્પર શુદ્ધ શિષ્ય, મિત્ર બંધુભાવનો સંબંધ-સંમેલન કરે છે. કારણ કે જે વ્યવહારમાં એક બીજાથી દૂર હોય તો પણ સત્યપ્રેમથી અરસપરસ મળે છે. એક બીજાના સુખદુઃખ દૂર કરવા પ્રવૃત્તિ કરે છે. મોક્ષની સાધના કરવામાં, સમ્યક્જ્ઞાનની આપલે કરવામાં જ્ઞાતિ-વ્યવહાર આડો આવતો નથી. કહેવત છે કે “લોક મળે ત્યાં લોકાચાર, સંત મળે ત્યાં એકાકાર” અહીંયા સંતોનો પરસ્પર જ્ઞાનની આપલે કરવાનો સંબંધ એકાકાર રૂપે છે. પણ વ્યવહાર સંસ્કાર જેમ પૂર્વકાળથી લોક વ્યવહાર ચાલ્યો આવે છે તેમાં બાધ આવતો નથી. અહીંયા એક બીજાના અંગનો સ્પર્શ, સંબંધ, ભોજન સંબંધ કે અન્ય લેવડદેવડનો સંબંધ છે તે પરંપરાગત લોકવ્યવહાર મનુ-સ્મૃતિ, આચાર દિનકર, વિવેકવિલાસ, શ્રાદ્ધવિ-

ધિમાં જણાવ્યો છે તેને અનુસારે સમજવાનો છે. પ્રેમથી સર્વનું કલ્યાણ કરવું તે પ્રેમયોગ રૂપ પ્રેમીનું કર્તવ્ય છે તેમ સમજવું. તેમાં જરા પણ સંશય ન રાખવો. ॥ ૬૯ ॥

પ્રેમથી અહિંજ સ્વર્ગ મળે છે.

મનોવાકાયયોગાના—મૈક્યં નૃણાં પરસ્પરમ્ ।

દિવ્યસ્વર્ગસ્ય સંપાત્તિઃ, પ્રેમ્નાઽત્ર ભવતિ સ્વયમ્ ॥૭૦॥

અર્થ:—મન, વચન, કાયના યોગનું મનુષ્યોમાં પરસ્પર ઐક્ય સત્યપ્રેમભાવથી જ થઈ શકે છે અને તેમાં દેવલોકના સ્વર્ગ સમાન આનંદનો અનુભવ પ્રેમથી અનુભવાય છે. ॥ ૭૦ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સાચા પ્રેમયોગીઓ જ્યાં જ્યાં વિચરતા હોય ત્યાં ત્યાં અધ્યાત્મભાવથી ત્યાં રહેલા પ્રેમયોગીઓ કે જે જ્ઞાતિ જાતિકુળથી જુદા પડતા હોય તેમની સાથે પરસ્પરના શુદ્ધ મન, વચન, કાયના યોગથી પ્રેમભાવના પૂર્વક જ્ઞાન સંબંધિ, દર્શન સંબંધિ, ચારિત્રયોગ સંબંધિ પરસ્પર વાર્તા કરતા, એક બીજાના અનુભવનું સમતોદપણું કરતા, વિવેક, વિનય, સરક્ષતા, મૃદુતા પૂર્વક જે અભેદભાવે પ્રેમથી મિમાંસા કરતાં, જે આનંદ તેમનાથી અનુભવાય છે તે જાણે અહીંયાં જ દિવ્યસુખનું સ્વર્ગ પોતેજ ઉત્તરી આવ્યું ન હોય, અથવા સ્વર્ગમાં શરીર જે દિવ્યભોગ કરતું હોય છે તેથી પણ અપૂર્વ અડિયાતો આનંદ પ્રેમયોગીઓ પ્રેમ વડે એક બીજાને મળતાં અનુભવે છે. ॥૭૦॥

પ્રેમ એ પારિણામિકભાવે છે.

પારિણામિકભાવસ્તુ, શુદ્ધપ્રેમૈવ દેહિનામ્ ।

ચારિત્રમાન્તરં જ્ઞેયં, પ્રેમૈવ રસનાયકૈઃ ॥૭૧॥

અર્થ:—દેહને ધારણ કરનારા પ્રાણીઓમાં જે શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટે છે તે પારિણામિકભાવ રૂપ અંતરભાવનું ચારિત્ર છે તેમ પ્રેમરસના અધિકારીઓએ અવશ્ય જાણવું. ॥ ૭૧ ॥

વિવેચન:—આ અખંડ બ્રહ્મરૂપ જગતમાં જેટલા શરીર, કર્મ, ઇન્દ્રિય વગેરે પ્રાણી ને ધારણ કરે છે તે સર્વ દેહધારી પ્રાણીઓમાં સિદ્ધ પરમાત્મા સમાન અનંત જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર વીર્ય ઉપયોગ રૂપ ગુણો અને પયથિયોથી યુક્ત ચૈતન્ય હોય છે. સર્વ ચૈતન-આત્મા સમાનધર્મ સ્વભાવયુક્ત છે, તો પણ અનાદિકાળથી પ્રવહ રૂપ ચાલ્યા આવતા કર્મ-હલથી નવા નવા વિચિત્ર આકારના શરીર, શક્તિ અને પ્રકૃતિ અનુસારે સ્વભાવમાં ભિન્નતા દેખાય છે. તે સર્વ કર્મના પ્રભાવ છે. આમ કર્મયોગે વિચિત્રતા હોવા છતાં તેમાં જે કોઈક અવસરે પ્રેમભાવ દેખાય છે. તે કોઈ બહારથી નથી આવતો પણ તે ચૈતન્યનો સહજ સ્વભાવ જ છે. જૈનપરિભાષામાં તેને પારિણામિક ભાવ કહે છે. ભાવ પાંચ પ્રકારના છે તે આ પ્રમાણે (૧) ઔપશમિકભાવ, ૨ ક્ષાયિકભાવ, ૩ ક્ષાયોપશમિકભાવ, ૪ ઔદયિક-

ભાવ. ૫ પારિણામિકભાવ. આ પાંચ ભાવ આત્માના ગુણસ્વભાવ છે. તે આઠ પ્રકારના કર્મના યોગે દબાયેલા હોય છે. તેનો જેટલા યોગે ક્ષય થાય તેટલા અંશે આત્માને જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તથા વીર્ય ઉપયોગાદિ ગુણો પ્રગટે છે. તેમજ પ્રેમરૂપ પારિણામોને ધારણ કરનાર પારિણામિકભાવ પણ ખીલે છે. એટલે આત્માઓ અન્ય આત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રી પ્રમોદ ભાવનાયુક્ત બને છે. આથી એમ સમજવાનું કે પ્રેમરૂપ મૈત્રી તે આત્માનોજ અભ્યંતર પારિણામ છે. અને સર્વ સ્થાવર અને જંગમ પ્રાણીઓમાં સ્વભાવધર્મના ગુણ રૂપે સદા સર્વદા વિદ્યમાન હોય છે. ॥ ૭૧ ॥

આનન્દં પરમપ્રેમ, રાગદ્વેષવિવર્જિતમ્ ।

પૂર્ણસં તુ સત્પ્રેમ, પ્રાપ્યાઽન્યન્નાવશિષ્યતે ॥૭૨॥

અર્થ:—આનંદરૂપ જે પરમ પ્રેમ છે, તે રાગદ્વેષના ત્યાગથી ઉપજે છે તેવા સત્યપૂર્ણ રસથી પરિપૂર્ણ પ્રેમને આત્મા પ્રાપ્ત કરે છે ત્યારબાદ તેને ખીણ કેઈ ઇચ્છા રહેતી નથી. ॥૭૨॥

વિવેચન:—રાગ, દ્વેષ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ક્રામ, ઇર્ષ્યાનો ત્યાગ કરવાથી આત્માને અંતરમાં જે આનંદ ચારિત્ર રૂપ પ્રેમ પ્રગટે છે. તે આનંદ એટલે પ્રેમરસ પૂર્ણ ભાવે પ્રાપ્ત કરીને તેનું પાન કરતા એને આહ્લાદ પ્રગટે છે. તેથી આત્માને અન્ય પુદ્ગલ રૂપ વસ્તુને એટલે સ્ત્રી, ભૂષણ, ખાગ, બગીચા, ભોગ વૈભવને પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છા રહેતી નથી. એટલે પ્રેમરસને પામીને અન્ય પ્રાપ્ત કરવાનું પ્રેમયોગીને રહેતું નથી. ॥ ૭૨ ॥

સત્યપ્રેમનું વ્યવહારુ લક્ષણ જણાવતાં કહે છે કે:—

દૃષ્ટ્વા પરસ્પરં નૃણાં, યત્સુખં જાયતે હૃદિ ।

પ્રેમૈવ તત્તુ સંવોદ્યં, નિરપેક્ષં સદાઽભવમ્ ॥૭૩॥

અર્થ:—મનુષ્યોને એક બીજાને જોઈને—મળીને હૃદયમાં જે સુખ ઉપજે છે, તેનેજ પ્રેમ જાણવો. તેવા પ્રેમને પ્રાપ્ત કરીને હું સદા અપેક્ષા વિનાનો થાઉં. ॥૭૩॥

વિવેચન:—આત્મા પરમાત્માના સ્વરૂપની, સ્વપરસ્વરૂપની વિચારણા થતાં એક બીજા ના ચારિત્ર, તપ, સ્વાધ્યાય, ધ્યાન, સમાધિ વગેરેનો પરસ્પર અનુભવ લેતાં જે અપૂર્વ આનંદ, સુખનો ઉલ્લાસ આપણા હૃદયમાં ઉપજે છે, તેથી શેમહર્ષ વિકસે છે. તેને તત્વજ્ઞાનીઓ—પ્રેમયોગીઓ સત્ય શુદ્ધ પ્રેમના અભિધાનથી સંજોધે છે. હું પણ તેવા શુદ્ધપ્રેમરસનું આસ્વાદન કરું અને અનાદિકાલીન મોહમમતાવાળી, કામરાગ, રનેહરાગ, દષ્ટિરાગરૂપ વાસના છોડીને તેવા શુદ્ધ પ્રેમરસનો સર્વ બંધુઓ સાથે ભોક્તા થાઉં ત્રતો ત્રહું સર્વ સાધર્મિકાની પૂજા કરું એવી ભાવના આત્મસુખના અર્થી, મોક્ષના કામી ભવ્યાત્માને અવશ્ય જાગે છે. ॥૭૩॥

શુદ્ધપ્રેમરસ એજ આત્મા છે.

શુદ્ધપ્રેમરસઃ સ્વાત્મા, યં પ્રાપ્ય પ્રેમયોગિનઃ ।

આનન્દાઽદ્વૈતભાવેન, તિષ્ઠન્તિ નિર્મયાઃ સદા ॥૭૪॥

પ્રેમનું રૂપ

૪૯

અર્થ:—આત્મા તેજ શુદ્ધ પ્રેમરસ સ્વરૂપ છે, તે પ્રેમરસને પામીને પ્રેમયોગીઓ અદ્વૈતભાવમય આનંદને અનુભવતા છતાં સદા નિર્ભય રહે છે. ॥ ૭૪ ॥

વિવેચન:—સર્વ જગતના પ્રાણીઓ ઉપર મૈત્રીભાવના રાખીને સમતા રસના—આત્મ-સ્વરૂપના રસીયા કરવા નિરંતર પ્રવૃત્તિ કરનારા સાચા પ્રેમયોગીઓ છે. તેઓને પુદ્ગલભાવ યુક્ત જે ભોગ તેની અનુકૂળતામાં આનંદ નથી હોતો અને પ્રતિકૂળતામાં ખેદ પણ નથી હોતો. કહ્યું છે કે “કા અરઃ કે આર્ણદે ? इत्थं अगगहे चरे मुणि ” ચાચિત્ર યોગી મુનીવરો અરતિ શું છે ? આનંદ શું છે ? અર્થાત્ અરતિ અને આનંદ એવી કાંઈ પણ વસ્તુ આત્માની નથી. એવા આશ્ચર્ય રહિત મુનિઓ વિચરે છે. સાચા પ્રેમીઓને સર્વ જીવો પર પ્રેમભાવમય કરુણામય મૈત્રી હોવાથી સર્વના કલ્યાણ અર્થે પ્રવૃત્તિ કરનારા તેઓ સત્ય પ્રેમનું સ્વરૂપ સમજાવીને સાચા મનુષ્ય બનાવે છે. શુદ્ધ પ્રેમ તેજ આત્મસ્વરૂપ છે. શાશ્વત્ આનંદમય છે. સદ્વિદ્યાનંદ રૂપ આત્મસ્વરૂપ છે. તેથી તે સત્યપ્રેમ અને આત્મા અભેદજ છે. “गुणं गुणिनैरैक्यम्” આવરણના ગમનથી ગુણ ગુણીને સહજ એકત્યભાવ હોવાથી આત્મા પરમાનંદનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરે છે. એટલે અદ્વૈતભાવે અભેદભાવે અનુભવ કરતા સર્વ સંસારનો, જન્મમરણનો, સાતા અસાતાનો એમ સર્વ લયનો ત્યાગ કરી પરમ સ્વતંત્ર થયેલો આત્મા નિત્ય અખંડ આનંદ ભોગવી વિચરે છે. ॥ ૭૪ ॥

હવે સર્વજનોને ઉદ્દેશીને ગુરુદેવ જણાવે છે કે:—

उत्तिष्ठत जनाः ? प्रेम्णा, सर्वत्र प्रेमभावनाम् ।

भावयन्तु विवेकेन, सर्वमङ्गलदायिकाम् ॥૭૫॥

અર્થ:—હે સર્વજનો તમે ઉભા થાવ. અને સર્વત્ર પ્રેમપૂર્વક પ્રેમભાવનાને વિવેક પૂર્વક લાવો, તેથી તે તમને સર્વ મંગલને આપનારી થાય. ॥૭૫॥

વિવેચન:—આજસ ત્યાગ કરી બેઠા થાવ. અને આત્મા ઉપર સત્ય પરમાર્થિક પ્રેમ લાવીને સર્વ જીવો પ્રત્યે મૈત્રીભાવ યુક્ત પ્રેમભાવના પ્રવર્તાવો; દુઃખી, દીન પ્રત્યે દયાભાવે અપરાધીની પ્રત્યે પણ પ્રેમનજરથી જુઓ. તેમજ પૂજ્ય દેવગુરુ સાધર્મિક જીવાત્મા પ્રત્યે પ્રમોદપૂર્ણ ભક્તિ સહિત પ્રેમયોગને ધરો; તેવી ભાવના નિરંતર લાવો. તેથી તમો સુંદર ગુણ સમુદાયને પૂર્ણ પૂજ્યવટે પ્રાપ્ત કરીને વિવેકજ્ઞાનથી કર્તવ્ય અકર્તવ્યનો ભેદ જાણી શુદ્ધ પ્રેમમય બની સર્વના સ્વપર કલ્યાણ મંગલમય ઉંચા સ્થાનને પ્રાપ્ત કરશો. કારણ કે વિવેક યુક્ત સત્ય પ્રેમભાવના સર્વત્ર મંગલમય આનંદને પ્રગટાવનાર છે. ॥ ૭૫ ॥

પ્રેમયોગીને જગત સ્વાધીન થાય છે.

शुद्धात्मैव महाप्रेम, ज्ञायते येन योगिना ।

तेन प्राप्तं जगत्सर्वं, विश्वब्रह्मविलोकिना ॥૭૬॥

અર્થ:—જે યોગીથી આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રાપ્ત થયું છે તેજ શુદ્ધ મહા-

પ્રેમને યથા સ્વરૂપે બાણે છે જે સર્વ વિશ્વને બ્રહ્મસ્વરૂપ બાણે છે, તેને સર્વ જગતની સત્તા પ્રાપ્ત થયેલી સમજવી. ॥ ૭૬ ॥

દ્રવ્ય ગુણુપર્યાયની અપેક્ષાએ પૂર્ણ બ્રહ્મ છે.

पूर्णप्रममयं ब्रह्म, जानन्ति सद्व्यपेक्षया ।

योगिन आत्मभावेन, साकारं च निरञ्जनम् ॥૭૭॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓ સત્ય દ્રવ્યગુણુ વગેરે નયની અપેક્ષાથી પૂર્ણ પ્રેમમય બ્રહ્મને બાણે છે. તેમજ આત્મભાવવડે આત્માની સાકાર અને નિરાકાર દશા પણ બાણે છે. ॥૭૭॥

વિવેચન:—આત્મા એક અપેક્ષાથી સાકાર છે અને બીજી અપેક્ષાથી નિરાકાર પણ છે. તેમજ સાત્ત્વિક, રાજસ, તામસ ગુણુમય જ્યાં સુધી હોય ત્યાં સુધી વેદાંત અદ્વૈત મત પ્રમાણે સાકાર બ્રહ્મ ગણાય. તે ત્રણ ગુણુનો ત્યાગ કરી, સ્વરૂપમાં સદ્, ચિત્, આનંદ ભાવે અવસ્થિત થયેલો હોય, શરીર મન, વચન, કાયાનો વ્યાપાર સર્વથા ત્યાગ કરી સર્વ બાહ્ય અભ્યંતર ક્રિયાથી રહિત કૃત-કૃત્ય થયો હોય તે આત્મા નિરાકાર સિદ્ધ પરમાત્મા પરબ્રહ્મરૂપ સમજવો. શરીર, ઈન્દ્રિય, મન અને કર્મના સંબંધયોગે જીવાત્મા સાકાર છે. અને શરીર ઈન્દ્રિય તથા કર્મનો સંબંધ ન ગણીએ તો શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ નિરાકાર અને નિરંજન પણ કહેવાય છે. આવી રીતે પૂર્ણ પ્રેમ અપેક્ષાએ સાકાર નિરંજન-નિરાકારભાવે સમજવો. ॥૭૭॥

પ્રેમયોગીઓ સર્વ જગતને પ્રેમમય દેખે છે.

प्रेमरूपं जगत्सर्वं, पश्यन्तु प्रेमयोगिनः ।

नाऽप्रियं विद्यते किञ्चि-च्छुद्धप्रेमात्मयोगिनाम् ॥૭૮॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમવાળા આત્મયોગીએ સર્વ જગતને પ્રેમરૂપથી પ્રેમમય દેખે છે. તેમજ જગતમાં કોઈ વસ્તુ અપ્રિય છે તેવું નથી દેખતા ॥ ૭૮ ॥

પ્રેમયોગીને બધા પ્રિય હોય છે.

सर्वं प्रियं सतां हृत्सु, नाऽप्रियाः केऽपि देहिनः ।

प्रेमाग्निपक्वलोकानां, दशेयं जायते स्वतः ॥૭૯॥

અર્થ:—સદ્ગુરુઓના હૃદયમાં સર્વ જીવો સદા પ્રિયજ હોય છે. કોઈપણ જીવ તેમને કદાપિ અપ્રિય નથી લાગતો કારણ કે તેઓ પ્રેમરૂપ અગ્નિમાં તપાઈને પાકા થઈ ગયા હોવાથી તેઓની તેવી સાધ્ય દશા સ્વભાવમય બની જાય છે. ॥ ૭૯ ॥

પ્રેમીઓ જગતને પ્રભુમય દેખે છે.

मनोवाक्काययोगेषु, प्रेमाविर्भावयोगतः ।

प्रभुरूपं जगत्सर्वं, दृश्यतेऽनुभवः स्वयम् ॥૮૦॥

અર્થ:—મન વચન કાયાના યોગમાં ન્યારે પ્રેમનો પ્રગટભાવ થાય છે ત્યારે તે વડે પ્રેમયોગીઓ સર્વ જગતને પ્રભુસ્વરૂપ દેખે છે. આવો અનુભવ પોતાને સ્વયં થાય છે. ॥૮૦॥

(વિવેચન)—મહાત્મા પ્રેમયોગીઓ સર્વ સચેતન અચેતન જગતને પ્રેમયોગના બળથી પોતાના ધ્યાન અનુભવના બળથી પણ પ્રભુ સ્વરૂપે જુવે છે. તેઓને ‘સોડહ’ સર્વ જગત હું જ છું. સર્વ જીવો સત્તાએ પરમાત્મા કહેવાય છે. આ સર્વ દેહધારીઓ જ છે. એવો સમરસભાવ પ્રગટે છે. ॥૮૦॥

દેહભાવ નષ્ટ થતાં સાક્ષાત્કાર થાય છે.

દેહભાવે વિલીને હિ, પ્રેમાવિર્ભાવતા ભવેત્ ।

સાક્ષાત્કારં પ્રભોરૂપં, સર્વત્ર દૃશ્યતે તદા ॥૮૧॥

અર્થ:—ન્યારે દેહ તે હું છું એવી ભાવના નાશ થાય ત્યારે પ્રેમસ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે અને તે પ્રેમયોગે કરીને સર્વ બ્રહ્માંડમાં સાક્ષાત્ પ્રગટ પ્રભુનું સ્વરૂપ જોઈ શકે છે.

(વિવેચન)—જગતના સર્વ આત્મામાં સત્તાભાવે પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપતા ઓટલે સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય ઉપયોગરૂપ જે આત્મધર્મ તિરેભાવે (અપ્રગટ) ભાવે રહેલો છે તેનો કંઈક અંશે અનુભવ થાય છે. તેથી પોતાના જે સ્વભાવ તેજ સર્વ જગતના આત્માઓના સ્વભાવ છે. તેથી સમાન ધર્મયોગે મૈત્રિભાવના વડે પ્રેમની પ્રગટતા થાય છે અને સત્તાએ રહેલી પ્રભુતા અનુભવાય છે. તેથી ધ્યાન સમાધિ યોગમાં સ્થિરતામાં આવતા સર્વ જીવાત્માઓને પ્રત્યક્ષભાવે પ્રભુરૂપે જુવે છે. ॥૮૧॥

સ્વાભાવિકં ભવેત્પ્રેમ, મોહસ્તુ કૃત્રિમો ભવેત્ ।

આત્માકર્ષકરૂપેણ, પ્રેમાવિર્ભાવતા ભવેત્ ॥૮૨॥

અર્થ:—સ્વાભાવિક પ્રેમ થાય તે સત્યપ્રેમ સમજવો અને સ્વાર્થભાવે જે રનેહ કરવામાં આવે છે તે કૃત્રિમ પ્રેમ-મોહ સમજવો. આત્માને એક બીજા પ્રત્યે રનેહનું જે સહજ આકર્ષણ થાય તેથી-સત્ય પ્રેમ પ્રગટે છે. ॥૮૨॥

મૈથુન એ મોહોદય છે પ્રેમ નથી.

કામમૈથુનરૂપેણ, કામમોહોદયો ભવેત્ ।

આત્મસ્વૈક્યસ્વરૂપેણ, પ્રેમ સર્વત્ર રાજતે ॥૮૩॥

અર્થ:—કામ અને મૈથુનરૂપ પ્રેમ વડે કામમોહનો ઉદય થાય છે. તેમજ પરસ્પર સહજ ભાવથી આત્મામાં જે એકત્વ ભાવે મિલન થાય તેથીજ શુદ્ધ પ્રેમ શોભી ઉઠે છે. ॥૮૩॥

(વિવેચન)—આ સંસારમાં સર્વ પ્રાણીઓમાં ન્યાં સુધી અજ્ઞાન મિથ્યાત્વ, અવિરતિ

અને કષાયો હોય ત્યાં લગી મૈથુનવાસના રૂપ વેદનો ઉદય સંભવે છે. તેથી પ્રાયઃ સર્વ અસંજી અજ્ઞાનિ ગણાતા એવા સ્થાવર પ્રાણીઓ પૃથ્વી, પાણી, તેજ, વાયુ વનસ્પતિ અને બે ઇન્દ્રિયવાળા, ત્રણ ઇન્દ્રિયોવાળા, ચાર ઇન્દ્રિયોવાળા પ્રાણીઓમાં પણ મોહથી ઉદયમાં આવનારી વિષય-કામ સંજ્ઞા પ્રગટ દેખાતી નથી તો પણ અવ્યક્તભાવે રહેલીજ છે.

નારકી, દેવ મનુષ્ય અને તિર્થંચો (પશુપક્ષી)ઓમાં તે મોહજનિત કામ, ભોગ, વાસનાની સંજ્ઞા પ્રગટ અનુભવાય છે. તે કોઈ પણ રીતે આત્માનો ગુણ ધર્મ નથી પણ અશુભ કર્મથી ઉપજતી વિષયભોગરૂપ વાસના, મોહનીય કર્મના પ્રબળ ઉદયથી કામ મૈથુનરૂપ સ્ત્રી પુરૂષના મૈથુનરૂપ એકત્વભાવે મળતાં ભોગવાય છે. યુગલમાં એકની ઇચ્છા ન હોય તો બીજો બળાત્કાર કરી પશુતા વડે કામમૈથુન કરે છે. તેથી અજ્ઞાન જન્ય મોહનીય કર્મનો ઉદયજ સમજવો. પરસ્પર તેવી મૈથુનભાવના જાગતાં પણ મોહનો ઉદય બન્નેને થયેલો સમજવો. તેમાં સત્ય પ્રેમનો અંશ નથી. પણ મોહ જન્ય મૈથુનરૂપ કામરાગજ છે. આવી અવસ્થા જ્યાં સુધી આત્માની સહચારી હોય ત્યાં સુધી આત્મા સત્ય પ્રેમધર્મના સ્વરૂપને ઓળખી શકતો નથી. તે અજ્ઞાનતાથી તેને પ્રેમધર્મ માને છે. અને તેવા વિષય ભોગને કેટલાક રામરનેહ આદિ પંથવાળા ધર્મનું નામ આપે છે તે અયોગ્ય છે.

તેઓને મહામોહનો પૂર્ણ ઉદય મહામિથ્યાત્વનો ઉદય સમજવો. તે સંસાર જ્રમણમાં નવા નવા જન્મરૂપ કર્મબંધનમાં હેતુ થાય છે. તે માટે પૂજ્ય શ્રી યશોવિજય વાચકવર જણાવે છે કે:—

શરીરરૂપલાવણ્ય ગ્રામારામધનાદિભિઃ ।

ઉત્કર્ષઃ પરપર્યાયૈશ્ચિદાનંદ ધનસ્ય કઃ ॥

અર્થ—શરીરરૂપ સૌંદર્ય ગામ, આરામ, બાગબગીચા, બંગલા, હવેલી, સ્ત્રી, દાસ, દાસી, પુત્ર, પુત્રી ધન વિગેરે સર્વ પુણ્યલની સમૃદ્ધિ, ઋદ્ધિઓ કદાચિત પુણ્ય યોગે બ્રહ્મદત્ત અને સુભૂમની પેઠે મનુષ્યોને મળે તો પણ તે વિનશ્વર એટલે ક્ષણિક હોવા સાથે આત્માથી પર—અન્ય બુદ્ધી હોવાથી પરભવમાં સાથે ન જતી હોવાથી આ ભવમાં પણ કારણ મળ્યે આપણો ત્યાગ કરી એકલા મૂકીને જનાર હોવાથી તેઓની ઉત્કૃષ્ટતા ચક્રિપણા જેવી ઋદ્ધિ હોય તો પણ આપણને તે ક્રશ્નઆત છોડવી પડે તેવી છે. તે કારણે આપણો ગુણ પર્યાય રૂપ ધર્મ તેમાં નથી. તેથી પૂજ્યો જણાવે છે કે એ બધી વસ્તુનો આપણને લાભ થાય તેથી પણ આત્માને શો લાભ થયો? અને તેવા ભોગની સામગ્રી આપણને ન મળી તો શું હાની થવાની છે? તેનાથી આપણું કોઈ વળવાનું નથી તેથી શુદ્ધ ચિદ્ધન સ્વરૂપ અનંત, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર ગુણના શાશ્વતા સમુદ્રરૂપ આત્માને ભાહ્યભોગમાં શું લાભ થાય ?

હવે સાત્વિક પ્રેમને જણાવતાં પૂજ્ય કહે છે કે જ્યાં ભવ્યાત્માઓ એક બીજાને પરસ્પર પ્રેમ મૈત્રી ભાવે આહે છે. એક બીજાને કલ્યાણ હિત માટે આહે છે. એક બીજાને

સાધર્મિક ભાવે જંધુત્વ પ્રેમ વધારે છે. તેઓને દુઃખમાં સહાય કરી દુઃખ દૂર કરવા પ્રેમથી મદદ કરે છે. પુણ્ય ભાવે સેવા ભક્તિ કરે છે. પણ તેમાં તેની પાસેથી અન્ય પુણ્યભાવ રૂપ પૈસા, ધન, સેવા કે લાભની ઇચ્છા ન રાખતાં ધર્મ ભાવનાનો પ્રેમ રાખે છે અને મોક્ષરૂપ પરમ પંથના સાથી ધર્મજંધુ માની તેમની સાથે જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર યોગની જ્ઞાન અનુભવ રૂપ ગોચરી એટલે વિચારણા કરે છે. તેમજ તેમાં એક બીજાને સ્નેહભાવનું પરસ્પર એકત્વ ભાવે મળવાની તેની આકાંક્ષા કાયમ રહે છે. તે પ્રેમયોગ અવશ્ય આદરણીય હોવાથી શોભાને વધારતો નિત્ય જ્યવંતો વર્તે છે. ॥૮૩॥

સત્ય પ્રેમાધીન દેવ છે. મોહધીન રાક્ષસ છે

પ્રેમાધીનાં હિ દેવાઃ સ્યુ-મોહાધીનાસ્તુ રાક્ષસાઃ ।

મોહાધીનાસ્તુ બાહ્યાઃ સ્યુ-રાન્તરાઃ પ્રેમયોગિનઃ ॥૮૪॥

અર્થઃ—જે સત્યપ્રેમને આધીન થાય છે. તેઓને દેવ સમજવા. અને જે મોહને આધીન થાય છે તેને રાક્ષસો જાણવા. જે મોહથી ચડાય તે બાહ્યપ્રેમ છે. અને અંતઃકરણથી આત્મભાવે ચાહે છે તે સાચા પ્રેમયોગી છે.

વિવેચનઃ—સત્યપ્રેમથી જે ચાહતા રાખવી તે દિવ્યપ્રેમ છે અને તે દિવ્યપ્રેમવાળા સ્વભાવથી દેવ સમજવા. વિષય વાસનાની બુદ્ધિથી ચાહતા રાખવી તે આસુરીવૃત્તિ છે અને તે વૃત્તિવાળા ભાવરાક્ષસો સમજવા. મોહાધીનપ્રેમ બાહ્યપ્રેમ છે. સાચોપ્રેમ તે આંતરપ્રેમ છે. ॥૮૪॥

પ્રેમના પ્રકારો

સ્થૂલં સૂક્ષ્મં ભવેત્પ્રેમ, સ્વાર્થિકં પારમાર્થિકમ્ ।

દૈશિકં વ્યાપકં બોધ્યં, મૂર્તમૂર્તમપેક્ષયા ॥૮૫॥

અર્થઃ—પ્રેમમાં અપેક્ષાથી અનેક પ્રકાર થાય છે. સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ, સ્વાર્થિક, પારમાર્થિક, દૈશિક, વ્યાપક, મૂર્ત અમૂર્ત વગેરે અનેક પ્રકારે પ્રેમના ભેદો થાય છે.

વિવેચનઃ—આત્માના પરિણામરૂપ પ્રેમ હોવાથી એક સ્વરૂપનો હોવો જોઈએ, પણ આત્માઓ કર્મના વિચિત્ર સંબંધ ધરતા હોવાથી પ્રેમમાં તેના અનેક ભેદો કાઢાય છે. તે અહિં ગ્રંથકાર જણાવે છે. (૧) સ્થૂલપ્રેમ તે બહારથી જુગ સ્નેહ સત્કારનો દેખાવ થાય, વિનય વૈયાવૃત્ય થાય. તે સ્થૂલપ્રેમ કહેવાય; ૨ સૂક્ષ્મ અંતરમાં સ્નેહ રાગ-પ્રેમ હોય તે સ્થૂલરૂપે દેખાવમાં બહાર ન આવે તે જંતરંગ પ્રેમને સૂક્ષ્મપ્રેમ જાણવો. ૩ સ્વાર્થ માટેનો જે પ્રેમ હોય તે સ્વાર્થિકપ્રેમ કહેવાય. સંસારિ વિષય ભોગ તથા ધન ધાન્ય માટે જે પ્રેમ દેખાડવો તે સ્વાર્થિકપ્રેમ છે. ૪ હિતકલ્યાણની ભાવનાથી સ્વપર સાધર્મિક પ્રત્યે પ્રેમચાહતા કરવી તે પરમાર્થિક શુદ્ધપ્રેમ જાણવો. ૫. એક, બે કે ત્રણ વ્યક્તિ પ્રત્યેનો પ્રેમ તે દેશપ્રેમ અથવા મહેલો, પોળ, ગામ અમુક દેશ પ્રત્યેનો જે પ્રેમ તે

દેશપ્રેમ એટલે અંશ પ્રેમ બાળવો. ૬ સર્વ જીવો પ્રત્યે સ્નેહ રાખવો તે વ્યાપકપ્રેમ બાળવો. ૭ એવીજ રીતે શુદ્ધપ્રેમ, અશુદ્ધપ્રેમ, માનસિકપ્રેમ, વાચિકપ્રેમ કાયિકપ્રેમ વિગેરે પ્રકારનો પ્રેમ જીવના પરિણામના સંબંધથી અનેક પ્રકારનો થાય છે. તેમજ જે મૂર્તરૂપે પ્રત્યક્ષદેહની એટા કે વચનથી-ભાષાથી અનુભવાતો પ્રેમ તે મૂર્ત પ્રેમ અને મનમાત્રમાં જે વિચારણા આવવી, પૂજ્ય દેવશુરનું સ્મરણ થવું તેમના શુણને સંભાળવા તે અમૂર્ત પ્રેમ કહેવાય છે: એમ અપેક્ષાએ પ્રેમના અનેક પ્રકારો થાય છે. ॥૮૫॥

શુદ્ધ પ્રેમથી સર્વ પ્રાણિઓમાં પોતાની સરખી ગણુના હોય છે.

શુદ્ધપ્રેમાનુભાવેન, સ્વાત્મવત્ સર્વદેહિનામ્ ॥

ભવેત સેવા સ્વભાવેન, તત્ર કિશ્ચિન્ન મેદતા ॥૮૬॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમના પ્રભાવથી પ્રેમીજનો સર્વદેહિ જીવો પ્રત્યે પોતાના આત્મા સમાન ભાવ રાખીને સહજ ભાવે સેવા ભક્તિ કરે છે તેમને સ્વ અને પરમાત્મામાં ભેદતા નથી દેખાતી. ॥૮૬॥

શુદ્ધ પ્રેમ થાય ત્યારે પરમાત્માનું પ્રગટ્ય બને છે.

શુદ્ધપ્રેમણિ સંજાતે, સમઃ સર્વત્ર જાયતે ।

આત્માઽભિન્નં ભવેત્તત્ર, પ્રાકટ્યં પરમાત્મનઃ ॥૮૭॥

અર્થ—જ્યારે આત્મામાં શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે ત્યારે સર્વત્ર જગત જંતુ ઉપર સમભાવ બળે છે અને ત્યારેજ આત્માથી અભિન્ન એવું પરમાત્માનું સ્વરૂપ પ્રગટ ભાવે આત્મા પોતાનામાં અનુભવે છે. ॥૮૭॥

વિવેચન—આત્મામાં અનાદિકાલિન મિથ્યાત્વ છે. તેને દૂર કરીને અનંતાનુબંધિ ક્રોધ, માન, માયા લોભનો નાશ કરીને જ્યારે આત્મા સમ્યક્ત્વને પામે છે. ત્યારે તેના યોગે શત્રુ મિત્રને સમ બાળીને સર્વ ઉપર બંધુત્વ ભાવવાળો સાચો પ્રેમ પ્રગટે છે. અને સર્વ જીવો ઉપર વૈર વિરોધ નષ્ટ થાય છે. તેથી સમત્વ-સમભાવ પૂર્ણરૂપે ખીલે છે, આવા શુદ્ધ પ્રેમ યોગીઓને સર્વ આત્મામાં પ્રભુતાનું સ્વરૂપ દેખાય છે. સર્વપ્રત્યે વાત્સલ્ય ભક્તિ કરવાની ભાવના બળે છે. ॥૮૭॥

પ્રેમમાં દાસપાણું કે પ્રભુત્વપાણું નથી.

પ્રેમણિ નૈવ દાસત્વં, પ્રભુત્વં નૈવ દેહિનામ્ ।

એકયં સમં પ્રિયં સર્વં, માસતે નિર્વિકલ્પકમ્ ॥૮૮॥

અર્થ—પ્રેમમાં આરુઠ થયેલા લોકે એક બીજાને દાસ રૂપે કે પ્રભુ રૂપે નથી જોતા બધામાં એકત્વભાવ, સમત્વભાવ, પ્રિયત્વભાવ અને સંકલ્પ વિકલ્પ વિનાના નિર્વિકલ્પ ભાવને દેખે છે. ॥૮૮॥

વિવેચન—ઉપર જે પ્રેમયોગીઓ જણાવ્યા છે તે સર્વ જગતના આત્માઓ કે જે દેહધારીઓ છે તેઓને મનમાં કોઈ પોતાનો દાસ કે સેવક છે તેમ નથી લાગતું. કોઈના પોતે શેઠ કે પોતાનો કોઈ શેઠ કે રાજા છે એમ નથી લાગતું, સર્વ સમાન ધર્મસ્વભાવના હોવાથી ઉચ્ચત્વ કે નીચત્વના ખોટા સંકલ્પ વિકલ્પોને નહીં કરતાં એક નિર્વિકલ્પ ભાવે સર્વ દેહધારી આત્માઓમાં સમાન ભાવ રૂપ એકત્વ રૂપ સ્વભાવ છે. તેથી તેઓ સર્વ લોકો મારા પ્રિય છે, બંધુ છે, પ્રેમી છે એવું પ્રત્યક્ષભાવે અનુભવે છે. તેથી પ્રેમયોગીઓ પરમાત્મભાવને અનુભવે છે. ॥૮૮॥

પ્રેમથી રાગદ્વેષના વિકલ્પો નાશ પામે છે.

રાગદ્વેષવિકલ્પાસ્તુ, નામરૂપાદિસંશ્રિતાઃ ।

અજ્ઞાનેન સમુત્પન્નાઃ, પ્રેમ્ણા યાન્તિ લયં રચાત્ ॥૮૯॥

અર્થ—રાગદ્વેષ આદિ વિકલ્પો નામ રૂપ આદિનો આશ્રય કરીને રહેલા છે અને તે અજ્ઞાનતાથી ઉપજેલા છે. તે સર્વ પ્રેમ વડે નાશ પામે છે. ॥૮૯॥

વિવેચન—આ સર્વ સંસાર રૂપ બ્રહ્માંડમાં રહેલા સર્વ પાણી માત્રમાં કર્મના યોગે વિચિત્ર સ્વરૂપવાળા રાગ, દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ઈર્ષ્યા, અકંકાર, મમતા વિગેરે દોષ યુક્ત સંકલ્પ વિકલ્પોની પરંપરા ચાલુજ હોય છે તેની સાથે નામરૂપ શરીર, ઈન્દ્રિય, શેઠાઈ અધિપતિત્વ વિગેરે વ્યવહારથી મળેલાં કારણો અત્યંત દુઃખના હેતુ થાય છે. આ બધાની ઉત્પત્તિમાં જે કોઈ મૂળ કારણ તપાસીએ તો મિથ્યાત્વમય કષાય યુક્ત અનાદિકાલની લયંકર અજ્ઞાનતા છે. જ્યારે તેવી અજ્ઞાનતા સમ્યગ્જ્ઞાન પૂર્વક સદ્વિવેક યુક્ત સમ્યગ્દર્શન આત્માને પ્રાપ્ત થાય અને સમ્યગ્ચારિત્ર યુક્ત ધ્યાન સમાધિપૂર્વક આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરવામાં આવે તોજ નાશ પામે છે. તેના યોગે સર્વ આત્માઓને પોતાના બંધુ ભાઈ માને છે. તેવી પ્રેમમય મૈત્રી ભાવના યોગે સર્વ દોષોરૂપ સંકલ્પ વિકલ્પનો એકદમ નાશ થતા પૂર્ણ પ્રેમનો આત્મામાં પ્રકાશ થાય છે અને અખંડાનંદનો ભોક્તા પ્રેમયોગી મહાત્મા બને છે. ॥૮૯॥

પ્રેમથીજ માણસો સર્વ પદાર્થોમાં સૌંદર્યતા દેખે છે.

સર્વપદાર્થસૌન્દર્ય, પश्यन्ति प्रेमतो जनाः ।

सर्वसौन्दर्यसौन्दर्य, प्रेम्णः सर्वत्र राजते ॥૯૦॥

અર્થ—મનુષ્યો સર્વે જડ ચેતન પદાર્થોમાં રહેલા પ્રેમવડે સર્વ પદાર્થોમાં સુંદરતા દેખે છે. સર્વ પદાર્થોમાં રહેલું સુંદરપણુંજ પ્રેમથી સુંદરપણુનો અવશ્ય અનુભવ કરાવે છે. ॥ ૯૦ ॥

વિવેચન—જડ ચેતન રૂપ સર્વ પદાર્થો પોતાના સહજ ભાવના ગુણ દોષને ધારણ કરી રહ્યા હોય છે. સર્વ પદાર્થો સર્વથા સર્વ પ્રકારે એકાંત—સુંદર કે અસુંદર નથી હોતા તેમ છતાં

પણ તે પદાર્થોમાં જે મનુષ્યોને રાગ બંધાયો હોય ત્યાં દોષો નથી જણાતા. પણ રાગથી ગુણનેજ દેખે છે. સંદરતાનેજ જુએ છે. અહિં એક અલૌકિક દષ્ટાંત તપાસો.

સર્વ દેવોનો મહારાજ ઇંદ્રદેવ અસુરોથી હાર પામીને મનુષ્યલોકમાં આવી, અસુરોથી બચવા માટે એક સુકર-ભુંડનું શરીર ધારણ કરી ગંદા તલાવડા પાસે રહેલી ગુફામાં સંતાઈ ગયો. ભુખ તરસથી અકળાઈને તેણે ખાખોચીઆનું ગંદુ પાણી પીધું. અને ત્યાં માણસ આદિની પડેલ વિષ્ટા ખાધી. તેના યોગે આવેલ અજ્ઞાનતારૂપ આવરણથી હું ઇન્દ્ર દેવોનો રાજા છું તે વાત ભુલી ગયો. પોતાને ભુંડ માની વિષયની પ્રબલતાને લઈ ભુંડણ સાથે મોડમાં પડી અનેક બચ્ચાંઓનો તેણે વધારો કર્યો. કેટલોક કાળ તેનો તેવી ભુંડદશામાં ગયો. દેવલોકમાં જે અસુરો હતા તેઓ પણ અનેક તોફાનો કરી કેટલા કાળે પાછા તે સ્થાનને છોડીને પોતાના જુના સ્થાનમાં આવી ગયા. એટલે દેવો પોતાના સ્વામી ઇન્દ્રની શોધ કરવા લાગ્યા. મેરૂ નંદનવન વિગેરે સ્થાનમાં તેને નહિ જોતાં મનુષ્યલોકમાં અનેક સ્થાનને તપાસ કરતા છેવટે આ ગંદા તલાવડા નજદીક કેતરોની એક નાની ગુફામાં, અને ભુંડણની સાથે રહેલા મોટા ભુંડને તાકી તાકીને જોતાં પોતાના જ્ઞાનબળથી તે અધિકારીઓએ ભુંડ થયેલા ઇંદ્રને ઓળખી કાઢ્યો; તેથી તે ભુંડને વિનયપૂર્વક વિનંતી કરવા લાગ્યા પણ તેને પોતાના સત્ય સ્વરૂપનું ભાન નથી તે કેમ સમજે? ત્યારે તે દેવાધિકારીઓ ભુંડના નાના બચ્ચાંને તેની સન્મુખ કાપી નાખ્યાં તેમજ ભુંડણને પણ મારી નાખી તેવું દેખતાં છતાં તેનો નિષેધ કરવાની શક્તિ ન હોવાથી ભુંડ આંખમાંથી આંસુ કાઢતો રેવા લાગ્યો પરંતુ તે દેવાધિકારીઓએ તેને છોડ્યો નહિ. તે ભુંડના શરીરને પણ વિદ્યાર્થિ. તે શરીર દુર થતાં ઇંદ્રનું મોહાવરણ દૂર થતાં પોતાને સત્યસ્વરૂપે ઓળખ્યાં અને અધિકારી સાથે આનંદ કરતાં દેવલોકે ગયો. અહીં આપણે એ વિચાર કરવાનો છે કે ઇંદ્રજેવો પણ મોહથી ભુંડ બનીને ભુંડણને ઇષ્ટ પ્રેમી માની તેમાં પ્રેમ કરી ભુંડણને સર્વ કરતાં વધારે સુંદર માનતો હતો તેમ આપણે પણ અજ્ઞાનતા વડે મોહના ઉદયથી સુંદરતા ન હોય, સુખનો હેતુ ન હોય, દુઃખમય હોવા છતાં ખોટા પ્રેમને પ્રેમ માનીએ છીએ. તેમજ સમ્યગ્ જ્ઞાનવંત, પવિત્ર ચારિત્રવંત, સમતા શ્રદ્ધાવંત એવા યોગીઓને મનના કષાય નષ્ટ થયેલા હોવાથી ભોગ વાસના દુર થયેલી હોવાથી સર્વ વસ્તુઓમાં સમત્વભાવ રહે છે, તેથી સર્વ પ્રાણી તથા વસ્તુમાં માધ્યસ્થતા હોવાથી સર્વ ઇષ્ટ અને સુંદર લાગે છે. સર્વ જન ઉપર પ્રેમ હોવાથી સુંદરતાનોજ અનુભવ થાય છે આત્મસ્વરૂપમાં નિર્વિકલ્પ ભાવ જાગેલો હોવાથી આત્મામાં જે સુંદરતા છે તેના બળથી સર્વ વસ્તુઓમાં તે પ્રેમયોગીઓ સુંદરભાવને અનુભવતાં છતાં સહજનંદમાં શોભી રહ્યા છે. ॥૯૦॥

ઉંકાર સર્વ વર્ણમાં પ્રેમરૂપ છે

ઉંકાર: સર્વવર્ણેષુ, પ્રેમરૂપોઽસ્તિ સર્વથા ।

હ્રીં શ્રીં ક્લીં મન્ત્રવર્ણાસ્તે, પ્રેમવ્યઞ્જકશક્તયઃ ॥૯૧॥

પ્રેમનું રૂપ

૬૫

અર્થ:—ૐકાર સર્વ વર્ણોમાં પ્રેમ (પ્રણવ) રૂપ મંત્ર સર્વથા પહેલો છે, અને હ્રીકાર, શ્રીકાર, કલીકાર, વર્ણમંત્ર સ્વરૂપ હોઈ પ્રેમનો પ્રકાશ કરનાર શક્તિ સ્વરૂપ છે ॥ ૯૧ ॥

વિવેચન:—સર્વ ચૈતન્ય સ્વરૂપ આત્માઓમાં પ્રેમ પારિણામિકભાવે અન્યકત રહેલો છે, તેને પ્રગટ થવામાં ઉપાદાન કારણો અને નિમિત્ત કારણોની આવશ્યકતા રહેલી છે. તે પણ આપણે જાણના યોગ્ય છે. તેમાં પ્રથમ ઉપાદાન કારણ આત્મા રહેલો છે અને તેને લાગેલા અનાદિકાલિન જ્ઞાનવરણીય, દર્શનાવરણીય, અને અંતરાયરૂપ કર્મસમુહરૂપ જે આત્મશક્તિને રોકનારૂં આવરણ છે તેનો જેટલા અંશે વિલય થાય તેટલા અંશે આત્માની સહજ શક્તિ પ્રગટ થાય છે તેમાં આત્મા ઉપાદાન કારણ સમજવો, જ્ઞાન, દર્શન, વીર્ય ઉપયોગ તેના સહજ ભાવના ધર્મરૂપ ગુણો છે. કર્મને દૂર કરી આત્મા, તે શક્તિનો વિકાશ કરે છે તેથી તે ઉપાદાન કારણ છે, તેમજ તેવી શક્તિ પ્રગટ થવામાં કાલસ્વભાવ નિયતિ ભવિતવ્યતા વિગેરે નિમિત્તા છે. તેમજ આત્મામાં રહેલ પ્રેમસ્વભાવરૂપ પરિણામને પ્રગટ થવામાં ૐકાર નામનો મંત્ર સર્વ વર્ણરૂપ ઉચ્ચારણીય જે અક્ષરો છે તેમાં મુખ્યમંત્ર સ્વરૂપ છે. તે ૐ કાર પ્રેમરૂપ આત્મદેવ તને આમંત્રણ આપે છે એટલે આત્મશક્તિ જે ઊંઘી ગઈ છે તેને આ ૐકાર જગાડવા માટે આમંત્રણ કરે છે. તું હવે જાગ અને તારો સહજાનંદ ભોગવ એમ પ્રેમાત્માદેવ તને આમંત્રે છે. તેથી તે નિમિત્ત કારણ છે. તેમજ હ્રી, શ્રી, કલી વગેરે એક મંત્ર શક્તિ છે. મંત્રશક્તિઓ પણ આત્મપ્રેમને પ્રગટ કરી જગતમાં વ્યાપક બનાવે છે. અને તે તેથી આત્મા સર્વ આત્માઓને બંધુભાવે આમંત્રણ કરી તેમની સાથે પ્રેમ સંબંધથી વ્યક્તભાવે જોડાય છે ॥ ૯૧ ॥

જે ભૂખને અપ્રિય તે પ્રેમીને પ્રિય છે

પ્રિયં યત્તત્પ્રભો રૂપં, સર્વત્ર સર્વથા સદા ।

અપ્રિયં યત્તુ મૃદાનાં, તત્ પ્રિયં પ્રેમિણાં હૃદિ ॥૯૨॥

અર્થ:—જેને જે પ્રિય છે તે તેને પ્રભુસ્વરૂપ છે. એમ સર્વ સ્થાને સર્વ કાલે-સદા રહેલું સમજવું. એટલે જે ભૂખલોકને અપ્રિય હોય છે તે પ્રાયઃ પ્રેમીઓના મનમાં સર્વદા પ્રિય હોય છે. ॥ ૯૨ ॥

વિવેચન:—આ સર્વ જગતમાં જડભાવ અને ચૈતન્યભાવે અનંત વસ્તુઓ સદા સર્વદા વિદ્યમાનજ છે. જે કે તેમાં પરિણામિકભાવ હોવાથી આકાર, રૂપ, રંગ ગુણોનું પલટપણું થયાજ કરે છે. તેથી કથંચિત્ કથંચિત્ નિત્યાનિત્ય તેને માનવામાં આવે છે તે વસ્તુઓ સર્વથા અપ્રિય એટલે એકાંત અનિષ્ટ પણ નથી, તે સર્વદા એકાંત પ્રિય પણ નથી. તેમાં લોકોને પ્રિયત્વ અને અપ્રિયત્વ જોવામાં આવે છે. તે માત્ર જીવોની તેવી વિચિત્ર કર્મજન્ય પ્રકૃતિના કારણે વિચિત્રભાવે વસ્તુઓ જોવાય છે. જે વસ્તુ અમુકને પ્રિય હોય તે અન્યને

અપ્રિય લાગે છે તેથી અહીં જણાવે છે કે:—તમને જે જે પ્રિય લાગતું હોય તેને તમે પ્રભુસ્વરૂપ માનો અને તેની ભક્તિ, સેવા, ઉપાસના કરો. અને જે અપ્રિય હોય તેને વિષે મધ્યસ્થતા રાખો. કારણ કે જે આપણને અપ્રિય છે તે આપણા તેવા પ્રકારના કાલ દેશ સ્વભાવ અને તેવા પ્રકારના કર્મના યોગે અપ્રિય થાય છે. આપણને જે જે પ્રિય હોય તે સર્વ કોઈને પ્રિય જ થવું જોઈએ એવી જે લોકો માન્યતા રાખે છે તેઓ ભૂલાવામાં પડેલા છે તેમ સમજવું. ॥૬૨॥

પ્રેમયોગીઓ પ્રેમથી સર્વ જગતને પ્રિય ગણે છે

પ્રેમ્ણા પ્રિયં જગત્સર્વં, પશ્યન્તુ પ્રેમયોગિનઃ ।

રાગાઽભાવાદ્વિરાગત્વં, તદા સંજાયતે સતામ્ ॥૯૩॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓ પ્રેમથી સર્વ જગતને પ્રિયસ્વરૂપે જુવે છે. તેથી તેમને રાગ દ્વેષનો અભાવ થાય છે. અને તેથી તે સંતોને વૈરાગ્ય ભાવ પ્રાપ્ત થાય છે. ॥ ૬૩ ॥

લોકો પ્રેમી બની શાશ્વત જીવન જીવે

भवन्तु प्रेमिणो लोका-भवन्तु नैव मोहिनः ।

शुद्धप्रेमाऽमृतं पीत्वा, जीवन्तु विश्वजीवनाः ॥૯૪॥

અર્થ:—હૈ ! લોકો!! સાચા પ્રેમીઓ બનો. મહામોહને આધીન કોઈ થાશો નહિ. સર્વ લોકો શુદ્ધ પ્રેમરસનું—અમૃતનું પાન કરીને વિશ્વ જીવન જીવવાવાળા થઈને સર્વ કાળ શુદ્ધાનંદમાં જીવે. ॥ ૬૪ ॥

પરમાત્મા એ શુદ્ધપ્રેમ છે.

परात्मैव भवेच्छुद्ध-प्रेम विश्वस्य जीवकः ।

प्रभुप्रेम विदित्वैवं, भवन्तु विश्वजीवनाः ॥૯૫॥

અર્થ:—પરમાત્માજ પરમ શુદ્ધપ્રેમ છે અને તે પ્રેમ સર્વ વિશ્વને જીવન આપનારો છે, આવો પ્રભુનો પ્રેમ છે, તેને જાણીને હૈ લોકો વિશ્વજીવન જીવનાર થાઓ ॥ ૬૫ ॥

વિવેચન:—કર્મભેદ દૂર થતાં આત્મા શુદ્ધ પરમાત્મા થાય છે. તેમજ સર્વ જીવાત્માઓ પોતાના સમાન ધર્મવાળા અનુભવાતા હોવાથી તેઓ સત્તાએ પરમાત્માઓ છે. સર્વ જીવો પર વિશ્વવ્યાપક શુદ્ધ પ્રેમ વડે ઉદ્ધાર કરી સર્વને પૂર્ણ સુખી કરું તેવી ભાવનાથી જગતમાં યા દેશવિદેશ વિચરે છે. તેવો જે ઉપકારી પ્રભુઓનો જે પ્રેમ છે તે વિશ્વને જીવાડનારો સત્ય પ્રેમ જાણવો. તેવા પ્રભુનો પ્રેમ તમારા ઉપર ઉતરીને તમો પણ તેવા સ્વરૂપવંત બની જગતને શુદ્ધ પ્રેમથી જોળખીને અવશ્ય શુદ્ધ પ્રેમી બનો. ॥૬૫॥

આત્મા એજ પરમાત્મા છે

आत्मैव परमात्माऽस्ति, प्रेमयोगी प्रभुर्महान् ।

देहस्थोऽपि न यो देही, तं सर्वत्र विलोक्य ॥૯૬॥

અર્થ:—આત્મા તેજ પરમાત્મા છે, તેજ પ્રેમયોગી મહાન પ્રભુ છે, જો કે દેહમાં વાસ કરવા છતાં વસ્તુતઃ દેહી નથી એવા તેને હે? ભગ્વાત્મા નિરખો. ॥૬૬॥

વિવેચન:—“જીવો વૈ શિવો જાયતે” જે કર્મકલાંકથી ખરડાયેલો જીવ છે તેજ પરમગુણ ધરનારો પરમાત્મા થાય છે. ત્યારે સર્વ જીવોને પરમાત્મસ્વરૂપના માર્ગમાં લાવવા મહાપ્રયત્ન કરનાર પરમ પ્રેમયોગી મહાપ્રભુ તેજ પરમાત્મા બને છે. તે જો કે કર્મના થોડાક દલને ભોગવતો હોવાથી દેહ-શરીરમાં સ્થુલ છે. તો પણ કાયમ-નિત્ય છે. આત્મા તે આત્માનું આશ્ચર્યકારક સ્વરૂપ હોવાથી હે ભગ્વ પ્રેમયોગીઓ સાચા પ્રેમનો વિચાર કરતાં પ્રેમની મિત્રતાનો વિચાર અવશ્ય કરશો તો સર્વત્ર આત્મા ઉપર પ્રેમ કરવાનું તમોને આવશ્યક છે તેવું મન થઈ જશે. કોઈ શત્રુ કે મિત્ર આવો ભેદ તમને નહિ લાગે. ॥૬૬॥

પ્રેમમય આત્મા હોય તોજ જગતની વસ્તુ માત્રમાં પ્રીતિ થાય છે.

यस्मिन्सति प्रियं सर्व-मप्रियं यदभावतः ।

पश्यन्तु तं प्रियं लोका-आत्मानं प्रेमरूपकं ॥૬૭॥

અર્થ:—હે ભગ્વ લોકો તમે વિચાર કરી જુઓ કે જે વસ્તુ તમારી પાસે હોવાથી તમને સર્વ કોઈ પ્રિય લાગે છે અને તે ન હોય તો વસ્તુ અપ્રિય લાગે છે તે પ્રિય આત્મા જ પ્રેમરૂપ હોવાથી આત્મા જગત તમને પ્રિય લાગે છે. ॥૬૭॥

વિવેચન:—આત્મા પારિણામિક ભાવે પ્રેમમય છે. તેના યોગે વિષયવાસનામય-યૌવન કાળમાં વિષય ઉપર પ્રેમરૂપ રાગ મોહ હોવાથી તેમાં સહાયક જે વિષય રૂપ વસ્તુ છે તે તમને પ્રિય થાય છે. અને જ્ઞાનમય વિવેક યુક્ત આત્મસ્વરૂપ થતાં મોક્ષમાર્ગના સહાયકો ઉપર તમારો તાત્વિક સત્ય પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. તેથી આત્માજ પ્રેમરૂપ છે. ॥૬૭॥

આત્માની ભક્તિના પ્રકારો

आत्मनो नवधा भक्तिं, प्रेमरूपां सनातनीम् ।

कुर्वन्तु प्रेमिणो बाह्या-मान्तरां सर्वशक्तितः ॥૬૮॥

અર્થ:—આત્માની નવ પ્રકારે જે ભક્તિ થાય છે તે સનાતન પ્રેમ રૂપજ છે. માટે હે પ્રેમી પુરૂષો તમે અંતરભાવથી અને બાહ્ય ભાવના વિચારથી સર્વ જીવો તમારા સમાન છે તે ધર્મિજનોની ભક્તિ કે જે નવ પ્રકારની છે તે કરો. ॥૬૮॥

વિવેચન:—સત્યધર્મના ઉપદેશકો અરિહંત, ગણધર, આચાર્ય વિગેરે પૂજ્ય પુરૂષો ઉપર આહના રૂપ, પ્રેમભાવ રૂપ, સનાતની પવિત્ર ભાવના રૂપ જે ભક્તિ બને છે તેના યોગે બાહ્યભાવે શુદ્ધ આહાર આપવો. શુદ્ધ પાણી આપવો. જ્ઞાન, ધ્યાન ને યોગ્ય વસતિ-ઉપાશ્રય આપવો. શ્રમિત સાધુઓની સેવા કરવી, દવા કરવી, પરિશ્રમ ઉઠાવવો તે બાહ્ય ભક્તિ અને તેઓના ગુણ ઉપર રાગ કરવો, તેમની અંતરમાં આહના કરવી, અવગુણની કટપના ન થવી એ અભ્યંતર. એમ બાહ્ય અને અભ્યંતરતામય ભક્તિ રૂપ પ્રેમ પ્રેમયોગીઓ

કરો. આ ભક્તિ આપણા પૂજ્ય મહર્ષિપુરૂષોએ નવ પ્રકારની જણાવી છે. શ્રવણ, કીર્તન, સેવન, આદર, વચન, વંદન, ધ્યાન, લઘુતા અને સમતા એમ નવ પ્રકારે જણાવી છે “અર્હદાદિષ્ટ નવધા ભક્તિ- કર્તવ્યા પ્રેમિભિઃ ॥ શ્રવણં કીર્તનં ચૈવ સેવનં, વચનં તથા ॥૧॥ વંદનં લઘુતા ધ્યાનમૈક્યં ચ સમતા તથા । એનાભિઃ પ્રાપ્યતે મુક્તિરધ્યાત્મધ્યાનયોગિભિઃ ॥૨॥ અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક શ્રાવિકા, શ્રદ્ધાવંત સમ્યક્ દષ્ટિ વગેરે સર્વ સંઘ તથા પ્રભુ, પ્રતિમા, આગમ તેમજ મહાન ધર્મ પ્રભાવના કરનારા પૂજ્ય પુરુષોની પ્રેમયોગીઓએ ભક્તિ કરવી.

૧ પ્રથમ શ્રવણ ક્રિયા ભક્તિ છે. તે આ પ્રમાણે:

“શ્રવણુ કરે જે શાસ્ત્રને, તે પામે શ્રુતજ્ઞાન ॥

માટે શ્રવણુક્રિયા વડે, પૂજો પ્રભુ ભગવાન” ॥૧॥

અર્થ—અરિહંતના વચનો, ગુરુઓ દ્વારા શ્રવણુ કરવાથી પ્રેમયોગીઓ સત્ય શાસ્ત્રનું રહસ્ય પૂર્ણ સમ્યજ્ઞાન પામે છે. તેથી શ્રવણુ ક્રિયારૂપ ભક્તિથી પરમાત્મા તથા ગુરુઓની ભક્તિ પૂજા કરવી. ॥૧॥

૨ બીજી કીર્તન ભક્તિ આ પ્રમાણે છે.

અર્હત સિદ્ધને સૂરિની, કીર્તિ કરો નરનાર; વાયક સાધુ આદિ નવપદ, સ્તવતાંહોય સુખસાર ॥૧॥

“ગુરુ આદિના ગુણ ગાવતાં, ખરે અનંતા કર્મ,

અનંત ગુણ પ્રગટે દિલે, અનંત પ્રગટે શર્મ” ॥૨॥

અર્થ—અરિહંત સિદ્ધ, આચાર્ય ઉપાધ્યાય, સર્વ સાધુ, દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર, તપ એ નવ પદ્ધતિ સ્તવન કીર્તન કરતા પ્રેમયોગીઓ આત્મામાં અનંત ગુણોને પ્રગટ કરીને અનંત શાશ્વતા સુખને ભોગવે છે. ॥૨॥

૩ ત્રીજી સેવન ક્રિયા ભક્તિ.

“અરિહંત આદિની કરો, દ્રવ્યભાવથી સેવ,

સેવક બની ઉપયોગથી, સેવ્ય બનો સ્વયમેવ” ॥૧॥

“સાત નયોથી સેવના, આત્મશુદ્ધિના હેત,

ગુર્વાદિકની સેવના, આત્મમુક્તિસંકેત” ॥૨॥

“શ્રવણુ અને કીર્તનથકી, સેવા ભાવ સુહાય,

સેવાથી સહુ સિદ્ધિઓ, પ્રગટંતી ઘટમાંહ” ॥૩॥

અર્થ—પ્રેમયોગના અભ્યાસીઓએ અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય ઉપાધ્યાય અને સાધુ આદિ ચતુર્વિધ સંઘની દ્રવ્ય અને ભાવથી બાહ્ય અભ્યંતર યોગથી સેવા કરવી જોઈએ. તેમાં દ્રવ્યથી નમસ્કાર, સત્કાર, અભ્યુત્થાન વિગેરે સામાન્ય ભક્તિ ક્રિયા સર્વ પૂજ્યોની

પ્રેમનું ફળ

૬૯

કરવા યોગ્ય છે. તેમાં અરિહંત પરમાત્માની મૂર્તિની સિદ્ધ ભગવંતોની મૂર્તિની અષ્ટ પ્રકારે દ્રવ્ય પૂજા કરવા યોગ્ય છે. અને આચાર્ય આદિ ગુરુ પુરુષોની આહાર પાણી વસ્ત્ર પાત્ર સિદ્ધાંતાદિક પુસ્તકરૂપ જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રના પુષ્ટાલંબન આપનારા ધર્મોપકરણોનું વિનય ભક્તિ યુક્ત પ્રેમથી આદરપૂર્વક દાન કરવું તે દ્રવ્ય ભક્તિ છે. અને ભાવથી મન, વચન, કાયાની શુદ્ધતા પૂર્વક ગુણ સ્તુતિ કરવી, મનમાં તેમના ઉપકારક ગુણો સાંભળતાં હર્ષનો ઉદ્ભવ થવો. તે ભાવ સેવન ભક્તિ બાણવી. આવી રીતે દ્રવ્યભાવથી સેવા કરતાં સેવક બનેલો આત્મા ઉપયોગથી પોતેજ સેવ્ય બને છે. તે સેવાભાવથી આઠ સિદ્ધિઓ અને નવ નીધિઓ આત્મામાં પ્રગટ થાય છે. ॥૩૧॥

૪ હવે ચોથી વચનક્રિયા ભક્તિ તે આ પ્રમાણે:

“વાચિક શક્તિએ પૂજ્યે, પ્રભુ મહાવીરજીજીવંદ;
વીરે વાચિક શક્તિથી, ટાળ્યા ભવના કુંદ” ॥૧॥

પ્રભુવાણીને પૂજ્યે, સેવીએ સુખકાર,
પ્રભુવચન સમજ્યા થકી, પામો ભવ પાર” ॥૨॥

“સત્ય અસત્ય જે વચન છે, સમજે તેના ભેદ,
નિશ્ચયને વ્યવહારથી સમજે નાસે ખેદ” ॥૩॥

અર્થ—પરમાત્મા મહાવીર દેવ જીનેશ્વરને વાચિક શક્તિમયભક્તિ વડે ઈં અર્હં મહા-
વીરાય નમઃ ઇત્યાદિ વચન શક્તિથી પૂજવા. કારણ કે ભગવાન વીર પરમાત્માની વાચિક શક્તિથી ભવબ્રમણના દુઃખદાયક ફંદોનો નાશ થાય છે. ॥૧॥ પ્રભુની વાણી આત્માનો ઉદ્ધાર કરનારી હોવાથી અવશ્ય સેવનીય જ છે, બહુ માનથી પૂજવા યોગ્ય છે કારણ કે જે પ્રભુની ઉપદેશમય વાણી સાંભળે છે તે રાજગૃહીના રોહિણેયક ચોરની પેઠે ભવસમુદ્રનો પાર પામે છે, ॥૨॥ આ વચન શક્તિમાં સત્યવચન અને અસત્ય વચનનો જે ભેદ છે તે અવશ્ય વિવેકથી સમજવો જોઈએ; નિશ્ચય અને વ્યવહારથી વચનની સત્યતા અને અસત્યતાનો જે આત્મા વિવેકથી ભેદ સમજીને પ્રવૃત્તિ કરે છે તે આત્મા ભવના ખેદ વા કલેશનો નાશ કરે છે. ॥૩॥

૫ પાંચમી વંદન ભક્તિને જણાવતાં કહે છે કે,

“અરિહંતાદિક વંદતા ભાવથી મુક્તિ થાય,
નવ પદને વંદન કરે અપકીર્તિ, દુઃખ જાય” ॥૧॥

“દ્રવ્યને ભાવથી વાંદીએ ગુરુને ધરી બહુપ્રેમ,
જ્ઞાનચરણઆનંદ ગુણ પ્રગટે યોગને ક્ષેમ” ॥૨॥

“સાત્વિક વંદન શ્રેષ્ઠ છે, મોહની કરે ચકચુર,
વંદક વંદપણું વરે સુખ પામે ભરપૂર” ॥૩॥

અર્થ:—અરહંત આદિ નવપદને મન, વચન, કાયાની પૂર્ણશુદ્ધતાયુક્તભાવથી વંદન કરતા આત્મા મુક્તિપદને પામે છે. અને અપકીર્તિ તથા ભવ ભ્રમણના દુઃખનો નાશ થાય છે. પૂજ્ય ગુરુ એટલે આચાર્ય, ઉપાધ્યાય તથા સાધુઓ સાધવીઓ વગેરે જે ગુરુપદમાં રહેલા છે, શુદ્ધ મોક્ષમાર્ગનો કલ્યાણમય ઉપદેશ આપે છે તે ગુરુઓને દ્રવ્યથી પંચાંગ પ્રણિપાત્પૂર્વક ભાવથી આત્મા બહુમાન આદર પ્રેમપૂર્વક વંદન કરતાં સમ્યક્દર્શન તથા આત્માના સાચા જ્ઞાનથી યુક્ત ચારિત્રમાં આનંદ યુક્ત રમણતામય જે શુદ્ધાત્મ ગુણસ્વરૂપ પ્રગટે છે તેમજ નવા નવા આત્મધ્યાન સમાધિના યોગનો લાભ તથા આ ભક્તિત્વસ્વરૂપનું રક્ષણરૂપ ક્ષેમશક્તિ પ્રગટે છે. ૥૨૥ તે કારણોને લઈ સાત્વિકભાવથી વંદન સર્વથી કલ્યાણમય શ્રેષ્ઠ છે. કારણ કે તે આત્મસ્વરૂપનું આવરણ કરનાર મોહનીય કર્મ તથા જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય કર્મ અને અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ તથા વીર્યાંતરાય કર્મનો નાશ કરનાર છે, તેથી વંદન કરનાર (વંદક) વંદ્યત્વ (વંદનાયોગ્ય) પદને પ્રાપ્ત થાય છે. અને સર્વ કર્મનો ઘાત કરવાને સમર્થ બનીને પરમ આનંદમય સુખને સંપૂર્ણ ભોગવનારો થાય છે.

“इको वि नमुकारो, जिनवरवसहस्र वद्धमाणस्स ॥ संसारसागराओ, तारेई नरं वा नारीं वा ॥१॥ મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્ત થયેલા ધર્મસ્વરૂપના મહાન ધોરી વૃષભ સમાન શ્રી તીર્થંકર જીનવર વર્ધમાન સ્વામિ આદિ પરમાત્માઓને પૂર્ણ ત્રિકરણની શુદ્ધતાપૂર્વક કરાયેલા ભાવમય નમસ્કાર સંસારમાં રહેલા સર્વ સ્ત્રી-પુરુષોને સંસાર સાગરમાંથી ઉદ્ધરીને મોક્ષના અભય સ્થાનમાં પહોંચાડીને તારે છે. ૥ ૩ ॥ આમ પાંચમી વંદનક્રિયા ભક્તિત્વ સ્વરૂપ છે. ૥ ૫ ॥

૬ હવે છઠ્ઠી લઘુતાભક્તિ જણાવતાં કહે છે;

“લઘુતાથી પ્રભુતા મળે, ટળે દોષ અભિમાન;

બાહુબલિ લઘુતા ધરી, પામ્યા કેવલજ્ઞાન ॥૧॥

લઘુતા ગુણની વેલડી, લઘુતા મુક્તિદ્વાર,

ભવોદ્ધિપર તુંબીવત્, તરતાં નરને નાર ॥૨॥

કર્મભાર હલકો થતો, આત્મા નહિ લેપાય,

લઘુતાપૂજથી પ્રભુ, પૂજતાં સુખ થાય.” ॥૩॥

અર્થ:—પ્રેમયોગના અભ્યાસીઓ આઠ પ્રકારના અહંકારને છોડીને લઘુતા ભજે છે. તેના યોગે પરમાત્માના દર્શન થાય છે. અને સર્વ મોહાદિ આત્માના દોષ નાશ પામે છે. જેમકે બાહુબલિ મહારાજ જ્યાં લગી મોટાઈના અભિમાનમાં હતા ત્યાં લગી સાધુ થઈને કઠણ તપસ્વી હોવા છતાં કેવલજ્ઞાનને પ્રાપ્ત નહોતું કરી શક્યા. પરંતુ જ્યારે અંતરમાં લઘુતા ભાવતા પોતાની પૂર્વે સાધુ કેવલી થયેલા પોતાના જ લઘુબંધુઓને વંદના કરવા ભાવ લઘુતા ભાવતા ઉદ્ધમવંત થઈને પ્રવૃત્તિ કરવા લાગ્યા તેજ સમયે કેવલજ્ઞાનને પામ્યા

પ્રેમનું રૂપ

૭૧

૥૧૥ આથી પૂજ્યો જણાવે છે કે લઘુતા તે જ ગુણરૂપ ફલને ઉપજાવનારી ગુણવેલડી છે. અને તે ક્ષાયનો ઘાત કરતા સમર્થ હોવાથી તે જ લઘુતા મુક્તિમંદિરનું ખારણું થાય છે. આથી લઘુતા અભિમાન રૂપ સમુદ્રને પાર પમાડનાર તુમડીના સમુદ સમાન છે. તેથી તેના લઘુતારૂપ તુંબડાના સમુદથી નર અને નારી પાર પામે છે. ૥૨૥ લઘુતા ભાવથી નવા કર્મનો લેપ નહિ લાગતો હોવાથી લઘુતાવડે પ્રભુની ભાવ પૂજા કરતા નિશ્ચયપૂર્વક આત્મા મુક્તિના અનંતસુખનો ભોક્તા થાય છે. ૥૩૥

૭ સાતમી ધ્યાનક્રિયા ભક્તિને જણાવે છે.

“આત્મશુદ્ધિ જેહથી થતી, તે છે ઉજ્જવલ ધ્યાન,
ધર્મ શુકલ જે ધ્યાનથી પ્રગટે કેવલજ્ઞાન ૥૧૥

મનથી ધ્યાનક્રિયા થતી, ધ્યાનથી કર્મ વિનાશ,
કર્મ વિનાશથી મુક્તિ છે, મુક્તિ અનંત સુખવાસ ૥૨૥

પિંડસ્થાદિકધ્યાનથી, અક્રિય થાવો ભગ્ય,
રાગદ્વેષાદિક વિના અક્રિયતા કર્તવ્ય” ૥૩૥

અર્થ—જે ક્રિયાથી આત્માની શુદ્ધિ થાય છે તે એક માત્ર ઉજ્જવલ પરિણામનું ધ્યાન છે. તેના શાસ્ત્રોમાં મુખ્ય બે ભેદ કહેલા છે. એક ધર્મધ્યાન અને બીજું શુકલધ્યાન છે. તે ધ્યાન ક્રિયાથી આત્મા કેવલજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે. ૥૧૥ ધ્યાનક્રિયા એ એકલી કાયા દ્વારા નથી થતી પણ મનની ક્રિયા વડે જ પ્રગટ થાય છે; તે ધર્મધ્યાન અને શુકલ-ધ્યાનથી ઘાતિ આદિ કર્મનો વિનાશ થાય છે. કર્મ વિનાશથી કેવલજ્ઞાન અને મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. અને મુક્તિથી અનંત અવ્યાબાધ સુખમાં વાસ થાય છે. તેથી હે ભગ્યાત્માઓ તમે પિંડસ્થ, પદસ્થ, રૂપસ્થ, ધ્યાનવડે પરમાત્માના ધ્યાન રૂપ ભક્તિ કરો કે જેથી આત્મા ત્વભાવિક ધ્યાન-આર્ત અને રૌદ્ર ધ્યાનનનો ત્યાગ કરીને ધર્મધ્યાન શુકલ-ધ્યાનરૂપ રૂપાતીત ધ્યાનેજ અક્રિયભાવ દશાને પામે એટલે રાગદ્વેષની વિકારિક ક્રિયા નષ્ટ થતાં આત્મા અચલ અક્રિય બને છે. માટે હે ભગ્યાત્માઓ તેવી ધ્યાનક્રિયા ભક્તિ તમે પ્રેમપૂર્વક કરો. આમ સાતમી ધ્યાનક્રિયા ભક્તિ પૂર્ણ થઈ.

૮ હવે આઠમી એકતા ક્રિયા ભક્તિનું સ્વરૂપ કહે છે.

“વીરપ્રભુથી એકતા, ભાવો નરને નાર,
ઐક્ય કરી પ્રભુ સાથમાં, લહો ભવોદ્ધિપાર ૥૧૥

સંગ્રહનયસત્તા વડે, સર્વ જીવો છે એક,
આત્મસત્તા ધ્યાવતાં પ્રગટે વ્યકિત વિવેક ૥૨૥

જડથી ન્યારો આત્મા, ગુણપર્યાયાધાર,
એકતા ભાવે ભાવના, કર્મ કહે ન લગાર” ૥૩૥

અર્થ:—હે ભવ્ય આત્માઓ તમારે સત્ય સુખનીજ એક અદ્વૈત ઇચ્છા હોય તો પરમાત્મા મહાવીર દેવની સાથે ધ્યાન વડે ધ્યાતા રૂપે તમે ધ્યેય સ્વરૂપ પરમાત્મા મહાવીર દેવની સાથે અભેદ એકતા સિદ્ધ કરો; કે જેથી સ્ત્રી હો કે, પુરૂષ હો તો પણ પરમાત્માના સ્વરૂપની સાથે એકતા થવાથી તમો સંસાર સમુદ્રનો પાર અવશ્ય પામશો ॥ ૨ ॥ નય સંબંધી વિચાર કરતાં સંગ્રહનય કે જે પદાર્થમાં રહેલી સત્તા ભાવી પરિણામની શક્તિ. તે સત્તા વડે સર્વ જગતના આત્માઓમાં ચૈતન્યસ્વરૂપ સત્તાથી, અથવા આઠ રૂચક પ્રદેશની પૂર્ણ નિર્મલતાથી, અથવા મોક્ષ પ્રાપ્તિની યોગ્યતા વડે સર્વ જીવોમાં સમાન સ્વભાવ ધર્મ હોવાથી સંગ્રહનયની અપેક્ષાથી એક્યતા રહેલી છે, તે એકત્વભાવથી સર્વ જીવાત્માઓમાં સમાનતાથી એકત્વનો અનુભવ થાય છે એટલે સર્વ જીવોમાં એકાત્મભાવ પ્રગટે છે. આવી એકતાની ભાવના વડે આત્માની સહજ શક્તિનું સ્મરણ થતાં ચૈતન્ય ધર્મ અને પુદ્ગલ ધર્મનો વ્યક્તિધર્મનો વિવેકવાળો ઓધ થાય છે. એકાત્મસ્વરૂપનો સમ્યગ્ ઓધ થાય છે. તેના યોગ્ય સમાન ધર્મવંત આત્માઓના સ્વરૂપનો ઓધ થવાથી સર્વ આત્માઓમાં સામાન્ય ધર્મથી એકત્વભાવ જોવાય છે અને આત્મધર્મથી અન્ય પુદ્ગલનો જડ ધર્મ સડણ પડણ, વિદ્વંસણ ધર્મ અવબોધ વિવેકથી આત્મા કરે છે તેથી જડ પદાર્થોના ધર્મથી આત્માના ચૈતન્યધર્મ જુદા છે તેથી આત્મા જડપદાર્થથી જુદો છે એટલે ઇન્દ્રિય, મન, કર્મ, ધર્મ, અધર્મ આકાર પુદ્ગલપદાર્થથી આત્મા જુદો-ન્યારો છે. જડતા ધર્મરૂપ રસાદિક પાંચ ઇન્દ્રિયોથી ગ્રાહ્ય થાય છે. અને સમયે સમયે નાશ પામી નવા નવા વિકારોને પામે છે. ત્યારે આત્મા આત્મસ્વરૂપના ચૈતન્યાદિક જ્ઞાનદર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય ઉપયોગ વગેરે ગુણો શુદ્ધાશુદ્ધ, શુભાશુભ પર્યાયોને ધારણ કરે છે. તે અનંત ગુણો અને અનંત પર્યાયોને એક આત્મામાં એકત્વભાવે સમાવવાનું ધ્યાન કરતા સર્વ કર્મમલનો વિગમ આત્મા કરે છે. આ એકત્વ ધ્યાનને એકત્વ વિતર્ક પ્રવિચાર શુકલધ્યાન કહેવામાં આવે છે. તે એકત્વ ધ્યાન વડે જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ મોહનીય, અંતરાય રૂપ ધાતિકર્મનો ક્ષય થતાં કેવલજ્ઞાન, દર્શન, અનંત બલ વીર્ય વગેરે આત્મગુણો પ્રગટ થાય છે. ॥ ૩ ॥ એકત્વ ક્રિયા ભક્તિ જાણી.

૯ હવે નવમી સમતા ક્રિયા ભક્તિનું સ્વરૂપ જણાવે છે.

“સમતાથી પૂજે પ્રભુ, વિભુ મહાવીર જીનેશ,

જ્યાં સમતા પ્રગટી ખરી, ત્યાં નહિ રાગ ને દ્વેષ ॥૧॥

સકલ સાધના સિદ્ધતા, સમતા પ્રગટે થાય,

ક્ષાયિક સમતા પ્રગટતાં, બાકી ન કાર્ય રહાય. ॥૨॥

આતમને પરમાતમા સમભાવે પ્રગટાય,

આપો આપની પૂજના એકતાએ અનુભવ થાય” ॥૩॥

અર્થ:—સમતા એટલે અનુકુળ સાધન મલતાં હર્ષ અને પ્રતિકુળ સાધન મળતાં

દ્રેષ, ખેદ, તીરસ્કાર ન આવે એવી સમાનભાવમય સ્થિરતાને સમતા કહેવાય છે. તેવી સમતા એ તીર્થંકરદેવ ભગવાન મહાવીર તથા પૂજ્ય ગુરુઓ અને ધર્મના અનુષ્ઠાન તપ, જપ જે કરાય તેમાંજ સમતા સાચી સમજવી. કે જેથી રાગ, દ્રેષ, હર્ષ ખેદ ન આવે, શુકલધ્યાન સાધ્ય સર્વ સિદ્ધિઓ સમતાભાવે જ થાય છે. એટલે ક્ષાયોપશમભાવની ચારિત્રની આરાધના પરમાત્માની પૂજા કરતાં આત્મા આડ મહા અભિમાદિ સિદ્ધિઓ પ્રગટાવે છે. અને નવ નિધિઓ પ્રગટાવે છે. તેમજ ક્ષાયિકભાવે ચારિત્રયોગમાં સમતાભાવ પ્રગટે છે એટલે સર્વ શત્રુ અને મિત્રો રૂપ સમાન ભાવ પ્રગટે છે, જેમ મહાવીરદેવનો પૂજા મહિમા કરનારા ઇન્દ્રાદિ દેવો અને ભક્તિવંત મનુષ્યો ઉપર જેટલો વાત્સલ્યભાવ વર્તે છે તેટલોજ સંગમ દેવ અને પ્રભુના કાનમાં ખીલા નાખનારા ગોપાલક ઉપર પણ સમાન ભાવ યુક્ત વાત્સલ્ય હતું. તેવો સમતા ભાવ હોય છે. તેના થોગે સ્વર્ગના સુખ ઉપર આસક્તિ પણ નથી તેમ નરક ઉપર દ્રેષ પણ નથી તેવો સમતાભાવ લાવવા જે ક્રિયા થાય તે સમતા ભક્તિ બાણી. તે જ પૂર્ણભાવે પ્રગટ થાય તો કોઈ પણ કર્તવ્ય બાકી રહેતું નથી. આત્મા કૃતકૃત્ય થાય છે. તેથી શાસ્ત્ર કહે છે કે આત્મા તેજ સત્તાએ પરમાત્મા છે કહ્યું છે કે, “**एगो अप्पा परम्प्या**” હે ભગવાત્માઓ તમે એજ નિશ્ચયથી સમજો કે જે આ દશ પ્રાણ, પાંચ ઇન્દ્રિય મન ધરનારો અને ચારિત્રમાં અધિષ્ઠાન કરનારો આપણો આત્મા છે તેજ સત્તાએ પરમાત્મા છે કારણ કે તે શુદ્ધ અક્ષમય જ્ઞાન, દર્શન, આદિ ગુણનો સ્વામી છે. પણ કર્મના થોગે પરવશ થઈને સંસારમાં જન્મમરણ કરતો ભમે છે. શરીરમાં જે અદૃશ્ય જ્ઞાનદર્શન ઉપયોગ શક્તિ દેખાય છે તે જીવ પોતે જ સ્વયં દેવ છે. તેજ પરબ્રહ્મ પરમાત્મા છે. તેથી સર્વત્ર સમતાભાવે સ્થિર થઈને આત્મસ્વરૂપને પરમાત્મા સમાન બાણી તેતું જ ધ્યાન કરવું તેથી પરમાત્મા સાથે એકત્યતાનો પ્રેમમય અનુભવ થાય છે. આ સમતા ભક્તિયોગ બાણી. આવી નવ પ્રકારની ભક્તિ કે જે પૂર્ણ પવિત્ર અને શાશ્વતભાવે આત્મામાં રહેલી છે તે વસ્તુતઃ આત્મિક પ્રેમસ્વરૂપે જ છે. તેથી સત્ય પ્રેમના અભ્યાસીઓએ સ્વવીર્યના ઉદ્ભાસથી તે ભક્તિ, બાહ્ય ક્રિયારૂપે અને અભ્યંતર પરિણામ રૂપે પ્રગટાવી તમે સૌ સત્ય પ્રેમયોગી બનો. ॥૬૮॥

આત્માને પુરૂષ સમજો અને પ્રકૃતિને સ્ત્રી સમજો

आत्मानं पुरुषं विद्धि, प्रकृतिं तु स्त्रियं शुभाम् ।

प्रकृतिः प्रीतिरूपेण, विश्वात्मन्येव संवसेत् ॥૯૧॥

અર્થ:—આત્મા પુરૂષ છે એમ તમે સમજો. અને પ્રકૃતિને સારી સ્ત્રી રૂપે માનો હવે પ્રકૃતિ તે પ્રીતિ સ્વરૂપ વડે બ્યાપક આત્માને વિષેજ રહે છે ॥૬૯॥

વિવેચન:—આત્મા તે અસંખ્ય પ્રદેશમય છે. તેમાં ગુણ સ્વભાવમય પ્રકૃતિ તે સ્ત્રી રૂપે બાણી. સાંખ્યશાસ્ત્રમાં પુરૂષ અને પ્રકૃતિના સંયોગથી સંસારની પ્રવૃત્તિ થાય છે

અને વિયોગમાં સંસારનો અભાવ થાય છે. છે બન્નેનો અનાદિ કાલીન સંયોગ સંબંધ થયેલો છે. આત્માનો પોતાનાથી અન્ય પુદ્ગલ સમુદયથી બનેલ રૂપ, રસ, ગંધમય વસ્તુની આહના કરવાનો સ્વભાવ રહેલો હોવાથી તે પ્રકૃતિ પ્રીતિ રૂપ બનીને આત્મ પુરૂષમાં વ્યાપક રૂપે અભેદભાવે રહીને વસેલી છે. ॥ ૯૯ ॥

સર્વજીવેષુ સૌન્દર્ય-માકર્ષકં વિરાજતે ।

તત્તુ પ્રેમૈવ સંબોધ્ય, ભવન્તુ પ્રેમિણો જનાઃ ॥૧૦૦॥

અર્થ:—સર્વ જીવોમાં સૌંદર્ય કે જે આકર્ષક ભાવવાળું શોભે છે તેને તમે પ્રેમજ બાણો. તેવું પ્રેમનું સ્વરૂપ બાણીને તમે સર્વજનો પરસ્પર પ્રેમીજનો બનશો. ॥૧૦૦॥

સર્વત્ર વિલસદ્યત્તુ, સૌન્દર્યં પ્રેમજીવનમ્ ।

વ્યક્તં કુર્વન્તુ મો લોકાઃ ? આત્મજ્ઞાનેન તદ્દૃદિ ॥૧૦૧॥

અર્થ:—હે ભગ્ય લોકો સર્વ જગ્યાએ વિલાસ પામતું સૌંદર્ય યુક્તજીવન આત્મજ્ઞાન વડે તમારા હૃદયમાં પ્રગટ કરો.

વિવેચન—જગતમાં સર્વ જગ્યાએ સૌંદર્યપ્રેમ વખાણવા યોગ્ય ગણાય છે, પણ જ્યાં ચામડી આભૂષણ, વસ્ત્ર, ટાપટીપવાળું સૌંદર્ય બાહ્ય-અજ્ઞ જીવોને ઉન્માદી બનાવે છે. તેવા સૌંદર્યના આકર્ષણતામાં શુદ્ધપ્રેમ નથી હોતો. ત્યાં કેવલ કામરાગરૂપ મોહ જ છે, તેવા જીવનને યોગીલોકો પ્રેમજીવન નથી કહેતા. એવું જીવન તો પશુ જીવન છે. ત્યારે પ્રેમ જીવન કેને કહેવું ? તો જણાવે છે કે આત્માના સત્યસ્વરૂપ કે જે સમ્યગ્જ્ઞાન, દર્શન ચારિત્રરૂપે સદ્વર્તનમાં પરિણામ પામીને સર્વ જીવો ઉપર બંધુત્વભાવે તેમની ઉન્નતિ માટે પ્રયત્ન થાય, તેમના આત્માને પોતાના આત્મા સમાન માનીને જે આહના કરાય તે શુદ્ધપવિત્ર પ્રેમમય જીવન બાણવું. તેવા પવિત્ર જીવનમાં સત્ય સુંદરતા અનુભવાય છે, જે કે તેમાં રાજકીય સત્તાનું અભિમાન નથી. પૈસાનું અભિમાન નથી, સૌંદર્યતાયુક્ત આકર્ષક શરીરની સંપદા નથી પણ આત્મસ્વરૂપનું સુંદરપણુંજ આકર્ષણ કરે છે. તે માટે હે ભગ્યાત્માઓ આત્માના જ્ઞાનવડે સાચા સુંદરત્વયુક્ત પ્રેમસ્વરૂપને તમે પ્રાપ્ત થાવ. તેમાં જ સ્થિરતા કરો. તેથી સચ્ચિદાનંદના લોકતા બનશો. ॥૧૦૧॥

ભાવ એવ મહાપ્રેમ, રુચિરેવ ન સંશયઃ ।

ગુણસ્થાનાઽધિરોહેષુ, પ્રેમૈવ પ્રગતિપ્રદઃ ॥૧૦૨॥

અર્થ:—ભાવ તે જ મહાન પ્રેમ છે. તે વસ્તુતઃ આત્માની રૂચિરૂપ જ છે. તેમાં જરાપણ સંશય નથી. તેવી રૂચિવડે ગુણસ્થાનકની શ્રેણિમાં ચડવામાં શુદ્ધપ્રેમ પ્રગતિ કરનાર બને છે.

વિવેચન—આત્મામાં જે પાંચ પ્રકારના ભાવ પ્રગટ થાય છે તેમાં પારિણામિક ભાવ

પ્રેમનું ફળ

૭૫

તે આત્માની તેવા પ્રકારની રૂચિરૂપ સમજવો. તેમાં અનાંદિ કાળના પુલકરૂપ રૂચિનો પરિણામ મોડ કે રાગ નામથી ઓળખાય છે. તે અપ્રશસ્ત રાગ સંસારના દુઃખનક છે ત્યારે ધર્મનો રાગ, દેવનો રાગ, શુરુ ઉપરનો રાગ, સદ્વર્તન સદ્ગચારની પ્રાપ્તિરૂપ રાગ તે પ્રશંસવા યોગ્ય છે. પ્રેમયોગીઓ ભાવની શુદ્ધતાયુક્ત ભાવસ્વરૂપ રૂચિને જ મહાનપ્રેમ કહે છે. કારણ કે તે પ્રેમ આત્માના સત્યસ્વરૂપનું સાચું ભાન કરાવે છે.

શુદ્ધ પ્રેમથી શુદ્ધભાવ થાય છે.

શુદ્ધભાવો ભવેત્સદ્યઃ, શુદ્ધપ્રેમૈકમાવતઃ ।

આત્મરમણરૂપેણ, શુદ્ધપ્રેમૈવ બોધત ॥૧૦૩॥

અર્થ—એક શુદ્ધ પ્રેમમય ભાવથી આત્મા જલદી શુદ્ધભાવ યુક્ત થાય છે. કારણ કે તે શુદ્ધ પ્રેમજ સત્યબોધવાળો પ્રગટ થઈને આત્મસ્વરૂપમાં રમણતારૂપે આત્મસ્વરૂપમાં પ્રત્યક્ષ પ્રકાશ કરે છે. ॥૧૦૩॥

સાચો યોગી પ્રાણીઓમાં અનેક રીતે આનંદને અનુભવે છે.

લસત્યનેકરૂપેણ, આનન્દઃ સર્વદેહિષુ ।

હર્ષોલ્લાસાદિરૂપેણ, સર્વત્ર બ્રહ્મમૂર્તિત્ ॥૧૦૪॥

અર્થ—બ્રહ્મસ્વરૂપની મૂર્તિને આત્મસ્વરૂપમાં અનુભવ કરનારો યોગી સર્વ દેહવાળા આત્માઓને વિષે હર્ષના ઉલ્લાસપૂર્વક અનેક પ્રકારનો આનંદ અનુભવે છે ॥૧૦૪॥

વિથેચન—શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓ પરમ બ્રહ્મમય આત્મસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરીને કષાય અજ્ઞાન મિથ્યાત્વરૂપ મોડની સત્તાને છેલીને પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપ પ્રેમમય આત્મમૂર્તિને બનાવનાર વિવિધ પ્રકારની શુભાશુભ ચેષ્ટા કરનારા પ્રાણીઓ હોવા છતાં પણ તેમના દર્શનથી તેમના સમાગમમાં પણ અનેક પ્રકારનો, અનેક સ્વરૂપનો પ્રેમમય આનંદ ગ્રહણ કરે છે. એટલે હર્ષથી ઉલ્લાસપૂર્વક તેઓનું જેટલા અંશે કલ્યાણ થાય તેવી પ્રવૃત્તિ ઉલ્લાસપૂર્વક કરે છે. તેમાં સત્યાનંદનો અનુભવ કરે છે. કહ્યું છે કે:

સર્વભૂતસ્થમાત્માનં, સર્વભૂતાનિ ચાત્મનિ ।

રક્ષતે યોગયુક્તાત્મા, સર્વત્ર સમદર્શનઃ ॥૨૧॥ (ગીતા)

અર્થ—સર્વ પાંચ ભૂતો, પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, આકાશ, વનસ્પતિ, વિગેરેમાં જીવો છે. તેમાં મારો વાસ છે. હું તેમાં વસેલો હોતો તે ભૂત યોનીવાળા જીવો પણ મારામાં વસેલા છે એમ સમતા ભાવથી સર્વ જીવોને મિત્રભાવે જોતાં સર્વના હિત માટે પ્રવૃત્તિ કરતાં સર્વને પોતાના આત્મા સમાન ગણે. કોઈ શત્રુ યા સગાના રૂપે નહિ જોતાં સર્વને થૈતન્યભાવે જોવે છે. તેવા બ્રહ્મમૂર્તિસ્વરૂપ આત્મા સર્વ આત્માને જોતાં આનંદ ભોગવે છે. ॥૧૦૪॥

મોહના વિકારોમાં પ્રેમ નથી

મોહમાનવિકારેષુ, પ્રેમ કિશ્ચિન્ ન વિદ્યતે ।

આત્મપ્રેમોઽજ્જ્વલં મન્ત્રં, કેચિજ્ઞાનન્તિ પંડિતાઃ ॥૧૦૫॥

અર્થ:—મોહ માન આદિના વિકારોમાં જરાપણ સત્યપ્રેમ હોતો નથી. તેમજ આત્મ-પ્રેમરૂપ ઉજ્જ્વળ મન્ત્રને કોઈક પંડિતોજ જાણે છે. ॥૧૦૫॥

વિવેચન:—આ જગતમાં સર્વ આત્માઓમાં સામાન્યભાવે અન્યમાં આકર્ષણ ભાવ ઉપજે તેવો પ્રેમ રહેલો છે. પણ તે અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, મોહ, માયા, ક્રોધ, રાગ ઇર્ષ્યાદિ વિકારથી અશુદ્ધ હોવાથી તેમને તત્ત્વદર્શન કરનારા પંડિતો રાગપ્રેમ કહે છે. સત્યપ્રેમ તેઓ માં જરાપણ નથી તેમ જણાવે છે. ત્યારે શુદ્ધપ્રેમ સદ્શુદ્ધની કૃપા અને ઉપદેશ દ્વારા સમ-જાય તેમ છે. તે વાત અજ્ઞાનીઓ નથી જાણતા કહ્યું છે કે, “યતો વા યો નિવર્તતે, ન યત્ર મનસો ગતિઃ શુદ્ધાનુભવસંવેદ્યં તદ્દૂષં પરમાત્મનઃ” શ્રી યશોવિજય મહોપાધ્યાય ભગ-વંત જણાવે છે કે જ્યાં વાણી પહોંચી શકતી નથી, મન પણ તેને જોઈ શકતું નથી પરંતુ શુદ્ધ દશાવાળા આત્માના અનુભવથી તેનું સત્યસ્વરૂપ અનુભવ સુક્ત થાય છે. તેને તમે પરમાત્માનું સ્વરૂપ જાણો. ઉપર જણાવ્યું તેનું પરમાત્માનું સ્વરૂપ હોવાથી તે સર્વને પણ તમારા આત્મા સમ ગણીને વિકાર વિનાનો, સ્વાર્થ વિનાનો શુદ્ધ પ્રેમ સર્વ ઉપર રાખવો, શ્રી ભગવત્ ગીતામાં આત્મસંયમ યોગ અધ્યાયમાં કહે છે કે, “આત્મોપમ્યેન સર્વત્ર, સમં પश्यति યોઽર્જુન । સુખં વા યદિ વા દુઃખં, સયોગી પરમોમતઃ ॥ સર્વત્ર જીવોમાં આત્મા સમાન ચૈતન્યને માનીને તેમના સુખ દુઃખમાં સહાય કરનારો સર્વને સમાન દૃષ્ટિથી જોનારો યોગી, હે અર્જુન તારે પરમયોગી જાણવો. ॥ આગ સમાન ભાવથી સર્વ આત્મા ઉપર ઉજ્જ્વલ નિર્દોષ પ્રેમ કરવો તેથી આત્મપ્રેમની સફલતા છે. આવા શુદ્ધ પ્રેમનો મન્ત્ર સદ્શુદ્ધની ઉપાસના કરનારા પ્રેમયોગી પંડિતજનો જ જાણે છે. ॥૧૦૫॥

સર્વ પ્રાણીયોમાં સાચો પ્રેમ વિસ્તારે

વિકાસયન્તુ સત્પ્રેમ, સર્વત્ર સર્વદેહિષુ ।

અમૃતા યેન જાયન્તે, લોકા આત્મસ્વભાવતઃ ॥૧૦૬॥

અર્થ:—સર્વ જગ્યાએ સર્વ જીવોમાં સત્યપ્રેમનો વિકાસ થાવ કે જેથી લોકો આત્મ સ્વભાવથી અમૃત જીવન જીવનારા થાય.

અન્તરાત્મા ભવેત્પ્રેમી, પશ્ચાદ્યાતિ પરાત્મતામ્, ।

જ્ઞાનિષુ તારતમ્યેન, શુદ્ધપ્રેમસમુદ્ભવઃ ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થ:—અંતરાત્મ દશાવાળો આત્મા સત્ય પ્રેમી થાય છે તેના યોગે પછી તે પરમાત્મ દશાને પ્રાપ્ત થાય છે. સમ્યજ્ઞાનીઓમાં તારતમ્યભાવે શુદ્ધ પ્રેમની ઉત્પત્તિ થાય છે. ॥૧૦૭॥

વિવેચન—આત્માની ત્રણ અવસ્થા જાણવી જોઈએ. એક બાહ્ય આત્મદશા, બીજી અંતરાત્મદશા ત્રીજી પરમાત્મ દશા તેના ચોગે તેમાં રહેલા પ્રેમના પણ ત્રણ પ્રકાર થાય છે તેનું સ્વરૂપ જાણવતાં પરમ શુરૂવર શ્રી બુદ્ધિસાગરસૂરિપ્રવર આત્મ-પ્રદીપ ગ્રંથમાં કહે છે કે “આત્માનં તુ ત્રિધા, વિદ્ધિ, બાહ્યોપાધ્યાદિભેદતઃ । આત્મબુદ્ધિશરીરરાદૌ, બહિર્ધર્માન્ નરઃ સ્મૃતઃ ॥ ૮૧ ॥ આત્માને તમે ત્રણ પ્રકારે જાણો. જે બાહ્ય, અંતર, પરમ એમ ઉપાધિના ભેદથી સમજો. તેમાં બાહ્યઆત્માનું લક્ષણ કહેતાં જાણાવે છે કે શરીર, ઇન્દ્રિય, મનરૂપ જે પુદ્ગલોના સ્કંધો છે તેને હું રાજા, હું શેઠ, હું સ્ત્રી, હું પુરુષ, રૂપરંગ, રસ, શબ્દ, ગંધ વિગેરે મારા છે. હું તેનો સ્વામી છું, હું ચોગી, હું સન્યાસી, હું રૂપાળો હું દારિદ્ર, હું ધનવાન એવી જે જે કલ્પનાઓ થાય છે, આ બધું મારૂં છે, આ સ્ત્રી આ પુત્ર, આ પુત્રી મારી છે. આ દેશનો હું રાજા અને આ રાજ્ય મારું છે તે બાહ્યઆત્માનું લક્ષણ જાણવું, “સ્ત્રી, ધન, ભાઈ, ભગીનીને પુત્ર પુત્રી કે કુટુંબ પરિવાર કે, એના સંગે રાચીયો મોઢે દુઃખ પામ્યો અપાર કે, જીનવાણી, ચિત્ત આણીએ ॥ ૧ ॥ દેહાદિકને મારો માનતો ભેદ સમજે નહિ, એહ અજાણુ કે, બહિરાત્મ તે જાણજો, ભેદ પહેલો હો છંડો સુજાણુકે જીનવાણી ચિત્ત ધારીએ. ॥ ૨ ॥ આવો બાહ્યઆત્માવ સંસારમાં જ રાખનાર છે. “બહિર્ધર્મા મયધ્રાન્તી, રાગાદિકલેશસન્તતિઃ । ત્યક્ત્વા દેહાત્મબુદ્ધિં ત્વં, દેહાદમિન્નં વિભાવય ॥ ૮૨ ॥ દેહાદિકમાં મારાપણુની જે બુદ્ધિ છે તે રાગ દ્વેષ મોહ, માયા મિથ્યાત્વ અજ્ઞાનતાથી યુક્ત હોવાથી લાયકલેશથી યુક્ત ભવમાં એટલે સંસારમાં અનંત કાલ ભ્રમીએ છે તેનો ત્યાગ કરી હે આત્મા તું એમ નિશ્ચય માન કે હું, દેહ, ઇન્દ્રિય, મન, અને કર્મરૂપ નથી. તેથી ભિન્ન જૂદો છું. ॥ ૮૨ ॥

દેહસ્થોપિ ન દેહી યો, વાચામિન્નસ્તથાઽમૃતઃ ।

દુગ્ધે નીરં તથા દેહે, આત્માઽસંખ્યપ્રદેશકઃ ॥ ૮૩ ॥

અર્થ—દેહમાં રહેલો છતાં પણ તું દેહી સર્વદા કે સર્વથા નથી. વાણીથી પણ અગોચર ભિન્ન છે અને અમૃત એટલે જન્મમરણથી રહિત છે. પાણી અને દૂધ મળ્યા છતાં સ્વભાવથી જુદા છે એમ દેહ; ઇન્દ્રિય, મન અને કર્મથી ઘેરાયા છતાં તેથી જૂદો અસંખ્ય આત્મપ્રદેશ આત્મક તેવા બોધવાળો તે અંતરાત્મા સમજવો. ॥ ૮૨ ॥

આ અંતરાત્મા પરમાત્મદશાને પ્રાપ્ત કરે છે કહ્યું છે કે “રૂપિસ્થોઽપિ નઃરૂપી યઃ સો ઽહુ પ્યાત્મા નિરજ્ઞનઃ ॥ નિર્લેપોઽનશ્વરઃ સાક્ષાત્, કૈવલ્યેન પ્રકાશતે ॥ ૮૪ ॥ સચ્ચિદાનંદરૂપે, સ્થિતિર્થસ્ય સ્વભાવજા ॥ પરિજ્ઞાય પરમાત્માનં, સન્તસ્તદ્ગતિમાજકા. ॥ ૮૫ ॥ તે અંતરાત્મા ધાતિકર્મના ક્ષયથી કૈવલ્યજ્ઞાન દર્શન યુક્ત છે તે પરમાત્મા રૂપી શરીરમાં રહેલા છતાં વસ્તુતઃ આત્મસ્વરૂપે અરૂપી છે. કર્મ બંધન રૂપ લેપ, અજનનો અભાવ હોવાથી નિરંજન નિર્લેપ છે. આત્મસ્વરૂપ શાશ્વતું હોવાથી અનશ્વર ભાવે છે. પ્રત્યક્ષ કેવલજ્ઞાન

દર્શન, ચારિત્રરૂપે સદા પ્રકાશે છે. શોભે છે. આવી શાશ્વતી અવસ્થાવાળા પરમાત્માને જાણીને સંત યોગીઓ પ્રેમથી તેનું ધ્યાન કરે છે. ॥૮૫॥ પ્રેમયોગીઓ પરમાત્મ દશાને ભજનાર થાય છે. તેથી તેવા અંતરાત્મા અને પરમાત્મારૂપ ભેદને સમજીને હે પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધપ્રેમને તમે વિવેક પૂર્વક પ્રગટ કરો. ॥ ૧૦૭ ॥

સર્વ જીવ પ્રત્યે પ્રેમવિના ઉદ્ધાર નથી

सर्वजीवोपरिप्रेम, यस्य जातो न वस्तुतः ।

तस्योद्धारो भवेन्नैव, विना प्रेम न पात्रता ॥૧૦૮॥

અર્થ:—સર્વ જીવો પર જે આત્મા વાસ્તવિક પ્રેમ નથી કરતો તેનો ઉદ્ધાર કદાપિ કાળે થતો નથી. કારણ કે સત્યપ્રેમ વિના ઉદ્ધાર થવા યોગ્ય પાત્રતા આત્મામાં નથી આવતી. ॥૧૦૮॥

વિવેચન:—હે ભવ્યાત્માઓ તમે જ્યાંસુધી સર્વજીવો ઉપર પ્રેમભાવ નહિ પ્રગટાવો ત્યાંસુધી તમારામાં સત્યધર્મને પ્રાપ્ત કરવાની યોગ્યતા નથી જ આવવાની એટલે પરમાત્મા અરિહંત વીતરાગ તીર્થંકર વા સામાન્ય કેવલી, ગણધર, આચાર્ય, પૂર્વધર, ઉપાધ્યાય, સાધુ, સાધ્વી વિગેરે પૂજ્ય દેવગુરુ ઉપર પૂજ્યભાવે, ઉપકારભાવે ગુણાનુસંગભાવે પ્રમોદ લાવીને પૂજન સેવન ભક્તિ કરતાં આહ્વાહતાવાળો પ્રેમભાવ લાવવો. અને સર્વ શ્રાવક શ્રાવિકા સમ્યક્દષ્ટિ આત્મા ઉપર સાધર્મિભાવનો મૈત્રીપ્રેમ લાવવો. તથા ધર્મરહિત એવા સર્વ મનુષ્ય દેવો, નારકો, તિર્યંચો હોય, આપણા ઉપર વૈરવિરોધ રાખતા હોય તો પણ તમારે મોક્ષાર્થી થવા માટે તે સર્વ ઉપર કરુણામય દયાયુક્ત પ્રેમ લાવવો. પણ કોઈ ઉપર દ્રેષ ઈર્ષા કે વેર રાખવા યોગ્ય નથી.

अहिंसा प्रेमयोगेण, भवत्येव न संशयः ।

गुणाधारमहाप्रेम, सर्वस्वार्पणकारकम् ॥૧૦૯॥

અર્થ:—અહિંસારૂપ વ્રત પ્રેમ યોગથીજ પ્રાપ્ત થાય છે. તેમાં જરાપણ સંશય રાખવો નહિ. સર્વ ગુણની પ્રાપ્તિનો આધાર મહાન પ્રેમજ છે. આથી પ્રેમ માટે સર્વસ્વની અર્પણા કરવી. ॥૧૦૯॥

વિવેચન:—સર્વ જગતના જીવોને અવશ્ય આપણને જે પ્રિય હોય તે સર્વ વસ્તુ પ્રિય હોય છે. તમને જેમ દુઃખ અપ્રિય છે તેમ બધાને છે. નિર્વિકાર આત્મબંધુત્વવાળો મહાન બળવાન પ્રેમ તે જ આત્મામાં સર્વ ગુણને ગ્રહણ કરવાનું પાત્ર છે. આત્મપ્રેમથી અહિંસા, સત્ય, અચૂર્ય, બ્રહ્મચર્ય, અકિંચનત્વ, દાન, શિયળ, તપ, જપ સ્વાધ્યાય સંતોષ વગેરે ગુણો એ આત્મપ્રેમ રૂપ પાત્રમાં ભરાય છે. તેમજ એવા પ્રેમથી પરમાત્મા વીતરાગ તીર્થંકર તથા પવિત્ર સત્યોપદેશક પૂજ્ય ગુરુવરોને આત્મ સ્વાર્પણ કરવારૂપ કાર્ય થાય છે.

પ્રેમનું ફળ

૬૮

જે પરમાત્મા મહાવીર દેવને ઈંદ્રભૂતિ ગૌતમ ગણધરે આત્મ સમર્પણ કરી આત્મસ્વરૂપ કેવલજ્ઞાન દર્શનને પામ્યા તે સત્ય મહા પ્રેમનોજ પ્રભાવ છે. ॥૧૦૯॥

યેષુ પ્રેમ ભવેત્ સત્યં, સ્વકીયાંસ્તાન્નિવોદત ।

મૌનભાવેન કર્તવ્યં, ભવત્યેવ ન સંશયઃ ॥૧૧૦॥

અર્થ:—જેઓમાં સત્યપ્રેમ હોય, તેઓને પોતાના સમજો. કેમકે તે મૌનભાવથી આત્મ હિતમય હોય છે. તેમાં જરાપણ સંશય રાખવાનો નથી. ॥૧૧૦॥

પ્રેમ વિના સંસારીને હગલે હગલે દુઃખ થાય છે.

સંસારિણાં વિના પ્રેમ, ભવેદ્દુઃખં પદે પદે ।

સર્વસમ્બન્ધશૂન્યત્વં, શૂન્યત્વં ચાત્મનસ્તથા ॥૧૧૧॥

અર્થ:—સર્વ સંસારી જીવાત્માઓ જે સર્વ જીવોપર પરસ્પર પ્રેમ ન રાખે તો તેઓ પગલે પગલે ક્ષણે ક્ષણે દુઃખનોજ અનુભવ કરે છે. જેઓ જીવો સાથે સર્વથા સંબંધથી રહિત હોય છે તેઓને સર્વત્ર શૂન્યત્વ લાગે છે. મન અને આત્માને પણ શૂન્યત્વ લાગે છે. ॥ ૧૧૧ ॥

વિવેચન:—સત્ય પ્રેમ મુક્તિનો હેતુ થાય છે, તે વાત બાબુએ રાખીએ તો પણ સંસારમાં રહેલા સર્વ જીવોને પોતાનું જીવન ટકાવવા માટે પરસ્પર એકબીજાને મળવું પડે છે. તેઓની સાથે અવશ્ય સ્નેહમય મૈત્રી પ્રેમ કરવોજ પડે છે. જે તેવો પ્રેમ ન રાખવામાં આવે તો તાવ આવે, અશક્તિ થાય, બગવાન તરફથી ભય ઉભો થાય ત્યારે પ્રેમભાવે જે મિત્ર થયો હોય તેની સહાય મલે છે, અથવા તેનો ઉપાય શોધાય છે. જે તેવો પરસ્પર સહકાર રૂપ પ્રેમ જેણે કોઈની પણ સાથે કર્યો હોતો નથી તેવા જીવાત્માઓને પગલે પગલે ક્ષણે ક્ષણે અનેક પ્રકારના દુઃખો, ઉપાધિયો ભોગવવી પડે છે. માતાપિતા ઉપરનો પ્રેમ ત્યાગ કરનાર આત્મા અધમજ ગણાય છે. તેને પશુની ઉપમા અપાય છે! સ્ત્રી સાથે પ્રેમ નહિ રાખનારો આત્મા સંસારમાં વિષય સુચનો સંતોષથી ભોગ કરી શકતો નથી. કુટુંબ માં જે પરસ્પર પ્રેમ ન હોય તો તેથી સુખપૂર્વક નિન્દ્રા પણ લઈ શકાતી નથી. એટલે સંસારી આત્માઓને પણ પરસ્પર પ્રેમ વિનાના ક્ષણે ક્ષણે અને પગલે પગલે દુઃખનો જ ભેટો થાય છે. જેમ લૌકિક પ્રેમ વિના શુન્ય છે, તેમ દેવ, ગુરૂ, ધર્મ સાધર્મિક બંધુ વગેરે સાથે જેઓને સત્ય પ્રેમસંબંધ નથી તેઓને સમ્યક્જ્ઞાનના અભાવને કારણે પ્રેમસંબંધ હોતો નથી તેથી તેઓના મનમાં આત્મધ્યાન ન હોવાથી અતે સર્વત્ર શુન્યકાર ભાસે છે. અને મરણ સમયે હાથ વરાળ કરતો સુભૂમની પેઠે નરેકના દુઃખો ભોગવનારો થાય છે. ॥ ૧૧૧ ॥

સત્યપ્રેમ વિના મોહસાગરમાં જીવો ડુબે છે.

સત્યપ્રેમવિના જીવા-નુકાન્તિ મોહસાગરે ।

શુદ્ધપ્રેમાર્હતાં સેવા, કર્તવ્યાસ્તો વિવેકતઃ ॥૧૧૨॥

અર્થ:—સત્ય શુદ્ધ પ્રેમ વિના જીવો મોહ સમુદ્રમાં ડુબે છે, તેથી વિવેકપૂર્વક શુદ્ધ સાચા પ્રેમથી અરિહંત આદિની સેવા અવશ્ય કરવી જોઈએ. ॥ ૧૧૨ ॥

વિવેચન:—જે સાચા સત્યપ્રેમને નથી સમજતો અને સર્વ જીવો ઉપર આત્મવત્ પ્રેમ નથી કરતો તે અવશ્ય મોહમાયાના ભયંકર સમુદ્રમાં ડુબતા છતાં અવાચ્ય ભયંકર દુઃખને ભોગવે છે તેથી ગુરુદેવો જણાવે છે કે પુદ્ગલનો અસત્ય માયામય પ્રેમનો ત્યાગ કરીને આત્મસ્વરૂપના પ્રેમી બનીને સર્વ જીવોને પોતાના સમાન માનીને બંધુત્વભાવે શુદ્ધ પ્રેમ કરે, તેમજ પૂર્ણ સત્યનો ઉપદેશ કરનારા પરમ સુખનો અને શાંતિનો માર્ગ દેખાડનારા વીતરાગી શ્રી અરિહંત પરમાત્માઓ તથા શ્રીમાન્ ગણુધરો, આચાર્યો, ઉપાધ્યાયો, તથા ધર્મનું આચરણ કરનારા સર્વ સાધુ સાધવીઓ ઉપર સત્ય શુદ્ધ પ્રેમ લાવીને તેઓની સેવાપૂજા ભકિતમય ઉપાસના વિવેકથી કરે. જેથી કર્મનો દાય થતાં પૂર્ણનિવૃત્તિ ભોક્તા થવાય. ॥ ૧૧૨ ॥

મનોવાકાયયોગાના-મર્પણં પ્રેમદેહિનામ્ ।

પરસ્પરં ભવત્યેવ, સર્વત્ર સર્વથા સદા ॥૧૧૩॥

અર્થ:—સત્ય પ્રેમને ધારણ કરનારા આત્માઓએ મન વચન કાયાના યોગોનો પરસ્પર સંબંધ સર્વત્ર યા સદા પ્રેમપૂર્વક અર્પણ કરવો જોઈએ. ॥૧૧૩॥

વિવેચન:—જગતમાં જે જે સાચા પ્રેમયોગીઓ છે તેઓને મન વચન અને કાયાની નિર્વિકારતા હોવાથી પરસ્પર ભય કે દ્વેષનો અભાવ હોય છે. તેના યોગે સર્વ જીવો પ્રત્યે અને વિશેષે પ્રેમયોગીઓ પ્રત્યે સમાનતા હોવાથી આત્માને તેઓના માટે સમર્પણ કરે છે. સાચા પ્રેમયોગીઓને સર્વકાલ સર્વ દેશમાં સર્વ વસ્તુને આપી દેવાની ભાવના કાયમ જ રહે છે. જેમ એકલવ્યે સહયુગ શ્રી દ્રોણાચાર્યને આત્મરમર્પણ કર્યું હતું. ॥૧૧૩॥

લેખ કે પ્રતિજ્ઞામાં પ્રેમ છુપાયેલો નથી હોતો

एकान्तं नैव लेखेषु, प्रतिज्ञासु न वर्तते ।

જ્ઞાની જાનાતિ હૃત્પ્રેમ, પ્રેમી પ્રેમ પરીક્ષતે ॥૧૧૪॥

અર્થ:—લેખોમાં કે પ્રતિજ્ઞાઓમાં પ્રેમ એકાંતે હોતો નથી પરંતુ જ્ઞાનીઓ હૃદયમાં રહેલા પ્રેમને જાણે છે અને સત્ય પ્રેમીજન પ્રેમની પરીક્ષા કરી જાણે છે. ॥૧૧૪॥

વિવેચન:—જગતમાં રહેલા સર્વ સંસારી દેહધારી આત્માઓના કાર્ય પ્રસંગ પામીને માતા-પિતા વગેરેને લખાતા પત્રોમાં પોતે સર્વનો પ્રેમી છે. તેમજ પ્રતિજ્ઞાઓ લખીને કેટ-

લાક વક્તાઓ પ્રેમ બહાર કરે છે. તોપણ તે બધું આચરણ કરતી વ્યક્તિઓમાં સત્ય આત્મસમર્પણનો પ્રેમ છે જ. એવી એકાંતે નિશ્ચયપૂર્વકની સિદ્ધિ થતી નથી. તેમજ તે સર્વ વ્યક્તિઓમાં સ્વાર્થી પ્રેમની પણ અસ્તિતા છે કે કેમ? તે પૂર્ણ જ્ઞાનીઓજ બાણી શકે છે. બીજાને તેઓના હૃદયની પરીક્ષા થાય તેમ નથી. સાચા પ્રેમયોગીઓ તેઓના પ્રેમની ચેષ્ટાની પરીક્ષા કરીને તેમના આચરણથી તે પ્રેમની સ્થિતિને નિશ્ચય કરી બાણે છે. તે વિના અન્ય પ્રાકૃતજનો સત્યપ્રેમને બાણી શકતા નથી ॥૧૧૪॥

હાવભાવ કે મીઠા બોલામાં પ્રેમ નથી.

હાવમાવેષુ નૈકાન્તં, નૈકાન્તં મિષ્ટમાષણે ।

પ્રેમ નૈસર્ગિકં નૃણા-મગમ્યં વર્તતે સ્વયમ્ ॥૧૧૫॥

અર્થ:— હાવભાવ રૂપ ચેષ્ટામાં પ્રેમ હોય તેવી એકાંતતા હોતી નથી. તેમજ મીઠા વચનમાં પણ પ્રેમ હોવાની એકાંતતા નથી. પરંતુ મનુષ્યોમાં સહજ સ્વભાવે રહેલો પ્રેમ સ્વયં સમજવો અગમ્ય છે ॥૧૧૫॥

વિવેચન:—મનુષ્યોમાં સ્વભાવથી પ્રેમરૂપ સ્નેહભાવનું જો કે અસ્તિત્વ છેજ. પણ સવિકારી અને નિર્વિકારી એવા પ્રેમના ભેદ છે. સવિકારી પ્રેમ વિષયભોગની અભિલાષથી પ્રગટે છે. તેમાં સ્ત્રીપુરૂષ પરસ્પર એક બીજાને આંખ અને હાથપગની ચેષ્ટાઓ કરે છે. આળસ અને બળાસા ખાય છે વિગેરે હાવભાવ તે પ્રેમીને આકર્ષવા કામીજનોથી કરાય છે. પરંતુ તેમાં સત્યપ્રેમજ છે. માયા નથી એવો એકાંતિક નિશ્ચય થઈ શકે તેમ નથી જ. તેવી જ રીતે મીઠા મધુર વચનોમાં દેખાતો પ્રેમ પણ સાચોજ હોય તેમ એકાંતે સંભવતું નથી.

પ્રેમ પૂર્વભવના સંસ્કારથી થાય છે.

एकान्तेन न विद्वत्सु, सत्यप्रेमोद्भवो भवेत् ।

पूर्वभवस्य संस्कारा-ल्लोकेषु तस्य संभवः ॥૧૧૬॥

અર્થ:—વિદ્વાનોમાં પણ સત્યપ્રેમનો ઉદ્ભવ એકાંતથી નથી સંભવતો, પરંતુ પૂર્વભવ પરિચિત સંસ્કારોવડે લૌકિક અને લોકોત્તર એવા પ્રેમનું થવું જગતમાં સંભવે છે ॥૧૧૬॥

વિવેચન:—જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓ રહેલા છે તેઓમાં પોતાના સુખ માટે પ્રેમઅવસ્થા રહેલી જ છે. આમ પ્રાકૃત મુદ મનુષ્યોમાં પ્રાયઃ પણ જેવો પ્રેમ રહેલો હોય છે. તેમજ જે સર્વભાષાના પંડિતો હોય, કાવ્યસંગીતના પંડિતો હોય, સાહિત્ય તથા શ્રૃંગાર આદિ નવરસના પંડિતો હોય, તર્ક, ન્યાય અને છ દર્શનના પંડિતો હોય, છતાં તેમાં સર્વ પ્રાણીઓ ઉપર પારમાર્થિક સાચા પ્રેમ હોય જ એવો એકાંત નિશ્ચય નથી. લોકોમાં સ્ત્રીપુરૂષનો જે પરસ્પર સંગંધ હોય, ભાઈભાઈનો હોય, પિતાપુત્રનો હોય, સાસુ-વહુનો હોય, ભાઈબેનનો

હોય, કે મિત્રમિત્રમાં જે સંબંધ હોય, તે ઘણું કરીને પૂર્વજન્મના સંસ્કારની પરંપરાનો હોય છે. તેમજ સત્ય પ્રેમ કે જે શુદ્ધ મિત્રમય વ્યાહનારૂપ તથા શુરુ શિષ્યનો પ્રેમ તે પણ પૂર્વભવના સંસ્કારની પરંપરાથી આવેલો હોય તેમ સંભવે છે. શ્રી ઇંદ્રભુતિ ગૌતમને ભગવાન મહાવીરદેવ ઉપર થયેલ પ્રેમ તથા રાજેમતિનો ભગવાન નેમીનાથ ઉપર જે પ્રેમ હતો તે પરમાર્થિક પ્રેમ અને તે પૂર્વભવના સંસ્કારથી જન્મ્યો છે. ॥૧૧૬॥

ભગવાન સાચા પ્રેમ વિના પ્રસન્ન થતા નથી.

સર્વદેવેશ્વરો વીરો, વિના પ્રેમ ન રજ્યતિ ।

અતઃ સત્પ્રેમ નિષ્કામં, પ્રકાશયન્તુ માનવાઃ ॥૧૧૭॥

અર્થ:—સર્વ દેવોમાં પરમદેવ વીરપ્રભુ સાચા પ્રેમ વિના પ્રસન્ન નથી થતા. તેથી સર્વ માનવગણ સત્ય નિષ્કામ પ્રેમને પ્રગટ કરે. ॥૧૧૭॥

વિવેચન:—સત્ય શુદ્ધભાવ યુક્ત પ્રેમ વિના આપણે અમૃતાનુષ્ઠાન રૂપ પરમાનંદનો અનુભવ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. તે કારણે હે ભવ્યાત્માઓ કામ, ક્રોધ, માન, માયા લોભ રૂપ પુદ્ગલ ભોગમય વાસનાઓ--ઈચ્છાઓનો ત્યાગ કરીને નિષ્કામ-સંકલ્પ વિકલ્પ વિનાના થઈને સત્ય શુદ્ધ મહાપ્રેમનો તમે પ્રકાશ કરે. ॥૧૧૭॥

કલિકાલમાં પ્રેમવડે પ્રભુ મળે છે.

ૐ અર્હ પ્રેમસ્વરૂપાય, નમો વીરાય તાયિને ।

પ્રભુપ્રાપ્તિઃ કલૌ પ્રેમ્ણા, સત્યં તથ્યં વદામ્યહમ્ ॥૧૧૮॥

અર્થ:—આ કલિકાળમાં પ્રેમથી પ્રભુની પ્રાપ્તિ થાય છે. પ્રેમના અર્થીઓએ આથી ‘ૐ અર્હ’ નમો વીરાય તાયિને’ મંત્રનું ધ્યાન ધરવું તે હું સત્ય કહુ છું. ॥૧૧૮॥

વિવેચન:—આત્મપ્રભુના પ્રત્યક્ષ દર્શન આ કાળમાં પણ થાય છે. તેથી પ્રેમની પ્રાપ્તિ માટે ‘ૐ અર્હ પ્રેમસ્વરૂપાય મહાવીરસ્વામિને નમઃ’ તેવા તારક પ્રભુમંત્રનું સમતા ભાવે ધ્યાન કરતાં, જપમાલા ગણતાં પરમાત્માના દર્શન ભવ્યાત્મા ભકતોને આ કલિકાળમાં થાય છે. આત્મા તે વડે આત્મસ્વરૂપના દર્શન ઓધથી પરમાનંદનો ભોક્તા થાય છે. ॥૧૧૮॥

વાર્તાં કુર્વન્તિ ચિત્તાનિ, મૌનેન યત્ર જલ્પનમ્ ।

નમ્રીભૂતાઃ સદાત્માનો, ભવન્તિ પ્રેમશક્તિતઃ ॥૧૧૯॥

અર્થ:—પ્રેમશક્તિથી ચિત્તો વાર્તા કરી લે છે. મૌનપણે જલ્પન થાય છે અને આત્માઓ નમ્રભાવે એકબીજાને ભેટે છે. ॥૧૧૯॥

વિવેચન:—ભાવથી મનોમનવડે પ્રેમમય શુદ્ધસ્વભાવથી કુશળ સમાચાર યુક્ત વાર્તાલાપ કરે છે. તે સર્વ સાચા પ્રેમનો મહાન પ્રભાવ છે. તેથી એક બીજાના વચનોના ઉચાર વિના એક બીજાના મનના અભિપ્રાયરૂપ ભાવને પરસ્પર જાણે છે. ॥૧૧૯॥

કામભોગમાં પ્રેમ કહેવો તે તો ખરેખર લુપ્ત છે.

કામભોગાદિ ચેષ્ટાસુ, પ્રેમશબ્દોપયોગિતા ।

કૃતા મૂઢજનૈર્મોહા-દ્વા હા ? ? તૈર્લુપ્તિત્તં જગત્ ॥૧૨૦॥

અર્થ:—કામભોગ આદિની જે ચેષ્ટાઓમાં મૂર્ખ લોકોએ મોહના ઉદયથી પ્રેમ શબ્દ નો ખોટો ઉપયોગ કરીને પ્રેમને અલગાવ્યો છે. તે દોષવડેજ આ જગત્ લૂંટાયું છે. ॥૧૨૦॥

(વિવેચન):—પરમાર્થ દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં ભયંકર મૂર્ખ લોકો પ્રેમ રૂપ અમૃતના નામનો ભયંકર વિષમય વિષયજનક કામની ચેષ્ટામાં પ્રેમ શબ્દનો ઉપયોગ કરી મોહરાજના પાશમાં પડી અત્યંત છેતરાયેલા છે. હા ! ખરેખર આ અત્યંત ખેદની વાત છે. ॥૧૨૦॥

મોહથી કામોદય થાય છે.

કામોદયો ભવેન્મોહાત્, પુંવેદાદિપ્રચારકઃ ।

પુંસ્કામાદિવિયોગે તુ, ભવેત્પ્રેમોદયો હૃદિ ॥૧૨૧॥

અર્થ:—મોહથી જીવોને કામભોગનો ઉદય થાય છે અને તે ઉદય તે પુરૂષ વેદ આદિને પ્રગટાવે છે. અને તે વેદોદયનો જ્યારે અભાવ થાય છે ત્યારે મનુષ્યોના હૃદયમાં સત્ય પ્રેમનો ઉદય થાય છે. ॥૧૨૧॥

(વિવેચન):—કામભોગની જે તીવ્ર અભિલાષા થવી તેને કામનો ઉદય કહેવાય છે. આ કામનો ઉદય સર્વ કર્મવશવર્તિ જીવાત્માઓને હોય છે. પરંતુ જ્યારે જીવ પંચેન્દ્રિયત્વ અને સંજીવને પામે છે ત્યારે તેઓમાં વ્યક્ત ભાવે દેખાય છે. એટલે તેવી ભોગની ચેષ્ટાઓ તેમાં થતી જોવાય છે. તે કામરૂપ મોહ મનુષ્યોને પશુ બનાવે છે. દેવતાઓને દાસ બનાવે છે. આ પુરૂષવેદાદિના અભાવ વખતેજ હૃદયમાં વિવેક વિનયની મર્યાદામાં સત્યપ્રેમનો ઉદય પ્રગટે છે. તેના યોગે શુદ્ધ અપ્રમાદભાવમય ભાવચારિત્ર ગૌતમાદિના જેવું પ્રગટે છે. ॥૧૨૧॥

પ્રેમ એ પરમ તેજ છે.

પ્રેમૈવ પરમં તેજઃ, સર્વત્ર વ્યાપકં પરમ્ ।

તદ્દીનઃ સર્વવૃત્તીનાં, જેતા ભવતિ સર્વથા ॥૧૨૨॥

અર્થ:—પ્રેમ તેજ સર્વ જગતમાં વ્યાપક પરમ તેજ છે. કારણ કે તે પરમપ્રેમના શ્રેષ્ઠ તેજમાં સર્વ વૃત્તિઓ લય પામી જાય છે. તે પ્રેમ તેજ સર્વ ચિત્તવૃત્તિઓને જીતી લેનાર છે. ॥૧૨૨॥

(વિવેચન):—સત્ય પ્રેમના તેજ રૂપ અગ્નિમાં કામાદિક હુપ્ત વૃત્તિઓ વિલય પામી જાય છે. તેમજ સર્વ ચિત્તની સંકલ્પ વિકલ્પ રૂપ માનસિક વૃત્તિઓ પણ સર્વથા જીતાર્થ જાય છે. ॥૧૨૨॥

પ્રેમ શબ્દથી શુદ્ધાત્મ માનવો.

શુદ્ધાત્મા પ્રેમશબ્દેન, વાચ્ય-આનંદરૂપકઃ ।

પ્રેમશબ્દસ્ય વાચ્યત્વં, જ્ઞાતવ્યં નૈવ મૈથુને ॥૧૨૩॥

અર્થ:—શુદ્ધ આત્મા આનંદરૂપ હોવાથી તેજ પ્રેમશબ્દનો વાચ્ય બને છે. તેમ અવશ્ય જાણવું. પણ તેજ પ્રેમ શબ્દનું મૈથુનમાં વાચ્યત્વ નથી સંભવતું. ॥૧૨૩॥

વિવેચન:—સંત સાચા પ્રેમયોગીઓ તે શુદ્ધ પ્રેમ રસના ભોક્તા થાય છે. કાય કામી ચામડીઆઓ પ્રેમના અધિકારી નથી બનતા. એમ અવશ્ય વિવેકીઓએ જાણવું.

મૈથુન તે પ્રેમ નથી.

મૈથુનં ન સદા પ્રેયઃ, ક્ષણિકં કામવૃત્તિજમ્ ।

આત્મરૂપં ભવેન્નિત્યં, પ્રેમ સમ્મેલનં પરમ્ ॥૧૨૪॥

અર્થ:—મૈથુન સર્વદા પ્રિય હોતુંજ નથી. તે તો માત્ર ક્ષણિક વૃત્તિથીજ ઉપજેલું હોય છે. અને આત્માનું સ્વરૂપ જ સદા નિત્ય હોવાથી પ્રેમનો સંમેલન કરાવનારું તેજ થાય છે. ॥૧૨૪॥

વિવેચન:—જગતમાં મોહથી ઘેરાયેલા જીવાત્માઓ મૈથુન એટલે ચામડી ઉપરના ગોરત્વ પીતત્વને દેખીને એક બીજાને પ્રિય માની એકાંતમાં મોહ રાજ, કામ રાજથી પ્રેમ—પ્રેમ કરવા યોગ્ય ભ્રમણાથી માનીને સંબંધ કરે છે. તેમાં સુખની કલ્પના કરે છે તે તો ખરેખર ચામડી ચુંથનારા ચામડીયા જ કહેવાય પણ સત્ય પ્રેમી નજ કહેવાય, કારણ કે ચામડીનું મોહકત્વ જન્ય સુખ કાંઈ કાયમ રહેતું નથી. તે પણ ક્ષણિકથી છે. થોડા કાલમાં આવેશ ઉપજાવીને નષ્ટ થાય છે. વસ્તુતઃ અનંતસુખ દુઃખનું તે નિદાનજ થાય છે. તેથી વ્યભિચાર રૂપ મૈથુનના સુખમાં અજ્ઞાની મહામૂર્ખ ભલે સુખની કલ્પના કરે પણ આત્મદર્શી સત્યપ્રેમના અભિલાષી પ્રેમયોગીઓ તેવી મૈથુનવૃત્તિમાં પ્રેમ નથીજ માનતા પણ મોહજ માને છે. સાચા પ્રેમયોગીઓ આત્મદર્શી હોવાથી આત્મા કે જેનું સ્વરૂપ સચ્ચિદાનંદ પૂર્ણ પ્રજ્ઞમય નિત્ય શાશ્વત છે તેવા આત્મસ્વરૂપને પિંડસ્થ પદસ્થ, રૂપસ્થ ભાવથી પ્રત્યક્ષ કરી તેની પ્રાપ્તિમાં પ્રેમ રાખે છે. તેમજ અન્ય તેવા અધ્યાત્મયોગીની સાથે મૈત્રી પ્રમોદભાવથી પ્રેમસંબંધ બાંધી તેમનું સંમેલન સદા ઇચ્છે છે. ॥૧૨૪॥

પ્રેમ એ અલૌકિક અને વચનાતીત છે

મન્યયસ્તન્મયો ભાવો-મત્તદ્ભેદવિનિર્ગતઃ ।

અલૌકિકં ભવેત્પ્રેમ, વાચાતીર્તં સમાધિજમ્ ॥૧૨૫॥

અર્થ:—જે યોગીઓ આત્મસ્વરૂપમાં તન્મય ભાવે થયા છે તેઓમાં મારા તારાનો

ભાવ નીકળી ગયો હોવાથી અલૌકિક પ્રેમને પામે છે. તે સમાધિથી ઉત્પન્ન થયેલ પ્રેમ વાણીથી અકથનીય જ હોય છે. ॥૧૨૫॥

વિવેચન:—પદાર્થોમાં મારા તારાનો ભેદભાવ આવ્યો ગયો હોય છે. એટલે આ માફ, આ તાફ તેવો ભેદ ન ગણતા હોવાથી તે પ્રેમયોગીઓના સંમેલનમાં આત્માના સ્વરૂપની વિચારણા કરતાં, અરસપરસ અનુભવની આપલે કરતાં, શાસ્ત્રના ભેદને પણ કોરે મૂકીને સર્વ શાસ્ત્રના પ્રમાણ અને સ્વાનુભવનો અનુભવ આપતા અને લેતાં જે પ્રેમમય આનંદને આસ્વાદન કરે છે તેમજ સમાધિમય આત્મસ્વરૂપનો રસમય પ્રેમાનંદ ભોગવે છે તેનું સ્વરૂપ કવિઓ કે સાક્ષરો પણ કોઈ ભાષામાં લખી શકતા નથી, કે બોલી શકતા નથી. એટલે તેવો પ્રેમાનંદ તો માત્ર યોગીથી સમજાય તેવો વાણીથી અગોચર છે. ॥૧૨૫॥

હું અને તું નો ભેદ નથી ત્યાં પ્રેમ છે

अहं त्वं वृत्तिभावना-माविर्भावो न जायते ।

परमैम भवेत्तत्र, पूर्णादिनस्य भोगतः ॥૧૨૬॥

અર્થ:—જ્યાં હું અને તું નો ભેદવાળો વૃત્તિભાવ નથી થતો ત્યાં પરમશ્રેષ્ઠ પ્રેમતું પ્રાગત્યભાવ થાય છે. તેમજ પૂર્ણ આનંદના ભોગથી પરમપ્રેમ પ્રગટે છે.

વિવેચન:—સાચા પ્રેમયોગીઓમાં હું મોટો, તું નાનો, હું રાજાનો આકર, તું શેઠનો શુમાસ્તો. હું શુરનો શિષ્ય તેમજ આ.ધર, દુકાન એવી ભેદમય ચિત્તવૃત્તિનો વિચાર પ્રગટ નથી થતો. પરંતુ સર્વત્ર એકભાવરૂપ તત્ત્વમય આત્માની એકત્વવૃત્તિનો પ્રાગત્યભાવ થાય છે અને નિર્વિકલ્પ સહજાનંદમય સમાધિયોગ યુક્ત અખંડાનંદનો અનુભવ અરસપરસ વિચારની આપલે કરતાં લોકોત્તર પ્રેમને પ્રગટાવે છે. ॥૧૨૬॥

પૂર્ણ આનંદથી પૂર્ણતા.

पूर्णानन्देन पूर्णत्वं, प्रेमाज्वधूतयोगिनः ।

प्रेमाज्वधूतचेष्टासु, निर्दोषत्वं स्वभावतः ॥૧૨૭॥

અર્થ:—પ્રેમમય જે અવધુત યોગીઓ છે તે પૂર્ણાનંદથી સંપૂર્ણપણે હોય છે. તેથી તેવી પ્રેમમય ચેષ્ટાઓમાં સ્વભાવથી જ નિર્દોષપણું છે. ॥૧૨૭॥

પ્રેમમાં મહાન આકર્ષણ છે.

आकर्षकं महाप्रेमिण, पूर्णवीर्यमलौकिकम् ।

संवेद्यं प्रेमिभिः पूर्णं, यत्र तत्र यदा तदा ॥૧૨૮॥

અર્થ:—મહાપ્રેમમાં પૂર્ણ બળવાળું અલૌકિક આકર્ષણ હોય છે અને તે આકર્ષણ ને જ્યારે અને જ્યાં ઇચ્છે ત્યારે અને ત્યાં તેને પ્રેમયોગીઓજ પૂર્ણરીતે અનુભવે છે. ॥૧૨૮॥

વિવેચન—અલૌકિક ખેંચાણવાળી ચમત્કારવાદી શક્તિ પૂર્ણ શુદ્ધ પ્રેમમાં રહેલી હોય છે. તેનો પૂર્ણભાવ પ્રેમયોગીઓના જાણે છે. અન્યને તેમાં ગમ પડે તેવી તે વસ્તુ હોતી નથી. ॥૧૨૮॥

પ્રેમયોગીના બધાં અંગો દિવ્ય તેજમય હોય છે.

પ્રેમિણાં ચક્ષુષિ જ્યોતિ-સ્લૌકિકં પ્રકાશતે ।

દિવ્યતેજોમયં સર્વં, સાત્ત્વિકપ્રેમયોગિનામ્ ॥૧૨૯॥

અર્થ—પ્રેમયોગીની આંખોમાં જે જ્યોતિ હોય છે તે અલૌકિક પ્રકાશ આપનારી હોય છે, એટલે સાત્ત્વિક પ્રેમયોગીઓના સર્વ શરીરના સર્વ અવયવો પૂર્ણ દિવ્ય તેજમય જ હોય છે. ॥૧૨૯॥

વિવેચન—સાચા પ્રેમયોગીઓમાં કેટલીક અત્યંત આશ્ચર્યકારી અપૂર્વ શક્તિઓ હોય છે. તેમની આંખોમાં અપૂર્વ જ્યોતિમય તેજ હોય છે. તેથી તેમની પાસે ચા દૂર જે જે વસ્તુ અત્યંત સૂક્ષ્મ-ઝીણી હોય તે પણ તે યોગી દ્ર જોઈ શકે છે. એટલુંજ નહિ પણ પ્રેમયોગીઓના સર્વ અંગના અવયવો પણ અપૂર્વ તેજમય દિવ્યભાવે પ્રકાશે છે. ॥૧૨૯॥

પ્રેમની અવસ્થાઓ.

પ્રેમાવસ્થામુ સર્વામુ, નિર્વિકલ્પા પરા સ્મૃતા ।

મધ્યમા સવિકલ્પાઽસ્તિ, જઘન્યા દોષમિશ્રિતા ॥૧૩૦॥

અર્થ—સર્વ પ્રેમની અવસ્થાઓમાં જે નિર્વિકલ્પ અવસ્થા તે શ્રેષ્ઠ-પરમ જાણવી. મધ્યમ અવસ્થામાં વિકલ્પ સંકલ્પનો સંબંધ જાણવો. અને જઘન્ય અવસ્થા અનેક દોષવાળી જાણવી. ॥ ૧૩૦ ॥

વિવેચન—પ્રેમયોગીઓની પ્રેમઅવસ્થા અનેક પ્રકારની હોય છે, જે પ્રેમ અવસ્થામાં સર્વ સત્વ ઉપર પ્રમોદ મૈત્રી અને કૃણાભાવમય પ્રેમ જામેલો હોય, તેમાં સંકલ્પ, વિકલ્પ, ભય, માયા, મોહ, અને વિષયભોગની ઇચ્છા ન હોય, તે પ્રેમની સર્વ શ્રેષ્ઠ પરા અવસ્થા જાણવી. જ્યાં કંઈ સંકલ્પ વિકલ્પો ઉપજે તે મધ્યમા અવસ્થા, અને જ્યાં સંકલ્પ વિકલ્પ અવસ્થા વધારે પ્રમાણમાં થાય, તે અધમા એટલે જઘન્ય અવસ્થા પ્રેમીની જાણવી. ॥૧૩૦॥

અસંખ્ય યોગથી મુક્તિ થાય છે

મુક્તિરસંખ્યયોગેન, ભાવિતા સર્વદર્શિભિઃ ।

શુદ્ધપ્રેમમયૈર્યોગૈઃ, શીઘ્રં સર્વત્ર દેહિનામ્ ॥૧૩૧॥

અર્થ—સર્વજ્ઞ ભગવાનોએ આત્માની મુક્તિ અસંખ્ય યોગોદ્વારા થાય છે તેમ જણાવ્યું છે. તેમાં પણ શુદ્ધ પ્રેમભાવ યોગથી જલદી મુક્તિ પ્રાણીઓને મળે છે.

વિવેચન:—અસંખ્ય યોગો મુકિતની પ્રાપ્તિમાં કહેલા છે. જેમકે તીર્થંકરદેવ તથા ગુરુઓની ભક્તિ કરવી. ધાર્મિકોનું વાતસદ્ય કરવું, સર્વ પ્રાણી ઉપર અનુકંપા રાખવી, તપ તપવું, ઇન્દ્રિય ઉપર વિજય મેળવવો, કષાયને જીતવો, સર્વ કોઈ આત્મા પારમાર્થિક ધર્મ સમજે તે માટે ઉદ્યમ કરવો. શાસ્ત્રશ્રવણ વાંચન આદિ કરવું. જ્ઞાનયોગવડે સર્વ તત્ત્વનું સ્વરૂપ સમજીને આત્માના સ્વરૂપનો વિચાર કરવો, ચારિત્રયોગથી પાંચ મહાવ્રત પાળવાં, સર્વ જીવોના શરીરની રક્ષા કરવી. મન વચન અને કાયાથી બ્રહ્મચર્ય પાળવું. દશવિધ યતિધર્મનું પાલન કરવું. આ બધું આત્મપ્રેમી વિના ન પાળી શકાય. એટલે તેમાં પ્રેમઅવસ્થા કારણ થાય છે. તે પ્રેમ આત્માના સ્વરૂપમય પરિણામ છે. તેથી પ્રેમ એ મુકિતને જલદી મેળવી આપે છે.

શુદ્ધ પ્રેમ ઉપાદાન કારણ છે
શુદ્ધપ્રેમ્ણૈવ સમ્યક્ત્વ-પ્રાપ્તિર્પૂર્વકમોક્ષતા ।
પ્રેમપૂર્વકચારિત્રં, તત્પૂર્વા મોક્ષલાભતા ॥૧૩૨॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમથી જીવાત્મા સમ્યક્ત્વ પામે છે. તેથી સમ્યક્ત્વયુક્ત મોક્ષપણું આવે છે. એટલે સમ્યક્ત્વપૂર્વક જે પ્રેમ તે વડે ચારિત્રલાભ, અને તેથી મોક્ષની અવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૧૩૨॥

સર્વયોગોપરિ પ્રેમ, યોગસ્ય મુખ્યતા કલૌ ।
યં પ્રાપ્ય દેહિનઃ સર્વે, જાયન્તે સરસા જનાઃ ॥૧૩૩॥

અર્થ:—કલિયુગમાં સર્વ યોગો છે તેમાં પ્રેમયોગ મુખ્ય છે. જે પ્રેમયોગને પામીને સર્વ દેહધારી મનુષ્યો પ્રેમ રસવાળા થઈને મોક્ષના અનુષ્ઠાનરૂપ જે યોગો છે તેની સાધના કરી શકે છે ॥૧૩૩॥

વિવેચન:—આ પાંચગા આરામાં ભવ્યાત્માઓને પરમાનંદની પ્રાપ્તિનો ભાવ આપનારા જ્ઞાનયોગ, દર્શનયોગ, નવધાભક્તિયોગ, ચારિત્રયોગ, ક્રિયાયોગ, ધ્યાનયોગ, સમતાયોગ, વૃત્તિસંક્ષેપયોગ, વિગેરે જે છે તેમાં આ પ્રેમયોગ સર્વમાં મુખ્યતાપણે રહેલ છે. કારણ એ છે કે પ્રેમવિના વીતરાગ તીર્થંકરો કે જે સર્વ પુન્યોમાં મુખ્ય પરમપુન્ય પ્રેમયોગી છે. તેમજ તેમના ચરણની ઉપાસના કરનારા સાધુ મુનિરાજો પ્રેમયોગના ઉપાસક છે. તેમના દર્શનનો લાભ પ્રેમ વિનાના જનો પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી.

પ્રેમયોગથી દુર્ગુણ નાશ પામે છે
પ્રેમાર્ચિર્માર્ગયોગેન, દુર્ગુણાનાં ક્ષયો ભવેત્ ।
અતઃ પ્રેમરસં પીત્વા, ભવન્તુ મુખિનો જનાઃ ॥૧૩૪॥

અર્થ:—જ્યારે પ્રેમયોગનો પ્રગટભાવ થાય છે, ત્યારે દુર્ગુણોનો ક્ષય થાય છે; તે કારણે જે ભવ્યાત્માઓ પ્રેમરસનું પાન કરીને સર્વજનો સદા સુખી થાવ ॥૧૩૪॥

આત્મન્યેવ વસેત્પ્રેમ, સ્વાત્મરૂપં પ્રવક્ષતે ।

જડેષુ પ્રેમ નાસ્ત્યેવ, જાનન્તિ પ્રેમયોગિનઃ ॥૧૩૫॥

અર્થ:—પ્રેમ આત્મામાં જ વસે છે. અને આત્મસ્વરૂપે જ કહેવાય છે. જડ પદાર્થોમાં પ્રેમનું સ્થાન જ નથી. એમ પ્રેમયોગીઓ જાણે છે. ॥૧૩૫॥

વિવેચન:—જે પ્રેમ છે તે સર્વ જગતમાં સર્વ પ્રાણિસાત્રમાં સહજ સ્વભાવથી રહેલો છે, તે રૂપ, રસ, ગંધ, સ્પર્શ, શબ્દ આદિ પુદ્ગલ ગુણ જેવો ન હોવાથી ઇન્દ્રિયોથી ગ્રાહ્ય થાય તેમ નથી. પણ આત્માના અનુભવથી ગ્રાહ્ય છે. કારણ કે પ્રેમનું સ્થાન આત્મા જ છે તેમાં જ પ્રેમ વસે છે. “ગુણ પર્યાયાનામાશ્રયં દ્રવ્યમ્” ગુણ અને પર્યાયનો આધાર દ્રવ્ય જ છે. તે દ્રવ્યનો ત્યાગ કરીને અન્ય સ્થાનમાં નથી રહેતા. જે દ્રવ્યનું સ્વરૂપ વા ધર્મ હોય તે તે દ્રવ્યમાં તાદાત્મ્યભાવે અભેદભાવે કથંચિત્ રહે છે. પ્રેમ તે પણ આત્માનો ધર્મ સ્વભાવ પરિણામ હોવાથી આત્મ સ્વરૂપે જ રહે છે એમ સર્વજ્ઞો કહે છે. અને આત્મસ્વરૂપની સમાધિમાં ધ્યાન કરતા યોગીઓ અનુભવી શકે છે. તે પ્રેમને કેટલાક જીવો કહે છે કે મારો પ્રેમ સ્ત્રીમાં છે, ધનમાં છે, તે વાસ્તવિક સત્ય નથી. ખોટું છે. વસ્તુતઃ જડ વસ્તુ કે જે પુદ્ગલ દ્રવ્ય છે તેમાં પ્રેમનું સ્થાન જ નથી એમ સાચા પ્રેમયોગીઓ અનુભવ જ્ઞાનથી જાણે છે. ॥૧૩૫॥

પ્રકૃતેર્યત્ર સૌન્દર્ય, તત્ર પ્રેમવિલાસતા ।

જ્ઞાનિનાં જ્ઞાનતો વેદ્યા, મૂઢાનાં તત્ર મોગતા ॥૧૩૬॥

અર્થ:—જ્યાં પ્રકૃતિનું સૌન્દર્ય અનુભવાય છે ત્યાં પ્રેમનો વિલાસ સમજવો તે જ્ઞાનીઓ જ્ઞાનથી અનુભવે છે અને મૂઢ લોકો તેમાં વિષયભોગપણું જાણે છે. ॥૧૩૬॥

વિવેચન:—અહીં જોવાનું એ છે કે ભોગ્ય યા દૃશ્ય વસ્તુ તેના સહજ પરિણામોને ધરે છે. તેમાં જ્ઞાનીઓ તે વસ્તુઓમાં શુદ્ધ પ્રમોદ આનંદનો અનુભવ કરે છે ત્યારે ભોગી એવા મૂર્ખ-અજ્ઞાની જીવો પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયભોગની ભાવનામય કુરાગરૂપ પ્રેમનો અનુભવ કરે છે. ॥૧૩૬॥

દેહમાં જીવના સંબંધથી પ્રેમ થાય છે

દેહાદૌ જીવસમ્બન્ધા-તત્ર પ્રેમસમુદ્ભવઃ ।

મૃતદેહેષુ ન પ્રેમ, તત્રાત્મનાં વિયોગતઃ ॥૧૩૭॥

અર્થ:—દેહાદિકમાં જે પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય છે તે જીવનો સંયોગ સંબંધ હોવાથી થાય છે. પણ મૃત દેહાદિકમાં પ્રેમ રહેતો નથી તેનું કારણ આત્માનો તેથી વિયોગ થયેલો છે. ॥૧૩૭॥

વિવેચન:—દેહ, ઇન્દ્રિયો અને તેમાં રહેલી સુન્દરતા ઉપર પ્રેમ થાય છે. તેનું વસ્તુતઃ કારણ એ છે કે તેમાં દશ પ્રાણને ધારણ કરનાર અને લેવા આપવાની, ખાવા,

પીવાની, તથા રંજન કરવાની ક્રિયા કરનાર આત્મા રહેલો છે પણ આત્મા વિનાના મૃતદેહ ઉપર કોઈ પ્રેમ કરતું નથી. કારણ કે તેમાંથી આત્માનો વિયોગ થયેલો છે. અને તેથી ત્યાં પ્રેમનો ઉદભવ નથી તે અનુભવગમ્ય છે. ॥૧૩૭॥

આત્મજ્ઞાનથી જડ ચેતનમાં સૌન્દર્યતા પ્રગટે છે

આત્મજ્ઞાનેન સૌન્દર્ય, જડેષુ ચેતનેષુ ચ ।

તત્રાદ્વૈતસ્વરૂપેણ, પ્રેમ સંજાયતે સ્વતઃ ॥૧૩૮॥

અર્થ:—આત્માના સમ્યગ્જ્ઞાનથી જ જડ અને ચેતન પદાર્થોમાં સુંદરતાનો અનુભવ થાય છે ત્યાં અદ્વૈત સ્વરૂપવડે સ્વયં અભેદ પ્રેમ ઉપજે છે. ॥૧૩૮॥

આત્માદ્વૈતસ્વરૂપસ્ય, સાપેક્ષાતો વિવેકિનામ્ ।

જડાત્મૈક્યસ્વરૂપેણ, પ્રેમ સર્વત્ર રાજતે ॥૧૩૯॥

અર્થ:—વિવેકવંત પાડિતો અપેક્ષા વડે આત્માનું પ્રેમસ્વરૂપ અદ્વૈત અને દ્વૈત ભાવે સંગ્રહ તથા વ્યવહારની દૃષ્ટિથી માને છે અને જડવાદીઓ અકાંતથી ઐક્યરૂપે પ્રેમને માને છે. આવા સ્વરૂપવડે પ્રેમ સર્વત્ર શોભે છે ॥ ૧૩૯ ॥

વિવેચન:—આત્મામાં પ્રેમ ધર્મ અભિન્ન રૂપે તાદાત્મ્ય પરિણામ સ્વરૂપે રહેલો છે. તે પ્રેમ આત્માના અનેક ધર્મસ્વભાવ માંહેનો એક સ્વભાવ રૂપ ધર્મ પરિણામિક ભાવે વર્તે છે. હવે જો આત્માને અદ્વિતીય એકજ વ્યક્તિ રૂપે માનો તો એક વ્યક્તિ રૂપે અનુભવાતો નથી. કહાયિત એક વ્યક્તિ રૂપે છતાં ચંદ્રની જેમ અનેક દેહમાં પાણીમાં પડતા પ્રતિબિંબ રૂપ અનેકતા અનુભવાય છે. તે રીતે પાડિતો અદ્વૈત માનતા હોય તો સર્વ જગમાં પડેલા પ્રતિબિંબો સરખા જણાય છે તેમ દેહોમાં રહેલા આત્માના પ્રતિબિંબો સમાન આકાર, સ્વભાવ, પ્રવૃત્તિઓવાળાં અનુભવાવાં જોઈએ, તેમ નથી દેખાતું. તેથી એકાંત સ્વરૂપ અદ્વૈત આત્મા તથા પ્રેમમાં ઘટી શકતું નથી. તેમજ અનેક આત્મામાં સમાન ધર્મ ચૈતન્યરૂપ નિત્ય હોવાથી સત્તાએ પરબ્રહ્મમય થવાની શક્તિ દરેકમાં હોવાથી ઉર્ધ્વતા સામાન્ય સત્તા વડે જેમ સુવર્ણના જુદા જુદા ઘાટ બદલાય છે પણ સુવર્ણ તો દરેકમાં હોય છે. તેમ આત્મામાં ઉર્ધ્વતા સામાન્યભાવે નવા નવા શરીરોના પરિણામોમાં તે આત્મત્વનું અનુગતત્વ રહેલું છે. આમ સર્વ આત્મામાં કર્મની વિવેક્ષા છોડીને સામાન્યભાવે-સહજ સ્વભાવે ચૈતન્ય સ્વરૂપ જ્ઞાનાદિ ધર્મો તથા પ્રેમનું પરિણામ સરખું રહેલું હોવાથી “**એમો આયા**” એક અદ્વૈત પરમ બ્રહ્મરૂપ આત્મા એકજ છે એમ સામાન્ય સંગ્રહનયની અપેક્ષાર્થી સમજાય છે. તેથી સાચા વિવેકવંત પાડિતો આત્મા અને પ્રેમને ઉપર કહી તેવી અપેક્ષાના યોગે દ્વૈત ભાવે અને અદ્વૈતભાવે માને છે અને જડ વિવેક વગરના મનુષ્યો વ્યવહારના પ્રત્યક્ષ અનુભવનો તિરસ્કાર કરી આત્મપ્રેમને અદ્વૈતરૂપ કહે છે. ॥ ૧૩૯ ॥

સત્યપ્રેમ એજ મહાબ્રહ્મ છે.

સત્પ્રેમૈવ મહાબ્રહ્મ, સર્વજીવેષુ વર્તનાત્ ।

હિરણ્યગર્ભદેવેશઃ, પ્રેમાત્મસંઘશક્તિતઃ ॥૧૪૦॥

અર્થઃ—સત્ય પ્રેમજ એક સર્વવ્યાપક મહાબ્રહ્મ છે કારણ કે સર્વ જીવાત્માઓમાં વ્યાપકભાવે સર્વદા વર્તી રહેલ છે. તેજ હિરણ્યગર્ભ દેવેશ—બ્રહ્મા પ્રેમ સ્વરૂપે સંઘની શક્તિથી પ્રગટ થાય છે. ॥ ૧૪૦ ॥

પ્રેમાત્મનાં મહાસંઘ—રૂપોઽસ્તિ ભગવાન્સ્વયમ્ ।

તદિચ્છાતો જગત્સર્વ, વર્તતે કર્મચક્રવત્ ॥૧૪૧॥

અર્થઃ—પ્રેમમય જગતના સર્વ આત્માનો જે સંઘ છે તે પોતેજ સ્વયં શક્તિમય ભગવાન છે. કર્મચક્રની પેઠે સંઘની ઇચ્છાને આધિન સર્વજગત પ્રવૃત્તિ કરે છે. ॥૧૪૧॥

વિવેચનઃ—જગતમાં કર્મચક્ર જે મોહરાજનું ચક્ર છે. તેને વશ પડેલા જીવાત્માઓ ચારગતિમાં ભમે છે. ત્યારે પ્રેમમય સંઘની આજ્ઞામાં વર્તતા જીવાત્માઓ આત્માને સત્ય શુદ્ધ પ્રેમ સ્વરૂપ કરી પરમાનંદના ભોક્તા થાય છે. ॥૧૪૧॥

વિશ્વપ્રેમસ્વરેણૈવ, વિશ્વચક્રં પ્રવર્તતે ।

શુદ્ધપ્રેમસ્વરેણૈવ, રસઃ સર્વત્ર દેહિષુ ॥૧૪૨॥

અર્થઃ—વિશ્વપ્રેમના સ્વરેનું ઉચ્ચારણ કરતાં અક્ષરોમાં સર્વ વિશ્વનો ચક્રરૂપ સમુદાય પ્રવૃત્તિ કરી રહ્યો છે. તેમ શુદ્ધપ્રેમના સ્વરમય ઉચ્ચારણમાં સર્વ જગતના પ્રાણીઓમાં પ્રેમરસની પ્રવૃત્તિ વ્યાપક થાય છે ॥૧૪૨॥

પ્રેમથી રુચિ ઉત્પન્ન થાય છે

માતાપ્રેમ પિતાપ્રેમ, પ્રભુઃ પ્રેમ જગદ્ગુરુઃ ।

મિત્રપ્રેમ કુટુંબં ચ, પુત્રઃ પ્રેમ વૃષ્ટસ્તથા ॥૧૪૩॥

સર્વત્ર રુચિતા પ્રેમ્ણા, સર્વજીવેષુ જ્ઞાનતામ્ ।

પ્રેમરૂપં જગત્સર્વ, જાતં તસ્ય ન શૂન્યતા ॥૧૪૪॥

અર્થઃ—માતા, પિતા, જગતશુદ્ધ પરમાત્મા, મિત્ર, કુટુંબ, પુત્ર અંધુ વિગેરે ઉપર જે પ્રેમભક્તિ કે વાત્સલ્ય હોય છે તે પ્રેમવડે સર્વ જીવો ઉપર રૂચિતા ઉપજે છે. તેમ જાણવું. તેથી સર્વ જગત પ્રેમમય થએલું લાગે છે તે યોગીને ક્યાંય શૂન્યતા કે વિકળતા નથી લાગતી ॥૧૪૩॥૧૪૪॥

વિવેચનઃ—જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓમાં સ્વભાવથી પ્રેમનું પરિણામવર્તિ રહ્યું છે, તેમાં માતામાં તથા પિતામાં પોષણ તથા રક્ષણભાવે વાત્સલ્યકારક પ્રેમ પ્રગટે છે. પ્રભુ ઉપર

આત્મગુણની પ્રાપ્તિ અર્થે પ્રેમ પ્રગટે છે. જગતમાં રહેલા જડ ચેતનમાં અનેક શુભાશુભ અનુભવ મેળવીને તે ઉપર માધ્યસ્થભાવે પ્રેમ પ્રગટે છે. ગુરૂ પાસેથી આત્મના સ્વરૂપનો, જગતના સ્વરૂપનો યથાર્થ જ્ઞાપ મલે છે તે ઉપકારકભાવે ગુરૂપ્રેમ જન્મે છે. મિત્ર, કુટુંબ બંધુઓ ઉપર નિરંતર સહકાર હોવાથી સુખદુઃખમાં રાહત મલે છે. તેથી પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. પુત્ર ઉપર વાસદેયતાથી પ્રેમ જન્મે છે. આમ સર્વ પ્રકારના પ્રેમવડે તે તે વ્યક્તિઓ ઉપર તેવી રુચિને જીવો પ્રાપ્ત કરે છે, અને પ્રેમયોગીઓ સર્વ જીવોરૂપ જગત ઉપર માધ્યસ્થભાવે જ્ઞેતાં સર્વ જગતને પ્રેમ સ્વરૂપ જાણનારા હોવાથી જગતમાં તેમને લૂખાશ લાગતી નથી, શૂન્ય-પણું લાગતું નથી. સર્વ જગત સ્નેહતું પ્રેમમય સામ્રાજ્ય તેઓને લાસે છે. ॥૧૪૩॥૧૪૪॥

પ્રેમના અભાવમાં ગુરુશિષ્યપણું રહેતું નથી.

પ્રેમાઽભાવાન્ન શિષ્યત્વં, ગુરુત્વં ચ કદાચન ।

પ્રેમાઽભાવાત્પ્રમોર્મક્તિ-ર્જાયતે નૈવ દેહિનામ્ ॥૧૪૫॥

અર્થ:—પ્રેમનો જો પરસ્પર અભાવ હોય તો શિષ્યત્વનો અને ગુરૂત્વનો પણ અભાવ જ સમજવો, પ્રેમના અભાવમાં જીવોને પ્રભુની ભક્તિ થઈ શકતી નથી. ॥ ૧૪૫ ॥

પ્રેમથી શ્રદ્ધા થાય છે.

યત્ર પ્રેમ ભવેત્તત્ર, શ્રદ્ધા સંજાયતે સતામ્ ।

પ્રેમાઽભાવાત્સુકાર્યાણાં, પ્રવૃત્તિર્નૈવ સંભવેત્ ॥૧૪૬॥

અર્થ:—જ્યાં પ્રેમ હોય ત્યાં અવશ્ય સન્નજન સાણસોને શ્રદ્ધા પ્રગટ થાય છે. અને પ્રેમ જો ન હોય તો સારા કાર્યોમાં સન્નજનોની પ્રવૃત્તિનો સંભવ હોતો નથી. ॥ ૧૪૬ ॥

વિવેચન:—જ્યારે ભવ્યાત્મામાં પ્રેમનો પ્રાદુર્ભાવ થાય છે. ત્યારે પૂજ્ય ગુરૂ આદિ ઉપર શ્રદ્ધા થાય છે તેના યોગે દેવ ગુરૂ ધર્માતુષ્ઠાનમાં શ્રદ્ધા થાય છે પરમાત્માની પૂજા કરવી, સાધુ, શ્રાવક આદિને દાન સન્માન કરવું. સાધ્વી આવિકાની યોગ્ય પૂજા સન્માન, દાન વિગેરેની રૂચિમય શ્રદ્ધા ગુરૂ ઉપાસના પ્રેમ વડે થાય છે. તેથી આત્માની ઉન્નતિ તે ભવ્યો સાધી શકે છે, તેવો પ્રેમ જો ન થાય તો સમ્યગ શ્રદ્ધા વિના ધર્માતુષ્ઠાન દાન, શિયળ, તપ, સ્વાધ્યાય સામાયિક, પૌષ્ઠાદિક શુભ કાર્યો થી શકતા નથી. માટે સાચા પ્રેમની આવશ્યકતા છે. ॥ ૧૪૬ ॥

પ્રેમના અભાવથી જ ભેદપણું થાય છે

પ્રેમાભાવાદ્ભવેદ્ભેદો-યત્ર તત્ર સ્વભાવતઃ ।

પ્રેમ્ણા નિત્યાત્મસંબન્ધે, પ્રાણાન્તેનૈવ ભેદતા ॥૧૪૭॥

અર્થ:—જ્યાં જ્યાં સત્ય પ્રેમનો અભાવ હોય છે ત્યાં ત્યાં સ્વભાવથી જ ભેદતા થાય

છે અને પ્રેમથી નિત્ય આત્માની સંબંધતા થાય છે. તે પ્રાણોના અંત સુધી પણ નાશ પામતી નથી. ॥૧૪૭॥

વિવેચન:—એક પક્ષીય પ્રેમ થાય છે. તે સુખશાન્તિનું કારણ થતો નથી. કહ્યું છે કે “એક પખખો પ્રેમ કેમ પરવડે ઉભય મદ્યા હોય સંધિ જીનેશ્વર” શ્રીમાન્ યશો-વિજયજી વાચકવર.

એટલે સ્વભાવથી ભિન્નતા આવવાથી પ્રેમમાં ભેદ થાય છે. ત્યારે પ્રેમથી સ્વભાવની અનુકુળતા થતાં આત્મત્વરૂપ અભેદભાવે પરસ્પર સુરૂચિમય એક બીજાના હિતકરના પરસ્પર ઉદય ઉન્નતિ સાધવામાં મૈત્રીભાવમય શુદ્ધ પ્રગટ થાય છે. તે પ્રેમ પ્રાણોના અંત સુધી કાયમ રહે છે. તૂટતો નથી.

यस्य प्रेममयी वाचा, पूर्णप्रेममयं मनः ।

पूर्णप्रेममयो देह-स्तस्यात्मा स्वर्गदेवराट् ॥૧૪૮॥

અર્થ:—જેમની વાણી પ્રેમમયી હોય જેમનું મન પ્રેમથી પૂર્ણ ભરેલું હોય, જેઓનો દેહ પૂર્ણપ્રેમથી વ્યાપ્ત હોય તે:આત્મા સ્વર્ગના રાજા સમાન સુખનો ભોક્તા થાય છે ॥૧૪૮॥

વિવેચન:—જે પ્રેમયોગી મહાત્માઓ હોય છે તેઓમાં એટલો બધો શુદ્ધપ્રેમનો પ્રવાહ હોય છે કે તેઓ કોઈની સાથે સામાન્ય વાત કરતા હોય, પ્રકૃતિથી ભદ્રલોકને હિત-માર્ગ બતાવતા હોય, સર્વ દર્શન વિશારદ પંડિતો સાથે તત્વની ચર્ચા કરતા હોય, તે સર્વ વખતે તેમની વાણીમાં પ્રેમરસનો કૂવારો વહે છે. તેઓના મનમાં સર્વ આત્માઓનું કદ્યાણુ ચિંતવાતું હોય છે. “सर्वे लोकाः सुखिनः सन्तु” એવી માનસિક ભાવના સર્વદા સતત હોય છે, તે સર્વ સત્ય આત્મપ્રેમી વિના નથી સંભવતું પ્રેમીઓની કાયા એટલે દેહ-માંથી પણ સત્યપૂર્ણ પ્રેમનો પ્રવાહ બહાર પડે છે. તેમજ એવા ત્રણ યોગથી પ્રેમનો શુદ્ધતાપૂર્વક અભ્યાસ કરતા એવા સાધુપુરૂષો તપ જપ ધ્યાન સમાધિમાં વર્તતા છતાં દેવેન્દ્રો કરતા પણ અધિક આનંદનો અનુભવ કરે છે. ॥૧૪૮॥

जागृतिं प्रेमभावस्य, कुर्वन्तु सर्वदेहिषु ।

स्वर्गरूपो हि संसारो, जायते येन सत्त्वम् ॥૧૪૯॥

અર્થ:—સર્વ પ્રાણીઓના હૃદયમાં સાચો પ્રેમભાવ જગાવો જેથી આ સંસાર એકદમ સ્વર્ગ સમાન સુખદાયી બની જાય. ॥૧૪૯॥

વિવેચન:—આ જગતમાં રહેલાં સર્વ પ્રાણીઓ વૈર, વિરોધ, ઝઘડા ટંટાનો ત્યાગ કરીને પરસ્પર એકબીજાને પોતાના આત્મા સમાન ગણીને મિત્રભાવે જાણીને નિખાલસ ભાવનો પ્રેમ બંધત કરે તેને કાયમ ટકાયે તો અહિંયાં દેવભૂમિ ન હોવા છતાં પણ દેવ-ભૂમિ જેટલા સુખ અનુભવે છે. એટલે સર્વ સંસારી જીવો એકદમ સ્વર્ગના દેવોના સમાન થાય છે. અને પરસ્પર વ્યવહાર સંપીડો થવાથી તમામ જીવોને મૈત્રી ભાવયોગે સુખશાતા અને સ્વર્ગમય સુખ પામે છે. ॥૧૪૯॥

મીઠામાં મીઠી ચીજ પ્રેમ છે

મિષ્ટાન્મિષ્ટતરં પ્રેમ, યત્ર તત્રાઽસ્તિ દેહિનામ્ ।

અલૌકિકં ભવેત્સર્વં, પ્રેમિણાં સર્વકર્મસુ ॥૧૫૦॥

અર્થ:—પ્રાણીઓને જ્યાં અને ત્યાં સર્વ બાળતમાં જે કોઈ મીઠામાં મીઠી વસ્તુ હોય તે તે પ્રેમ છે. કેમકે પ્રેમીઓને પ્રેમને લઈને સર્વ કાર્યોમાં આનંદ આવે છે. ॥૧૫૦॥

પ્રેમ એ જ્ઞાનરસ છે.

પ્રેમ્ણો જ્ઞાનરસોઽસ્ત્યેવ, જ્ઞાનાત્પૂર્ણરસોદયઃ ।

અતો જ્ઞાનરસપ્રાપ્તિઃ, કર્ત્તવ્યા પ્રેમદેહિભિઃ ॥૧૫૧॥

અર્થ:—પ્રેમથી જ્ઞાનનો રસ પ્રગટ થાય છે. જ્ઞાનથી પૂર્ણ પ્રેમરસનો ઉદય પ્રગટે છે તેથી સાચા પ્રેમયોગીઓએ જ્ઞાનરસની પ્રાપ્તિ અવશ્ય કરવી જોઈએ. ॥ ૧૫૧ ॥

જ્ઞાનથી વસ્તુમાં સૌન્દર્ય ભાસે છે.

જ્ઞાનતઃ સર્વસૌન્દર્યં, ભાસતે સર્વવસ્તુષુ ।

જ્ઞાનરૂપં હિ સૌન્દર્યં-માત્માનિ પ્રેમરૂપકમ્ ॥૧૫૨॥

અર્થ:—સાચા જ્ઞાનથી સર્વ વસ્તુઓમાં સર્વ પ્રકારનું સુંદરપણું અનુભવાય છે, તે આ અનુભવાતું સૌન્દર્ય આત્માના જ્ઞાનરૂપજ છે, તેથી આત્મા સર્વદઃ પ્રેમ રૂપે અવસ્થિત છે. ॥ ૧૫૨ ॥

વિવેચન:—સર્વત્ર સામાન્યભાવે અનિષ્ટ કે ઇષ્ટના વિકલ્પના અભાવ યુક્ત પ્રેમનો શુદ્ધ અનુભવ થાય છે. તેથી તત્વજ્ઞો કહે છે કે વસ્તુઓમાં અનુભવાતું સુંદરપણું આત્માના અનુભવ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. જ્ઞાન અને આત્માનું તદ્દાત્મ્યભાવનું એકત્વ હોવાથી આત્મા અને જ્ઞાન પણ પ્રેમ રૂપજ છે. અને તેના સંયોગ સંબંધી જડ વા ચેતન દ્રવ્ય પદાર્થો કે જે જ્ઞાનમાં જોયરૂપે થતા હોવાથી તેમાં પ્રેમસ્વરૂપવ પ્રેમયોગીઓના આત્મામાં અનુભવાય છે. ॥ ૧૫૨ ॥

સર્વ કર્ત્તવ્યમાં પ્રેમ એ મહા કર્ત્તવ્ય છે.

પરસ્પરોપકારાય, સત્પ્રેમૈવ પ્રિયંકરમ્ ।

પ્રાકટયં તસ્ય કર્ત્તવ્યં, સર્વકર્ત્તવ્યકર્મસુ ॥૧૫૩॥

અર્થ:—પરસ્પર એકં બીજાને ઉપકાર કરવા માટે સત્ય પ્રેમજ પ્રિયંકર છે. માટેજ સર્વ કરવા યોગ્ય કાર્યોમાં તે પ્રેમનું પ્રગટભાવે કરવું તેજ મહાન કર્ત્તવ્ય છે. ॥ ૧૫૩ ॥

પ્રેમમાં મૃત્યુ થાય તો સાઝું.

સત્પ્રેમણિ વરં મૃત્યુઃ, પ્રેમાઽભાવેન જીવનમ્ ।

અમૃતત્વં પરં પ્રેમ, આત્મજ્ઞાનેન લભ્યતે ॥૧૫૪॥

અર્થ:—સત્યપ્રેમમાં જો કદાપિ મૃત્યુ થાય તો પણ તે સાઝું છે. પણ પ્રેમવિનાનું જીવન મૃત્યુ કરતાં પણ વધુ દુઃખદાયક થાય છે તેથી અમૃતપણાનો પ્રાગટ્યકારક પ્રેમ અત્યંત શ્રેષ્ઠ છે તે શ્રેષ્ઠપ્રેમ આત્માના સ્વરૂપમય જ્ઞાનથી પ્રાપ્ત થાય તે છે. ॥ ૧૫૪ ॥

વિવેચન:—સર્વ કોઈ જીવાત્માને જીવવું પ્રિય હોય છે. પણ સંસારની અનેક ઉપાધિ-આધિ-વ્યાધિનો સંયોગ થતાં જીવાત્માઓ જીવનનો ત્યાગ કરવા એટલે મૃત્યુને વહાલું ગણવા તૈયાર થાય છે. અહીં વિચારવાનું કે મૃત્યુને ઇચ્છવું અને જીવન ઉપર કંટાળો લાવવો તે સમજી જ્ઞાનીને લાયક નથી. પરંતુ સત્ય તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે તેમજ ધર્મના સત્ય અનુષ્ઠાનોના પાલન માટે પ્રેમ રાખવો તે અવશ્ય યોગ્ય છે. આત્મ ધ્યાનમાં ધ્યેય ઉપર શુદ્ધ પ્રેમ રાખતાં કદાપિ મરણ આવે-દશ પ્રાણનો ત્યાગ કરવાનો પ્રસંગ પણ આવે તો પણ તેવા ધર્મના સાચા પ્રેમમાં આનંદથી સમાધિસ્થ-મરણ થાય તે અવશ્ય શ્રેષ્ઠ મરણ છે. ધર્મપ્રેમ વિનાનું જીવન જીવવું તે મૃત્યુ કરતાં પણ ભયંકર છે. કારણ કે લોકમાં હાંસી થાય છે અને વ્રત પ્રતિજ્ઞા કે શ્રદ્ધા ઉપર પ્રેમનો અભાવ-અરૂચિવાળું જીવન મરણ કરતાં પણ ભયંકર દુઃખ અપનાડું થાય છે, અને કર્મ-મળથી આત્માને દુર્ગતિમાં પાડનારૂં બને છે. અમૃતરસ સમાન લોકોત્તર પ્રેમ જ્ઞાન વિના સંભવતો નથી માટે પ્રેમપૂર્વક જ્ઞાનનો અભ્યાસ કરવો અને ગુરુજનોની પ્રેમ પ્રમોદપૂર્વક સેવા કરવાથી સમ્યગ્જ્ઞાન અને દર્શનનો આત્મપ્રકાશ મળે છે. ॥ ૧૫૪ ॥

પ્રેમથી મૈત્રી અને મૈત્રીથી સમાધિ થાય છે

સર્વજીર્વૈઃ સહ પ્રેમ, મૈત્રીભાવાય જાયતે ।

તતઃ સમત્ત્વસંલાભાત્, સમાધિર્જાયતે સતામ્ ॥૧૫૫॥

અર્થ:—સર્વ જીવો સાથે જે પ્રેમ થાય તે મૈત્રીભાવને માટેજ થાય છે. તે મૈત્રીભાવ સમત્વની પ્રાપ્તિ માટે થાય છે- સમત્વથી સંતપુરુષો સમાધિ પામે છે. ॥ ૧૫૫ ॥

વિવેચન:—ભવ્યાત્મા જીવ સર્વ જીવોની સાથે આત્મભાવનાના પ્રેમથી મૈત્રી સંબંધ બાંધે છે. તેના પ્રેમ સંબંધથી સર્વ જીવોનું હિત ચિંતવતાં ઉચ્ચત્વ અને નીચત્વનો ભેદ નષ્ટ થતાં મૈત્રીભાવ જાગે છે. તે મૈત્રીભાવથી સમભાવ સર્વ જીવો ઉપર થવાથી દ્વેષનો અને વૈર વિરોધનો નાશ થાય છે. તે વીતરાગભાવથી સર્વથા સર્વ પ્રકારના ફલેશનો નાશ થવા રૂપ સમાધિધ્યાનયોગ સંત પુરુષો પામે છે. કહ્યું છે કે:— “મૈત્રીભાવોંયતો નિત્યં, શુભો ભાવઃ પ્રજાયતે । તતો ભાવોદકાજ્ઞન્તોર્દ્વેષાગ્નિરુપશમ્યતિ ॥૮॥ (શાસ્ત્ર

વાર્તા સમુચ્ચય) અર્થ:-સર્વ આત્માઓની સાથે મૈત્રીભાવ થવાથી નિરંતર આત્મામાં શુભ અને ક્રમે કરીને શુદ્ધભાવ પ્રગટ થાય છે. તેવા શુદ્ધ અને શુભ ભાવ કે જે રાગ દ્વેષના અભાવવાળા હોય છે તે સમભાવ રૂપ સમત્વમય હિમાચળના જળપ્રવાહ સમાન શિતળતા યુક્ત હોવાથી તે સમત્વથી દ્વેષરૂપ જે અગ્નિ-રાગદ્વેષ ક્રોધ રૂપ જે અગ્નિ હોય તેને નાશ કરે છે. જ્યારે રાગદ્વેષ રૂપ અગ્નિનો આત્માથી વિયોગ થાય છે ત્યારે સમત્વના અભાવ રૂપ સમાધિ-આત્માની સ્વરૂપ રમણતામાં સ્થિરતા પ્રાપ્ત થાય છે. ॥ ૧૫૫ ॥

તે સમાધિથી જે લાભ થાય છે તે કહે છે.

યત્રાત્મૈવ પરાત્માઽસ્તિ, વેદ્યતેઽનુભવઃ સ્વતઃ ।

શુદ્ધપ્રેમ્ણઃ સમાધિસ્તુ, જાયતે નાઽન્ન સંશયઃ ॥૧૫૬॥

અર્થ:-જ્યાં આત્મા તેજ પરમાત્મા છે એવો અનુભવ આત્મા સ્વ સ્વરૂપથી વેદ્ય છે. ત્યાંજ શુદ્ધપ્રેમ પ્રગટ થયેલો હોવાથી સમાધિ થાય છે. તેમાં જરા પણ સંશય રાખવાનો નથી. ॥ ૧૫૬ ॥

પૂર્વ સંસ્કારથી ઉત્પન્ન થયેલ પ્રેમ છાનો રહેતો નથી.

પૂર્વસંસ્કારજં પ્રેમ, ગુપ્તં નૈવ કદા જ્ઞવેત્ ।

દૃષ્ટ્વા પરસ્પરં શીઘ્રં, પ્રેમી પ્રેમ્ણોપલક્ષ્યતે ॥૧૫૭॥

અર્થ:-પૂર્વના સંસ્કારથી ઉપજેલો પ્રેમ કદાપી ગોપાવી શકતો નથી. પ્રેમીઓ પરસ્પર જોઈને એકહમ પ્રેમવડે ઓળખી લે છે. ॥૧૫૭॥

વિવેચન:-જીવાત્માઓમાં અનેક પૂર્વનાભવપરંપરાથી પ્રેમસ્નેહના સંસ્કારોરૂપે થયેલી વાસનાઓ વડે મેળાપ થતો હોવાથી એકબીજાના સુખદુઃખમાં ભાગ લેવાતો હોય છે ત્યાં પ્રેમના સંસ્કાર પડે છે અને તેથી તેમાં દૃઢતરતા થાય છે. તે એટલા સુધી દૃઢ થાય છે કે એકબીજાનો વિયોગ એકબીજા સહન કરી શકતા નથી. આવો પ્રેમ કદાપિ કાળે ગુપ્ત છાનો રહી શકતો નથી. કારણ કે પ્રેમના પરસ્પર જે ગાઢ સંસ્કારો પડેલા હોય છે તે એકબીજાની દૃષ્ટિ પરસ્પર પડવાથી તેઓ પ્રેમના બળથી વિનાવિલાંબે એકહમ ઓળખી કાઢે છે. કારણ કે પૂર્વ પ્રેમની જે સંસ્કારમય સાંકળ હોય છે તે એકબીજાને ઉજ્જોષન કરી અકસ્માત પ્રેમીજનો બનાવે છે. જેમકે અનાર્થ દેશમાં જન્મને ધારણ કરનાર આર્દ્રકુમાર જ્યારે પોતાના પિતાની પાસે બેઠેલા છે ત્યારે ભરતખંડના રાજવી શ્રેણિકરાજાના રાજ્યના વેપારીઓ કેટલીક ભેટ ધરવા માટે વસ્તુઓ લઈને આવ્યા તેમના મુખેથી અભયકુમાર કે જે શ્રેણિકમહારાજના પાટલી કુવર અને અમાત્ય હતા તેમનું વર્ણન સાંભળી આર્દ્રકુમારને અભયકુમાર ઉપર બહુજ પ્રેમ ઉભરાઈ આવવાથી તેમના માટે હીરા માણેક મોતી વિગેરે ભેટ વસ્તુઓ મોકલે છે. અને કહેવરાવે છે કે હું આજથી અભયકુમારનો પરમ મિત્ર છું. નજર સમક્ષ પણ માણસ કહી

૯૬

પ્રેમગીતા

આવ્યા નથી છતાં પણ આટલો પ્રેમ નામ સાંભળવા માત્રથી ઉત્પન્ન થાય છે. તે પૂર્વ ભવના સંસ્કારથીજ થયો છે. પછી વ્યાપારીઓ બધા પોતાને દેશ પાછા આવ્યા અને અભય કુમારને ભેટ મોકલેલી વસ્તુઓ સોંપી દીધી. ત્યારે અભયકુમારે વિચાર્યું કે આર્દ્રકુમારે મને જોયો પણ નથી. છતાં પ્રેમનું કારણ પૂર્વભવના સંસ્કાર જાણી વિચારવા લાગ્યા કે જરૂર આ આત્મા ભવ્યાત્મા છે અને ચારિત્ર વિરાધનાને લીધે અનાર્ય દેશમાં જન્મેલ છે. તેને સત્ય સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવવા માટે અભયકુમારે એક સુવર્ણમય :જિનપ્રતિમા તૈયાર કરાવી હીરા માણેક મોતી વિગેરે આભૂષણોથી અલંકૃત કરી અને તે દેશમાં જનારા વ્યાપારીઓ સાથે આર્દ્રકુમારને ભેટ મોકલી આપી અને કહ્યું કે ‘મારી ભેટ એકાંતમાં આર્દ્રકુમારને આપશો.’ વ્યાપારીઓએ પણ ભેટ વસ્તુ એકાંતમાં આર્દ્રકુમારને સોંપી. જ્યારે આર્દ્રકુમાર ભેટ વસ્તુને દેખે છે ત્યારે મુંઝાય છે કે આ કેમ આભૂષણ છે કે શું છે? પણ ઘણા વિચારે અને મંથન પછી તેમને લાગ્યું કે આ વસ્તુ મેં ક્યાંક જોઈ છે એમ ઉઠાપોહ થતાં અપાય (અવાય) રૂપે પૂર્વના ત્રીજા જન્મની મર્યાદા સુધીનું જાતિ સ્મરણ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું અને પોતાની પૂર્વભવની અવસ્થા પ્રત્યક્ષ અનુભવાણી તેથી નિશ્ચય કર્યો કે આર્ય દેશમાં જઈ મારે દિક્ષા અંગીકાર કરવી. પછી પોતે ત્યાંથી નીકળી આર્ય દેશમાં ભરૂચ બંદરે આવ્યા અને પ્રતિમાની યોગ્ય વ્યવસ્થા કરી સ્વયંદીક્ષા લીધી. આવો પ્રેમ પૂર્વના સંસ્કારો લીધેજ જાત થાય છે. આવી રીતે પ્રેમ સ્વરૂપ શુદ્ધ રહેતું નથી ॥૧૫૭॥

મન કાયા અને ધન ઉપરનો પ્રેમ એ તુચ્છપ્રેમ છે

મનોવાકાયવિત્તાદિ, તુચ્છં નાસામલાદિવત્ ।

સ્વતન્ત્રં સર્વદોત્કૃષ્ટં, શુદ્ધપ્રેમ સદા સ્તુમઃ ॥૧૫૮॥

અર્થ:—મન વચન કાયા અને ધનાદિકની ઉપર જે પ્રેમ કરાય છે તે નાસિકાના મેલ જેવો તુચ્છ છે. અને જે શુદ્ધપ્રેમ તે સ્વતંત્ર અને સદા ઉત્કૃષ્ટ હોવાથી અમે તેની સ્તુતિ કરીએ છીએ. ॥૧૫૮॥

પ્રેમમાં જગત્ નિર્દોષ છે.

શુદ્ધપ્રેમણિ નિર્દોષં, વિશ્વં સર્વં સ્વભાવતઃ ।

વસ્તુતસ્તુ સ્વભાવેન, જ્ઞાયતે પ્રેમયોગિભિઃ ॥૧૫૯॥

અર્થ:—સાચા પ્રેમયોગીઓને શુદ્ધપ્રેમમાં આપું જગત સ્વભાવથી નિર્દોષ છે કારણ કે વસ્તુતઃ તેઓ નિર્દોષ અને શુદ્ધ છે.

વિવેચન:—જગતમાં જે પ્રેમયોગીઓ રહેલા છે તેઓ વિષય કષાયથી મુક્ત હોવાથી સર્વ જગતના પ્રાણીઓ ઉપર રાગ કે દ્વેષ વિનાના છે તેના યોગથી સમભાવ વડે સર્વને મિત્રભાવે જાણે છે. શુદ્ધપ્રેમમાં સર્વની સાથે ઉપકાર માટે પ્રવૃત્તિ કરતાં સર્વ ઉપર સમાનતાથી

દેખે છે. અને સર્વ વિશ્વને સ્વભાવથી સત્તામાં રહેલા શુભધર્મવડે શુદ્ધ પ્રેમમયજ બાણું છે. કારણ કે સર્વ જગતની વસ્તુઓ કે જે ચૈતન્યધર્મમય છે. અને અચૈતન્ય-જડ સ્વભાવમય છે. તે પોતાના સહજ સ્વભાવથી વર્તી રહેલી હોવાથી પર એટલે અન્ય ધર્મ સ્વભાવને ભજતી જ નથી તેથી સ્વભાવથી શુદ્ધ છે. તેથી નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ સ્વભાવને પ્રાપ્ત થએલા પ્રેમયોગીઓ આત્માના પ્રેમમય અનુભવમાં સર્વ જગતને નિર્દોષ સ્વભાવથી બાણું છે. કારણ કે વસ્તુઓનો જે સ્વભાવ છે તે સ્વભાવની સહાયતાથી પ્રેમયોગીઓવડે સર્વ જગત નિર્દોષ અનુભવાય છે અને સ્વાર્થીઓની દૃષ્ટિમાં વિકાર હોવાથી જગતને વિકારી માને તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. કહેવાય છે કે, “યથા દૃષ્ટિઃ તથા સૃષ્ટિઃ” જેની જેવી દૃષ્ટિ હોય તેવા રૂપે જગતને દેખે. શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓની દૃષ્ટિમાં કામ ક્રોધ માન માયા લોભ વિગેરે વિકારના યોગનો અભાવ હોવાથી સર્વ જગત પ્રેમમયજ લાસે છે ॥૧૫૯॥

પ્રેમીઓ પરસ્પરના દોષ જોવા નહિ.

સર્વત્ર પ્રેમિભિર્દોષા, દૃષ્ટવ્યા ન પરસ્પરમ્ ।

एक एव प्रभुर्वीरो, विज्ञाय सर्वदेहिनाम् ॥૧૬૦॥

અર્થ:—સર્વ સ્થાને પ્રેમીજનોએ પ્રેમીઓના પરસ્પર દોષો જોવા જોઈએ નહીં કારણ કે સર્વ પ્રેમીઓના હૃદયમાં એકજ વીર પ્રભુ વ્યાપકભાવે રહ્યા છે તેમ સમજવું. કોઈની ઉપર દોષ જોવા પ્રવૃત્તિ ન કરવી. ॥ ૧૬૦ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સર્વત્ર પ્રેમીજનોથી કોઈ પણ દોષ જોવાયજ નહીં. તો પછી જેઓ આત્મપ્રેમી હોય, પરમાત્મપ્રેમી હોય અને સર્વ જગત ઉપર પ્રેમ રાખનારા હોય. તેઓમાં દોષ-પાપની શંકા કરાયજ કેમ? જેઓ વિશ્વપ્રેમીઓ હોય તેઓમાં દોષ હોયજ નહીં. તેમજ તેઓ કોઈનામાં દોષ જોતા નથી. તેઓ સર્વ જીવાત્માઓમાં આત્મપ્રદેશની સાથે હૃદયકમલ મધ્યમાં પરમાત્મા મહાવીર વસેલા હોય છે એટલે સર્વ જીવાત્માના આઠ રૂચક પ્રદેશ પરમ શુદ્ધ નિરાવરણ હોવાથી પરમાત્માના સ્થાન રૂપે છે. તેમ માને છે. આ કારણે સર્વ આત્મા સમાન હોવાથી સર્વ પ્રત્યે પ્રેમયોગીઓ સરખો પ્રેમ વિકસાવે છે તેથી સર્વ આત્માઓને પરમાત્મા સમાન માની તેઓની ઉપર પૂજ્યત્વભાવે શુદ્ધ પ્રેમ કરવો જોઈએ. સર્વના હિતમાટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. ॥ ૧૬૦ ॥

નીતિના પ્રેમથી માણસ કામવાસનાને જીતે છે.

કામાદિવાસનાજેતા, પ્રેમપાત્રં ભવેજ્જનઃ ।

નીતિપ્રેમપ્રભાવેણ, મર્યાદા પ્રેમતાં શ્રયેત્ ॥૧૬૧॥

અર્થ:—કામાદિની વાસનાઓને જીતનારા વસ્તુતઃ પ્રેમ કરવા યોગ્ય પાત્ર સ્વરૂપે સમજવા, અને નીતિમય જે પ્રેમ છે તેના પ્રભાવથી પ્રેમની મર્યાદા ધરાય છે. ॥૧૬૧॥

વિવેચન:—કામાદિવાસના જીવોમાં અનાદિકાળથી આત્મી આવે છે તેથી જીવો તેના ભોગમાં અત્યંત આસક્ત હોય છે. તે પશુ અનાદિ કાળથી આત્મા સાથે મોહરૂપે રહેલી વાસના છે. તેને જ્ઞાનચારિત્રના શ્રદ્ધામય અભ્યાસથી, ગુરુની કૃપાથી જીવો જીતે છે અને મોક્ષ માર્ગમાં ગમન કરવાની અભિલાષાવાળા કામાદિક સર્વ વાસનાને જીતવા તથા ક્રોધાદિક કષાયવાસનાને જીતવા પ્રયત્ન કરી રહ્યા હોય છે અને તેના અભ્યાસથી વિજયને પ્રાપ્ત કરે છે. કહ્યું છે કે “**बिभेषि यदि संसाराद्, मोक्षमार्गं च कांक्षसि । तदेन्द्रियजयं कर्तुं स्फोरय स्फोरय पौरुषम् ॥ ૧ ॥**” જે તું સંસારથી ભય પામ્યો હોય, મોક્ષના સુખની અભિલાષાવાળો હોય, મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરવા તૈયારી કરવી હોય તો પ્રથમ તું ઉન્માદતાને પમાડવામાં પ્રવીણ એવી પાંચ ઇન્દ્રિયોને જીતવા માટે મહાન પરાક્રમ વિકસાવ. ॥ ૧ ॥ આવી કામાદિકની વાસનાને ત્યાજ્ય બાણી જે તે ઉપર વિજય મેળવે છે તે માણસ જ વસ્તુતઃ પ્રેમ કરવા યોગ્ય-પાત્ર બને છે. એટલે નીતિમય જે પ્રેમ હોય તેના પ્રભાવથી યુક્ત જે મર્યાદા તેજ સત્ય પ્રેમને આશ્રય આપે છે. ॥ ૧૬૧ ॥

પરિપક્વ પ્રેમથી વ્યાપક પ્રેમ થાય છે.

परिपक्वमहाप्रेम्णो, व्यापकપ્રેમ જાયતે ।

વ્યાપકપ્રેમલાભેન, મવેત્પ્રેમી રસેશ્વરઃ ॥૧૬૨॥

અર્થ:—પરિપક્વ મહા પ્રેમથી, વ્યાપક પ્રેમ થાય છે તે વ્યાપક પ્રેમના લાભથી પ્રેમયોગી રસેશ્વર બને છે. ॥ ૧૬૨ ॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગી રસેશ્વર બને છે એટલે શાંત સુધારસમય પૂર્ણ પ્રેમથી વ્યાપક બને છે. ॥ ૧૬૨ ॥

પ્રેમથી આસ્તિકલાવની વિચારણા પ્રગટે છે.

वैराग्यस्यापि वैराग्य-मास्तिकस्य विचारणा ।

પ્રેમૈવ વ્યાપકં બ્રહ્મ, સ્તુવે પૂર્ણરસેશ્વરમ્ ॥૧૬૩॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીને વૈરાગ્યના વૈરાગ્યરૂપ આસ્તિક્યલાવની વિચારણા પ્રેમવડે પ્રગટે છે આ કારણથી અમે સર્વત્ર વ્યાપક પ્રેમમય બ્રહ્મ તે રૂપ જે રસેશ્વર છે તેની સ્તુતિ કરીએ છીએ. ॥૧૬૩॥

વિવેચન:—જગતમાં પ્રેમયોગીને વ્યાપકલાવે વિસ્તારાતો પ્રેમ વૈરાગ્યનો પશુ વૈરાગ્ય છે. એટલે સંસારમાં દુઃખના કારણે દુઃખગર્ભિત વૈરાગ્ય સર્વ સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય, તિર્યચ, મનુષ્ય, દેવ તથા નારક જીવોને થાય છે કારણ કે ક્રોધને દુઃખ પ્રિય નથી. તે પ્રથમ પગથીઆરૂપ છે. તેવા વૈરાગ્યથી રંગાએલા જીવને સુખના સાધન પ્રાપ્ત થતાં વૈરાગ્ય ઉડી જાય છે. પરંતુ વૈરાગ્યયોગે જ્ઞાની સદ્ગુણની ઉપાસના કરતાં દુઃખના

પ્રેમભું ફળ

૯૯

કારણો અને સુખના કારણોનો અનુભવ જ્ઞાનપૂર્વક થતાં ભવ્યાત્માઓને જ્ઞાનગર્ભિત વૈરાગ્ય થાય અને સંસારના સ્વરૂપનો વાસ્તવિક ઓધ થાય તેના યોગે જે સંવેગ નિર્વેદમય જ્ઞાનગર્ભિત વૈરાગ્ય થાય તે સત્ય શુદ્ધ વ્યાપક પ્રેમમાં ઉપાદાન કારણ અવશ્ય બને છે, કહ્યું છે કે,

સુરનર સુખ જે દુઃખ કરી લેખવે, વંછે શીવસુખ એક સુગુણનર.

ખીન્નું લક્ષણ તે અંગી કરે, સાર સંવેગ શું ટેક સુગુણનર.

શ્રી જીનવર વચન વિચારીએ. ॥૧॥

નારક ચારક સમ ભવ ઉભયો, તારક જાણીને ધર્મ સુગુણનર,

ચાહે નીકળવું નિર્વેદ તે, ત્રીજી લક્ષણ મર્મ સુગુણનર.

શ્રી જીનવર વચન વિચારીએ. ॥૨॥

શ્રી યશોવિજયજી મહારાજ સમ્યક્ત્વની ઉપરની સજ્જાયમાં જણાવે છે કે સંસારમાં રહેલા પ્રાણીઓ સુખના અભિલાષી છે. તેઓમાં અજ્ઞાનતા મિથ્યાત્વરૂપ વિપરીત બુદ્ધિથી વિષય ભોગની અભિલાષા વર્તે છે. તેથી દેવેન્દ્રો ચક્રવર્તી તથા વાસુદેવ વિગેરેના પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષય ભોગોમાં સુખ માની રહ્યા છે પણ તે સુખ ક્ષણિકતાધર્મવાળું હોવાથી નાશવંત છે અને તે સુખની અભિલાષામાં જે પાપકર્મનો બંધ જીવેને પડે છે. તે અનંતગણા દુઃખપૂર્વક ભોગવે પડે છે. તેનું જ્ઞાન ગુરૂની ઉપાસના કરતાં આત્માને જ્યારે થાય છે ત્યારે સહજે મળેલા સુખો પણ જ્ઞાનયોગીને દુઃખરૂપ જ લાગે છે અને એક અવ્યાખ્યાધ નિર્વિકલ્પ નિત્યાનંદમય મોક્ષ (શિવ) સુખની જ અભિલાષા રહે છે. આવી અભિલાષા તે સંવેગરૂપ જ્ઞાન ગર્ભિત વૈરાગ્ય કહેવાય છે. ખીજો નિર્વેદ નામનો ભાવ વૈરાગ્ય છે તે એવો છે કે સંસારમાં પ્રાણીમાત્રને કર્મ સંબંધના યોગે દેવત્વ, મનુષ્યત્વ, તીર્થંકરત્વ નારકત્વની ગતિ અને તેવા તેવા કર્મ વિપાકોદય અનુસારે સુખ અને દુઃખનો સંયોગ સંબંધ અવશ્ય ભોગવવો જ પડે છે. તેથી તે સંસાર બંધીખાના સમાન (જેલ સમાન) દુઃખમય અને પરતંત્રતાવાળો છે. આવો વિવેકમય ઓધ ગુરૂની ઉપાસના કરતાં ભવ્ય જીવાત્માઓને થાય છે. તેથી સંસાર ઉપર અભાવ અને મોક્ષ ઉપર પ્રેમભાવ જાગે છે. જગતના સર્વ જીવો ઉપર પક્ષપાત વિનાનો સરખો બંધુમય પ્રેમભાવ જાગે છે તે નિર્વેદ મહાવૈરાગ્ય કહેવાય છે. તેવા મહાન વૈરાગ્યથી આત્માને પરોક્ષ એવા પરમાત્માના ઉપદેશમાં પ્રેમમય શ્રદ્ધારૂપ આસ્તિક્યતા પ્રગટે છે. તેનું લક્ષણ આ પ્રમાણે શાસ્ત્રોમાં જણાવ્યું છે.

“જે જિન ભાખ્યું તે નહિં અન્યથા, એહવો જે દઢ રાગ સુગુણનર.

તે આસ્તિકતા લક્ષણ પાંચમું, કરે ક્રુમતિનો એ ભંગ. સુ. શ્રી જીનવર વચન વિચારીએ. ॥ ૩ ॥ જે કેવલી ભગવંત જીનેશ્વરોએ કહ્યું છે. ઉપદેશનું છે તે જરા પણ ફેરફાર વિના અવશ્ય થવાનું છે આવો જે નિશ્ચય કરવામાં આવે તે શુદ્ધ આસ્તિક્યતા (શ્રદ્ધા) રૂપ સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. આવી શ્રદ્ધા આપણી ક્રુમતિ (અજ્ઞાનતા)

અથવા મિથ્યાત્વનો સમૂળથી નાશ કરે છે. આવા આસ્તિક્યભાવવડે સર્વ જગતના જીવો પ્રત્યે સમાન ધર્મના સંબંધથી બધુત્વભાવે મિત્રતામય શુદ્ધ પ્રેમથી યુક્ત આત્મ સ્વરૂપ જે અદ્વૈતમય છે, તે સર્વ અખિલ પ્રજામાં જગતમાં વ્યાપકભાવે પ્રકાશે છે. આવો જે તારક ભાવનો જગતના કલ્યાણમય પ્રેમયોગ છે તેને અમે વારંવાર કાયાથી વંદના પૂર્વક સ્તુતિ કરીએ છીએ. ॥ ૧૬૩ ॥

વ્યાપક પ્રેમને અને સર્વ જીવોને નમસ્કાર.

एकेन्द्रियादि जीवेषु, व्यापकाय नमो नमः ।

सर्वजातीयजीवेभ्यो-नमः प्रेमविलासतः ॥ ૧૬૪ ॥

અર્થ:—એકેન્દ્રિયાદિ જીવોમાં નિત્ય વ્યાપકભાવે રહેલા પ્રેમને અમારો વારંવાર નમસ્કાર થાઓ. કારણ કે સર્વ જગતના જીવોથી વ્યાપક એવા પ્રેમનો વિલાસ પ્રગટ થાય છે તેથી તે જીવોને પણ નમસ્કાર થાઓ. ॥ ૧૬૪ ॥

સર્વ જીવો પ્રેમરૂપી હોવાથી પરમાત્મા છે.

सर्वजीवाः परात्मानः, सत्तया प्रेमरूपिणः ॥

अतस्तेषां नमस्कारो, भवत्वेव मुदा सदा ॥ ૧૬૫ ॥

અર્થ:—સર્વ જીવો સત્તાથી પ્રેમ રૂપી પરમાત્માઓ જ છે. તેથી તેઓને કરાતો નમસ્કાર સદા સર્વદા આનંદ આપનારો થાઓ એમ યોગીઓ માને છે. ॥ ૧૬૫ ॥

વિવેચન:—જગતમાં જે પ્રાણીઓ છે તે સર્વે ચૈતન્યસ્વરૂપ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય, ઉપયોગ વિગેરે ગુણ સ્વભાવ યુક્ત જ છે. તે ચૈતન્ય જો તેમાં ન હોય તો જડ પુદ્ગલ જેવા ગણાય. આ ચૈતન્ય આત્માનો પરમ શુદ્ધ સહજ સ્વભાવ જ છે અને તે જીવોમાં તાદાત્મ્યભાવે નિત્યરૂપે સર્વદા વિદ્યમાન જ છે. તે ચૈતન્ય સ્વરૂપથી આત્મા કદાપિ ભિન્ન થતો જ નથી, ગુણ સ્વભાવો જે જે દ્રવ્યમાં રહેલા હોય તે યાવદ્ દ્રવ્યભાવિ ભાવે રહેલા હોય છે, એટલે તે દ્રવ્યની અવસ્થાનતા સુધી કાયમ જ રહે છે, આ આત્મસ્વરૂપ જ્યારે સર્વ કર્મમળ દૂર થાય છે ત્યારે પૂર્ણભાવે સ્વયં ચૈતન્યરૂપ ગુણો જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર વીર્ય ઉપયોગરૂપે પ્રકાશિત થાય છે. તેના યોગે તે શુદ્ધ પરમપ્રજ્ઞ પરમાત્મા કહેવાય છે વળી તેવું સ્વરૂપ સર્વ જીવોમાં રહેલું છે. પરંતુ કર્મમળથી અવશયું હોવાથી અપ્રકાશક છે એટલે સત્તાએ મૂળ સ્વભાવે રહેલું છે. કહ્યું છે કે, “આકારરહિતં શુદ્ધં, સ્વસ્વરૂપે વ્યવસ્થિતમ્ ॥ સિદ્ધમણ્ડુગોપેતં । નિર્વિકારમ્ નિરંજનમ્ ॥ ૨૧ ॥ તત્સમાનં નિજાત્માનં, રાગદ્વેષવિવર્જિતમ્ । સહજાનન્દચૈતન્યમ્, પ્રકાશયતિ મહાયશા ॥ ૨૨ ॥ (પરમાનંદપંચવિંશતિ) શ્રી યશોવિજયજી વાચકવરે રૂપ રસ ગંધ સ્પર્શ શબ્દ તથા આકાર રહિત અને પરમ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપે વ્યવસ્થાવંત સિદ્ધ પરમાત્માના આઠ ગુણોથી યુક્ત, વિકાર વિનાના નીરં-

જન એવા જે સિદ્ધ પરમાત્મા સમાન સત્તાએ જેમનું સ્વરૂપ રહેલું છે તેમજ સ્વભાવથી રાગ, દ્વેષ, મોહમાયાથી રહિત સહજ સ્વરૂપ છે તેમજ સહજ ભાવે આનંદમય સ્વાધીન જ્ઞાનમય ચૈતન્યવંત સર્વ આત્માઓ છે એમ મહાન યશવાળા પરમાત્મા તીર્થંકર કેવળી ભગવંતોએ પ્રકાશ્યું છે. તેવું પરમ સ્વરૂપ જીવોમાં સત્તાએ અવિચ્છિન્નભાવે, સર્વ આત્મામાં રહેલું છે. તેમજ પરમ શુદ્ધ એવો પ્રેમ સ્વભાવનો પરિણામ પણ સત્તાથી તીરો-ભાવે આત્મામાં રહેલો છે તેથી અવશ્ય સર્વને વંદનીય છે. આમ સર્વ આત્મા સ્વાત્મગુણો વડે યુક્ત હોવાથી તેમને કરાતો નમસ્કાર સદા આનંદ માટે યાય છે.

સર્વ જીવોને નમસ્કાર.

નમોઽસ્તુ સર્વજીવેભ્યઃ, પ્રેમ્ણા સર્વત્ર સર્વદા ।

આત્મૈક્યં નિર્વિકલ્પં ય-તદ્ભૂયાઙ્જૈનશાસનમ્ ॥૧૬૬॥

અર્થઃ—સર્વ સ્થાનમાં રહેલા સર્વ જીવાત્માઓને પ્રેમવડે સર્વકાળમાં મારો નમસ્કાર થાઓ. કારણ કે જ્યાં નિર્વિકલ્પ ભાવથી સર્વ આત્માઓનું એકત્વ મનાય છે. તે વિજયવંત જૈનશાસન સમજવું. ॥૧૬૬॥

વિવેચન:—આ આખાએ ચરાચર બ્રહ્માંડ જગતમાં અવસ્થિત રહેલા સર્વ જીવાત્માઓ કે જે સત્તાએ સ્વભાવથી ચૈતન્યમય પ્રાણોને સદા ધારણ કરનારા છે શાશ્વતઃપ્રાણોને ધારણ કરનારા છે તે સર્વ બ્રહ્મસ્વરૂપ આત્માઓને શુદ્ધ પ્રેમયુક્તભાવવડે સર્વ કાળમાં જ્યાં જ્યાં અવસ્થિત હોય ત્યાં ત્યાં મારો નમસ્કાર થાઓ. કારણ કે તે સર્વ આત્માઓનું સ્વરૂપ સ્વભાવના કારણે એકત્વભાવમય સમાનપણુવાળું હોવાથી નિર્વિકલ્પ ધ્યાનવડે એટલે સંકલ્પ વિકલ્પના ત્યાગપૂર્વક ધ્યાન કરતાં શાસ્ત્ર અનુભવ વિચારતાં સમજાય છે તેવા સ્વરૂપે સર્વદા વિજયવંત વિદ્યમાન પરમાત્માએ પ્રકાશ કરેલું જૈનશાસન એટલે જૈનાગમ શાસ્ત્ર દ્વાદશાંગરૂપ વિજયવંત છે. તેની આજ્ઞાવડે સર્વ આત્માઓને આપણા આત્માસમાન એક સ્વરૂપે માનીને પરમાત્મ સ્વરૂપ આત્માઓને નમસ્કાર કરો. ॥૧૬૬॥

પ્રેમથીજ ચારિત્ર ધર્મનું અસ્તિત્વ છે.

પ્રેમપૂર્વકચારિત્ર-ધર્માસ્તિત્વં કલૌ મતમ્ ।

અતઃ પ્રેમૈવ ચારિત્રં, પ્રાપ્યતે સર્વસાધુભિઃ ॥૧૬૭॥

અર્થઃ—આ કલિકળમાં ચારિત્રધર્મનું અસ્તિત્વ પ્રેમપૂર્વક જ પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી સર્વ સાધુઓવડે પ્રેમવડેજ ચારિત્રધર્મ જ્ઞાનધર્મ શ્રદ્ધાધર્મ પાળી શકાય છે ॥૧૬૭॥

વિવેચન:—આ ભયંકર કલિકાલરૂપ પાંચમા આરામાં જીવોને વિતરાગભાવે ચારિત્ર પરિણામ થઈ શકતા નથી. તેથી દેવગુરુ અને ધર્મ ઉપર આ અમારા હિતકર છે એવા પ્રેમ રાગથી તે જીવો વીતરાગદેવ તથા ગુરુની ઉપાસના કરે છે, પરિચય કરે છે, તે રાગરૂપ પ્રેમ

પૂર્વક સંભવે છે. ગુરુ ઉપર હિતકર ભાવનો પ્રેમજ્ઞે જીવાત્માને થાય તો ગુરુની સેવા કરી ગુરુ પાસેથી શાસ્ત્ર શ્રવણ કરી વીતરાગ પરમાત્માને યોગ્યે, ધર્મ સ્વરૂપને જાણે, સામાયિક, પૌષ્ઠ, દેવપૂજા ભક્તિ કરે, જ્ઞાન જાણે, તત્ત્વનો જોધ મેળવે, યથાશક્તિ તપ જપ નિયમ કરે અને વિષયલોગના ત્યાગ કરવારૂપ પંચ મહાવ્રતમય ચારિત્ર્ય પણ ગુરુની દાક્ષિણ્યતાથી પ્રેમથીજ લઈ શકે અને પાળી પણ શકે. આ કલિકાળમાં ચારિત્ર્ય ધર્મ, સમ્યક્ત્વ ધર્મ, ઉપાસનાધર્મ, ભક્તિધર્મનોયોગ પ્રેમથીજ સંભવે છે. તેથી આ સમયમાં સરાગ સંયમજ હોય છે. સાધુઓ વીતરાગ ઉપર પ્રેમ રાખી તેમની ઉપાસના ધ્યાનવડે કરે ગુરુ ઉપર પ્રેમ રાખી ભક્તિ ઉપાસના કરતાં નવું નવું જ્ઞાન મેળવે અને શિષ્યો તથા શ્રાવકો ઉપર પ્રેમ રાખી તેમને ધર્મમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે તેથી એ સિદ્ધ થાય છે કે પ્રેમવડેજ ચારિત્ર્ય સાધુ સાધ્વીઓ આ પાંચમા આરાના સમયમાં પાળી શકે છે. કલિકાળમાં જીવેને પ્રાયઃ મોડ માયા લોભની અધિકતા હોય છે. તેથી ધર્મની પ્રાપ્તિ ગુરુઓ શિષ્યોને પ્રેમથી જ કરાવી શકે છે. તેમજ શિષ્યો એટલે સાધુઓ તથા શ્રાવકો પણ ગુરુ ઉપર પ્રેમ ઉપજાવી તેમની ભક્તિ ઉપાસના કરતાં શ્રાવકત્વ સાધુત્વની ધર્મ પ્રવૃત્તિને આરાધી સંયમ ધર્મ ભક્તિધર્મ, દાનધર્મ તપધર્મ આ જ્ઞાન ઉપાસના ધર્મને પ્રાપ્ત કરી શકે તેમ છે. ॥૧૬૭॥

વિચાર કરતાં આચારના અધિક પ્રેમથી લાભ.

વિચારાદધિકં પ્રેમ, યસ્યાચારે પ્રવર્ત્તે ।

તસ્ય પ્રેમાત્મનઃ શુદ્ધિર્જાયતે કૃપયા ગુરોઃ ॥૧૬૮॥

અર્થ—જે આત્માઓમાં વિચાર કરતાં આચરણમાં અધિક પ્રેમ પ્રવૃત્તિમાન હોય છે. તેવા પ્રેમયોગી આત્માઓની શુદ્ધિ ગુરુની કૃપાથી પૂર્ણરીતે થાય છે. ॥ ૧૬૮ ॥

ગુરુકૃપા વિના પ્રેમ સંભવતો નથી.

ગુરોઃ કૃપાં વિના નાસ્તિ, હૃદિ પ્રેમોદ્ભવઃ કદા ।

અતઃ સ્ત્રીપુરુષૈઃ સેવા, કર્ત્તવ્યા સદ્ગુરોઃ સદા. ॥૧૬૯॥

અર્થ—ગુરુની કૃપા વિના હૃદયમાં કદાપિ પ્રેમનો ઉદ્ભવ થતો નથી. તેથી સ્ત્રીઓ તથા પુરુષોએ સર્વદા સદ્ગુરુની સેવા ઉપાસના અવશ્ય કરવી જોઈએ. ॥ ૧૬૯ ॥

વિવેચન—જ્યાં સુધી આત્માઓ સત્ય પ્રેમ પ્રાપ્ત કરી શકે નહીં ત્યાં સુધી તેઓ માનવતાની સંજ્ઞાને પ્રાપ્ત કરાવનારા ગુણો પ્રગટ કરી શકતા નથી. ॥ ૧૬૯ ॥

ગુરુના આશીર્વાદથી પ્રેમ, અને જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર્ય મળે છે.

ગુરોઃ કૃપાશિષા પ્રેમ-પ્રાપ્તિર્ભવતિ દેહિનામ્ ।

દર્શનજ્ઞાનચારિત્ર-પ્રાપ્ત્યા મોક્ષો ભવેત્તતઃ ॥૧૭૦॥

અર્થ—ગુરૂની કૃપા-આશિષથી પ્રેમની પ્રાપ્તિ પ્રાણીઓને થાય છે તે પ્રેમથી સમ્યગ્-દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રની પ્રાપ્તિ અને તે દ્વારા મોક્ષ અવશ્ય થાય છે. ॥ ૧૭૦ ॥

વિવેચન—ન્યારે જીવો ઉપર સહુગુરૂની કૃપા ઉતરે છે ત્યારે ગુરૂઓ શિષ્યોને હૃદય-થી આશિષ આપે છે કે તમારા મોહમાયાના આવરણો નષ્ટ થાઓ. ત્યારે શિષ્યો તે ગુરૂના પ્રેમયુક્ત આશિષ યોગે ઉપકારક પ્રેમ તેમનામાં પ્રગટ થાય છે. તેમજ સર્વજીવોનું કલ્યાણ કેવી રીતે કરાય તેવી ભાવદયામય પ્રેમભાવના તેના મનમાં પ્રગટ થાય છે. આ ભાવનાના યોગે સમ્યગ્દર્શન સમ્યગ્જ્ઞાન અને શુદ્ધચારિત્રની પ્રાપ્તિ થાય છે. આમ સહુ ગુરૂદેવોની પૂર્ણ કૃપાવડે કર્મ મળને દૂર કરી સર્વ મોહાદિકના આવરણોનો મુળમાંથી ક્ષય કરી પ્રેમયોગી મહાત્માઓ જીવન મુક્ત યોગી થાય છે અને સર્વ કર્મ ઇન્દ્રિય, મન અને અને શરીર સંબંધનો ત્યાગ કરી અંતે મોક્ષને ભજે છે. ॥ ૧૭૦ ॥

શુદ્ધપ્રેમ એજ સદ્ધર્મ છે.

શુદ્ધપ્રેમૈવ સદ્ધર્મઃ, સર્વત્ર વ્યાપકઃ સદા ।

પ્રત્યક્ષો જ્ઞાનિર્મિવેદ્યો, મહાનમેદ આન્તરઃ ॥૧૭૧॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમ એજ સત્ય ધર્મ છે અને તે સર્વદા સર્વત્ર વ્યાપક છે. આ શુદ્ધ પ્રેમ આત્મામાં અભેદભાવે રહેલો છે. પણ સમ્યગ્જ્ઞાની પુરૂષોજ અનુભવ કરે છે. ॥૧૭૧॥

સત્યપ્રેમમાં સર્વ ધર્મ લય પામે છે.

સર્વધર્મા લયં યાન્તિ, સત્યપ્રેમણિ વસ્તુતઃ ।

તત્પ્રાકટયં પ્રકર્તવ્યં, જૈનૈઃ પ્રેમાઽનુયાયિભિઃ ॥૧૭૨॥

અર્થ—જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમનું પ્રગટભાવે થવાપણું હોય છે ત્યાં સર્વ ધર્મો વસ્તુતઃ તે પ્રેમમાં એકાકારે લય પામે છે. તેથી તે પ્રેમનું પ્રગટપણું અવશ્ય કરવું જોઈએ. જે જૈનો છે તે તો શુદ્ધ પ્રેમધર્મનાજ અનુયાયિઓ છે. ॥ ૧૭૨ ॥

વિવેચન—સત્યપ્રેમના ઉપાસકો પરમાત્મા તીર્થંકર વીતરાગનાજ સાચા ભક્તો જૈનો સંભવે છે. તેઓ સત્યપ્રેમના પૂર્ણ અનુસરનારા યોગીઓ હોઈ શકે છે. તેઓ પ્રેમને પ્રગટ ભાવે કરવા સમર્થ બને છે. એટલે કેહવળુ જ્ઞાતિ જાતિમાં જન્મ પામેલા આત્માનો તે જૈન ધર્મના સત્ય અનુભવીઓ પ્રેમથી ઉદ્ધાર કરે છે. તેમને ઉચ્ચદશામાં લાવી પરમાત્માના માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે.

બ્રહ્મપ્રેમના પ્રતિકોનું સેવન રાખવું.

બ્રહ્મપ્રેમપ્રતિકાનિ, સેવ્યાનિ પ્રેમમાર્ગિભિઃ ।

પ્રેમમયં ચ સદ્રૂપં, પ્રતિકં શર્મકારણમ્ ॥૧૭૩॥

૧૦૪

પ્રેમગીતા

અર્થ—પ્રહ્મપ્રેમના પ્રતિકોનું પ્રેમમાર્ગના ઉપાસકોએ સેવન કરવું જોઈએ, કારણકે તેથી સત્ય આત્મસ્વરૂપ જે પ્રેમ છે. તેનો અનુભવ થાય છે તેથી પ્રેમનું પ્રતિક અવશ્ય સુખનું કારણ બને છે. ॥૧૭૩॥

વિવેચન—પ્રેમીઓની ઉપાસનાથી આત્મા અવશ્ય પ્રેમી બને છે. “ ઈયળ બ્રમરી સંગથી બ્રમરી પદ પાવે ” “ ઈયળ બ્રમરી સંગથી પામે હો, બ્રમરી પદ જ્યમ કે, પરમાત્મ પદ સેવતાં, બુદ્ધિસાગર હો નિત્ય શિવ સુખ મેવકે, જનવાણી ચિત્ત આણીએ ”

એવી રીતે શુદ્ધ પરમ પ્રહ્મરૂપ જગત વ્યાપક પ્રેમને ધારણ કરનારા પરમાત્મારૂપ એ પ્રતિક આદર્શની ઉપાસના કરવાથી આત્મા અવશ્ય પ્રેમયોગી બને છે માટે પ્રહ્મપ્રેમના આદર્શરૂપ શ્રી અરિહંતો, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય તથા સર્વ સાધુઓની પ્રેમના અર્થિઓએ. પ્રેમમાર્ગના અભ્યાસીઓએ સેવા કરવી જોઈએ, તે વડે પ્રેમમય સ્વરૂપ યુક્ત જે પ્રતિકો એટલે પૂજ્ય પરમાત્માની પ્રતિમાઓની ઉપાસના સર્વ શાશ્વતા સુખનું ઉપાદાન કારણ થાય છે. ॥૧૭૩॥

ગીતાર્થગુરુની આજ્ઞા હંમેશાં માનવી.

શુદ્ધપ્રેમમહામક્તૈર્ગીતાર્થપ્રેમિસદ્ગુરોઃ ।

આજ્ઞા સદૈવ મન્તવ્યા, સર્વસ્વાર્પણયોગતઃ ॥૧૭૪॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમવંત મહાન ભકતપુરૂષોવડે પૂજ્ય ગુરુઓ કે જે ગીતાર્થ અને શુદ્ધ પ્રેમી છે, તેમની આજ્ઞા સદૈવ માનવી જોઈએ અને તે આત્માનું સર્વસ્વ અર્પણ કરવા પૂર્વક આચરવી જોઈએ. ॥ ૧૭૪ ॥

પ્રેમ એજ મહાભક્તિ છે.

સત્પ્રેમૈવ મહામક્તિ-વ્યાપકદેવસદ્ગુરોઃ ।

કર્તવ્યા પ્રેમિમિલોકૈઃ, સદ્ગુરુક્તપ્રવોદતઃ ॥૧૭૫॥

અર્થ—સત્ય પ્રેમ એજ દેવગુરુની વ્યાપક મહાન ભક્તિ છે. તે સદ્ગુરુના ઉપદેશ કરેલા બોધથી જાણીને સાચા પ્રેમયોગી આત્માએ અવશ્ય કરવી જોઈએ. ॥ ૧૭૫ ॥

પ્રેમીના સમાગમમાં પ્રેમ છુપો રહેતો નથી.

સત્યં નૈસર્ગિકં પ્રેમ, સત્યપ્રેમિસમાગમે ।

ગુપ્તં નૈવ મવેત્કુત્ર, પ્રત્યક્ષં વેદ્યતે જનૈઃ ॥૧૭૬॥

અર્થ—સાચો સહજભાવે ઉપજતો પ્રેમ સાચા પ્રેમયોગીઓને સમાગમ થયે છતે કોઈથી ગુપ્ત રહેતો નથી. પણ પ્રેમયોગી મનુષ્યો તો પ્રત્યક્ષ રૂપે પ્રેમીના પ્રેમને જાણે છે. ॥ ૧૭૬ ॥

પ્રેમનું ફળ

૧૦૫

વિવેચન:—પ્રેમનું એવું તો આકર્ષણ હોય છે કે તે કોઈ પણ રીતે શુભ એટલે જાનું રહી શકતું નથી. જેમકે

“ ઢાંકી ઇક્ષુ પરાળશું જી ન રહે લહી વિસ્તાર. વાયક યશ કહે પ્રભુતણે જી. તે મુજ પ્રેમ પ્રકાર, સોભાગી જીવ શું લાગેો અવિહર રંગ ”

એટલે પ્રેમીઓના નિખાલસભાવનો પ્રેમ કયાંય શુભ-જાનો રહેતો નથી. પ્રત્યક્ષ રૂપે આત્મજ્ઞાનવડે વેદાય છે. ॥ ૧૭૬ ॥

પ્રકૃતિને પાર પામેલા યોગી પ્રત્યક્ષ દર્શન પામે છે.

પ્રકૃતિપારગન્તૃણાં, યોગિનાં પ્રેમવેદનમ્ ।

શુદ્ધબ્રહ્મતયા સાક્ષા-દ્મવત્યેવ ન સંશયઃ ॥૧૭૭॥

અર્થ:—જે યોગીઓ પ્રકૃતિનો પાર પામેલા હોય છે તેઓના પ્રેમનું વેદન શુદ્ધ બ્રહ્મમય જ્ઞાનના અનુભવથી પ્રત્યક્ષ થાય છે. તેમાં જરા પણ સંશય નથી થતો. ॥૧૭૭॥

વિવેચન:—તામસ, રાજસ, અને સાત્વિક એ ત્રણ પ્રકારની પ્રકૃતિઓ જીવાત્માને વરેલી હોય છે. તેના યોગે રાગ, દ્વેષ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, નિન્દા, આળસ વગેરે અનેક દુઃખવેદના ભોગવે છે. તેમાં રાજસ પ્રકૃતિથી વિષયભોગ અને નિન્દા તથા આળસમાં જીવન વીતાવે છે. અને તિર્થંચ યોનિમાં ગમન કરે છે. તેઓનો પ્રેમ વિષયભોગમાં વધારે હોય છે. તેઓને કુટુંબ ઉપર મોહજન્ય મમતા હોય છે. તામસ પ્રકૃતિવાળો ક્રોધ, માન, માયા લોભથી પરિગ્રહમાં સંગ્રહવૃત્તિવડે પ્રવૃત્તિ કરતો. રૌદ્રધ્યાન વડે નરકગતિ ભજનારો થાય છે અને સાત્વિક વૃત્તિવંત મનુષ્ય અહિંસા, સત્ય, ઐશ્વર્ય, બ્રહ્મચર્ય અને અદ્યપરિગ્રહ-વાળો હોવાથી સ્વર્ગને પામે છે. ॥ ૧૭૭ ॥

પ્રકૃતિપ્રીતિમાતૃત્વં, યસ્યાત્મનિ પ્રકાશતે ।

કામભોગાદિસંકલ્પ-નાશસ્તસ્ય પ્રજાયતે ॥૧૭૮॥

અર્થ:—પ્રકૃતિઓમાં પ્રીતિનું માતૃત્વ જેના આત્મામાં પ્રકાશી રહેલું છે. તેવા પ્રેમના અભ્યાસીઓના કામાદિના ભોગની કલ્પનાઓ નાશ પામે છે. ॥૧૭૮॥

વિવેચન:—રાજસ, તામસ અને સાત્વિકરૂપ જે પ્રકૃતિઓ છે તે પ્રેમની માતાઓ છે. એટલે તેથી પ્રેમ (પ્રીતિ) જન્મ આપે છે તેથી એમ સમજવું કે જેવી પ્રકૃતિ તેવી પ્રીતિ તેનાથી ઉપજે છે. રાજસથી વિષયભોગની પ્રીતિ થાય ઉંઘ આળસ અને એશઆરામમાં પ્રીતિ થાય. તેમજ તામસથી લોભની વૃદ્ધિ થવાથી ધન, કંચન કામિની, ભૂમિ, રત્ન હીરા માણેકનો સંગ્રહ કરવાની પ્રવૃત્તિ થાય, અનાચારમય રાક્ષસી વૃત્તિઓને ધારણ કરાય તેમજ તેવી વસ્તુમાં પ્રેમ કરાય. સાત્વિક પ્રકૃતિવંત મનુષ્ય ત્યાગ, સંયમ, દાન, તપ, ધ્યાનમાં પ્રેમ જન્માવે છે. તેના યોગે મૈત્રી પ્રમોદ માધ્યસ્થ અને કંઈજાભાવનો પ્રેમ પ્રગટ કરાવીને પાંચ ઇન્દ્રિયના

તેવીસ વિષયોરૂપ કામભોગની વાસનાનો નાશ કરે છે. લોભ, માયા, તથા ઈર્ષાવૃત્તિનો નાશ કરે છે અને પ્રેમયોગના અભ્યાસથી સર્વત્ર ગુણાનુરાગરૂપ પ્રેમનો પ્રાગટ્યભાવ થાય છે કહ્યું છે કે
॥ અવિદ્યાજનિતૈઃ સર્વૈર્વિકારૈરનુપદ્રુતઃ ॥ વ્યવત્યા શિવપદસ્થોસૌ, શવત્યા જયતિ સર્વગઃ ॥૩॥ (પરમાત્મ દર્શન) અર્થ—અવિદ્યારૂપ જે મોહમય પ્રકૃતિથી વિકારો જીવાત્માઓમાં ઉત્પન્ન થાય છે. તે આત્મસ્વરૂપના પ્રકાશવાળા પ્રેમયોગીને ઉપદ્રવ કરી શકતા નથી. એવો પ્રેમયોગી વ્યક્તિભાવે સ્વરૂપ રમણુતા કરતા શિવપદમાં રહેલા પરમાત્માનો પેઠે શક્તિવડે સ્વસત્તાવડે પ્રેમસ્વરૂપ જગતમાં સર્વ વ્યાપક થયા છતાં જ્યવંતો વર્તે છે ॥૧૭૮॥

જે વ્યાપક પ્રેમ હોય તે રખડતો નથી

સર્વત્ર વ્યાપકપ્રેમ, નૈવાન્યત્ર પરિભ્રમ ।

આત્મન્યેવ પરપ્રેમ-પ્રકાશો જાયતે સતામ્ ॥૧૭૯॥

અર્થ:—જે આત્મામાં સર્વત્ર વ્યાપક પ્રેમપ્રગટ થએલો હોય તેને અન્યત્ર પરિભ્રમણ નથી હોતું. સદ્ગુણોના આત્મામાં ઉપજેલો પરમપ્રેમ પ્રકાશમાન થાય છે.

સર્વ પ્રાણીઓમાં સર્વ તીર્થમય પ્રેમ હોય છે

સર્વતીર્થમયં પ્રેમ, વિદ્યતે સર્વદેહિષુ ।

મત્યા સર્વત્ર જીવાનાં, પ્રેમબ્રહ્મ પ્રકાશતે ॥૧૮૦॥

અર્થ—સર્વ દેહધારી જીવોમાં સર્વ તીર્થમય પ્રેમ રહેલો છે. ભક્તિવડે તે પ્રેમ બ્રહ્મ સર્વ જીવાત્માઓમાં પ્રગટ થઈને પ્રકાશમાન થાય છે. ॥૧૮૦॥

વિવેચન:—જીવોમાં પ્રથમ વિકારમય સ્વાર્થમય પ્રેમ હોય છે. જેમજેમ જીવોમાં જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રની ખીલવણી શ્રદ્ધાયુક્ત પ્રગટ થાય તેમ તેમ શુદ્ધતા થતાં સર્વત્ર આત્મભાવની શુદ્ધિતામય તારકભાવમય જે તીર્થો છે તે ઉપર શ્રદ્ધાયુક્ત પ્રેમ સત્તામાં અવ્યક્ત રહેલો છે તે પ્રગટ થાય છે. એટલે પૂજ્ય દેવાધિદેવ, પૂજ્ય ગુરુઓ તેમના વિહારસ્થાન જન્મસ્થાન, દિક્ષાસ્થાન, જ્ઞાનપ્રાપ્તિસ્થાન નિર્વાણસ્થાન તેમજ તે પૂજ્યોની પ્રતિમાઓ, સમાધિને આપવાના સ્થાનો તીર્થો કહેવાય છે. તેમાં લોકદૃષ્ટિથી પ્રેમ પ્રગટે છે. અને ધર્મભાવનાથી આત્મશુદ્ધિતાતું અવલંબન મેલે તે લોકોત્તર તીર્થ સમજવું તેવા તીર્થમાં યાત્રા માટે આત્મકલ્યાણ ભાવનાથી પ્રેમમય પ્રવૃત્તિ કરવી તે તીર્થ ભક્તિવડે ; સર્વ જીવાત્માઓમાં શુદ્ધપ્રેમ બ્રહ્મસ્વરૂપ વ્યાપકભાવે સર્વત્ર પ્રકાશ પામે છે. ॥૧૮૦॥

મહાવીર ભગવંતને પ્રેમનામથી સંબોધી પૂજ કરવી,

વીરસ્ય પ્રેમનામૈવ, સંબોધ્ય ભક્તિભાજનૈઃ ।

મહાવીરાર્હતઃ પૂજા, કર્તવ્યા સર્વકર્મભિઃ ॥૧૮૧॥

અર્થ—ભક્તિની યોગ્યતાવાળા જીવોએ ભગવાન વીરનું નામ પ્રેમ રાખીને સર્વ સારી શુભ ક્રિયાઓ વડે અરિહંત ભગવાન મહાવીરની પૂજા કરવી જોઈએ. ॥ ૧૮૧ ॥

પ્રેમ ઇચ્છિત આપનાર છે.

દયાવાત્સલ્યરૂપાણિ, પ્રેમ્ણઃ સર્વત્ર બોધત ।

સર્વત્ર સર્વલોકેષુ, પ્રેમ ચિન્તામણીયતે ॥૧૮૨॥

અર્થ—દયા, વાત્સલ્યરૂપ વિગેરે પ્રેમના સ્વરૂપો સમજો. તેથી સર્વત્ર સર્વ લોકોમાં પ્રેમ ચિન્તામણિની માફક વાંછિત અર્થ અપનાર થાય છે. ॥ ૧૮૨ ॥

વિવેચન—દયાભાવ તથા વાત્સલ્યભાવ પ્રેમનોજ પરિણામ છે તેથી પ્રેમસ્વરૂપ જ સમજવા. દયા તથા વાત્સલ્યમય શુદ્ધ પ્રેમ જગતના સર્વ આત્માઓ ઉપર પ્રગટાવવામાં આવે તો તે વ્યાપક પ્રેમયોગ આત્માને ચિન્તામણિ રત્નની પેઠે વાંછિત ફળદાયક થાય છે. દૃષ્ટાંત તરીકે હરિજનમાછીમાર દયાની પ્રતિજ્ઞાથી ચક્રવર્તીના જેવું વિશાળ રાજ્ય વૈભવ વિગેરે પામ્યા. વાત્સલ્યભાવે મેઘરથ રાજાએ તીર્થંકર નામ કર્મનું ઉપાર્જન કર્યું. આ બે વાત શાસ્ત્રોમાં જાણીતી છે. ॥ ૧૮૨ ॥

પ્રેમ વિના વૈયાકરણીઓ અને નૈયાયિકો શુષ્ક છે.

શાબ્દિકાસ્તર્કિકાઃ શુષ્કાઃ, શુદ્ધપ્રેમ વિના હ્રા ।

શુદ્ધપ્રેમ વિના બ્રહ્મ, કસ્ય નૈવ પ્રકાશતે ॥૧૮૩॥

અર્થ—વૈયાકરણીઓ તથા તાર્કિક પંડિતો જો શુદ્ધ પ્રેમ વિનાનાજ હોય તો ખેદથી કહું છું કે તે શુષ્ક-લુખાજ સમજવા. શુદ્ધપ્રેમ વિના કેઇને આત્મસ્વરૂપ બ્રહ્મ પ્રગટ થતું નથી. ॥ ૧૮૩ ॥

પ્રેમ વિનાની બુદ્ધિ નિરસ છે

શુદ્ધપ્રેમ વિના બુદ્ધિ-નીરસા સ્વેદદાયિની ।

જ્ઞાત્વૈવં હૃદય સત્પ્રેમ, સેવ્યં ભક્તૈઃ સ્વભાવતઃ ॥૧૮૪॥

અર્થ—હૃદયમાં જો શુદ્ધપ્રેમ નજ હોય તો તે મનુષ્યની બુદ્ધિ ચતુરાઈ નીરસ હોવાથી માત્ર ખેદ આપનારીજ થાય છે. એવું સમજીને પ્રેમ ભક્તોએ સ્વભાવથી શુદ્ધ એવા હૃદય એટલે સુંદરપ્રેમ સેવવો તેજ યોગ્ય છે. ॥૧૮૪॥

વિવેચન—જ્યાંસુધી મનુષ્યમાં શુદ્ધ નિર્વિકારી પ્રેમ પ્રગટ ન થાય ત્યાંસુધી તેઓમાં જે વિચારશક્તિ હોય, તાર્કિકશક્તિ હોય તે વડે પોતાની ઇષ્ટ વાતોની સિદ્ધિઓ બકવાદથી ભલે કરે, જ્ઞાતિ, સંઘ મંડળ જનતાના નાયક અને દેશ કે રાજ્યના અમલદાર બને તોપણ સત્યપ્રેમ વિનાના હોવાથી જગતનું કલ્યાણ તેઓથી નથી થતું પણ દુઃખ દરિદ્રતા વધારવામાં તેઓની બુદ્ધિનો ઉપયોગ થાય છે. આથી હે પ્રેમભક્તો તમે સર્વ જગતના જીવ-

૧૦૮

પ્રેમગીતા

આત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રી ભાવમય હૃદય-સુંદર નિર્દોષ વ્યાપકભાવે પ્રેમને પ્રગટ કરીને સફળ ભાવે આત્મસ્વરૂપ જે પ્રેમ છે તેને સફળ બનાવો.

શુદ્ધ પ્રેમથી ચિત્તની એકાગ્રતા થાય છે

શુદ્ધપ્રેમપ્રભાવેણ, ચિત્તૈકાગ્રથં ભવેદ્દ્રુતમ્ ।

ધ્યેયસ્ય સ્થૈર્યભાવાય, શુદ્ધપ્રેમૈવ કારણમ્ ॥૧૮૫॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમના પ્રભાવથી ચિત્તની એકાગ્રતા જલ્દીથી થાય છે તેથી ધ્યેયની પ્રાપ્તિ માટે જે સ્થિરતા થવી જોઈએ તેને માટે પ્રેમજ એક કારણ છે ॥૧૮૫॥

વિવેચન:—પરમાત્મા અને ધ્યાન કરનારો પ્રેમયોગી અભેદભાવે એકરૂપ બને છે કહ્યું છે કે:-

अनन्यशरणीभूय, स तस्मिन् लीयते तथा । ध्यातृध्यानोभयाभावो, ध्येयेनैकं यथा व्रजेत् ॥ ३ ॥ **અર્થ:**—અન્ય સર્વે વસ્તુના સ્વાલંબનને છોડી દઇને એક પરમાત્માના સ્વરૂપ રૂપ ધ્યેયમાં લીન થાય છે તે એવી રીતે કે તેમાં ધ્યાન કરનારો આત્મા અને ધ્યાન બંનેનો અભાવ થાય છે એટલે તે ધ્યેયમાં એકત્વભાવ થાય છે. તેમાં શુદ્ધભાવ યુક્ત નિર્વિકલ્પ એક સત્યપ્રેમ જ ઉપાદાન થાય છે, તે પ્રેમની પ્રાપ્તિ અર્થે વિષય કષાયોને અને સ્વાર્થોને છોડવા પડે છે અને આત્માનો સંયમ રાખવો પડે છે ॥૧૮૫॥

પ્રેમ-મેઘ ચંદ્ર સૂર્ય બધું છે

પ્રેમ મેઘાયતે વિશ્વે, પ્રેમ સૂર્યાયતે સ્વયમ્ ।

પ્રેમ ચંદ્રાયતે સમ્યગ્, પ્રેમ સર્વાયતે સદા ॥૧૮૬॥

અર્થ:—પ્રેમવિશ્વમાં મેઘસમાન આચરણ કરે છે, પ્રેમ સૂર્યના સમાન પણ સ્વયં આચરણ કરે છે, પ્રેમ ચંદ્રસમાન સારીરીતે આચરણ કરે છે, એટલે પ્રેમ સર્વ પ્રકારના સર્વદા આચરણો કરે છે.

વિવેચન:—પ્રેમ ભવ્યઆત્માઓના ચિત્તને પ્રબુદ્ધ કરે છે અને પ્રેમથી ભવ્યઆત્માઓના ત્રિવિધુ તાપો નાશ પામે છે. સર્વદા પ્રેમીઓને પ્રેમીનું મિલન સુખ આપનારું થાય છે “क्व सरसि वनखण्डं, पङ्कजानां क्व सूर्यः, क्व च कुमुदवनं वा कौमुदीबन्धुरिन्दुः, दृढ-परिचयबद्धा प्रायशः सज्जनानां नहि विचलति मैत्री दूरतोऽपि स्थितानाम् ॥ ૧ ॥ **અર્થ:**—જુઓ તો ખરા કે પૃથ્વી ઉપરના સરોવરોમાં રહેલા વનના ખંડોમાં પક્ષ પંક્તિ રહેલા છે અને દૂરથી પણ દૂર આકાશમાં તેજસ્વી સૂર્ય રહેલો છે તે બંનેનું સ્થાન કેટલું દૂર છે, છતાં પણ તે પક્ષો દૂર રહેલા સૂર્ય ઉપર કેટલો પ્રેમ કરે છે. તે સૂર્યના દેખવા માત્રથી આખું પક્ષ વનખંડ પૂર્ણભાવે વિકસ્વર બને છે તેવીજ રીતે કુમુદ વનમાં રહેલાં કુમુદો પણ કુમુદીબધુ ચંદ્રમાને જોતાં કેવાં ખીલે છે તે પણ જુઓ તેવીજ રીતે દૃઢ પરિચ-

યવાળા સ્નેહથી બંધાએલા સજ્જનોમાં પ્રાય, તેવીજ સર્વદા પ્રીતિ કાયમ જામેલી હોય છે, એટલે એક બીજા કર્મયોગથી દૂર દેશમાં વસતા હોય તો પણ તે પ્રેમમૈત્રીનો ત્યાગ કરતા નથી એક બીજાને ભૂલતા નથી એટલે પ્રેમથી ચલાયમાન થતા નથી. તેવીરીતે ભવ્ય આત્માઓમાં દેવ ગુરુ ધર્મ તથા જગતના સર્વ પ્રાણીવર્ગ ઉપર જે સત્ય પ્રેમ પ્રગટે છે તેના સુંદર સુંદરતર ફળોનો આસ્વાદ લેતાં પ્રેમનો વધારો થાય છે અને દઢ બને છે. અને સર્વત્ર વ્યાપક બનેલા પ્રેમ સૂર્ય ચંદ્ર અને મેઘની પેઠે સર્વત્ર વ્યાપક બને છે. ॥ ૧૮૬ ॥

પ્રેમમાં ઇષ્ટતા અને મિષ્ટતા છે.

સર્વમિષ્ટપદાર્થેભ્યઃ પ્રેમણિ મિષ્ટતાઽધિકા ।

ઈષ્ટત્વં ચૈવમિષ્ટત્વં, સત્યપ્રેમિષુ સર્વદા ॥૧૮૭॥

અર્થઃ—સર્વ મીઠા પદાર્થોથી પણ સત્ય પ્રેમમાં અધિક, મીઠાશ રહેલી છે કારણ કે સર્વ ઇષ્ટ-વહાલા પદાર્થો સર્વ કોઈને મીઠા લાગે છે તેવી રીતે સત્ય પ્રેમીઓમાં સર્વદા મીઠાશ હોય છેજ. ॥ ૧૮૭ ॥

વિવેચનઃ—જગતમાં સર્વ પદાર્થોમાં જે મિષ્ટત્વ રહેલું છે, તે કાયમ રહેલું નથી. પણ જે આત્મામાં પરસ્પર શુદ્ધતા પૂર્વક નિર્વિકલ્પ પ્રેમ હોય છે તેમાં જે મીઠાશ હોય છે તેવી જગતના કોઈ પણ પુદ્ગલ પદાર્થોમાં મીઠાશ નથી અનુભવાતી એટલે સત્ય શુદ્ધ પ્રેમની મીઠાશ સર્વ પદાર્થો કરતાં અધિકતર છે. કારણ કે તે પ્રેમમાં પરસ્પરમાં એક બીજાનું ઇષ્ટત્વ એટલે આહનાપણું રહેલું છે. ॥ ૧૮૭ ॥

સાચા પ્રેમ આગળ જગત્ નમે છે.

ત્રિશ્ચં સર્વં નમત્યેવ, પુરઃ પ્રેમ્ણઃ સ્વભાવતઃ ।

સર્વત્ર પ્રેમસામ્રાજ્યં, પૂર્ણાનંદં પ્રવર્ત્તે ॥૧૮૮॥

અર્થઃ—સાચા પ્રેમ આગળ સમગ્ર જગત્ નમી પડે છે. જગત્સરમાં બધે ઠેકાણે પૂર્ણાનંદ પ્રેમનું સામ્રાજ્ય વર્તે છે. ॥૧૮૮॥

મન વચન અને કાયાને પ્રેમમય કરીને વિચરે.

મનઃપ્રેમમયં કૃત્વા, વાચં પ્રેમમયીં તથા ।

દેહં પ્રેમમયં કૃત્વા, પ્રેમિન્ ? સર્વત્ર સંચર ॥૧૮૯॥

અર્થઃ—મનને પ્રેમમય કરીને વાણીને પ્રેમમય કરીને તથા દેહને પ્રેમમય બનાવી ને હે પ્રેમી આત્માઓ તમે જગતમાં સર્વ સ્થાને વિચરો. ॥ ૧૮૯ ॥

પ્રેમી જીવનમુક્તિ બંને દેહમાં અનુભવે છે

મૃત્વા પુનર્મમહાપ્રેમ્યા, જીવન્તઃ પ્રેમયોગિનઃ

જીવન્મુક્તિઃ સદેહેપિ પ્રેમ્યાન્નુભૂયતે સ્વયમ્ ॥૧૯૦॥

અર્થ:—પ્રેમયોગીઓ પ્રેમથી મરણ પામીને પ્રેમમાંજ જીવે છે. તેથી પોતાના શરીરમાં રહેલા છતાં જીવનમુક્તિ પ્રેમયોગીઓ સ્વયં અનુભવે છે. ॥ ૧૯૦ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સાચા પ્રેમયોગી શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમમાં સર્વ જીવો ઉપર મૈત્રીભાવ કંઠણાભાવ પ્રમોદભાવમય પ્રેમ યુક્ત જીવે છે અને તેવા સ્નેહ-પ્રેમમાંજ દશ પ્રાણના ત્યાગ રૂપ મરણ પામે છે એટલે તે પ્રેમયોગીઓના સાચા પ્રેમમાં જરા પણ વિકાર પામતોજ નથી જીવવામાં આનંદ અને મરણમાં ખેદ સામાન્ય લોકો અનુભવે છે. ત્યારે સાચા પ્રેમયોગીઓને જીવન અને મરણમાં સમાનતા-સરખો પ્રેમ-આનંદ અનુભવાય છે. દુઃખં પ્રાપ્ય ન દીનઃ સ્યાત્ સુખં પ્રાપ્ય ન વિસ્મિતઃ । મુનિઃ કર્મવિપાકસ્ય જાનન્પરવશં જગત્ ॥ ૧ ॥ શ્રીમાન યશોવિજયજી વાચક વર જણાવે છે કે સાચો પ્રેમયોગી મુનિવર શરીરનાં દુઃખો પામીને ઉદ્વેગ ખેદ કે દીનતા નથીજ ધારણ કરતો. તેમજ શરીર નિરોગી હોય, લોકો સત્કાર સન્માન કરે, અનુકુળ આહાર પહોં આગ્રહપૂર્વક આપે તો પણ વિસ્મય-અભિમાન ન ધારણ કરે અને વિચારે કે આ બધું શુભાશુભ કર્મોના વિપાકનું જ પરિણામ છે. ॥ ૧૯૦ ॥

અહિંજ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થાય છે

અત્રૈવ પરમબ્રહ્મ-સાક્ષાત્કારોન્નુભૂયતે ।

શુદ્ધપ્રેમિજનૈઃ સદઃ, કૃપાં પ્રાપ્ય પ્રમોર્ધુવમ્ ॥૧૯૧॥

અર્થ:—પ્રેમીજનો અહિંયાજ સાક્ષાત્કારરૂપ પરમબ્રહ્મનો અનુભવ કરે છે. એટલે તેમાં પ્રેમીઓને પરમાત્માનું પ્રત્યક્ષ દર્શન થવામાં પરમાત્માની કૃપા નિશ્ચયથી કારણ છે ॥૧૯૧॥

વિવેચન:—માત્ર એક શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમમય ધ્યાનના અનુભવથીજ સમજાય તેવું જેનું સ્વરૂપ છે તે પરમાત્માની કૃપાથી પરમાત્માનું સ્વરૂપ તથા આત્માનું સ્વરૂપ અનુભવાય છે. એટલે પરમાત્માની ઉપર જે શુદ્ધ પ્રમોદમય ભક્તિભાવરૂપ કૃપા છે તેના બળથી મોહના આવરણનો નાશ થવાથી પરમાત્માના સ્વરૂપનું તથા આત્માના સ્વરૂપનું પ્રત્યક્ષભાવે સાક્ષાત્ સંવેદન નિશ્ચયથી થાય છે. ॥ અસ્મિન્ હૃદયસ્થે તિષ્ઠતિ તત્ત્વતો મુનીન્દ્રે ઇતિ । હૃદય સ્થિતે ચ તસ્મિન્ નિયમત્ સ્વાર્થસિદ્ધિઃ ॥૧॥ શ્રી સિદ્ધરોન દિવાકરસૂરિ કહે છે કે જે ભવ્ય આત્માઓના હૃદયમાં પરમાત્માએ કહેલી શાસ્ત્ર આજ્ઞા પ્રેમપૂર્વક બહુમાન યુક્ત સ્થિર થઈ છે તેના હૃદયમાં વસ્તુતઃ પરમાત્મા જ અવસ્ય બેઠેલા છે એમ સમજવું આવીરીતે પ્રેમથી જેમના હૃદયમાં પરમાત્મા બેઠેલા છે તેવા ભક્તિવંત પ્રભુભક્તને પરમાત્મા પ્રત્યે

ક્ષજ હોય છે. તેમજ તેવા પ્રેમયોગીને સર્વ ખાદ્ય અભ્યંતર જે જે પદાર્થોની વાંચ્છા થાય છે તે સર્વ સંપૂર્ણ સિદ્ધ થાય છે. આવીરીતે પ્રેમયોગીઓ ઉપર પરમાત્માની અપૂર્વ કૃપા છે, એમ સમજવું. ॥૧૬૧॥

ગુરુ તેજ સાક્ષાત્ભાવે પરમાત્મા છે.

ગુરુરેવ પ્રભુઃસાક્ષા-ચ્છ્રદ્વાયાં यस્ય વિદ્યતે ।

શુદ્ધપ્રેમોદ્ભવસ્તસ્ય, જાયતે નાત્ર સંશયઃ ॥૧૯૨॥

અર્થ:—ગુરુ તે જ સાક્ષાત્ભાવે પરમાત્મા છે એવી જેનામાં શ્રદ્ધા હોય તે વડે શુદ્ધ પ્રેમનું પ્રાગલ્ભ્ય થાય છે. તેમાં જરાપણ સંશય રાખવાનો નથી. ॥૧૬૧॥

(વિવેચન:—)ગુરુદેવ તેજ પરમાત્મા છે. તેવી મન વચન કાયયોગથી શ્રદ્ધા થાય તેનેજ શુદ્ધપ્રેમી બાળુવો, તેવો પ્રેમી આત્મા પરમાત્મ સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષરૂપે અનુભવે તેમાં જરાપણસંશય નથી. ભગવાન શ્રી ઇંદ્રભૂતિ ગૌતમ ગણુધર પરમાત્મા મહાવીરદેવની અનુમતિ પામીને અષ્ટાષ્ટક પર્વત ઉપર પરમાત્માના દર્શન કરવા ગયા ત્યારે પાછા ફરતી વખતે પંદરસોને ત્રણ તાપસ વૃંદને ઉપદેશ આપીને દીક્ષા દીધી. એ સર્વ તાપસોને ગૌતમસ્વામિ ઉપર શુદ્ધ પ્રેમ-શ્રદ્ધા ભક્તિનો ઉદભાસ થયો તેના યોગે કેવલજ્ઞાન રૂપ પરમાત્મ સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર થયો, તેવીરીતે ગુરુઓ ઉપર જે સત્યશુદ્ધ પ્રમોદપૂર્વક પ્રેમ શ્રદ્ધા કરે છે તે પ્રેમયોગીઓને શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ અને પરમાત્મ સ્વરૂપનો પ્રત્યક્ષ બોધ થાય છે તેમાં જરાપણ સંશય નથી. ॥૧૬૨॥

સત્ય પ્રેમથી પ્રાણીઓ એક બીજાને આકર્ષણ કરે છે

સત્યપ્રેમવલેનૈવ, સર્વત્ર સર્વદેહિનામ્ ।

પરસ્પરં મનઃ પૂર્ણ-ભેદાઽભાવેન વર્ત્તતે ॥૧૯૩॥

અર્થ:—સર્વ પ્રાણીઓને સર્વ જગ્યાએ સત્યપ્રેમના બળથી પરસ્પર એક બીજાને પૂર્ણ સ્નેહથી જોવે છે તેઓમાં ભેદનો અભાવ હોવાથી પૂર્ણપ્રેમથી જોવાય છે ॥૧૬૩॥

સત્યપ્રેમ ન હોય ત્યાં શંકા કે વિતર્ક થાય છે

સત્યપ્રેમ ન યત્રાઽસ્તિ, તત્ર શંકા પ્રવર્ત્તતે ।

સંશયાત્મા ભવેન્નષ્ટ-આત્મનઃ સર્વશક્તિઃ ॥૧૯૪॥

અર્થ:—જ્યાં આત્માઓમાં સત્યપ્રેમ હોતો નથી ત્યાં પરસ્પર એકબીજા પ્રત્યે શંકા-ઓજ રહે છે. સંશયવાળા આત્માઓ સર્વ શક્તિઓનો નાશ કરે છે અને પોતે પણ આત્મ શક્તિથી બ્રષ્ટ થઈને સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે. ॥૧૬૪॥

(વિવેચન:—)જેને પ્રેમ ન હોય શ્રદ્ધા ન હોય તે આત્મા આત્મકલ્યાણ કરી શકતો

નથી એટલે તે નાશનેજ પામે છે. કહ્યું છે કે ॥ અજ્ઞાશ્રદ્ધાનશ્ચ સંશયાત્માઃ વિનશ્યતિ નાયં લોકોઽસિ ન પરી ન સુખં સંશયાત્માનઃ ॥૪૦॥ (ગીતા) અર્થ—અજ્ઞાની, અશ્રદ્ધાળુ અને સંશયવાન આત્મા નાશનેજ પ્રાપ્ત કરે છે. એટલે જેઓને અદૃશ્ય ઇન્દ્રીઓથી નહીં દેખાતા સ્વર્ગ, નરક, પરમાત્મા વગેરેમાં શ્રદ્ધા ન હોય આ લોકમાં આત્માને ન માને અને પરલોકમાં સ્વર્ગાદિકને ન માને અને સંશયવાન બની ધર્મ કરણી કરતો નથી. અને જે કંઈ કરે તે પણ શ્રદ્ધા રહિત કરે તેથી તે સફળતા મેળવી શકતો નથી. તેથી તે આત્માનું તપ જપ પૂજા દાન વિગેરે નિષ્ફળ એટલે નાશજ પામે છે. આત્માની શક્તિ પણ નષ્ટ જ થાય છે. જેને શ્રદ્ધા હોય તેને કૃપા પ્રાપ્તિ માટે આશા હોવાથી હિમ્મતથી શ્રદ્ધાવડે પ્રયત્ન કરતાં—પ્રેમશ્રદ્ધા કરતાં ઇષ્ટ સિદ્ધિને શ્રદ્ધાવંત અવશ્ય પામે છે. સંશયવાન નષ્ટ થાય છે સંસારમાં ભમે છે. દેવગુરુ ધર્મ ઉપર દ્વેષ, ખેદ અરૂચિ થવાથી અનંત સંસારમાં દુઃખ પામતો છતો ભમે છે ॥૧૯૪॥

પ્રેમથી જગતનું ઐક્ય સધાય છે

પ્રેમધર્મેણ વિશ્વૈક્યં, સાધ્યતે નાઞ્ચ સંશયઃ ।

નાન્યોપાયાઃ પ્રવર્તન્તે, બાહ્યમેદવિનાશકાઃ ॥૧૯૫॥

અર્થ:—આખા જગતનું એકત્વ કરવું હોય તો તે એક માત્ર પ્રેમધર્મથીજ સાધી શકાય તેમ છે. તેમાં જરા પણ સંશય નથી. તેથી અન્ય બાહ્ય ભેદનો નાશ કરવાનો પ્રેમ સિવાય બીજો ઉપાય નથી. ॥ ૧૯૫ ॥

વિવેચન:—પ્રેમધર્મનું આરાધન કરવાવડે આખું વિશ્વ—જગત એકત્વ ભાવે પ્રેમ સ્વરૂપે અનુભવાય છે. આ શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ વ્યાપક ભાવવાળા પ્રેમધર્મ સિવાય એકે ઉપાય એવો નથી કે જે વડે આખું જગત એકસ્વરૂપ અને એક રૂપ બને. માત્ર એક પ્રેમથી આત્માઓ અરસપરસ એક બીજાને આહિ છે તેમને મળવા ઇચ્છે છે તે વાતમાં જરા પણ શંકા કે સંશય નથી, માટે આત્મહિતેચ્છુઓએ પ્રેમધર્મની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયત્ન કરવો. સર્વ ને પ્રેમથી આહવું તેઓના ભલા માટે યત્ન કરવો—પ્રેમ કરવો. તેઓનું ભલું કરવામાં હિંચ નીચનો ભેદ રાખવો જોઈએ નહિ પ્રાદ્વાણુ યા શુદ્ધ બનને ઉપર સરખોજ પ્રેમ રાખવો જોઈએ. દરેક આત્મા આત્મધર્મથી સરખાજ છે. દરેક આત્માઓ મુક્તિના અધિકારી છે. પ્રાદ્વાણુ પણ જો વિષયમોહમાં ફસાઈ ઇંદ્રિયોનો વશ ન કરે, અનાચાર સેવે તો તે પણ નરકગતિનો અધિકારી થાય છે. માટે સર્વ ઉપર પ્રેમથી વર્તીને સર્વને મોક્ષમાર્ગનું ગમન કરવાનું બનાવનાર તેજ પ્રેમ વિશ્વવ્યાપક થઈ એકસ્વરૂપ બનાવશે. ॥ ૧૯૫ ॥

દેશોનું ઐક્ય પણ પ્રેમથી થાય છે

સર્વદેશીયલોકેષુ, શુદ્ધપ્રેમપ્રવર્તનાત્ ।

સર્વદેશેન વિશ્વૈક્યં, જાયતે વિશ્વશાન્તિદમ્ ॥૧૯૬॥

અર્થ:—સર્વ દેશના લોકોમાં જ્યારે શુદ્ધ પ્રેમનું પ્રવર્તન થાય છે ત્યારે સર્વ દેશ વડે સર્વત્ર શાંતિ આપનાર વિશ્વનું ઐક્ય પ્રગટ થાય છે. ॥ ૧૯૬ ॥

વિવેચન:—સર્વ દેશ દેશના લોકોનો અરસપરસ પ્રેમ-વિશ્વાસ વધે મૈત્રીબંધુત્વ જામે તેવી પ્રેમયોગીની પ્રવૃત્તિ થતી હોવાથી સર્વ જગતના દેશોમાં પરસ્પર વ્યાપકભાવે વિશ્વપ્રેમ પ્રગટ થાય છે. તેથી પરસ્પર એક બીજાના ભયો નષ્ટ થાય છે. વિશ્વાસ બેસે છે. સહકાર સધાય છે. સર્વત્ર સર્વ દેશોમાં શાંતિની સ્થાપના થાય છે. તેમાં એક માત્ર ઉપાદાન કારણ પ્રેમજ છે. ॥ ૧૯૬ ॥

હંમેશા આત્મમાં વિશ્વાસભાવથી પ્રેમ કરો

નિત્યાત્મનિ કુરુ પ્રેમ, મન્યવિશ્વાસમાવતઃ ।

આત્મૈવ સર્વથા સેવ્યઃ, સ એવ સર્વતો મહાન્ ॥૧૯૭॥

અર્થ:—ભવ્ય વિશ્વાસભાવથી આત્મામાં હંમેશા પ્રેમ કરો આત્માજ સર્વથા સેવવા યોગ્ય છે. કેમકે તે જ સર્વથી મહાન છે.

વિવેચન:—જગતના સર્વ પદાર્થોમાં આત્મા અને પરમાત્મા પરમ મહાન છે અને સર્વ કરતાં મોટા છે કહ્યું છે કે, ॥ જ્ઞાન દર્શન સમ્યક્ત્વં ચારિત્રસુખવીર્યભૂઃ । સર્વોત્તમ-કલામયઃ ॥૧॥

જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર સમ્યક્ત્વ સુખ વીર્ય વિગેરેની ઉત્પત્તિ કારણ પરમાત્મ સ્વરૂપનો જે પ્રકાશ થાય તે છે સર્વ ઉત્તમ કલામય શરદન્કતુના ચંદ્રમા સમાન પરમાત્મસ્વરૂપ પ્રકાશ તે જ આત્મગુણને પ્રગટ થવામાં ઉપાદાન કારણ છે. તેથી આત્મસ્વરૂપ પ્રગટ થાય માટે પરમાત્મા ઉપર પરમ શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટાવો. ॥૧૯૭॥

આત્મામાં પ્રેમ કરવાથી ઘણા મુકિતને પામ્યા છે

આત્મનિ પ્રેમયોગેન, મુક્તિં પ્રાપ્તા જના શ્રુવિ ।

અતઃ સર્વાત્મસુ પ્રેમ, કુરુધ્વં પ્રેમયોગિનઃ ? ॥૧૯૮॥

અર્થ:—આત્મામાં પ્રેમયોગ કરવાવડે ઘણા આત્માઓ મુકિતને પામ્યા છે તેથી હે પ્રેમયોગીઓ તમે સર્વઆત્મામાં પ્રેમ કરો. ॥૧૯૮॥

પ્રેમ એજ જૈનધર્મ છે

પ્રેમૈવ જૈનધર્મોઽસ્તિ, સદ્ધર્મરુચ્યપેક્ષયા ।

પ્રેમૈવ સદ્ગુરું દેવં, મજન્તુ સર્વશક્તિતઃ ॥૧૯૯॥

અર્થ:—પ્રેમજ જૈનધર્મ છે કારણ કે સત્યધર્મમાં જે રૂચિ તેની અપેક્ષાથી, પ્રેમ તેજ ધર્મ છે. પ્રેમથી સુદેવ સુશુરુની સેવા ભક્તિ થાય છે. તું પણ સર્વ શક્તિવડે પ્રેમથી દેવ ગુરૂને સેવ. ॥ ૧૯૯ ॥

વિવેચન:—જીનવર તથા ગુરૂઓ ઉપર તેમણે ઉપદેશોલા ધર્માનુષ્ઠાન ઉપર રૂચિ થવી, બહુમાન-આદર થવો તે રૂપ સમ્યગદર્શન છે અને તે રૂપ જે પ્રેમ તેજ વસ્તુતઃ જૈન ધર્મ પ્રાપ્તિની આદિની અપેક્ષાએ ધર્મ છે કહ્યું છે કે:—તુદ્વયયો તત્તરૂઢ, પરમથ્યમજાળઓ વિ દવ્વગય સમ્મમાવગયં પુણ પરમથ્યવિયાળગો હોઈ. ॥૧૦॥ (સમ્યક્ત્વ સ્વરૂપ).

અર્થ:—હે ભગવાન તમારા ઉપદેશોલા વચનમાં જે પરમાર્થનું રહસ્ય રહેલું છે તેનો પણ જે કે અબાણુ હોય તો પણ તમારા વચન સત્ય છે આદરવા યોગ્ય છે, મારે બાણુવા યોગ્ય છે તેવી તત્વ સમજવાની જે રૂચિ રૂપ જે પ્રેમાદ તેજ સમ્યક્ત્વ દ્રવ્યસ્વરૂપે છે. તે પૂર્ણ રહસ્ય નથી બાણુતો તો પણ જેમના રાગદ્વેષ મોહ કષાય અજ્ઞાન નાશ થયો છે તેવા વિતરાગ અસત્ય નથીજ કહેતા. તેમનું વચન સંપૂર્ણ સત્ય છે. તેમ બાણુ છે તે તત્વ રૂચિ દ્રવ્યરૂપ સમ્યક્ત્વ છે અને જે સાત નય સાત ભંગ ને બાણુ છે તે વડે વસ્તુઓના પ્રમાણ પ્રમેયનો નિશ્ચય કરે છે તે ભાવ સમ્યક્ત્વ તત્વરૂચિમયજ હોય, તે તત્વરૂચિ તેજ પ્રેમમય ધર્મસ્વરૂપ છે. ॥ ૧૯૯ ॥

પ્રેમાર્પણં પ્રેમ હવિ,—રાત્માઘૌ પ્રેમિણા હુતમ્ ।

આત્મૈષ તેન લબ્ધવ્યઃ, પ્રેમધર્મસમાધિતઃ ॥૨૦૦॥

અર્થ:—પ્રેમીજનોએ આત્મ રૂપ અગ્નિમાં પ્રેમરૂપ દ્રવ્યને પ્રેમથી અર્પણુ કરવું—હોમવું જોઈએ, તેના યોગથી જે પ્રેમધર્મની સમાધિ થાય છે તે વડે આ પરમ શુદ્ધ આત્માનું સ્વરૂપ પ્રાપ્ત થાય તેમ છે. ॥ ૨૦૦ ॥

વિવેચન:—શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓએ પરમ બ્રહ્મરૂપ આત્મપ્રેમની ઉપાસના કરવા પ્રેમયજ્ઞ કરવો જોઈએ. તે કેવીરીતે થાય તે જાણાવે છે:—

સુસંવુઢા પંચહિં સવરેહિં રૂઢ જીવિયં અળવકંઠમાળા વોસટ્ટકાયા સુચરિત્તદેહા મહાજયં જયતિ જન્ન સેટ્ટં ॥૧॥ પાંચ સંવરથી સંવરયોગવંત થએલા આ શરીરની આકાંક્ષાથી રહિત થએલા તથા કાયા ઉપરની મમતાને છોડી દેનારા સારીરીતે દેહનો અણુસણુ પૂર્વક ત્યાગ કરનારા મહાન યતિવરો શ્રેષ્ઠ મહાયજ્ઞ કરે છે. ॥૨૦૦॥

હે માણુસો તમે શુદ્ધ પ્રેમમાં આવો

આગચ્છતુ જનાઃ સર્વે, શુદ્ધપ્રેમણિ વેગતઃ ।

ચિરં વિહૃત્ય સત્તેમ્ણિ, મવામઃ સુસ્થિનઃ સદા ॥૨૦૧॥

અર્થ:—હે સર્વ પ્રેમીજનો તમે એકદમ શુદ્ધપ્રેમમાં આવી જાવ. તે પ્રેમમાં ઘણા કાળસુધી વિચરી આપણે બધા પૂર્ણ થઈને સર્વદા આનંદનો અનુભવ કરીએ. ॥૨૦૧॥

સાથે મળી પ્રેમમાં ગમન કરીએ અને ગાન કરીએ

સાર્દ્ધં સંમીલ્ય ગચ્છેમ, સ્વાદેમૈવ્યસ્વરૂપતઃ ।

પ્રેમગાનાનિ ગાયેમ, મહાવીરપ્રભોર્મુદા ॥૨૦૨॥

પ્રેમનું રૂળ

૧૧૫

અર્થ:—આપણે બધા સાથે સમ્યગ્ રીતે મળીને પ્રેમમાં ગમન કરીએ, સ્વરૂપમાં એકત્વ થઈને પ્રેમરસનું પાન કરીએ, પ્રેમથી મહાવીર પ્રભુના ગુણગાન અવશ્ય ગાઈએ. ॥૨૦૨॥

વિવેચન:—આપણે સાથે મળીને સ્વસ્વરૂપમાં ગમન કરીએ, કહ્યું છે કે,

“અમોને તમો સમજાતિ, અમોને તમો સમજાતિ,
પશુ પંખી અમારાં છે, અમારા તે તમારા છે. ॥ ૧ ॥

નથી કોઈ કોઈનું વૈરી, નથી કોઈ કોઈનું ઝેરી,
સહુ જીવ મિત્ર મારા છે, મમત્વભાવ વિસાર્યા છે. ॥ ૨ ॥

જીવોને પ્રેમથી ભેટું, અમારે કાંઈ નહીં છેટું,
અમારે સર્વથી હળવું, અમારે સર્વથી મળવું. ॥ ૩ ॥

દયાગંગા હૃદય વહેતી, અમોને પ્રેમથી કહેતી,
અમારામાં જે સદા ઝીલે, અનંતા સુખને સહી લે. ॥ ૪ ॥

અમારી આંખમાં ચંદ્ર, અમારા નેત્રમાં ભદ્ર,
જગત આભાસનું મોટું, જગત આભાસનું ખોટું. ॥ ૫ ॥

અપેક્ષા જીવનની સાચી, એકાંતે વાત છે કાચી,
બુધ્ધિધિ જીવનની સેવા, અમારે શુદ્ધ એ મેવા ॥ ૬ ॥

આમ આપણે બધા સહજભાવથી સમાન ગુણ ધર્મવંત હોવાથી સ્વરૂપથી અલેદ હોવાથી એકત્વ છીએ તેથી સત્યપ્રેમવડે એકત્વ કરવું જોઈએ. સર્વે લોકોએ પ્રેમથી એકત્વ ભાવે ભેગાં થઈને પરમ પ્રેમયોગીન્દ્ર પરમાત્મા મહાવીર જીનેશ્વરના જે આત્મસ્વરૂપ ગુણો છે કે જે સર્વ જગતને પરમ પંથ મોક્ષમાર્ગમાં પ્રેમથી પ્રવૃત્તિ કરાવે છે તેમના ગુણોનું સંગીતમય ગાયન કરવું. તેમાં એકતાર થઈને આત્મા પરમાત્માનું એકત્વભાવે-અલેદભાવે ધ્યાન કરવું તે પરમ સુખનું કારણ થાય છે. ॥ ૨૦૨ ॥

બાહ્ય અને આંતરભાવના પ્રેમથી ભગવાન મહાવીરને જોવા જોઈએ.

बहिरन्तर्महावीरं, पश्येम प्रेमभावतः ।

ब्रजेम श्रीमहावीरं, बाह्याध्यासवियोगतः ॥૨૦૩॥

અર્થ:—બાહ્ય તથા અંતરભાવના પ્રેમ વડે ભગવાન મહાવીરને આપણે જોઈએ, બાહ્યભાવનો વિયોગ થવાથી આપણે ભગવાન શ્રી મહાવીરને પ્રાપ્ત કરીએ. ॥ ૨૦૩ ॥

વિવેચન:—પરમાત્મા ભગવાન મહાવીર દેવનાં દર્શન બાહ્યભાવે અને અંતર ભાવે પ્રેમથી કરવા તૈયાર થવું. તેમાં બાહ્યભાવે ભગવાનને પ્રેમભાવથી જોવાનો પ્રયત્ન કરતાં એમ વિચારવાનું થાય છે કે ભગવાન મહાવીરની માતા શ્રી ત્રીશલાદેવીની કુક્ષિમાં આવ્યા પછી માતાને જરાપણ દુઃખ ન થવું જાઈએ એમ વિચારી અંગોપાંગ સંકેલી પરમપ્રદાના

ધ્યાનમાં લીન થયા હતા પણ તેથી માતાને ગર્ભ ગળી ગયાનો ખોટો વિકલ્પ થયો તે કારણે શોકાતુર થયાં અને ખેદ કરવા લાગ્યાં જ્યારે ભગવાને જાણ્યું ત્યારે તેમના પ્રભોદ માટે હળવેથી જરા ભગવાને અંગોપાંગ હલાવ્યાં તેથી માતા પ્રભોદને ધરતાં ખુશી થયાં. આ સમયે માતા પિતાને અદૃશ્ય અવસ્થામાં પણ આટલો મોહ પ્રેમ થયો ત્યારે તે જો પ્રગટલાવે મને દેખશે ત્યારે કેટલો મોહ હશે તેમ વિચાર કરી ભગવાન શ્રી મહાવીર પરમાત્માએ માતાપિતાને દુઃખ થાય નહિ તે માટે માતાપિતા જીવંત હોય ત્યાં સુધી દીક્ષા લેવી નહીં તેવો અભિગ્રહ કર્યો. તેવી પ્રતિજ્ઞા માતાપિતાની પ્રેમભક્તિ માટે કરી છે. તેને આપણે વિચારીએ. બીજું બાલવયસ્યો સાથે આમલકી કાંડા કરતાં આમલીના મહાવૃક્ષે વીંટાઈને સર્વ બાળકુમારને ભયભીત કરનાર મહા ક્ષણીધરને એકજ હાથે ક્ષણવારમાં પકડી દુર ઉછાળી દીધો ત્યાં તેમની નિર્ભયતા અને સર્વબાળ મિત્રો ઉપર પ્રેમભાવ તેને વિચારવો ત્યાર પછી તેમને ભણવા માટે ઉપાધ્યાયને સોંપવા વરઘોડા સહિત જ્યારે લાવવામાં આવ્યા અને તેમનું જ્ઞાન જગતમાં પ્રકાશ પામે તે માટે ઇંદ્રે તેમને ઉપાધ્યાયના આસન ઉપર બેસાડી ઉપાધ્યાયના મનની ન્યાય વ્યાકરણ વિગેરે શાસ્ત્રમાં શંકાઓ હતી તેના પ્રશ્નો ભગવાનને પુછ્યા. ભગવાન બાળપણમાં હોવા છતાં પણ તેમણે ગંભીરતાથી તે પ્રશ્નોના ઉત્તરો આપ્યા. ત્યારે ઇંદ્રે ઉપાધ્યાયને કહ્યું કે આ બાળ કુમારને પૂર્વભવથીજ જ્ઞાન થયેલું છે. તે તો મહાનજ્ઞાની છે અને તીર્થંકર થશે તેઓ આપણા ઉદ્ધાર માટે પ્રેમથી અહીં આવેલા છે. તે પણ વિચારવું. અને તેમના પ્રેમમય ગાંભિર્યદિક ગુણો પ્રગટાવવા પ્રવૃત્તિ કરવી. ત્યારપછી ભગવાને દીક્ષા લીધા પછી બાર વર્ષ સુધી કેવલ્ય દશામાં તેમના ઉપર અનાર્થ ભૂમિમાં જે જે ઉપસર્ગો થયા તે ઉપસર્ગ કરનાર ઉપર પણ અપૂર્વ પ્રેમભાવ દર્શાવ્યો તે આપણે વિચારવો જોઈએ. આમ બાહ્ય સ્વરૂપે ભગવાનનો જગત ઉપર કેવો અપૂર્વ અને અથાગ પ્રેમ છે. તેવા પ્રેમપાત્ર આપણે ક્યારે બનીશું તે માટે આપણે કેટલી તૈયારી કરી છે. તેનો વિચાર કરવો જોઈએ.

હવે તેમનો આંતરિક પ્રેમ જોવા પ્રયત્ન કરીએ. ભગવાન નિરંતર સર્વ જગત ઉપર પ્રેમને લીધે એજ વિચાર કરે છે કે કોઈ પણ આત્મા પાપ ન કરે અને તે પાપના ફળ ભોગવવા માટે નરક તિર્યંચ આદિ ગતિની પાપમય અવસ્થાને ન પામે. સર્વ જગત પાપ અને દુઃખથી મુક્ત થાઓ આવી ભાવના તેમના હૃદયમાં નિરંતર વહેતી હતી તે જણાવે છે મા કાર્પીત્ કોઽપિ પાપાનિ, માઝ્ભૂત્ કોઽપિ દુઃસ્વિતઃ ॥ મુચ્યતાં જગદપ્યેવા, મતિર્મૈત્રી નિગદ્યતે ॥ ૧૧૮ ॥ અર્થઃ—જગતના સર્વ પ્રાણીગણોમાંથી કોઈ પણ આત્મા પાપ ન કરે, કોઈ વૈર બંધ ન કરે. તેમજ તેવા પાપના ફળ ભોગવવા માટે નરક તિર્યંચ, દેવ, માનવ યોનિમાં જન્મ ધારણ કરી કર્મોના ફળ રૂપે દુઃખ ન ભોગવે, સર્વ આત્મા સુખી થાઓ. અને સર્વ કર્મભળને ક્ષય કરી કર્મ અને પાપથી તથા જન્મ મરણ આધિવ્યાધિ અને ઉપાધિથી મુક્ત થઈ મોક્ષ સુખને પામે. આવી ભાવના તે મૈત્રીભાવના કહેવાય ભગવાન નિરંતર તે ભાવનાને ભાવતા તેથી ભગવાન મહાવીર પ્રેમસ્વરૂપજ છે.

કુમરુ' રૂબ

११७

ભગવાનને પ્રત્યક્ષ દેખવા આપણે કેવું ધ્યાન કરવું જોઈએ તે જણાવતાં શાસ્ત્રકારો જણાવે છે કે,

“પિંડસ્થાદિક ધ્યાનથી પ્રભુ દર્શન આપે, બુદ્ધિસાગર ભક્તિથી નિજરૂપમાં વ્યાપે”
તેથી પિંડસ્થ, પદસ્થાદિકધ્યાનવડે ભગવાન મહાવીરદેવને આપણે નિરખવા.

सप्तधातुविनाभूतं पूर्णेन्दुविशदद्युतिम् ।

सर्वज्ञकल्पमात्मानं शुद्धबुद्धिः स्मरेत्ततः ॥२३॥

ततः सिंहासनारूढं सर्वातिशयभासुरं ।

विध्वस्ताशेषकर्माणं कल्याणमहिम्नान्वितम् ॥२४॥

स्वांगगर्भे निराकारं संस्मरेदिति तत्त्वभूः ।

साभ्यास इति पिंडस्थे योगी शिवसुखं भजेत् ॥२५॥

આર ધારણા કરવા પછી શુદ્ધ બુદ્ધિવાળા યોગીએ સાત ધાતુ વિનાના, પૂર્ણચંદ્રની માફક નિર્મલ કાંતિવાળા અને સર્વજ્ઞ સરખા પોતાના આત્માને સ્મરવો (ચિંતવવો), પછી સિંહાસન ઉપર આરૂઢ થયેલા, સર્વ અતિશયોથી સુશોભિત, સર્વ કર્મેર્નિના નાશ કરનારા અને ઉત્તમ મહિમાવાળા, પોતાના શરીર અંદર રહેલા, નિરાકાર આત્માને સ્મરવો. એ તત્ત્વજ્ઞ નામની ધારણા જાણવી. આ પિંડસ્થ ધ્યાનનો સદા અભ્યાસ કરનાર યોગી મોક્ષ સુખ પામે છે. ૨૩, ૨૪, ૨૫.

પદસ્થ ધ્યેય અને તેનું ધ્યાન

यत्पदानि पवित्राणि समालंब्य विधीयते ।

तत्पदस्थं समाख्यातं ध्यानं सिद्धांतपारंगैः ॥१॥

પવિત્ર (મંત્રાક્ષરાદિ) પદોનું અવલંબન લઈને જે ધ્યાન કરવામાં આવે છે તેને, સિદ્ધાંતના પારશ્રામિ પુરૂષોએ પદસ્થ ધ્યાન કહેલું છે. ૧.

तत्र षोडशपत्राढ्ये नाभिकंदगतेषुजे ।

स्वरमालां यथापत्रं भ्रमंतीं परिचिंतयेत् ॥२॥

चतुर्विंशतिपत्रं च हृदि पद्मं सकर्णिकम् ।

वर्णान्यथाक्रमं तत्र चिंतयेत्पंचविंशतिम् ॥३॥

वक्राब्जेऽष्टदले वर्णाष्टिकमन्यत्ततः स्मरेत् ।

संस्मरन् मातृकामेवं स्याद्भूतज्ञानपारगः ॥४॥

नाभिकंदपर रहेदा, सोण पांण्डीवाणा प्रथम कमजना हरेक पत्रपर सोण स्वरनी पंडित
(अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, ऋ, ॠ, लृ, ए, ऐ, ओ, औ, अं, अः) भ्रमण करती चिंत-

૧૧૮

પ્રેમભીતા

વવી. હૃદયમાં રહેલા ચોવીસ પાંખડીવાળા કર્ણિકા સહિત કમળમાં, અનુક્રમે વ્યંજનો ક, ख, ग, घ, ङ, च, छ, ज, झ, ञ, ट, ठ, ड, ढ, ण, त, थ, द, ध, न, प, फ, ब, म, म, ચિંતવવા. તેમાં આદિની ચોવીસ પાંખડીઓમાં, અને પચીસમો (મ) કાર કર્ણિકામાં ચિંતવવો. તથા આઠ પાંખડીવાળા મુખ કમળમાં (મોઢામાં આઠ પાંખડીવાળા) કમળની કલ્પના કરવી. તેમાં બીજા બાકીના આઠ વર્ણો ય, ર, ल, व, श, ष, स, ह. સ્મરવા આ પ્રમાણે આ માતૃકાને સ્મરણ કરતો (ચિંતવતો) તેનું ધ્યાન કરતો શ્રુતજ્ઞાનનો પારગામિ થાય. ૨, ૩, ૪,

હવે રૂપસ્થ ધ્યાન જણાવે છે

रागद्वेषमहामोहविकारैरकलंकितम् ।

शांतं कांतं मनोहारि सर्वलक्षणलक्षितं ॥૮॥

तीर्थिकैरपरिज्ञातयोगमुद्रामनोरमम् ।

अक्षणोरमंदमानंदनिस्पर्दं दददद्भुतं ॥૯॥

जिनेन्द्रप्रतिमारूपमपि निर्मलमानसः ।

निर्निमेषदृशा ध्यायन् रूपस्थध्यानवान् भवेत् ॥૧૦॥

ત્રિભિર્વિશેષકમ્

રાગ, દ્વેષ અને મહામોહ અજ્ઞાનાદિ વિકારોના કલંકરહિત, શાંત, કાંત, મનહર, સર્વ ઉત્તમ લક્ષણોથી ઓળખાયેલ, અન્યદર્શનકારોએ નહિ જાણેલ યોગમુદ્રા (ધ્યાન મુદ્રા) ની મનોહરતાને ધારણ કરનાર, આંખોને મહાન્ આનંદ અને અદ્ભુત અચપળતાને આપનાર, - જીનેશ્વર ભગવાનની પ્રતિમાનું, નિર્મલ મન કરી નિમેષોન્મેષ રહિત (ખુદ્દી આંખ રાખી) એક દૃષ્ટિએ ધ્યાન કરનાર, રૂપસ્થ ધ્યાનવાન કહેવાય છે. ૮, ૯, ૧૦.

હવે રૂપાતીત ધ્યાન જણાવે છે.

अमूर्तस्य चिदानंदरूपस्य परमात्मनः ।

निरंजनस्य सिद्धस्य ध्यानं स्याद्रूपवर्जितम् ॥૧१॥

આકૃતિ રહિત, જ્ઞાનાનંદ સ્વરૂપ, નિરંજન (કર્મરહિત) સિદ્ધ પરમાત્માનું ધ્યાન, તે રૂપાતીત ધ્યાન કહેવાય છે. ૧.

इत्यजस्रं स्मरन् योगी तत्स्वरूपावलंबनः ।

तन्मयत्वमवामोति ग्राह्यग्राहकवर्जितम् ॥૧२॥

તે નિરંજન સિદ્ધ સ્વરૂપનું અવલંબન લઈ નિરંતર તેનું ધ્યાન કરનાર યોગી, ગ્રાહ્ય, ગ્રાહક (લેવું અને લેનાર) ભાવ વિનાનું તન્મયપણું પામે છે. ૨.

अनन्यशरणीभूय, स तस्मिन् लीयते तथा ।

ध्यातृध्यानोभयाभावे, ध्येयेनैक्यं यथा ब्रजेत् ॥૩॥

યોગી જ્યારે ગ્રાહ્યઆહકભાવ વિનાનું તન્મયપણું પામે છે ત્યારે, તેને કોઈપણ આલંબન રહેલું ન હોવાથી, તે યોગી તે સિદ્ધાત્મામાં તે પ્રકારે લય પામે છે કે, ધ્યાન કરનાર અને ધ્યાન એ બેના અભાવે, ધ્યેય જે સિદ્ધ તેની સાથે એકરૂપ થઈ જાય છે. ૩.

सोऽयं समरसीभावस्तदेकीकरणं मतम् ।

आत्मा यदपृथक्त्वेन लीयते परमात्मनि ॥૪॥

યોગીના મનનું પરમાત્માની સાથે જે એકાકારપણું તે સમરસીભાવ છે, અને તે એકીકરણ માનેલું છે કે જેથી આત્મા અભિન્નપણે કરી, પરમાત્માને વિષે લીન થાય (લય પામે) ૪.

આવીરીતે બાહ્ય અને અભ્યંતરરૂપે ધ્યાન કરતાં જીવ શુદ્ધ પ્રેમયોગથી પરમાત્મા ભગવાન મહાવીરના સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષભાવે અનુભવે છે. અને તેનાં અભ્યાસથી બાહ્યધ્યાસ એટલે ઈન્દ્રિયભોગની લાલચ, યશ કીર્તિની લાલચ, દેશ, રાજ્ય, સત્તાની લાલચરૂપ બાહ્યભાવની રમણતાનો ત્યાગ જ્ઞાનપૂર્વક કરતાં પૂર્ણ અભ્યાસ યોગથી શુદ્ધ પ્રેમયોગી પ્રેમભાવમય યોગના બળથી પરમાત્મા મહાવીરના સત્ય અભ્યંતર સ્વરૂપ ધ્યાન અભ્યાસના બળથી અવશ્ય પ્રત્યક્ષ અનુભવ પામે છે. ॥૨૦૩॥

મહાવીરનું વૃતાન્ત ધ્યાવતું અને ગાવું જોઈએ

महावीरस्य वृत्तान्तं, ध्येयं गेयं सुरागतः ।

सर्वतीर्थङ्करा गेया—स्तद्भक्ताश्च गुणाकराः ॥૨૦૪॥

અર્થ:—પ્રેમયોગી ભકતોએ નિરંતર ભગવાન મહાવીરનું જીવન વૃતાંત સારા પ્રેમથી અને સારા સ્વરથી ગાવા યોગ્ય છે. તેમજ સર્વ તીર્થંકરોના ગુણો તે પરમાત્માના ભકતોએ પ્રેમપૂર્વક સારા રાગથી એટલે સારા મધુર કંઠથી ગાવા જોઈએ. તેથી તે ભકિતવંત આત્માઓને ગુણ કરનારા થાય છે. ॥૨૦૪॥

ભવવાનની પૂજા અને સુનિના દર્શનમાં પ્રેમી પ્રાણીને હર્ષ થાય છે

पूजादिषु जिनेन्द्राणां, साधूनां दर्शने तथा ।

रोमाञ्चाश्च महाहर्षो, जायते प्रेमिदेहिनाम् ॥૨૦૫॥

અર્થ:—જીનેશ્વર આદિની પૂજા કરતાં તથા સાધુઓના દર્શન કરતાં પ્રેમયોગી દેહધારી આત્માઓને રોમરાજીનું ખીલવું, પ્રેમમય હર્ષના આંસુનું આવવું તથા પરમ શ્રેષ્ઠ હર્ષ અવશ્ય ઉત્પન્ન થાય છે. ॥૨૦૫॥

પ્રેમીઓ તર્કવાદ અને વિવાદને છોડી દે છે.

तर्कवादविवादांस्तु, त्यजन्ति प्रेमयोगिनः ।

महावीरप्रभौ लीना, भवन्ति पूर्णभावतः ॥૨૦૬॥

૧૨૦

પ્રેમગીતા

અર્થ:—તર્કવાદ અને વિવાદો છે તેને પ્રેમયોગીઓ ત્યાગ કરે છે અને પરમાત્મા શ્રી મહાવીર પ્રભુના ધ્યાનમાં લીન થાય છે.

જ્ઞાનાષ્ટકમાં લગવાન યશોવિજય વાચક પ્રવર જણાવે છે કે:- ॥ વાદાંશ્ચ પ્રતિ-
વાદાંશ્ચ વદન્તો નિશ્ચિતાંસ્તથા । તત્ત્વાન્તં નૈવ ગચ્છન્તિ તિલ્પીલકવદ ગતૌ ॥૪॥

અર્થ:—વાદી પ્રતિવાદી તત્વના પારને પામી શકતા નથી જેમ ધાંચીનો બળદ ઘાણીની આસપાસ ફરતો આંખ ઉઘાડે ત્યારે ઠેરનો ઠેર હોય છે. તેમ વાદ અને પ્રતિવાદમાં પણ સત્યની પ્રતીતિ થતી નથી.

સાચા પ્રેમીની સુંદર ગતિ થાય છે

મેદાઽભાવેન ભક્તેષુ, રક્તાઃ પ્રેમપ્રકાશનમ્ ।

કુર્વન્તિ સદ્ગતિં યાન્તિ, પ્રેમિણામીદૃશી ગતિઃ ॥૨૦૭॥

અર્થ:—પ્રેમીજનો પ્રેમલકિતમાં લકતજનો પ્રત્યે ભેદભાવનો ત્યાગ કરીને અભેદભાવથી સત્યપ્રેમનો અવશ્ય પ્રકાશ કરે છે, તેથી સદ્ગતિને લાભે છે, આવી સાચાપ્રેમીની સુંદર સદ્ગતિ થાય છે ॥૨૦૭॥

પ્રેમ અગ્નિમાં વિકારોનો હોમ કરે

કામદુષ્ટવિકારાણાં, વાસનાનાં ચ સર્વથા ।

હોમં કુરુ વિવેકેન, પ્રેમાગ્નૌ ભવ્યમાનવ ? ॥૨૦૮॥

અર્થ:—હે ભવ્ય માનવ કામના વિકારો અને બીજા દુષ્ટ વિકારોનો અને વાસનાઓનો સંપૂર્ણગણે વિવેકપૂર્વક પ્રેમઅગ્નિમાં હોમ કરો. ॥૨૦૮॥

વિવેચન:—કહ્યું છે કે, ॥યઃ કર્મ હુતવાન્ દીપ્તે, બ્રહ્માગ્નૌ ધ્યાનધ્યાયયા । સ નિશ્ચિ
તેન યાગેન, નિયાગપ્રતિષ્ઠિવાન્ ॥૧॥ (જ્ઞાનસારચાગાષ્ટકે) અર્થ—જે મુનિ આત્મારૂપ
બ્રહ્મમય દેહીધ્યમાન્ અગ્નિમાં પરમાત્મા અને અંતરાત્માનું એકત્વ કરવારૂપ ધ્યાનને ધ્યાવતાં
આઠ કર્મ સમુહને હોમીને નાશ કરનાર હોતુમુનિ અભ્યંતરભાવથી સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શન
ચારિત્ર વીર્યના બલથી યુક્ત થયેલ હોય તે નિયાગ—યજ્ઞને અંગીકાર કરનારો કહેવાય
છે. અહિંયા કર્મથી ઉપજતા કામાદિ વાસનાના વિકારોને આત્મારૂપ અગ્નિમાં વિવેકજ્ઞાનથી
હોમનારો સત્યપ્રેમી પરમાત્માના સ્વરૂપ સાથે આત્માની એકતા કરી, પરમાનંદનો ભોક્તા
થાય છે. ॥૨૦૮॥

એકાન્તિક દર્શનોમાં ભેદતા હોય છે

સર્વૈકાન્તિકધર્મેષુ, દર્શનેષુ ચ મેદતા ।

સવિકલ્પં મનો યત્ર, તત્રાનન્દો ન વિદ્યતે ॥૨૦૯॥

અર્થ:—જગતમાં જે જે એકાંત મતને ગ્રહણ કરનારા ધર્મરૂપ દર્શનો છે તેમાં પરસ્પર ભેદતા અવશ્ય હોયજ છે તેમાં પરસ્પર મનના સંકલ્પ વિકલ્પોની વિરુદ્ધતા હોવાથી પરસ્પર પ્રેમનો અભાવ હોય છે તેથી આણંદનો અનુભવ નથી હોતો. ॥૨૦૬॥

વિવેચન:—જગતમાં વસતા સર્વ માનવગણ સુખશાંતિની ઇચ્છાથી જ્યાં જ્યાંથી જે જે ઉપદેશ મળે તેમાં શ્રદ્ધા રાખીને તપ, જપ, ક્રિયાનુષ્ઠાન પૂજા, ભક્તિ વગેરે કરે છે. અને પોતપોતાના માનેલા મત-પંથને સત્ય માનીને પ્રવૃત્તિ હોય છે; તે સર્વ ધર્મ દર્શનોમાં પ્રાયઃ એકજ દષ્ટિનું અવલંબન કરે છે પણ અન્ય દર્શન તેમાં શું માને છે તેનો વિચાર અપેક્ષાપૂર્વક નથી કરતા. શ્રીમાન આનંદધનજી મહારાજ કહે છે કે,

મતવાલા તો મતે માતા, મઠવાલા મઠ રાતા,

જટા જટાધર, પટા પટાધર, છત્તા છત્તાધર તાતા, અવધુ રામનામ જગ ગાવે ॥૧॥

અર્થ:—દર્શનમતવાલાઓમાં પોતાની પરંપરાગત જે માન્યતા છે તેજ માત્ર સત્ય છે તેથી અન્ય અસત્ય છે, ન્યાયવાદીઓ પંચ વિંશતિ પદાર્થના જ્ઞાનથીજ મુક્તિ કહે છે, વેદાંતી સર્વજગતને એક બ્રહ્મરૂપ માને છે. “નિત્યઃસર્વગતઃસ્થાસ્તુરચલોઽયં સનાતનઃ ॥ ઔદ્ધર્શન ક્ષણિક કહે છે એટલે ક્ષણે ક્ષણે વિનાશ પામનારા આત્મા છે. આમ દરેક દર્શનો એક બીજાની કહેવાની અપેક્ષા નથી વિચારતા. તે એક બીજા દર્શનવાળાધર્મના આગેવાનો અરસપરસ પ્રેમથી મળી શકતા નથી. તેઓને મનમાં ભિન્નતા હોવાથી પ્રેમની પણ ભિન્નતાજ રહે છે તેથી પોતાના મતને સિદ્ધ કરવા અન્ય દર્શન ધર્મવિચારનું મૂળથી ખંડન કરવા પ્રવૃત્તિ કરે છે. : પણ પોતાની માન્યતા ક્યાં ખોટી છે. પોતાની દલીલ ક્યાં નબળી છે, તેનો વિચાર મનકદાગ્રહથી ગ્રહાયેલા તે પંડિતો વિચારતા નથી. બીજા વાદીને જીતવામાં એકરસિક થયેલા તેઓ પરસ્પર પ્રેમથી મળતા નથી અને પોતાની હકીકત સામા વાદીને ઠસાવી શકતા નથી. આમ ભેદભાવથી ખોટા સંકલ્પ વિકલ્પોના આર્ત્ત રોદ્ધ્યાનમાં રક્ત થયેલા બીજા દર્શનના પંડિતો સત્ય સુખનો આસ્વાદ કે આનંદને ક્યારેય પામી શકતા નથી. ॥ ૨૦૬ ॥

શુદ્ધ પ્રેમધર્મમાં ભેદ નથી.

શુદ્ધપ્રેમમયે ધર્મે, ધર્મભેદો ન વિદ્યતે ।

દર્શનાનાં વિકલ્પોઽપિ, તત્ર કિંચિન્ન જાયતે ॥૨૧૦॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમમય ધર્મ જ્યાં પ્રગટ થાય ત્યાં દર્શનમય ધર્મનો ભેદ નથીજ રહેતો તેમજ દર્શનોના પરસ્પર એકાંત ભેદમય વિકલ્પો પણ ત્યાં જરા પણ નથી રહેતા. ॥ ૨૧૦ ॥

વિવેચન:—જગતમાં આત્માઓને શુદ્ધ સત્ય નિર્વિકલ્પ નિર્વિષય એવો પ્રેમધર્મ જ્યારે આત્મસ્વરૂપ સાથે પ્રગટ થઈને પરિણામભાવને પામે છે ત્યારે અદ્યક્ષોએ સ્વબુદ્ધિથી કલ્પેલા

૧૨૨

પ્રેમગીતા

એકાંતિક આશ્રહવાળા ધર્મના પરસ્પર વિરોધીભાવના ભેદો ધારણ કરે છે તે સત્ય પ્રેમયોગીઓમાં જરા પણ નથીજ રહેતા. શ્રીમાન્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયજી જણાવે છે કે “**बुद्धो जिने हृषीकेशः शम्भु ब्रह्मादिपुरुषः । इत्यादिनामभेदेऽपि नार्थतः स विभिद्यते ॥७॥**” અર્થ—જગતના સર્વ પદાર્થોને સર્વ અપેક્ષાથી દ્રવ્ય ક્ષેત્રકાલ ભાવથી યથાર્થ સ્વરૂપે જે જાણનારા હોય, તેમજ તેજ પ્રમાણે સત્ય ઉપદેશ આપનારા હોય, તે ભગવાન બુદ્ધ કહેવાય (૧) સર્વ અભ્યંતર વૈરીઓ કે જે કામ, ક્રોધ, મોહ, માયા, રાગ, દ્વેષ, હર્ષ શોક દુઃખ-ઝંજીરો નાશ કરે તે જિનદેવ ભગવંત કહેવાય છે (૨) જે ઇન્દ્રિયો તથા મનને વશ કરે તે હૃષીકેશ કહેવાય છે (૩) સર્વ જગત જંતુઓને નિત્ય સુખને આપનારા ભગવાન શંભુદેવ કહેવાય છે (૪) સર્વ પ્રકારે આત્મસ્વરૂપ બ્રહ્મસ્વરૂપને પ્રગટ કરે તે બ્રહ્મા કહેવાય (૫) જે પરમ પુરુષાર્થ રૂપ મોક્ષને સિદ્ધ કરે તે પુરુષ-પુરુષોત્તમ કહેવાય છે. આમ નામના ભેદથી અજ્ઞાન ધર્મ-ધિકારીઓ એક બીજાનું ભલે ખંડનમંડન કરે, પણ પરમાર્થભાવે વિચાર કરનારા સાચા પ્રેમયોગીઓ સર્વના મતને એક અર્થમાં જાણતા હોવાથી તેમના મનમાં દષ્ટિ ભેદ રહેતોજ નથી, તેમજ દર્શનકારોએ માનેલા તત્વોમાં જે ભેદ અને વિકલ્પો દેખાય છે, તે પણ સત્ય પ્રેમયોગીઓને નડતાજ નથી એટલે દર્શનમય એકાંતવાદના વિકલ્પો તેમને પ્રેમસ્વ-સ્વરૂપમાં નથીજ અનુભવાતા. ॥ ૨૧૦ ॥

શુદ્ધપ્રેમમયે ધર્મે, મહાવીરસ્ય શાસને ।

સર્વદર્શનધર્માણાં, સમાવેશો ભવેત્સદા ॥૨૧૧॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમમય એવા ભગવાન મહાવીર દેવના ધર્મ રૂપ શાસનમાં સર્વ દર્શનવાદોથી યુક્ત ધર્મો રહેલા છે તેનો સર્વદા સમાવેશ થાય છે. ॥ ૨૧૧ ॥

વિવેચન:—પ્રેમધર્મ છે તેજ ભગવાન મહાવીર પ્રભુનું શાસન છે. તે પ્રેમમય પ્રભુ ના શાસનમાં નયોની અપેક્ષાથી સર્વ દર્શનવાળા ધર્મ-પંથો પ્રવેશી જાય છે. શ્રીમાન્ **આનંદધનજી ચેગીરાજ** જણાવે છે કે

૫૩-હરિશણુ જન-અંગ ભણીજે. ન્યાસ ૫૩ંગ જે સાધે રે

નમિ-જિન-વરના ચરણ-ઉપાસક ૫૩ હરિશણુ આરાધે રે

અર્થ:—છ અંગોમાં છ દર્શનની સ્થાપના કરીને શ્રી જિનેશ્વરપ્રભુના શાસનના અંગરૂપે છયેય દર્શનો સ્થિર કરી શકાશે. અને એ રીતે છ અંગમાં મંત્રાક્ષરાદિકને ન્યાસ સાધીને શ્રી નમિ જિનેશ્વરપ્રભુના ચરણોની ઉપાસના કરનાર છેવટે છયેય દર્શનનો આરાધક-ઉપાસક બની જાય છે.

નમિ એટલે નમનારા, ચરણ ઉપાસક. એમ નમિ નામમાં નમિ શબ્દની શ્લેષથી સાર્થકતા સૂચવી છે, તથા ૫૩ંગ-ન્યાસની ધ્યાનની રીત પણ સૂચવી જણાય છે.

જિન-સુર-પાદ-પ-પાય વખાણું સાખ્યઃ જોગઃ દોય ભેદે. રે

આત્મ-સત્તા-વિવરણ કરતાં લહો દુગ-અંગ અ-ખેદે. રે ૫૩૦ ૨

અર્થઃ—આત્માની વિદ્યમાનતા વિષે વિવરણ કરનારા, સાંખ્યદર્શનઃ અને યોગ દર્શનઃ દર્શનના એ બે ભેદને જિનેશ્વર રૂપી કલ્પવૃક્ષના બે પગ તરીકે વર્ણવાય છે. માટે એ બે અંગો ખેદ વિના સરળતાથી જિનેશ્વર પ્રભુને ઉભા રહેવાના મજબૂત પગ-આડના મૂળિયાં ની જેમ સમજી લેયો. અથવા બીજા સૂત્રકૃતાંગ અંગમાં આત્મ સત્તા વિષે વિવેચન કરાયેલ છે. તે સાંખ્ય અને યોગ સાથે મળતું છે. તે ખેદ વિના સહેલાઈથી સમજી શકાશે.

ભેદઃ અ-ભેદઃ સુગતઃ મિમાંસકઃ જિન વર-દોય-કર-ભારી. રે -

લોકા-ડ-લોક અવલંબન ભજિયે ગુરુ-ગમથી અવધારી. રે ૫૩૦ ૩

અર્થઃ—ભેદવાદી બૌદ્ધઃ અને અભેદવાદી મીમાંસક-ઉત્તર મીમાંસક વેદાંતઃ એ બેના મત ગુરુ ગમથી સમજશો, તો લોક અને અલોકના આધારભૂત હોવાથી તે બન્નેય દર્શનો શ્રી જિનેશ્વર દેવના મોટામાં મોટા બે હાથ છે, માટે તેને પણ તે રીતે સમજીને ભજવા બેઠોજે જ. ૩

લોકાયતિકઃ કૂળ જિનવરની અંશ વિચાર બે કીજે. રે

તત્વ-વિચાર-સુધા-રસ-ધારા ગુરુ-ગમ-વિષુ કિમ પીજે ? રે ૫૦ ૪

અર્થઃ—અંશની-નયની દૃષ્ટિથી વિચાર કરીએ, તો લોકાયતિક-આર્વાક દર્શન પણ શ્રી જિનેશ્વર દેવનું કૂળ-પેટ ગણવું પડશે. ગુરુમહારાજને કરાવેલા માર્ગ દર્શન વિના, તત્વ વિચાર કરવાની પ્રાપ્તિથી થતી અમૃત રસની ધારાનો પ્રવાહ કઈ રીતે પી શકાય ? “નાસ્તિક દર્શન પણ શ્રી જૈનદર્શનનું અંગ છે.” એ વાત ગુરુગમ વિના શી રીતે સમજી શકાય ? ૪

જૈનઃ જિનેશ્વર-વર-ઉત્તમ-અંગ અંતરંગઃ બહિરંગઃ. રે

અક્ષર-ન્યાસ-ધરા આરાધક આરાધે ધરી સંગે. રે ૫૦ ૫

અર્થઃ—પ્રસિદ્ધ જૈન દર્શન તે શ્રી જિનેશ્વર પ્રભુનું બહારથી અને અંદરથી ઉત્તમ-અંગ છે. એટલે કે બહારથી મસ્તક છે અને અંદરથી ઉત્તમ શ્રેષ્ઠ અંગ છે. એ દર્શનનો સંગ કરીને આરાધક એવા અક્ષર ન્યાસ ધરા-શરીરના જુદા જુદા અંગો ઉપર અક્ષર ના ન્યાસ કરીને ધ્યાન કરનારા ચૌદ પૂર્વધર અને ગણધર ભગવંત જેવા યોગી પુરૂષો એ મહાધ્યાનની સાધના કરી શકે છે. એ મહાધ્યાન જૈન દર્શન વિના ક્યાંય નથી. ૫

જિન-વરમાં સઘળાં દરસણુ છે. દરિસણુમાં જિન-વર. ભજના. રે

સાગરમાં સઘળી તટિની સહી. તટિનીમાં સાગર-ભજના. રે

અર્થઃ—એ રીતે જેમ સમુદ્રમાં બધી નદીઓ સમાય જ છે, પણ નદીમાં સમુદ્ર

૧૨૪

પ્રેમગીત

હોય કે ન પણ હોય તે પ્રમાણે શ્રી જિનવર (ભાષિત દર્શન) માં સઘળાંએ દર્શનો આવી જાય છે, અને બીજાં દર્શનોમાં જિનવર-જૈન દર્શન હોય, કે ન પણ હોય. ૬

જિન-સ્વરૂપ થઈ, જિન આરાધે, તે સહી જિન-વર હોવે. ૨

ભૂંગી ઇલિકાને ચટકાવે, તે ભૂંગી: જગ જોવે. ૨ ૫૦ ૭

અર્થ:—જેમ પ્રાથમિક દશાના ભમરીના ઇયળ રૂપ બચ્ચાંને ભમરી પોતાના ડંખથી ચટકો મારે છે, ત્યારે તે ઇયળ તે ભમરીના ધ્યાનમાં લીન થઈને જેમ કાળાંતરે ભમરીરૂપે બહાર નીકળે છે, એટલે પછી “ઇયળ રૂપાંતર પામીને એકવીશ દિવસે ભમરી થઈ જાય છે.” એમ લોકમાં કહેવામાં આવે છે, તે પ્રમાણે જે જિન સ્વરૂપ થઈને-તન્મય થઈને જિનેશ્વર દેવની આરાધના કરે, તે ચોક્કસ જિનેશ્વર થાય જ. ૭

આમ સર્વ દર્શનો જૈન દર્શનના નયવિચારની અપેક્ષાએ અંશ રૂપે છે. સર્વ દર્શનોનો સમાવેશ ભગવાનના દર્શનમાં થાય છે. આ દર્શનો પરસ્પર એક બીજાનું ખંડન કરતાં ખેદ-દ્વેષને પામે છે. પણ જ્યારે પરમાત્મા મહાવીરના ઉપદેશેલ શાસનનું શરણ સ્વીકારે છે ત્યારે તેઓના ઝઘડાનો અંત આવે છે. અને સત્ય તત્વને અંગીકાર કરી સત્ય સુખના ભોક્તા થાય છે. અને એક બીજાના કથનને અપેક્ષાથી સમજી સર્વ લોકો પરસ્પર સત્ય-પ્રેમી બને છે.

પ્રેમીઓ પતંગની પેઠે પ્રેમમાં પડે છે

શલમાનાં યથા વહ્નો, પાતઃ સ્વાભાવિકો ભવેત્ ।

પ્રેમજ્યોતિષિ ભક્તાનાં, મનઃ પાતસ્તથા ભવેત્ ॥૨૧૨॥

અર્થ:—જેવીરીતે પતંગીઆનું અગ્નિમાં પતન સ્વાભાવિક છે. તેવી રીતે ભક્તપ્રેમી આત્માઓનું પ્રેમરૂપ જ્યોતિમાં મનનું પડવું તે પણ સ્વાભાવિક રીતેજ થાય છે. ॥૨૧૨॥

ભગવાન મારા હૃદયમાં પ્રેમ પ્રગટાવો

ૐ હ્રીં શ્રીં ક્લીં મહાવીર ! શુદ્ધપ્રેમપ્રકાશક ! ।

પ્રાકટ્યં પ્રેમધર્મસ્ય, મદ્દૃદિ કુરુ સત્ત્વરમ્ ॥૨૧૩॥

અર્થ:—ઓ, હ્રીં, શ્રીં, ક્લીં એવા મંત્ર સ્વરૂપે રહેલા હે શુદ્ધ પ્રેમ પ્રકાશક ભગવાન મહાવીરપ્રભુ તમે મારા હૃદયમાં પ્રેમ ધર્મને પ્રગટાવો ॥૨૧૩॥

વિવેચન:—ૐ મંત્રથી પંચ પરમેષ્ઠીનું સ્મરણ થાય છે. જગતને પ્રેમમય કરવામાં આપ સર્વ પ્રકારે સમાન સમર્થ છો. તે હ્રીં પદથી સિદ્ધપરમાત્મા યાદ કરાય છે. શ્રીં પદથી હે ભગવાન તમે આત્મચૈતન્ય લક્ષ્મીના સ્વામિ છો. ક્લીં પદથી સર્વ જગતના અપાય નષ્ટ કરવા સમર્થ છો. તેવા હે ભગવાન વિલંબવિના તમે મારા હૃદય કમલમાં પ્રેમસ્વરૂપે પધારો સર્વ મારા સર્વ આવરણોને નષ્ટ કરી સત્ય પવિત્ર સનાતન એવા પૂજ્ય પ્રેમધર્મને પ્રગટ કરો. જગતમાં વ્યાપક કરો એ મારી અરજી આપના ચરણમાં છે. ॥૨૧૩॥

ગુરુદેવ શુદ્ધ પ્રેમને મારા હૃદયમાં પ્રગટ કરો

ૐ હ્રીં સદ્ગુરુદેવાય, નમોઽર્હં સત્યવાદિને ।

મન્વત્તદ્ભેદનાશેન, દ્રુતં પ્રેમોદ્ભવં કુરુ ॥૨૧૪॥

અર્થ:—ૐ હ્રીં મંત્રમય વિશેષણ જેમને આપી શકાય છે તેવા સદ્ગુરુ દેવ કે જે સત્ય ઉપદેશ આપનારા છે અને અર્હં નમસ્કારને યોગ્ય છે તેને નમસ્કાર થાઓ. હે! ગુરુ દેવ મારા તારા રૂપ જે ભેદભાવ છે તેનો નાશ કરીને જલદી મારામાં પ્રેમને પ્રગટ કરો.

વિવેચન:—આપણને પૂજ્ય ગુરુદેવ કે જે તેમના ગુણોવડે પૂજવા યોગ્ય છે. તેમજ નિરંતર સત્યવાદિ છે સર્વ ભવ્યાત્માઓનું કલ્યાણ કરી મોક્ષમાર્ગનો સત્ય હિતકર ઉપદેશ પારમાર્થિક પ્રેમવડે આપી રહ્યા છે. માયા, મમતા, ક્રોધ, કામ, લોભ, રૂપ, અંતર, શત્રુઓને ભૂતી રહ્યા છે એવા સદ્ગુરુદેવને મારો ત્રિકરણ શુદ્ધિ પૂર્વક મન વચન કાયની પવિત્રતાથી યુક્ત નમસ્કાર થાઓ. તેવા પૂજ્યોને કરેલો નમસ્કાર પ્રમોદને પ્રગટ કરે છે. તેથી જે ભવ્યાત્માઓ છે. તેઓ તથા આપણે તે ગુરુદેવને વિનંતિ કરીએ છીએ કે હે! ગુરુદેવ મારા મોહ મમતાનો નાશ કરો. મારા અંતરમાંથી મારા તારાનો ભેદભાવ નાશ પામો. હું સર્વ જગતના આત્માઓને મારા આત્મબંધુસમાન શુદ્ધ પ્રેમથી જોઉં. તેમના દર્શનમાં તથા પૂજ્ય ગુરુઓનાં દર્શન, પૂજા, ભક્તિ સેવા કરતાં મારું મન ઉલ્લાસ યુક્ત થાય, હું ગુણાનુરાગી પ્રમોદવાળો જલદી થાઉં ॥૨૧૪॥

પટચક્ર જાપ.

પટ્તચક્રેષુ મહામન્ત્ર— જાપેન દેવદર્શનમ્ ।

પૂર્વજન્માદિબોધશ્ચ, જાયતે પ્રેમધારિણામ્ ॥૨૧૫॥

બાલહત્યાદિકં પાપં, નશ્યતિ મન્ત્રજાપતઃ ।

પ્રેમયોગ્યં મહામન્ત્ર—મિત્યેવં હૃદિ ધારય ॥૨૧૬॥

પટ્તચક્રાધિપદેવાય, શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપિણે ।

મહાજ્યોતિઃસ્વરૂપાય, નમઃ પ્રેમ્ણેઽસ્તુ સર્વદા ॥૨૧૭॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમને ધારણ કરનારા જે પ્રેમયોગીઓ છે તેમને શરીરમાં આત્મપ્રદેશ ના યોગવડે છ ચક્રોની રચના થાય છે, તે ઉપર રચાતા મંત્રોના જાપથી પરમાત્માના દર્શન અને પૂર્વજન્મનો બોધ થાય છે તેમજ તે મંત્રોના જાપથી બાળહત્યાદિ પાપો પણ નષ્ટ થાય છે. તે માટે હે??? ભવ્યાત્મા તે છ ચક્રોનું હૃદય રૂપ હૃદયરૂપ કમલમાં ધ્યાન કરો તેનો જાપ કરતાં સર્વ જગતના આત્માઓ પ્રત્યે મૈત્રીભાવમય-પ્રેમ પ્રગટે છે. તેથી તે છ ચક્રોના અંગમાં સ્થાપિત થયેલા મંત્રને હૃદયમાં ધારણ કરો. વળી છ ચક્રોમાં મંત્રના અધિષ્ઠિત દેવો કે જે શુદ્ધ પ્રેમસ્વરૂપી મહાન જ્યોતિઃમય છે તેમને સર્વદા મારો નમસ્કાર થાવ. ॥ ૨૧૫-૨૧૬-૨૧૭ ॥ ત્રણનો શ્લોક સમુહ છે.

વિવેચન:—આત્મામાં સહજભાવે ચૈતન્ય રૂપ પ્રેમ પરિણમેલો હોવા છતાં બાહ્ય ભાવથી અનેક જીવાત્માઓમાં ઊરવેર, મારામારી, એક બીજાથી રીસમણા વગેરે વિપરિત ભાવો જોવામાં આવે છે તેનું કારણ શું હોવું જોઈએ? ઉત્તર—અનાદિ કાલથી મોહનીયકર્મ મલતું ગાઢ આવરણ પડેલું છે તે છે. તેનો જેટલા અંશે વિલય (નાશ) થાય તેટલા અંશે પ્રેમસ્વરૂપનું પ્રાગટ્યપણું થાય છે. એટલે પ્રથમ સંજ્ઞીભાવમય પંચેન્દ્રિયતા પ્રગટે છે ત્યારે મોહ મમતારૂપ પુત્ર સ્ત્રી ધન આદિમાં અશુદ્ધ સ્વાર્થમય પ્રેમ દેખાવ દે છે. પરંતુ સદ્-શુરના સહવાસમાં આવતા તેમનો સદુપદેશ સાંભળતાં વિવેકમય સદાચારનો જેટલા અંશે પ્રકાશ થાય તેટલા અંશે શુદ્ધ પ્રેમ ભવ્યાત્માઓમાં પુત્ર પુત્રી સ્ત્રી સ્વજન આપણી પાડોશમાં રહેતા સજ્જનો વિગેરે ઉપર પ્રગટ થાય છે. એટલે મોહનિય કર્મનું આવરણ જેટલું નષ્ટ થાય તેટલા અંશે શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. તેમજ સદ્-શુરના ઉપદેશથી આત્માની પૂર્ણ ઉન્નતિના ઇચ્છનારા ઇચ્છાચોગીઓને આ આત્માથી સ્વકર્મના યોગે માનવ શરીરની પ્રાપ્તિ થાય છે. તેવા પ્રેમચોગીઓ સ્વશરીરમાં છ ચક્રની અવસ્થિતિની રૂપિત પ્રાપ્ત કરે છે તેના નામ (૧) મૂલાધાર ચક્ર, (૨) સ્વાધિષ્ઠાન ચક્ર (૩) મણિપૂર ચક્ર (૪) વિશુદ્ધ ચક્ર (૫) આજ્ઞા ચક્ર આ છ ચક્રોના મંત્રોના જાપ કરવાથી મોહનીયકર્મનું પ્રધાન આવરણ-દર્શન મોહનો નાશ-ક્ષયોપરામ થાય છે તેના યોગે વીતરાગદેવના ભાવમય દર્શન થાય છે. તેમજ મતિજ્ઞાનાવરણનો નાશ-ક્ષયોપરામ થતાં જાતિ સ્મૃતિજ્ઞાન--પૂર્વ જન્મનો બોધ થાય છે.

મૂલાધારે ત્રિકોણાણ્યે, ઇચ્છાજ્ઞાનક્રિયાઽત્મકે ।

મધ્યે સ્વયમ્ભૂલિઙ્ગં તુ, કોટિસૂર્યસમપ્રભમ્ ॥૨॥

તિયગ્લોકસમં ધ્યાયેત્, ક્ષીરાબ્ધિં તત્ર ચાંબુર્જં ।

સહસ્રપત્રં સ્વર્ણામં, જમ્બુદ્વીપસમં સ્મરેત ॥૩॥

તત્કેસરતતેરન્તઃ, સ્ફુરત્પિઙ્ગપ્રમાશ્ચિતામ્ ।

સ્વર્ણાચલપ્રમાણાં ચ, કર્ણિકાં પરિચિન્તયેત્ ॥૪॥

શ્વેતસિંહાસનાઽસીનં, કર્મનિર્મૂલનોદ્યતં ।

આત્માનં ચિન્તયેત્તત્ર, પાર્થિવીધારણેત્યસૌ ॥૫॥

અર્થ:—પ્રથમ મૂલાધારચક્રમાં ત્રણ ખૂણામાં ઇચ્છા જ્ઞાન અને ક્રિયાસ્વરૂપમાં તત્ત્વની સ્થાપના કરાય છે અને મધ્યમાં સ્વયંભૂ પૂર્ણ આત્મસ્વરૂપને પ્રગટાવવામાં ઉપાદાન કારણ રૂપ પરમાત્મા અહોતોની મૂર્તિ કરોડો સૂર્ય સમાન તેજસ્વિ ચિંતવવી.

શ્રી હેમચંદ્રસુરીશ્વર જણાવે છે કે મૂલાધાર ચક્રને પાર્થિવી ધારણા પ્રમાણે તિયગ્લોકના પ્રમાણે એક ક્ષીરસમુદ્ર નાભિપ્રદેશની નીચે સંકલ્પે, તેમાં એક હજાર પત્રમય જંબુદ્વીપ પ્રમાણે

પ્રેમનું ફળ

૧૨૭

ગોળ કમળ સંકલ્પનું તેની મધ્યમાં દેહીધ્યમાન કાંતિથી શોભતી સુવર્ણ સમાન પીલા વર્ણમય કેશરાની પંકિત સમાન મેરૂ સંકલ્પવો તે ઉપર સ્ફટિક સમાન અત્યંત ઉજ્જવલ સિંહાસન ઉપર પદ્માસન આસને બીરાજેલા વિશ્વના કર્મમળને ઉખાડવાની પ્રવૃત્તિ કરનાર મૈત્રીભાવ યુક્ત આત્મસ્વરૂપ પરમાત્માને બેઠેલા સંકલ્પવા. આ પ્રાચિન ધારણા રૂપે મૂલાધાર કમલમય ચક્રનો સંકલ્પ કરવો, તેના અધિષ્ઠાતા સ્વસત્તાથી પરમાત્મા રૂપ સ્વયંભૂદેવ છે તેમ સમજવું. તેમાં રહેલા મંત્રને હવે જણાવતા કહે છે કે મૂલાધાર પદ્મ રૂપ ચક્રમાં ત્રણ ખુણા છે ત્યાં ઐં હ્રીં શ્રીં રૂપ મંત્ર વડે દર્શન (મોક્ષની પરમ ઇચ્છા) જ્ઞાન (હેય, જ્ઞેય ઉપાદેય વિષયોનો યથાર્થ અનુભવ) અને ક્રિયારૂપ સમ્યક્ચારિત્રની પ્રવૃત્તિ રૂપ ત્રણ તત્ત્વમય મંત્રો નો સંકલ્પ કરવો. આ મંત્રના જપથી માયા મોહનું આવરણ નખળું પડેલું હોવાથી દેવ ગુરૂ ધર્મની ઉપર પ્રીતિ જામતાં ક્રિયાનુષ્ઠાનો કરવામાં આગળ વધતો આત્મા જગતજનું ઉપર પ્રેમ કેળવવા માંડે છે. ઇતિ મૂલાધાર ચક્રનું વિવેચન સમજવું. ;

હવે સ્વાધિષ્ઠાન ચક્રની વાત કહે છે.

તદુર્ધ્વે કામવીર્જં તુ, કલશાન્તીન્દુનામકમ્ ।

તદુર્ધ્વેષ્ટુ શિશ્વાકારા, કુણ્ડલીબ્રહ્મવિગ્રહા ॥૧॥

તદ્વાહ્યે હેમવર્ણામં, વસડ્વર્ણચતુર્દલમ્ ।

ઉર્ધ્વેઽગ્નિસમપ્રસ્થાતં, ષડ્દલં ચ હીરગ્રમમ્ ॥૨॥

ષડ્દલહીરાનુગ્રમ, વાદિલાન્તષડ્વર્ણેન ।

મુક્તાસ્વાધિષ્ઠાનસંજ્ઞકમ્, નામ્યધોભાગે જ્ઞેયમ્ ॥૩॥

અર્થ:—મૂલાધાર ચક્ર ઉપર નાભિની નીચે સ્વાધિષ્ઠાન ચક્ર છે તે કામ એટલે ઇચ્છા અથવા જીવાત્માની વૃત્તિઓને ઉપજવાનું બીજ છે. તેને બીજરૂપ મંત્ર કલૌ કે જે કલસ અક્ષરો સાથે જોડાયેલા છે તે અંતે ઇ અને તેની ઉપર ઇંદુના આકારે બીજનો ચંદ્ર મુકવો અને તેની ઉપર બીંદુ મુકવાથી કલૌ બીજ મંત્ર પ્રગટે છે તે બીંદુ ઉપર બ્રહ્મસ્વરૂપ ધરનારી કુંડલી વર્તે છે તેની ઉપર હેમવર્ણસમાન સુંદર રજ ઉપરના ચાર દલ એટલે પાંખ ડીઓ હીરસમાન મુખ્ય વર્ણયુક્ત વાહલી રંગથી મિશ્ર છે. એ વર્ણવડે શોભતા મુક્તાક્ષ સમાન વર્તે છે. તે સ્વાધિષ્ઠાન નામનું બીજનું ચક્ર સમજવું. અહિંયાં પરમ પૂજ્ય શ્રી હેમચંદ્રસૂરીશ્વરદેવ જે કહે છે તે આ પ્રમાણે છે.

અથવાનામિકન્દાધઃ, પદ્મમષ્ટદલં સ્મરેત્ ।

સ્વારાલિકેસરં રમ્યં વર્ગાષ્ટકસંયુતૈર્દલૈઃ ॥૧॥

દલસન્ધિષુ સર્વેષુ સિદ્ધસ્તુતિવિરાજિતમ્ ।

દલાગ્રેષુ સમગ્રેષુ, માયાપ્રગવપાવિતમ્ ॥૨॥

ह्रस्वं दीर्घं प्लुतं सूक्ष्ममतिसूक्ष्मं ततः परम् ॥४॥

અર્થ:—નાભિકદ્વનીનીચે આઠ પાંખડીવાળું કમલ છે એમ સમજવું તેનું બીજું નામ સ્વા-
ધિષ્ઠાનચક્ર સમજવું. તે કમલમાં રમણીક કેસરાઓ વર્તે છે. હવે તે કેસરાઓમાં સોલ સ્વરો
અ આ ઈ ઈં ઉ ઝ ક્ર ક્ષ લ્ લૃ ળ ળૃ
દ્વોની પાંખડીમાં વ્યંજનના આઠ વર્ગો ક ખ ગ ઘ ઙ (૧) ચ છ જ ઝ ઞ (૨) ટ ઠ ડ ઢ
ણ (૩) ત થ દ ધ ન (૪) પ ફ બ ભ મ (૫) ય ર લ વ (૬) શ ષ સ હ (૭) અ આ ઈ ઈં
ઉ ઝ ક્ર ક્ષ લ્ લૃ ળ ળૃ
દ્વોની સંધીઓમાં માયા પ્રણય મંત્રચુકત સિદ્ધ પરમાત્માની સ્તુતિ રૂપ હ્રીં મંત્રને
મુકવો. તથા પાંખડીની ઉપર ઐં હ્રીં મંત્ર મુકવો. હવે એ કમલમાં પ્રથમ વર્ણુ અ અને
છેદ્વો વર્ણુ હ આવે છે. હ રેફ કલા અને બીંદુ ચુકત કરતા અહં પંચ પરમેષ્ઠીમાં
મંત્રનું બીજ પ્રગટે છે. અહં મંત્ર સ્વયં સ્ફટિકસમાન પૂર્ણ ઉજ્જવલ હોવાથી તેનું સ્મૃ-
રણ કરનારા આત્માને સર્વપાપથી મુક્ત કરે છે. તેનો નાદ હ્રસ્વ પછી દીર્ઘ પછી શ્લુત
અને પછી અતિ સૂક્ષ્મ સૂક્ષ્મતર કરતા માનસ જાપમય થાય છે. તે આત્માના કલુષિત કર્મ
તથા પરિણામનો વિનાશ કરીને જગતના સર્વ પ્રાણી પ્રત્યે એક પ્રેમ સ્વરૂપમયને અલેહલાવે
બનાવે છે. આ સ્વાધિષ્ઠાન ચક્રનું વર્ણન પૂર્ણ થયું.

મૂલાધાર ચક્ર,

“मूलधारषड्कोणां मूलाधार ततो विदुः ।

स्वशब्देन न परं लिङ्गः स्वाधिष्ठानं ततो विदुः ॥”

અર્થ:—જે મૂલાધાર ચક્ર છે તે સર્વ ચક્રોમાં મૂલરૂપે મેરૂના મૂલરૂપે વિદ્યમાન છે તેથી મૂલાધાર તથા ગણેશચક્રપણુ તેને કહેવાય છે. અને સ્વશબ્દથી અન્ય સ્વરૂપવાલું નહિ હોવા છતાં પરાધિન ન હોવાના કારણે સ્વાધિષ્ઠાન નામને ધારણુ કરે છે એમ યોગ-વિશારદ પાંડિતો કહે છે. એમ જ ચક્રનો વિચાર કર્યો ત્રીજા મણિપૂરની વ્યાખ્યા કહે-વાય છે.

तद्ध्वं नाभिदेशेषु, मणिपुरं महाप्रभम् ।

मेघाम्भविद्यताम्भं, बहुतेजोमयं ततः ॥१॥

मणिवदभिन्नतत्पद्म, मणिपुरं ततो उच्यते ।

अष्टभिश्चदलैर्युक्तं, डादिमकान्ताऽक्षरान्वितम् ॥२॥

શિવેનાધિષ્ઠિતં પદ્મં, વિશ્વાવલોકૈકકારણમ્ ।

અર્થ:—તે સ્વાધિષ્ઠાન ચક્રની ઉપર નાભિદેશમાં મણિ સમાન સુંદર મહાપ્રભાને ધરતું શરદન્નતુના મેઘ તથા વિજલીથી અન્યંત શોભતી જલધારા સમાન બહુ તેજમય હોવાથી તથા મણિની પેઠે તેજથી દેદિપ્યમાન હોવાના કારણે તે પદ્મરૂપ ચક્રને મણિપુર કહેવાય છે, તે દશદલ-પાંખડીવાળું છે. તે પાંખડીઓમાં હ ઢ ણ ત થ દ ધ ન પ ફ એમ દશ મંત્રાક્ષરો આવેલા છે, આ મણિપુર પદ્મરૂપ ચક્રના અધિષ્ઠાતા શિવ કહેવાય છે અહિં શિવ એટલે જે સિદ્ધ છે તે શિવ દેવ સમજવા. આવા શિવ જ્યારે કર્મ દલરૂપ મલોને નષ્ટ કરે છે ત્યારે તે સર્વ વિશ્વને પરમ પૂજનિય દર્શનીય બને છે, જીવમાત્રને આઠ આત્મ-પ્રદેશ જે નાભિ કમલમાં છે, તે પૂર્ણ શુદ્ધ હોવાથી સંગ્રહનયની સત્તાસ્વભાવથી શિવ સ્વરૂપે બીરાજે છે. તે કોઈપણ કાળે આત્માને સ્વસ્વરૂપના દર્શન કરાવવામાં કારણરૂપ પ્રેમયોગીઓને અવશ્ય થશે જ. અહિં પૂજ્ય હેમચંદ્રપ્રભુ યોગશાસ્ત્રમાં જે જણાવે છે તે આ પ્રમાણે છે:—

વિચિન્તયેત્તથા નામૌ, કમલં ષોડશ્ચ્છદમ્ ।

કર્ણિકાયાં મહામન્ત્રં, પ્રતિપત્રં સ્વરાવલીમ્ ॥૧॥

રેફાવિન્દુકલાક્રન્તં, મહામન્ત્રે યદક્ષરમ્ ।

તસ્ય રેફાદ્વિનિર્યાન્તીં, શનૈર્ધૂમશિખાં સ્મરેત્ ॥૨॥

અર્થ:—તે નાભિ કમલમાં સોલ પાંખડીવાળું કમલ છે તેની મધ્યમાં આઠ નિર્મલ આત્મપ્રદેશમય જે શિવ સ્વરૂપ મહાદેવ બીરાજે છે અને તેની કર્ણિકામાં સોલ સ્વરમય અ આ હૈ ઈ ઉ ઝ ક્ર ઋ લૃ ળ ઈ ઔ ઐ ઓ ઐ ં ઃ: રૂપ સોલ અક્ષરો દેદિપ્યમાન બીરાજે છે. કર્ણિકાની મધ્યમાં અર્હ રૂપ મહાદેવ છે તેનું સ્મરણ-જપ કરતા તે અર્હના રેફમાં અત્યંત ધીમી ધુમ્મ રેખા પ્રગટે છે. તેમાંથી શરૂઆતમાં કણિયા પછી જવાલા પ્રગટે છે તે જવાલા હૃદય કમલ નીચે રહેલા આઠ કર્મરૂપ પાંખડીવાલા ઉંધા લટકતા કમલને બાળે છે. તેમાં ત્રાટકરૂપે પ્રેમપૂર્વક ધ્યાન કરતો ભવ્યાત્મા પ્રેમ યોગમાં પ્રાપ્તપૂર્ણતા લગભગની દશાને પામે છે. ઇતિ મણિપૂર ચક્ર વિચાર.

કાદિદાન્તાક્ષરૈર્ક-પત્રૈશ્ચ સમધિષ્ઠિતમ્ ।

તન્મધ્યે વાણલિઙ્ગં તુ સૂર્યપૂતં સમપ્રભમ્ ॥૧॥

શબ્દબ્રહ્મમયશબ્દો, તેનાડનાહતસ્તત્ર દૃશ્યતે ।

તેનાડનાહતારવ્યપદ્મં, મુનિભિઃ પરિકીર્તિતં ॥૨॥

આનન્દસદનં તન્તુ, પુરુષોત્તમાધિષ્ઠિતમ્ ।

અર્થ:—હૃદયકમલમાં રહેલું અનાહત ચક્ર ક ખ ગ ડ ચ છ જ ઝ ટ ઠ ડ ઢ સુધી મંત્રમય અક્ષરોથી પ્રતિપત્રે અકેક એમ ચૌદ મંત્રોમાં ચઉદ અક્ષરોથી શોભે છે. તેની

મધ્યમાં બાણના આકારે—ઉભા ચંદ્રના આકારે મૂર્તિમાન અનાહતદેવ ખીરાજે છે. તે અનાહત ચક્ર તથા દેવ સૂર્ય સમાન સુંદર પ્રભા—કાંતિ વડે શોભે છે. તે હૃદયકમલમાં સ્થિત અનાહત ચક્ર શબ્દ બ્રહ્મ એટલે સર્વ જગતના પદાર્થોના ગુણધર્મ સ્વભાવે શબ્દરૂપે—વાચક સ્વરૂપ પ્રગટાવે છે. તે કારણે તે, હૃદયપદ્મનું અનાહત નામ પ્રસિદ્ધ થયેલું છે તેમજ અનાહત દેવ કે જે ‘પરા પશ્યતિ મધ્યમા વૈખરી વાણી તે અનાહત એટલે અપ્રતિહત જેમની દેશના છે તેવા અરિહંતો અનાહતદેવ પ્રેમયોગીઓને દેખાય છે. તેથી તે પદ્મનું અનાહત નામ પરમ મુનિવર્યોએ પ્રગટ કરેલું છે, સર્વ અલૌકિક આનંદ ધામ પરમ પુરુષોત્તમ પરમાત્માનું તે હૃદયકમલમાં અધિષ્ઠાન છે તે ધ્યાન કરનારા પ્રેમયોગીઓ જાણે છે. શ્રીમાન્ હેમચંદ્રસૂરિ ભગવાન અનાહત ચક્રરૂપ પદ્મનું વિવેચન આ પ્રમાણે કરે છે—

તથા હૃત્પદ્મમધ્યસ્થં, શબ્દબ્રહ્મૈકકારણમ્ ।

સ્વરવ્યજ્ઞનસંવીતં, વાચકપરમેષ્ઠિનઃ ॥૧॥

યદ્વા મન્ત્રાધિપં ધીમાન્ ઊર્ધ્વાધોરેફસંયુનમ્ ।

કલાવિન્દુસમાક્રાન્ત—મનાહતયુતં તથા ॥૨॥

કનકામ્ભોજગર્ભસ્થં, સાન્દ્રચન્દ્રાંશુનિર્મલમ્ ।

ગગને સચ્ચરંતં ચ, વ્યાપ્નુવંતં દિશઃ સ્મરેત્ ॥૩॥

નિશાકરકલાકારં, સુક્ષ્મં માસ્કરમાસ્વરમ્ ।

અનાહતાભિધં દેવં, વિસ્ફુરંતં વિચિન્તયેત્ ॥૪॥

અર્થઃ—તથા હૃદયપદ્મમાં અનાહત ચક્ર સર્વ શબ્દ બ્રહ્મનું એકજ કારણ સ્વર વ્યંજનથી યુક્ત પંચ પરમેષ્ઠિનું વાચક—પ્રગટ કરનાર છે. તેમજ આ ચક્રમાં મંત્રોના અધિપતિ અનંત જ્ઞાનદર્શન આરિત્રવંત અનાહત દેવ—વીતરાગ જીનેશ્વર ખીરાજે છે તેની ઉપર તથા નીચે રેફ કલા તથા બિંદુથી યુક્ત અનાહત સહિત અહં પદ સુવર્ણ કમલમાં રહેલું છે તે ભારે ચંદ્રની સમાન વ્યાપ્ત થયેલા કિરણોથી આકાશની સર્વ દીશાને પ્રકાશવાન કરતો એ મહામંત્ર પ્રવર્તે છે તેની મધ્યમાં રહેલા અનાહત દેવ નિશાકરની કલા—કિરણોથી જાણે નાના નાના સૂર્યની જેમ અત્યંત શોભે છે તેમ પ્રેમયોગી ચિંતવતો તો આખા જગતને અજ્ઞાન અંધકારમાંથી ઉદ્ધારવાનો નિશ્ચય કરતો પરમાત્મ સ્વરૂપમાં અનાહતભાવે લીન થાય છે. ॥ ઇતિ અનાહત ચક્રનું વિવેચન પૂર્ણ થયું. હવે વિશુદ્ધિ ચક્રનો વિચાર થાય છે.

તદ્ધર્વે તુ વિશુદ્ધાગ્ન્યં, દલધોડશપદ્મજમ્ ।

સ્વરૈઃ ષોડશકૈર્યુક્તં, ધૂમ્રવર્ણેર્મહાપ્રભમ્ ॥૧॥

વિશુદ્ધં તનુતે યસ્માઝીવસ્ય હંસલોકનાત્ ।

વિશુદ્ધપદ્મમાખ્યાત—માકાશાખ્યમહાદ્ભૂતમ્ ॥૨॥

અર્થ:—અનાહતચક્રની ઉપર વિશુદ્ધચક્ર નામનું સોળ પાંખડીનું કમલ છે તેના પ્રત્યેક પત્રોમાં અ થી માંડી અઃ સુધીના સોળ સ્વરો મંત્રરૂપે આવેલા છે તે ધ્રુમડાના જેવા વર્ણવાળા છતાં મહાન કાંતિનો પ્રકાશ કરનારા છે. આ કમળનું ધ્યાન આત્માને પરમ શુદ્ધ કરતું હોવાથી જીવરૂપ આત્મા અનંતાનું અંધક ચોકડીનો નાશ કરતો હોવાથી આત્માને હંસ સમાન વિશુદ્ધતાવાળો કરે છે. એમ જાણતો હોવાથી તે પદ્મને વિશુદ્ધપદ્મ અથવા સર્વ વસ્તુના લોભને છોડવાની વૃત્તિ યોગી એ ધ્યાનયોગથી કરતો હોવાથી આકાશપદ્મ કહેવાય છે અથવા આત્માને મહાન ઉંચા પદને પ્રાપ્ત કરતું હોવાથી મહદ્ભૂત પણ એ કમળને કહે છે અહિંચાંશ્રી હેમચંદ્રપ્રભુ વિશુદ્ધચક્રનું સ્વરૂપ આ પ્રમાણે જણાવે છે—

ધ્યાયેત્ શિતાબ્જં વક્ત્રાંતરષ્ટવર્ગીં દલાષ્ટકે ।

ઐનમોઅરિહંતાણમિતિ વર્ણાનપિ ક્રમાત્ ॥૧॥

કેસરાલીં સ્વરમયીં સુધાવિન્દુવિભૂષિતામ્ ।

કર્ણિકાં કર્ણિકાયાં ચ, ચદ્રવિમ્વાત્સમાપતત ॥૨॥

અર્થ:—મુખકમલમાં આ પાંખડીનું ઉજ્જવલ કમલ કદપવું તેની પાંખડીઓમાં અ ક ચ ટ ન પ ય શ તે મંત્રઅક્ષરો સ્થાપવા અને પાંખડીની મધ્યમાં ઐ ન મો અ રિ હં તા ણં એ મંત્રના એકેક અક્ષરો એકેક પત્ર ઉપર મુકવાં, એ કેસરાની ચારે તરફ ‘અ’થી માંડી ‘અઃ’ સુધી સ્વરની પંક્તિ કરવી તે દરેક કર્ણિકામાં ચંદ્રગિંજથી ઝરતા અમૃતથી સિંચાયેલી છતાં અત્યંત દેદીપ્યમાન થતી કદપવી ॥ ઇતિ વિશુદ્ધસ્થાન ચક્રનો વિચાર કહ્યો. હવે આજ્ઞાચક્રનો વિચાર કહેવાય છે:—

આજ્ઞાચક્રં તદૂર્ધ્વં તુ, આત્મનાઽધિષ્ઠિતં પરમ્ ।

આજ્ઞાસંક્રમણં તત્ર, ગુરોરાજ્ઞેતિ કીર્તિતા ॥૧॥

અર્થ:—સ્વાધિષ્ઠાન ચક્રની ઉપર અંદારંદ્રમાં આત્મા જેમાં અધિષ્ઠિત છે ત્યાંથી સર્વ આત્મપ્રદેશમાં આ કાર્ય કરવું અને આ ન કરવું એવી રીતે તે સર્વ આત્મપ્રદેશમાં ફેલાવે છે તેથી તે પદ્મરૂપ ચક્રને ગુરુઆજ્ઞા રૂપે પણ મનાય છે એમ પરમ મહર્ષિ મહા પુરૂષા કહે છે. અહિંચાં પરમપૂજ્ય શ્રી હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજી આજ્ઞાચક્રનો વિચાર જણાવે છે તે કહે છે:—

મૂર્દ્ધસંસ્થિશીતાંશુકલામૃતરસપ્લુતમ્ ।

કુમ્ભકેન મહામન્ત્રં પ્રણવં પરિચિન્તયેત્ ॥૧॥

અથાઽસ્ય મન્ત્રરાજસ્યા-મિધેયં પરમેષ્ઠિનમ્ ।

અર્હન્તં મૂર્દ્ધનિ ધ્યાયેત્, શુદ્ધસ્ફટિકનિર્મલમ્ ॥૨॥

અર્થ:—મસ્તકને વિષે રહેલી ચંદ્રની કળાથી ઝરતા અમૃતની ધારાથી સિંચાતા

૧૩૨

પ્રેમગીતા

પ્રણવ રૂપ ઓંકારનો જાપ (ધ્યાન) કુંભક પ્રાણાયામથી કરવો તથા આ સર્વ મહામંત્રોમાં મંત્ર રાજ સમાન પંચ પરમેષ્ઠિનું ધ્યાન મસ્તકમાં પ્રાણાયામનું કુંભક કરીને શુદ્ધ સ્ફટિક વર્ણવત ઓં અહોંતે નમઃ પ્રતિષ્ઠાપન કરવું. ॥ ૧-૨ ॥

સદ્ધ્યાનવેશતઃ સોહં સોહમિત્યાલપન્મુહુઃ ।

નિઃશંકમેકતાં વિદ્યાદાત્મનઃ પરમાત્મનઃ ॥૩॥

અર્થ:—તે આજ્ઞાચક્રરૂપ બ્રહ્મસ્થાનમાં પ્રાણાયામ ને કુંભક કરી સ્થિરતા પૂર્વક સારા ધ્યાનના યોગથી આત્મા અને પરમાત્માના અલેદ રૂપ એક્ય લાવ બનતાં શંકારહિત તે પરમાત્મા હું છું એમ સોહં સોહંનો અશબ્દમય માનસ જાપ પ્રગટે છે. રાગદ્વેષ મમતા રૂપ મથિયાત્વ મોહનો વિનાશ થતાં આત્મ દર્શન તે ભવ્યાત્માને થાય છે. જગતના સર્વ જીવો પણ આવા સ્વરૂપવાળા છે એમ શંકા વિના નિર્ણય થવાથી શુદ્ધપ્રેમનું પ્રગટ્ય થાય છે.

શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપી અનંત શુદ્ધ જ્યોતિસ્વરૂપ છ ચક્રમાં નિશ્ચયથી અધિષ્ઠિત દેવ શ્રી વીતરાગ પરમાત્માને વારંવાર ત્રિકરણ ત્રિયોગ પૂર્વક નમસ્કાર થાઓ ??? અને આત્મા પણ શુદ્ધપ્રેમ સ્વરૂપ બનો ??? જગત આખું એક પ્રેમરસમય લાસો ॥ ૨૧૫-૨૧૬-૨૧૭ ॥ ત્રણ શ્લોકનો સમુહ છે.

ઉપર પ્રમાણેના મંત્રજાપથી પ્રેમની સિદ્ધિ થાય છે

इत्येवं मन्त्रजापेन, प्रेम्णाः सिद्धिर्भवेद्बुद्धि ।

सद्गुरोर्गमयोगेन, चात्मज्ञानिमनीषिणाम् ॥૨૧૮॥

અર્થ:—ઉપર પ્રમાણેના છ ચક્રોના અધિપતિમય મંત્રજાપથી હૃદયમાં પ્રેમની સિદ્ધિ સદ્ગુરુની ઉપાસના વડે થયેલા અનુભવથી આત્મજ્ઞાની ડાહ્યા મનુષ્યોને થાય છે ॥૨૧૮॥

પ્રેમીભકતોને પ્રેમગીતા આપવી

सद्गुरुप्रेमभक्ताय, कामभोगविरागिणे ।

प्रेमगीता शुभा देया, प्रेमगीतार्थयोगिभिः ॥૨૧૯॥

અર્થ:—પ્રેમગીતાર્થ યોગીઓએ કામભોગથી વિરાગવાળા સદ્ગુરુ-સાર પ્રકારે શુભ શુભો (શુભ વડે શુદ્ધતાને પામેલા) પ્રેમી ભકતોને આશુભ પ્રેમગીતા આપવી.

પ્રેમગીતાના અનધિકારી કોણ હોય તે જણાવે છે

नास्तिकाय न देया सा, श्रद्धाहीनाय नो कदा ।

न च देया विधर्मिभ्यः, प्रेमगीता सनातना ॥૨૨૦॥

અર્થ:—આ પ્રેમગીતા જે પરમ સનાતની છે તે નાસ્તિક શ્રદ્ધાહિન, તેમજ વિધર્મીઓને આપવા યોગ્ય નથી ॥૨૨૦॥

વિવેચન:—આ સનાતની પૂર્ણ પવિત્ર જગતનો ઉદ્ધાર કરનારી પરમબ્રહ્મ પરમેશ્વર પૂર્ણ પ્રેમયોગીંદ્ર પ્રણીત જે પ્રેમગીતા અપાત્રને ન આપવી જોઈએ. અપાત્રને ઉપદેશ કરેલી આ ગીતા અપાત્ર મનુષ્યનું હિત કરી શકતી નથી. રોગીને જેમ ઘેબર રોગ વધારાનો હેતુ થાય છે તેમ અપાત્રમાં પ્રેમયોગની વિદ્યા વિકારભાવને પામી ભયંકર અનર્થનું કારણ થાય છે તેથી આ પ્રેમયોગની વિદ્યા જે 'જીવ અજીવ પુણ્ય પાપ ધર્મ અધર્મ રૂપતત્વને માનતો નથી. સ્વર્ગ, નરક, મનુષ્ય તિર્યચગતિને માનતો નથી. પરભવના જન્મને માનતો નથી, જે “આ ભવ મીઠા પરભવ કોણે દીઠા” આવું માનનારો હોય, દેવ, ગુરૂને, ઈશ્વરને હોય, તેમજ હિંસા, ચોરી, અસત્ય, વ્યભિચાર વગેરે પ્રવૃત્તિમાં રસિક હોય તે આ પ્રેમવિદ્યા માટે સર્વદા અપાત્ર સમજવા. તેમજ જેને દેવ, ગુરૂ, ધર્મ વિગેરે પૂજ્ય ગુરુઓના ઉપદેશમાં શ્રદ્ધા, પ્રીતિ કે આદર નથી, તેઓ પણ પ્રેમવિદ્યામાટે અપાત્ર છે. તેમજ જે વિધર્મિ હોય તે પણ અયોગ્ય છે કારણકે તેઓ આત્મસ્વરૂપ તથા પરસ્વરૂપને જાણતા નથી. તેમજ દેવ ગુરુધર્મની સત્યપરીક્ષા તેઓ કરી શકતા ન હોવાથી તેઓપણ પ્રેમતત્વનું સ્વરૂપ સમજવાયોગ્ય બની શકતા નથી. તેથી તેવા ઉપર જણાવ્યા તે લોકો સનાતન પવિત્ર એવી પ્રેમગીતાનું સ્વરૂપ સમજવા અયોગ્ય હોવાથી તેઓને તેનો ઉપદેશ આપવો નહિં.

॥૨૨૦॥

અયોગ્યને પ્રેમગીતા આપવાથી આપનારને દોષ લાગે છે.

દત્તાયાં પ્રેમગીતાયા-મયોગ્યાય પદે પદે ।

બાલહત્યાદિ દોષાઃ સ્યુ-દર્શિણાં નૈવ સંશયઃ ॥૨૨૧॥

અર્થ:—અયોગ્ય મનુષ્યને જો પ્રેમગીતાનો ઉપદેશ અપાય તો પગલે પગલે બાળહત્યાદિ અનેક દોષો તે પ્રેમગીતાના ઉપદેશકને લાગે છે તેમાં જરાપણ સંશય નથી ॥૨૨૧॥

વિવેચન:—આ અત્યંત પવિત્ર અને સનાતન એવી પ્રેમગીતા જો અભવ્ય, નાસ્તિક, ધર્મદ્રેષી એવા જે અયોગ્ય અને અપાત્ર હોય તેવાને જો ગુરૂદેવો આપે તો તે બહુ અનર્થ કરી થાય છે. એટલે તેઓ તેનો પરમાર્થ ભાવથી ઉલટો અર્થ કરીને હિંસા અસત્ય ચોરી વ્યભિચાર, લોભ, માયા, દ્રેષ વિગેરેને વધારતો ભયંકર અનર્થ ઉભા કરે છે. પ્રેમસ્વરૂપને વ્યભિચાર સ્વરૂપે વ્યાપક કરે છે. માટે આપણા પૂજ્યપાદ આચાર્યવર્યોએ અપાત્રમાં એવી વિદ્યા આપવાનો નિષેધ કરેલો છે. તેથી તેવાને આ પ્રેમગીતાની વિદ્યાનો ઉપદેશ કરવાથી બાળહત્યાદિ વગેરે દોષો ગુરુઓને પગલે પગલે લાગે છે. કેમકે આ વિદ્યાને પામી તે વિદ્યાવડે કુપાત્ર આત્મા અનેક મહાપાપમય અનર્થ કરે છે માટેજ તે અનેક દોષોનો હેતુ પ્રેમ રહસ્યનો ઉપદેશ બને છે આમાં જરાપણ સંશય નથી એમ નિશ્ચયથી માનવું. ॥૨૨૧॥

શિષ્યને શુદ્ધશ્રદ્ધાવાન બનાવીને પ્રેમધર્મનો ઉપદેશ આપવો.

કૃત્વા શિષ્યશ્ચ સદ્મત્તં, સદ્ગુરુભિઃ પ્રતિજ્ઞયા ।

પ્રેમધર્મઃ પ્રદાતવ્યઃ, સર્વધર્મસ્વરૂપકઃ ॥૨૨૨॥

અર્થ:—સદ્ગુરુએ શિષ્યને સદ્ભક્ત બનાવ્યા પછીજ પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક સર્વધર્મના સ્વરૂપવાળો પ્રેમધર્મનો ઉપદેશ આપવો. ॥૨૨૨॥

શ્રદ્ધાયુક્ત માણસો પ્રેમના અધિકારી બની શકે છે.

શ્રદ્ધાયુક્તા જનાઃ સર્વે, પ્રેમધર્માધિકારિણઃ ।

માતૃગુર્વાદિસદ્ભક્તા-નીતિમાર્ગાનુયાયિનઃ ॥૨૨૩॥

અર્થ:—જે આત્મા શ્રદ્ધાયુક્ત છે તેઓજ સર્વે પ્રેમધર્મના અધિકારિપણને પ્રાપ્ત થાય છે. તેમજ જે માતાપિતા, ગુરુ આદિના ભક્તો છે અને નીતિમાર્ગના અનુયાયી થએલા છે તેઓ પ્રેમધર્મના અનુયાયી થવા યોગ્ય છે ॥૨૨૩॥

વિવેચન:—જે ભવ્યાત્માઓ પરમાત્મા દેવ, ગુરુ, ધર્મમાં સંપૂર્ણ અડગશ્રદ્ધા-વિશ્વાસ ધરાવતા હોય, દેવગુરુ ધર્મ અને ધર્મિજનો ઉપર ભક્તિ ધરતા હોય, જેમને ધર્મના સદ્ અનુષ્ઠાની ઉપર પૂર્ણ રૂચિ હોય, ગુરુઆજ્ઞાને સદ્ભાવપૂર્વક મસ્તકે ચઢાવતા હોય તેવા ભવ્યાત્માને સત્ય પ્રેમધર્મ સ્વરૂપનો ઝોધ કરવા યોગ્ય છે. તેમજ જે માતા પિતા વિગેરે કુટુંબ સ્વજન સંબંધિની સેવાભક્તિ કરતા હોય તેવા સદ્ભક્તો પણ પ્રેમધર્મના અનુયાયી થવા યોગ્ય છે. તેમજ જે ભવ્યાત્મા ન્યાય નીતિથી વ્યાપાર વ્યવહાર ચલાવતા હોય. અન્યાય રૂપ હિંસા, અસત્ય, ચોરી, વ્યભિચાર, મદ્યપાન, માંસ ભક્ષણ ન કરતા હોય તેમજ નીતિ માર્ગને અનુસરનારા આત્માઓજ પ્રેમધર્મના અધિકારી બાણુવા. પૂજ્ય ગુરુઓ તેઓનેજ પ્રેમધર્મનો ઝોધ કહે છે. ॥૨૨૩॥

શ્રીમહાવીરના ભક્તોની ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ થશે.

મહાવીરસ્ય ભક્તાનાં, પ્રેમધર્મપ્રવર્તનમ્ ।

મવિષ્યતિ કલૌ દ્વંધં, સર્વસંસારતારકમ્ ॥૨૨૪॥

અર્થ:—ભગવાન મહાવીરદેવના ભક્તો હોય છે તે સર્વ સંસારમાંથી તારનાર પ્રેમ ધર્મની પ્રવૃત્તિ કલિયુગમાં સુંદર રીતે કરશે. ॥૨૨૪॥

વિવેચન:—આ જગતમાં સાચા પ્રેમધર્મનો સાચો હિતકારી ઉપદેશ જો કરવામાં કોઈ સંપૂર્ણ સમર્થ હોય તો તે ફક્ત મહાવીર ભગવાનના સાચા સંસારત્યાગી ભક્તોજ છે. કારણકે અન્ય સર્વ એકાંતવાદીઓ પ્રેમધર્મના સત્યસ્વરૂપને સમજી શકેલા હોતા નથી. તેથી પોતાના મનથી કદપેલા સિદ્ધાંતોને અન્ય ઉપર લાદવા માટે છળ પ્રયત્ન, ઝઘડા, કરે છે. જેમકે વેદાંતિઓએ પોતાનો સિદ્ધાંત ફેલાવવા લોહીની નદીઓ વહેવરાવી ઔધ્ધોનો નાશ કર્યો. ખ્રીસ્તીઓએ યહુદીઓનો તેવીજ રીતે નાશ કર્યો, મુસલમાનોએ હિંદુઓનો નાશ કરવા પ્રયત્ન કર્યો. જૈન ઉપર પણ હિંદુધર્મના ચૂસ્ત સનાતનીઓએ અનેક પ્રકારનો ભુદ્મ ગુન્ધ્યો છે. તે શંકરદિગ્વિજયમાં જણાવેલો છે. એટલે જે જે એકાંતવાદિઓ છે

તેઓ અન્ય ધર્મશાસ્ત્રને સાંભળી પોતાની ગળતીઓને સુધારવા-દૂર કરવા પ્રવૃત્તિ કરતા નથી પણ કુયુક્તિથી પ્રતિવાદિની સત્ય અપેક્ષિત વાતને ઉઠાવીને પોતાની વાત એકાંત સત્ય છે એમ સિદ્ધ કરવા કુયુક્તિઓ કરે છે. તેમાં ન ક્ષયે તો પશુવૃત્તિ કરીને ભયંકર ખુના મરકી કરવા પ્રવૃત્તિ કરે છે. ॥૨૨૪॥

ગુરુપરંપરાએ પ્રેમધર્મ ચાલશે

ગુરુપરંપરા પ્રેમ-ધર્મઃ કલૌ ચલિષ્યતિ ।

શીઘ્રં કર્માદિમાર્ગેભ્યો-મુક્તિદઃ સર્વદેહિનામ્ ॥૨૨૫॥

અર્થઃ—આ કલિકાલમાં ગુરૂની પરંપરાએ પ્રેમતત્ત્વમય ધર્મ ચાલશે અને ભગ્યાત્માઓને તે પ્રેમધર્મ શુભ કર્મના સદ્અનુષ્ઠાનથી યુક્ત થઈને મુક્તિ આપવામાં સમર્થ થાય છે. ॥૨૨૫॥

પ્રેમગીતાનું પ્રવચન કોણ કરે ?

સદ્ગુરોઃ પ્રેમિભક્તાનાં, પ્રેમગીતાપ્રસાચનમ્ ।

શ્રવણં ચ ફલેચ્છીઘ્રં, યથાનુક્રમશિક્ષણાત્ ॥૨૨૬॥

અર્થઃ—સદ્ગુરૂના જે પ્રેમીભક્તો હોય તેઓ આ પ્રેમગીતાનું પ્રવચન કરવામાં સમર્થ થાય છે. તેમજ ગુરૂની પાસે તે પ્રેમગીતાનું સ્વરૂપ જે સાંભળવાનું થાય તે તેઓને શિદ્ધફલ આપનારૂં થાય છે. આમ શિષ્યપરંપરાએ યથાક્રમે તેનું શિક્ષણ ભગ્યાત્માઓને મોક્ષમાં હેતુ થશે. ॥૨૨૬॥

સાચા પ્રેમીઓને વિયોગ મૂર્છા લાવે છે

મવ્યૌત્સુક્યં મવેદિવ્યં, સત્પ્રેમિણાં પરસ્પરમ્ ।

અત્યસહ્યવિયોગોઽસ્તિ, મૂર્છના ચોન્મનીદશા ॥૨૨૭॥

અર્થઃ—સત્યપ્રેમીઓને પરસ્પર દિવ્ય અને ભવ્ય એવી ઉત્સુકતા થાય છે કે તેઓને પરસ્પર એકબીજાનો વિયોગ અત્યંત અસહ્ય થાય છે. તેથી મૂર્છા અને ઉન્મનીદશાને પણ પામે છે ॥૨૨૭॥

વિવેચનઃ—આ પ્રહ્લાદમાં જે સત્યપ્રેમિ મનુષ્યો હોય છે તેઓ પરસ્પર એકબીજાને શુદ્ધ નિર્વિષય ભાવથી મળવા ચાહે છે, તેઓમાં દિવ્ય એટલે અત્યંત સુંદરતાવાલો સ્વાર્થના વિકલ્પ સંકલ્પરહિત પ્રેમ હોય છે તેના યોગે પરસ્પર મિલન માટે એટલી બધી ઉત્કટ ઉત્સુકતા-તાલાવેલી હોય છે કે જો કોઈ એવા સંયોગો ઉપજે કે એ લોકોને પરસ્પર મેલાપ નજ થાય તો તે પ્રેમિજનોનાં એ વિયોગ બન્ને પક્ષને અત્યંત અસહ્ય થાય છે એકબીજાનો એ વિયોગ મૂર્છા ભાવને અને ઉન્મની ભાવને ઉપજાવે છે કે મરણ દશાને લાવે છે. જેમકે શ્રીમાન્ લક્ષ્મણને એવું કોઈક કુતુહલીએ જણાવ્યું કે મહારાજ

શ્રી સમચંદ્રદેવ દિવંગત થયા, આ શબ્દ સાંભળતા અત્યંત પ્રેમિ એવા લક્ષ્મણદેવના શરીરમાંથી આત્મચૈતન્ય ‘હોં શુ મારા ભાઈ મરણ પામ્યા ?’ એવા શબ્દ સાથે શરીરને ત્યાગ કરી પરલોક ગમન થયું.’ એટલે પ્રેમીભાઈનો વિયોગ બાણવામાં આવતાં લક્ષ્મણના પ્રાણનો ત્યાગ થયો એ વાત સમાયણમાં છે તે જોઈ લેવી. તેમજ શ્રીમાન્ સમચંદ્ર ભાઈની આવી મરણદશા જોઈને પ્રથમ તો મૂર્છા એટલે ચૈતન્યની શૂન્યતા પામ્યા. તે મૂર્છા વળી એટલે ભાઈના શરીરને ફરીફરી જોતાં ઉન્મનીદશા૩૫ ઉન્માદ-ગાંડપણને પામ્યા. છ માસે તેમને વાસ્તવિક વિવેક પ્રાપ્ત થયો. પ્રેમીઓની પરસ્પર આવી દશા થાય છે, તેથી તેમના પ્રેમની યથાર્થ પરીક્ષા થાય છે. બાકી વિષય જન્ય જે મોહમય પ્રેમ છે તે તો બાહ્ય લોકોને દેખાડવા પુરતો હોય છે વ્યવહારમાં અમે પ્રેમીજનો છીએ તેવું આચરણ કેટલોક સમય દેખાડીને તેઓ ભૂલી જાય છે. ॥૨૨૭॥

પરસ્પરેષુ ચિત્તાના-માન્તરત્રાટકો ભવેત્ ।

બાહ્યશ્ચ દર્શનોત્કંઠ-પ્રેમિણાં બાહ્યચક્ષુષામ્ ॥૨૨૮॥

અર્થ:—પ્રેમીઓમાં જે આંતર ચિત્તથી પ્રેમીઓ હોય તેઓને પરસ્પરના ચિત્તોનો આંતર ત્રાટકભાવે પ્રેમ પ્રગટ થાય છે, બાહ્ય ચક્ષુથી દેખાનારાં જે પ્રેમીઓ છે તેઓ તો બહારથી દેખવા માત્રની ઉત્કંઠા દેખાવ પુરતીજ રાખે છે ॥૨૨૮॥

પ્રેમીઓ મળે ત્યારે પ્રેમાશ્ચ વહાવે છે

નેત્રાશ્રુરોદનં દિવ્યં, વિશુદ્ધપ્રેમિણાં સ્વલુ ।

મહાવીરપ્રભૌ ત્યાગઃ, સકામમનસો ભવેત્ ॥૨૨૯॥

અર્થ:—વિશુદ્ધ પ્રેમીજનોનો પ્રેમ મેલાપ થતાં નેત્રમાંથી દિવ્ય રૂદન પ્રગટાવે છે જેમકે ભગવાન શ્રી મહાવીરપ્રભુમાં જગત ઉપર જે વિશુદ્ધપ્રેમ જાગેલો છે તે ભોગ કુટુંબ રાજ્ય વિગેરેનો ત્યાગ સકામજ્ઞાનપૂર્વક મનથી થયો હતો તેમ આપણો પણ ત્યાગ તેવા પ્રકારના પ્રેમથી થાય ॥૨૨૯॥

વિવેચન:—હો આત્મા તને સમ્યગ્જ્ઞાન વિવેકપૂર્વક થયું હોય તો જગતના સર્વ પ્રાણિઓ ઉપર નિર્વિકારી પ્રેમને પ્રગટ કરીને ભગવાનની પેઠે વિષય વિકારમય સંસાર-ભોગનો મોહ ત્યાગ કરી ભગવાન તીર્થંકરદેવ, સિદ્ધ અને મોક્ષના સુખમાં સત્યપ્રેમ પ્રગટાવીને મનથી અને કાયાથી પુદ્ગલ સંબંધનો ત્યાગ કરવા તૈયાર થઈ પ્રભુના પથે ગમન કરવા કેડ બાંધીને સંયમયોગમાં શુદ્ધ પ્રેમથી પ્રવૃત્તિ કર. ॥ ૨૨૯ ॥

સાચા પ્રેમીને ભગવાનનાં દર્શનમાં એક ક્ષણનો વિલંબ કેડ વધ જેવો લાગે છે.

મહાવીરજિનેં દ્રસ્ય, દર્શનાયાઽઽતુરં મનઃ ।

કોટિવર્ષસમં તસ્ય, ક્ષણોઽપિ જાયતે હૃદિ ॥૨૩૦॥

પ્રેમનું ફળ

૧૩૭

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમીજનોને ભગવાન મહાવીર જીનેશ્વરના દર્શનની મનમાં એટલી ખાધી આતુરતા થાય છે કે એક ક્ષણનો પણ વિલંબ તેને હૃદયમાં કરોડ વર્ષ સમાન લાગે છે. ॥ ૨૩૦ ॥

વિવેચન:—જે ભગ્યાત્માનું મન પ્રેમયોગમાં પ્રાપ્ત થયું હોય, જેને સંસારમાં સર્વ આત્મા પરમાત્માના સમાન સ્વભાવ લક્ષણમય લાગેલા હોય તેવા શુદ્ધ પવિત્રપ્રેમી મહાનુભાવને પરમાત્મા ભગવાન મહાવીર જીનેશ્વરના દર્શન પૂજા ભક્તિમાટે મનમાં એટલી તો તાલાવેલી ઉપજેલી હોય છે કે જો તેમાં ક્ષણમાત્રનો વિલંબ પડે તો તે પણ એક કરોડ વર્ષના વિરહકાલ જેવો ભયંકર તેમના હૃદયમાં દુઃખદાયી લાગે છે, તેવા આત્માનો જે નિર્વિષયી પ્રેમ તેજ મોક્ષની પ્રાપ્તિમાં સત્ય ઉપાદાન કારણ થાય છે. તેથી તે પ્રેમસ્વરૂપ સમ્યગ્દર્શન સમજવું. ॥ ૨૩૦ ॥

સાચા પ્રેમીનું ચિત્ત મહાવીર વિના બીજાને ઇચ્છતું નથી.

અન્યન્નેચ્છતિ તચ્ચિત્તં, મહાવીરપ્રમું વિના ।

સ્વમેડપિ દર્શનં કૃત્વા, પરમાનન્દભાગ્ભવેત્ ॥૨૩૧॥

અર્થ:—સાચા પ્રેમીજનોને ભગવાન મહાવીર પ્રભુ વિના અન્ય કોઈ પણ વસ્તુની તેમના ચિત્તમાં ઇચ્છા પ્રગટતી નથી. સ્વપ્નામાં પણ પરમાત્માના દર્શનથી પરમાનંદને પામે છે. ॥ ૨૩૧ ॥

પ્રેમભક્તોને દેહાદિનો નાશ તૃણ સમાન લાગે છે

દેહાદીનાં વિનાશોડપિ, ભક્તાનાં તૃણવદ્ભવેત્ ।

અગ્નિઃશીતાયતે તેષાં, શુદ્ધપ્રેમપ્રમાવતઃ ॥૨૩૨॥

અર્થ:—જે શુદ્ધ પ્રેમ ભક્તો છે તેઓને દેહાદિનો નાશ પણ તૃણ જેવોજ લાગે છે શુદ્ધપ્રેમના પ્રભાવથી તેઓને અગ્નિ શીતલતાનું આચરણ કરે છે. ॥ ૨૩૨ ॥

વિવેચન:—પ્રેમની ઉપાસના કરનાર જીવાત્માઓ ભગવાન મહાવીર દેવના સાચા ભક્તો બનવા, તેઓ સર્વ જીવોના પરમ કલ્યાણમાટે પોતાના શરીર-પ્રાણને તૃણ ખલા સમાન ગણીને પ્રેમમય પરમાત્માને સર્વ સમર્પણ કરે છે મરણનો પણ ભય ગણતા નથી, જેમકે સુદર્શન શેઠે આત્મધર્મના પ્રેમની રક્ષા માટે દુરાચારિણી સ્ત્રીઓ આપેલા આરોપ વડે શુળી ઉપર ચડીને પ્રાણ આપવા તૈયાર થયા પણ કોઈનું અકલ્યાણ નહિ ઇચ્છ્યું. રાજાના કોપની પણ પરવા નહોતી રાખી. તે શેઠની સ્ત્રી પણ ધર્મ તથા પતિ ઉપર અનન્ય પ્રેમવડે પોતાના સ્વામિનું કલ્યાણ ઇચ્છતી હતી પતિ ઉપરનો ઉપસર્ગ દુર ન થાય ત્યાં લગી પરમાત્માના ધ્યાનમાં એકચિત્તે સ્થિર રહીને શત્રુઓ ઉપર પણ કંઠણ ચિંતવતી હતી. આવા પ્રેમધર્મપૂર્ણભક્તોના પ્રેમનો જે અપૂર્વ પ્રભાવ છે તે વડે સુદર્શન

ને જે શુભી ઉપર ચડાવેલો હતો તે શુભી પ્રેમધર્મના પ્રભાવથી મહાન તેજ્ઞેમય સુવર્ણ સિંહાસન થઈ ગયું. સીતાદેવી ઉપર અસતીપણનું કલંક હતું તેને દૂર કરવા અગ્નિની જ્વાલામય ખાડીમાં અંપાપાત થતા તે અગ્નિ શિતળજલમય બની ગયો હતો. આ પ્રેમ ધર્મનું બળ જગતમાં અપૂર્વજ છે. ॥ ૨૩૨ ॥

બુદ્ધિથી પણ પ્રેમીનું હૃદય મહાન છે.

बुद्धितोऽपि स्वभावेन, प्रेमिणां हृदयं महत् ।

चञ्चला क्षणिका बुद्धिः, स्थिरं हृत्प्रेमभाजनम् ॥૨૩૩॥

અર્થ:—બુદ્ધિથી પણ પ્રેમીઓનું હૃદય સ્વભાવ વડે મહાન છે, કારણ કે બુદ્ધિ ચંચળ સ્વભાવવાળી હોવાથી ક્ષણિક છે ત્યારે પ્રેમીઓના હૃદયો સ્થિર પ્રેમના સાચા પાત્રો છે. ॥ ૨૩૩ ॥

પ્રભુનો ભક્ત જીવનમુક્ત મહાત્મા કહેવાય છે

सर्वविश्वस्वरूपश्री-महावीरस्य भक्तराट् ।

तन्मयो भवति प्रेम्णा, जीवन्मुक्तोऽभिधीयते ॥૨૩૪॥

અર્થ:—સર્વ વિશ્વસ્વરૂપ પ્રેમમૂર્તિ ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવનો જે ભક્તરાજ થાય છે એટલે પ્રેમથી પ્રભુના પ્રેમમાં તન્મયભાવે બની જાય છે તે જીવનમુક્ત મહાત્મા કહેવાય છે. ॥ ૨૩૪ ॥

પરમાત્માના સાચા ભક્તોને આ દેહમાંજ મુક્તિ છે.

मुक्तिरत्रैव भक्तानां, सदेहेऽप्यनुभूयते ।

अत्र नैवाऽस्ति नाऽमुत्र, ज्ञातव्यं शुद्धधर्मिभिः ॥૨૩૫॥

અર્થ:—પરમાત્માના સાચા ભક્તોને પોતાના દેહમાં વર્તતા છતાં પણ મુક્તિનો અનુભવ થાય છે. જેને અહિંમાં મુક્તિ નથી એટલે આ ભવમાં નથી તેને પરભવમાં પણ નથી. એમ શુદ્ધ ધર્મીઓવડે જાણવું. ॥ ૨૩૫ ॥

વિવેચન:—જેઓ પરમાત્માના સાચા ભક્તો છે, જેઓ પરમાત્મા સ્વરૂપ સિવાય અન્ય વસ્તુની આકાંક્ષા નથીજ કરતા, વિષયના વિકારો કે કષાયો જેની ઉપર બલ કરી શકતા નથી, જેઓ જગતના કલ્યાણમાટે મૈત્રી ભાવનામય પ્રેમતત્વનો અનુભવ કરે છે, શમ-સંવેગ નિર્વેદ ભાવમય સર્વત્ર અનુકંપાવડે કણ્ણુભાવથી જગતને પરમાત્મા તરફનો માર્ગ બતાવી રહ્યા છે તેવા મહાનુભાવ પ્રેમયોગના ભક્તોને પોતાનાજ વિદ્યમાન શરીરમાં મુક્તિ સુખનો અનુભવ શાય છે. જો કે આ પાંચમાં આરાધ્ય કલિકાલમાં મનોબલ નબલું હોય છે. શરીરબલ પણ તેવા પ્રકારના શુકલ ધ્યાનમાં ચડાવવા સમર્થ નથી, આ ભરતક્ષેત્રમાં રહેલા ભવ્યાત્માઓને આ ભવે જોકે પૂર્ણભાવે મુક્તિ ન પ્રાપ્ત થાય તોપણ શુદ્ધ ચારિત્ર

રૂપયોગ બલથી ઘણા ભવ ભોગવધાયોગ્ય એવા કર્મસમુહનો તો ક્ષય થાયજ છે અને વિષયવાસના રૂપ ઇન્દ્રિય વિકારો અને મનના વિકારોનો શુદ્ધચારિત્રમાં અપ્રમાદભાવે ક્ષય કરે છે તેથી આ ભવમાં સ્વશરિરમાં પણ મુક્ત ન હોવા છતાં વિરાગભાવથી મોક્ષનો આનંદ અનુભવે જ છે કહ્યું છે કે:- “નિર્વિકારં નિરાધારં જ્ઞાનસારમુપેયુષામ્ । વિનિવૃત્તપરાજ્ઞાનાં, મોક્ષો ડૈવ્ય મહાત્મનામ્ ॥૬॥ અર્થ:-જેઓને આત્મમાંથી વિકાર નાશ પામ્યા છે, તેથી અનુકુલ કે પ્રતિકૂલભાવે થતી બાધા-પીડાનો જેઓને અભાવ છે, તેમજ સમ્યગ્ વિવેકથી મુક્ત આત્મસ્વરૂપ જ્ઞાનનો જે સાર પરમાર્થ પ્રાપ્ત થાય છે તેવા અને પર-પુણ્ય ભોગની આશા જેઓની નાશ પામી ગઈ છે તેવા મુનિરાજો અહિયાંજ આ દેહે મોક્ષનો આણંદ અનુભવે છે ॥૧॥ જોકે આ શરીરે સર્વકર્મનો ક્ષય કરી મોક્ષે જવાનું નથી પણ અનેક કર્મનો નાશ થવાથી નવા સાંસારમાં હેતુ થાય તેવા કર્મનો જો બંધ ન પડે તો આવતા ભવે મહા વિદેહમાં જન્મ ધારણ કરી અવશ્ય મોક્ષને પ્રેમયોગીઓ પ્રાપ્ત કરે છે એમ શુદ્ધ-પ્રેમધર્મીઓએ જાણવું. ॥૨૩૫॥

ગુરુની આજ્ઞા તેજ સદ્ધર્મ

સદ્ગુરોરાજ્યાપ્રેમિ-મક્તાનાં વર્તનં શુભમ્ ।

ગુરોરાજૈવસદ્ધર્મઃ, પ્રેમિણાં મતિરીદ્દશી ॥૨૩૬॥

અર્થ:-પ્રેમી એવા ભકતોને સદ્ગુરુની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તન થાય તે શુભ વર્તન જાણવું. જે સાચા પ્રેમીજનો હોય છે તેઓને ગુરુની જે આજ્ઞા તેજ સાચો ધર્મ છે એવી ખુદ્દિ હોય છે ॥૨૩૬॥

વિવેચન:-જે મહાનુભાવ પ્રેમિભક્તજનો છે તેઓની સર્વ પ્રવૃત્તિ સાંસારની કે ધર્મની પ્રવૃત્તિ પૂજ્યગુરુદેવની આજ્ઞાને અનુસારે જ હોય છે તેથી તે સદ્ધર્મની પ્રવૃત્તિ પુણ્યાનુબંધિ પુણ્યરૂપ ધર્મને પ્રગટ કરનારી થાય છે, તેથી તે ભવ્યાત્મા પ્રેમી મહાનુભાવ ભક્તની પ્રવૃત્તિ શુભ જણાવી છે. તેમજ કદાચિત્ કોઈ ભવ્યાત્માને ધર્મના સૂક્ષ્મ વિચારો અને કર્તવ્ય-કર્તવ્યનો વિશેષ બોધ ન હોય તોપણ જે પૂજ્યગુરુઓજ ઉપદેશ આપે જે આજ્ઞા ફરમાવે તેજ સત્યધર્મ છે તેમ સમજીને સર્વ ધર્મકાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં અનંત અવ્યા બાધ સુખના ભોક્તા પ્રેમિજનો થાય છે. તે અવશ્ય વખાણવા યોગ્ય છે કહ્યું છે કે:- “ધન્યાસ્તે યે વિસ્ક્તા ગુરુવચનસ્તાસ્ત્યક્તસંસારમોગાઃ, યોગાભ્યાસે વિલીના ગિરિવન-ગદ્ધને યૌવનં યે નયન્તિ તેમ્યો ધન્યા વિશિષ્ઠાઃ પ્રબલવરવધૂસંગપંચાપ્રિયુક્તાઃ, નૈવાશ્વૈષે પ્રમત્તાઃ પરમનિજરસં તત્ત્વભાવં શ્રયન્તિ ॥૩॥ અર્થ:-જે સત્યપ્રેમથી મુક્ત થઈને સાંસારના વિક્ષેપની ભોગવાસનાથી વિરક્ત થયા છે, સદ્ગુરુદેવના ઉપદેશમય આજ્ઞારૂપ વચનમાં શુદ્ધપ્રેમથી રક્ત થયા છે, અને સાંસારના ભોગોને તૃણની પેઠે ત્યાગકરીને આત્મસ્વરૂપની

પ્રાપ્તિમય જે યોગ તેના અભ્યાસમાં લીન થયેલા છે. તેમજ વસતિના પરિચયનો ત્યાગ કરીને ગિરિની શુક્ષ્માં કે ગહનવનમાં વાસ કરીને યૌવન અવસ્થાને જે ગાળે છે તેઓ ધન્ય છે. તેઓની સદ્ગતિ વખાણવા યોગ્ય છે, તેથી પણ અત્યંત ધન્યવાદને જેઓ પાત્ર છે તે જણાવે છે જેઓ અત્યંત સુંદર રૂપલાવણ્યવંતી સુંદર કંઠ તથા યુવાનીના મદથી ભરેલી સ્ત્રીઓ નજરે સન્મુખ હોવા છતાં તેના ભોગની લીલાના અનુભવી હોવા છતાં તેના ભોગોમાં આશક્તિ ધરતા નથી તેમજ પાંચ ઈન્દ્રિયોના ભોગરૂપ પંચાગ્નિના દુઃસહ તાપથી મુગ્ધાતા નથી ભોગની ઇચ્છા નથી કરતા તે તરફ દૃષ્ટિ પણ નથી કરતા તેમજ નિજ આત્મસ્વરૂપની જ્ઞાનદર્શન ચારિત્ર વીર્યની વિચારણામાં ઉપયોગી બનીને તે અધ્યાત્મરસમાં લીન બની શુદ્ધ ચરણમાં મનવચન કાયાનું પ્રેમપૂર્વક સમર્પણ કરી સત્યતત્વ ભાવનોજ આશ્રય કરે છે તે સર્વ ધન્યવાદથી પણ અધિક ધન્યવાદને પાત્ર છે. કારણકે શુદ્ધેવની આજ્ઞાવડે પ્રેમથી સર્વધર્મ ક્રિયામાં પ્રવૃત્તિ કરતાં સંકલ્પ-વિકલ્પની મિથ્યા ભ્રમણા નષ્ટ થતાં શુદ્ધ ચરણનો પ્રેમભક્ત પરમાત્મદશાનો ભોક્તા થાય છે ॥૨૩૬॥

પ્રેમ એજ દિવ્ય જીવન છે

પ્રેમૈવ જીવનં દીવ્યં, સ્વર્ગશ્ચ સ્વર્ગિણાસિદમ્ ।

વ્યાપકઃ સૂક્ષ્મરૂપેણ, પ્રેમાઽસ્તિ સર્વદેહિષુ ॥૨૩૭॥

અર્થ:—પ્રેમિ આત્માઓને પ્રેમજ એજ એક દિવ્યજીવન સ્વરૂપ છે. જેમ સ્વર્ગલોક દેવોનું દિવ્યજીવન છે તેમ સમજવું. તે પ્રેમ સૂક્ષ્મભાવે સર્વત્ર વ્યાપકરૂપે સર્વ દેહધારી જીવોમાં રહેલો છે ॥૨૩૭॥

સાચા પ્રેમીઓ સંસારમાં સામે તરનારા છે

ઉન્મનીભાવમાપન્નાઃ, સંસારોત્પથવર્તિનઃ ।

મુક્તયે સન્તુ સદ્મક્તાઃ, શુદ્ધાત્મપ્રેમજીવનાઃ ॥૨૩૮॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમવાળા સાચા ભક્તો ઉન્મનીભાવને પામ્યા છતાં સંસારના માર્ગથી ઉલટી દિશામાં વર્તનારા હોઈ છે અને શુદ્ધ આત્મપ્રેમરૂપે જીવન જીવતા હોવાથી તે ભક્તોને તે જીવનમુક્તિમાટે થાય છે. ॥૨૩૮॥

વિવેચન:—કરુણાભાવ ધરનારા સાચા પ્રેમભક્તો સંસારની વૃદ્ધિના કારણથી ઉલટા ચાલનારા હોય છે કહ્યું છે કે “લોકસંજ્ઞામહા નદ્યામનુશ્રોતોઽનુગા ન કે? પ્રતિસ્રોતો ડનુગસ્ત્વેકો રાજહંસો મહામુનિઃ ॥૧॥ તે સંસારની વૃદ્ધિમાં ઉપાદાન કારણ રૂપ વિષય-કષાય રૂપ લોકસંજ્ઞા રૂપ મહા નદીના પ્રવાહમાં અનુસરનાર જગતમાં માછલા જેવા કોણ નથી? પ્રાયઃ સર્વ જીવો લોકસંજ્ઞાને અનુસરે છે, પરંતુ તેમાં એક પૂજ્ય મુનિવરો રૂપ રાજહંસો પ્રવાહના ગમન કરતા પુરની સામે ગમન કરનારા હોય છે. ॥૧॥

રાજહંસ સમાન સત્ય શુદ્ધ પ્રેમયોગીદ્રો લોક પ્રવાહ રૂપ સંસારથી ઉલટા ચાલતાં છતાં સર્વ જગત ઉપર પરમ હિતસ્વરૂપ મૈત્રીભાવનામય પ્રેમસ્વરૂપમાં સ્વજીવન જીવતા છતાં તે પ્રેમયોગી ભકતોનું જીવન વ્યાપાર સંસારથી છુટીને મોક્ષપંથમાં પ્રવૃત્તિ કરનાર થાય છે કારણ કે તે પ્રેમયોગીપુરૂષ ઉન્મનીભાવવડે બાહ્ય અને અભ્યંતર શરીર અને મનની પ્રવૃત્તિનો રોધ કરી ઉન્મનીભાવને પામે છે તે આ પ્રમાણે “**बहिरन्तश्च समन्ताचिन्ताच्चेष्टादि परिच्युतो योगी । तन् मयभावं प्राप्तः, कलयति भृशमुन्मनीभावम् ॥१॥**” અર્થ:—બાહ્ય શરીરની ચેષ્ટા અને અભ્યંતર મનની ચેષ્ટાઓનો સર્વથા પરિત્યાગ કરીને યોગી-પ્રેમયોગી આત્મસ્વરૂપમાં-પરમાત્માના સ્વરૂપમાં અલેહલાવે તન્મય થઈને ધ્યાતા અને ધ્યાનને પરમાત્મામાં અલેહલાવે એકત્વ કરવાથી પ્રેમયોગીઓ ઉન્મનીભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે સર્વ આશ્રવનો રોધ કરીને સત્તામાં રહેલા અને ઉદયમાં ભોગવાતા સર્વ ધાતીકર્મનો ક્ષય કરીને મોક્ષપદની યોગ્યતા પામે છે. ॥ ૨૩૮ ॥

સર્વ સમર્પણ કરીને પણ પ્રેમયોગને પ્રાપ્ત કરવો.

પ્રેમાર્ચિર્માર્ગકૃત્યાય, શુદ્ધાત્મપ્રેમયોગિનામ્ ।

કર્તવ્યા સજ્જતિઃ સર્વ-સ્વાર્પણેન તદર્થિભિઃ ॥૨૩૯॥

અર્થ:—પ્રેમયોગધર્મને પ્રગટ કરવા માટે તે પ્રેમના અર્થિજનોએ સર્વ સમર્પણ કરી ને પણ શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓની સંગતિ કરવી. ॥ ૨૩૯ ॥

વિવેચન:—સત્ય શુદ્ધ પ્રેમને જેમને પ્રગટ કરવો છે તેણે તો આપણને જે સર્વથા અત્યંત પ્રિય હોય તેવા બધા પદાર્થો પ્રેમયોગીશ્વર પરમાત્માને સમર્પણ કરવા જોઈએ એટલે સર્વ વસ્તુઓનો મોહ મમતા છોડવી જોઈએ કહ્યું છે કે—

“પ્રીતિ અનંતિ પરથકી, જે તોડે હો તે જોડે એક,

પરમ પુરૂષથી રાગતા એકતત્વતા હો દાખી ગુણગેહ કે ઋષભજિર્ણુદ શું પ્રીતડી ॥”

એટલે પરમપૂજ્ય પરમ શુરૂ ઋષભજિનેશ્વર જે પૂર્ણ શુદ્ધ પ્રેમયોગીશ્વર પરમાત્મા છે તેમની સાથે આપણે પ્રેમ કરવો હોય તો અનાદિ કાલથી પરદ્રવ્યાદિક એટલે પુદ્ગલ દ્રવ્યમાં પ્રેમ લાગેલો છે તેને અવસ્થ તોડવોજ જોઈએ. એટલે પરમાત્માને આત્માનું સર્વસ્વ સમર્પણ કરવું જોઈએ તેમજ પ્રેમના અર્થાએ પ્રેમયોગીને-પ્રેમયોગી શુરૂદેવોને સર્વવસ્તુ સમર્પણ કરીને તેમની સંગતિ કરવી અને તેમની આજ્ઞામાં વર્તીને પ્રેમયોગને અભ્યાસ કરવો. ॥૨૩૯॥

શુરૂ શિષ્યની એકતામાં આત્માની જ્યોત જળાય છે

સ્વાર્પણેન સદા સેવ્યઃ, શુદ્ધાત્મપ્રેમિસદ્ગુરુઃ ।

સદ્ગુરુશિષ્યયોરૈક્યં, પ્રેમૈવ જ્યોતિરાત્મનામ્ ॥૨૪૦॥

અર્થ:—શિષ્યોએ તો શુદ્ધઆત્મ પ્રેમી એવા પૂજ્ય સદ્ગુરુને સ્વાર્પણ ભાવથી યુક્ત થઈ સદાકાળ સેવવા યોગ્યજ છે, જ્યારે પૂજ્ય સદ્ગુરુ અને શિષ્યનો એકીભાવ થશે ત્યારે પ્રેમ એજ આત્માની જ્યોતિ: છે તેમજ જણાશે ॥૨૪૦॥

વિવેચન:—સાચા શુદ્ધપ્રેમના અભિલાષી એવા શિષ્યોએ ગુરૂની ઉપાસના અવશ્ય કરવી જોઈએ પણ તે કેવા ગુરૂની ઉપાસના કરવી તો કહે છે કે શુદ્ધ સત્યપ્રેમી અહિંસા શુદ્ધ પાંચ મહાવ્રતને ધરનારા, આઠ પ્રવચન માતાને પાલનારા, સર્વજ્ઞ પ્રણિત શાસ્ત્રાનુસારે ભવ્યાત્માઓને મોક્ષના નિમિત્તિક ધર્મ ક્રિયા અનુષ્ઠાનનો સદ્ઉપદેશ આપનારા, સર્વ જીવાત્માઓ ઉપર કડ્ડળાભાવ રાખનારા, તપઃપ ધ્યાન સમાધિવડે આત્મસ્વરૂપની ભાવનાભાવનારા, સદ્ગુણી ઉપર સત્યપ્રેમ રાખનારા તેવા સદ્ગુરુ શુદ્ધ જાણુવા. ॥૨૪૦॥

સાચાભક્ત શિષ્ય આગળ કામખળ નાશ પામે છે.

यस्याग्रे कामदेवस्य, बलं नश्यति तत्क्षणम् ।

आविर्भवतु तत्પ્રેમ, येन स्यात् प्रभुदर्शनम् ॥૨૪૧॥

અર્થ:—જે શિષ્યે ગુરૂની સેવાભક્તિમાં સર્વસ્વ અર્પણ કર્યું છે તેવાની સામે કામદેવનું મહાન બલ જલદી નાશ પામે છે. આવો પ્રેમ જલદી શિષ્યના મનમાં પ્રગટે કે જેથી પરમાત્માનું તેને દર્શન થાય. ॥૨૪૧॥

શુદ્ધ પ્રેમ એ વિશ્વનો શાસક છે

શુદ્ધપ્રેમ મહાજ્યોતિઃ, પરબ્રહ્મૈવ કેવલમ્ ।

तेजस्सु तन्महातेज-एकं विश्वस्य शासकम् ॥૨૪૨॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમરૂપ મહાજ્યોતિ તેજ પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપમય છે, તે સર્વ તેજથી પણ મહાન તેજ છે. એજ એકલું સર્વ વિશ્વનું શાસક છે. ॥૨૪૨॥

વિવેચન:—શુદ્ધ પ્રેમમય મહાજ્યોતિ સૂર્ય, ચંદ્ર, ગ્રહ, નક્ષત્ર કરતા અનંતગણી પ્રકાશમાન છે.

કહ્યું છે કે— “ પ્રમાવન્દ્રાર્કમાદીનાં મિતક્ષેત્રપ્રકાશિકા ॥ આત્મનસ્તુ પરં જ્યોતિર્લોકાલોકપ્રકાશકમ્ ॥૧॥ અર્થ:—સૂર્ય ચંદ્ર અને ગ્રહો નક્ષત્રોનો પ્રકાશ અમુક મર્યાદા વાળા ક્ષેત્ર સુધી હોય છે ત્યારે આ પરમ બ્રહ્મ પરમાત્માની પ્રેમમય જે જ્યોતિ તેને પ્રકાશ તો લોકાલોકક્ષેત્રમાં સંપૂર્ણ વ્યાપક હોય છે. તેમજ તે પરમાત્માના પ્રેમપ્રકારનું શાસન પણ વિશ્વબ્રહ્માંડ વ્યાપક છે ॥૨૪૨॥

કામીને કામથી દૂર રાખવામાં આવે તો પણ કામનો ક્ષય થતો નથી

कायनाशोऽस्ति सत्तेष्णा, पूर्णसत्यं वदाम्यहम् ।

કામ્યેમ્યો દૂરવાસેન, નાસ્તિ કામસ્ય સંક્ષયઃ ॥૨૪૩॥

અર્થ:—પરસ્પરના પ્રેમવડે એકના અભાવે અન્યની પણ કાયાનો નાશ થાય છે. આ વાત હું પૂર્ણ સત્ય છે તેમ નિશ્ચયથી કહું છું, કામિઓને કામ્ય વસ્તુથી બહુ દૂર રાખવામાં આવે તો પણ કામિના કામનો ક્ષય નથી જણાતો. ॥ ૨૪૩ ॥

વિવેચન:—એક પ્રેમીના નાશથી અન્ય પ્રેમી પણ કાયાનો અવશ્ય નાશ કરે જ છે. એક અભાવે બીજો જીવન જીવી શકતો નથી, આ વાત પૂર્ણ સત્યજ છે એમ હું (આ. શ્રીબુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી) કહું છું. જેમ તરંગવતીના પૂર્વ ભવમાં માનસરોવરમાં તે અને તેનો પતિ આસ સુગલપણે હતાં ત્યાં એકશિકારીના હાથે આસ પુરૂષ વિંધાવાથી મરણ ચામીને ભોંય ઉપર ધડ્યો. તેને શિકારી લાકડાંથી બાળતો હતો ત્યારે તે આસ પુરૂષ ઉપરના પ્રેમથી આકુળવ્યાકુળ થયેલી એવી આસણીએ પણ તે અગ્નિમાં પોતાના દેહને નાખીને કાયાનો નાશ કર્યો પણ સત્ય પ્રેમનો નાશ ન કર્યો. આથી એ સમજાય છે કે કામીઓનો કામ્ય વસ્તુ સ્ત્રી આદિ દૂર હોય તો પણ કામી પુરૂષ કે સ્ત્રી કામવાસનાનો ત્યાગ નથીજ કરી શકતા એમ નિશ્ચય માનવું.

હવે બીજીરીતે શુદ્ધ સત્યપ્રેમી યોગિજનને સંસારના કારણરૂપ જે કાયા તેનો નવા કર્મ બંધનોનો અભાવ થતાં અને પ્રાચીનકર્મ સમુહનો સર્વથા ક્ષય થતાં કાયાનો નાશ અવશ્ય થાય છે. આ વાત સંપૂર્ણ સત્યજ છે એમ હું કહું છું એટલે જે પ્રેમયોગીના હૃદયમાં મોક્ષ રૂપ કામ્ય દૂર હોવા છતાં તેની પ્રાપ્તિની જે ઇચ્છારૂપ કામ તેનો સંક્ષય નાશ નથી જ થતો. એટલે પ્રેમયોગી તપ સંયમ ધ્યાનવડે કામ્યરૂપ મોક્ષ અર્થે દેહનો નાશ, ઈન્દ્રિયબલનો નાશ, મનની ચંચલતાનો નાશ થવા દે છે. પણ કામ એટલે મોક્ષની જે ઇચ્છા તેનો ક્ષય નથી કરતો, અવશ્ય તે ઇષ્ટ મોક્ષને મેળવે જ છે. ॥૨૪૩॥

બ્રહ્મ પ્રેમને જીએ છે અને કામ દેહ અને રૂપ લાવણ્યને જીએ છે.

ब्रह्म पश्यति सत्प्रेम, कामस्तु देहरूपताम् ।

सत्प्रेम्णा वर्तते शान्तिः, कामात्तु दुःखराशयः ॥૨૪૪॥

અર્થ:—બ્રહ્મ સત્યપ્રેમને જીવે છે ત્યારે કામ દેહ રૂપ લાવણ્યને જીવે છે, સત્ય પ્રેમવડે આત્મા શાન્તિમાં પ્રવર્તે છે. અને કામવાસનાઓ દુઃખની રાશિમાં કારણ થાય છે. ॥૨૪૪॥

વિવેચન:—સત્યપ્રેમ જગતમાં સર્વત્ર સર્વ જીવાત્માને પ્રેમબ્રહ્મરૂપે જીવે છે અને પ્રમોદલાવને પામે છે. ત્યારે મોહ વાસનાથી ઉપજતો કામ શરીરના રૂપ, ઔરવતા સ્થુલતા વિગેરે શૃંગારલાવને જીવાની પ્રવૃત્તિ કરે છે, સત્ય પરમાત્મ સ્વરૂપ આત્મ-પ્રેમિઓ શાન્તિને પ્રેમવડે અનુભવે છે. અને કામીઓ કામવાસનાવડે મૃગજલ સમાન સુખની બ્રાંતિથી સર્વ વિષયોમાં કાંઈક મારતા અનંતદુઃખની રાશિના કારણરૂપ અસાતા

વેદનીયથી યુક્ત ભયંકર કર્મ બાંધી સંસારચક્રમાં ઘેરાયેલા અવાચ્ય દુઃખસમુદ્ધને પામે છે. કહ્યું છે કે “વિસયવિસં હલાહલં, વિસયત્રિસં ઉક્કલં પીયતાનં વિસયવિસાહનંવિવ, વિસય વિસુદ્ધ્યા હોઈ” ॥ વિષય વાસના રૂપ જે વિષ છે તે ભયંકર હલાહલ ભાવ વિષરૂપ હોવાથી આત્મના સંયમ શાંતિરૂપ જીવનનો નાશ કરે છે, કંડરીક સાધુ એક પૂર્વકાલ સુધી ચારિત્રને પાલ્યું છતાં વિષયવાસનારૂપ ભોગની ઇચ્છા કરવાથી સાતમી નરકનો અતિથી થયો હતો, કારણ કે તેનું પાન કરનારો જીવાત્મા અતિભોગની તૃષ્ણાથી અજીરણની જેમ શરીરમાં વિક્રિયાદિથી ભયંકર મરણ લાવનારા રોગોનો ભોક્તા થાય છે. વિષના પાનથી આડા ઉલટી થાય છે. તેમ વિષયભોગનું અજીરણ પણ ક્ષય દમ વિગેરે રોગોનો ભોક્તા બનાવે છે અને બ્રહ્મહતની પેઠે નરકનો ભોક્તા થાય છે. ॥૨૪૪॥

આત્મામાં પ્રેમનું સામ્રાજ્ય અને દેહમાં કામની સત્તા છે

આત્મસુ પ્રેમસામ્રાજ્યં, દેહે કામસ્ય ચ સ્ફુટમ્ ।

આત્મપ્રેમ્ણા રસાનન્દઃ, કામેન દુઃસ્વકોટયઃ ॥૨૪૫॥

અર્થ—આત્મામાં પ્રેમનું સામ્રાજ્ય—સત્તા રહેલી છે, દેહમાં કામની સત્તા સામ્રાજ્ય પ્રગટ દેખાયજ છે આત્મા પ્રેમથી શાંતરસનો આનંદ અનુભવે છે. કામથી દેહદુઃખની કોટિનો અનુભવ કરે છે. ॥૨૪૫॥

વિવેચન:—પ્રેમરસના અભ્યાસકે વડે આત્મામાં પ્રેમરસ પ્રગટે છે તેનો અપૂર્વ આનંદ આત્મા અપેલવે છે કહ્યું છે “યસ્ય જ્ઞાનસુધાર્મિધૌ પરબ્રહ્મણિમગ્નતા । વિષાયાન્તર સંચારસ્તસ્ય હલાહલોપમઃ ॥૨॥ શ્રીમાન પરમપૂજ્ય યોગીંદ્રવર્ય યશોવિજય વાચકેન્દ્ર જણાવે છે કે જે આત્મપ્રેમીયોગિને જ્ઞાનરૂપ અમૃતમય સમુદ્રમાં મગ્નતા પ્રાપ્ત થઈ છે તેમાં જે પ્રેમમય પરમાનંદનો રસાસ્વાદ અનુભવે છે તેવા જ્ઞાનમય પ્રેમયોગીને આત્માથી અન્ય પુણ્ય વિષયમાં રૂપ, રસ, ગંધ, શબ્દ સ્પર્શાદિ વિષયોમાં પ્રવૃત્તિ કરવી તે હલાલ ઝેરમય લાગે છે, કારણ કે કામ ભોગાદિ જે વિષયો છે તે ભયંકર ઝેરમય છે કિંપાપાક ફળ જેવા આપાતમધુર છે અને પછી અનંતમરણના હેતુ થાય છે. માટે અનંતકોટિ દુઃખનું તે કારણ છે “કામભોગો ગ્રહો દુષ્ટઃ કાલકૂટવિષોપમઃ । તદ્વ્યામોહનિવૃત્યાર્થમાત્મભાવો, જ્મૃતોપમઃ ॥ અર્થ:—કામભોગની વૃત્તિ તે દુષ્ટ ગ્રહ છે તે ભયંકર કાલકૂટ સર્પની જેમ ભયંકર છે, તેથી તેવા પ્રહરની વૃત્તિરૂપ મોહને દુર કરવા આત્મસ્વરૂપના સત્ય પ્રેમનું જ્ઞાન જેમાં રહેલું છે તેવો આત્મભાવરૂપ રૂપસ્થ ધ્યાન પરમ શ્રેષ્ઠ અમૃત સમાન છે. તેનું સેવન પ્રેમ-યોગીઓ અવશ્ય કરે છે. ॥ ૨૪૫ ॥

કામી આત્મા પશુ સમાન છે.

કામાત્મા તુ પશુર્જેયઃ, પ્રેમાત્મા તુ પશોઃ પતિઃ ।

પશુપતિર્મહાદેવઃ, કેવલજ્ઞાનલિંગવાન્ ॥૨૪૬॥

પ્રેમનું રૂપ

૧૪૫

અર્થ—કમરૂપ જેનું આત્મસ્વરૂપ છે. તે પશુરૂપ જ નાણુવું અને પ્રેમ રૂપ-આત્મ સ્વરૂપ છે તે પશુપતિરૂપે નાણુવું. અહિંયાં પશુપતિપણું તે મહાદેવનું સ્વરૂપ કેવલજ્ઞાનરૂપ ચિન્હથી યુક્ત છે તે નાણુવું. ॥ ૨૪૬ ॥

વિવેચન—જે આત્માઓ પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયભોગ રૂપ કામવાસનામાં અત્યંત આસક્ત હોવાથી કામીજનો કહેવાય છે, અને તે પશુસમાન આચરણવાળા અને છે તેથી પરિણામથી પશુજ સમજવા બેઠાં. તેવા જીવાત્મા ચારણતિમાં જમાણ કરનારા નાણુવા. અને જે આત્મા પ્રેમના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરે છે તે પશુપતિ સમાન છે, પશુપતિ ગાય વગેરે પશુને વશમાં રાખીને તેનું રક્ષણ કરે છે તેમ ચૈતન્યવાન આત્મા પણ ઇન્દ્રિય મન અને શરીર રૂપ પશુને સ્વાધીન કરવાથી પશુપતિ કહેવાય છે, પ્રેમસ્વરૂપવંત આત્મા સર્વ ઇન્દ્રિય મન વચ્ચે કાયા રૂપ પશુને વશ કરી નિયમમાં રાખે છે તેથી પ્રેમાત્મસ્વરૂપ યોગીને પશુપતિ કહેવાય છે. શ્રીકૃષ્ણ ગોસ્વામિ કહેવાય છે અને શંકરદેવ પશુઓનું રક્ષણ કરતા હોવાથી પશુપતિ કહેવાય છે. ત્યારે અહિંયાં પારમાર્થિકભાવે ઇન્દ્રિય આદિ કર્મરૂપ પશુને વશ કરીને કર્મનો સમૂલક્ષ્ય કરી કેવલજ્ઞાન રૂપ લિંગને પ્રગટ કર્યું છે તે પૂર્ણ પ્રેમયોગિ પશુપતિ-મહાદેવ, શિવ, શંકર વગેરે નામાભિધાનથી પ્રેમયોગિ પરમાત્મા કેવલજ્ઞાનવાન કેવળી ભગવંતોજ સમજવા. ॥ ૨૪૬ ॥

કામરાગ સમાન કોઈ દુઃખ નથી

કામરાગસમં દુઃખં, નૈવ ભૂતં ભવિષ્યતિ ।

ચિન્તનાદ્વરતે ચિત્તં, કામભોગસ્ય કા કથા ॥૨૪૭॥

કામભોગસ્ય ચિન્તાતઃ, કામિનાં દુઃખકોટયઃ ।

દેહાદીનાં ચ નાશોઽસ્તિ, મનુષ્યાણાં પરસ્પરમ્ ॥૨૪૮॥

અર્થ—કામભોગના રાગ સમાન બીજું કોઈ દુઃખ ભૂતકાળમાં હતું નહીં અને ભવિષ્યકાળમાં હશે પણ નહીં. કારણકે કામની વિચારણા કરતાં તે પ્રથમ ચિત્તને-મનને હરણ કરે છે. પણ જે ભોગ ભોગવાય તો કેવું દુઃખ થાય તેની તો વાતજ કરી શકાય. તેમ નથી. કામિલોકોના ચિત્તમાં કામભોગની જે વિચારણા થાય છે તેવડે ડોટાકોટિ દુઃખને ઉપભવે છે અને તેથી મનુષ્યોના દેહ આદિનો પરસ્પર નાશ થાય છે. ॥ ૨૪૭-૨૪૮ ॥

વિવેચન—કામરાગ-એટલે વિષયભોગ, રૂપ, રસ, ગંધ, શબ્દ સ્પર્શ વગેરે કામના ભોગવાળા વિષયોમાં જે રાગ-પ્રિતિ ઉપજે છે તે તેના સમાન બીજું એકે દુઃખ નથી. કામરાગીને ભોગનો અભાવ છતાં ખાવાપીવમાં, ઉઘવામાં, વનવિહારમાં, મિત્રના મેળાપમાં પણ કામરાગી સુખ શાંતિ અનુભવી શકતો નથી. જે પ્રાણિના મનમાં કામભોગનો રાગ ઉદય પામે છે તેના ચિત્તમાંથી વિવેક વિનમ્નને નાશ થાય છે. કામિનું મન કુચ્છથી હણાયેલું બને છે એટલે કામરાગથી ઉન્માદ ઉપજે છે.

૧૪૬

પ્રેમગીતા

“वृद्धास्तृष्णा जलापूर्णैरालवालैः किलेन्द्रियैः । मूच्छर्मातुच्छां यच्छन्ति, विकारविषपादपाः”॥१॥

અર્થ:—કામલોગના રાગની તૃષ્ણા વધતી છતી ઇન્દ્રિયો રૂપ કયારામાં કામલોગાભિલાષરૂપ વિષવૃક્ષો અત્યંત કઠણ ભયંકર મૂર્છા રૂપ મોહને આપે છે, તેથી પીડાતો મનુષ્ય અવાચ્ય એવું દુઃખ લોગવે છે કે જે દુઃખ પૂર્વકાળમાં બીજું થયું નહિ હોય અને ભવિષ્યમાં પણ બીજાથી ન થાય એવું દુઃખ કામવાસનાથી જીવોને લોગવવું પડે છે. કારણ કે તે કામવાસનાના હેતુરૂપ સ્ત્રી વા પુરૂષના રૂપને જે આત્મા ચિત્તમાં ધરે છે તે ગાંઠો થઈ જાય છે. વિવેક વિનય કે પૂજ્યોની પણ મર્યાદા પણ પાળી શકતો નથી. ઉત્તરાધ્યનસત્રમાં જણાવ્યું છે કે “ સહ્યં કામા વિસં કામા કામા આસીવિસેવમા । કામે પથ્યેમાણા, અકામા જંતિ દુઃખાઈ ॥ ખરેખર કહિએ તો કામની મનોવૃત્તિઓ આત્માને જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર રૂપ પ્રાણને દુઃખ આપનારી શલ્ય-શૂળી સમાનજ છે તેમજ વિષ સમાન છે એટલે મરણનું કારણ પણ કામવાસનાજ છે. તે વિષયલોગમાં અત્યંત વૃદ્ધિભાવ ધરનારાને આશિવિષ રૂપ જે ભયંકર ઝેરને ધરનારા સર્પ સમાન અનંત મરણનો હેતુ થાય છે, આથી કામલોગની પ્રાર્થના કરનારા જે ધર્મ અનુષ્ઠાનમાં લોગફલની વાંચ્છા રાખીને નિયાણું કરે છે તે સુભૂમ રાજાધિરાજની પેઠે નરકમાં ગમન કરી અવાચ્ય દુઃખ બહુ કાળ લોગવે છે, માટે જેના હૃદયમાં કામલોગની અવસ્થિતિ હોય છે તે કામી પુરૂષો કોટાકોટી અસંખ્ય કાળ સુધી અનેક પ્રકારના દુઃખો ચાર ગતિમાં જ્રમણ કરતાં લોગવે છે. તેમજ કામિપુરૂષો પરસ્પર કામરાગથી પાંચ ઇન્દ્રિયોના લોગમાં લયલીન બની આત્માનો સત્યધર્મ બુદ્ધીને દેહ ઇન્દ્રિય, બળ, મનની સ્થિરતા, વિનય, વિવેક, વિદ્યાનો નાશ કરનારા થાય છે તેમજ એક સ્ત્રી માટે બન્ને સગા બંધુઓ હોવા છતાં તે મનુષ્યો માનવતા ભૂલીને બંધુપ્રેમને ભુલીને એક બીજાનો ઘાત કરે છે. ॥ ૨૪૭-૨૪૮ ॥

કામ એજ મહામૃત્યુ છે

કામ एव महामृत्युः, सत्यप्रेमैवास्ति जीवनम् ।

मेरुसर्षपयोस्तुल्य-मन्तरं प्रेमकामयोः ॥૨૪૯॥

અર્થ:—કામવાસના તેજ એક મહાન મૃત્યુ છે અને સત્યપ્રેમ એજ આમાનું સાચું જીવન છે, આમ કામવાસના અને સત્યપ્રેમને પરસ્પર મેરૂપર્વત અને સરસવ જેટલું અંતર છે ॥૨૪૯॥

સત્યપ્રેમ તે જ પરમાત્મા છે

सर्वान्तर्यामि सत्प्रेम, प्रभुरेव हृदि स्थितम् ।

परब्रह्म परं पूज्यं, क्षायिकं सच्चिदात्मकम् ॥૨૫૦॥

અર્થ:—જે સત્યશુદ્ધપ્રેમ છે તે સર્વ લવ્યાત્માઓના હૃદયમાં રહેલા સર્વ આત્મા-

ઓના અંતરમાં રહેલા ભાવના જ્ઞાતા પરમાત્માજ છે તેજ પરમબ્રહ્મા છે, પરમપૂજ્ય છે તેજ ક્ષયિકભાવે થનારું સચ્ચિદાત્મક સ્વરૂપ છે. ॥૨૫૦॥

સત્યપ્રેમ તે શુદ્ધ નિશ્ચય છે

શુદ્ધનિશ્ચયસત્પ્રેમ, શુદ્ધાત્મૈવ ન મેદતા ।

વીતરાગો રસેન્દ્રં તં, યાતિ નિશ્ચયબુદ્ધિતઃ ॥૨૫૧॥

અર્થ:—શુદ્ધનિશ્ચય સત્યપ્રેમ તે જ શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ છે આ બેમાં ભેદ નથી. તે પ્રેમ વીતરાગતારૂપ છે. તેજ પ્રેમ સર્વ રસોમાં ઇન્દ્રિયે છે તે નિશ્ચયતાવાળી બુદ્ધિથી અનુભવાય છે. ॥૨૫૧॥

વિવેચન:—ભવ્યાત્માઓમાં મોહના આવરણ ક્ષય થવાથી શ્રદ્ધાપ્રીતિવડે શુદ્ધ અને નિશ્ચય ભાવવાળો સત્યપ્રેમ અપૂર્વકરણથી મોહની ગાંઠ ભેદાય છે ત્યારે શુદ્ધ સમ્યક્ત્વરૂપે પ્રગટે છે. તેજ વસ્તુ સ્વરૂપે આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ થવામાં પ્રથમ ભૂમિકા રૂપ છે, તેથી તે સત્યપ્રેમ અને સમ્યક્દર્શનમાં ભેદતા નથી. જે સત્યપ્રેમ છે તેજ શુદ્ધાત્મભાવરૂપ સમ્યક્ત્વ છે, તેમજ પ્રેમમય આત્મસ્વરૂપ તે ભાવી વીતરાગતારૂપ છે તેજ સત્ય પ્રેમ નવ રસોનો ચક્રવર્તિ ઇન્દ્રિય છે, કારણ કે શ્રંગારાદિ રસોમાં છેવટે બિભત્સતા આવે છે ત્યારે સત્યપ્રેમ રસેન્દ્રથી પરમશાંત રસનો પૂણ્ય આનંદ અનુભવાય છે. તે નિશ્ચયભાવવાળી બુદ્ધિના યોગે અનુભવી પ્રેમયોગીઓને થાય છે ॥૨૫૧॥

બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશાદિ દેવો પશુ સત્યપ્રેમને વાંછે છે

ब्रह्मविष्णुमहेशाद्याः, कर्मप्रकृतिसंश्रिताः ।

शुद्धात्मदिव्यसत्પ્રેમ, वाञ्छन्ति पूर्णभावतः ॥૨૫૨॥

અર્થ:—બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર આદિ દેવો કર્મપ્રકૃતિથી આશ્રય કરાયેલા છે તેથી તેઓ પશુ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ સત્યપ્રેમની પૂર્ણ ભાવથી વાંચ્છના કરે છે. ॥૨૫૨॥

વિવેચન:—આ જગત્માં લૌકિકદૃષ્ટિએ બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર દેવો સમર્થ શક્તિ શાળી કહેવાય છે. શ્રી બ્રહ્મા જગતના ઉત્પન્ન કરનારા પદ્મજ અને પ્રજાપતિ દેવેશ કહેવાય છે, ત્યારે શ્રીમાન વિષ્ણુદેવ જગતનું પાલણુ-રક્ષણ કરનાર પ્રજાની સર્વ પીડા ઉપાધિને દૂર કરનારા દેવેશ ગણાય છે ત્યારે શ્રી મહેશ્વર-શંકર જગતના સંહારક (નાશ કરનારા) દેવેશ કહેવાય છે, તે દેવો સત્વ રજસ્ અને તામસ્ પ્રકૃતિવાળા કહેવાય છે. તેઓ કર્મરૂપ પ્રકૃતિનો આશ્રય કરીને વર્તે છે, એટલે સ્વોપાર્જિત કર્મની પ્રકૃતિના યોગે-સંસારના યોગે સંસારના ચક્રમાં જામણ કરી રહેલા છે, તેથી મુક્ત થવામાટે શુદ્ધ અને દિવ્ય એવા સાચા સમ્યક્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્રરૂપ પરમાનંદના હેતુભૂત પ્રેમને પ્રાપ્ત કરવા ઇચ્છા કરી રહ્યા છે ॥૨૫૨॥

૪૪૮

પ્રેમગીતા

શુદ્ધ પ્રેમને પૂર્ણ રીતે પામનારાજ કર્મોત્તીત અને શુદ્ધાત્મભાવને પામે છે

શુદ્ધપ્રેમમયં પૂર્ણ, કર્મોત્તીતં રસં પરમ્ ।

પ્રકૃતેઃ પારગન્તારો યાન્તિ, શુદ્ધાત્મભાવતઃ ॥૨૫૩॥

અર્થ—જે આત્મા શુદ્ધપ્રેમમય ભાવથી પૂર્ણતાને પામ્યા હોય તેઓજ સર્વ કર્મ થી અતીત—રહિત થાય છે અને પ્રકૃતિના સમુદ્રથી ખેલીપાર ગમન કરે છે અને શુદ્ધાત્મક ભાવને પામે છે ॥૨૫૩॥

વિવેચન—જે લબ્ય પ્રેમી આત્મા છે તેઓ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ પ્રેમયોગનો નિરંતર અભ્યાસ કરતા સંસાર જામણમાં હેતુભૂત કર્મને પ્રગટ કરનારી તામસ રાજસ પ્રકૃતિઓ કે જે મિથ્યાત્વ અવિરત કષાય યોગરૂપે છે અને જે જીવાત્માને જ્ઞાનાવરણ મોહ, અંતરાય વિગેરે અશુભ કર્મના દહનો મહાસંગ્રહ કરાવી આત્માને ચોરાસી લાખ યોનિમાં જામણ કરાવે છે તેવા ઉપર વિજય મેળવે છે. તેમજ તે પ્રેમી આત્માઓ દાન શિયળ તપ ભાવ સંયમ ધ્યાન સમાધિમય અભ્યાસરૂપ સાત્વિકપ્રકૃતિની ઉપાસના કરતા યથાપ્રવૃત્તિકરણ તથા અપૂર્વકરણરૂપ આત્મા અધ્યવસાયવડે કર્મને સંહારતા આત્મસ્વરૂપની ગવેષણા કરતા સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્રયોગમાં ગમન કરીને સાત્વિકભાવની પ્રકૃતિના કાર્યને પૂર્ણ કરીને સર્વ પ્રકૃતિના સ્વયંભૂસમૂદ્રને ધ્યાનયોગવડે ઓળંગીને અને શુદ્ધસ્વરૂપમય સચ્ચિદાનંદ મય આત્મસ્વરૂપ પરમ નિર્વાણભાવને પ્રેમયોગીઓ પામે છે ગીતામાં કહ્યું છે કે:—

“ગુણાનેતાનતીત્ય ત્રીન્દેહી સમુદ્ભવાન્ । જન્મમૃત્યુજરાદુઃખૈર્વિમુક્તોઽમૃતમશ્નુતે ॥૨૦॥

અર્થ—એ બધા દેહની ઉત્પત્તિમાં પ્રકૃતિના રાજસ તામસ સ્વરૂપ ગુણો છે તેને જીતીને પ્રેમયોગી લબ્યાત્મા તે ગુણગુણોને ઓળંગીને જન્મ જરા મૃત્યુ સંખંધી સર્વ દુઃખોનો ક્ષય કરીને મુક્ત થયેલા અમૃતરસનો પરમાનંદ-અનુભવ કરે છે ॥૨૫૩॥

આંખ અને કાનમાં પણ પ્રેમનું ઉદ્દ્યોધન.

પ્રેમિણાં ચક્ષુષિ પ્રેમી, તથા નિદ્રા ન ચક્ષુષિ ।

જાગ્રદૃત્કર્ણયોઃ પ્રેમ, તેષાં સર્વમલૌકિકમ્ ॥૨૫૪॥

અર્થ—પ્રેમિજનોના ચક્ષુઓમાં પ્રેમી આત્માને જેવો આવકાર મટે છે તેવો નિદ્રાને નમીજ મળતો. સર્વદા જાગૃતઅવસ્થાવાલા શુદ્ધ સત્યપ્રેમિજનોના હૃદય અને બે કાનમાં પ્રેમનું સર્વથા અધિક અલોકિકપણું રહેલું છે ॥૨૫૪॥

વિવેચન—અહો ? એક આશ્ચર્યની વાત છે કે શુદ્ધ સાત્ત્વ પ્રેમિજનો પ્રેમિનાદર્શન માટે મેતાની જાનને આંખો (ચક્ષુઓ) ઉઘાડીજ રાખે છે, તેઓની આંખોમાં ભગવાન પ્રેમ-સ્થાન કરીને સ્થિરતાને ધરે છે, કારણકે પ્રેમિઓ કે જે સાચા શુદ્ધપ્રેમવંત છે તેઓની જાનને ચક્ષુમાં પ્રેમિ ઉપરના પ્રેમનો જે આદર છે તેટલો નિદ્રા માટે આદર પ્રેમિઓ નથી

પ્રેમભૂંડળ

૧૧૪૯

રાખતા. અર્થ એ છે કે થાકેલી આંખ કે જે નિંદ્રાવડે આરામ મેળવે છે ત્યારે પ્રેમિજન માટે તે નિદ્રા અને આરામનો પ્રેમિઓ ત્યાગ કરે છે. આ સામાન્ય જનથી હિલટી રીત પ્રેમિઓમાં હોય છે. તેની સાથે તે પ્રેમિજનોના કાનો પણ પ્રેમિજનના ગુણ સ્વભાવના શ્રવણ કરવા પ્રમાદનો ત્યાગ કરી ધીરજથી સ્થિર થઈ રહ્યા હોય છે. જગતની સર્વ વસ્તુઓ કરતાં પ્રેમતત્વ અત્યંત અલૌકિકભાવને ધરે છે, તે પૂજ્ય ગુરૂદેવ જણાવે છે કે:-

એકતાન પ્રભુ સાથે જો જાગે, મનડું વર્તે પ્રભુના રાગે;

શ્રદ્ધા પ્રીતિ લય જો લાગે, મનડું વર્તે ભવ વૈરાગ્યે, જગ (૨)

પ્રભુ સ્વે સ્વભાવે ઘટ આવે, કર્તવ્ય સકલ ચેતે થાવે,

આતમ નિર્લેપપણું ભાવે આતમ પરમાતમ થૈ જાવે જગ (૩)

આમ પ્રેમના અભ્યાસી યોગીઓ જગતના સર્વ પદાર્થોની ઇચ્છાનો ત્યાગ કરી પરમાત્મા તથા ગુણીજનો પ્રત્યે જ અપૂર્વ પ્રેમ કરે છે તેમને હૃદયથી આહ છે તેમના દર્શન સેવાભક્તિ કરતા ધ્યાન સમાધિયોગથી અભેદભાવે ધ્યેયરૂપ પરમાત્મામાં અભેદભાવ પામીને પરમાનંદનો અનુભવ કરે છે. ૥૨૫૪॥

ધ્યેયરૂપપ્રભુ પ્રેમી, સોડહં સોડહં મજેદ્વિદિ ।

શ્વાસોચ્છવાસૈઃ સદા હંસો, જપ્યતે તેજસાં નિધિઃ ॥૨૫૫॥

અર્થ:-સાચા પ્રેમીજનો સર્વદા ધ્યેયરૂપ પ્રેમમય પ્રભુને હૃદયમાં સોડહં સોડહં ભાવે ભજે છે. તેથી પ્રેમિના શ્વાસોચ્છવાસોવડે સર્વદા ડહંસો ડહંસો એવા મંત્રમય સર્વ તેજનો નિધિ પરમાત્મા છે તેનો અંતરમાં જાપ પ્રગટ થાય છે. ૥૨૫૫॥

વિવેચનુ:-ધ્યાતા ધ્યેય અને ધ્યાન એ ત્રણ વિકલ્પને છોડી દઈને સોડહં સોડહં શબ્દવડે 'તે જ હું છું' 'તે જ હું છું' એટલે પ્રગટ સ્વરૂપે જે પરમાત્મા છે તેવા સાધર્મ્ય-ભાવવાદો હું પણ તીર્થભાવે પરમાત્માજ છું તેની ભજના પ્રેમીજનના હૃદયમાં થાય છે, અમૂર્તસ્ય ચિદાનંદરૂપસ્ય ધ્યાનસ્ય પરમાત્મનઃ । નિરંજનસ્ય સિદ્ધસ્ય ધ્યાનં સ્યાદ્રુપવર્જિતમ્ ॥૧॥

અર્થ:-અમૂર્ત ચિદાનંદ સ્વરૂપ તથા નિરંજન એવા અરિહંતભગવંતો તથા સિદ્ધ ભગવંતો સંબંધી રૂપાતીત ધ્યાન કે જે રૂપ એટલે શરીરાદિનું રૂપસ્થ ધ્યાન છોડીને રૂપાતીત ધ્યાન કરતાં નિરંતર તે પરમાત્માનું સ્મરણ કરતાં યોગી તે સ્વરૂપનું અવલંબન કરીને ક્ષાતારૂપે પોતાનો અને ધ્યાનરૂપ વક્રીલને છોડીદઈને ધ્યેયરૂપ પરમાત્માને અવલંબીને તેમજ તન્મયભાવે થાય છે. આદ્ય આહકભાવને છોડીને અભેદભાવે એકત્વ પામે છે. ત્યારે શુદ્ધપ્રેમીજન સોહં-સોહં શબ્દથી તે પરમાત્મા સિદ્ધ છે તેવાજ હું તીર્થભાવે છું તે છે તે જ હું છું એવા શુદ્ધાત્મભાવે ધ્યાન કરતાં શ્વોન્સોશ્વાસમાં સોહં-સોહં સો...હંસો...હંસો...હંસો રૂપ મહાન્ મંત્ર ઉપજે છે કે જેથી આશિવિષ જેવું ભયંકર એર-વિષ પણ નાશ પામે છે.

તેમજ હંસો શબ્દથી પુદ્ગલ ભાવમય અનાદિની વાસનાથી આત્મા અને પુદ્ગલનો અલેદ જે આહ્યાત્માઓ અજ્ઞાનતાયોગે બાંધે છે તેનો સમ્યગ્જ્ઞાનવાલો હંસો બનીને ખીર અને પાણી-વિવેકરૂપ હંસ લેદ કરે છે તેમ હું પણ આત્મહંસ છું ॥૨૫૫॥

પ્રેમિથી પ્રેમીને અપાતું સર્વ કાંઈ પ્રિયજ હોય છે.

પ્રેમિણાં પ્રેમિમિદંત્, પ્રિયં ભવતિ સર્વથા ।

પ્રેમિણાં જન્મવાસાદિ, પ્રિયં ભવતિ સ્વાત્મવદ્ ॥૨૫૬॥

અર્થ:—પ્રેમિજનોને જે કાંઈ દાનમાં અપાય છે તે પ્રેમિઓને સર્વથા પ્રિયજ થાય છે. પ્રેમિજનોના જન્મસ્થાન વિગેરે પ્રેમિઓને પોતાના આત્મા જેટલાંજ પ્રિય થાયછે ॥૨૫૬॥

પ્રેમ તે મહાઅગ્નિ અને મહાજળ છે

અગ્નેરપિ મહાગ્નિર્યદ્-જલાદપિ મહાજલમ્ ।

પૃથ્વીયા અપિ મહાપૃથ્વી, વાયુર્વાયોર્મહાનપિ ॥૨૫૭॥

આકાશતો મહાકાશં, પ્રેમિષુ પ્રેમ વોધત ।

યસ્ય સત્તાપ્રભાવેણ, સર્વં વિશ્વં પ્રવર્તતે ॥૨૫૮॥

અર્થ:—પ્રેમતત્વ તો સર્વ અગ્નિઓમાં શ્રેષ્ઠ અગ્નિરૂપે છે, સર્વજલ-પાણીઓમાં મહાન જલ છે, સર્વ પૃથ્વીમાં મહાનપૃથ્વી છે સર્વવાયુમાં મહાનવાયુ છે. સર્વ આકાશથી મહાન આકાશ છે એમ પ્રેમીજનોમાં પ્રેમ તે સર્વ જગતની વસ્તુઓથી મહાન શ્રેષ્ઠ છે. તેમ સમ્યગ્જ્ઞાનવડે બાંધવું. કારણ કે જે પ્રેમના પ્રભાવથી સર્વ વિશ્વની યથાયોગ્ય પ્રવૃત્તિ થાય છે. ॥૨૫૮॥

વિવેચન:—પ્રેમજલ મહાનજલ છે, જલ તાપ, દાહનો નાશ કરે છે તેમજ પ્રેમ જલ પણ પ્રેમિના વિરહરૂપ દાવાનલને પ્રેમરૂપજલથી પ્રેમિજનોને સુખી બનાવે છે, પ્રેમ પૃથ્વી કરતાં પણ મહાન છે પૃથ્વી અનેક તાપ વર્ષાદિના આપટા વજ્રના ઘાતો પણ સહે છે તેમ પ્રેમને ધારણ કરનારા પ્રેમિજનો પણ જગતના સર્વ પરિસહો, કલંકો આરોપો, વિઘ્ન કરનારા ઝેરી મનુષ્યોની તાડના, તર્જના, મારપીટ, મસ્તકછેદ વિગેરેને પણ સહે છે, તેથી પ્રેમિઓ પૃથ્વીથી પણ અનેકગણા વધારે પરિસહો ઉપસર્ગો સહે છે માટે પ્રેમ પૃથ્વીથી પણ મહાન સમર્થ છે, વાયુથી પણ પ્રેમ મહાન છે. વાયુનો સંચાર કે તાંડવ જગતના પ્રાણીઓને કલેશનો હેતુ પણ કદાચિત્ થાય છે અને માનવલોકમાંજ તેની સત્તા વર્તે છે ત્યારે પ્રેમ સર્વને આહ્વાદ આપે છે સર્વનો હિતકાર્યમાં પ્રવેશ કરાવે છે, જગત આખાને અભયપદ્મ સમર્પણ કરે છે, માટે પ્રેમ સર્વના મનોરાજ્ય ઉપર સામ્રાજ્ય ચલાવી શકે છે, અને પવન-વાયુ ક્ષણિકવાર ઉથલ પાથલ કરી નષ્ટ થાય છે. તેથી જગતના પવન કરતાં પ્રેમ મહાન પવન છે. આકાશ સર્વવ્યાપક છે છતાંપણ દેહોને સુખતું કારણ કે હુ:ખતું

કારણ થઈ શકતું નથી. ત્યારે પ્રેમ સર્વ જીવાત્માને પૂર્ણ આહ્વાદ આપવા સમર્થ છે અને પારિણામિકભાવે સર્વ આત્માઓમાં વ્યાપકભાવે વર્તે છે. તેથી પ્રેમ એ મહાકાશ છે. ॥૨૫૭॥ ॥૨૫૮॥

પ્રેમિઓને ચારે ભાવના સિદ્ધ હોય છે

મૈત્રીપ્રમોદમાધ્યસ્થ્ય-કારુણ્યભાવના: શુભા: ।

પ્રેમિણાં પ્રેમસિદ્ધાસ્તા-વર્તન્તે વિશ્વશાંતિદા: ॥૨૫૯॥

અર્થ:—મૈત્રી પ્રમોદ માધ્યસ્થ્ય કારુણ્યરૂપ શુભભાવનાઓ પ્રેમિજનોના પ્રેમની સિદ્ધિ કરનારી છે. અને તે પ્રેમવડે સર્વજગતમાં સંપૂર્ણ શાંતિને આપનારી થાય છે ॥૨૫૯॥

વિવેચન:—સાચા શુદ્ધપ્રેમીજનોના હૃદયમાં જે શુદ્ધ સત્ત્વિકભાવનામય પ્રેમનો પ્રાગ-ભ્ય ભાવ બતાવનાર ચાર મૈત્રી પ્રમોદ માધ્યસ્થ્ય અને કારુણ્યરૂપ શુભભાવના પ્રેમની સિદ્ધિ કરે છે. તે ભાવનાઓ આ પ્રમાણે છે.

માકાર્ષીત્કોઽપિ પાપાનિ, મા ચ ભૂત્ કોઽપિ દુઃખિતઃ ।

મુચ્યતાં જગદ્વેષા મતિમૈત્રી નિગદ્યતે ॥૧॥

અપાસ્તાશેષદોષાણાં, વસ્તુતત્ત્વાવલોકિનામ્ ।

ગુણેષુ પક્ષપાતો યઃ સ પ્રમોદઃ પ્રકીર્તિતઃ ॥૨॥

દીનેષ્વાર્ત્તેષુ મીતેષુ, યાચમાનેષુ જીવિતમ્ ।

પ્રતિકારપરા બુદ્ધિઃ, કારુણ્યમભિધીયતે ॥૩॥

ક્રૂરકર્મસુ.નિઃશઙ્કં દેવતાગુરુનિન્દષુ ।

આત્મશંસિષુ યોષેક્ષા તન્માધ્યસ્થ્યમુદીરિતમ્ ॥૪॥

અર્થ:—જગતમાં કોઈપણ જીવાત્મા પાપ ન કરે, અને કોઈ આત્મા દુઃખી ન થાવ, સર્વ જગતના જીવાત્માઓ કર્મબંધનથી અને દુઃખથી સર્વદા સર્વરીતે મુક્ત થાવ એવી જે શુભ બુદ્ધિ હોય તે મૈત્રીભાવના કહેવાય છે ॥૧॥ સર્વ દોષો જેઓના નાશ પામ્યા છે અને સર્વવસ્તુ-પદાર્થોના સ્વરૂપનું જેમને પૂર્ણ યથાર્થભાવે જ્ઞાનદર્શન છે તેવા પરમાત્મા વીતરાગ સર્વજ્ઞ પરમેશ્વરો કેવલીઓ ગણુધરો ગીતાર્થો આચાર્ય ઉપાધ્યાય અને સર્વસાધુ પુરૂષોના ગુણુ માટેનો જે પક્ષપાત, તેમના પ્રત્યે આદરપ્રેમ, બહુમાન થવું, તેમના દર્શનથી આત્માને આહ્વાદ થવો તે પ્રમોદભાવના કહેવાય છે ॥૨॥ કારુણ્ય એટલે જે જીવાત્મા કર્મ ના યોગે દીન અનાથ દરિદ્રી હોય, શારિરિક કે માનસિક દુઃખી હોય, તેમજ પોતાના જીવન માટે રક્ષણની યાચના કરતો હોય, રોગી હોય તેવા મનુષ્યોની પીડા-દુઃખ દૂરકરવા જે બુદ્ધિ એટલે વિચાર થાય તે કારુણ્યભાવના જાણવી ॥૩॥ પરભવના ભયવિના શંકા રહિત નિર્દય પરિણામપૂર્વક જીવોને મારવા, વધ કરવો, અંગ ઉપાંગ છેદવા, તાપ દાઢમાં દુઃખી કરવા, બુખ્યા રાખવા, વિગેરે કુર પાપના કાર્યો કરવામાં તત્પર હોય, દેવગુરુ ધર્મ ધર્મિ-

૧૫૨

પ્રેમગીતા

જનોની નિંદા કરવી, તેઓ ઉપર જુઠાં કલંક ચડાવવા, પોતાના દોષને ગુણોરૂપે ગણાવીને આત્મ પ્રસંસા કરવી, આવા ઉલ્લેખો ઉપર પણ ઉપેક્ષા કરવી તે મધ્યસ્થ ભાવના સાચા શુદ્ધ પ્રેમયોગીજનોમાં વર્તે છે, તે ભાવનાનો જેમાં અભાવ હોય તેમાં પ્રેમતત્ત્વ નથી હોતું માટે સત્યશુદ્ધ પ્રેમની આ ચાર ભાવના પ્રગટ થિન્હ છે, ॥૨૫૬॥

પ્રેમી પ્રેમી વિના રહી શકતો નથી

પ્રેમિણમન્તરા નૈવ, સ્થાયતે પ્રેમિણા કદા ।

પ્રેમિણમન્તરા નૈવ, જીઘ્યતે પ્રેમિણા કદા ॥૨૬૦॥

અર્થ:—પ્રેમી પ્રેમી વગર કદાપિ રહી શકતો નથી અને પ્રેમી પ્રેમવગર કદાપિ જીવી શકતો નથી ॥૨૬૦॥

પ્રેમિણાં વિરહો નૈવ, સદ્ધતે પ્રેમિભિઃ કદા ।

યત્ર પ્રેમ ભવેત્ તત્ર, પ્રેમિણામાત્મજીવનમ્ ॥૨૬૧॥

અર્થ:—જે શુદ્ધ સાચા આત્મભાવથી પ્રેમિઓ છે તે પ્રેમિજનોનો વિરહ કદાપિ પણ નથી જ સહિ શકતા કારણ કે જ્યાં પ્રેમ હોય છે ત્યાંજ પ્રેમિજીવનું આત્મ જીવન છે. ॥૨૬૧॥

વિવેચન—શુદ્ધપ્રેમિ એવા આત્માઓ પૂર્ણ પ્રેમયોગી તીર્થંકરનો વિરહ પણ કદાપિ સહન નથીજ કરી શકતા. કહ્યું છે કે “નાથવિહણું સૈન્ય જ્યુરે, વીર વિહુણોરેસંઘ, સાધે કોણુ આધારથીરે, પરમાનંદ અભંગોરે વીરપ્રભુ સિદ્ધથયા (૧)

માત વિહુણું બાલજ્યુરે અરહો પરહો અથડાય,

વીર વિહુણુ જીવહારે અકુલબ્યાકુળ થાયરે વીરપ્રભુ સિદ્ધ થયા (૨)

પ્રેમિજનોના પ્રાણ સમાન અત્મશ્રેય રૂપ વીરજિનેશ્વરજ છે તેથી તેઓનો વિયોગ તેઓ નથી સહિ શકતા. કહ્યું છે કે “તે પરમેશ્વર વિણુ મિલેરે, કેમ વાધે ઉચ્છાહોરે” પ્રેમિને પ્રેમિજનોના અભાવમાં ઉલ્લાસ નથી જ થતો જ્યારે તે ઈષ્ટપ્રભુનો મેળાપ થાય, ત્યારે આનંદ ઉલ્લાસ વધે. પ્રેમિની સાથે એકત્વભાવે આત્મ સમર્પણ થાય તેવો પ્રેમ ગૌતમ સ્વામિની પેઠે મોક્ષની સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરાવે છે. ॥ ૨૬૧ ॥

પ્રેમિના સંગમાં પ્રેમાદૈતપણું થાય છે.

પ્રેમાદૈતં ભવેત્સર્વ, પ્રેમિણાં સંગમે સદા ।

પ્રેમાદૈતમયે જીવે, દૈતં નાસ્તીતિ સમ્મતમ્ ॥૨૬૨॥

અર્થ:—પ્રેમિઓને પ્રેમિઓનો સંગમ થયે છતે સર્વદા સર્વપ્રકારે પ્રેમાદૈતની ઉત્પત્તિ થાય છે, જ્યારે જીવાત્મા પ્રેમમાં અદૈતભાવે થાય છે ત્યારે મારા તારાના દૈત ભાવના ભેદ નથી રહેતા. આ વાત સર્વ જ્ઞાનીઓને સમ્મતજ છે. ॥ ૨૬૨ ॥

બ્રહ્માદૈત પ્રેમાદૈતથી જુદું નથી.

પ્રેમાદૈતં વિના સર્વં, દૈતાદૈતં ચ કલ્પિતમ્ ।

બ્રહ્માદૈતમપિ પ્રેમા-દૈતાદ્ભિન્નં ન ભાસતે ॥૨૬૩॥

અર્થ—પ્રેમરૂપ અદૈતતત્વ વિના જગતના સર્વે દૈત અને અદૈતભાવ કલ્પિત કહેવાય છે વસ્તુતઃ બ્રહ્માદૈતની સિદ્ધિ ભે થતી હોય તો પ્રેમથીજ થાય છે. પ્રેમાદૈતથી ભિન્ન કંઈ પણ વસ્તુ જણાતી નથી. ॥ ૨૬૩ ॥

વિવેચન—પ્રેમતત્વ છે તે બ્રહ્માદૈત રૂપજ છે તેમ સમજવું, કારણ એ છે કે પ્રેમાદૈત વિના જગતમાં બીજું કંઈ સુખ કે આનંદનો હેતુ નથી. જે સુખના હેતુ ન હોય તે મિથ્યા નિષ્ફલજ છે. તેથી પ્રેમયોગીજનો પ્રેમાદૈત વિના અન્ય તત્વ કે જે દૈતરૂપે “પુરુષ પ્રકૃતિરૂપં જગત્” જડ અને ચૈતન્ય સ્વરૂપ જગત મનાય છે તે તથા “બ્રહ્મૈવ સદ્ જગન્મિથ્યા” એવું બ્રહ્મ તે જ સત્ય છે તેથી અન્ય સર્વ જગતના તત્વ રૂપ, રસ, સ્પર્શ શબ્દ, ગંધ આદિ શુણેવાળા હોય તે સર્વ મિથ્યા છે આવું જે લોકો માને છે તે કલ્પના થી કલ્પેલુંજ મિથ્યા સ્વરૂપજ છે, તેથી એમજ નિશ્ચય થાય છે કે બ્રહ્માદૈત રૂપ જે તત્વ અદૈત મત માને છે તે પ્રેમબ્રહ્મ વિના આત્મા અનુભવી શકતો નથી. એટલે પ્રેમથીજ બ્રહ્મની સિદ્ધિ બ્રહ્માદૈતવાદી કરી શકે છે માટે પ્રેમાદૈતથી અભિન્ન બ્રહ્માદૈત છે એમ સમજવું. પ્રેમાદૈતૈવ બ્રહ્માદૈતં જે જે પ્રેમભાવે અદૈત-અલેહ અનુભવાય છે તેજ બ્રહ્માદૈત એક ચૈતન્ય રૂપે અલેહભાવે અનુભવાય છે. ॥ ૨૬૩ ॥

વિશિષ્ટાદૈત અને શુદ્ધાદૈત પ્રેમાદૈતમાં સમાય છે.

વિશિષ્ટાદૈતં બ્રહ્માપિ, શુદ્ધાદૈતં તથા સ્વયમ્ ।

પ્રેમાદૈતૈ લયં યાન્તિ, સાક્ષાત્ સ્વેનાનુભૂયતે ॥૨૬૪॥

અર્થ—બ્રહ્મવાદમાં વિભાગો પડતાં એકવિશિષ્ટાદૈત બ્રહ્મવાદ બીજો શુદ્ધાદૈત બ્રહ્મ વાદ અને અન્ય જે જે બ્રહ્મવાદો છે તે બધા પ્રેમાદૈતવાદમાં લય થાય છે એવું પ્રત્યક્ષભાવે અનુભવાય છે. ॥ ૨૬૪ ॥

વિવેચન—આ જગતમાં સર્વ પ્રાણિઓ પરસ્પર પ્રેમભાવથી જ જીવન જીવી શકે છે. એટલે જે જેને જે વસ્તુ ઉપર પ્રેમ-મોહ-કે રાગ થાય છે તે આત્મા તેથી અન્ય સર્વને અસાર-અસત્ય માને છે. આમ દૈત, અદૈત, કેવલાદૈત, શુદ્ધાદૈત, વિશિષ્ટાદૈત વગેરે વાદો છે તે એક પ્રેમાદૈતમાં લય થઈ જાય છે. તે આવી રીતે-જે વિશિષ્ટાદૈત બ્રહ્મ તથા શુદ્ધાદૈત અને કેવલાદૈત બ્રહ્મમાં “બ્રહ્મૈવ સદ્ જગન્મિથ્યા” બ્રહ્મ સત્ એટલે વિદ્યમાન છે અને જગત માયાસ્વરૂપ હોવાથી નષ્ટ થાય છે, વિશિષ્ટાદૈત મતમાં ‘દ્વે બ્રહ્મણિ વેદિત્યે’ જે બ્રહ્મ જાણવા પરબ્રહ્મ અને અપરબ્રહ્મ, પરબ્રહ્મ શુદ્ધ પરમાત્માનું સ્વરૂપ અને અપર-

પ્રહ્મ સર્વ સંસારી જીવાત્માનું સ્વરૂપ, અપરપ્રહ્મસ્વરૂપવાન જીવાત્મા વિશેષ સ્વરૂપવાલા પ્રહ્મનું શુદ્ધપ્રેમપૂર્વક ધ્યાન કરતાં તે પ્રહ્મમાં લય થાય છે, શુદ્ધાદ્વૈતમાં પ્રહ્મ એકજ વસ્તુ સ્વરૂપે મનાય છે જગત કે જે પ્રપંચ રૂપે છે તે મિથ્યા છે અસત્ છે. તે પ્રપંચ-માયાને છોડીને પ્રહ્મસ્વરૂપ ઉપર પ્રેમથી ધ્યાન કરતાં આત્મા પ્રહ્મમાં લય થાય છે, તેમજ કેવલાદ્વૈતમાં એક વિષ્ણુદેવ કેવળ પ્રહ્મ છે અન્ય સંસારમાં જીવોમાં તે કેવલપ્રહ્મના અંશે પડે છે, વિષ્ણુ પ્રહ્મસ્વરૂપે એક કેવલ હોવાથી જ્યારે ભક્તાત્મા તે વિષ્ણુનું પ્રેમથી ભક્તિપૂર્વક ધ્યાન કરતાં તેમાં લય પામે છે તેમજ દ્વૈતભાવથી ગ્રેય એવા પરમાત્મામાં પ્રેમથી ભક્તિ પૂર્ણ કરતાં ધ્યાન સમાધિ કરતાં આત્મા પરમાત્મા થાય છે “જીવો વૈ શિવો જાયતે” “જીવાત્મા છે તે પ્રેમથી ઉપાસના કરતાં શિવ એટલે કલ્યાણ સ્વરૂપને પામે છે. આથી સર્વ અદ્વૈતભાવો એક પ્રેમાદ્વૈતમાં સમાય છે. જે પ્રેમથી પરમાત્માના સ્વરૂપને દેખે છે માને છે તે ધ્યાન સમાધિમાં એકત્વભાવને પામે છે. ॥ ૨૬૪ ॥

પ્રેમમય જૈનશાસન છે

આવિર્ભાવસ્તિરોમાવ-પ્રેમૈવ જૈનશાસનમ્ ।

અદ્વૈતં કેવલબ્રહ્મ, પ્રેમાદ્વૈતમનાદિતઃ ॥૨૬૫॥

અર્થ:—સત્યપ્રેમમય જૈનશાસન છે તેમાં આવિર્ભાવ અને તિરોભાવ થાય છે તોપણ અદ્વૈત કેવલપ્રહ્મ પ્રેમાદ્વૈત ભાવે જૈનશાસન સર્વદા અનાદિ સ્વભાવવાલુંજ રહેલું છે ॥૨૬૫॥

વિવેચન:—જગતમાં સર્વ પદાર્થો દ્રવ્યત્વભાવે અનાદિ અનંત ભાવે વર્તે છે તેજ પ્રમાણે જીવ, અજીવ-આકાશ, ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાય, પુદ્ગલાસ્તિકાય, કાળ વિગેરે સર્વ પદાર્થો દ્રવ્યસ્વરૂપે અનાદિ અનંતભાવે શાશ્વતા છે, પ્રેમાદ્વૈત પ્રહ્મ કે જે આત્માની એક પારિણામિક ભાવમય જ્ઞાનાદિક શક્તિ આત્મમાં સહજ ધર્મ સ્વરૂપે રહેલી છે તે આત્માથી અભિન્ન કેવલ અદ્વિતિય-અદ્વૈતભાવે આત્મામાંજ રહેલી છે પણ આત્માની અવ્યક્ત અવસ્થામાં અપ્રાગટ્યભાવે રહેલી છે તેથી પ્રગટ નથી દેખાતી, પરંતુ જ્યારે યથાપ્રવૃત્તિ કરણે કરી મોહની ભયંકર ગ્રંથિનો અપૂર્વકરણરૂપ શુભ અધ્યવસાયવડે ભેદ કરે છે ત્યારે આત્મા સમ્યગ્દર્શનરૂપ પ્રેમમય જીનાજ્ઞાઈચિરૂપ જૈનશાસનને પ્રેમાદ્વૈતરૂપે કેવલ શુદ્ધપ્રેમ પ્રહ્મભાવે કર્મના ક્ષયોપશમ આદિથી આવિર્ભાવ એટલે પ્રગટરૂપે પ્રત્યક્ષ કરે છે. ॥૨૬૫॥

દિવ્યં, નૈસર્ગિકં પ્રેમ-સામ્રાજ્યં સર્વતો મહત્ ।

યદ્વિના ચક્રવર્ત્યાદ્યા, દુઃસ્થિનઃ સન્તિ ભૂતલે ॥૨૬૬॥

અર્થ:—દિવ્ય અને સ્વાભાવિક જે પ્રેમ છે તે જગતના સર્વ સામ્રાજ્યથી પણ અધિક સુખકારક છે કારણ કે સત્યપ્રેમ વિનાની ચક્રવર્તિની ઋદ્ધિ હોય તોપણ આત્મસુખને આ ભૂતલમાં કોઈપણ સ્થાને આપી શકતી નથી. ॥૨૬૬॥

વિવેચન:—સાચો શુદ્ધ સહજભાવે પ્રેમ પ્રેમયોગીન્દ્રમહામુનિઓમાં હોવાથી તેઓ જે અનંતસુખનો અનુભવ કરે છે તેવા સુખનો અનુભવ ઈંદ્રના સામ્રાજ્યથી નથી થતો. માટે સહજભાવે દેવગુરૂધર્મ અને સાધર્મિક બંધુ ઉપર જે પ્રેમ ઉપજે, તેના દર્શનથી કે ભક્તિ કરવાથી જે આનંદ થાય છે તેવો આનંદ સર્વ જગતના સામ્રાજ્ય કે રાજ્યસત્તા ભોગવતાં નથી આવતો. તેથી સર્વ કરતાં પ્રેમનું સામ્રાજ્ય મહાન સુખકર અને મહોદ્ છે. કહ્યું છે કે:—
“સુખિનો વિષયા તૃપ્તા, નેન્દ્રોપેન્દ્રાદયોપ્યહો । મિશ્નુરેકઃ સુખી લોકે, જ્ઞાનતૃપ્તો નિરજનઃ ॥૧૧॥ અર્થ:—ઈંદ્રો અને ઉપેન્દ્રો ચક્રવર્તિ તથા રાજા મહારાજા વિગેરે વિષયભોગની સર્વ સામગ્રીવાળા હોવા છતાં આ લોકમાં જરાપણ સુખશાંતિને પામતાજ નથી. વિષયની સામગ્રીઓથી તેઓ તૃપ્ત પણ થઈ શકતાજ નથી કારણકે **“જહા લાહો તહા લોહો, લાહા લોહો વિવઙ્કુહ ।”** વિષયોમાં અસકિતવંતોને જેમજેમ દ્રવ્યાદિકનો લાભ થાય છે તેમ તેમ લોભ થાય છે એટલે તેમ તેમ લોભપણ વધતોજ જાય છે. આમ લાભ કરતા લોભ અનંતગણો વધતો હોવાથી ઈંદ્રાદિક ચક્રવર્ત્યાદિક વાસુદેવાદિ મહોદા સામ્રાજ્યવાલા હોવા છતાં સંતોષ કે સુખશાંતિનો જરાપણ અનુભવ નથી કરી શકતા. ત્યારે જેઓ પુણ્યલનો મોહ, વિષયનો રાગ, શ્રી, ધન કુટુંબનો ત્યાગ કરી મહારાજા સનહુમારની પેઠે ભિક્ષુકભાવને ધરનારા, મહાવ્રતપાલનારા, જગતના સર્વ જીવો પ્રત્યે પ્રેમ ધરનારા મહામુનિઓ સાચા સુખનો અનુભવ કરે છે. તેમજ સર્વ રાજા કે રંક કોઈપણ જે સત્યપ્રેમયોગને નથી ધરતા, સર્વત્ર ત્રૈભાવ નથી ધરતા તેવા આ જગતમાં કોઈપણ આત્માના સુખના ભોક્તા નથી. પણ એક માત્ર હુંખનેજ ભોગવે છે ॥૨૬૬॥

પ્રેમવિના બાહ્ય સામ્રાજ્યમાં સુખ નથી

बाह्यसाम्राज्यमात्रेण, सुखं नास्ति मनीषिणाम् ।

आन्तरप्रेमसाम्राज्या,—दानंदः प्रेमदेहिनाम् ॥૨૬૭॥

અર્થ:—બાહ્ય સામ્રાજ્યની પ્રાપ્તિ માત્રથી મનીષિ-ઠાહ્યા મનુષ્યોને જરાપણ સુખ નથી. પરંતુ અંતરમાં જે પ્રેમભાવનું સામ્રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય તોજ પ્રાણિઓ આનંદનો અનુભવ કરે છે. ॥૨૬૬॥

વિવેચન:—જગતના ધન, માલ, મિલકત, રાજ્ય, ઋદ્ધિ, શ્રી, કુટુંબ, હીરા માણેક માતી વિગેરે પુણ્યલરૂપ હોવાથી ક્ષણિક-નશ્વર હોવાથી બાહ્ય છે. આત્માના સ્વરૂપથી અન્ય છે, તેની પ્રાપ્તિથી પુણ્યશાલી જીવાત્મા નરેન્દ્ર થાય, ચક્રવર્તિ થાય, વાસુદેવ થાય, મંડલિક થાય કે શ્રીમંત્ થાય તોપણ તે વડે ઠાહ્યા આત્માઓને સુખનો અનુભવ જરાપણ નથીજ થતો પણ અનેક હુંખનો ચિંતાનો અનુભવ અવશ્ય થાય છે. પ્રેમયોગના સાચા અભ્યાસી પરમ મુનીશ્વરો આત્માના સ્વરૂપમાં જગત ઉપર પ્રેમનું સમસામ્રાજ્ય સ્થાપન કરતા રાજા, મહારાજા, કુબેર, ચક્રિ, વાસુદેવ, ઈંદ્ર વિગેરે ભોગીદ્રોથી પણ અનંતગણું સુખ-આનંદ ભોગવે છે.

૧૫૬

પ્રેમભીષા

કહ્યું છે કે—“ભૂશય્યા મૈક્ષમશનં, જીર્ણં વાસો ગૃહં વનમ્ ।” તથાઽપિ નિઃસ્પૃહસ્યાઽહો ચક્રિણોઽપ્યધિકં સુખમ્ ॥૧॥ પૃથ્વી તેજ શય્યા—પથારી જેને છે, ભિક્ષામાં આવેલું લુંપુ સુકુ અન્ન ભોજનરૂપે છે, જુના જીર્ણ થયેલા વસ્ત્ર શરીર ઉપર છે ઘર તે વન છે તેવા અકિંચન તેમજ જગતના પદાર્થોમાં નિસ્પૃહાવાલા હોવાથી શુદ્ધ પ્રેમયોગી મુનિવરો ચક્રવર્તિ અને ઇન્દ્રોથી વધારે સુખ એટલે આરામ—આનંદનો અનુભવ શુદ્ધધર્મધ્યાનવડે પરમાત્માના સ્વરૂપમાં લીન થતાં અનુભવી શકે છે, તથા અંતરમાં—મનમાં જે રાગ—દ્વેષની પ્રવૃત્તિ ન હોય ઇન્દ્રિય ભોગની પશુવૃત્તિ ન હોય અને બાહ્ય લૌકિક લાલચ જે નજ હોય તો મનુષ્યોને અંતરનો શુદ્ધપ્રેમ આખી દુનિયાના રાજ્યની પ્રાપ્તિ કરતાં પણ અનંતગણો આનંદ પારમાનંદ આપે છે ॥૨૬૭॥

શુદ્ધ પ્રેમ વિના લક્ષ્મી વિદ્યા અને રાજ્ય નકામા છે.

किं लक्ष्म्या किं च राज्येन, किं भवेद् बाह्यविद्यया ।

शुद्धात्मप्रेमसाम्राज्यं, विना सर्वं हि निष्फलम् ॥૨૬૮॥

અર્થ:—લક્ષ્મીથી શું આનંદ આવે? રાજ્ય લીલાથી શું આનંદ આવે? બાહ્ય લૌકિક વિદ્યાથી શું આનંદ પ્રાપ્ત થાય? શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપના પ્રેમમય સામ્રાજ્ય વિના ઉપરના સર્વ નિષ્ફળજ છે. ॥૨૬૮॥

વિવેચન:—માનવી લોભથી ઘેરાયો છતો અત્યંત વિદ્વજ બનીને અનેક છળ પ્રપંચ કરીને લક્ષ્મી વગેરે માટે હાથવરાળ કરે છે પરંતુ તે “તરંગતરલાં લક્ષ્મી-માયુર્વાયુવદ-સ્થિરમ્ । અદભ્રધીરનુધ્યાયે-દભ્રવદ્ મંગુરં વપુઃ ॥૧॥ લક્ષ્મી નદીના તરંગ જેવી ચપળ છે, આયુષ્ય વાયુની પેઠે સ્થિર રહી શકતું નથી, શરીર પણ શરદઋતુના વાદળા સમાન ક્ષણે ક્ષણે ભંગત્વ સ્વભાવથી યુક્ત નાશને પામનાર છે. એવું સ્થિર બુદ્ધિવંતો અવશ્ય વિચારે છે. ॥૧॥ આવો લક્ષ્મી, રાજ્ય ને બાહ્ય વિદ્યાનો સ્વભાવ હોવાથી તે ઉપરનો પ્રેમ બાહ્ય પુદ્ગલમય હોવાથી દુઃખનું કારણ થાય છે. પરંતુ આત્મસ્વરૂપનો જે શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમ છે તે રૂપ સામ્રાજ્ય જે આત્માને પ્રાપ્ત થાય તો ઉપર જણાવ્યા તેવા લક્ષ્મી આદિથી અનંત-શુભો આનંદ પ્રાપ્ત થાય છે, તે પ્રેમનું સ્વરૂપ સામ્રાજ્ય જે આત્માને ન મળ્યું તો આખી દુનિયાનું રાજ્ય, કુબેરની લક્ષ્મી અને વિશ્વકર્માનું કૌશલ્ય મળે તો પણ આત્માને સત્ય આનંદનો અભાવ હોવાથી બધું નકામુંજ છે—નિષ્ફળજ છે. ॥૨૬૮॥

શુદ્ધ પ્રેમ ન હોય ત્યાં રહેવાથી શું ફળ ?

शुद्धप्रेम न यत्रास्ति, तत्र वासेन किं फलम् ।

શુદ્ધપ્રેમ વિના સર્વ, શ્મશાનં દશ્યમાત્રકમ્ ॥૨૬૯॥

અર્થ:—જે આત્માઓમાં શુદ્ધપ્રેમ નથી હોતો તેઓની સાથે એક આવાસમાં વાસ-

કરવામાં શુ ફલ પ્રાપ્ત થાય ? વસ્તુતઃ શુદ્ધપ્રેમનો અભાવ જ્યાં હોય ત્યાં વાસ કરવાથી રમશાન જેવું શૂન્યકાર આપણને લાગે છે ॥૨૬૯॥

પ્રેમવિના શાસ્ત્ર શાસ્ત્રરૂપ બને છે
શુદ્ધપ્રેમ વિના ધર્મ-શાસ્ત્ર શસ્ત્રાયતે મુવિ ।
શુદ્ધપ્રેમમયો ધર્મો, જૈનધર્મઃ સ ઉચ્યતે ॥૨૭૦॥

અર્થઃ—શુદ્ધપ્રેમ વિનાના ધર્મશાસ્ત્ર ભણેલા હોય તે જગતમાં શસ્ત્રની આચરણ કરે છે પરંતુ શુદ્ધપ્રેમથી યુક્ત જ ધર્મ સત્યધર્મ છે તેથી પ્રેમયુક્ત ધર્મ તેજ જૈન-ધર્મ છે એમ પૂણ્યો જણાવે છે ॥૨૭૦॥

વિવેચનઃ—જેનામાં ગુરૂ, દેવ અને ધર્મ ઉપર શુદ્ધપ્રેમ ન હોય તેનું ધર્મશાસ્ત્ર શાસ્ત્રરૂપે તેને પરિણામ પામે છે એટલે આત્મઘાત કરાવનારું થાય છે કહ્યું છે કેઃ—
“સદસદવિસેસાઓ મવહેઝહદ્વિઓવલંભાઓ । નાળફલાભાવાઓ, મિચ્છાદિદ્વિસ્સ અનાળાં।૧॥

અર્થ—જગતના દેખાતા પદાર્થોમાં સત્ય કે અસત્યના સ્વરૂપમય વિશેષજ્ઞાનનો અભાવ હોવાથી અવિવેકવડે સંસારના હેતુને નહિ જાણતો હોવાથી અને જ્ઞાનનું ફલ નહિ હોવાથી મિથ્યાદષ્ટિને અજ્ઞાન હોય છે. ॥૨૭૦॥

શુદ્ધપ્રેમ એ વૈરાગ્ય છે
શુદ્ધપ્રેમૈવ વૈરાગ્ય-રંગો यस્ય મવેદ્વદિ ।
તસ્ય સત્યં મવેત્સર્વ, મનોવાકાયમાત્રજમ્ ॥૨૭૧॥

અર્થઃ—શુદ્ધપ્રેમ તેજ વૈરાગ્ય છે તે વૈરાગ્યનો રંગ જેના હૃદયમાં પ્રગટ થયો છે. તેના મન વચન અને કાયારૂપયોગો સત્યપ્રેમમાં પ્રવૃત્તિ કરનારા થાય છે ॥૨૭૧॥

પ્રેમ વિનાની ક્રિયાઓ નકામી છે
કિમાહારવિહારેણ, કિં ક્રીડામિઃ પરસ્પરમ્ ।
પુરુષાણાં સ્ત્રિયાં સત્ય-પ્રેમ યત્ર ન હાર્દિકમ્ ॥૨૭૨॥

અર્થઃ—પુરૂષો અને સ્ત્રીઓમાં પરસ્પર સત્ય અંતરનો હાર્દિક પ્રેમ ન હોય તો આહાર વિહારની પરસ્પર સર્વ ક્રિયા નિષ્ફળજ સમજવી. ॥ ૨૭૨ ॥

વિવેચનઃ—અનેક પુરૂષો અને સ્ત્રીઓ પોતપોતાના સ્વભાવને અનુકુળ સર્વ પ્રવૃત્તિઓ કરે છે. મિત્રો મિત્રની સાથે, કુટુંબીઓ કુટુંબીની સાથે, સ્ત્રીઓ અન્ય સ્ત્રીઓની સાથે, પુરૂષ પોતાની પરણીત સ્ત્રી સાથે એકજલાણે લેગા બેસીને આહાર કરે, મિત્રો મિત્રોની સાથે આહાર કરે, સાથે દેશપરદેશમાં વિચરે, વ્યાપાર રોજગાર કરે, બાગબગીચાઓમાં અનેક કામ કિડાની લીલા બેલે, સર્વ સંસાર વિષયલોગની ક્રિયાઓ કરે પરંતુ જો પરસ્પર હૃદયનો શુદ્ધ અભેદપ્રેમ ન હોય તો સત્ય આનંદ આવતોજ નથી, એકબીજાને મનમાં તિરસ્કાર હોય

૧૫૮

પ્રેમગીતા

તો ભેગાં મળવાથી કાંઈપણ લાભ કે કલ્યાણ થતું જ નથી. માયામય પશુવૃત્તિને ખડેકાવે છે. અને અંતે ખેદ જેવે વેરનેજ ઉપજાવે છે. માટે સત્ય શુદ્ધ પ્રેમવિના સર્વ બાહ્ય-ખડારથી થતી ક્રિયા અંતરના માયામય પડભેા દુર નથીજ કરી શકતાં. સત્ય પ્રેમ વિના બધું નક્કા-મુંજ છે. ॥૨૭૨॥

પ્રેમ વિના કલા કે કથાઓથી પણ શું લાભ ?

કિં કલામિઃ કથામિઃ કિં, યૌવનેન ચ કિં ફલમ્ ।

કિં ફલં મોગસામગ્ર્યા ? શુદ્ધપ્રેમોદ્ભવં વિના ॥૨૭૩॥

અર્થ:—જો શુદ્ધપ્રેમનો ઉદય આત્મામાં નજ થાય તો અનેક કલાવડે કે કથાઓ શું લાભ અને યુવાન અવસ્થા મલે અને લોગની સર્વ સામગ્રીઓ હોય તો પણ શું લાભ મલે છે ? કાંઈ નહિ. ॥૨૭૩॥

વિવેચન:—જો કોઈપણ મનુષ્ય શાસ્ત્ર અભ્યાસ કરી અનેક સાયન્સની કલાઓ ભણે, અનેક ઇતિહાસિક કથાઓને જાણે, અનેકદર્શન શાસ્ત્રોને જાણે, તર્ક વિદ્યા જાણે નવરસની શૃંગારકથા જાણે, વૈદ્યકનેા અભ્યાસ કરીને શરીરના અવયવો તેના રોગો તેની ચિકિત્સા જાણે, છ દર્શનોના સર્વ શાસ્ત્રો વિશારદ થાય, યુવાન અવસ્થામાં શરીરને પુષ્ટ કરીને ખાદ્યા ખાઈને વિવેક ભુલે, ગમ્યાગમ્યનેા વિવેક ભુલે પણ તે આત્મામાં જો સત્યપ્રેમનો શુદ્ધાશય પૂર્વક આહક નજ થાય તો સર્વ મેલવેલી ભોગની-સામગ્રીનો તેને વાસ્તવિક કાંઈપણ લાભ થતોજ નથી. માત્ર પશુ જેવુંજ તેનું જીવન વ્યય થાય છે. ॥૨૭૩॥

સત્યપ્રેમવિના હવેલી પણ જંગલ સમાન છે

વધૂમિશ્ચ વરૈઃ કિં સ્પાત્ ? હર્મ્યવાસેન કિં ફલમ્ ? ।

સત્યપ્રેમ ન યત્નાઽસ્તિ, શ્મશાનં તત્ર ચિન્તયા ॥૨૭૪॥

અર્થ:—જ્યાં પરસ્પર સત્યપ્રેમ નથી ત્યાં સારા રૂપશુભ સુભાગ્યવંત સુંદર પતિ સ્ત્રીઓને મળે પુરૂષને સુંદર પત્નીઓ મળે, સુંદર હવેલીઓનેા વસવાટ મળે, તોપણ શું લાભ મળ્યો ? વિચાર કરતા તો શ્મશાનતુલ્ય શૂન્યકારજ લાસે છે. ॥૨૭૪॥

વિવેચન:—જ્યાં આત્માઓમાં સત્યપ્રેમ નથી જાગ્યે તેવા જીવોને કદાચિત્ પુણ્ય યોગે યુવાન અવસ્થાવાલી સુંદરીઓનેા લાભ થાય, અને અનેક ખાગખગીચા હવા ઉભસવાળું અનેક આરામની સર્વ સામગ્રીવાળું મહાવિશાલ રાજ્ય હવેલી જેવું વસવા માટે ઘર મળે. છતાં સર્વ લોક અને કુટુંબીજન સાથે શુદ્ધ નીતિયુક્ત સ્નેહ ન હોય તો શ્મશાન જેવું શૂન્યકાર લાગે છે. કાંઈ આનંદ આવતોજ નથી ॥૨૭૪॥

નીતિ માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરવાથી શુદ્ધપ્રેમ થાય છે

સર્વકર્ત્તવ્યકાર્યાણાં, પ્રવૃત્તેઃ પ્રેમશુદ્ધતા ।

નીતિમાર્ગપ્રવૃત્તેશ્ચ, શુદ્ધપ્રેમોદ્ભવો ભવેત્ ॥૨૭૫॥

અર્થ:—સર્વ વ્યવહારના કરવા યોગ્ય કાર્યોની પ્રવૃત્તિ કરતાં પ્રેમની શુદ્ધતા થાય છે તેમજ નીતિમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરવાથી શુદ્ધ સત્યપ્રેમનો ઉદ્ભવ થાય છે ॥૨૭૫॥

વિવેચન:—ભવ્યાત્માઓને મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ થતાં દેવસંબંધી શુદ્ધસંબંધી ધર્મ સંબંધી સાધર્મિયંધુ સંબંધી સંસારના સંબંધને લગતા દેશ, કાલ, સ્થિતિ વગેરેની યોગ્યતા અનુસારે જે જે કાર્યો કરવાયોગ્ય હોય તેના માટે પ્રવૃત્તિ કરતાં મન વચન કાયાની સ્થિરતા થતાં શુદ્ધ આત્મભાવ ઉપર પ્રેમની શુદ્ધતા થાય છે એટલે શુદ્ધપ્રેમ પ્રગટે છે. તેમજ નીતિ ન્યાયવાળા માર્ગવડે હિંસા અસત્ય ચોરી વ્યભિચારનો ત્યાગ કરીને મહાજનરૂપ જે શિષ્ટ પુરૂષની આજ્ઞા અનુસારે પ્રવૃત્તિ કરતાં શુદ્ધ પ્રેમનો પ્રગટભાવ અવશ્ય થાય જ છે “મહા-જનો યેન ગતઃ સ પંથા જે માર્ગે મહાજન પુરૂષો પ્રવૃત્તિ કરે તે સદ્ધર્મ પંથ બહુવો અને તે વડે પ્રેમની પ્રગટતા થાય છે ॥૨૭૫॥

પ્રેમીઓ આત્માભિમુખ બનતાં પરમાત્મા થાય છે

પુણ્યપાપાદિતત્ત્વાનાં, મન્તારઃ પ્રેમદેહિનઃ ।

આત્માભિમુખમાવેન, પરાત્માનો ભવન્તિ તે ॥૨૭૬॥

અર્થ:—પ્રેમી આત્માઓ પુણ્ય પાપ આદિ તત્ત્વોને માનનારા તે પ્રેમથી આત્મતત્ત્વની ગવેષણા તરફ ગમન કરતાં પરમાત્માઓ થાય છે ॥૨૭૬॥

વિવેચન:—જે ભવ્યાત્માઓ જીવ અજીવ પુણ્ય પાપ આશ્રવ સંવર નિર્જરા બંધ અને મોક્ષ વિગેરે તત્ત્વોને બહુનારા, માનનારા તેમજ પુર્નર્જન્મ, પરભવ, નરક, તિર્યંચ, દેવ, મનુષ્યરૂપ ચારણતિને માનનારા આત્માઓ પ્રેમયોગના અભ્યાસને શ્રદ્ધાપૂર્વક કરી શકે છે કારણ કે તે સમ્યક્ત્વરૂપથી આત્માઓ “તે ધન્ના સુકયથ્યા જેસિં નિયતતત્ત્વોહરૂદ્દિજાયા । જે તત્ત્વ-બોહમોઈ તે પૂજા સવ્વમવ્વાણં ॥ જેસિં નિમ્મલનાણં, જાયં જાયં તત્ત્વસહાવમોગિત્તં — —

— — — તેઓજ ધન્ય છે, તેઓજ કૃતાર્થ છે, તેઓજ કૃતપુણ્ય છે કે જેઓ આત્મતત્ત્વ જ્ઞાનની રૂચિવાલા છે. તેઓજ તત્ત્વના આત્મ સ્વરૂપના ભોગી છે તેથી તેવા પૂજ્યશુદ્ધો સર્વ મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરવાની ઇચ્છાવાલા ભવ્યાત્માઓથી પૂજા સેવાભક્તિ કરવાયોગ્ય છે. ॥ જેઓને નિર્મલ કેવલ જ્ઞાનદર્શન પ્રગટ થયેલું છે અને નિજતત્ત્વ સ્વરૂપના પરમાનંદના ભોક્તા છે તેઓજ પરમતત્ત્વમય પરમાત્મા પરમ પ્રેમયોગી સર્વ જીવોને કલ્યાણમય માર્ગના દેખાડનારા છે તે તેમના નામનું પ્રેમથી રટનારા, તેમના નામનો બાપ કરનારાઓનું કલ્યાણ કરનારા છે. એટલે જે આત્માઓ પરમાત્માને પ્રેમપૂર્વક જપે છે, હૃદયમાં સ્થાપન કરે છે તે આત્માઓ પોતાના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરવામાં સમર્થ થાય છે, એથી આત્માના દર્શનની સન્મુખ થયેલા આત્માઓ પ્રેમયોગના બલથી સર્વ આવરણોનો ક્ષય કરી પરમાત્મા થાય છે ॥૨૭૬॥

મહાવીરસ્ય ભક્તાઃ સ્યુ-મર્ગાનુસારિદેહિનઃ ।

આત્માન આન્તરાસ્તે સ્યુઃ, સમ્યક્વપ્રેમજીવનાઃ ॥૨૭૭॥

અર્થઃ—જે માર્ગાનુસારી જીવાત્માઓ છે તે ભગવાન્ મહાવીરદેવના ભક્તો છે તે તે આત્માના અંતર પ્રેમવાલાજ હોય છે તેથી સમ્યક્દર્શનથી યુક્ત પ્રેમજીવનથી જીવનારા જ હોય છે ॥૨૭૭॥

વિવેચનઃ—જે ભવ્યાત્માઓ પરમાત્મા ભગવાન્ મહાવીરદેવના ભક્ત થયા હોય તેઓ માં વ્યવહારથી માર્ગાનુસારિત્વ આવેલું હોયજ છે. અહિં માર્ગાનુસારિના પાંત્રીસ બોલ વિચારવા. ॥૨૭૭॥

અજ્ઞાન અને મોહના નાશથી પરમેશ્વર બને છે

સદેહા અપિ નિર્દેહા-આત્માનઃ સન્તિ સત્તયા ।

અજ્ઞાનમોહનાશેન, ભવન્તિ પરમેશ્વરાઃ ॥૨૭૮॥

અર્થઃ—સર્વ ભવ્યાત્માઓ જો કે દેહને ધારણ કરી રહ્યા હોય છે તોપણ અપેક્ષાએ આત્મસ્વરૂપની શુદ્ધ સત્તાની અપેક્ષાએ નિર્દેહ છે, તેમનો મોહ અને અજ્ઞાન આદિ નાશ થયે છતે પરમેશ્વરો થાય છે ॥૨૭૮॥

વિવેચનઃ—સર્વ આત્મસ્વરૂપમાં અપ્રગટભાવે સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપતા હોવાથી સંગ્રહન-યની સત્તાની અપેક્ષાએ સર્વજીવો સિદ્ધ સનાતન ભગવંતો છે કહ્યું છે કે— “આયા નાણસહાવી, દંસણસીલો વિશુદ્ધસુહરુવો । સો સંસારે મમઈ, દોસો રવલ મોહસ ॥૧॥ અર્થઃ— આત્મા જ્ઞામરૂપ ચૈતન્ય સ્વભાવવંતો છે અને દર્શન સ્વભાવવાલો પણ છે નિશ્ચયથી વિશેષ શુદ્ધ સ્વરૂપવાલો પણ છે, આમ તે અમૂર્ત, અકર્તા, અસંગી, સ્વાભાવથી નિર્મલ આત્મપર્યાયનો પરિણામિ હોવા છતાં સંસારમાં ભમે છે તે દોષ માત્ર મોહકર્મનોજ છે. તે કર્મ બંધનથી બંધાયેલો, દીનદુઃખી થયો છતો નાનાપ્રકારની યોનિઓમાં જન્મમરણ કરતો ભમે છે. સ્વ-સ્વરૂપની યોગ્યતાવાલો સત્તાથી શુદ્ધ દેહ ઇન્દ્રિય કર્મ વિગેરેથી ભિન્ન છે છતાં કર્મ અને મોહમાયાવડે બંધાયેલો હોવાથી દુઃખી છે, અજ્ઞાનતાના યોગે આત્મા પરમાત્મા સાથેના પ્રેમને ભુલી ગયો છે, તે જ્યારે અજ્ઞાન મોહરાગ દ્રેષરૂપ અઢાર દોષનો ક્ષય કરીને નિર્મલ થાશે ત્યારે તેને પૂર્ણપ્રેમયોગીંદ્ર પરમપૂજ્ય પરમાત્મા વીતરાગ પરમેશ્વરરૂપે પ્રગટ થશે. ॥૨૭૮॥

મોહથીજ વ્યભિચાર આદિ થાય છે

વ્યભિચારાદિ દુષ્કર્મ, ભવેત્ કામાતિરેકતઃ ।

શુદ્ધપ્રેમણિ તદ્વંધઃ, કદાપિ નૈવ વર્તતે ॥૨૭૯॥

અર્થઃ—વ્યભિચાર આદિ દુઃકર્મ જીવો કરે છે તે મોહના અતિશય ઉન્માદિ

પ્રેમનું રૂપ

૧૬૧

યાગે અને છે સુદ્ધપ્રેમ જ્યાં હોય ત્યાં વ્યભિચાર બલાત્કાર કે ઉન્માદભાવની ગંધપણ નથી જ હોતી ॥૨૭૬॥

કુત્ર કામોદયો મુખ્યઃ, કદા મોહોઽવિવેકતઃ ।

કુત્ર સત્પ્રેમયોગસ્ય, મુખ્યતા વર્તતે કદા ॥૨૮૦॥

અર્થઃ—મુખ્ય કામનો ઉદય ક્યાં થાય ? અવિવેકથી મોહનો ઉદય ક્યારે થાય ? અને ક્યાં અને ક્યારે સત્પ્રેમ યોગની મુખ્યતા રહે ? ॥ ૨૮૦ ॥

જિનાગમના સદ્બોધથી સત્પ્રેમ થાય છે.

જિનેન્દ્રાગમસદ્બોધાત્, સત્યપ્રેમ પ્રજાયતે ।

મનુષ્યત્વં ભવેત્પ્રેમ્યા, પશુત્વમન્યથા સ્મૃતમ્ ॥૨૮૧॥

અર્થ—વીતરાગજનેશ્વરે ઉપદેશ કરેલા આગમ શાસ્ત્રોના સદ્બોધથી સત્ય પ્રેમ આત્માઓમાં પ્રગટ થાય છે તેથી એમ સમજવાનું કે પ્રેમથી મનુષ્ય મનુષ્યત્વ પામે છે અને પ્રેમ વિનાનો મનુષ્ય પશુપણની ગણતરીમાં આવે છે. ॥ ૨૮૧ ॥

વિવેચનઃ—જે ભવ્યાત્માઓ મનુષ્ય શરીર સંબંધી ભોગો ભોગવતા છતાં તેમને સદ્ગતિનો અભાવ હોય તો તેઓમાં પશુત્વ સમજવું. કહ્યું છે કે શાસ્ત્રોક્તાચારકર્તા ચ, શાસ્ત્રજ્ઞઃ શાસ્ત્રદેશકઃ । શાસ્ત્રિકદ્વગ્ મહાયોગી, પ્રાપ્નોતિ પરમં પદમ્ ॥૮॥ અર્થઃ—વીતરાગોપદેશિત શાસ્ત્રની આજ્ઞા પ્રમાણે સદાચારને પાળનાર શાસ્ત્રજ્ઞ પ્રેમયોગી ઉપદેશ કરે છે, સર્વદા શંકાકંખા દુર કરવામાટે અને આત્મકલ્યાણમાટે સદ્માર્ગ એક શાસ્ત્ર—પરમાત્મા પ્રણિત આગમ જ દેખાડે છે. તેથી આગમ એજ પ્રેમયોગી મુનિવરોને ચક્ષુ સ્વરૂપે છે. આમડીવાળી ચક્ષુ તો બહારનાજ પદાર્થોને દેખાડે છે ત્યારે આગમશાસ્ત્ર ચક્ષુ તો અદ્દશ્ય એવા મોક્ષમાર્ગ રૂપ-આત્મધર્મ રૂપ માર્ગને દેખાડે છે. આવી અવિચલિત શ્રદ્ધા—પ્રેમવાળો મહાન યોગી સર્વ ઉત્કૃષ્ટ ભાવ રૂપ આત્મચારિત્રને પ્રાપ્ત કરી અંતરંગારિનો પરાજય કરી કેવલજ્ઞાન અને કેવળ દર્શનને પ્રાપ્ત કરી પરમપદનો ભોક્તા થાય છે. ॥ ૨૮૧ ॥

સત્ય પ્રેમથી પરોપકાર અને સહાય થાય છે.

પરોપકારબુદ્ધિત્વં, સાહાય્યં ચ પરસ્પરમ્ ।

જાયતે સત્યરાગેણ, વિશ્વસેવાવિચારણા ॥૨૮૨॥

અર્થ—પ્રેમયોગીજનો પરસ્પર પરોપકાર કરવાની બુદ્ધિવાળા હોય છે અને એક બીજાને પરસ્પર સહાય કરનારા થાય છે, આવા સત્યપ્રેમરાગથી આત્માઓ જગતની સેવા કરવાની વિચારણુ કરનારા પણ અવશ્ય થાય છે. ॥ ૨૮૨ ॥

પ્રેમથી પ્રેમીનું હૃદય ભીંજાયેલું છે.

પ્રેમાદિતમનુષ્યાણા—માસ્યનેત્રપ્રસન્નતા ।

વાગ્માધુર્યં ચ સત્કારો, જાયતે હિ પરસ્પરમ્ ॥૨૮૩॥

૧૬૨

પ્રેમગીતા

અર્થ:—પ્રેમથી જ પ્રેમીનું હૃદય બીંબાયેલું હોય છે તેવા પ્રેમીમનુષ્યોના સુખ તથા આંખોમાં સર્વદા પ્રસન્નતા રહેલી હોય છે. તેમજ વાણીમાં પણ મધુરતા અને પ્રેમીને દેખતાં પરસ્પર સત્કાર-સન્માન કરવા તૈયાર થાય છે. ॥ ૨૮૩ ॥

સંકટમાં પ્રેમી પ્રાણુ આપે છે.

પ્રેમિણાં સંકટપ્રાપ્તૌ, પ્રાણાર્પણં પરસ્પરમ્ ।

કીર્ત્તિહા ન ભવેન્નૃણા-માત્મારામનિવાસિનામ્ ॥૨૮૪॥

અર્થ:—પ્રેમીઆત્માઓમાં કોઈને કાંઈ પણ પ્રકારનું સંકટ આવ્યું હોય તો પ્રેમિ આત્મમિત્રો તે સંકટને દૂર કરવા સ્વપ્રાણોને અર્પણ કરવા તત્પર બને છે; તેમાં પણ કીર્તિની ઇચ્છા તેઓને નથી હોતી કારણ કે આત્મસ્વરૂપમાં રહીને તેઓ તેમાંજ રમણતા કરનારા હોય છે. ॥ ૨૮૪ ॥

મૃત્યુ પ્રાપ્ત થાય તો પણ પ્રેમીમાં હૃદયલેદ થતો નથી.

હૃદ્મેદો ન ભવેન્નૃણાં, મૃત્યુપ્રાપ્તાવપિ સ્ફુટમ્ ।

પ્રેમિણામીદશીરીતિઃ, સુખે દુઃખે ચ સર્વદા ॥૨૮૫॥

અર્થ:—પ્રેમીઓ પ્રેમીઆત્માઓ પ્રત્યે હૃદયનો લેદ કદાપિ પણ નથીજ રાખતા. મૃત્યુઅવસ્થા પ્રાપ્ત થાય છતાં પણ તેઓમાં પ્રેમ પ્રત્યક્ષભાવે પ્રગટ થાય છે. પ્રેમીઓને સુખ દુઃખના સર્વ પ્રસંગો આવ્યા હોય તો પણ સર્વકાલ પ્રેમની આવી એકધારી દશા તેઓની વર્તે છે. ॥ ૨૮૫ ॥

વિવેચન:—જગતમાં જે સાચા શુદ્ધપ્રેમીજનો હોય છે તેઓ પરસ્પર એક બીજા પ્રત્યે સર્વદા શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમથી રહે છે, તે પ્રેમીઓને ગમે તેવા કપરા પ્રસંગો આવે તો પણ હૃદય-મનથી બુદ્ધ થતા નથી એટલે તેઓને મનનો પરસ્પર લેદ પડતોજ નથી. જીવન મૃત્યુના કપરા સમયમાં પણ પ્રેમ પ્રગટભાવે પ્રત્યક્ષથી અનુભવાય છે. એકના મરણે અન્ય મરણને માંગે છે. એકના ઉદયમાં અન્ય હર્ષપ્રેમોદને ધરે છે, આમ સાચા પ્રેમિ-આત્માઓ સર્વકાળ એકજ સરખા પ્રેમને ધારણ કરે છે. સુખ કે દુઃખના પ્રસંગે પણ તે પ્રેમધારાનો પલટો નથીજ ખાતા. આવી રીતે પ્રેમીજનોની દશા કાયમજ વર્તે છે. ॥૨૮૫॥

પ્રેમીઓ પરસ્પર એક બીજાનું અવલંબન લે છે

આલંબનં સ્વભાવેન, પ્રેમિણાં હિ પરસ્પરમ્ ।

જાયતે સત્યમાધુર્યં, પ્રેમરૂપં ચ હૃદ્રતમ્ ॥૨૮૬॥

અર્થ:—પ્રેમી આત્માઓ પરસ્પર સ્વભાવથી એક બીજાના અવલંબનને ચાહે છે, તેઓમાં હૃદયગત સત્ય પ્રેમ પ્રગટ થયેલો હોવાથી સત્યતા અને વચનમાં મધુરતા આવે છે અને હૃદય પ્રેમસ્વરૂપજ બને છે. ॥ ૨૮૬ ॥

આત્મતીર્થ સનાતન તીર્થ છે.

તીર્થ પ્રેમમયં ચિત્તં, તીર્થ પ્રેમમયં વચઃ ।

તીર્થ પ્રેમમયો દેહઃ-આત્માતીર્થ સનાતનમ્ ॥૨૮૭॥

અર્થઃ—પ્રેમમય જે ચિત્ત તે તીર્થ છે તેમ જાણવું પ્રેમમય વચન પણ તીર્થ સ્વરૂપ જાણવું. પ્રેમમય જે શરીર તે પણ તીર્થ રૂપે સમજવું. આ ત્રણ જેમાં હોય તેવો આત્મા અનાદિ શુદ્ધ તીર્થસ્વરૂપે સનાતન સમજવો. ॥ ૨૮૭ ॥

વિવેચનઃ—શુદ્ધપ્રેમતત્ત્વ રૂપ જે આત્માનો પરિણામમય ભાવ આત્મસ્વરૂપને શુદ્ધ-નિર્મળ બનાવે છે. તે પ્રેમભાવથી સુદેવગુરૂ અને ધર્મ અને ધર્મારાધકની ભક્તિ પૂજા વાત્સલ્ય ભાવને પ્રગટાવે છે. સારા સારા વ્રત નિયમ કરાવે છે. તેથી પ્રેમ આત્માનો કમ્ભક્ત ધોઈ આત્માને પવિત્ર કરતો હોવાથી તીર્થ સ્વરૂપજ છે. લૌકિક દૃષ્ટિથી ગંગા, વરદામ, યમુના, નર્મદા, ગોદાવરી, માગધ વિગેરે તીર્થ કહેવાય છે, લોકોત્તર દૃષ્ટિથી શત્રુજયી નદી, સૂર્યકુંડ, ગજપદકુંડ વિગેરે જલ ક્ષેત્ર તીર્થ જાણવાં ત્યાં દેહસ્નાનથી દેહની પવિત્રતા થાય છે, ત્યારે સિદ્ધાચલ, ગિરનાર, સમેતશિખર, અષ્ટાપદ, શ્રી શૈલ, આબુ, પાવાપુરી, ભદ્રિપુરી, ચંપાપુરી વગેરે જ્યાં જ્યાં તીર્થંકર ભગવંતના સ્થવન થયા હોય, જન્મ, દીક્ષા, કેવલજ્ઞાન કે નિર્વાણ થયા હોય, તેમજ ભગવંતે જ્યાં જ્યાં વિચરીને ભવ્યાત્માને ઉપદેશવડે મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવી હોય તે સ્થળો શુભ કાર્યમાં નિમિત્ત થયેલાં હોવાથી તીર્થ સ્વરૂપ સમજવાં. તેથી તે સર્વ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, ભાવમય તીર્થની ઉપર પૂજ્યભાવે પ્રેમ પ્રગટ કરવાથી ચિત્ત-મનની શુદ્ધતા થાય છે. તે મોક્ષમાં હેતુ બને છે. તેવીજરીતે શુદ્ધપ્રેમ યુક્ત જે મન નિર્વિકલ્પ-વિકાર વાસના રહિત હોય તે અવશ્ય મોક્ષમાર્ગમાં હેતુ હોવાથી તે પ્રેમરૂપ તીર્થ સ્વરૂપજ જાણવું. તેમજ પરમપૂજ્ય તીર્થંકર ગણધર વિગેરે આપ્તપુરુષોની વાણી પણ આત્મશુદ્ધિમાં હેતુ હોવાથી તીર્થરૂપે સમજવી. ॥૨૮૭॥

મૂર્તિપૂજામાં પણ પ્રેમજ છે.

મૂર્તિપૂજાપ્રચારસ્ય, મૂલં સત્પ્રેમ વોધત ।

જહેન્વપિ પ્રભુઃ સાક્ષાત્-કારસ્તસ્માદ્મત્રેદુઘ્રુવમ્ ॥૨૮૮॥

અર્થઃ—મૂર્તિપૂજાનો જગતમાં જે પ્રચાર થયેલો છે તેનું મૂળ કારણ તે દેવગુરૂની ઉપર ઉપજેલા સત્ય પ્રેમથી યુક્ત સમ્યગ્જ્ઞાનજ છે. તે પ્રેમથી જડ વસ્તુમાં પણ પરમાત્મા નું સાક્ષાત્ દર્શન નિશ્ચયથી ભક્તોને અવશ્ય થાયજ છે. ॥ ૨૮૮ ॥

વિવેચનઃ—પૂર્વકાળમાં જીતારિ નામના રાજાએ સિદ્ધાચલની યાત્રા થાય ત્યારે અન્ન પાણી લેવા એવો અભિગ્રહ કરી તે યાત્રા સંઘ સાથે ગમન કરતાં પૂર્ણ ભક્તિભાવથી મન

વચનકાયાની એકાગ્રચતા થતાં ગોમુખયક્ષે તે રાજાને સિદ્ધાચલ પર્વત અને તેમાં રહેલ પરમાત્મા ઋષભદેવની કાંચનમય પૂર્ણ દેહીપ્રમાણ પ્રતિમા વગેરેના સાક્ષાત્ દર્શન કરાવ્યા હતાં, તે પણ શુદ્ધપ્રેમના યોગે બને છે. જડમાં વિશુદ્ધભાવમય પ્રેમથી પરમાત્માના દર્શન પ્રત્યક્ષ ભાવે અવશ્ય થાયજ છે. ॥ ૨૮૮ ॥

મૂર્તિના દર્શનમાં દેવનું દર્શન થાય છે.

શુદ્ધપ્રેમાતિવેગેન, મૂર્તૌ દેવસ્ય દર્શનમ્ ।

જાયતે પ્રેમિભક્તાનાં, શ્રૂયતે સત્યદેશના ॥૨૮૯॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમ વડે મૂર્તિમાં પરમાત્માના દર્શન અત્યંત વેગથી થાય છે અને સાચા ભક્તો પરમાત્માના મુખની સત્યદેશના પણ પ્રેમથીજ સાંભળે છે, આ બંનેમાં પ્રેમ એકજ સર્વ બાબતનું કારણ છે. ॥ ૨૮૯ ॥

સત્યપ્રેમાશ્રયે દેહે, માનસે ચાત્મદેહિનામ્ ।

વ્યક્તપ્રેમોદ્ભવો નિત્યો, જાયતે નૈવ સંશયઃ ॥૨૯૦॥

અર્થ:—સત્ય પ્રેમ જ્યાં રહેલો છે તે દેહમાં અને મનમાં આત્મપ્રેમી મનુષ્યોને પ્રગટ રીતે નિરંતર પ્રેમનો આનંદ ઉભરાતો અનુભવાય છે. તેમાં જરા પણ સંશય નથી જ. ॥ ૨૯૦ ॥

વિવેચન:—જે દુર્ભવ્ય કે અભવ્ય આત્માઓ હોય તેને આત્મસ્વરૂપનો પ્રેમ કદાપિ પ્રગટ થતોજ નથી, કહ્યું છે કે “પાપી અભવ્ય નજરે ન દેખે” જે ભયંકર નિર્દય પાપી આત્મા હોય તેમજ જે છળપ્રપંચોમાં કે માયામાં રચીપચી રહેલા હોય તેવા દીર્ઘસંસારી અને અભવ્યાત્માઓ આત્મપ્રેમ વિનાના હોવાથી શત્રુજય તીર્થને હૃદયથી નિહાળી શકતા નથી. ॥ ૨૯૦ ॥

પ્રેમથી પાપો નાશ થાય છે

કૃતકોઢ્યપરાધાસ્તુ, મનુષ્યૈર્દ્રવ્યમોહતઃ ।

સત્યપ્રેમણિ સંજાતે, ઉપશમ્યતિ વેગતઃ ॥૨૯૧॥

અર્થ:—જે આત્માઓએ દ્રેષ અને મોહથી કરોડો ગમે તેવાં પાપ કર્યાં હોય તો પણ જ્યારે તેમના આત્મામાં સત્ય પ્રેમનો પ્રગટભાવ થાય છે ત્યારે સર્વે પાપો એકદમ સમાધ બાય છે—નષ્ટ થઈ જાય છે. ॥ ૨૯૧ ॥

વિવેચન:—શ્રદ્ધારૂપિપૂર્વક ધર્મનો શુદ્ધપ્રેમ પ્રગટ થાય છે ત્યારે રાગદ્વેષના મૂળ-કારણ મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય વગેરેનો ઉદય નષ્ટ થતાં સર્વ પાપો ઉપશમભાવ પામે છે—દબાઈ જાય છે. એટલે એકદમ હતાં ન હતાં થઈ જાય છે. જેમકે જેઠમાસમાં તાંપની ઉત્કૃષ્ટતાથી દાહજવર લોકોમાં ઉપજે છે તેથી પીડાતા જીવોને આશાઠ માસમાં આકાશ

પ્રદેશમાં ચડી આવેલો વર્ષાદ પોતાના જળનું જગતને દાન કરવા સાથે તાપ અને દાહજ્વર વગેરે સર્વનો નાશ કરે છે તેમ સત્ય પ્રેમ આત્મામાં પ્રગટ થયે છતે સર્વ પાપ અને પીડા વર્તમાન અને ભાવિની હોય તે પણ નાશ પામે છે. ॥૨૯૧॥

યસ્યોપરિ ભવેત્પૂર્ણ-સત્યપ્રેમસ્વભાવતઃ ।

તદર્થ નામરૂપાદિ-સ્વાર્પણં જાયતે રચાત્ ॥૨૯૨॥

અર્થઃ—જે આત્માની ઉપર આપણો સ્વભાવથીજ પૂર્ણ અને સત્યપ્રેમ પ્રગટ થાય છે તે આત્માને પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રેમી આત્મા પોતાના નામ રૂપ વગેરે જે કાંઈ હોય તે સર્વસ્વ તે પ્રેમીઆત્માને જલદીથી સમર્પણ કરી દે છે. ॥ ૨૯૨ ॥

વિવેચનઃ—નામ તથા રૂપ વિગેરેની મમતાનો ત્યાગ પ્રેમીઓ પ્રેયને માટે કરવામાં જરાપણ પાછા પડતાજ નથી. તેમજ સંસારભાવમાં સ્ત્રી અને પુરૂષ પણ પરસ્પરના અભેદ-ભાવે એકબીજાને પ્રેમથી ઇચ્છતા હોય તો પરસ્પર નામ, રૂપ જાતિ, વિગેરે જે કાંઈ ઉચ્ચ નીચરૂપે ભેદ ગણાતો હોય તેનો પણ ત્યાગ કરી પ્રેયને માટે સર્વસ્વનો હોમ જલદી કરે છે. ત્યાં લોકનિંદા કે સ્તુતિની દરકાર પ્રેમીઓ રાખતા નથી. તે માટે ઇલાચી પુત્રનું દષ્ટાંત છે.

એલાવર્ધન નગરમાં ધનદત્ત શેઠનો ઇલાચી પુત્ર યૌવનવયમાં આવે છે તે વખતે ત્યાં ગામમા નટ લોકો રમવા આવેલા. તેમાં એક નટપુત્રી ઉપર પૂર્વકાલના સંબંધ યોગે ઇલાચીને રાગ બંધાણો. નટના મુખી પાસે નટડીની માગણી કરતાં નટમુખીએ કહ્યું: ‘આ પુત્રી જે અમારી જ્ઞાતિમાં ભળીને નટવિદ્યા શિખે અને તેની કમાઈમાંથી અમારી જ્ઞાતિને ભોજન કરાવે ત્યારે આ કન્યાનો વિવાહ તેની સાથે થાય બીજીરીતે નહી.’ આ વાતનો ઇલાચીએ સ્વીકાર કર્યો. માતાપિતાનો અત્યંત આગ્રહ મમતા છતાં તે ઇલાચીએ માતા, પિતા, કુટુંબ, જ્ઞાતિનો ત્યાગ કરી નટની સાથે ચાલી નીકળ્યો. ક્રમે ક્રમે સર્વ નટકલાનો જ્ઞાતા થઈને તેના બધા ખેલ સારીરીતે કરીને લોકને ચમત્કાર થાય તેવી સર્વ કલાનો પૂર્ણ વિશારદ થયો. પછી અનુક્રમે એક રાજના નગરમાં તે બધા રમવામાટે ગયા, રાજ, અમાત્ય અને નગરના સર્વ કોઈ આ નટલોકના ખેલ જોવા માટે એકઠા થયા છે, નટડી કે જે યુવાન રૂપવંત કંઠથી કોકિલા હોય તેમ સુંદર રાગથી દેવોના મન ડોલાવે તેવા મધુર-કંઠથી ગાતી, પગમાં ઝાંઝરને સ્થાને ધુધરાની માગાને રણકારતી છતી ઢોલ વગાડી રહી છે. તેનું ચિત્ત પોતાના વડાલા ઇલાચીપુત્ર ઉપર હોવાથી તેની કુશળતા વાંચતી રમતમાં પ્રેરણા અને ઉત્સાહ આપી રહી છે ઇલાચી ઉંચા બે વાંસ ઉપર દોરડાના આધારે તાંડવ-નાચ કરતો ઉંચે મસ્તકે દોરડા ઉપર દોડતો કુદતો અનેક ચમત્કારી ખેલ કરીને સર્વલોકનું મન રંજન કરી રહ્યો છે. રાજ આ સર્વ જુવે છે. પણ તેનું મન ઇલાચી જેના ઉપર પ્રેમ ધરે છે તે નટકુમારી ઉપર મોહ પાર્યું છે, તેથી નટ જો ઉપરથી પડીને મરણ પામે તો રાજસત્તાવડે બલાતકારે નટકુમારીને પકડીને જનાનામાં પુરી દઉં અને તેની સાથે મારી મનોભિલાષાને તૃપ્ત

૧૬૬

પ્રેમગીતા

કરૂં. આવા રૌદ્રધ્યાનભાવથી નંટની માંગણી છતાં દાન નથી આપતો, અને કહે છે કે મેં ખરા-ખર તમારા ખેલો જોયા નથી માટે ફરીથી રમો. આમ જો ત્રણ વખત રાજાએ ખોટા ઉત્તર આપ્યા તેથી ઇલાચીના મનમાં રાજાના કુવિચારો જાણવામાં આવી ગયા. પણ રાજા જ્યાંસુધી કાંઈ ન આપે ત્યાંસુધી અન્ય પણ નજ આપી શકે, તેથી ઇલાચી ચોથીવાર વાંસ ઉપર ચડીને ખેલવા લાગ્યો છે. તેવામાં ત્યાંથી નજદીક રહેલા એક શેઠના ઘરના બારણે મહા તપસ્વીમુનિ યુગલ અહાર વહોરવા માટે ઉભેલા છે અને ઘરના બારણા વચ્ચે સુંદર રૂપશુભ સૌભાગ્યાદિ શિલશુભથી શોભતી પદ્મિની આઠ હાથમાં સોનાના થાળમાં જે સિંહકેશરી મોદકથી ભરેલ છે તે લઈ સર્વશ્રદ્ધા કરી તેમ કહે છે. મુનિ એક કુકડો વહોરવો વધારે નહિ તેમ કહી રહ્યા છે. તે દૃશ્ય જોતાં ઇલાચી વિચારે છે કે ‘અહો ! અહો ! જુવો તો ખરા એ ત્યાગી મહાપુરૂષ કેટલા સંયમી અને લોભ લાલચ વિનાના છે, તે દાની શેઠાણીનો દાન પરિણામ કેવો મહાન છે, ધન્ય છે તેમના આત્માના શુદ્ધ પરિણામોને, અને હું વિષયમાં લંપટ થઈને જ્ઞાતિ, જાતિ, કુળ, માત-પિતાના પૂર્ણ વાત્સલ્યભાવનો તિરસ્કાર કરી આવી લોભ લાલચની વૃદ્ધિ કરનારી વિષયવાસનામાં પડ્યો છું. એની પ્રાપ્તિમાટે જીવના જોખમકારક ખેલ કરી રહ્યો છું. જેની ઉપર હું રાગ ધર્ષ છું તેની પ્રાપ્તિમાટે રાજા મારું મરણ વાંચે છે, હું રાજા પાસેથી ધનની વાંચા કરૂં છું. ધિક્કાર છે મને. આવી મોહ-મમતાનો ત્યાગ કરી પૂજ્ય સાધુદેશને ક્યારે પામીશ.’ આમ વિચારની શ્રેણિએ ચડતાં પૂર્વની જાતિસ્મૃતિ જાગતાં આત્માની ઉજ્જવલ પરિણામની ધારાએ ચડતાં ધાતિકર્મનો સમૂલક્ષય કરી કેવલ-જ્ઞાનદર્શનની પ્રાપ્તિ કરી. દેવઓ કેવલીનો જ્ઞાન મહોત્સવ કર્યો અને સર્વ લોકોના ટકને સ્થાને ધર્મનો ઉપદેશ સાંભળી વૈરાગ્યને પામી પોતપોતાની શક્તિ અનુસાર વ્રત પચ્ચક્ષ્યાણ કરીને સ્વસ્થાનકે ગયા. અહીંયાં એજ સમજવાનું કે પૂર્વકાલિન બંધાયેલા સંસ્કારવટે પ્રેમી આત્માને પ્રિયના દર્શન થતાં પ્રેમનો પ્રાગટ્યભાવ થાય છે ત્યારે સર્વસાર વસ્તુનો ત્યાગ પ્રેમી માટે તે અવશ્ય જલદીથી કરે છે. ॥૨૬૨॥

શુદ્ધ પ્રેમવિના મૂર્તિમાં પરમાત્માનું દર્શન નથી થતું.

શુદ્ધપ્રેમ વિના મૂર્તિ, શાસ્ત્રસ્ય જ્ઞાનમાત્રતઃ ।

નીરસશુષ્કતા યોગા-દિદેવો ન દૃશ્યતે ॥૨૯૩॥

અર્થ:—જો હૃદયમાં શુદ્ધપ્રેમ ન હોય, માત્ર શાસ્ત્રનું સુકું જ્ઞાન હોય તો પરમાત્માનું દર્શન મૂર્તિમાં નથી થતું. કારણ કે આત્મપ્રેમના રસવિના નીરસ શુષ્ક-સુકા-પણામાં ઇષ્ટદેવનો ભાવ નથી અનુભવાતો. ॥૨૬૩॥

ભગવાનની મૂર્તિ ઉપર દેહ કરતાં અધિકપ્રેમ થવો જોઈએ

સદેહેષુ ભવેત્પ્રેમ, તત્રાશ્રય ન જાયતે ।

જ્ઞાનિનાં મૂર્તિષુ પ્રેમ, જાયતે તત્ર ચિત્રતા ॥૨૯૪॥

અર્થ:—સદેહી ઉપર અગર સ્વ શરીર ઉપર પ્રેમજીવોને અવશ્ય થાયજ છે તેમાં કાંઈપણ આશ્ચર્ય નથીજ પણ કેવળજ્ઞાનિ પરમાત્માની મૂર્તિ ઉપર જો પ્રેમ થાય તેમાં આશ્ચર્ય છે. ॥૨૬૪॥

સાચો પ્રેમી સરળ હોય છે

નિર્દોષં બાલવદ્વૃત્તં, પ્રેમિણઃ સરલાશયાત્ ।

આર્દ્રતામયસર્વાંગં, તસ્ય પૂર્ણં વિરાજતે ॥૨૯૫॥

અર્થ:—સાચો પ્રેમીજનો સરળ આશયવાળો હોવાથી તેઓની પ્રવૃત્તિ નિર્દોષ બાળક ના જેવી હોય છે, તેમના સર્વ અંગોમાં સ્નેહ રૂપ આર્દ્રતા પૂર્ણરૂપે શોભી રહેલી હોય છે. ॥ ૨૬૫ ॥

વિવેચન:—તે પ્રેમીઆત્મઓના હૃદયમાં સર્વ અંગ ઉપાંગોમાં પૂર્ણભાવે આર્દ્રતા સ્નેહ—પ્રેમરસની લિનાશતા વિરાજમાન થયેલી હોય છે. સર્વ આત્માઓ પ્રત્યે પ્રેમ—મૈત્રીભાવ પ્રગટ થયેલો અનુભવાય છે તેથી તે પ્રેમયોગી પરમાનંદનો અનુભવ કરે છે. તે માટે કહેવાય છે કે “**बालोऽपि किं न निजबाहुयुगं वितत्य, विस्तीर्णतां कथयति स्वधियांबुराशेः**

અર્થ:—જેમ બાળક સરળ આશયવાળો હોવાથી પોતાની ખુદ્ધિથી સમુદ્રના પાણીનો વિસ્તાર તેણે જે કદપેલો હોય છે તે પોતાના જે બાહુને પહોળા કરી પોતાનાથી થતા માનને કરે છે તેમાં હું જુદો પડીશ કે મારી હાંસી મરફરી થશે તેવો ભય તેને નથી થતો તેમ પ્રેમયોગીઓને પણ પ્રેમની શુદ્ધતા હોવાથી છલકપટ વિના સરળતા વડે નિર્દોષ બાળકની જેમ સત્ય શુદ્ધ આત્મભાવમય સર્વત્ર પ્રેમનીજ પ્રવૃત્તિ હોય છે. ॥ ૨૬૫ ॥

લગ્નવિચાર.

પ્રેમપ્રકૃતિતસ્તુલ્યં, ધર્મ્યલગ્નં વિવેકિનામ્ ।

કલ્પતે સ્ત્રીપુરુષાણાં, સમાચારવિચારિણામ્ ॥૨૯૬॥

અર્થ:—જે જગતમાં સત્ય વિવેકવંતો છે તેઓ તો ધર્મ્ય લગ્ન એનેજ કહે છે કે જેઓને પરસ્પર સરળો પ્રેમ હોય સરળી પ્રકૃતિ હોય તેઓના સંબંધને જ કહે છે એટલે સમાન આચાર અને સમાન વિચારવાળા સ્ત્રી અને પુરુષોના લગ્ન સંબંધ થતા હોય તેને ધર્મ્યલગ્ન કહે છે ॥૨૯૬॥

વિવેચન:—એક કુટુંબના પુરુષ સ્ત્રી હોય તો તે ભાઈબેન ગણાય તે વિવાહ યોગ્ય ન ગણાય. ધર્મની સમાનતા, વિદ્યાની સમાનતા, કુળ શીલની સમાનતા હોય તો પ્રેમ પરસ્પર જન્મે છે. તેથી સુખ શાંતિથી આ જીવન જીવાય છે. ધર્મમાં પરસ્પર સહકાર થવાથી સદ્ગતિનો પણ લાભ મેળવે છે ॥૨૯૬॥

રાજસાનાં સમં લગ્નં, રાજસં પરિકીર્તિતમ્ ।

તામસાનાં સમં લગ્નં, તામસં પરિકીર્તિતમ્ ॥૨૯૭॥

અર્થ:—રાજસ્ પ્રકૃતિવાળા સાથેના લગ્નને રાજસ્ લગ્ન કહેવાય છે અને તામસ્ પ્રકૃતિવાળા સાથે જે લગ્ન થાય તે તામસ્ લગ્ન કહેવાય છે. ॥૨૬૭॥

વિવેચન:—આ જગતમાં ત્રણ પ્રકૃતિ જીવોમાં રહેલી છે. રાજસ્ તામસ્ અને સાત્વિક. તેમાં રાજસ્ પ્રકૃતિવાળા એટલે પુદ્ગલના લોગમાં રાગવાળા તેમજ લોભવાળા, જે મળે તેથી સંતોષ નહિ પામનારા એવા રાજસ્ પ્રકૃતિવાળા આત્માઓ રજોગુણી કહેવાય છે. કહ્યું છે કે: **રજો રાગાત્મકં વિદ્ધિ તૃણાસંગસમુદ્ભવમ્ ॥** અર્થ: રાજસ્ પ્રકૃતિ-રજોગુણી જીવો વિષય-લોગના જે જડ વા ચેતનરૂપ પદાર્થો હોય તેમાં રાગ-પ્રિતિ અર્થાત્ મોહવાળા હોય તેવા તેવા પદાર્થોનો સંગ્રહ કરવા તેઓને લોભ તૃણા થાય છે. ॥૨૬૭॥

સાત્વિકેન સમં સગ્નં, સાત્વિકસ્ય સુખામ્ભવે ।

ગુણકર્માનુસારેણ, વર્ણાનાં લગ્નમિષ્યતે ॥૨૬૮॥

અર્થ:—સાત્વિક પ્રકૃતિવાળોની સાથે સાત્વિક પ્રકૃતિવાળાના લગ્નસંબંધ સુખની પ્રાપ્તિમાં નિમિત્તકારણ થાય છે આમ સરખા ગુણવાળા અને સરખા કાર્યકરનારા વર્ણોમાં પરસ્પર લગ્ન સંબંધ કરવો તે જ યોગ્ય છે ॥૨૬૮॥

લગ્નં સમાનવર્ણાનાં, વયઃ સામ્યાદિતઃ સ્મૃતમ્ ।

દેહલગ્નં ચ દંપત્યો-રખ્યાત્મં મયોગતઃ ॥૨૬૯॥

અર્થ:—સમાન વર્ણોવાળા મનુષ્યોમાં સમાન વયઃ આદિથી ઢેહના લગ્ન સ્ત્રીપુરૂષો માં થાય તે અવશ્ય યોગ્ય છે, અધ્યાત્મ લગ્ન તો પ્રેમથીજ થાય છે. ॥ ૨૬૯ ॥

વિવેચન:—સંસારમાં રહેલા સર્વ મનુષ્યોને ચાર પુરૂષાર્થની સિદ્ધિ કટેવી જોઈએ. તેમાંથી સર્વ શ્રેષ્ઠ ધર્મની સિદ્ધિ છે. તે ધર્મથી આત્મા મોક્ષની સિદ્ધિ કરી શકે છે. પરંતુ સર્વ આત્મા કાંઈ એકલો ધર્મ કરવા તૈયાર હોઈ શકતા નથી. પુદ્ગલ સુખની ઇચ્છા જેઓને હોય છે તેઓનો વ્યવહાર કેવી રીતેનો હોવો જોઈએ તે માટે જણાવે છે કે ચાર વર્ણો આ ભારતદેશમાં ઘણા પ્રાચીનકાળથી આદ્યા આવે છે. તેઓમાં બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શુદ્ર એ વર્ણોના સ્ત્રીપુરૂષો સમાન વર્ણુ, સમાન જાતિ, જ્ઞાતિમાં એકબીજા પરસ્પર યોગ્ય રીતે સમાન વયવાળા એટલે તેર વર્ષની ઉંમરથી કન્યાકાલ પૂર્ણ થાય છે અને વીશ વર્ષ પછી પુરૂષમાં કુમારકાળ પૂર્ણ થાય છે તેટલા અંતરયુક્ત સ્ત્રી પુરૂષની વયઃ સમાન પ્રમાણતા ગણાય. વર્ણુ, જ્ઞાતિ, જાતિ પણ ગુણકર્મના યોગે થયેલી હોવાથી તેના કર્મ અને ગુણની સમાનતામાં પ્રમાણતા યુક્ત જે જ્ઞાતિપરંપરાએ માતાપિતા કુટુંબની હોય તેજ સમજવી. કારણ કે તેવા સંસ્કારો તે વંશપરંપરામાં આદ્યા આવેલા હોય છે. તેવા સમાન-એક જ્ઞાતિજાતિવાળી સ્ત્રીઓ અને પુરૂષો સમાન ઉમ્મરવાળા હોય, સમાન સ્વભાવ, સમાન વિદ્યા હોય તેવા સ્ત્રીપુરૂષોના પરસ્પર માતાપિતા કુળના વડેરાઓએ જેમાં સંમતિ આપી હોય તેવાં ન્યાય યુક્ત છે. જે સ્ત્રી

પ્રેમનું ફળ

૧૬૯

અને પુરૂષના લગ્નો પરસ્પર પ્રેમસ્નેહને વધારનાર થાય છે તેમાં અંતરનો આત્મિકભાવનો પરસ્પર પ્રેમ જાગતો હોવાથી ધર્મ્યલગ્ન કહેવાય છે એટલે સ્ત્રી પુરૂષ એક ધર્મ; આચાર, અનુષ્ઠાનવાળા હોવાથી ધર્મની વૃદ્ધિવડે મોક્ષમાર્ગના અનુષ્ઠાનોમાં સંસ્કાર જામવાથી આત્માની શુદ્ધિ તેઓને પ્રાપ્ત થાય છે. ॥ ૨૯૯ ॥

આહારેણ વિચારેણ, રાજસાદિકસામ્યતઃ ।

લગ્નમાધ્યાત્મિકં બાહ્યં, દંપત્યોઃ સર્વશક્તયે ॥૩૦૦॥

અર્થઃ—જે સ્ત્રીઓ અને પુરૂષો વિગેરે રાજસ પ્રકૃતિથી આહાર અને વિચારમાં સરખા હોય તો તેમનું બાહ્ય દાંપત્યજીવન ઉત્તમ ગણાય છે પરંતુ તેજ જો પ્રેમથી આધ્યાત્મિક દાંપત્યને પામે તો સર્વ શક્તિને મેળવે છે. ॥ ૩૦૦ ॥

લગ્નં પ્રેમ વિના નૈવ, ઘટતે નરયોષિતામ્ ।

ભૂમિકાં પશ્ચમીં યાવદ્, દંપત્યોર્લગ્નમિષ્યતે ॥૩૦૧॥

અર્થઃ—મનુષ્યોમાં જ્યાંસુધી પ્રેમ ન હોય ત્યાંસુધી લગ્નની ઇચ્છા પુરૂષ અને સ્ત્રી-ઓને થતી નથીજ તેમજ તેવી લગ્નની ઇચ્છા પાંચમી ધર્મ ભૂમિકા સુધી સ્ત્રી પુરૂષો ઇચ્છે છે ॥૩૦૧॥

વિવેચનઃ—જગતમાં જે જે સંબંધો જોડાય છે તે તેવા પ્રકારના સ્વ સ્વભાવને અનુકુળ પરસ્પર પ્રેમીઓ વિના નથી જ બનતા. અનુકુલ સ્વભાવેજ પ્રેમ જામે છે એટલે રાજસના રાજસ્ સાથે, તામસના તામસ્ સાથે, સાત્વિકના સાત્વિકોસાથે પ્રેમસંબંધ જોડાય છે અને નલે પણ છે, પણ સ્વભાવની વિરૂધ્ધતા હોય તો બંધાયેલો પ્રેમ પણ તુટી જાય છે. તેવીજ રીતે સ્ત્રીઓ અને પુરૂષ સાથેનો લગ્ન સંબંધો તેવા પ્રકારના પ્રેમવાલા પ્રેમીઓ પરસ્પર હોય ત્યારેજ ઘટે છે—જોડાય છે, તેથી વિરૂધ્ધતા થતાં પ્રેમ અને લગ્નસંબંધો પણ છુટે છે. આવા પ્રકારનો પ્રેમ સંબંધ અને લગ્નસંબંધ સંસી પંચેદ્રિયોમાં માત્ર મનુષ્યો-માંજ સંભવે છે. દેવોને પ્રેમસંબંધ પૂર્વના સંસ્કારથી સંભવે છે. નારકને પ્રેમ કરવાનો અવસર મલતોજ નથી તિર્થંચો પણ હોવાથી તેમને વિષયભોગનો પ્રેમ અવિવેકથી યુક્ત હોય છે. ત્યારે મનુષ્યોને માર્ગાનુસારીભાવમાં આવવાથી સાત્વિક પ્રેમપરસ્પર થાય છે. તે સમ્યગ્દર્શન અને દેશવિરતિરૂપ ગુણની ભૂમિકા કે જે ચોથી-પાંચમી ભૂમિકા કહેવાય છે ત્યાંસુધી વૈષયિક પ્રેમ સાત્વિકતાવાલો હોવા છતાં રહે છે, એટલે પ્રથમ મિથ્યાત્વગુણરૂપ માર્ગાનુસારિતારૂપ ભૂમિકામાં તામસ્ અને રાજસ્ પ્રકૃતિનો સંભવ હોય છે. બીજી ભૂમિકા સાસ્વાદાન-પૂર્વે સમ્યગ્દર્શનની ભૂમિકા ચડેલો પાછો પડતાં સાસ્વાદાનમાં આવે છે ત્યાંપણ રાજસ્ તામસ્ ભાવનો સ્ત્રી-પુરૂષોને પ્રેમ અવશ્ય હોયજ છે, ત્રીજીભૂમિકા મિશ્રભાવની છે ત્યાંપણ રાજસ્ સ્ત્રામત અને સાત્વિકના ગુણો સંભવ સ્ત્રી અને પુરૂષોને હોયજ છે તેથી ત્યાંપણ પ્રેમ

૧૭૦

પ્રેમગીતા

સંબંધ પ્રકારે ઘટે છે તેમજ ચોથાગુણસ્થાનકમાં પણ કાયિક તેમજ માનસિક શુદ્ધપ્રેમ હોય છે, તથા પાંચમી ભૂમિકા કે દેશવિરતિ ભાવવાલી છે ત્યાં સમ્યક્ત્વથી યુક્ત ભવ્યાત્મા આવકના આરવત-આહિંસા, સત્યવ્રત, અચોર્ય, બ્રહ્મચર્ય, પરિગ્રહનો ત્યાગ વિશે અંશથી કરે છે તેઓ સ્વદારા સંતોષ અને પરસ્ત્રીના ત્યાગરૂપ બ્રહ્મચર્યવ્રત અંગીકાર કરે છે. ત્યાંસુધી સ્ત્રી-પુરૂષને સાત્વિક શુદ્ધપ્રેમની અવસ્થિતિ રહે છે ॥૩૦૧॥

રોગદોષાદ્યભાવેન, પક્ષવીર્યાદિતસ્તથા ।

પ્રેમાદિગુણયોગેન, લગ્નં હિ નરયોષિતામ્ ॥૩૦૨॥

અર્થ:—સ્ત્રી અને પુરૂષોના શરીરમાં રોગાદિનો અભાવ હોય તેમજ ચોગ્ય ઉંમર થયે છતાં વીર્ય શક્તિઆદિ તેમજ ધારણ શક્તિ પરિપૂર્ણ પક્ષ થઈ હોય તેમજ પરસ્પર પ્રેમ અને ખીબા ગુણોની સમાનતા હોય તો લગ્ન કરવાની યોગ્યતા બાણવી ॥૩૦૨॥

ધર્મદેશપ્રગત્યર્થ-મિથ્યં લગ્નં સમાનકમ્ ।

કલ્પતે નરનારીણાં, ધર્મપ્રેમવિધાયકમ્ ॥૩૦૩॥

અર્થ:—આવા પ્રકારના પ્રેમયુક્ત લગ્ન ધર્મ, અને દેશની ઉન્નતિમાટે થાય છે. તેથી સ્ત્રી અને પુરૂષની જાતિ, જ્ઞાતિ, સ્વભાવ પ્રકૃતિ વય અને જ્ઞાનની સમાનતા કલ્પવામાં આવી છે તે ધર્મપ્રેમની સ્થાપના જગતમાં કરે છે ॥૩૦૩॥

દુષ્ટવિક્રયલગ્નેન, પુરુષાણાં ચ યોષિતામ્ ।

ધર્મસંઘબલાદીનાં, નાશઃ સ્યાન્નૈવ સંશયઃ ॥૩૦૪॥

અર્થ:—પુરૂષોના તથા સ્ત્રીઓના લગ્ન માટે જે વરવહુના પક્ષ દુષ્ટભાવથી પૈસા ધન લઈને આપ લે કરે છે, તો તેથી ધર્મસંઘ અને બળ આદિનો નાશ થાય છે તેમાં જરાપણ શંકા નથી. ॥ ૩૦૪ ॥

વિવેચન:—જે દેશમાં અગર જે ક્ષેત્રમાં લોકો દ્રવ્ય, પૈસા કે આભૂષણોના લોભથી પોતાની વહાલી પુત્રીને વરવાલા પાસેથી ધન લઈને કન્યા આપે છે, ત્યારે કેટલાક ઉચ્ચકુલના નશીરા ગણાતા લોકો પોતાના પુત્રને કન્યાવાળા જો અમુક રકમ પૈસા આભૂષણો આપે તો તે કન્યાના લગ્નનો સ્વીકાર કરે છે. આવા અધમ અને દુષ્ટ વ્યાપારથી સ્ત્રી અને પુરૂષને કોઈ કારણયોગે વિખવાદ પણ થાય છે, સાચો હૃદયનો પ્રેમ પરસ્પર જામતો નથી તેમજ વરકન્યાના પક્ષકારો પરસ્પર વેર, ઝેર અને તિરસ્કારવાળા થાય છે, તેથી આત્મધર્મ અને વ્યવહારની હાની થાય છે. સંઘબળની હાની થાય છે, તેથી સંઘનું બળ નષ્ટ થતાં ધર્મબળનો નાશ થાય છે, તેમાં જરા પણ સંશય નથી. ॥ ૩૦૪ ॥

લગ્નમાવશ્યકં જ્ઞેયં, પ્રજોત્પત્ત્યાદિहेतुभिः ।

अन्यथा देहलग्नं तु, कल्पते नैव देहिनाम् ॥૩૦૫॥

અર્થ:—પ્રજાની ઉત્પત્તિ માટેજ લગ્નની આવશ્યકતા હોઈ શકે છે તે વિના દેહના લગ્ન કરવા તે મનુષ્યોને યોગ્ય નથી. ॥ ૩૦૫ ॥

કલ્પતે પ્રેમિલોકાના-માત્મલગ્નં પરસ્પરમ્ ।

દેહભોગો ન તત્રાસ્તિ, સદ્ગુણાનાં પ્રચારતા ॥૩૦૬॥

અર્થ:—જ્યાં પ્રેમિલોકોના આત્માઓ પરસ્પર આત્મપ્રેમ-ભાવરૂપ લગ્ન કરે છે ત્યાં દેહનો ભોગ નથી હોતો ત્યાં સદ્ગુણોનો પ્રચાર માત્ર હોય છે. ॥ ૩૦૬ ॥

આત્મપ્રેમૈવ લગ્નાય, કલ્પતે નરયોષિતામ્ ।

આત્મલગ્નં તુ સર્વેષાં, કલ્પતે પ્રેમદેહિનામ્ ॥૩૦૭॥

અર્થ:—આત્માનો જે પ્રેમ છે તેજ સ્ત્રી અને પુરૂષોના લગ્નમાં મુખ્ય કારણ મનાય છે તેથી જે પ્રેમી આત્માઓ છે તેઓ સર્વને આત્મભાવવાળા લગ્નો હોયજ છે. ॥ ૩૦૭ ॥

દેવલગ્નં ગુરોર્લગ્નં, શુદ્ધપ્રેમ્ણા પ્રકલ્પતે ।

મક્તાનાં નરનારીણાં, મુક્તયે ધર્મભાવતઃ ॥૩૦૮॥

અર્થ:—દેવ સાથે તથા ગુરુઓ સાથે શુદ્ધ પ્રેમવડે લગ્ન કરવાં સર્વ જાતિ, વર્ણ કુળવાળા સ્ત્રીઓ અને પુરૂષોને અવશ્ય કદંપે છે કારણ કે તેવાં લગ્નો જે સ્ત્રીઓ હોય કે પુરૂષો હોય તેઓની મુક્તિમાટે ધર્મભાવથી થાય છે. ॥ ૩૦૮ ॥

વિવેચન:—લોકમાં શ્રીમતી મીરાં દેવીએ શ્રીકૃષ્ણદેવ સાથે આત્મસમર્પણ ભાવનારૂપ લગ્ન કર્યાં હતાં. તેથી શુદ્ધપ્રેમયોગથી કુલરાણ્યાએ આપેલ ઝેરના ખ્યાલા પીતાં અમૃત ઓ-ડકાર તેમને આવ્યા હતા. તેવીરીતે જો શુદ્ધ નિર્વિકલ્પપ્રેમથી આત્માને પરમાત્મદેવને સમર્પણ કરતાં તે દેવને આત્માના સ્વામિરૂપે સ્વીકાર કરતાં ભવ્યાત્માઓ પરમાત્મભાવને પામે છે કહ્યું છે કે “રાજુલ નારી રે સારી મતિ ધરી, અવલંબ્યા અરિહંતો જી । ઉત્તમ સંગેરે ઉત્તમતા વધે, સાથે આનંદ અનંતોજી ॥ જેવી રીતે રાજમતિએ નિર્વિકારી શુદ્ધબુદ્ધિ વડે અરિહંત શ્રી નેમિનાથનું અવલંબન કરીને દેહના લગ્નનો ત્યાગ કરી આત્મભાવ સમર્પણ રૂપ આત્મપ્રેમ રૂપ લગ્ન કર્યાં, તેથી તેવા પુરૂષોત્તમની સંગત કરવાથી રાજેમતિ પૂર્ણ શુદ્ધતામય કેવલીત્વદશાને પામી અને અનંત પરમાનંદની પ્રાપ્તિ કરી. આવા લગ્નને દેવલગ્ન જાણવા. ગુરૂને શિષ્યો આત્મ સમર્પણ કરે તે ગુરૂલગ્ન કહેવાય. આ લગ્ન ધર્મના સાચા પ્રેમ વિના નથી બનતાં. જે શિષ્ય મન, વચન કાયાનો સંકલ્પ વિકલ્પ છોડીને ગુરૂ-વચન શિરોવંધ કરે તે આત્મસમર્પણ કરવા રૂપ ભાવથી ગુરૂલગ્ન કરી શકે છે, જેમ ચંડ-રૂદ્રનામના આચાર્યદેવની પાસે નવપરણિત શિષ્યે દિક્ષા મશ્કરીમાં માગી. ગુરૂએ માથે લોચ કરી સાધુવંશ આપ્યો. શિષ્યે મુખથી જે બોલ્યા તે અવશ્ય સિદ્ધ કરવું તે યોગ્ય છે, માટે હવે સત્યભાવે ગુરૂને આત્મસમર્પણ કરી સંસારસંબંધ તોડવો એમ નિશ્ચય કરીને

૧૭૨

પ્રેમગીતા

શુરને વિનંતિ કરી કે 'મારા કુટુંબીઓ આપને હેરાન ન કરે માટે અહિંથી આપ વિહાર કરો.' શિષ્યના ખભા ઉપર શુરને બેસાડીને રાત્રિ આખી ચાલ્યો. રસ્તાના ખાડાખૈયાથી અથડાવાથી શુરએ ક્રોધથી શિષ્યના માથા ઉપર દંડનો ઘા કર્યો તો પણ શિષ્યે શુર ઉપર અપ્રીતિ ન કરતાં આત્મસમર્પણ ભાવથી સહન કર્યું અને આત્મતત્વનું ચિંતન કરતાં કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું. આમ શુર ઉપર પૂજ્ય પૂજકભાવે આત્મસમર્પણ રૂપ લગ્ન તે શુર લગ્ન છે. ॥૩૦૮॥

સમાख्यं शुद्धचारित्रं, धर्मलग्नं मनीषिणाम् ।

મોક્ષાર્થ જાયતે નૂનં, શુદ્ધપ્રેમનિવાસિનામ્ ॥૩૦૯॥

અર્થ:—હાલ મનુષ્યોને તો શુદ્ધચારિત્ર રૂપ ધર્મ લગ્ન કરવા તેજ યોગ્ય છે કે જે લગ્ન શુદ્ધપ્રેમમાં વસનારા ભવ્યાત્માઓને નિશ્ચયથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ માટે જ થાય છે તેમ કહેલું છે. ॥ ૩૦૯ ॥

પ્રેમ વૃદ્ધિ અને પ્રેમ આશીર્વાદ.

ॐ ह्रीं श्रीं क्लीं परमेश, प्रियेषु मम वर्धताम् ।

વૈરિણામુપરિ પ્રેમ, વર્ધતાં મમ શક્તિઃ ॥૩૧૦॥

અર્થ:—મારો ॐ હ્રીં ક્લીં રૂપ સત્ય શ્રેષ્ઠપ્રેમ સર્વ પ્રિયજનો ઉપર વધતો જાય તેમજ મારી આત્મભાવની શક્તિ વડે સર્વ વૈરી લોક ઉપર પણ શુદ્ધ પ્રેમ વધતો જાય. ॥ ૩૧૦ ॥

વિવેચન—ૐ મંત્રરૂપ પ્રેમ પરમેષ્ઠિમય પ્રેમ સમજવો, હ્રીં મંત્રરૂપ પ્રેમ સર્વ તીર્થંકરના ભાવમય સમજવો, શ્રીં મંત્રરૂપ પ્રેમ લક્ષ્મીરૂપ સમજવો અને ક્લીં મંત્રરૂપ પ્રેમ સર્વ વિઘ્નહર શુદ્ધપ્રેમ સમજવો. આ સર્વ પ્રેમ સર્વ જીવો ઉપર જાઓ.

वर्धतां मम मित्रेषु, शत्रुषु प्रेम वेगतः ।

સર્વદેશેષુ સ્વંદેષુ, શુદ્ધપ્રેમ પ્રવર્ધતામ્ ॥૩૧૧॥

અર્થ:—મારા જે મિત્રો છે તેમજ શત્રુઓ છે માધ્યમ્ય ભાવવાલા લોકો છે તે ઉપર મારો પ્રેમ વેગપૂર્વક વધતો જાય. સર્વ ખંડમાં જે લોકો રહેલા છે તે ઉપર પણ પ્રેમ વધો ॥૩૧૧॥

शुद्धमेष्णा परा शान्ति-भूयात् सर्वत्र सात्विकी ।

द्रव्येष्वपि परमेश, वर्धतां मम भावतः ॥૩૧૨॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમથી આત્મા સર્વ જગ્યાંએ સાત્વિક ભાવવાલી શ્રેષ્ઠ શાંતિને પામે છે. તેમજ જડ પદાર્થો જે દૃષ્યરૂપે નજરે પડે છે તેઓ ઉપર પણ શ્રેષ્ઠ પ્રેમ મારો ભાવપૂર્વક નિરંતર વધો ॥૩૧૨॥

પરપ્રેમમયં વિશ્વં, ભૂયાત્ સંકલ્પશક્તિઃ ।

પ્રાદુર્ભવતુ સત્પ્રેમ, મયિ સર્વેષુ સર્વથા ॥૩૧૩॥

અર્થ:—મારી સંકલ્પ શક્તિથી આખું જગત શ્રેષ્ઠ પ્રેમમય થાવ, મારામાં સર્વ જગતના સર્વ ચેતન અચેતન પદાર્થો પ્રત્યે સત્યપ્રેમ પ્રગટ થાવ ॥૩૧૩॥

વિવેચન:—પરસ્પરના વૈર વિરોધભાવ નષ્ટ થાવ. તેવા પ્રકારનો પરમશ્રેષ્ઠ શુદ્ધપ્રેમ સર્વ જગતના સર્વ પ્રાણિઓ અને જડ પદાર્થો પ્રત્યે સર્વથા સર્વકાલ સ્થાયિ રહે તેવો મારા અંતરમાં અને વ્યવહારમાં પ્રગટ થાવ. **શત્રૌ મિત્રૌ તૃણે સ્ત્રૈણે સ્વર્ગેઽશ્મનિ મળૌ મૃદિ । મોક્ષે ભવે મવિષ્યામિ નિર્વિશેષમતિઃ કદા ॥૧॥** અર્થ—ક્યારે મારામાં જગતમાં માનેલા શત્રુઓ ઉપર અને મિત્રો ઉપર સરખો પ્રેમભાવ પ્રગટ થશે. તૃણ—કાંટા જેનો સ્પર્શ અનિષ્ટ લાગે છે તેવા પદાર્થો અને જેનો સ્પર્શ આનંદ ઉપજાવે છે, જેના દર્શનથી ઇન્દ્રિયો ઉન્માદ અનુભવે છે તેવા ઇષ્ટ ભોગો, સ્ત્રી, શય્યા વિગેરે ઉપર ક્યારે સમાનતા આવશે? અને અનિષ્ટ પદાર્થોમાં રતિ અરતિનો અભાવ થવારૂપ સમભાવ ક્યારે પ્રગટ થશે? ક્યારે સુવર્ણ અને પથ્થરમાં સમાનતા લાગશે? મણિ અને માટીના ઢેકાને સમાનભાવે ક્યારે જોવાશે? મોક્ષ કે જે અનંત-સુખના ધામમય છે અને સંસાર જે અનંત દુઃખના સ્થાનરૂપે છે તે બંનેમાં સમભાવ ક્યારે અનુભવાશે? આત્મ અનુકુલ પદાર્થોમાં વિશેષતા વિના સામાન્યભાવે સમાનતા જોવાય તેવી બુદ્ધિ મને ક્યારે પ્રગટ થશે? સર્વ પદાર્થોમાં સમાનભાવે શુદ્ધપ્રેમ યુક્ત મૈત્રી ભાવમય દષ્ટિ મને સર્વથા સર્વકાલ માટે જલદી પ્રગટ થાવ? જેથી ઇષ્ટ અને અનિષ્ટતા રૂપ સંકલ્પ વિકલ્પરૂપ જલદી મુક્ત સ્વસ્વભાવમાં હું આવું અને પરમાત્માનો વીતરાગભાવ મને પ્રગટે. ॥૩૧૩॥

શુદ્ધપ્રેમસમાવેગ-દૃઢસંકલ્પભાવનાઃ ।

જનોપરિ પ્રકુર્વન્તઃ, કુર્વન્તિ પ્રેમિણો જનાન્ ॥૩૧૪॥

અર્થ:—શુદ્ધપ્રેમનું સારી રીતે આગમન થવાથી તે વિષયમાં દૃઢ સંકલ્પ યુક્ત ભાવના પ્રગટ થાય છે, તેવો પ્રેમ સર્વ માણસો ઉપર સર્વ પ્રેમિજનો કરે છે અને તમે સર્વે તેમ કરો ॥૩૧૪॥

નૃણાં શીર્ષોપરિ પ્રેમ-મંત્રજાપકયોગિનઃ ।

વશીકુર્વન્તિ સત્પ્રેમ્ણા, સર્વલોકાન્ વિવેકતઃ ॥૩૧૫॥

અર્થ:—સર્વ મનુષ્યોના માથા ઉપર પ્રેમ મંત્રનો જાપ કરનારા યોગિઓ સર્વ જગતના લોકોને પ્રેમથી વિવેકપૂર્વક પોતાને વશ કરે છે ॥૩૧૫॥

મદીયપ્રેમદાર્ઘ્યેન, મદ્રૂપાઃ સન્તુ દેહિનઃ ।

દૂરં યાતુ મહાવૈરો-મત્તશ્ચ સર્વવિશ્વતઃ ॥૩૧૬॥

૪૭૪

પ્રેમગીતા

અર્થ—મારા સાચાપ્રેમની દૃઢતાવડે સર્વ પ્રાણિગણો મારાસમાન સ્વરૂપવાલા થાવ, તેમજ તેમના અંતરમાં રહેલો મહાન વૈરભાવ અને ઉન્માદભાવ વિશ્વમાંથી સર્વથા દૂર આલ્યો જાવ. ॥૩૧૬॥

વિવેચન—જગતના સર્વ સ્થાવરજંગમ પ્રાણિગણો કર્મયોગથી સંસારમાં જન્મમરણ કરતા આધિવ્યાધિ અને ઉપાધિથી પીડા પામે છે. તે પીડાથી બધા જલદી એકદમ મુક્ત થાવ ? અને સત્તાએ મારા આત્મગુણ સ્વભાવ સમાન તેઓ પણ છે તેથી મારા સમાન આનંદ સ્વરૂપમાં રમનારા પ્રગટભાવે થાવ. તેમના દોષો, પાપો, રાગ-દ્રેષ, વૈર, વિરોધ, ઝેર, વેર, કુવાસનારૂપ અવગુણો ચારે બાજુથી સમૂહ દૂર થાવ, તેમના સર્વે પાપો ક્ષય થાવ ? શિવમસ્તુ સર્વ જગતઃ પરહિતનિરતા ભવન્તુ ભૂતગણાઃ ॥ દોષાઃ પ્રયાન્તુ નાશં, સર્વં સુખીભવન્તુ લોકાઃ ॥૧॥ સર્વ જગતના પ્રાણિઓનું સર્વ પ્રકારે શિવ-કલ્યાણ થાવ, સર્વ પ્રાણિરૂપ ભૂતગણો સર્વ સ્વપરના હિતમય કાર્ય કરનારા પરાપકાર કરનારા થાવ, તેઓના સર્વ દોષો સર્વ દુઃખો સર્વથા નાશ પામે સર્વ જીવલોકો સર્વથા પુર્ણ સુખી થાવ. તેવી ભાવના પૂર્ણ પ્રેમ યોગીઓને સર્વદા નિરંતર વર્તેજ છે ॥૩૧૬॥

શુદ્ધપ્રેમ વિના જીવઃ, પશુરેવ ન સંશયઃ ।

શુદ્ધપ્રેમાત્મનાં નૃણાં, દેવત્વં પરિક્ષ્યતે ॥૩૧૭॥

અર્થ—જે જીવાત્મામાં શુદ્ધપ્રેમ નથી પ્રગટયો તેઓને પશુજ કહેવાય તેમાં જરા પણ સંશય નથી. જે આત્મામાં શુદ્ધપ્રેમ આત્મસ્વરૂપે પ્રગટ થયો છે તે આત્માઓને દેવ પણ પ્રાપ્ત થયું છે એમ અવશ્ય સમજવું. ॥૩૧૭॥

પ્રેમ્ણા સર્વાત્મનામેકો-વિશ્વાત્મા પરમેશ્વરઃ ।

આત્માઽદ્વૈતસ્વરૂપેણ, કથ્યતે નયયુક્તિતઃ ॥૩૧૮॥

અર્થ—પ્રેમથી સર્વ આત્માનું એકાત્મક રૂપે દેખાય છે સર્વ વિશ્વના આત્માનું જે એકત્વ તે રૂપ જે પ્રેમ તે પરમેશ્વર સમજવા, આવું આત્માનું અદ્વૈતસ્વરૂપ જ્ઞાનની નય યુક્તિથી ઘટે છે તેમ જ્ઞાનીઓ કહે છે. ॥ ૩૧૮ ॥

વિવેચન—જ્યારે જગતમાં સર્વ આત્માઓ પરસ્પર સત્ય પ્રેમવડે એક બીજાને સ્નેહભાવથી જોવાને તૈયાર થાય છે ત્યારે તેવા શુદ્ધ સત્યપ્રેમથી સર્વ આત્માઓને એક આત્મારૂપે એટલે “**एक प्रेमात्मा**” કહેવાય છે તેમજ સર્વ વિશ્વાત્માઓનું પ્રેમથી એકત્વ બને તે પ્રેમધર્મ રૂપ સ્વભાવવડે વિશ્વાત્માનું જે એકત્વ તેજ પ્રેમરૂપ પરમેશ્વર સમજવો, તેવીજ રીતે સર્વ આત્માનું જે એકત્વભાવે જોવું તે પ્રેમાત્માઽદ્વૈત પરબ્રહ્માદ્વૈત કહેવાય છે. વિચારતાં એકત્વનો પણ બોધ થાય છે જેમકે બાજરીના એક મણમાં વ્યક્તિ ગણુના કરતાં કરોડની સંખ્યા ગણાય પણ સંગ્રહની અપેક્ષાએ એક માત્ર બાજરી લાવ્યા છીએ તેમ લોકો કહે

છે. તેવીજ રીતે અનંત આત્માઓમાં સ્વભાવ ગુણની સમાનતા હોવાથી “એ એ આયા” એક આત્મા છે તેમ કહેવાય છે તેમજ સર્વ આત્મા પ્રત્યે પ્રેમસ્વરૂપે વિચારતાં આત્માનું અદ્વૈત તે સંબંધનયની સમાનભાવવળી યુક્તિથી કહેવાય છે. ॥ ૩૧૮ ॥

અદ્વૈત પ્રેમમાં રહેવાને વિકલ્પ નથી હોતા.

સત્યદ્વૈતમપિ વ્યક્ત-માત્માઽદ્વૈતે લયં વ્રજેત્ ।

જ્ઞાને જ્ઞેયસ્ય ભાસ્યત્વમાત્માઽદ્વૈતમનાદિકમ્ ॥૩૧૯॥

અર્થ:—આત્મા અને પરમાત્માનું દ્વૈતભાવપણું વ્યક્ત હોવા છતાં જ્ઞાનમાં જ્ઞેયનું દેખાવાપણું રહેલું છે તેના વડે આત્મા અદ્વૈતમાં લય થાય છે આમ દ્વૈતભાવ અનાદિનો પરસ્પર રહેલો છે ॥૩૧૯॥

દ્વૈતભાવ અનાદિનો છે

સોઠં નૈવભવેત્ સાઽહ-મદ્વૈતપ્રેમિણ સંસ્થિતે ।

જન્મમૃત્યુર્જરાનૈવ, નિર્વિકલ્પકયોગિનામ્ ॥૩૨૦॥

અર્થ:—નિર્વિકલ્પ દશાવાળા પ્રેમયોગીઓને તે જે પરમાત્મા છે તેજ હું છું એવો સોઠંભાવ પ્રેમયોગમાં સદા અનુભવાતો હોય જન્મજરામૃત્યુનો અભાવ અનુભવાતો હોય તેને તે અને હું એક કે જુદા હોય તેનો વિકલ્પ નથી આવતો. ॥૩૨૦॥

વિકલ્પપ્રેમ.

સાઽહં સાઽહં ભવેત્ સોઽહં, ભવેત્ તત્ત્વમસિ સ્વયમ્ ।

ત્વમેવાઽહં વિકલ્પેન, વિકલ્પપ્રેમ જાયતે ॥૩૨૧॥

અર્થ:—‘તે હું છું, તે હું છું’ તેવા જાપથી સોઠં તે પરમતત્ત્વ હુંજ છું એમ સિદ્ધ થાય છે, આવીરીતે તુંજ તે પરમતત્ત્વરૂપ છે, એમ સ્વયંબોધ થાય છે, તું તેજ હું આવા વિકલ્પવડે આત્મપ્રેમ વિકલ્પનાવાળો થાય છે. ॥૩૨૧॥

વિવેચન:—આ જગતમાં સંશ્લિષ્ટદ્રિય પ્રાણીગણ એટલે વિશેષ કરીને મનુષ્યો અને સામાન્ય કોટીના દેવો, વ્યંતર, ભૂત, પિશાચ વગેરે જેઓએ પોતાના મગજ ઉપર સંયમ નથી કર્યો તેવાઓ પોતાને જેવા થવા ઇચ્છા રાખતા હોય તેના શબ્દ જાપ કરતાં મન અને ઇન્દ્રિયોને તેવા વિકલ્પથી જોડતાં તે શબ્દમાં લય થઈ જતાં પોતાને તેવા આકારે અનુભવે છે, એવું આ સંખ્ય જગતમાં આપણને ઘણી વખત માણસોમાં તેવા વિકારથી પરિણત થયેલા જેવા મળે છે, તેવીજ રીતે સોઠં=સ-તે પરમાત્મા રૂપ વ્યક્તિ તેજ હું છું એટલે પરમાત્માથી જુદી વ્યક્તિ રૂપે હું નથી આવા પ્રકારના સંકલ્પમય જાપ કરતો પ્રેમીઆત્મા પરમાત્મામાં તદ્દાકારભાવે લીન થઈ જાય છે ત્યાં તો ‘સોઠં’ તે પરમાત્મા તેજ હું છું એમ એકત્વભાવે અદ્વૈતરૂપે પોતાને માની લે છે. એટલે મનને જણાવે છે કે ‘તત્ત્વમસિ’

૧૭૬

પ્રેમગીતા

તે પરમાત્મા તુંજ છે. તારાથી અન્ય તે નથી એવો વિકલ્પ પ્રેમી આત્મા પોતાની મેળે કરે છે. પોતાના આત્માને પરમાત્માથી અલેદ એક વ્યક્તિરૂપે જુવે છે, દષ્ટાદષ્ટને એકરૂપે અલેદ જાણે છે. પણ સાક્ષિરૂપે પોતાને પ્રભુથી અન્ય નથીજ માનતો, પરંતુ ‘ત્વં એવ અહ’ હે પરમાત્મા જે તમે છો તેજ હું છું. એવા પ્રેમમય અલેદભાવમય વિકલ્પવડે પ્રેમી આત્મા વિકલ્પ પ્રેમિ થાય છે. ॥૩૨૧॥

વ્યક્તાવ્યક્ત પ્રેમ.

વ્યક્તાવ્યક્તં ભવેત્પ્રેમ, વ્યક્તાવ્યક્તાત્મભાવતઃ ।

શુદ્ધપ્રેમાત્મચારિત્રં, સત્યમક્તસ્ય લભ્યતે ॥૩૨૨॥

અર્થ—આત્મ સ્વરૂપની વ્યક્ત અવસ્થામાં પ્રેમભાવ વ્યક્ત પ્રગટે છે અને વ્યક્ત આત્મભાવમાં પ્રેમ પણ વ્યક્તજ રહે છે. એટલે શુદ્ધપ્રેમ સ્વરૂપ આત્મ ચારિત્ર સત્ય ભક્તોને પ્રાપ્ત થાયજ છે ॥૩૨૨॥

વિવેચન—આત્મામાં સામાન્યભાવે સહજ પરિણામિકતારૂપ અવ્યક્તપ્રેમ સત્તાથી રહેલોજ છે જેમ ચૈતન્ય આત્મ સ્વરૂપ છે તેમ પ્રેમ પણ આત્માનુંજ સ્વરૂપ છે. દરેક આત્માને ઇષ્ટ સંયોગ સુખ માટેજ થાય છે, અનિષ્ટ સંયોગ દુઃખમાં હેતુ બને છે, તેથી સુખમાટે જે કારણો તે સમજે છે તે ઉપર પ્રેમભાવ રાખે છે. જો કે આ પ્રેમ અશુદ્ધ છે—માયામય છે. એટલે અનિષ્ટ સંબંધોને છોડવા અને ઇષ્ટ સંબંધોને મેળવવા પ્રયત્ન કરતો ઇષ્ટ સંબંધોની ચાહના કરે છે. તે આત્મા પરમાત્માના સ્વરૂપને મોહના ઉદયથી જાણતો ન હોવાથી તેને પ્રેમ ઇષ્ટ આનંદ હોવા છતાં પરમાત્મા પ્રત્યે અવ્યક્તભાવે પ્રેમનું અસ્તિત્વ છે. પણ વ્યક્તરૂપે નથી તે અજ્ઞાન મોહ મિથ્યાત્વનો નાશ થતાં અપૂર્વકરણ રૂપ યોગથી મોહની ગાંઠ ભેદવાથી આત્મા ઉપરના અજ્ઞાનાદિ અવરણ દૂર થતાં આત્માનું અને પરમાત્માનું જ્ઞાન પ્રગટ થતાં તેની ઉપર આદર અને પ્રેમ વ્યક્ત થાય છે. તે અપૂર્વ વ્યક્ત પ્રેમથી આત્મવીર્ય પણ પ્રગટભાવે ઉદ્ભાસ પામતું છતું પ્રગટરૂપે વ્યક્ત થાય છે અને તેથી શુદ્ધ પ્રેમમય ભાવ ચારિત્ર દ્રવ્ય ચારિત્ર સાથે પ્રગટભાવે સાચા પ્રેમ યોગના પૂર્ણ ભક્તોને પ્રગટ થાય છે. ॥૩૨૨॥

પ્રેમી પ્રેમૈવ જાનાતિ યત્ર તત્ર યદા તદા ।

સાક્ષિ પરસ્પરં ચિત્તં, પ્રેમિણાં જાયતે સ્વતઃ ॥૩૨૩॥

અર્થ—પ્રેમી જ્યાં જ્યારે હોય ત્યાં ત્યારે પ્રેમને જાણી અને જોઈ શકે છે તેમાં તે વાતમાં પ્રમાણભૂત સાક્ષી તરીકે પ્રેમીઓના ચિત્તો સ્વયં સ્વભાવથી થાય છે. ॥૩૨૩॥

શુદ્ધોપયોગપ્રેમૈવ, કર્તવ્યો મક્તયોગિભિઃ ।

આત્મશુદ્ધોપયોગસ્તુ શુદ્ધપ્રેમૈવ બોધત ॥૩૨૪॥

અર્થ:—પ્રેમિભક્ત યોગીઓએ શુદ્ધાત્મયોગમાં પ્રેમ અવશ્ય કરવો જોઈએ કારણ કે તે શુદ્ધ ઉપયોગથી આત્મશુદ્ધ પ્રેમને અવશ્ય સમ્યગ્બોધથી જાણી શકે છે ॥૩૨૪॥

શુદ્ધપ્રેમાગ્નિપક્વાનાં, માલિન્યં નૈવ જાયતે ।

નિપાતો ન ભવેત્તેષાં, યાદક્ તાદક્ પ્રવૃત્તિઃ ॥૩૨૫॥

અર્થ:—જે પ્રેમિ આત્માઓ શુદ્ધ પ્રેમરૂપ અગ્નિની ભઠ્ઠીમાં પાકીને શુદ્ધ પ્રેમ-કંચનમયતાને પામેલા છે, તેઓને મલિનતા કદાપિ આવતીજ નથી. તેમજ તેઓનો સંસારમાં પાત-પતન જેવી તેવી પ્રવૃત્તિથી કદાપિ નથીજ થતો. ॥૩૨૫॥

શુદ્ધપ્રેમ સાચું જીવન છે

શુદ્ધપ્રેમૈવ સંબોધ્યં, સ્વાત્મલાલનજીવનમ્ ।

મક્તસંગેન સંપ્રાપ્યં, પૂર્ણાનન્દસ્વરૂપકમ્ ॥૩૨૬॥

અર્થ:—જે શુદ્ધપ્રેમ છે તે જ આત્મસ્વરૂપને આનંદ કરાવનારું સાચું જીવન છે તેમજ પરમાત્માના સાચા પ્રેમિભક્તોનો સંસર્ગ કરવાથી પૂર્ણાનંદ સ્વરૂપને, તેવો પ્રેમ પ્રાપ્ત થાય છે. તેમ અવશ્ય સમજવું. ॥૩૨૬॥

વિવેચન:—પૂર્ણપ્રેમયોગીજનોજ સાચા આત્મભક્તો સમજવા. તેમનો સંસર્ગ કરવા વડે અને તેમના ચરણની ઉપાસનાથી અધ્યાત્મ સ્વરૂપ સમજાય છે અને અનુભવમાં આવે છે. તેથી આત્મા ઉપર સાચો પ્રેમ જામે છે. મવાબ્ધે: પારમેત્યેવ, મવ્યો મવ્યત્વમાવતઃ અહં મવ્યોઽયવાઽમવ્યો, મવ્યસ્યૈતાદૃશી મતિઃ ॥૧॥ અર્થ:—જો હું સાચો ભવ્ય સ્વભાવવાલો એટલે સુંદર સ્વભાવનો હોઈશ તો કોઈપણ કાળે આ સંસારસમુદ્રનો પાર પામવામાં સમર્થ થઈશ પણ હું ભવ્ય સ્વભાવનો છું કે અભવ્ય સ્વભાવનો છું આવો તર્કરૂપ ઉઠા ભવ્યાત્માને આત્મપ્રેમ યોગેજ ઉઠે છે. પણ અભવ્યને તેવા આત્મપ્રેમનો અભાવ હોવાથી આવી ભાવના ઉઠતીજ નથી. ॥૩૨૬॥

દેહાધ્યાસના વિસ્મરણવિના શુદ્ધપ્રેમ થતો નથી

શુદ્ધપ્રેમ ન સંપ્રાપ્યં, દેહાધ્યાસવિસ્મૃતિં વિના ।

નામરૂપાદિમોહસ્ય, નાશેન લભ્યતે જનૈઃ ॥૩૨૭॥

અર્થ:—દેહાધ્યાસ-દેહની મમતાનું વિસર્જન કર્યાવિના શુદ્ધપ્રેમની પ્રાપ્તિ નથીજ સંભવતી, તેમજ નામરૂપ આદિનો મોહ નાશ થવાથી મનુષ્યોને અંતરાત્મભાવે શુદ્ધપ્રેમ પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૩૨૭॥

પ્રેમી આત્મા સર્વ કાર્યો કર્યા છતાં લેખાતો નથી.

સંત્યક્તસર્વસંકલ્પો, દેહાધ્યાસવિવર્જિતઃ ।

સર્વકર્માણિ કુર્વન્સન્, પ્રેમાત્મા નૈવ લિપ્યતે ॥૩૨૮॥

૧૭૮

પ્રેમગીતા

અર્થ:—દેહાધ્યાસથી રહિત થયેલ પ્રેમાત્માને સંકલ્પ વિકલ્પનો પણ ત્યાગજ થાય છે. આવો પ્રેમયોગી સર્વ કર્મને કરવા છતાં પણ કર્મથી લેપાતો નથી. ॥૩૨૮॥

:વિવેચન:—પ્રેમયોગીઓ દેહાધ્યાસના સર્વથા ત્યાગીજ હોય છે, તેઓને શરીર, ઇન્દ્રિય અને મન ઉપર હું અને માઈ વિગેરે પ્રાચીન સંસ્કારનો ત્યાગ થયેલજ હોય છે, પુણ્ન લોગની લાલચ મનમાં જરા છાયારૂપે પણ નથી રહેતી. તેથી ધન માલ મિલકતનું શું થશે? સ્ત્રી કુટુંબનું શું થશે અથવા શિષ્ય પરિવારનું શું કરવું? તેવા ચિંતામય સંકલ્પ વિકલ્પનો પણ સંપૂર્ણ ત્યાગ થયેલ હોવાથી ભય શોક હાસ્ય રતિ અરતિ તે પ્રેમયોગીઓને નથીજ હોતી. તેના યોગે શરીર સંબંધી, પૂજ્યો કે જે ગુરૂજનો હોય તેમના માટે, તથા બાલ મુખાદિકો આપણા આશ્રમે રહ્યા હોય તેના હિત માટે જે જે કર્તવ્યો કરવા પડે તેવા હોય તે કરતા છતાં પણ શુદ્ધ પ્રેમયોગીદ્રો લેપાતો નથી. કહ્યું છે કે:—

યોગયુક્તો વિશુદ્ધાત્મા, વિજિતાત્મા જિતેન્દ્રિયઃ ॥ સર્વભૂતાત્મભૂતાત્મા કૂર્વન્નપિ ન લિપ્યતે ॥
અર્થ:—જે પ્રેમયોગથી યુક્ત અને વિશુદ્ધ થયેલું છે આત્મસ્વરૂપ જેનું તેવો વિજિતાત્મા વિશેષ પ્રકારે આત્મને સંયમમાં રાખનારો તથા ઇન્દ્રિય અને મનની ચંચલતાને જિતનારો પ્રેમયોગી આત્મા સર્વ જગતના જીવાત્માઓને પ્રેમથી પોતાની સમાન બાળુનારો હોય છે. તેમજ પરમાત્માના સ્વરૂપને ધ્યાનયોગથી આત્મસ્વરૂપે અલેદ કરનારો પ્રેમયોગવાલો યોગી સંસારમાં શરીરવંત હોવાથી દેહનાં તથા સંબંધીના કાર્યોને કરતા છતાં પાપ કર્મથી લેપાતો નથી. ॥૩૨૮॥

શુદ્ધપ્રેમી કેને કહેવો ?

યદા કર્મસ્વનાસક્ત-ઇન્દ્રિયાર્થેષુ સર્વથા ।

અહં મમત્વસંત્યાગી, શુદ્ધપ્રેમી તદોચ્યતે ॥૩૨૯॥

અર્થ:—જ્યારે આત્મા ઇન્દ્રિય વિષયોમાં તથા અર્થ આદિ વિષયમાં થતા કર્મ (ક્રિયામાં) આસક્ત ન હોય ત્યારે ‘અહં મમ’ ‘હું અને માઈ’ એવા વિકલ્પને છોડનારો આત્મા શુદ્ધપ્રેમી કહેવાય છે. ॥૩૨૯॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગી ઇન્દ્રિયલોગ કર્મમાં, અર્થાર્જન કર્મમાં આસક્તિ ધરતોજ નથી તેમજ હું રાજા શેઠ એવા અહંકાર ભાવનાનો ત્યાગ કરે છે, તેમજ આ બધા અર્થ ધન જમીન, બંગલા, બાગ, રાન્ય, સ્ત્રીકુટુંબ ભાવને પણ સમ્યગ્ રીતે ત્યાગીને શુદ્ધાત્મભાવે સહજનંદમાં રમનારો હોય છે તેજ સાચો-શુદ્ધ પ્રેમયોગી કહેવાય છે. ॥૩૨૯॥

કર્તવ્યમાં અધિકારી પ્રેમી છે

કર્તવ્યેષ્વધિકારોઽસ્તિ, પ્રેમાત્મનાં સ્વભાવતઃ ।

અપ્રેમાત્મા ન નિર્લેપો-ભવત્યેવ પ્રમોર્ષતઃ ॥૩૩૦॥

અર્થ:—જે શુદ્ધ પ્રેમવાદો આત્મા છે તેને તે સ્વભાવથીજ તેવા તેવા કાર્યો કરવાનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયેલોજ છે, પણ જે આત્મા પ્રેમવાદો નથી તે નિર્લેપ ન હોવાથી તેવા કાર્યોમાં અધિકારી નથી એમ પરમાત્મા મહાવીરદેવનો ઉપદેશ છે. ॥૩૩૦॥

પ્રેમથી કર્તવ્યમાં સામર્થ્ય ઉત્પન્ન થાય છે.

પ્રેમતઃ સર્વકર્તવ્ય-સામર્થ્યં જાયતે હૃદિ ।

અનન્તવીર્યસદ્રૂપં, પ્રેમકર્મકરં મતમ્ ॥૩૩૧॥

અર્થ:—આત્માઓમાં સાચાપ્રેમના બળથી સર્વ કાર્યો કરવાનું હૃદયમાં સામર્થ્ય પ્રગટ થાય છે. તેથી આત્મા અનંતવીર્ય અને સત્યસ્વરૂપ છે તેમજ પ્રેમકર્મને કરનારો છે. તેવો શાસ્ત્રોનો મત છે. ॥૩૩૧॥

વિવેચન:—આત્મામાં સહજભાવે ચૈતન્ય સ્વભાવરૂપ જ્ઞાનાદિગુણો પ્રેમાદિપરિણામો શાશ્વતા વર્તે છે, તે આત્મામાં તાદાત્મ્યભાવે ગુણુપયાયો પરિણામી રહ્યા છે, કહ્યું છે કે:—
“નાણં ચ દંસણં ચેવ ચરિત્તં ચ તવો તદા વીરિયં ઉવઓગો અણં જીવસ્સ લક્ખણં ॥૧॥

અર્થ:—જ્ઞાન-વસ્તુને વિશેષરૂપે બાણુવાની શક્તિ, દર્શન-વસ્તુનો સામાન્ય બોધ કરવાની શક્તિ, ચારિત્ર-તત્ત્વસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરવા માટે સત્પ્રવૃત્તિ, તપ-કર્મ દહન કરવાની શક્તિ, વીર્ય-આત્માને સ્વરૂપ પ્રાપ્ત થવાનું સહજ સામર્થ્ય અને ઉપયોગ-તત્ત્વ માટે ધ્યાન કરવું તત્ત્વની ગવેસણા માટે મિમાંસા કરવી તે ઉપયોગ, આ સર્વ આત્મામાં ગુણો બહારથી કે કોઈની કૃપાથી મળતા નથી પણ આત્માના સહજ સ્વરૂપ છે. તેમાં દર્શનરૂપ અથવા તત્ત્વ-રૂચિરૂપ જે પ્રેમ છે તે પ્રેમનો જેને પ્રગટભાવ થયો છે તે આત્મા હૃદયમાં પ્રેમમય સામર્થ્યના બલથી સર્વ સંસારનો વિનાશ કરી પરમશુદ્ધ બને છે.

આત્મા સદૃશ પ્રેમમય શ્રદ્ધાથી ભાવચારિત્રમાં રમણ કરતાં પરમાનંદનો ભોક્તા બને છે, જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓને પ્રેમથી મોક્ષમાર્ગમાં પ્રયાણ કરે-કરાવે છે. આવો મત પરમાત્મા વીતરાગ સર્વજ્ઞ ભગવાંતોનો છે, એટલે પ્રેમ કરનારો પ્રેમયોગી આત્મસ્વરૂપને પ્રગટ કરે છે. તેમ સર્વ સંસારીઓને પણ મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરાવીને તેઓને સાચા સ્વરૂપના દર્શન કરાવવામાં અનંત સામર્થ્ય ધરાવે છે. ॥૩૩૧॥

પ્રેમયજ્ઞ સર્વ યજ્ઞમય છે

સર્વયજ્ઞસ્વરૂપોઽસ્તિ, પ્રેમયજ્ઞઃ સતાં મતઃ ।

પ્રેમયજ્ઞે નિમગ્નાના-મન્યયજ્ઞો ન વિદ્યતે ॥૩૩૨॥

અર્થ:—સર્વયજ્ઞસ્વરૂપ પ્રેમયજ્ઞ છે એમ સંતપુરુષોનો મત છે તેથી જણાવે છે કે જે યોગી પ્રેમયજ્ઞ ક્રિયામાં મગ્ન થાય છે તેઓ સર્વ વાંચ્છિત પ્રાપ્ત કરે છે તેથી તેઓને અન્ય યજ્ઞો કરવાના નથી જ હોતા. ॥૩૩૨॥

વિવેચન:—આત્મા સ્વકલ્યાણ માટે અનેક યજ્ઞો કરે છે. તેમાં અજ્ઞાનીઓ પશુ પક્ષી મનુષ્યાદિના પણ યજ્ઞો કરે છે. “સ્વર્ગકામો યજેત્” સ્વર્ગની ઇચ્છાવાળાએ યજ્ઞો કરવો જોઈએ એમ જૈમિનિ ઋષિ કહે છે, એટલે સ્વર્ગના ભોગની લાલચથી યજ્ઞ કરાય છે પણ વસ્તુ સ્વરૂપ વિચારતાં પુણ્યથીજ સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય તેવો સંભવ છે. યજ્ઞો હિંસામય હોવાથી માત્ર પાપનાજ કારણ થાય છે, જૈમિનિ ઋષિ કહે છે કે, “યજ્ઞાર્થે પશવઃ સૃષ્ટાઃ સ્વયમેવ સ્વયંભૂવા । યજ્ઞોઽસ્ય ભૂત્યે, સર્વસ્ય તસ્માદ્ યજ્ઞે વધોઽવધઃ ॥” અર્થ:—સ્વયંભૂ ભગવતે પોતાની મેળેજ યજ્ઞ માટે પશુઓની સૃષ્ટિ રચી છે, માટે આપણા સર્વના કલ્યાણ માટે યજ્ઞ કરવો. જો કે તેમાં પશુ આદિ જીવોનો વધ તો થાય છે પણ પશુઓ પોતાનો વધ થતાં સ્વર્ગમાં પહોંચી જાય છે. તેથી તે વધ અહિંસા કહેવાય છે. આવું તે કહે છે તેનો યોગ્ય વિચાર નહિ કરનારા મૂર્ખજનો સ્વર્ગની ઇચ્છા પોતાની આબાદિની ઇચ્છા મનમાં રાખીને ગોમેધ, અશ્વમેધ, નરમેધ વિગેરે યજ્ઞો કરે છે. પણ તેવી ક્રિયાથી એકાંત હિંસા થવાથી ભયંકર પાપને પ્રાપ્ત કરી તેઓને નરક કે તિર્યંગ્યોનિમાં અવતરવું પડે છે, તો યજ્ઞથી લાભ ઇચ્છનારે કેવો યજ્ઞ કરવો તે જણાવે છે, “યઃ કર્મ હૃતવાન્ દીપ્તે બ્રહ્માગ્નૌ ધ્યાનધાર્યયા । સ નિશ્ચિતેન યોગેન નિયાગપ્રતિપત્તિમાન્ ॥” જે બ્રહ્મયોગી જ્વાળવદ્યમાન બ્રહ્માગ્નિ એટલે આત્મસ્વરૂપ અગ્નિમાં અજ્ઞાન મોહ, મિથ્યાત્વ, કામ, ક્રોધ, માન, ઇર્ષા, ઝેર, વેર રૂપ અશુભ કર્મના હેતુઓ રૂપ સમિધો-લાકડાઓનો પ્રેક્ષેપ વેદની ઋચાવડે મંત્ર ભણીને કરે તે નિશ્ચયથી ભાવ યજ્ઞને પામે છે. એટલે પ્રેમયુક્ત શુરુભક્તિ અને વીતરાગની ઉપાસના કરતાં આત્મા પોતેજ વીતરાગ સર્વજ્ઞ બને છે. જૈમિનિ ઋષિએ યજ્ઞના જે ફલ કહેલાં છે તે શુદ્ધ પ્રેમરૂપ યજ્ઞ કરવાથી થાય. એટલે સર્વ જીવાત્માઓને તમારા બંધુ માની તેમના લલા માટે પ્રયત્ન કરવા રૂપે જે પ્રેમયજ્ઞમાં તમારા અંતરના મલિન કામ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ઇર્ષા વિગેરે કુકર્મને બાળવા હોમ કરવો તેથી કંચનસ્વરૂપ આત્મપ્રેમ આ પ્રેમયજ્ઞવડે પૂર્ણ પ્રગટ થશે. માત્ર પ્રેમયોગમાં સર્વ પુણ્યલભાવની વાસનાને હોમી દહને તે પ્રેમયોગમાં મગ્ન થાવું તેજ યોગ્ય હિતકર છે. અન્ય બીજા યજ્ઞોનું કાંઈ પ્રયોજન નથી.

જ્ઞાનરૂપ અગ્નિમાં નામ રૂપ વિગેરેનો નાશ કરવો

શુદ્ધપ્રેમમહાયજ્ઞે, જ્ઞાનાગ્નિદીપિતે શુભે ।

નામરૂપાદિમોહસ્ય, હોમઃ કાર્યો મનીષિમિઃ ॥૩૩૩॥

અર્થ:—શુભ જ્ઞાનરૂપ અગ્નિ જેમાં પ્રદીપ્ત છે તેવા પ્રેમસ્વરૂપ મહાન્ યજ્ઞમાં જે મહાબુદ્ધિવંત યોગીદ્રો પોતાના નામરૂપ આદિના મોહનો હોમ કરે છે તે પ્રેમયોગીઓ પરમાત્મભાવને પામે છે ॥૩૩૩॥

સ્વાર્થ વિગેરેનો હોમ કરવાથી શુદ્ધપ્રેમી થવાય

સ્વાર્થકીર્ત્યાદિ હોમેન, શુદ્ધપ્રેમી ભવેજનઃ ।

સર્વકર્માણિ કર્તુ સ-ઈશ્વરો ભવતિ સ્વયમ્ ॥૩૩૪॥

અર્થ:—સાચા પ્રેમીજનો પોતાના સ્વાર્થમય કીર્તિઆદિ ભાવોનો હોમ કરવાથી સાચા પ્રેમીજનો બની શકે છે, તેવા પ્રેમીઓ સર્વકર્મો કરવામાં સમર્થ થઈને સ્વભાવેજ ઈશ્વરો પોતેજ બને છે. ॥૩૩૪॥

પ્રેમમય યજ્ઞમાં આત્માના શુભ ગુણો થાય છે.

શુદ્ધપ્રેમમયે યજ્ઞે, ભસ્મીભૂતમનીષિણામ્ ।

દિવ્યતેજોમયાશ્ચિત્રા-આત્મનઃ સ્યુર્ગુણૈઃ શુભાઃ ॥૩૩૫॥

અર્થ:—શુદ્ધ પ્રેમમય યજ્ઞમાં સાચા અને જ્ઞાની વિચક્ષણ મનુષ્યોના પૂર્વદોષો ભસ્મિભૂત થયેલા હોવાથી આત્માના શુભ ગુણો દિવ્યતેજથી યુક્ત થયા છતાં આત્માને આશ્ચર્યકારી શોભામય બનાવે છે. ॥૩૩૫॥

વિવેચન:—જે તત્વાતત્વની વિચારણા રૂપ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિવાલા ડાહ્યા મનુષ્યો છે તે સ્વપર આત્મસ્વરૂપ અને પુણ્યલ સ્વરૂપનો પૂર્ણ વિવેક સમ્યક્ જ્ઞાનથી કરીને પરમાત્મ સ્વરૂપ પરમબ્રહ્મની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાવાળા થયા છતાં શુદ્ધપ્રેમરૂપ યજ્ઞ કરવાને શક્તિશાલી થાય છે એટલે પ્રેમયજ્ઞમાં પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપાવબોધમય જ્ઞાનરૂપ પવિત્ર ધીના સંયોગથી શુકલધ્યાન વા ધર્મધ્યાનરૂપ તપમય પવિત્ર અગ્નિને પ્રગટકરીને તેમાં મોહ, કામ, ક્રોધ, માયા, લોભ, ઈર્ષ્યા, રાગ-દ્વેષ વિગેરે છે આઠ કર્મરૂપ અશુભ પુણ્યલક્ષણોને હોમીને ભસ્મરૂપે બનાવે છે, “આત્મીયધ્યાનધારામિઘૌતકર્મરજઃકળઃ । આત્મનઃ સ્વચ્છતાં લબ્ધ્વા મૂંક્તેઽનન્તં સુખં સદા ॥૧॥ અર્થ:—જીવાત્માઓ આત્મસ્વરૂપની પરમાત્મસ્વરૂપની ધ્યાનમય ધારાવડે આત્માને લાગેલા કર્મલક્ષણોની રજ જે અનાદિકાળની પરંપરાએ આવેલી છે તેને ધર્મધ્યાન અને શુકલધ્યાનરૂપ ધારા-શ્રેણિવડે ધોઈને દુર કરે છે અને તે વડે આત્માને સ્વચ્છ બનાવીને દિવ્ય સ્વરૂપવંત પરમાત્મભાવના જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રમય સહજાનંદના અનંત સુખોને સર્વદા ભોગવે છે ॥૩૩૬॥

શુદ્ધપ્રેમમાં સ્નાન કરેલો ખરો સ્નાતક છે

શુદ્ધપ્રેમણિ સંસ્નાતઃ, સ્નાતકો યોગિર્મિર્મતઃ ।

સ્વતંત્રઃ સર્વથા કત્તુ-મર્કતું વિશ્વરૂપવાન્ ॥૩૩૬॥

અર્થ:—જે શુદ્ધપ્રેમમાં સંપૂર્ણ પાર પામેલા હોય તેઓને પ્રેમયોગીદ્રો સ્નાતકો કહે છે. તે સ્નાતકો વિશ્વસ્વરૂપ પ્રેમવાલા હોવાથી કરાવા યોગ્ય અને ન કરવા યોગ્ય કાર્યોના નિશ્ચયમાં સ્વતંત્ર હોય છે.

નિર્દેષ સ્નાતક પ્રેમી કર્મના બંધ કરતો નથી

સદાચારવિચારેષુ, પ્રવૃત્તોઽપિ સ્વભાવતઃ ।

નિર્લેપઃ સ્નાતકઃ પ્રેમી, તેન કર્મ ન બંધ્યતે ॥૩૩૭॥

અર્થઃ—સ્નાતકપ્રેમયોગી સદાચાર વિચારોમાં પ્રવૃત્તિ કરતો હોવાથી તેમજ સ્વભાવથી નિર્લેપ હોવાથી શુભાશુભ કર્મના બંધથી બંધાતો નથી ॥૩૩૭॥

સત્યપ્રેમી પ્રેમથી શું નથી પામતો ?

કરોતિ કિં ન સત્પ્રેમી, વ્યક્તપ્રેમપ્રભાવતઃ ।

જનનીભૂમિસત્પ્રીત્યા, નિર્વીયો વીર્યવાન્ ભવેત્ ॥૩૩૮॥

અર્થઃ—સત્યપ્રેમિજનો વ્યક્તપ્રેમના પ્રભાવથી શું કરવાની શક્તિ નથી ધરાવતો ? સર્વ કામ કરવાની શક્તિ તેઓમાં હોય છે સત્યપ્રેમી આત્મા માતા તથા જન્મભૂમિના સાચા પ્રેમથીજ નિર્વીર્ય પણ મહા બળવાન થાય છે ॥૩૩૮॥

ગુરુપ્રેમી વિદ્યોથી ડરતો નથી

ગુરુપ્રેમી સ બોદ્ધવ્યઃ, કોટિવિઘ્નૈર્ન મિથ્યતે ।

અન્તઃશ્ચક્ષુર્ભવેત્તસ્ય, ગુરુશ્રદ્ધા ન જીવિતુઃ ॥૩૩૯॥

અર્થઃ—તેનેજ સાચો ગુરુનો પ્રેમી આત્મા જાણવો કે જે કરોડો વિદ્યો આવે તો પણ તેનું મન જરાપણ ભેદાય નહિ. આવા ગુરુપ્રેમીને અંતઃશ્ચક્ષુ પ્રગટેલા હોવાથી જીવન કાલ સુધી તેની ગુરુશ્રદ્ધા નથીજ ભેદાતી. ॥૩૩૯॥

વિવેચનઃ—ગુરુઓના જે સાચા પ્રેમી શિષ્યો હોય છે તેઓ તો ગુરુ ઉપર સર્વસ્વ સમર્પણ કરીને તેમનીજ ઉપર એકત્વભાવે અલેદ પ્રેમ ધરતા હોય છે. તેઓ કદાપિ પણ પલટાતા નથી. લોકપ્રચારથી ગુરુ ઉપર દોષો સ્થાપન કરાય કે બીજી રીતે ગુરુની વગેવણી કરાય તો તે સાચા ગુરુને શિષ્યોએ ઓળખ્યા હોય, તેમના સ્વભાવ ચારિત્રશક્તિ ને યથાસ્વરૂપે જાણતા હોય, ગુરુના જ્ઞાન, બલ અને ચારિત્ર પ્રભાવને જાણીને આત્મ સમર્પણ કર્યું હોય તેવા પાકા સુશિષ્યો ગુરુના પૂર્ણ પ્રેમી થયેલાજ હોય છે. તેઓને લોકો તરફથી અનેક અડચણો વિઘ્નો ભક્તિ પ્રેમમાં નાખવામાં આવે, મનોભેદ કરવા તરકટો રચાય તો પણ સાચા સુવર્ણને તપાવતાં જેમ કાળાશ મલીનતા રૂપે નથી આવતી તેમ શુદ્ધ પ્રેમી શિષ્યોને પ્રેમમાં કોઈ કરોડો વિઘ્નો નાખે તો પણ ભેદ પડતોજ નથી, કારણ કે તેવા શિષ્યોને વિવેક રૂપ અંતઃકરણ નિરાવરણ રૂપે શુદ્ધ હોય છે. તેથી ગુરુના યથાર્થ સ્વરૂપને અવશ્ય જાણેજ છે. તેથી યવત્ જીવન સુધી ગુરુઉપરની પ્રેમ શ્રદ્ધા પ્રીતિનો ભેદ નથીજ પડતો. ॥ ૩૩૯ ॥

ગુરુપ્રેમી કેવળી બને છે.

एक एव गुरोः प्रेमी, सर्वज्ञो जायते भुवि ।

स्ववर्त्मानुगतः सर्वो, जायते व्यक्तशक्तिमान् ॥૩૪૦॥

અર્થ:—આ પૃથ્વીમાં એક માત્ર ગુરુ ઉપરજ સત્યપ્રેમ ધરનારો કેવલજ્ઞાનને પામે છે. જે આત્માઓ સ્વયોગ્ય સન્માર્ગમાં અનુસરનારા હોય તે પ્રેમવડે વ્યક્તશક્તિમાન—સર્વજ્ઞ થાય છે ॥૩૪૦॥

પ્રેમના વિકાસની સાત ભૂમિકા

सप्तैव भूमिका बोध्याः प्रेम्णोज्जुक्रमभावत ।

गुर्वाज्ञातो जनैर्धार्मिकः, स्वाधिकारविशेषतः ॥૩૪૧॥

અર્થ:—પ્રેમના વિકાસમાં અનુક્રમે સાત ભૂમિકા કહેલી છે તે અવશ્ય જાણવી જોઈએ. તેમજ ગુરુઓની આજ્ઞાથી સર્વ લોકોએ તે ધારવી અને વિશેષથી પોતાના અધિકાર પ્રમાણે આદરવી જોઈએ. ॥ ૩૪૧ ॥

વિવેચન:—મોક્ષસ્વરૂપની પ્રાપ્તિમાં જેમ ચૌદ ગુણુસ્થાનકની ભૂમિકા વર્તે છે, તેવી રીતે પ્રેમયોગના અભ્યાસમાં પારંગત થવામાં સાત વિભાગી ભૂમિકા જણાવી છે. તેની પ્રાપ્તિ અભ્યાસના યથાયોગ્ય ક્રમથી થાય છે, તેમજ પ્રેમયોગના અર્થિઓએ ગુરુની સેવા-ભક્તિ કરતાં ઉપદેશમય આજ્ઞા વડે પ્રેમની સપ્ત ભૂમિકાનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું અને પોતાની યોગ્યતાના અધિકાર પ્રમાણે પ્રેમભૂમિમાં આગળ વધવા માટે હૃદયમાં ધારણ કરવી. કે જેથી સ્નાતકયોગી થવા માટેની આપણામાં યોગ્યતા આવે. ॥ ૩૪૧ ॥

પ્રથમ ભૂમિકા

आद्यायां भेदरूपेण, स्वार्थदोषेण मिश्रितम् ।

કાર્મ્યં ચ ભવતિ પ્રેમ, સદોષદ્વેષસંગકૃત્ ॥૩૪૨॥

અર્થ:—પ્રથમ ભૂમિકામાં જે પ્રેમ થાય છે તે ભેદરૂપવડે વ્યક્ત હોવાથી સ્વાર્થદોષથી મિશ્રિત છે, તેમજ કાર્મ્યભાવ યુક્ત પ્રેમ હોય છે. તે પ્રેમ આહનાવાળો હોવાથી દોષના સંગવાળોજ આત્માને કરે છે. ॥ ૩૪૨ ॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગના અભ્યાસકોને માટે જે સાત વિભાગ રૂપ ભૂમિકાનો ઉપદેશ કરાયો છે. તેમાં પ્રથમ ભૂમિકામાં પ્રેમ કેવો હોય તે જણાવતાં કહે છે કે—પ્રથમભૂમિકાનો પ્રેમ સ્વાર્થદોષથી મિશ્રિત હોય છે, એટલે લોક વ્યવહારમાં આપણા વ્યાપારીઓ વ્યાપારીની સાથે સંબંધ કરે છે, સ્ત્રી અને પુરુષો પરસ્પર સંબંધ કરે છે, શેઠ નોકરની સાથે સંબંધ કરે છે, કામિજનો કામીની સાથે સંબંધ કરે છે, રાજા રાજાઓની સાથે અને એક દેશની પ્રજા અન્ય દેશની પ્રજા સાથે પરસ્પર પ્રેમમૈત્રી બાંધે છે, પ્રેમના કરારો લખે

છે, તેમાં સહિષ્ણો પણ થાય છે, તે બધા પ્રેમો માત્ર સ્વાર્થની સિદ્ધિઓ માટેજ કરાયેલા હોય છે. તેથી જો સ્વાર્થ ન સરે તો એ પ્રેમના કરારોને કાગળના ટુકડાની માફક ફેંકી દેતાં અચકાતા નથી. તે કારણે પ્રથમ ભૂમિકાનો પ્રેમાભ્યાસ સ્વાર્થ માત્રતાવાળો હોય છે તેથી દોષયુક્ત સમજવો. તેવા પ્રેમમાં પરસ્પર ઉપકારની લાવના પ્રાયઃ નથીજ હોતી, આવો ભોગ લાલચથી યુક્ત પ્રેમ સ્ત્રીપુરુષોને કામ્યભાવે થાય છે. આ પ્રથમ ભૂમિકાનો પ્રેમ સ્વાર્થ પૂરતો હોવાથી કાયમ ટકતો નથી. હૃદયની શુદ્ધતા લાવતો નથી. તેથી દોષિત જ સમજવો. ॥ ૩૪૨ ॥

નામરૂપાદિષુ વ્યક્ત-કામ્યબુદ્ધિર્ભવેત્ સ્વલુ ।

જૈનધર્મોપરિ પ્રેમ, યમાદૌ પ્રેમતા ભવેત્ ॥૩૪૩॥

અર્થ:—નામ રૂપાદિમાં જે પ્રેમ વ્યક્ત થાય છે તે કામ્યબુદ્ધિવાળોજ નિશ્ચયે હોય છે, તેમજ જૈનધર્મની ઉપર પણ પ્રથમભૂમિકાનો પ્રેમ યમ નિયમાદિની પ્રેમતાથીજ-રાગથીજ થાય છે. ॥ ૩૪૩ ॥

વિવેચન:—જગતમાં સર્વ પ્રાણીઓ પ્રાયઃ ઘણું કરીને કામ્યતા એટલે ભોગના સાધનની પ્રાપ્તિ માટે જે જે વિષયો પોતાને અનુકુળ જણાય, જ્યાં પોતાના નામની પ્રતિષ્ઠા થાય, પોતાના રૂપગુણ, દાનગુણ, બલગુણ, દક્ષતા, સામર્થ્ય પંકાતા હોય, પોતાના કહેવા પ્રમાણે ધાર્યાં કાર્યો થતાં હોય તેવા આત્માઓ ઉપર પ્રથમ કોટિનો કામ્યબુદ્ધિવાળો પ્રેમ વ્યક્ત કરે છે. પોતાના પક્ષવાળા ઉપર પ્રેમ વ્યક્ત કરાય છે તે બધો કામ્ય સ્વાર્થ બુદ્ધિવાળોજ પ્રેમ સમજવો, તેમજ પ્રથમ ભૂમિકામાં આવેલો પ્રેમીજન જૈનધર્મના શાસ્ત્રોને દેખીને જિનેશ્વર દેવની વિશિષ્ટતા સમજે, તેમજ સાધુ વિગેરેની ક્રિયા અનુષ્ઠાનમાં પ્રવૃત્તિ જઈ તેઓ ઉપર પ્રેમ કરે, તેમના મહાવ્રત તથા શ્રાવકના અનુવ્રત, નિયમ દેવપૂજા, ગુરુભક્તિ, સાધાર્મિક ભક્તિ, દાન સન્માન આદિ નિયમોની ઉપર પ્રેમ પ્રગટ કરે તેમાં કામ્યભાવ-ધર્મના ફળ રૂપે સંસાર સુખની વાસના હોય છે. જોકે અહિં દેવગુરુ ધર્મની આરાધના પુદ્ગલ ભોગની હોવા છતાં પ્રથમ પગથિયારૂપે કામ્યભાવવાળી પ્રેમદષ્ટિ યોગ્ય જ ગણાય છે. જેમ માળાપો બાળકોને પ્રથમ નિશાળે લઈ જવા માટે મિકાઈ, ફટાકડા વિગેરેની લાલચ આપે છે તે યોગ્ય છે. તેમ અજ્ઞાનીઓને માર્ગમાં લાવવા માટે કામ્યપ્રેમ યોગ્ય કાર્યકર થાય છે. ॥ ૩૪૩ ॥

પ્રથમભૂમિકાનો પ્રેમ ફળાશા પૂર્વકનો હોય છે.

ફલાશાપૂર્વકં યત્ર, પ્રેમિણાં પ્રેમ જાયતે ।

દ્વિષ્ટેષુ વૈરબુદ્ધિશ્ચ, રાગસ્ય ક્રયવિક્રયમ્ ॥૩૪૪॥

અર્થ:—જ્યાં ફળની આશા રાખવા પૂર્વક પ્રેમીજનો પરસ્પર પ્રેમવાલા થાય છે,

પ્રેમનું ક્ષણ

૧૮૫

તેમજ દ્વેષી ઉપર વૈરભાવની બુદ્ધિ રૂપ દ્વેષનો ક્ય વિકય રૂપ વ્યાપાર પણ પ્રથમ ભૂમિકામાંજ સંભવે છે. ॥૩૪૪॥

વિવેચન:—આ પ્રથમ પ્રેમની ભૂમિકામાં જીવાત્માઓ મિથ્યાત્વ, અજ્ઞાન, રાગ, અને અવિરતિ ભાવથી યુક્ત હોવાથી તેઓનો પ્રેમ અને દ્વેષ, રાગ અને શત્રુતા આદિના ફલની અપેક્ષાવાળાજ હોય છે, એટલે જ્યાં જ્યાં પરસ્પર સમાન સ્વાર્થપણાની સિદ્ધિઓ જણાય ત્યાં પરસ્પર પ્રેમનો સંબંધ બંધાય છે. સ્ત્રીઓ અને પુરૂષોને વિષયાભિલાષથી પ્રેમસંબંધ થાય છે. મિત્રોમિત્રોમાં એક બીજાને પરસ્પર પોતપોતાના સ્વાર્થની અભિલાષથી પ્રેમ બંધાય છે. પિતા માતાનો પુત્રપુત્રીઓ ઉપર પ્રેમ ભાવિકાળમાં અમારી સેવા ભક્તિ કરશે એવા ફળની આશાથી પ્રેમ બંધાય છે, રાજા પ્રજાને પરસ્પર પ્રેમ કર અને રક્ષણની અપેક્ષાથી બંધાય છે. વ્યાપારી વ્યાપારીનો પ્રેમ દ્રવ્યાર્થ લાભની અપેક્ષાથી બંધાય છે, પણ તેમાં જો ઇષ્ટ ફળની આશા નાશ પામે તો તે પ્રેમને ઠેકાણે દ્વેષબુદ્ધિથી તે તે વ્યક્તિઓને શત્રુરૂપે જાણે છે. તેમજ જે પોતાના ઇષ્ટકામોમાં વિઘ્ન નાખે છે તેઓને શત્રુ માની તેઓ ઉપર વૈર-બુદ્ધિ કરે છે આમ પ્રેમનો ક્ય વિકય: લેવડદેવડ પ્રેમરાગથી થાય છે અને દ્વેષનો ક્ય વિકય-દ્વેષ શત્રુતાથી થાય છે. એટલે પ્રેમનું ક્ષણ એકબીજાને પરસ્પર સહાયતા કરવામાં થાય છે અને વૈરનું ક્ષણ એક બીજાના ઘાત હિંસામાં પરિણામ પામે છે. ॥ ૩૪૪ ॥

કામસ્ય મુખ્યતા યત્ર, યુદ્ધં ચ દુષ્ટવૈરિણુ ।

દેહેન્દ્રિયાદિભોગાનાં, સૌખ્યં પ્રકૃતિધર્મતઃ ॥૩૪૫॥

અર્થ:—જ્યાં જ્યાં પ્રેમ જણાય ત્યાં ત્યાં કામની મુખ્યતા વ્યવહારમાં સમજવી તેમજ દ્વેષની મુખ્યતાએ દુષ્ટ વૈરીઓની સાથે યુદ્ધ કરવાનું સમજવું. તેમાપણ અંતરમાં દેહ ઇન્દ્રિયના ભોગની પ્રીતિ અંતરથી રહેલી છે તેમ સમજી ભોગના સુખ માટે પ્રેમ અને યુદ્ધ કરાય છે. તે બાલ પદ્ધતિનો સહજ ધર્મ છે. ॥૩૪૫॥

વિવેચન:—આ ચાલુ પ્રેમની પ્રથમ ભૂમિકામાં રહેલા જીવાત્માઓને જે પ્રેમનો ઉદ્ભવ દેખાય છે તે મુખ્યતાએ કામ્ય-કામભોગની અભિલાષથી યુક્ત હોવાથી અશુદ્ધ સ્વાર્થ-મય અને પ્રાયઃ ક્ષણિક હોય છે એટલે જે ઇન્દ્રિય, દેહ, મન અને કામભોગની અભિલાષા સિદ્ધ થવામાં અનુકુળ, સાધન પૂર્ણ કરવામાં મદદગાર થાય તેના પ્રત્યે પ્રેમરૂપ રાગ ઉપજે છે, અને તેમાં જે વિરોધ કરીને અંતરાય કરે તે દુષ્ટ વૈરી જાણાય છે. તેથી તેઓની સાથે ઘાતક ભાવે ઝેર વૈર વર્ષાવતાં યુદ્ધો ખેલાય છે. ॥૩૪૫॥

હિંસાલીકાદિદોષાનાં, પ્રવૃત્તિર્મુખ્યભાવતઃ ।

યમાદીનામભાવેન, દેવગુર્વાદિપૂજનમ્ ॥૩૪૬॥

અર્થ:—જે હિંસા અસત્ય આદિ દોષોની પ્રવૃત્તિ મુખ્યપણે જણાય છે તે પ્રવૃત્તિ

૧૮૬

પ્રેમગીતા

અધર્મથી ઉપજેલા પ્રેમથી સમજવી અને જ્યાં યમ નિયમ શૌચ આદિના નામથી યુક્ત ભાવવડે દેવશુર આદિના પૂજનરૂપે પ્રવૃત્તિ થાય છે તેમાં કામ્યભાવ હોવાથી પ્રથમપ્રેમની ભૂમિકા સમજવી ॥૩૪૬॥

વિવેચન:—જીવાત્માઓ વિષયભોગની અપેક્ષા રાખીને તેની પ્રાપ્તિ માટે જે મોજ કરવાની ઇચ્છાથી હિંસા કરે, અસત્ય બોલે, ચોરી કરે, વ્યભિચાર મૈથુન કરે વિગેરે પશુ-વૃત્તિરૂપ અઢાર પાપસ્થાનકરૂપ દોષની પ્રવૃત્તિ કરે, યુદ્ધ વગેરે ખેલે તે બધામાં મુખ્ય ભાવથી પ્રથમ ભૂમિકારૂપ અશુદ્ધ પ્રેમભાવના હૈયાની વર્તે છે. આ પ્રવૃત્તિ તામસ પ્રકૃતિવંતને મુખ્યતાએ વર્તે છે. તેમજ રાજસ પ્રકૃતિવાલા યમ નિયમ શૌચ આદિ કરે છે, જીવહયા કરે, સત્ય બોલે, ચોરીનો ત્યાગ કરે, પરદારા વેશ્યા કુમારિ અપરિચીત વા ગુલામ સ્ત્રીના ભોગનો ત્યાગ કરી સ્વદારામાં સંતોષભાવ ધરે, ભયંકર કર્માદાનરૂપ મહારંભનો ત્યાગ કરે, ઠાડ માંસ માંખણ મધનો ત્યાગ કરે, તપ ઉપવાસ આદિ કરે, શૌચ-પવિત્રતા રાખે, દેવ ગુરૂની ભક્તિ પૂજા કરે, સંઘ સાધર્મિકની ભક્તિ વાત્સલ્ય કરે, વ્યાપાર રોજગાર ન્યાયથી કરે, અનીતિનું દ્રવ્ય ન લે, અનિતિનો ઉપદેશ ન આપે. આ બધામાં જે આ લોક પર-લોકના સુખના અભિલાષથી કરે તો ત્યાં પ્રથમ ભૂમિકારૂપ સુખપ્રેમની સ્થિતિ સમજવી. ॥૩૪૬॥

સ્વાર્થાર્થં સર્વ કર્માણિ, કર્તવ્યયાનિ સુસ્વામયે ।

અજ્ઞાનમોહદોષાયૈ-જીવનં યત્ર દેહિનામ્ ॥૩૪૭॥

અર્થ:—જ્યાં જીવાત્માઓ માત્ર સુખ અને સ્વાર્થ માટેજ સર્વ કર્મબંધના કાર્યો કરે છે ત્યાં અજ્ઞાન મોહ આદિ દોષોથી યુક્ત પ્રેમજીવન ચલાવતું હોવાથી પ્રાણીઓની તે પ્રેમની પ્રથમ ભૂમિકા સમજવી. ॥૩૪૭॥

પ્રેમની બીજી ભૂમિકા

દ્વિતીયાયાં ફલાશયા-મુખ્યતા કામમોગતા ।

સાધૂનાં સંગતેરિચ્છા, યોગઃ કિંચિત્પ્રજાયતે ॥૩૪૮॥

અર્થ:—બીજી ભૂમિકાની પ્રેમની પ્રવૃત્તિમાં ફલની આશા મુખ્ય રીતે તો કામ-ભોગથી યુક્ત હોય છે. સાથે સાથે સાધુ પુરુષોના દર્શન અને તેમની સાથે સંગતિ કરવાની ઇચ્છા કાંઈક ઉપજે છે ॥૩૪૮॥

વિવેચન:—બીજી પ્રેમયોગ ભૂમિકામાં આવેલો ભવ્ય જીવાત્મા પ્રેમીજનો સાથે જે પ્રેમ સંબંધ કરવા પ્રેરાય છે, ત્યાં મુખ્યતાએ કામભોગરૂપ પાંચ ઈંદ્રિયોના વિષયના ફલની ઇચ્છાથી પ્રેમ સંબંધ કરવા પ્રેરિત થાય છે, તે અંશ અશુદ્ધ હોવા છતાં પ્રથમથી આ ભૂમિકા એટલા માટે સારી ગણાય છે કે ત્યાં સદ્ગુણ સંપન્ન સદાચારી પૂજ્ય સાધુજનોની સંગત

કરવાની પ્રેમભાવનારૂપ ઇચ્છા થાય છે. તેમજ તેઓના વંદન, પૂજા, ઉપદેશ શ્રવણરૂપ ગુણાનુરાગમય પ્રેમ જીવમાં જાગે છે. આ ભૂમિકામાં પ્રેમયોગ બીજરૂપે પ્રગટ થાય છે, તે જો કે અશુદ્ધતાવાળો છે, તોપણ મોક્ષમાર્ગમાં લાવનાર હોવાથી ધર્મપ્રેમનો અંશ ગણાય છે. ॥૩૪૮॥

દેહપ્રાણાદિતો મિત્ર-આત્માઽસ્તિ દેહસંસ્થિતઃ ।

ઇત્યેવં જ્ઞાયતે કિંચિત્, તત્ત્વાનાં ગુરુસંનિધૌ ॥૩૪૯॥

અર્થ:—દેહ પ્રાણ આદિથી ભિન્ન છતાં આત્મા દેહમાં રહેલો છે, એવું સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રેમવંત આત્માઓને પૂજ્યગુરુની પાસે પ્રેમથી રહેનારા ભવ્યાત્માઓને કાંઈક અંશે થાય છે. ॥૩૪૯॥

વિવેચન:—બીજ ભૂમિકામાંના પ્રેમવાલા આત્માને જ્ઞાનાવરણ કર્મ, દર્શનાવરણકર્મ મોહનીય કર્મ, અંતરાય કર્મ, રૂપ કર્મનો કાંઈક અંશે ક્ષયોપશમ થવાથી વિશેષ પ્રકારનો વિવેક ગુરુની ઉપાસના કરતાં પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી દેહ, શરીર, ઇન્દ્રિય, પ્રાણ અને મન વિગેરેને અને આત્માના સ્વરૂપને ઉપદેશથી જાણે છે. આત્મા અને દેહાદિ લક્ષણ સ્વભાવ જુદા છે. આત્મા ચૈતન્ય સ્વરૂપ છે અને દેહ પ્રાણ મન ઇન્દ્રિયો પુદ્ગલરૂપ હોવાથી જુદાં છે. **લક્ષણસ્ય મિન્નત્વાદ્ ભેદઃ** જ્યાં લક્ષણનું ભિન્નત્વ આવતું હોય તેમાં ભેદ હોયજ છે માટે, દેહ ઇન્દ્રિય મન પ્રાણોથી આત્મા ભિન્ન છે—જુદોજ છે, પરંતુ દેહ અને આત્માનો વિવેક કરોડો ભવે થઈ શકવો અત્યંત દુર્લભ હોય છે, આમ છતાં પણ પૂજ્ય ગુરુની ઉપાસના કરનારો પ્રેમી આત્મા બીજ ભૂમિકામાં આવેલો હોય તો કાંઈક દેહ અને આત્મા આદિનો ભેદ સમજે છે તેમજ અન્ય અધ્યાત્મભાવના તત્ત્વનો પણ યથા-યોગ્ય ક્ષયોપશમભાવે જ્ઞાનાનુભવ મેળવે છે. ૩૪૯॥

સ્વાર્થર્થ સર્વકાર્યાણાં, પ્રવૃત્તિર્ભેદબુદ્ધિતઃ ।

પતિપત્ન્યાદિસમ્બન્ધાઃ, કામરાગાદિપૂર્વકાઃ ॥૩૫૦॥

અર્થ:—પોતાના લાભ માટે સર્વ કાર્યો કરવા છતાં પ્રેમની પ્રવૃત્તિ ભેદબુદ્ધિવાળી વર્તે છે. તેમજ પતિ પત્નીના સંબંધો શુદ્ધ પ્રેમયુક્ત નથી હોતા પણ કામ રાગ આદિ થી યુક્ત હોય છે. ॥ ૩૫૦ ॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગની બીજ ભૂમિકામાં પણ જીવો પ્રથમની પેઠે સ્વાર્થ માટે સર્વ કાર્યો કરે છે તો પણ તે પ્રવૃત્તિમાં પોતાના અંગત સ્વાર્થોનું ધ્યાન રાખીને પોતાને ગેરલાભ ન થાય તેવી ભેદબુદ્ધિપૂર્વક લોકોના કાર્યોમાં પરમાર્થભાવનો દેખાવ કરવા પૂર્વક કાર્યો કરવામાં પ્રવૃત્ત રહે છે. ॥ ૩૫૦ ॥

આત્મજ્ઞાનાઘભાવેન, દેહાદીનાં પ્રરક્ષણમ્ ।

વાહ્યદેહેન સમ્બન્ધો, ન ચ રાગેણ રાગિણામ્ ॥૩૫૧॥

૧૮૮

પ્રેમચીત્ર

અર્થ:—આત્મજ્ઞાન આદિ તત્વના બોધનો અભાવ હોવાથી દેહ ઇન્દ્રિય આદિનું જ રક્ષણ કરવું તેવા બાહ્યદેહવડે સંબંધિત પ્રેમ હોય છે પણ રાગીજનો ઉપર રાગથી સંબંધ નથી હોતો. ॥ ૩૫૧ ॥

**લૌકિકાચારનીતીનાં, સુલાય પાલનં ભવેત્ ।
દયાદાક્ષિણ્યસચ્ચારઃ, કિશ્ચિત્કિશ્ચિત્પ્રજાયતે ॥૩૫૨॥**

અર્થ:—આ ભૂમિમાં પ્રેમથી લૌકિક આચાર નીતિના પાલનો પોતાની સુખશાંતિને અર્થે નિરંતર પળાય છે તેમજ દયા દાક્ષિણ્યતાનો પણ મનમાં કાંઈક કાંઈક સંચાર થાય છે. ॥ ૩૫૨ ॥

વિવેચન:—હવે આ બીજી પ્રેમયોગની ભૂમિમાં વર્તતો જીવાત્મા લૌકિક આચારો કે જેમ શરીર શુદ્ધ રાખવું, રાજા શેઠ પટેલનું તથા રાજકર્મચારિઓનું બહુમાન કરવું, રાજા અને રાજ્યને પ્રામાણિકભાવે વફાદાર રહેવું. લોકથી વિરૂદ્ધ આચરણ ન કરવું, રાજ-કથા દેશકથાનો ત્યાગ કરવો, આ બધું વ્યવહારમાં જીવોને સુખ આપનારૂં થાય છે. એટલે તેઓ તરફથી અપ્રેમ-દ્રેષ ન થાય. આપણા તથા કુટુંબ ઉપર લોકનો તિરસ્કાર ન થાય તે માટે લોકાચારની આચરણ કે જે આપણા ઇષ્ટ ધર્મથી વિરૂદ્ધ ન હોય તે કરવી તેમજ ન્યાયનીતિએ દ્રવ્યાર્જન કરવું, તેને યોગ્ય વેષ વિગેરે રાખવો. તેમજ સર્વ જીવો ઉપર દયા રાખવી, દીન અનાથનું ભરણપોષણ કરવું. તથા તે લોકોની સાથે પ્રેમસંબંધ ગાઢ બને તેવી દાક્ષિણ્યતા રાખવી. માનમરતબા સાચવવા, તથા દયા દાક્ષિણ્ય તેનો સંચાર પણ કાંઈક કાંઈક બીજી ભૂમિકામાં થાય છે. ॥ ૩૫૨ ॥

આ બીજી ભૂમિકા પ્રેમધર્મમાર્ગમાં માર્ગાનુસરણ કરવામાં ઉપયોગિતા પ્રાપ્ત કરાવે છે. હવે ત્રીજી ભૂમિકાનું સ્વરૂપ જણાવતાં પૂજ્ય જણાવે છે કે—

**તૃતીયાયાં ભવેદન્ત-ચિત્તરાગપ્રસન્નતા ।
પ્રેમિણાં ગૌણભાવેન, સમ્બન્ધઃ પ્રેમિદેહિણુ ॥૩૫૩॥**

અર્થ:—ત્રીજી પ્રેમ ભૂમિકામાં ચિત્તમાં અંતરંગ રાગ અને પરસ્પર ચિત્તની પ્રસન્નતા ઉપજે છે. આમ પ્રેમી આત્માઓને પ્રેમીઓ ઉપર શુદ્ધ પ્રેમ સંબંધ ગૌણભાવે થાય છે. ॥ ૩૫૩ ॥

વિવેચન:—પ્રેમયોગની બે ભૂમિકાનું વિવરણ કરાયું હવે ત્રીજી પ્રેમભૂમિકામાં પ્રેમ કેવો હોય તે જણાવતાં કહે છે કે, ત્રીજી પ્રેમભૂમિમાં પ્રેમીજનો પરસ્પર અંતરંગ ચિત્તની પ્રસન્નતા યુક્ત સ્નેહ-પ્રેમ ધરનારા હોય છે. એટલે એક બીજાનાં દર્શન કરતાં, સ્મરણ કરતાં, વાર્તા કરતાં અંતઃકરણ રૂપ ચિત્તમાં આનંદ ઉભરાય છે. મન પ્રસન્ન થાય છે. આવો પરસ્પર પ્રેમ તેઓને હોય છે, તેમજ ધર્મપ્રેમ પણ આ ભૂમિકામાં બીજરૂપે હોય તે

વિકસિત થાય છે. એટલે દેવપૂજા, ગુરૂભક્તિ, સાધર્મિક ભક્તિ, સર્વ સજ્જનોની સત્કારપૂજા, સામાન્યજન ઉપર પ્રેમ, દીન દુઃખીની દયા અને તેઓનો ઉદ્ધાર કરવા ભાવના બને છે. તપ નિયમ શૌચ વિગેરે ધર્માનુષ્ઠાનમાં પ્રેમ કાંઈક વિશેષભાવે થાય છે. ધર્મ શ્રવણ કરવાને અને આત્મા પરમાત્મા તથા પુણ્ય રૂપ દ્રવ્યોનો વિવેક થાય તેવું જ્ઞાન પણ કાંઈક કાંઈક ત્રીજી ભૂમિકામાં પ્રગટે છે, તેમજ દેહ-શરીર ઇન્દ્રિયો અને તેને અનુકુળ વિષયભોગો, યશો-વાદ, કીર્તિ તેમજ દ્રવ્યમય હીરાંરત્ન, માણિક્ય, સુવર્ણ, રૂપું વિગેરે ઉપર અગૌણ-મુખ્ય-ભાવે પ્રેમ હોય છે. સંસારના ધર્મ, અર્થ, કામ વિગેરે મધ્યમભાવે સેવાય છે. પ્રેમીઓ પ્રત્યે ધર્મીઓ પ્રત્યે પણ મધ્યમભાવે પ્રેમ હોય છે, એટલે આ ભૂમિકામાં ધર્મમાં ગૌણતા મય પ્રેમ હોય છે અને વિષય પ્રવૃત્તિમાં પ્રાયઃ મુખ્યતા રહે છે. ॥ ૩૫૩ ॥

મુખ્યમાત્રેન દેહસ્ય, મોગસૌખ્યપ્રવૃત્તયઃ ।

આત્મનો જડવસ્તુનાં, સુખે મિશ્રપ્રવૃત્તયઃ ॥૩૫૪॥

અર્થઃ—મુખ્યતાએ દેહના સુખ અર્થે ભોગસુખની પ્રાપ્તિ માટે જીવોને તે પ્રવૃત્તિઓમાં પ્રેમ હોય છે. ત્યારે આત્માના તથા જડવસ્તુઓના સુખ અર્થે મિશ્રભાવવાળી પ્રવૃત્તિ હોય છે. ॥૩૫૪॥

વિવેચનઃ—ત્રીજી પ્રેમ ભૂમિકામાં જીવાત્માઓને પ્રેમની પ્રવૃત્તિઓ પૂર્ણ શુદ્ધ નથી જ હોતી પણ કાંઈક શુદ્ધ કાંઈક અશુદ્ધ એમ મિશ્રભાવવાળી હોય છે, એટલે મુખ્યરીતે તે ત્રીજી ભૂમિકાવાળા પ્રેમીઓ દેહ-શરીરના સુખભાવના અધ્યવસાયથી ચુકત ઇન્દ્રિયોના વિષયોને અનુકુલ થતાં ભોગોમાં પ્રેમવાળા હોવાથી તેવા વિષયોની પ્રાપ્તિ અર્થે દેવપૂજા, ગુરૂ ભક્તિ, સાધર્મિક વાતસલ્ય, તપ જપ સામાયિક પોષધ વિગેરે ધર્માનુષ્ઠાનો કરે છે. તે પણ મુખ્યધ્યેય શરીરના પુણ્યરૂપ જડ વસ્તુના ભોગ સિદ્ધિ માટે પ્રાયઃ હોય છે. તેમ છતાં મોક્ષમાર્ગ ઉપર આવવાના કાંઈક મનોરથો પણ રચાય છે, તે પ્રાયઃ ગૌણતાવાળા હોય છે. આત્મસુખ માટે તેઓની મિશ્ર પ્રવૃત્તિ હોય છે. એટલે તેમનો પ્રેમ વિષયોમાં મુખ્યતાએ રહે છે. અને ગૌણતાએ ધર્માનુષ્ઠાનમાં રહે છે તેમ સમજવું. ॥૩૫૪॥

પ્રકૃતીનાં બલેનૈવ, યત્ર બાહ્યપ્રવૃત્તયઃ ।

દેવાદિષુ ભવેત્પ્રેમ, ગૌણમાત્રેન રાગિણામ્ ॥૩૫૫॥

અર્થઃ—જ્યાં બહારની પ્રવૃત્તિઓ સર્વ પ્રવૃત્તિના બળવડે જ થતી હોય ત્યાં દેવ ગુરૂ ધર્મની પ્રવૃત્તિઓ ઉપર પ્રેમ ગૌણ ભાવથી જ હોય છે. તેમજ બાહ્યપ્રેમી રાગીઓને ધર્મ પ્રેમ ગૌણ હોય છે. ॥૩૫૫॥

વિવેચનઃ—ત્રીજી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં આવેલા જે પ્રેમીઓને હોય તેઓને બાહ્ય ભાવની પ્રવૃત્તિઓ એટલે પુણ્યલક્ષના અનુકુલ ભોગોમાં મુખ્યભાવે પ્રેમ હોવાથી તેવા સાધનો આપનારા રાજા સ્ત્રી આદિ ઉપર ભાવની મુખ્યતા હોવાથી પ્રેમની પ્રવૃત્તિ પણ ત્યાં મુખ્ય-

૧૯૦

પ્રેમગીતા

તાએ સમજવી અને દેવશુરની પૂજા ભક્તિ, દયા, તપ, જપ, સ્વાધ્યાય રૂપ ધર્માનુષ્ઠાનમાં પ્રેમની પ્રવૃત્તિઓ ગૌણ ભાવથી હોય છે. ॥૩૫૫॥

મિશ્રબુદ્ધિર્ભવેદ્ યત્ર, બ્રહ્મજ્ઞાનં ન જાયતે ।

તથાપિ જૈનશાસ્ત્રાણાં, સ્વાધ્યાયાદિપ્રવૃત્તયઃ ॥૩૫૬॥

અર્થ:—જ્યાં પ્રેમયોગીમાં મિશ્રભાવની બુદ્ધિ હોય ત્યાં સત્ય બ્રહ્મજ્ઞાન નથીજ સંભવતું. તે પણ જૈનાદિશાસ્ત્રોના અધ્યયન અને સ્વાધ્યાય વિગેરે પ્રવૃત્તિઓ હોયજ છે. ॥૩૫૬॥

વિવેચન:—આ ભૂમિકામાં શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ અને મનન હોવા છતાં, તેવી પ્રવૃત્તિ પણ હોવા છતાં, ત્રીજી ભૂમિકામાં વર્તેલો પ્રેમયોગી બ્રહ્મજ્ઞાન આત્મત્વના ભાવને નથીજ પામતો. ॥૩૫૬॥

લગ્નાદિ સર્વસમ્બન્ધા, ભવન્તિ સ્વાર્થમિશ્રિતાઃ ।

નો પારમાર્થિકી બુદ્ધિ-રેકૈવ તત્ર વિદ્યતે ॥૩૫૭॥

અર્થ:—લગ્ન આદિ સર્વ પ્રેમ સંબંધો સ્વાર્થથી મિશ્રિત હોય છે. પણ પારમાર્થિક ભાવે વર્તેલી એક પણ બુદ્ધિ આ ભૂમિકામાં પ્રાયઃ હોતી નથી. ॥૩૫૭॥

વિવેચન:—પ્રથમની જે ભૂમિ કરતાં આ ત્રીજી ભૂમિમાં પ્રેમની વિશેષ શુદ્ધતા હોય છે. તેપણ ત્યાં જે જે પ્રેમીઓમાં મિત્ર સંબંધો થાય, સગાવહાલાના સંબંધો થાય છે, પુરૂષોના આખી જીંદગીના એકબીજાના એકાંગભાવે લગ્નાદિ સંબંધો થાય છે તેમાં પણ પાંચ ઇંદ્રિયોના વિષયભોગની અનુકુળતા આપનારા પ્રત્યે પ્રેમ અને વિરોધ ભાવવાળા માટે શત્રુભાવ થાય છે. એટલે તે પ્રેમમાં પણ દ્રવ્યાદિકનો અર્થ લાભ થાય તેવી સ્વાર્થમય ભાવનાવાલો પ્રેમ સંભવે છે પણ પારમાર્થિક શુદ્ધબુદ્ધિવાળો પ્રેમસંબંધ નથી હોતો. આ ભૂમિકાવાળા જીવનાં ધર્મક્રિયા અનુષ્ઠાનો પણ પુણ્યલ ભોગની લાલચથી મિશ્ર હોવાથી એક પરમાર્થ ભાવનો તે પ્રેમમાં અભાવ આવે છે. તેથી તપ જપ સંયમ, પ્રભુપૂજા, શુરુભક્તિ વિગેરે સ્વાર્થપૂર્વક થતાં હોવાથી પારમાર્થિક પ્રેમનો લાભ તેઓને નથી મલતો.

તપ કરો, સંયમ ધરો ગાળો નિજ દેહ,

આત્મ સ્વરૂપ પામ્યા વિના નહિ હોય દુઃખનો છેહ. ॥૧॥

આત્મતત્ત્વની પ્રાપ્તિ સત્યપ્રેમ વિના નથીજ સંભવતી. આમ ત્રીજી ભૂમિકાના પ્રેમનો વિચાર કહ્યો ॥૩૫૭॥ હવે ચોથી પ્રેમ ભૂમિકાને જણાવે છે.

ચોથી પ્રેમભૂમિકા.

ચતુર્થ્યાં મેદબોધેન, પ્રાકલ્પમાત્મનઃ સ્ફુટમ્ ।

જાયતે સત્યરાગસ્ય, મુખ્યતા પ્રેમયોગિનામ્ ॥૩૫૮॥

પ્રેમતુ' રૂળ

૧૯૧

અર્થ:—ચોથી પ્રેમભુમિકામાં પ્રેમયોગી આત્માઓને ભેદજ્ઞાનવડે આત્માતુ' પ્રગટ-ભાવે જ્ઞાન થાય છે, તેમાં સત્ય પ્રેમરાગને મુખ્ય કારણ સમજવું. ॥૩૫૮॥

વિવેચન:—પૂર્વપ્રેમયોગની ત્રણ ભૂમિકાતુ' સ્વરૂપ પૂજ્ય ગુરૂદેવે જણાવ્યું છે તેમાં પહેલીમાં બાહ્ય આત્મભવનો એકાંત પ્રેમ હોય છે, તેમાં પરમાત્મા કે આત્માનો પ્રેમ સંભવતો જ નથી. બીજીમાં બાહ્યાત્મા ઉપર પ્રેમ હોવા છતાં તપ જપ આદિ પુણ્ય ક્રિયા થાય છે. ત્રીજીમાં બાહ્યાત્મભાવનીજ હોય છે. ત્યારે ત્રીજીમાં આત્માનો પણ થોડો થોડો રાગ હોય છે. તોપણ પુણ્યલભોગ ઉપર કાંઈક વધારે પક્ષપાત રહે છે. ધર્મપ્રેમ કાંઈક ગૌણ ભાવે-ઓછા આદર-વાલો તેઓને લાગે છે. હવે ચોથી ભૂમિકામાં આવેલો પ્રેમ-યોગી આત્મા ગુરૂની ઉપાસનાના યોગે કે સહજ ભાવે મોહરૂપ આવરણનો ક્ષય થવાથી અપૂર્વ કરણ કરી બાહ્યાત્મભાવના કારણરૂપ મિથ્યાત્વના બીજમય મોહનીય કર્મની ગાઠ ગાંઠને વિવેકરૂપ કુહારાવડે ભેદે છે અને આત્મા અને પુણ્યલભના સ્વભાવનો ભેદ જાણે છે. તેના યોગે આત્મા અને પરમાત્માના ઉપર ગુણ સ્વભાવના પ્રેમયોગે સત્યપ્રેમ મુખ્યભાવે પ્રેમ-યોગીઓને આત્મા પરમાત્મા અને પુણ્યલ કર્મ આદિનો પ્રગટ પ્રત્યક્ષ ભેદ ગુરૂની કૃપા યોગે થાય છે, એટલે અપુનર્બંધક સમ્યગ્દર્શનવાળા આત્માઓ આ ચોથી ભૂમિકામાં હોય છે. ॥૩૫૮॥

મહાવીરોપરિ પ્રેમ, જાયતે સદ્ગુરૌ તથા ।

જૈનધર્મોપરિ પ્રેમ, જાયતે તત્ત્વબોધતઃ ॥૩૫૯॥

અર્થ:—મહાવીર પરમાત્મા ઉપર તથા સદ્ગુરૂઓ ઉપર અને જૈનધર્મની ઉપર તત્ત્વ-બોધવડે સત્યપ્રેમ લબ્યાત્માઓને અવશ્ય થાય છે. ॥ ૩૫૯ ॥

વિવેચન:—ભગવાન મહાવીર દેવ પરમાત્મા અને તે પૂર્વે અનંત તીર્થંકર થયા તે તેમજ સિદ્ધ પરમાત્મા તથા સામાન્ય કેવલી સર્વજ્ઞો ઉપર જે પ્રેમ થાય છે તે રૂપ ગુણ કે ચમત્કાર માત્રનો ક્ષણિક પ્રેમ નથી પણ પરમાત્મ સ્વરૂપનો યથાર્થ બોધ તેમાં કારણ છે. આ ભૂમિકા આત્માને પ્રગટ સ્વરૂપે પ્રાપ્ત થાય છે તેમજ તેમાં તત્ત્વબોધનો મુખ્ય હેતુ રહેલો છે. “યથાર્થવસ્તુરુપોપલબ્ધિ પરમાવારમણં સ્વરૂપરમણં તદા સ્યાદનૈકત્વાનુભવઃ” વસ્તુસ્વરૂપના યથાર્થ જ્ઞાનમય અનુભવની જે ઉપલબ્ધિ થઈ હોય તેના યોગે પુણ્યલ રૂપ પરભાવમાં રમણતાનો ત્યાગ કરીને આત્મસ્વરૂપમાં રમણતા કરતાં તેના આનંદમય રસના આસ્વાદમાં જે તદ્લીનતા થવા રૂપે એકત્વનો અભેદભાવનો પ્રેમમય અનુભવ થાય તેમાં જ્ઞાનની મુખ્ય ઉપાદાન સ્વરૂપે હેતુતા રહેલી છે. અજ્ઞાનીને તેવો પ્રેમ કે અનુભવ નથીજ આવતો, આથી એમ સમજવાતું કે ચોથી ભૂમિકામાં આવેલો પ્રેમયોગી સત્યજ્ઞાનના અનુભવ બળથી દેવગુરૂ ધર્મમાં અનન્ય ભાવથી શુદ્ધ પૂર્ણ પ્રેમને ભજે છે. ॥ ૩૫૯ ॥

ધર્મ્યયુદ્ધાદિકાર્યાણાં, સ્વાધિકારપ્રવૃત્તયઃ ।

દેવગુર્વાદિસંપૂજા, સત્યપ્રેમપ્રવાહતઃ ॥૩૬૦॥

અર્થ:—ધર્મના રક્ષણ, અર્થે યુદ્ધ આદિ જે જે કાર્યો કરવાના હોય તે તે પોતા-પોતાના યોગ્ય અધિકારને અનુસારે સત્યપ્રેમી આત્માઓ કરે છે. તેમજ દેવપૂજા, ગુરુપૂજા વિગેરે પણ સત્યપ્રેમના પ્રવાહથીજ ઘટે છે. ॥૩૬૦॥

જૈનેન્દ્રશ્રીમહાવીર-ધર્મચિહ્નસ્ય ધારણમ્ ।

મિથ્યાત્વકુપવૃત્તિનાં, વારણં પ્રેમભાવતઃ ॥૩૬૧॥

અર્થ:—જૈનેન્દ્ર મહાવીર પરમાત્માએ ઉપદેશ કરેલા ધર્મના ચિન્હને ધારણ કરવું. તેમજ મિથ્યાત્વ આદિ કુપ્રવૃત્તિઓનું વારણ કરવું વગેરે પ્રેમથી ચોથી ભૂમિકામાં થાય છે.

વિવેચન:—ચોથી પ્રેમ ભૂમિકામાં આવેલા પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધ પવિત્ર પ્રેમના પ્રભાવિક ભાવથી પરમાત્મા મહાવીર પ્રભુ આદિ તીર્થંકરોથી ઉપદેશ કરાયેલા સમ્યગ્જ્ઞાન, ચારિત્ર, યોગમય ધર્મના ચિન્હોને ધારણ કરે છે. તેમજ હિંસા, અસત્ય, ચોરી, વ્યભિચાર, લડાઈ, ટંટા વગેરે અધર્મ પ્રવૃત્તિઓનું વારણ કરે છે. ॥ ૩૬૧ ॥

દેહાત્મનોર્મવેદ્ભેદો-જ્ઞાનેન તત્ર નિશ્ચયઃ ।

આત્મજ્ઞાની ભવેત્પ્રેમી, દેહાદિભોગ્યપિ સ્વતઃ ॥૩૬૨॥

અર્થ:—આ ભૂમિકામાં જ્ઞાનવડે દેહ આત્માના ભેદનો નિશ્ચય પ્રેમયોગી આત્માને થાય છે. આવો આત્મજ્ઞાની સાચો પ્રેમયોગી થાય છે. જે કે દેહ ઈન્દ્રિયોનો ભોક્તા છે નો પણ સ્વતઃ ભેદજ્ઞાની થાય છે. ॥ ૩૬૨ ॥

વિવેચન:—આ ચોથી ભૂમિકામાં આવેલો પ્રેમયોગી દેહ-શરીર ઈન્દ્રિયોનો સારી રીતે ભોગવનારો હોય છે. તો પણ ગુરૂના સદુપદેશ વડે સ્વપરવસ્તુનો જ્ઞાતા થાય છે, તેથી શરીર ઈન્દ્રિયો, મન, પ્રાણ, કર્મ વગેરે પુદ્ગલના સ્વરૂપથી આત્મસ્વરૂપ ભિન્ન છે, ભિન્ન સ્વભાવવાળું છે તેમ સમજે છે. ॥ ૩૬૨ ॥

અલ્પદોષમહાલાભ-પૂર્વકમાત્મબુદ્ધિતઃ ।

સર્વકર્તવ્યકાર્યાણાં, કર્તા ભવતિ નિશ્ચયી ॥૩૬૩॥

અર્થ:—જે પ્રેમયોગી આત્મલાભની બુદ્ધિ વડે સર્વ કરવા યોગ્ય કાર્યો કરતાં અલ્પ દોષો હોવા છતાં મહાન લાભોને જાણીને કરનારો હોવાથી તે કામમાં અવશ્ય નિશ્ચયતા-વાળો હોય છે. ॥૩૬૩॥

વિવેચન:—જે સાચા વિવેકવંત પ્રેમયોગી પુરૂષો હોય છે, તેઓ સમય, દેશ, લોક સ્વભાવને સમજનારા હોવાથી તે તે કાળને યોગ્ય હોય તેવા કાર્યોમાં જે કે આરંભને કારણે હિંસા થાતી હોય અપવાદ લાગતા હોય, વ્યવહાર ચારિત્રમાં અતિચાર લાગતા હોય તો પણ જ્યાં જે કાર્ય કરવામાં ઘણા લાભ જોવાતો હોય એટલે અલ્પદોષ અને મહાન લાભ થાય છે તેવું પોતાને વિચાર કરતાં પોતાની જ્ઞાનાનુભવ પૂર્વક બુદ્ધિમાં નિશ્ચય થતો હોય તેવાં સર્વ કર્તવ્યો-કાર્યો ધર્મશાસનની ઉન્નતિ માટે કાલિકાચાર્યની પેઠે પ્રેમયોગી મહા-

પુરૂષો કરે છે તેમાં શરીરનો નાશ થતો હોય અનેક વિદ્યો દેખાતા હોય તોપણ પાછા પડતાજ નથી. ॥૩૬૩॥

इच्छायोगस्य मुख्यत्वं, शास्त्रयोगस्य मुख्यता ।

आन्तराः सर्वसम्बन्धा-मुख्यभावेन रागिणाम् ॥૩૬૪॥

અર્થ:—આ ચોથી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં ઇચ્છાયોગ તથા શાસ્ત્રયોગની મુખ્યતા વર્તે છે તેમજ તે બે યોગની મધ્યમાં રહેલ સર્વ અનુષ્ઠાન ભાવના સંબંધો પણ પ્રેમ-યોગીઓને મુખ્ય હોય છે. ॥૩૬૪॥

વિવેચન:—ચોથી પ્રેમયોગ ભૂમિકામાં આત્માને પરમાત્મા વીતરાગના ઉપદેશિત ધર્મ તત્વનું સમ્યગ્જ્ઞાન થયેલું હોવાથી દેવપૂજા, ગુરુભક્તિ, સાધર્મિક-વાત્સલ્ય, સામાયિક, પૌષ્ઠ, અહિંસા, સત્ય, અચોર્ય, બ્રહ્મચર્ય, અપરિગ્રહતા વિગેરે વ્રતો, તપ સંબંધી અનુષ્ઠાનો, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વિગેરેનો ત્યાગ કરવાની ભાવના, સંયમની ઇચ્છા વિગેરેની ભાવના થાય છે. તેમજ અનુભવજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાની તીવ્ર અભિલાષા પણ પ્રગટ થાય છે. પણ તે કરવા પ્રવૃત્તિ કરી શકતા નથી. તેને શાસ્ત્રકારો ઇચ્છાયોગ કહે છે. પ્રેમયોગની ચોથી ભૂમિકામાં અવિરત સમ્યગ્દષ્ટિ પ્રેમયોગીને ઉપર કહ્યો તે ઇચ્છાયોગ અવશ્ય હોયજ છે. તેમજ સર્વ ઉપાદેય ભાવમય મોક્ષમાર્ગના અનુષ્ઠાનો ઉપર પ્રાપ્ત કરવાનો જે પ્રેમ તે ઇચ્છાયોગ કહેવાય છે “**कर्तुमिच्छा श्रुतार्थस्य, ज्ञानतोऽपि प्रमादतः विकलो धर्मयोगो यस इच्छायोग उच्यते ॥૧॥**” અર્થ:—શાસ્ત્ર કે જે વીતરાગ પ્રણિત છે તેનો જ્ઞાતા હોવા છતાં તેમજ તે ધર્માનુષ્ઠાન કરવાની ભાવના (ઇચ્છા) હોવા છતાં સંસાર ભોગની આસક્તિને કારણે તપક્રિયામાં પ્રમાદને કારણે અનુષ્ઠાનમય ચારિત્ર ધર્મયોગથી વિકલ-રહિત હોય એટલે પૂર્ણીરિતે ન કરતા હોય, તપ, જપ, ધ્યાન, સ્વાધ્યાય વિગેરે વંદનામાં પ્રમાદી થઈને યથાર્થ ન કરતા હોય, મનમાં ધ્યાનની સ્થિરતા ન પ્રાપ્ત કરતા હોય તેવા યોગને ઇચ્છા-યોગ જ્ઞાનીઓ કહે છે, તેનો યોગ ચોથીભૂમિવાલા પ્રેમયોગીઓને મુખ્યતાએ વર્તે છે. આ ઇચ્છાયોગમાં સંસારના વિષયો અહિંત કરનારા જાણે છે. તો પણ મોહ કે પ્રમાદના યોગે છોડી શકતો નથી, તેમજ શાસ્ત્રયોગ પણ ચોથી ભૂમિકામાં મુખ્યતાએ વર્તે છે. એટલે પરમાત્મા વીતરાગ સર્વજ્ઞ ભગવંતો પ્રણિત જે આગમ શાસ્ત્રો અંગ ઉપાંગ મૂલ પ્રકરણો વિગેરે દ્રવ્યાનુયોગ, ગણિતાનુયોગ, ચરણકરણાનુયોગ ધર્મકથાનુયોગરૂપ જે શાસ્ત્રયોગને શક્તિ અનુસારે ધર્માનુષ્ઠાનમાં ઉદ્યમ કરાવે, અને પ્રભુની આજ્ઞાને અનુસરવામાં આગમના બોધનો સૂક્ષ્મ ઉપયોગ રાખવા પ્રવૃત્તિ કરાવે તે શાસ્ત્રયોગ કહેવાય છે “**शास्त्रयोगस्त्वह, ज्ञेयो यथा शक्त्याऽप्रमादिनः । श्राद्धस्य तीव्र बोधेन, न वचसा, विकलस्तथा ॥૧॥**” અર્થ:—પ્રેમયોગની ચોથી ભૂમિકામાં વર્તતા પ્રેમયોગીને ઇચ્છાયોગ હોય છે તેમજ બીજો શાસ્ત્રયોગ હોય છે શાસ્ત્રયોગ એનેજ કહેવાય છે—શાસ્ત્ર આગમ અંગ ઉપાંગ—આદિની આજ્ઞાને અનુસારે આત્મ

શક્તિવડે પ્રમાદના ત્યાગ કરવાપૂર્વક દયા, સત્ય, અચૂર્ય, બ્રહ્મચર્ય પરિગ્રહનો નિગ્રહ વિગેરે અનુષ્ઠાનોમાં જરા દોષ લાવવા દેતો નથી. આવો સૂક્ષ્મ ઉપયોગ પ્રેમયોગી આત્મા રાખે છે એટલે વ્રતધારી શ્રાવક પુરૂષો કે જે પાંચમા ગુણુસ્થાનમાં વર્તે છે તેવા મહાપુરૂષો પ્રેમ યોગની ચતુર્થ ભૂમિકામાં વર્તતા બાણુવા. ॥૩૬૪॥

પ્રેમયોગની પાંચમી ભૂમિકા

પંચમ્યાં વર્તતે પ્રેમી, શ્રુતચારિત્રદેશતઃ ।

પ્રવૃત્તિધર્મસંસેવી, નિવૃત્તિર્ગૌણમાવતઃ ॥૩૬૫॥

અર્થ:—પાંચમી યોગભૂમિમાં પ્રેમીઓને શ્રુત અને ચારિત્ર દેશથી વર્તે છે તેમજ ધર્મની પ્રવૃત્તિને મુખ્ય સેવે છે તથા નિવૃત્તિરૂપ ચારિત્રભાવ ગૌણભાવે લેવાય છે ॥૩૬૫॥

વૈરિણાં પ્રતિકર્મત્વં, જાયતે પ્રેમધર્મિણામ્ ।

સર્વધર્મસ્ય રક્ષાર્થ, શુદ્ધપ્રેમોપજાયતે ॥૩૬૬॥

અર્થ:—પ્રેમધર્મીઓ ઉપર વેર કરનારા વૈરીઓનો પ્રેમથી પ્રતીકાર કરવા માટે સર્વ ધર્મોનું રક્ષણ કરવા માટે શુદ્ધ પ્રેમજ એકજ ઉપકારક થાય છે. ॥૩૬૬॥

દેહેન્દ્રિયાદિ ભોગાનાં, સૌખ્યસ્ય ગૌણતા ભવેત ।

મૈત્ર્યાદિ ભાવનાઃ સર્વા, જાયન્તે યત્ર બોધતઃ ॥૩૬૭॥

અર્થ:—શરીર ઇન્દ્રિયો આદિ જે ભોગોનાં સુખો પ્રેમયોગીઓ આ ભૂમિકામાં ગૌણ ભાવને ધરે છે, સમ્યગ્બોધવડે મૈત્રી આદિ સર્વે ભાવનાઓ જ્યાં પ્રગટેલી હોય ત્યાં એમજ બને છે. ॥૩૬૭॥

જૈનસંઘસ્ય વાત્સલ્યં, સત્યપ્રેમ્ણા વિધીયતે ।

સાધૂનાં શ્રાવકાણાં ચ, વૈયાવૃત્યં સ્વભાવતઃ ॥૩૬૮॥

અર્થ:—જૈનસંઘનું વાત્સલ્ય સાચા પ્રેમથીજ કરાય છે. તેમજ સર્વ સાધુ સાધ્વીઓનું તથા શ્રાવક શ્રાવિકાઓનું વાત્સલ્ય અને વૈયાવર્ય પ્રેમમય સ્વભાવથી નિત્ય થાય છે. ॥૩૬૮॥

દેહિનાં સર્વદોષાણાં, દર્શનં ચ પ્રકાશનમ્ ।

પ્રાણાન્તે વિદ્યતે નૈવ, ગુણાનાં વર્ણનં તથા ॥૩૬૯॥

અર્થ:—પ્રાણીઓના સર્વ દોષોનું દર્શન અને પ્રગટ કરવાનું પ્રેમયોગીઓને પ્રાણીનો નાશ થાવાનો પ્રસંગ આવે તો પણ નથી બનતું પણ ગુણોનું વર્ણન થાય છે ॥૩૬૯॥

વિવેચનઃ—જે સાચા પ્રેમયોગીઓ હોય છે તેઓને એવું અનુભવજ્ઞાન પ્રગટે છે કે:—
“ પરપરિભવપરિવાદાદાત્મોત્કર્ષાચ્ચ, વધ્યતે કર્મ નીચૈર્ગોત્રં પ્રતિભવમનેકભવકોટિદુર્ભો-

અર્થ—અન્ય ગુણવંત કે દોષવંત ગમે તે હોય પણ તેની નિંદા કરવી અને પોતે અનેકગુણ સંપન્ન હોય તેવા ગુણોની સ્તુતિ કરવી તેથી પ્રાયઃ નીચગોત્ર કર્મ બંધાય છે અનેકભવમાં તે કર્મ ભોગવતાં દુઃખે મુક્ત થવાય એવા પરાભવનો હેતુ થાય છે. તેથી સાચા પ્રેમયોગી મહાપુરૂષો પ્રાણનો અંત આવવાનો પ્રસંગ દેખે તોપણ સુદર્શનશેઠની પેઠે પારકા અને શત્રુ બનેલા એવા નીચ મનુષ્યોના પણ દોષ કહેતા નથી તેમ પોતાના ગુણો અને શક્તિની પ્રશંસા નથીજ કરતા પણ, “ **પરગુણપરમાણુપર્વતીકૃત્ય નિત્યં** ” પારકાના નાના ગુણો કે ઉપકારને મહાન માને છે પરમાણુ જેવા ગુણને પર્વતસમાન દેખે છે, પ્રેમયોગી આત્મપ્રશંસા કે પરદોષ નિંદાનો સર્વથા ત્યાગ કરે છે ॥૩૬૮॥

પ્રારબ્ધકર્મભોક્તૃત્વં, યમાદીનાં પ્રપાલનમ્ ।

સ્વાર્પણં જૈનધર્મીય, દેવાય ગુરવે તથા ॥૩૭૦॥

અર્થ—પ્રારબ્ધ-ઉદ્ધયમાં આવેલા કર્મને પ્રેમિ જીવાત્માઓને ભોક્તૃત્વ સમભાવે હોય છે તેમજ યમાદિનું પાલનપણું પણ સમભાવે હોય છે. જૈનધર્મમાટે આત્માનું સર્વસ્વઅર્પણ કરવાપણું તેમજ દેવગુરુમાટે અર્પણપણું હોય છે. ॥૩૭૦॥

જૈનધર્મસ્ય સ્વીકારઃ, સ્વાત્મભોગેન પાલનમ્ ।

જૈનધર્મપ્રચારાય, કલૌ પ્રાણાદિદાનતા ॥૩૭૧॥

અર્થ—જૈનધર્મનો સ્વીકાર કરવો અને તેનું યથાર્થરૂપે પાલન કરવું તે આત્માને સર્વસ્વનો ભોગ આપીને કરી શકાય છે, આ કલિકાલમાં પ્રાણાદિનું દાન કરીને જૈનધર્મનો પ્રચાર પ્રેમયોગીઓ કરી શકે છે ॥૩૭૧॥

પ્રશસ્યાચારનીત્યાદિ-પાલનં શાસ્ત્રયુક્તિઃ ।

દેવગુર્વાદિસંસેવા, વર્ણધર્માદિપાલનમ્ ॥૩૭૨॥

અર્થ—શાસ્ત્રની આજ્ઞાપ્રમાણે પ્રશસ્ય આચાર નીતિ ન્યાય આદિ વ્યવહારનું પાલન કરવું. દેવ ગુરુ ધર્મ આદિની સારી રીતે સેવા કરવી અને વર્ણ ધર્મ આદિનું પાળવું તે પ્રેમયોગીનું કર્તવ્ય છે. ॥૩૭૨॥

નામરૂપાદિ સંમોહો-ધર્મ્યકામોદયસ્તથા ।

દેહાત્માધ્યાસતાકિચ્છિત્, કષાયાણાં સમુદ્ભવઃ ॥૩૭૩॥

અર્થ—નામરૂપ આદિનો મોહ પણ કાંઈક અહિંયાં હોય છે. ધર્મ્ય કામોદય પણ કાંઈક હોય છે તેમજ દેહનું મમત્વપણું કાંઈક હોય છે તેમજ કષાયોનો ઉદય પણ વર્તે છે. ॥૩૭૩॥

વિવેચનઃ—આ પાંચમી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં વર્તેલો પ્રેમયોગી “**પરાર્થરસિકો ધીમાન્, માર્ગગામી મહાશયઃ ॥ ગુણરાગી તથેત્યાદિ, સર્વં તુલ્યં દ્વયોરપિ ॥૧॥**” તે પ્રેમયોગી

૧૯૬

પ્રેમચીત્ર

મહાન બુદ્ધિવંત હોવા છતાં પારકા કામ કરવામાં-પરોપકારમાં રસવાદા હોય છે, મહાન પ્રભાવક હોવા છતાં શુભાનુરાગવાદો શુભોની પ્રશંસા કરનાર હોય છે. તેમજ સર્વ પ્રકારે બાધિસત્વ અને સમ્યગ્દષ્ટિરૂપ આત્મશુભોનો વિકાસ પણ સરખો હોય છે. ॥૩૭૩॥

સત્યપ્રેમોદયો યત્ર, પ્રેમિણાં હિ પરસ્પરમ્ ।

ભવેદ્ બુદ્ધિઃ સ્થિરા શુદ્ધા, પરાત્માભિમુખા જનાઃ ॥૩૭૪॥

અર્થ:—જે પ્રેમની પાંચમી ભૂમિકામાં પ્રેમીઓને પરસ્પર સત્યપ્રેમનો ઉદય થાય છે, ત્યાં શુદ્ધતાયુક્ત સ્થિર એવી બુદ્ધિ પ્રગટે છે અને તે પ્રેમયોગીને બુદ્ધિવટે પરાબુદ્ધિ તરફ ગમન કરતી થાય છે. ॥૩૭૪॥

વ્યવહારિકસમ્બન્ધે, શુદ્ધપ્રેમ પ્રજાયતે ।

કામ્યા ભવન્તિ નિષ્કામ્યાઃ, પદાર્થા યત્ર વસ્તુતઃ ॥૩૭૫॥

અર્થ:—પ્રેમયોગના અભ્યાસીઓને જે લોકિક વ્યવહાર સંબંધથી પ્રેમ થાય છે તે પણ શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપે પ્રગટ થાય છે. કામ્ય પ્રેમપણ નિષ્કામ્ય પ્રેમમાં પરાવર્તન પામે છે, પદાર્થો પૂર્વે જે કામ્ય લાગે છે તે પણ નિષ્કામ્ય લાગે છે. ॥૩૭૫॥

પ્રેમાઽસ્તિ નિન્દકે નૈવ, ન તથા દોષદર્શિષુ ।

નિર્દયેષુ ન વૈ પ્રેમ, તથા પ્રેમવિરોધિષુ ॥૩૭૬॥

અર્થ:—પ્રેમરૂપ આત્મ પરિણામ નિંદા કરનારામાં નથીજ હોતો, તેમજ દોષ દેખવાના સ્વભાવવાળામાં પણ પ્રેમનો અભાવજ હોય છે નિર્દય મનુષ્યોમાં પણ નથી હોતો તેમજ પ્રેમના વિરોધિઓમાં પણ તેનો અભાવજ હોય છે. ॥૩૭૬॥

ગુરુશિષ્યાદિસમ્બન્ધાઃ, સત્યપ્રેમમયાઃ શુભાઃ ।

પિતૃપુત્રાદિસમ્બન્ધાઃ, પરસ્પરોપકારકાઃ ॥૩૭૭॥

અર્થ:—વ્યવહારમાં ગુરુ શિષ્યાદિકોના જે સંબંધો બંધાયેલા હોય છે. તે સત્યપ્રેમમય હોય તોજ સુખને આપનારા થાય છે અને તે શુભ સમજવા. તેમજ પિતા પુત્રાદિના સંબંધો પણ પરસ્પર ઉપકારક થાય છે. ॥૩૭૭॥

ત્યાગિનાં ગૃહિણાં ધર્માઃ, સત્યપ્રેમમયાઃ સદા ।

સદાચારઃ સ્વભાવેન, દયાદાનપ્રવૃત્તયઃ ॥૩૭૮॥

અર્થ:—ત્યાગીસાધુઓ અને ગૃહી-ગૃહસ્થોના જે ધર્મો છે તે સર્વે સત્યપ્રેમથી યુક્ત હોય છે તેથી સદા સર્વદા સ્વાભાવિક રીતે સારા ઉચ્ચકોટિના આચારો તેમજ દયાદાન આદિ વ્યવહાર પ્રવૃત્તિ પ્રેમમય સદા હોય છે. ॥ ૩૭૮ ॥

આત્મવત્સર્વજીવેષુ, સત્યપ્રેમોદ્ભવો ભવેત્ ।

આત્મા વિશ્વમયઃ પ્રેમ્ણા, માતિ યત્ર સ્વભાવતઃ ॥૩૭૯॥

અર્થ:—જ્યારે પોતાના આત્માના સમાન સર્વ જીવો પ્રત્યે સત્ય પ્રેમનો ઉદભવ થાય છે ત્યારે આત્મા વિશ્વવ્યાપક પ્રેમી થઇને સ્વશુભમય સ્વભાવથી શોભે છે. ॥ ૩૭૯ ॥

સોઽહં સોઽહં ભવેત્ સાઽહં, પ્રેમિણાં ચ પરસ્પરમ્ ।

સવેમોગેષુ નિર્લેપઃ, સત્ત્વેમી સર્વકર્મકૃત્ ॥૩૮૦॥

અર્થ:—સોઽહં તેજ હું તેજ હું તેવા જાપવડે પ્રેમીજનોનું પરસ્પર એકત્વ—તે અને હું એક અલેદ છીએ એવું અનુભવવામાં આવે છે, આવો સત્ય પ્રેમિઆત્મા સર્વ ભોગમાં નિર્લેપ હોવાથી સર્વ કાર્ય કરવા સમર્થ બને છે. ॥ ૩૮૦ ॥

વિવેચન:—સોઽહં સોઽહં એવા પ્રકારના મંત્રમય જાપથી તે પરમાત્મા હુંજ છું એવો જેમ અનુભવ થાય છે તેવીજ રીતે સર્વ જગતમાં રહેલા જે જે આત્મા હોય તે પ્રત્યે પણ સોઽહં તે અને હું અલેદભાવે છીએ તેનું અને માફ ચૈતન્ય સમાનભાવે કથચિત્ અલેદભાવે એક રૂપજ છે એવો સર્વ પ્રેમીજનોને પરસ્પર પ્રત્યક્ષભાવે અલેદભાવનો અનુભવ પ્રેમબલથી થાય છે. આવો અનુભવ પાંચમીભૂમિમાં આવેલા સમ્યગ્દષ્ટિ આત્માનેજ થાય છે તે પૂર્વનીભૂમિકાના પ્રેમિઓને નથી હોતો.

છઠ્ઠી પ્રેમભૂમિકા

ષષ્ઠ્યાં પૂર્ણં ભવેત્ પ્રેમ, નિર્દોષં ચ મનઃ સદા ।

શુદ્ધાત્મબોધરૂપં હિ, શુદ્ધપ્રેમૈવ ગીયતે ॥૩૮૧॥

અર્થ:—છઠ્ઠી પ્રેમભૂમિકામાં પૂર્ણ શુદ્ધપ્રેમ પ્રગટ થાય છે ત્યાં મનઃ સર્વદોષ—સદા શુદ્ધ નિર્દોષ રહે છે. તે પ્રેમ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપના બોધમય છે એમ પૂજ્યો જણાવે છે. ॥ ૩૮૧ ॥

વિવેચન:—હવે પ્રેમની પાંચમી ભૂમિકા સુધી પ્રેમ અશુદ્ધતા યુક્ત હોય છે કારણ કે ત્યાં લગી કામ્યભાવનો અંશ રહેલો હોવાથી સ્વાર્થતા કાંઈક અંતઃકરણમાં રહે છે. ત્યારે આ છઠ્ઠી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં જ્યારે પ્રેમયોગી અભ્યાસના બળથી આત્મતત્ત્વની શુદ્ધિ કરતો કરતો આવે છે ત્યારે છઠ્ઠીમાં સર્વ વિષયવાસના લોકેષણા વગેરે અશુદ્ધતાનો સર્વથા ક્ષય થવાથી પૂર્ણ શુદ્ધ અને દોષરહિત કપટ શલ્યરહિત પ્રેમ અલેદભાવે પ્રેમયોગીને પ્રગટ થાય છે, ત્યાં મન સંકલ્પ વિકલ્પ વિનાનું રાગદ્વેષના અભાવવાળું થાય છે, રાગાદિભિન્ના ક્રાન્તં, ક્રોધાદિરદૂષિતમ્ ॥ આત્મારામં મનઃકુર્વન્નિર્લેપઃ સર્વકર્મસુ ॥૪॥ વિરતકામમેગેમ્યઃ સ્વશરીરેડપિ નિઃસ્પૃહઃ । સંવેગઠ્ઠદનિમગ્નઃ સમતાં સર્વત્ર શ્રયન્ ॥૫॥ તે પ્રેમયોગી છઠ્ઠી ભૂમિકામાં આવેલ હોવાથી, રાગદ્વેષ આદિથી રહિત હોવાથી, ક્રોધાદિ કષાયોથી દુષિત નથી હોતો. તેનું મન માત્ર આત્માની રમણતામાં લાગેલું હોવાથી સર્વજગતના કર્મોથી સર્વથા શુભાશુભભાવોથી સંપૂર્ણ નિર્લેપ રહેલું હોય છે, સર્વ કામભોગની વાસનાથી અને શરીરની સ્પૃહાથી તેમનું મન સર્વથા વિરામ પામેલું હોય છે માત્ર એ સંવેગથી હૃદયવ્યાપક

૧૯૮

પ્રેમગીતા

હોવાથી સર્વત્ર સર્વ જીવાજીવ પદાર્થ પ્રત્યે અનુકુળ પ્રતિકુળ વિષયો પ્રત્યે સમાનભાવવાળું રહેલ હોય છે, તેવા મહાન પ્રેમયોગીશ્વરોનો એક આત્મસ્વરૂપના શુદ્ધ બોધમાં રમણસ્વરૂપ એવો જે સ્વભાવ તે જ આ છઠ્ઠી પ્રેમભૂમિકાનો શુદ્ધ પ્રેમજ છે એમ પરમપૂજ્ય તીર્થેશ્વરો કહે છે. ॥૩૮૧॥

પ્રેમરૂપં જગત્ સર્વં, શુદ્ધપ્રેમ્ણા પ્રભાસતે ।

યત્ર વૈરી ન વૈરં ન, પ્રેમિણુ નૈવ ભેદતા ॥૩૮૨॥

અર્થ:—જ્યાં આત્માઓમાં પરસ્પર વૈરી નથી તેમજ અંતઃકરણમાં વૈર નથી તેવા પ્રેમીઓ વડે સર્વ જગત શુદ્ધ પ્રેમના પ્રભાવથી પ્રેમ સ્વરૂપે અનુભવાય છે પ્રેમીઓમાં ભેદતા નથી હોતી. ॥૩૮૨॥

દોષા યત્ર ન ભાસન્તે, શુદ્ધપ્રેમપ્રવાહતઃ ।

અહિંસાદિગુણા યત્ર, પૂર્ણરૂપાઃ સ્વભાવતઃ ॥૩૮૩॥

અર્થ:—જ્યાં જીવોમાં રહેલા દોષો શુદ્ધ પ્રેમના પ્રવાહને કારણે નથી દેખાતા ત્યાં અહિંસાદિ ગુણો પૂર્ણસ્વરૂપે સ્વસ્વભાવથી અનુભવાય છે ॥૩૮૩॥

યત્રાત્મા પરમાત્માઽસ્તિ, શક્તિવ્યક્તિમયો મહાન્ ।

નિરજનં નિરાકાર-માત્મતત્ત્વં પ્રભાસતે ॥૩૮૪॥

અર્થ:—જ્યાં આત્મા તે પરમાત્મા છે તેવો અનુભવ થાય છે એટલે સ્વશક્તિ સ્વરૂપે અને આત્મવ્યક્તિ સ્વરૂપે મહાન આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ થાય ત્યારે નિરંજન નિરાકાર એવું આત્મસ્વરૂપ પ્રત્યક્ષ અનુભવાય છે ॥૩૮૪॥

આત્મદૃષ્ટિર્ભવેન્મુલ્યા, વ્યાપકપ્રેમયોગિનામ્ ।

ધારણાધ્યાનલીનાનામુન્મનીભાવમુલ્લસ્યતા ॥૩૮૫॥

અર્થ:—વ્યાપક પ્રેમયોગીઓને મુખ્યતાએ ત્યારે સંપૂર્ણ શુદ્ધ આત્મભાવની દૃષ્ટિ પ્રગટે છે ત્યારે તે યોગીઓ ઉન્મનીભાવની મુખ્યતાવડે તેઓ ધ્યાનવડે ધ્યેયમાં ધારણા સાથે લીન બને છે.

નરો નૈવ તથા નારી, જાતિર્નૈવ ચ પૌદ્ગલી ।

અરૂપોઽસ્તિ સ્વયંશુદ્ધઃ, દેહસ્થોઽપિ ન દેહવાન્ ॥૩૮૬॥

અર્થ:—આત્મા નરમાત્ર છે તેમ નથી, નારીમાત્ર પણ નથી, જાતિ રૂપ નથી, તેમજ પુદ્ગલ સ્વરૂપ પણ આત્મા નથી પણ આત્મા અરૂપી અને સ્વયંશુદ્ધ છે, દેહમાં વસે છે તોપણ દેહી (દેહનો સ્વામિ) નથી ॥૩૮૬॥

વિવેચન:—આત્મા એટલે જીવ તે એક નર-પુરૂષ સ્વરૂપ માત્ર છે એમ નથીજ, ત્યારે સ્ત્રી-નારી સ્વરૂપેજ છે એમ પણ નથીજે પુરૂષમાત્ર જીવાત્મા હોય તો નારી અજીવ કહેવી

પ્રેમબુંદ્ધ

૧૯૯

પડે. નારી માત્રજ જીવ હોય તો પુરૂષોને જીવાભાવવાલા માનવા પડે. નપુંસકપણું આત્માનું સ્વરૂપ નથી. આ ત્રણે વસ્તુ નિશ્ચયથી જોતાં આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપથી પર છે. નરત્વ, સ્ત્રીત્વ, નપુંસકત્વ એ પુરૂષલના વિકારી ભાવો છે આત્માના અશુદ્ધ ભાવમય કર્મ બંધનવડે ગ્રહણ કરાયેલા તેવા પ્રકારના શરીરના વિકારીભાવો છે. આત્મા તેથી અન્ય સ્વભાવવંત હોવાથી અન્યજ છે. પુરૂષલ સ્વરૂપ ન હોવાથી પુરૂષલ સ્વરૂપમય નરનારી નપુંસકરૂપ નથી, તેમજ તે આત્મા કુલ, જાતિ, જ્ઞાતિ, રૂપ પણ નથી, આત્માસ્વયંશુદ્ધ નિશ્ચયનયે સહજભાવે શુદ્ધ છે. અહંમિકો સ્વલુ સુદ્ધો નિમ્મઓ નાનદંસણસમ્મગ્ગઓ તમ્મિ ઠિઓ તચ્ચિત્તો સન્ને એણે સ્વયં નેમિ ॥૧૧॥ અર્થ:-હું એક આત્મ સ્વરૂપે નિશ્ચયથી શુદ્ધ છું, નિર્મળ છું, જ્ઞાન, દર્શન-સમ્યક્-ત્વયુક્ત ચારિત્ર અને આણંદમય છું, તે ભાવમાં સ્થિર થયો છતાં આ સર્વ જાહ્ય ભાવો કર્મસંયોગથી આવેલા છે તે અજ્ઞાન મિથ્યાત્વ કષાય અશુભયોગ વિગેરેનો ક્ષય કરીશ, તે કારણે જો કે હું શરીર-દેહમાં રહેલો હોવા છતાં સર્વદા અનાદિ અનંતભાવે દેહવાલો નથી. આત્મસ્વરૂપ જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રયોગને ક્ષાયિકભાવે પ્રાપ્ત કરીને સર્વ જાહ્ય ભાવનો ત્યાગ કરનારો આ આત્મા શરીરમાં રહ્યો છતો પણ દેહી રૂપે નિત્ય નથી, તેમજ સર્વે ભવ્યાત્માઓ પણ એવાજ સ્વભાવવાળા હોવાથી તારા બંધુઓ છે. તેમ તારે પ્રેમભાવથી જાણવું. આવો આત્મભાવનો પ્રેમ સર્વ આત્માઓ સાથે છઠ્ઠી ભૂમિકાવાલા પ્રેમયોગીઓને હોય છે ॥૩૮૬॥

કર્મબન્ધો ભવેન્નૈવ, કૃતેષુ સર્વકર્મસુ ।

ભવે મુક્તૌ સમા બુદ્ધિઃ, સમપ્રેમસ્વભાવતઃ ॥૩૮૭॥

અર્થ:-સાચા પ્રેમયોગીઓને આવશ્યક પ્રયોજન પડે પ્રાણિઓના હિતમાટે સર્વ કાર્યો કરવા છતાં કર્મ બંધ નથી જ થતો. કારણ કે સમભાવવાલા પ્રેમસ્વભાવથી ભવ અને મુક્તિમાં સમાનવૃત્તિ તેઓને હોય છે તેથી કર્મ બંધ નથી લાગતો ॥૩૮૭॥

અન્તર્વર્હિર્મહાવીરઃ, શુદ્ધપ્રેમ્ણૈવ દશ્યતે ।

મહાવીરમયં વિશ્વં, યત્ર તત્ર પ્રદશ્યતે ॥૩૮૮॥

અર્થ:-અંતર દષ્ટિ અને જાહ્યદષ્ટિથી ભગવાન મહાવીરપ્રભુને જે આત્મા શુદ્ધ પ્રેમ વડે જોઈ શકે છે તે પ્રેમયોગી મહાત્માઓ જ્યાં જ્યાં દષ્ટિ કરે ત્યાં ત્યાં સર્વ વિશ્વ તે મહાવીરમય જોઈ શકે છે. ॥ ૩૮૮ ॥

વિવેચન:-સાચા પ્રેમયોગી મહાતુભાવો પરમ વિશ્વોપકારી ભગવાન મહાવીર દેવ પરમાત્માને અંતર દષ્ટિથી તેમના આત્મસ્વરૂપને બ્રહ્મસ્વભાવે જ્ઞાનદર્શન આનંદ (ચારિત્ર) વીર્ય ઉપયોગરૂપે અનુભવ કરીને શુદ્ધપ્રેમથી જોઈ શકે છે. “પરમાત્મા પરંજ્યોતિઃ પરમેષ્ઠિનિરંજનઃ અજઃ સનાતનઃ શંભુઃ સ્વયંભૂ જયતાજ્જિનઃ ॥ નિત્યવિજ્ઞાનમાનન્દં બ્રહ્મ યત્ર પ્રતિષ્ઠિતં શુદ્ધબુદ્ધસ્વભાવાય નમઃ તસ્મૈ પરમાત્મને ॥૨॥ પરમ શ્રેષ્ઠ આત્મા કે જે પરમ અ-

પૂર્વ જ્યોતમય છે, તેવા મુખ્ય પરમેષ્ઠી અને વર્ણ ગંધાદિપૂર્ણગતભાવથી રહિત, નિરંજન છે. તેમજ જન્મમૃત્યુથી રહિત અજન્મ-અજ છે. તેમજ પૂર્ણપવિત્ર અને સર્વ મુખકલ્યાણ ને આપનારા સ્વયંભુ છે. કોઈ પણ વ્યક્તિથી ઉપજેલા નહિ એવા નાનાસ્વરૂપે સ્વશક્તિથી પૂર્ણભાવે પ્રગટ થયેલા એવા વીતરાગ છુનેશ્વરે જયવંતા વર્તો તેમજ નિત્ય નિરંતર જ્ઞાનદર્શન રૂપ વિજ્ઞાનમય અને આત્મસ્વરૂપમાં રમણુતા રૂપ ચરિત્રમય આનંદસ્વરૂપ શુદ્ધ પરબ્રહ્મ જ્યાં સ્વભાવે પ્રતિષ્ઠિત થયેલું છે તેવા અને શુદ્ધજ્ઞાન એટલે બોધસ્વભાવવાળા વીર પરમાત્માને નમસ્કાર થાવ, તેનું મને અંતરભાવે દર્શન થાઓ. તેથી હું જગતનો ગુણાનુરાગી થાઉં એટલે પૂર્ણ પ્રેમવાળો થાઉં, એમજ બાહ્યદૃષ્ટિથી જે સાત હાથ ઉંચા કંચનવાન શરીરને ધરનારા, ચોવીશ અતિશયવંત જેમના વચનો શ્રવણ કરતાં જગતના આધિ વ્યાધિ ઉપાધિ નાશ પામે છે તેવા વીર પરમાત્માની મૂર્તિને જેમણે શુદ્ધ પ્રેમવડે દર્શન કર્યાં છે. એવા પ્રેમભાવમય યોગીઓ સર્વ જગતને પરમબ્રહ્મ મહાવીરમય બુવે છે. જ્યાં જ્યાં દૃષ્ટિ કરે ત્યાં ત્યાં પરમાત્મા રૂપે પ્રત્યક્ષભાવે દેખે છે. ॥ ૩૮૮ ॥

આત્મૈવ શ્રીમહાવીર, આત્મના પરિવેદ્યતે ।

શુદ્ધાત્મમગ્નતાયોગા-દાનન્દો હૃદિ જાયતે ॥૩૮૯॥

અર્થ:—આત્મા તેજ શ્રીમહાવીર પરમાત્મા છે તેને આત્માવડે જાણી શકાય છે, એટલે શુદ્ધ આત્મભાવમાં મગ્ન થવાથી હૃદયમાં આનંદનો અનુભવ પ્રેમયોગીઓને થાય જ છે. ॥ ૩૮૯ ॥

વિવેચન:—આ પ્રેમયોગીની છઠ્ઠી ભૂમિકામાં પ્રાપ્ત થયેલો મહાનુભાવ પ્રેમયોગી આત્મામાં સત્તાએ જે ચૈતન્ય રૂપ જ્ઞાનાદિ ગુણો અપ્રગટ રહેલા છે, તેજ ગુણો પરમ-પુરુષોત્તમ-મહાવીરદેવમાં ઘાતક આવરણો નષ્ટ થયેલાં હોવાથી પ્રગટભાવે અનુભવાય છે, તેથી આત્મા તેજ શ્રી મહાવીર પરમાત્મા છે. આત્મા પોતાનાજ યોગ્ય પ્રયત્નથી જીવો વૈ શિવો જાયતે” આત્મા તેજ પરમાત્મા થાય છે તેમ જે આત્મા અનુભવથી જાણે છે તે પરમ પ્રેમયોગીમહાશય શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપમાં મગ્નતા પ્રાપ્ત થવાથી હૃદયમાં પરમાનંદનો પૂર્ણ લાભ મેળવે છે “યસ્ય જ્ઞાનસુધાસિંધૌ પરબ્રહ્મણિ મગ્નતા । વિષયાન્તરસંચારો હલાહલો પમઃ ॥૨॥ જે પ્રેમયોગી આત્મા સમ્યગ્જ્ઞાન રૂપ અમૃતસમુદ્રમાં મગ્ન થયો છતો પરબ્રહ્મ ના ગુણસ્વાદનો અનુભવ કરતો છતો જે પરમાનંદનો અનુભવ કરે છે તેને છગપ્રપંચવાદ કે હાંદ્રિયભોગોમાં ગમન કરવું તે ભયંકર વિષયનું પાન કરવા જેવું દુઃખ ઊપજાવે છે. આત્મરમણુતા રૂપ પરમાત્મા મહાવીરદેવના સ્વરૂપને આત્મસ્વરૂપનો મુકાબલો કરતા પૂજ્ય ભાવે પરમાનંદનો અપૂર્વ આનંદ પ્રેમીને થાય છે. ॥ ૩૮૯ ॥

આત્મન આન્તરક્રોડા, વુદ્ધ્યાદિવૃત્તિભિઃ સહ ।

યત્રાનુભૂયતે પ્રેમ્ણા, તત્ર દુઃખસ્ય નામ કિમ્ ॥૩૧૦॥

અર્થ—જ્યાં આત્મા આત્માની આંતરવૃત્તિવાળા બુદ્ધિ અનુભવ વડે આંતરવૃત્તિવાળી આત્મક્રીડામાં રમી રહ્યા હોય છે ત્યાં દુઃખનું નામ કે નિશાન કેમ હોય ? ॥૩૧૦॥

વિવેચન—જ્યાં આત્મપ્રદેશમાં પ્રેમયોગીઓ આત્મસ્વભાવના અનુભવવાળી બુદ્ધિથી યુક્ત પરિણામભાવવાળી વૃત્તિઓ વડે સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપ આત્મભાવની આંતરિક રમણતામાં રમતા-ક્રીડતા હોય તેને પુણ્યલભાવના-ઈદ્ર ચંદ્ર નાગેંદ્રના કિડાબુવનો અને સ્ત્રીના ચંચલ-સ્વભાવવાલા વિષયના સુખોમાં સુખની વૃત્તિ કદાપિ જાગે ? તેમાં તો તેને કિંપાક ક્ષણના આસ્વાદનો અનુભવ થયો છે તેથી આત્મરમણની ક્રીડામાં જ શુદ્ધ પ્રેમથી રમતા છતાં શુદ્ધાત્માનો એકાંત નિર્દોષ આનંદ અનુભવે છે, તેથી ત્યાં તે યોગીઓના આત્મપ્રદેશમાં એકાદ પ્રદેશે પણ શું દુઃખનો અનુભવ આવે છે ? નથી જ આવતો. દુઃખના નામની સ્મૃતિ પણ તેવા પ્રેમયોગીને પ્રાપ્ત નથીજ સંભવતી. **સ્વભાવમુખમગ્રસ્ય, જગત્તવાવલોકિનઃ કર્તૃત્વં નાન્યભાવાનાં, સાક્ષિત્વમવશિષ્યતે ॥૧॥** જે આત્મા પોતાના જ્ઞાનદર્શન અને ચારિત્રાનંદ સ્વભાવમય સુખમાં મગ્ન થઈ રમણતા કરતાં જગત્ના તત્ત્વ સ્વરૂપને જ્ઞાનવડે અવલોકતા છતાં તેમાં પોતાનું કર્તૃત્વ ધરતા નથી. માત્ર શુભાશુભ અનુભવમાં સાક્ષિ માત્ર હોય છે, તેથી દુઃખનો અનુભવ તે પ્રેમયોગીને નથી હોતો શરીરમાં વેદતા ભોગવાતી હોય તેમાં પણ પ્રત્યક્ષભાવે માત્ર સાક્ષિભાવને ભરે છે. પોતાનું તેમાં તેઓ માનતાજ નથી. ॥૩૧૦॥

દોષત્વં નૈવ કુત્રાપિ, દૃશ્યતેષ્વ સ્વભાવતઃ ।

દોષત્વં ચ ગુણત્વં ચ-આપેક્ષિકં ન વસ્તુતઃ ॥૩૧૧॥

અર્થ—આવા પ્રેમયોગીજનો કોઈ પણ સ્થાને દોષત્વ નથી જોઈ શકતા, વસ્તુઓના સ્વભાવને કારણે તેવા રૂપે થાય છે તેથી દોષપણું કે ગુણપણું વસ્તુઓમાં અપેક્ષાઓ મનાય છે તેજ વાસ્તવિક છે. ॥૩૧૧॥

ગુરુશિષ્યાદિભેદસ્તુ, કિંચિન્નૈવાત્ર વિદ્યતે ।

શુદ્ધપ્રેમપરબ્રહ્મ, સર્વત્રૈવયં પ્રકાશતે ॥૩૧૨॥

અર્થ—શુદ્ધ અને શિષ્યાદિનો ભેદ આ પ્રેમયોગીની ઉંચી ભૂમિકામાં જરાપણ નથી હોતો. શુદ્ધ પ્રેમરૂપ પરમપ્રજ્ઞ સર્વત્ર એક સ્વરૂપતાનો પ્રકાશ કરે છે. ॥૩૧૨॥

એક એવ મહાવીરો-જિનેન્દ્રઃ પરમેશ્વરઃ ।

મહામક્તસ્ય હૃદયેવ, માતિ વિશ્વમયઃ પ્રભુઃ ॥૩૧૩॥

અર્થ—એકજ મહાવીર પરમાત્મા હૃદયે પરમેશ્વર મહાભક્તના હૃદયમાં વસતા હોવાથી તે પ્રેમયોગી ભક્ત પરમાત્માને આખા વિશ્વમાં વ્યાપેલ પ્રેમ પ્રજ્ઞરૂપે જુએ છે. ॥૩૧૩॥

(વિવેચન:—છઠ્ઠી પ્રેમભૂમિકામાં વર્તતા સાચા શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓને હૃદયમાં એકજ ભગવાન મહાવીરદેવ તીર્થંકર પરમેશ્વર વસેલા હોય છે. એટલે સંપૂર્ણ પૂર્ણ પ્રેમયોગીદ્ર મહાવીર જેવા ભૂતકાળના સર્વ વીતરાગ પરમાત્મા સમજવા. “જો જાણઈ અરિહંતે દવ્વગુણ પજ્જવેહિ, સો જાણઈ અપ્પાણં, મોહો ચલુ જાહ તસ્સ લયં ॥૧॥ જે યોગી પુરૂષ એક મહાવીર પરમાત્મા અરિહંત ને દ્રવ્યગુણ પર્યાયની વિવક્ષા વડે અનુભવથી જાણે છે. તે સર્વ ભૂત જીવિ વર્તમાનમાં થયેલા અરિહંતોને પણ યથાસ્વરૂપે જાણે છે. આમ સર્વ પદાર્થોને પણ તેના દ્રવ્યગુણ પર્યાયથી યુક્ત યથાર્થ સ્વરૂપે જાણે છે, તેમજ આત્માના સ્વરૂપને પણ જાણે છે. “જો ઇયં જાણઈ સો સવ્વં જાણઈ” એક મહાવીર પરમાત્માના સ્વરૂપને જાણ્યા પછી તે જીવ દ્રવ્ય સ્વરૂપની પારિણામિક લાવની વૃત્તિથી આત્માને પણ જાણે છે. તેથી મહાવીર આદિ સર્વ તીર્થંકરો, ગણધરો, કેવલીઓ અને સિદ્ધ પરમાત્માઓના સ્વરૂપને જાણનારા તે મહાન ભક્તો થાય છે. તેવા આત્મસમર્પણ કરનારા ભક્તોના હૃદયમાં ભગવંતોના સ્વરૂપો પ્રતિબિંબિત થયેલા હોય છે. તેથીજ સર્વ જગતના આત્માઓ પ્રત્યે તે ભક્તોને સ્વાત્મવત્ પ્રેમ પ્રકાશમાન થાય છે. તેમજ રાગ, દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ઈર્ષા વિગેરે મોહાદિક દોષો તે ભક્તોના લય-નાશ પામે છે અને તેઓ સર્વ વિશ્વને પરમાત્મા સમાન જાણે છે. અભેદભાવે તેમની આત્મદૃષ્ટિ થયેલ હોવાથી અદ્વૈતભાવે પ્રેમમય જગતને જાણે છે. ॥૩૯૩॥

શુદ્ધપ્રેમ્ણા મહાવીરઃ, શુદ્ધાત્મૈવ સ્વયં મવેત્ ।

અપ્રમત્તઃ સદા જાગ્રત્, જ્યોતિષાં ઘૃતિભાસ્કરઃ ॥૩૯૪॥

અર્થ:—જેમ શુદ્ધપ્રેમથી ભગવાન મહાવીર શુદ્ધાત્મસ્વરૂપને પ્રાપ્ત થયા છે. તેમ સર્વ પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધપ્રેમના બળવડે પોતાના સહજભાવે મહાવીર બને છે અને અપ્રમત્ત ભાવે સર્વદા જાગતા છતાં જ્યોતિષોમાં સૂર્ય સમાન પરમશોભાને પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૩૯૪॥

વિવેચન:—જેવી રીતે સર્વ વીતરાગ ભગવંતો અને ભગવાન મહાવીર દેવ શુદ્ધ નિર્વિકારી પ્રેમયોગના બળથી સર્વ જગતને પરમ સુખી કરવાની મૈત્રી લાવમય ધ્યાનબદ્ધે શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપ એવંભૂત નયની અપેક્ષાથી લાવપૂર્ણ મહાવીર થયા. તેમ સાચા પ્રેમ યોગીઓ અપ્રમત્તભાવે સર્વદા જાગતા છતાં કામક્રોધાદિ બાહ્ય અભ્યંતર આત્મવૈરીઓનો નાશ કરી શુદ્ધાત્મ લાવમય પૂર્ણ પ્રેમને પોતાના સ્વયં વીર્યાના ઉદ્ભાસથી પ્રાપ્ત કરે છે.

આત્માનમાત્મના વેત્તિ મોહત્યાગાન્ યદાત્મનિ । તદેવ તસ્ય ચારિત્રં તજ્ઞાનં તચ્ચ દર્શનમ્ ॥૧॥ મોહનો ત્યાગ કરવાથી આત્મા સ્વયં પોતાની શક્તિથીજ પોતાના સ્વરૂપને જાણે છે. જેમ કે જગતના સર્વ પદાર્થોને જાણવામાં બીજા પ્રકાશની જરૂર પડે છે, પણ સૂર્યાદિક જ્યોતિષો સ્વયં પ્રકાશક હોવાથી તેમને અન્ય પ્રકાશની જરૂર પડતી નથી. તેવીજ રીતે જ્યાં સુધી મોહાદિક કર્મનો અવરણરૂપ પડેલો હોય ત્યાં લગી આત્મા પોતાને જાણતો નથી-જોઈ શકતો નથી. તે

માટે શુદ્ધ દીપકનું આલંબન લેવું પડે છે. તેમજ શુદ્ધી ઉપાસના કરતાં ને સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રની આરાધના કરતાં વીતરાગ પરમાત્માના સ્વરૂપનો સાચો બોધ થાય છે. તેમનું ધ્યાન કરતા મોહાદિક કર્મનો ક્ષય થવાથી પૂર્ણ પ્રેમયોગના બલથી શુદ્ધાત્મવીર્યોદ્ધાસ વડે આત્મા પોતે શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપ મહાવીર થાય છે અને કેટલે સૂર્ય સમાન પ્રભાપૂર્ણ પરમાત્મા રૂપે દીપે છે. ॥૩૯૪॥

आचाराणां विचाराणां, नैयत्यं नैव वर्तते ।

सर्वं कर्तुमकर्तुं यः, समर्थो जिनरागवान् ॥३९५॥

અર્થ:—જે પ્રેમયોગી વીતરાગ પરમાત્મા પ્રત્યે પૂર્ણ પ્રેમવાન હોય, તેઓને આચાર તથા વિચારોનું એક ધારું પ્રવર્તન નથીજ હોતું કારણ કે તે સર્વ કાર્યો કરવા કે ન કરવામાં સ્વયં સમર્થ છે. ॥૩૯૫॥

વિવેચન:—જે પ્રેમયોગી મુનીશ્વરો છે. તે જીનેશ્વર પરમાત્મામાં અનન્ય શ્રદ્ધા, વિશ્વાસ, પ્રેમ, ભક્તિયુક્ત શુણ્ણુનુરાગ ધરાવે છે. આવા શુદ્ધ પ્રેમયોગીઓ પ્રેમયોગની છઠ્ઠી ભૂમિકામાં પૂર્ણ રીતે આવેલા બાણુવા. તેઓ સર્વ ઇદ્રિયો મન અને શરીરના વિકારી ભાવોને સર્વથા દુર કરી કષાયો ઉપર પૂર્ણ વિજય મેળવે છે અને પ્રાયઃ વીતરાગ જેવી અવસ્થા ભોગવે છે તેઓ દેશ, ક્ષેત્ર, કાલ, લોક, ભાવના પરિણામોની અપેક્ષાને બાણુતા હોવાથી આ પ્રકારેજ આચારમય દ્રવ્યચારિત્ર અને ભાવચારિત્ર પાળવું. એવા એકાંત નિશ્ચયરૂપ નથી હોતા. જો કે ભાવચારિત્ર તેઓનું પૂર્ણ નિર્દોષ હોય છે તો પણ દ્રવ્યચારિત્રનો વ્યવહાર અનિશ્ચિત આકારવાળો હોય છે, જે જે સમયે જે જે કરવા યોગ્ય કે ન કરવા યોગ્ય કાર્યોના તે પૂર્ણ ગીતાર્થ મહા પ્રેમયોગી બાણુકાર અને કરવામાં સમર્થ છે. ॥૩૯૫॥

निर्गतः शास्त्रसंज्ञातो, लोकसंज्ञाविनिर्गतः ।

देहसंज्ञाद्यभावेन, शुद्धप्रेमी प्रभुः स्वयम् ॥३९६॥

અર્થ:—જે યોગીઓ શાસ્ત્ર સંજ્ઞાથી નિકળી ગયા હોય. લોક સંજ્ઞાથી પણ નિકળી હોય તેમજ દેહાદિકની સંજ્ઞાનો પણ અભાવ થયો હોય તેજ શુદ્ધપ્રેમી સ્વયં પ્રભુ બની શકે છે. ॥૩૯૬॥

साकारश्च निराकारः, शुद्धात्मा हृदि भासते ।

शुद्धात्मैव परप्रेम, पूर्णशक्तिमयः प्रभुः ॥३९७॥

અર્થ:—શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપવંત યોગીઓને પરમપ્રેમથી પરમાત્માનું સાકાર સ્વરૂપ તથા નિરાકાર સ્વરૂપ હૃદયમાં પ્રગટ થાય છે એટલે આત્માનું શુદ્ધાત્મ જે સ્વરૂપ તેજ પરમ પ્રેમ અને તેજ પૂર્ણ શક્તિવંત પ્રભુ છે તેમ બાણુવું. ॥૩૯૭॥

જીવન્મુક્તો ભવેન્નુદ્ધ-પ્રેમી સર્વત્ર સર્વદા ।

નામરૂપાદિમોહસ્ય, નાશો ભવતિ સર્વથા ॥૩૯૮॥

અર્થ—તેવો પ્રેમયોગી સર્વ જગ્યાએ સર્વ કાળમાં નામરૂપ આદિ મોહનો સર્વથા વિનાશ કરનાર હોવાથી સર્વત્ર સર્વથા જીવન્મુક્ત થાય છે. ॥૩૯૮॥

વિવેચન—છઠ્ઠી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં રહેલા શુદ્ધ સાચા પ્રેમયોગીને નામરૂપ આદિ-એટલે હું રાજા, શેઠ, મુસદ્દી વિગેરે નામની કીર્તિ, માઈ સનતકુમાર જેવું સુંદર સૌંદર્ય છે, માઈ મોટું કુટુંબ છે હું નિરોગી છું, હું ભોગી છું વિગેરેનો જે મમત્વભાવ રૂપ મોહ છે તેવા મોહનો જે મહાપુરુષોએ તે માઈ નથી, ઈન્દ્રિય શરીર મન તે હું નથી તે જડ છે. હું જ્ઞાનદર્શન આરિત્રવીર્ય ઉપયોગ શુણ્વલક્ષણવાળો છું તેવા આત્મભાવના ઉપયોગથી મોહનો સર્વથા જે પ્રેમયોગી નાશ કરે છે તે પ્રેમયોગી બાહ્ય અને અભ્યંતરભાવે પૂર્ણશુદ્ધ નિર્વિકારી ધર્મ રૂપાતીત પરમાત્માનું ધ્યાન કરી શુદ્ધધ્યાન વડે સર્વ ધાતિકર્મને ક્ષય કરીને જીવન્મુક્ત મહાત્મા શુદ્ધપૂર્ણ પ્રેમયોગી થાય છે અને તે શુદ્ધ પ્રેમયોગી જીવન્મુક્ત દશામાં જીવેના ઉપકાર માટે અધ્યાત્મિક કર્મસમુહ હોય ત્યાં લગી વિચરીને તેઓને આત્મા તથા પરમાત્માના સ્વરૂપનો ઉપદેશ કરીને પ્રમોદ માધ્યસ્થ અને મૈત્રીભાવનાવાળા પ્રેમયોગના અભ્યાસી બનાવે છે, તેવા જીવન્મુક્ત યોગી સાચા પ્રેમીજનો બની શકે છે. ॥૩૯૮॥

અભેદપ્રેમસામર્થ્ય, સર્વત્ર વ્યાપકં સ્વલુ ।

સવિકલ્પપરપ્રેમ, પૂર્ણાનન્દમયં સદા ॥૩૯૯॥

અર્થ—અભેદભાવવાળા પ્રેમનું સામર્થ્ય નિશ્ચયથી સર્વ વ્યાપક જ હોય છે, તેમજ સવિકલ્પ ભાવવાળો પરમ પ્રેમ સદા પૂર્ણ આનંદને આપનારો થાય છે. ॥૩૯૯॥

યત્રૈક્યં પરમપ્રેમ-ભાવેન સર્વદેહિણુ ।

નિષ્કામપ્રેમશુદ્ધાત્મા પૂર્ણાનન્દોરસાત્મકઃ ॥૪૦૦॥

અર્થ—જ્યાં પરમપ્રેમ પ્રેમભાવથી સર્વ પ્રાણિઓ ઉપર ઐક્યભાવ પ્રગટ થાય છે ત્યાં યોગીને નિષ્કામ પ્રેમયુક્ત શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે તેથી તે યોગીપૂર્ણ પ્રેમમય આનંદરૂપ રસમય બને છે. ॥૪૦૦॥

વિવેચન—આ ભૂમિકામાં પ્રેમયોગીઓને સર્વ જગતના પ્રાણિઓ ઉપર અભેદભાવે ઐક્યતાવાળો સ્વાર્થ વિનાનો શુદ્ધ નિષ્કામ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે તથા આત્માનું ઐક્ય અદ્વૈતરૂપે અનુભવાતું હોવાથી સર્વત્ર સ્વપરનો ભેદ નષ્ટ થાય છે. તેથી છઠ્ઠી ભૂમિનો યોગી શુદ્ધાત્મ ભાવ અને અકષાય ભાવયુક્ત બની પૂર્ણ પ્રેમરૂપ આનંદનો રસ કે જે ભાવમૃત સમાન છે તેને આસ્વાદે છે અનિચ્છન્ કર્મવૈષમ્યં, વ્રહ્માંશેન સમં જગત્ । આત્મા ભેદેન, યઃ

પશ્યેદસૌ, મોક્ષગમી શમી ॥૧॥ જીવોમાં કર્મની વિચિત્રતાથી જીવોમાં વિચિત્રતા હોવા છતાં તે કર્મભાવ રૂપ અંશોને મુખ્યભાવે નહિ માનતો શુદ્ધ પ્રેમયોગી બ્રહ્મસ્વરૂપ ભાવથી સર્વ આત્માને આનંદ ભાવે જોતો પ્રેમથી વર્તે છે. સમભાવપૂર્ણ પ્રેમભાવવાદો છટ્ટી ભૂમિકાનો પ્રેમયોગી અવશ્ય મોક્ષગમી-મોક્ષને પ્રાપ્ત કરનારો જ છે તેમ જાણવું. ॥૪૦૦॥

પ્રેમની સાતમી ભૂમિકા.

સૂક્ષ્મકામાદિસંકલ્પઃ, કિञ्चિद् ભવતિ નો કદા ।

સત્ત્વ્યાં ભૂમિકાયાં ચ, નિર્વાચ્યં પ્રેમવસ્તુતઃ ॥૪૦૧॥

અર્થ—સાતમી પ્રેમભૂમિકામાં સૂક્ષ્મ કાયાદિક સંકલ્પો જરાપણ કોઈ વખત નથી જ થતા અને ત્યાં એક માત્ર નિર્વાચનીય પ્રેમ વાસ્તવિકતાએ અનુભવાય છે. ॥૪૦૧॥

સત્પ્રેમૈવ કલૌ મોક્ષઃ, સત્પ્રેમપરિભાષયા ।

અપ્રમત્તદશાં યાવત્, શુદ્ધાત્મપ્રેમ યોગિનામ્ ॥૪૦૨॥

અર્થ—સત્ય પ્રેમ એજ આ કલિકાલમાં મોક્ષ રૂપ છે. તે સત્યપ્રેમની જે પરિભાષા છે તે વસ્તુતઃ આત્માનું શુદ્ધ ચારિત્ર છે અપ્રમત્ત ભાવની દશામાં જે વર્તે છે તેજ શુદ્ધ પ્રેમરૂપ હોવાથી શુદ્ધાત્મ પ્રેમયોગીને આનંદ આપનાર થાય છે. ॥૪૦૨॥

અપ્રમત્તદશાં જીવન્-મુક્તિરેવ કલૌ શુભા ।

અપ્રમત્તદશાં યાવત્, સત્પ્રેમ્ણઃ સત્પ્રભૂમિકઃ ॥૪૦૩॥

અર્થ—આ કલિકાલમાં જે અપ્રમત્ત દશાએ આત્મજીવન તેજ વસ્તુતઃ શુભ ભાવવાલી મુક્તિ છે તેમ સમજવું. આ અપ્રમત્ત દશાનું આત્મચારિત્ર જીવન તેજ સત્ય પ્રેમનું સાતમી ભૂમિકાની પ્રાપ્ત સ્વરૂપ છે તેમ જાણવું. ॥૪૦૩॥

વિવેચન—સાતમી પ્રેમભૂમિકામાં વર્તતા પ્રેમયોગીઓને અપ્રમત્ત ચારિત્ર યોગવાહુ શુદ્ધ નિર્વિકલ્પભાવે ધર્મધ્યાનમય જીવન વર્તે છે. તેને લીધે તેઓને સંસાર અને મુક્તિ ઉપર સમાનતા હોય છે. વંદિજમાણા ન સમુક્કસંતિ, હેલીજમાના ન સમુજ્જલંતિ. દંતેણ ચિત્તેણ ચરંતિ ધીરા, મુળી સમુગ્ધાઈય રાગદોસા ॥૧॥ અપ્રમત્ત પ્રેમયોગી મુનિવરો વંદન પૂજન કરતા લોકોને જોઈને પોતાની ઉત્કૃષ્ટતાનો ઉદ્દાસ નથી સેવતા. તેમજ કોઈ જાતની તર્જના નિંદા આકોશ કરતા લોકો ઉપર ક્રોધ વડે અગ્નિની જેમ ધમમમતા નથી, તેમજ ચિત્ત એટલે મન અને કષાયોને દમતા છતાં રાગદ્વેષોનો ધીરતાએ નાશ કરે છે. તેવા ધીર વીર પુરૂષો-મુનિવરો પ્રેમયોગીઓને આ કલિકાલમાં શુદ્ધ પરિણામવાલી અપ્રમત્ત દશા તેજ વસ્તુતઃ મુક્તિ છે. આવી અપ્રમત્ત દશાથી સત્ય પ્રેમયોગીને મુનિવરો સાતમી પ્રેમભૂમિકા સુધી પહોંચે છે અને ત્યાં આત્મસ્વરૂપમાં રમતા સચ્ચિદાનંદ-આણુંદને અનુભવે છે. ॥૪૦૩॥

૨૦૬

પ્રેમગીતા

અપ્રમત્તદશા શુદ્ધ-પ્રેમમુક્તિર્મનીષિભિઃ ।

અત્રૈવ વેદ્યતે સાક્ષાત્, તત ઉર્ધ્વં ન વેદ્યતે ॥૪૦૪॥

અર્થ:—અપ્રમત્ત દશરૂપ શુદ્ધ પ્રેમમય મુક્તિ અર્હિયાં આ સમયમાં સાચા પાંડિતે વડે સાક્ષાત્ અનુભવાય છે તેથી મુક્તિની શોધ માટે અન્ય ઉચ્ચ સ્થાન નથી, ॥૪૦૪॥

આત્માનુભવમોક્ષોઽત્ર, માષિતં પરિમાષયા ।

અપ્રમત્તગુણસ્થાનં, યાવત્ મક્તિમહત્તયા ॥૪૦૫॥

અર્થ:—અ. ક્ષેત્રમાં અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનકની પ્રાપ્તિ સુધી જે દેવગુરૂની પૂર્ણ શુદ્ધપ્રેમમય ભક્તિ કરતાં જે શુદ્ધાત્મ ભાવનો અનુભવ થાય તે પરિણામે યોગની પરિભાષાવડે મોક્ષ કહેવાય છે. ॥૪૦૫॥

અપ્રમત્તદશાશુદ્ધ-પ્રેમોર્ધ્વં પૂર્ણશુદ્ધતા ।

જાયતે તીર્થદેવાનાં, કેવલજ્ઞાનયોગતઃ ॥૪૦૬॥

અર્થ:—ન્યાં સુધી અપ્રમત્તદશાવાળું શુદ્ધ ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય ત્યાં લગી શુદ્ધ પ્રેમ વર્તે છે. તેની ઉપર અપૂર્વકરણ રૂપ પૂર્ણ આત્મિક શુદ્ધતા પ્રાપ્ત થતાં અને પરિણામે આત્મશુદ્ધતા જાગતાં આત્મા કેવલજ્ઞાન યોગને પ્રાપ્ત કરે છે. તેથી દેવ મનુષ્ય વિગેરેને પૂજ્ય તીર્થ સ્વરૂપ પ્રેમયોગી બને છે. ॥૪૦૬॥

પ્રેમની આઠમી ભૂમિકા

અષ્ટમ્યાં શુક્લયોગેન, શુદ્ધચારિત્રયોગિનઃ ।

ઘાતિકર્મક્ષયાન્મોક્ષઃ, શુદ્ધપર્યાયવાન્ ભવેત્ ॥૪૦૭॥

અર્થ:—આઠમી પ્રેમયોગ ભૂમિકામાં શુક્લધ્યાનના યોગથી શુદ્ધચારિત્રવાન્ પૂર્ણ પ્રેમયોગીઓ ઘાતિ કર્મનો ક્ષય કરી કેવલજ્ઞાન અને કેવલદર્શનના શુદ્ધ પર્યાયને ઉપબવનારા થઈને અતે મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૪૦૭॥

વિવેચન:—સાત પ્રેમ ભૂમિકાના વિવેચનમાં આત્માના સ્વરૂપની જ્ઞાનદર્શન ચારિત્ર ગુણની પૂર્ણ શુદ્ધતા અપ્રમત્ત યોગની પ્રાપ્તિ અને ગુણ શ્રેણિમાં ક્ષાયિકભાવે આગળ અરબુ વિગેરે જણાવ્યું. હવે આઠમી પ્રેમયોગ ભૂમિકામાં આવેલો પ્રેમયોગી શુદ્ધચારિત્ર યોગ યુક્ત અપ્રમત્ત તથા અપૂર્વકરણ યોગમાં આવીને શુક્લધ્યાનના પ્રથમ અને બીજા વિભાગનું સમાધિ યુક્ત ધ્યાન કરતાં સર્વ ઘાતિકર્મની સ્થિતિ વગેરેનો ઘાત કરે છે, તે માટે કહે છે કે: “કર્મણાં સ્થિતિઘાતાદીનપૂર્વાનકુસ્તે યતઃ । તસ્માદપૂર્વકરણઃ ક્ષયકઃ શમકશ્ચસઃ ॥૩૫॥ અપ્રમત્ત શુદ્ધ ચારિત્રવાન્ પ્રેમ યોગીઓ અપૂર્વકરણ વડે સ્થિતિ ઘાત વિગેરે કરીને શ્રેણિમાં આગળ વધે છે, તેથી તેને અપૂર્વ

કરણ કહેવામાં આવે છે. ત્યારપછી આગળ વધતો તે યોગી જો કર્મની સ્થિતિનો ઉપશમ કરે-દબાવીને સત્તામાં રાખે ઉદયમાં ન આવવા દે તો તેને ઉપશમભાવ કહેવાય છે અને જે કર્મદલનો સ્થિતિપૂર્વક ઘાત કરે તે ક્ષપક કહેવાય છે. એટલે અહિંયાં ગુણ શ્રણિએ ચડનારા યોગીઓ ખે પ્રકારના હોય છે. જે સર્વ ઘાતિ કર્મને ખપાવવાવાદા હોય તે ક્ષપક જાણુવા અને જે તે કર્મને ઉદયમાં ન આવવા દેતાં દબાવી રાખે ક્ષય ન કરે તે શમક (ઉપશમ) કહેવાય છે તે જાણુવું. આમ ક્ષપક શ્રણિએ ચડી ખારમા ગુણસ્થાનકે આવી શુકલધ્યાનના પ્રથમ તથા બીજા પાયાનું ધ્યાન કરતાં કેવલજ્ઞાન-દર્શનને તે યથાજ્યાતચારિત્રયોગને પ્રાપ્ત કરી સયોગી કેવલી પ્રેમયોગી થાય છે. તેમજ જ્યારે તે મન વચન કાયરૂપ યોગને ચોદમા ગુણસ્થાનકે રૂંધે ત્યારે અયોગી કેવલી થઈને મોક્ષના શાશ્વત સ્થાનકને પામે છે.

अष्टम्यां तीर्थकृद्देवः, केवली विश्वदेशकः ।

परमात्मा जिनेन्द्रः स-जायते विश्वपावकः ॥४०८॥

અર્થ:—આઠમી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં આવેલા પ્રેમયોગી તીર્થકરદેવ કેવલી થઈને સર્વ જગતને મોક્ષ ભાવની દેશના આપે છે. તે પરમાત્મા જિનેન્દ્ર ભગવાન સર્વ વિશ્વને પવિત્ર કરે છે. ॥૪૦૮॥

વિવેચન:—આઠમી પ્રેમયોગની ભૂમિકામાં આવેલા શુદ્ધ પૂર્ણ પ્રેમ યોગીશ્વરે સર્વ ઘાતિકર્મના ક્ષયથી ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે શુકલધ્યાનના યોગે કેવલજ્ઞાન કે જે વિશ્વને પૂર્ણ જાણુવા સમર્થ છે. તેવા આત્મ સ્વરૂપને પૂર્ણ વીર્યોદ્ધાસથી પ્રાપ્ત કરી જે સર્વ ચૈતન્યમય વિશ્વને ધર્મનો ઉપદેશ આપીને સર્વ જગતને પ્રેમ વડે પવિત્ર કરે છે.

તે આઠમી પ્રેમ ભૂમિકામાં આવેલા પૂર્ણ પ્રેમયોગી ભગવાન તીર્થકર દેવ કેવલજ્ઞાન, દર્શન કે જે અન્યને હુલ્લ છે તેને પ્રાપ્ત કરીને તે પ્રેમ યોગીશ્વર લોકલોકના સર્વ દ્રવ્ય ગુણ પર્યાયમય પદાર્થોને યથાસ્વરૂપે જાણુતા દેખતા છતાં વિચરે છે. તેમજ પ્રેમયોગી ભગવાન અનંત ગુણોથી સુકૃત સર્વ જગતના પદાર્થોને યથાસ્વરૂપે ઉપદેશ કરતા દેવ અસુર મનુષ્યાદિ પ્રાણિગણથી નમસ્કાર કરતા પૃથ્વીને પવિત્ર કરતા વિચરે છે. અને જે મુખ રૂપ ચંદ્રમાંમાંથી પ્રવાહિત થયેલી પ્રકાશમાન જ્યોતિ સમાન વાણી વડે સર્વ કુમુદ વનના કમલ સમાન ભવ્યાત્માના હૃદયને વિકસ્વર કરતા દ્રવ્યથી અને ભાવથી મિથ્યાત્વરૂપ અંધકારને ક્ષણવારમાં ઉન્મૂલન કરે છે. તે પૂર્ણ પ્રેમયોગી તીર્થકરદેવના પ્રેમયોગના મહાન્ પ્રભાવથી તે પરમાત્માના નામ ગ્રહણ માત્રથી વા દર્શન માત્રથી ભવ્યાત્માઓના અનાદિ સંસાર જ્રમથી થનારા દુઃખનો એક ક્ષણમાં ક્ષય થાય છે. તેમજ ત્રણ ભુવનમાં એટલે સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલમાં રહેનારા દેવ દાનવ વ્યંતર જ્યોતિષિક વિગેરે દેવો માનવો અને તિર્થંચો પણ પોતપોતાની ભાષામાં પરમાત્માના ઉપદેશને સાંભળીને પ્રતિજ્ઞા પામીને સંસારનો ક્ષય કરવા પ્રયત્નશીલ થાય છે. તેમજ પૂજ્ય પ્રેમયોગીના પ્રેમ ભાવના

પ્રભાવથી જ્યાં તે પ્રેમયોગીશ્વરો વિચરતા હોય ત્યાંથી લગભગ સો યોજનના મંડળમાં ભયંકર રોગ ભારાભારી વિગેરે પરમાત્માના પ્રેમયોગના પ્રભાવથી ક્ષય થઈ જાય છે. સેંકડો કરોડો ગમે તે સંખ્યાથી યુક્ત દેવદિકો પણ પરમાત્માના ચરણની ઉપાસના કરતા તે પરમાત્માના પ્રેમભાવથી એક યોજન માત્ર ક્ષેત્રમાંજ સમાઈ જાય છે. તેમજ મારિ દુર્ભિક્ષ અતિવૃષ્ટિ, અનાવૃષ્ટિ, તીડ, વૈર, વિરોધ પણ સો યોજનમાં નથી થતા. હજારો કીરણવાળો જ્વાળામયમાન સૂર્ય પોતાની પ્રભા પ્રગટ કરે ત્યારે અંધકાર નાશ પામે છે. તેમ પૂર્ણ પ્રેમયોગી ભગવંત વિચરે ત્યારે જગતના સર્વ પ્રાણીઓ પોતાના વૈર વિરોધ ઝેર વેર જન્મથી હોય તે પણ નથીજ રાખતા. પરમાત્માના પ્રેમયોગથી જગતના જીવોમાં પૂણ્ય યોગની પવિત્રતા આવે છે. આમ પરમાત્મા શ્રી જિનેન્દ્ર દેવ મહાવીર પ્રભુ વિગેરેના વિહારથી જગત સંપૂર્ણ પવિત્ર બને છે. ॥૪૦૮॥

સર્વાંશેન મવેદ્ જીવન-મુક્તઃ સર્વજ્ઞ યોગિરાટ્ ।

અષ્ટર્માં ભૂમિમુહ્યંધ્ય, મવેત્ સિદ્ધો નિરજ્ઞનઃ ॥૪૦૯॥

અર્થ:—તે પૂર્ણ પ્રેમ યોગિરાજ સર્વજ્ઞ ભગવાન સર્વાંશ વડે પૂર્ણ જીવન મુક્ત થાય છે. તે આઠમી પ્રેમયોગ ભૂમિકાનું ઉલંઘન કરીને નિરંજન સિદ્ધ ભગવંત થાય છે ત્યારે બને છે. ॥૪૦૯॥

વિવેચન:—સર્વ ધાતિ કર્મને ખપાવીને સર્વજ્ઞ થયેલા પ્રેમયોગીશ્વરોને જગતના કોઈપણ સચેતન અચેતન પદાર્થો પ્રત્યે રૂચિ કે અરૂચિ નથીજ હોતી. તેમને અમુક ઈષ્ટ અમુક અનિષ્ટ એવા ભેદવાળા અધ્યવસાયો નથીજ હોતા, તે કારણે સર્વ અંશોથી મનોવ્યાપરમાં મુક્ત હોવાથી શરીર ઇંદ્રિયો મન તથા કર્મના અંશો પણ અધાતિ સ્વભાવવાળા હોવા છતાં તેનો વ્યાપાર કરવા આત્મ પ્રેરણાનો અભાવ હોવાથી દશ પ્રાણ વડે શરીરમાં જીવન વ્યાપાર હોવા છતાં આત્મ પ્રેરણાનો સર્વથા સર્વાંશે અભાવ હોવાથી તેવા સર્વજ્ઞ પરમાત્મા કેવલીરૂપ પરમ પ્રેમયોગી પૂર્ણ જીવન મુક્ત કહેવાય છે. આમ આઠમી પ્રેમયોગની છેલ્લી ભૂમિકામાં જ્યાં સુધી આયુષ્યાદિ ચાર કર્મના દળો બાકી ભોગવતા હોય ત્યાં લગી એ વિચરતા યોગી જગતને આત્મ સ્વરૂપના તત્ત્વભાવનો પ્રેમયોગમય સંદેશ આપીને જગતને પાવન-પવિત્ર કરે છે. તે કર્મના સર્વ અંશોનો સર્વથા ક્ષય થયે છતે શુક્લધ્યાનના છેલ્લા બે અંશોને ધ્યાન વડે ધ્યાવતા છતાં સર્વાંશે પરમમુક્ત થાય છે. **તદનન્તરં સમુત્પન્નક્રિયામાવિર્ભવેદયોગસ્ય । અસ્યાન્તે ક્ષીયન્તે-ત્વઘાતિકર્માણિ ચત્વારિ ॥૫૬॥** છેવટે શરીર મન વચન અને કાયાની જે ક્રિયાઓ છે તેને સર્વ અધાતિ કર્મનો ક્ષય કરવા સાથે કાયા વચન યોગની ક્રિયાના સંબંધનો ક્ષય કરી ને પછી **લઘુવર્ણપચ્ચકોદ્ગિરણતુલ્યકાલમ વાપ્ય શૈલેશીમ્ । ક્ષપયતિ યુગપત્ પરિતો વેદાયુર્નામગોત્રાણિ ॥૫૭॥** અ ઈ ઉ ઋ લૂ રૂ પાંચ લઘુ સ્વર ઉચ્ચારના કાલ પ્રમાણ સમયમાં મેરૂના સમાન

પ્રેમનું રૂપ

૨૦૯

દૃઢસ્થિરતાવાળું શૈલેશીકરણ કરીને સર્વ કર્મ કે જે અધાતિ છે તે વેદનીય આયુષ્ય નામ અને ગોત્રકર્મરૂપ છે તેના સર્વ દગોને એકી સાથે ક્ષય કરીને પરમ મુક્ત થાય છે. એટલે રૂપ રસ ગંધ સ્પર્શ શબ્દાદિક જે પુદ્ગલ લેપમય છે તેનો ત્યાગ કરી પરમ નિરંજન સિદ્ધ ભગવંત સ્વરૂપે બને છે એટલે આઠમી પ્રેમયોગભૂમિને ઉલ્લંઘીને પરમમુક્ત થાય છે. ॥ ૪૦૯ ॥

પરબ્રહ્મમહાવીરે, તન્મયા પ્રેમભાવતઃ ।

પश्यन्ति ते द्वयोरैक्यं, मुक्ता भवन्ति सत्त्वस्म ॥૪૧૦॥

અર્થ—જે પ્રેમયોગી જ્યારે પરબ્રહ્મ મહાવીર પરમાત્મામાં તન્મયભાવે પ્રેમમય થાય છે ત્યારે તે યોગી અંતરાત્મા રૂપ સાધક અને સાધ્યરૂપ પરમાત્મા બંને અલેદ એક રૂપે બુવે છે. તે વડે જલદી તે પ્રેમયોગી મુક્તાત્મા થાય છે. ॥ ૪૧૦ ॥

વિવેચન—જ્યારે શુદ્ધાત્મ પ્રેમયોગને ઇચ્છનારો સાચો પ્રેમયોગી પૂર્ણ પ્રેમયોગી-શ્વર પરબ્રહ્મ આત્મસ્વરૂપ જેમનું પૂર્ણ ભાવે નિરાવરણ થયું છે તેવા તીર્થંકર મહાવીર ભગવંત આદિમાં શુદ્ધ પ્રેમભાવથી તન્મયતાએ લીન થાય છે ત્યારે તીર્થંકરોના પરમાત્મ ભાવ અને આપણો અંતરાત્મ ભાવ રૂપ બે સ્વરૂપને ઐક્ય-એકત્વ-અદ્વૈત ભાવે ધ્યાતાધ્યેયને એકરસ રૂપે પ્રેમયોગી બુવે છે “ધ્યાતાધ્યેયં તથા ધ્યાનં, ત્રયં યસ્વૈકતાં ગતમ્। મુનેરનન્યચિત્તસ્ય, તસ્ય દુઃખં ન વિદ્યતે ॥૧॥ ધ્યાન કરનારા અંતરાત્મા, ધ્યેયસ્વરૂપ પરમાત્મા મહાવીર વીતરાગ અને તેમનું ધ્યાન એ ત્રણ તત્ત્વનું એક રસ રૂપે થવું તે મુની-વરોનું અનન્ય ચિત્તરૂપ જે ધ્યાન થાય ત્યાં જરાપણ તન મન ધનનું દુઃખ નથીજ હોતું. ધ્યાનમાં પ્રેમીસ્વરૂપ ધ્યાતાધ્યેયની સમાપત્તિ થાય છે ત્યાં બે ક્ષાયિકભાવે ધ્યાન હોય તો કર્મબંધનનો મૂળથીજ અભાવ હોય છે. ॥ ૪૧૦ ॥

ધનપુષ્પાદિના નૈવ, પ્રમુપ્રાપ્તિઃ કદાચન ।

પ્રમુપ્રાપ્તિઃ પરપ્રેમ્ણા, પ્રમુજીવનજીવિનામ્ ॥૪૧૧॥

અર્થ—ધન પુષ્પાદિના સમર્પણથી કદાચિત્ પ્રભુની પ્રાપ્તિ નથીજ થતી પણ પ્રભુ ઉપર આપણા શુદ્ધ પ્રેમવડેજ પ્રભુના જીવન પ્રમાણે જીવન ચલાવનારાઓને અવશ્ય પ્રભુની પ્રાપ્તિ થાય જ છે. ॥ ૪૧૧ ॥

મહાવીરસ્ય ભક્તાનાં, પ્રેમિણાં શુદ્ધનિશ્ચયાત્ ।

નૈવ જાતિસ્તથાલિજ્ઞં, નામરૂપે ન વેષતા ॥૪૧૨॥

અર્થ—પ્રેમી એવા પરમાત્મા મહાવીર દેવના ભક્તોના શુદ્ધ પ્રેમમય નિશ્ચયથી પરમાત્માના દર્શન થાય છે પણ તે અમુક જાતિમાં, અમુક લિંગમાં-આકારમાં, કે નામરૂપ કે વેષમાં પ્રભુના દર્શન થાય તેમ નથી. ॥૪૧૨॥

૨૭

ગુરુરેવ પ્રભુઃ સાક્ષાત્, પ્રભુરેવ ગુરુઃ સ્વયમ્ ।

પ્રભુરૂપં જગત્ સર્વ-મિતિ પ્રેમી વિલોકતે ॥૪૧૩॥

અર્થ—પૂજ્ય ગુરુ તેજ સાક્ષાત્ પ્રભુ છે, તેમજ પ્રભુ પણ સ્વયં ગુરુજ છે આવો જે પ્રેમયોગીએ નિશ્ચય કર્યો હોય તેને સર્વ જગત્ પ્રભુમય અનુભવાય છે તેમ બાણુવું ॥ ૪૧૩ ॥

મક્તાનાં રોદને હાસ્યે દિવ્યાનન્દોદ્ભવઃ સ્ફુટઃ ।

પૂજ્યાનામાન્તરં બાહ્ય-મિદં સ્યાત્ પ્રેમદેહિનામ્ ॥૪૧૪॥

અર્થ—સાચા પ્રેમલકતોના રૂદનમાં અને હાસ્યમાં પણ દિવ્ય આનંદ પ્રત્યક્ષ ભાવે દેખાય છે એટલે પ્રેમીજનોને પૂજ્ય એવા ગુરુજનો કે દેવાધિદેવતું બાહ્ય કે અભ્યંતર સ્વરૂપતું દર્શન પરમ ઈષ્ટજ હોય છે. ॥૪૧૪॥

સદ્ગુરોર્જન્મ વૃત્તાન્તં, સ્થાનાદિકં સદા પ્રિયમ્ ।

જાયતે પ્રેમિમક્તાનાં, યત્ર તત્ર સ્વભાવતઃ ॥૪૧૫॥

અર્થ—પૂજ્ય સદ્ગુરુના જન્મ સંબંધી જે જે વૃત્તાંત હોય તથા જ્યાં જ્યાં તેમના જન્મ સ્થાનાદિ વસ્તુ હોય તે ત્યાં સહજ ભાવે પ્રેમલકતને સદા પ્રેમ ઉપજાવે છે તેવાં હોય છે. ॥ ૪૧૫ ॥

જીવને ન સ્પૃહા કિઞ્ચિત્, મૃત્યોર્મીર્તિર્ન જાયતે ।

મક્તાનાં વસ્ત્રવદ્દેહ-ધારણત્યજનં તથા ॥૪૧૬॥

અર્થ—સાચા પૂર્ણ પ્રેમયોગીઓને જીવન જીવવાની જરાય ઈચ્છા નથીજ હોતી તેમજ મરણનો ભય પણ નથીજ હોતો, પ્રેમલકતોને આપેલા વસ્ત્રની જેમ દેહને ધારણ કરવું કે ત્યાગ કરવો તે પણ ઈચ્છા વિનાજ થાય છે. ॥૪૧૬॥

વિવેચન—સાચા પ્રેમયોગીઓ ધર્મના ઉદ્ધાર માટે લોકના કલ્યાણ માટે દેહને વસ્ત્ર સમાન આત્માથી જુદું બાહ્યી મમતા વિના ધારણ કરે છે. તેમજ લકતોને માટે યોગ્ય ક્ષાલમાં કારણ બાણુ તો દેહનો ત્યાગ પણ મમતા વિના કરી શકે છે, જેમ કે “વાસાંસિ જીર્ણાનિ યથા વિહાય, નવાનિ ગૃહ્ણાતિ નરોઽપરાણિ । તથા શરીરાણિ વિહાય જીર્ણાન્યન્યાનિ સંયાતિ નવાનિ દેહી ॥૧॥ જેમ મનુષ્યો જીર્ણ થયેલાં વસ્ત્રોનો ત્યાગ કરીને નવા વસ્ત્રોને પહેરે છે તેમ આત્મા પણ કર્મ સંબંધ યોગે ધારણ કરેલા દેહને તે કર્મનો બંધાયેલો સંબંધ પૂર્ણ થાય ત્યાં લગી રાખીને ત્યાગ કરે છે અને નવા કર્મ સંબંધ યોગે મળેલા દેહાદિકને ધરે છે, પણ તેમાં જીવાત્માનું આત્મસ્વરૂપ નથી બદલાતું તેમજ મમત્વ પણ નથી થતો તેવી રીતે તે પ્રેમયોગીપણામાં હોવાથી તે કાર્ય લોકહિતનું હોય તો તે અર્થ

શરીર ધારે છે-રાખે છે તેમજ શરીરનો ત્યાગ કરવાથી કાર્ય થવા યોગ્ય જાણે તો શરીરનો પણ ત્યાગ કરી શકે છે તેમાં જરા પણ મમત્વ મોહ રાખતા નથી ॥૪૧૬॥

વિશ્વોદ્ધારાય સત્પ્રેમ-પ્રભુઃ સ્યાત્ સર્વશક્તિમાન ।

खण्ड-देश-समाजाना-मैक्यं साधयति स्वयम् ॥૪૧૭॥

અર્થ—સર્વ વિશ્વનો ઉદ્ધાર કરવા માટે એક સત્ય પ્રેમમય પરમાત્માજ સર્વ શક્તિવાંત હોય છે. તે પ્રેમવડેજ સર્વ ખંડો, દેશો અને સમાજોનું એકય શુદ્ધ પ્રેમ-યોગી મહાત્મા પોતાના સ્વયં પ્રયાસથી સાધી શકે છે. ॥ ૪૧૭ ॥

शुद्धप्रेम न यत्रास्ति, तत्र पापतमो महत् ।

शुद्धप्रेम न यत्रास्ति, तत्राधर्मप्रवृत्तयः ॥૪૧૮॥

અર્થ—જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમ નથીજ હોતો ત્યાં પાપ અને અજ્ઞાનનું મહાન જોર હોય છે તેમજ જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમનો અભાવજ છે ત્યાં માત્ર અધર્મનીજ પાપમય પ્રવૃત્તિઓ વર્તે છે. ॥ ૪૧૮ ॥

शुद्धप्रेम भवेद् यत्र, तत्र व्यक्तः प्रभुः सदा ।

दया-सत्यादिधर्माणां, तत्र वासोऽस्ति सर्वदा ॥૪૧૯॥

અર્થ—જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમ રહેલો હોય છે ત્યાં વ્યક્ત-પ્રત્યક્ષ પરમાત્માના દર્શન થાય છે કારણકે શુદ્ધ પ્રેમીને ત્યાં દયા, સત્ય આદિ ધર્મનો સર્વદા વાસ હોય છે, તેથી પરમાત્માનો વાસ પણ ત્યાંજ હોય છે. ॥ ૪૧૯ ॥

शुद्धप्रेम विना शुष्कं, चित्तं सर्वमनीषिणाम् ।

शुद्धप्रेम्णा जगत् सर्व-मात्मरूपं प्रभासते ॥૪૨૦॥

અર્થ—જો ચિત્તમાં શુદ્ધ પ્રેમ ન હોય તો સર્વ મનુષ્યોનું ચિત્ત સુકું લાકડા જેવું સત્વહીન લાગે છે અને જો મનુષ્યના હૃદયમાં શુદ્ધ પ્રેમ હોય તો સર્વ જગત્ આત્મા સમાન અનુભવાય છે. ॥ ૪૨૦ ॥

सर्वेषां हृदयैः सार्द्धं, भक्तानामेकता भवेत् ।

भक्तानां हृत्सु व्यक्तोऽस्ति, महावीरः प्रभुः सदा ॥૪૨૧॥

અર્થ—સર્વ પ્રેમી ભક્તોના હૃદયોની સાથે પ્રભુની એકત્વતા જ્યારે થાય છે ત્યારેજ તે ભક્તોના હૃદય પ્રદેશમાં ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવ સદા વ્યક્ત ભાવે અનુભવાય છે. ॥ ૪૨૧ ॥

વિવેચન—પ્રેમભક્તોના પવિત્ર હૃદય પ્રદેશમાં ભગવાન મહાવીર દેવ સદા વિરાજમાન થયેલા જ હોય છે, “શાસ્ત્રે પુરસ્કૃતે તસ્માદ્ વીતરાગઃ પુરસ્કૃતઃ । પુરસ્કૃતે પુનસ્તસ્મિન્ નિયમાન્સર્વસિદ્ધયઃ ॥૧॥ જે પ્રેમયોગી પરમાત્માના ધર્મજ્ઞાનમય શાસ્ત્રને મુખ્ય કરીને

૨૧૨

પ્રેમજીતા

આત્મકલ્યાણના માર્ગમાં ચાલે છે તેઓએ નિશ્ચયથી પરમાત્માને પોતાના હૃદયમાં મુખ્ય સ્થાન આપ્યું છે તેમ સમજવું ને તે શાસ્ત્રથી પરમાત્માના ભાવનું જીવન નથીજ આવતું તેજ શાસ્ત્ર અને પરમાત્મત્વ ભાવથી એકત્વ ભાવે જ છે. ॥૪૨૧॥

પશ્યન્તુ પ્રેમિહૃત્સ્વેવં, પ્રભુવીરં જિનેશ્વરમ્ ।

જાગ્રત્ પ્રભુર્જનૈર્દ્રશ્યો-મક્તાનાં દેહમંદિરે ॥૪૨૨॥

અર્થ—પરમાત્મા શ્રી મહાવીર જીનેશ્વરને સર્વ પ્રેમયોગીજનો પોતાના હૃદય કમલમાં જોઈ શકે છે. ભક્ત પ્રેમયોગીજનોને જાગતા પ્રભુ તમે સમજો કે જે ભક્તોના દેહ-મંદિરમાં પ્રભુ હોય છે. ॥૪૨૨॥

વ્યક્ત જાગ્રત્ પરબ્રહ્મ-જિનેન્દ્રસ્ય સુભાવતઃ ।

આરાત્રિકં પ્રકુર્વન્તિ, પ્રેમિણ આન્તરં સ્વતઃ ॥૪૨૩॥

અર્થ—પ્રેમીજનો સારા ભાવથી પ્રગટ સ્વભાવે જાગતા પરમ બ્રહ્મ જીનેન્દ્ર ભગવાંતની આરાત્રિક અંતરંગ દૃષ્ટિથી પ્રત્યક્ષભાવે કરી રહ્યા છે. ॥૪૨૩॥

વિશ્વસ્થાલ્યાં રવિશ્ચંદ્રૌ-દીપકાવેવસ્તતઃ ।

કેવલજ્ઞાનદેવેન્દ્ર-મમિતો ગચ્છતઃ સદા ॥૪૨૪॥

અર્થ—વિશ્વરૂપ સ્થાલીમાં રવિ અને ચંદ્ર રૂપ બે દીપકોને સ્થાપન કરીને તે રૂપ દીપકપૂજાને વસ્તુ સ્વરૂપતા જ્ઞાતા, કેવલજ્ઞાતી, જીનેશ્વર અને સર્વ દેવોના મહાન દેવની આરે બાજુએ સર્વદા આત્મપ્રેમી ફેરવે છે. ॥૪૨૪॥

વિશ્વસ્થાલ્યાં મહાતેજઃ, શુદ્ધપ્રેમૈવ બોધત ।

દેહસ્થાલ્યાં ભવેત્ દીપ-આત્મૈવ પ્રેમજીવનમ્ ॥૪૨૫॥

અર્થ—જેમ વિશ્વરૂપ સ્થાલીમાં મહાન તેજમય શુદ્ધપ્રેમ પ્રકાશે છે. તેવીજ રીતે દેહરૂપ સ્થાલીમાં આત્મપ્રેમરૂપ દીપક તેજ પ્રેમમય આત્મજીવન છે. તેમ જાણવું. ॥૪૨૫॥

જીવોનો શુદ્ધપ્રેમ મંગળ છે.

પરસ્પરં તુ જીવાનાં, શુદ્ધપ્રેમૈવ મંગલમ્ ।

મવેદતીવ સન્ધાન-કારકં ચ મનીષિણામ્ ॥૪૨૬॥

અર્થ—જીવાત્માઓનો પરસ્પર જે શુદ્ધપ્રેમ જામે છે તેજ મંગલ સ્વરૂપ છે, કારણકે તે પ્રેમવડેજ ઠાહ્યા મનુષ્યો પરસ્પર પ્રેમ સંબંધનું જોડાણ કરવામાં સમર્થ બને છે. ॥૪૨૬॥

સદ્ભક્તોનાં દર્શન કરવાં જોઈએ.

શુદ્ધપ્રેમાત્મ સદ્ભક્તા, દશ્યા વીરસ્ય ભાવતઃ ।

તેષાં પુણ્યપ્રવાહેણ, સુવૃષ્ટિર્મુવિમજ્જલા ॥૪૨૭॥

અર્થ—શુદ્ધપ્રેમરૂપ સારી ભક્તિવડે સારા ભાવયુક્ત થઈને ભગવાન મહાવીરના

જે ભક્તો છે તેનાં દર્શન કરવાં જોઈએ. તેઓના દર્શનથી પુણ્યનો જે પ્રવાહ પ્રગટે છે તે યોગે સારી વૃષ્ટિ થાય છે અને જગતમાં દુઃકાલ મહામારી તથા પર ચક્રના લયનો નાશ થાય છે અને મહામંગલ વર્તે છે. ॥૪૨૭॥

પ્રભુ મહાવીરમાં સદા મન રાખનાર સાથે પ્રેમભક્ત છે.

સંસારે વર્તમાનસ્ય, મહાવીરે મનઃ સદા ।

યસ્ય સ પ્રેમભક્તોઽસ્તિ, નિર્લેપઃ સર્વવસ્તુષુ ॥૪૨૮॥

અર્થ—સંસારમાં વર્તમાન કાળે વર્તતા જે પ્રેમભક્તોનું ભગવાન મહાવીરદેવમાં મન સદા વર્તે છે તે પ્રેમ ભક્ત કહેવાય છે તેમજ તે પ્રેમભક્તો સદા સર્વ યોગ્ય વસ્તુઓ પ્રત્યે નિર્લેપ જ હોય છે. ॥૪૨૮॥

વિવેચન—સંસારમાં વસતા પ્રાણી સમુહમાં જે ભગ્યાત્મા આત્મ ભાવમય પ્રેમ પ્રગટ કરતો છતો પરમાત્મા ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવ ઉપર જે પરમભક્તિનો વિશુદ્ધ નિર્વિકલ્પ-નિર્વિષય પ્રેમ સદા જેના મનમાં પૂર્ણભાવે પ્રગટ થયેલો હોય છે. તેવા સાચા પ્રેમ-ભક્તોને સંસારની સર્વ વાસનાનો વિનાશ થાતા સર્વ કષાય ઈંદ્રિયો અને મનનો સર્વ પ્રકારે નિબિડ થાય છે. તેથી તે પ્રેમભક્ત જગતની સર્વ વસ્તુઓ પ્રત્યે નિર્લેપ-ઇચ્છા વિનાનો બનીને પરમાત્મ સ્વરૂપમાં એકત્વભાવ કરવા સમર્થ બને છે, સર્વને તે પરમાત્માના માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે, કે પ્રીતિ અનંતિ પરથકી જે તોડે હો તે જોડે એહ કે, પરમ પુરુષથી રાગતા એકતત્ત્વતા હો દાસી ગુણગેહ કે અજિતજિગંદશું પ્રીતડી ॥ જે પુણ્યલ ભોગની પર સ્વરૂપતાની પ્રીતિ તોડે છે તે જ પરમાત્મા વીતરણની સાથે અનન્ય ભાવની એકત્વ રૂપ પ્રીતિ જોડી શકે છે એટલે જે નિર્લેપ થાય તે જ મહાવીર પરમાત્માનો શુદ્ધ સાથે ભક્ત બનીને મનથી તેમને ધ્યાતા છતાં પરમાનંદનો ભોક્તા બને છે. ॥૪૨૮॥

ત્રણ જગત્નો રક્ષક પ્રેમ છે.

શુદ્ધપ્રેમૈવ જીવાનાં, રક્ષકોઽસ્તિ જગત્રયે ।

શુદ્ધપ્રેમ વિના નાઽસ્તિ, દયાદાનાદિસત્ક્રિયા ॥૪૨૯॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમ એક જ સર્વ જીવોનું સર્વથા રક્ષણ ત્રણે જગતમાં કરનાર છે. શુદ્ધપ્રેમ વિના દયાદાન આદિ સારી સર્વે ક્રિયા બનતી જ નથી. ॥૪૨૯॥

દુષ્કૃતાનાં વિનાશાય, ધર્મિણાં રક્ષણાય ચ ।

શુદ્ધપ્રેમપરિણામા, ભવન્તિ પ્રેમયોગિનામ્ ॥૪૩૦॥

અર્થ—દુષ્કૃત્યોના વિનાશ માટે અને ધર્મિઓના રક્ષણ માટે જગતના પ્રેમયોગીઓ ને શુદ્ધ પ્રેમમય પરિણામો-વિચારો પ્રગટ થાય છે. ॥૪૩૦॥

શુદ્ધપ્રેમ પ્રભુ છે.

શુદ્ધપ્રેમ પ્રભુઃ સાક્ષા-દન્તર્યામી પ્રવર્તેતે ।

મક્તાનાં હૃદિ સંવેદ્યો-જૈનધર્મઃ સ ઇચ્યતે ॥૪૩૧॥

અર્થ—જે શુદ્ધપ્રેમ છે તે સાક્ષાત્ પ્રેમીના અંતઃકરણમાં પરમાત્મા પ્રભુ રહેલા છે તેમ સમજવું વસ્તુતઃ તે જ પ્રેમભાવ ભક્તોના હૃદયમાં અનુભવાય છે, તે પ્રેમ જ સત્ય જૈનધર્મ કહેવાય છે. ॥૪૩૧॥

મૃત્યુનો ભય હોય ત્યાં સુધી પ્રભુ પ્રેમ મળતો નથી.

યાવન્મૃત્યુમયં ચિત્તે, તાવત્ સત્પ્રેમ નો પ્રભૌ ।

બાહ્યાનાં મમતા યાવત્, તાવદ્વીરે ન રાગતા ॥૪૩૨॥

અર્થ—જીવોમાં જ્યાં સુધી મરણ આદિનો ભય ચિત્તમાં રમે છે ત્યાં સુધી સત્ય પ્રેમ પરમાત્મા ઉપર નથી જ જામતો એટલે જ્યાં સુધી બાહ્ય વસ્તુમાં મમતા હોય ત્યાં લગી વીર પરમાત્મામાં રાગ-પ્રેમ નથી આવતો. ॥૪૩૨॥

વિવેચન—જ્યાં સુધી આપણામાં એટલે સર્વ પ્રાણીઓમાં મરણ ભય, વ્યાધિ ભય આજીવિકા ભય, રોગ ભય, રાજ્ય ભય, ઇંડલોક ભય, પરલોક ભય, ચોર્ય ભય, અપયશ ભય વિગેરે ભયો આપણા ચિત્તમાં વર્તતા હોય છે, ત્યાં સુધી પરમાત્મા સદૃશ ધર્મ વિગેરે આરાધ્ય તત્ત્વો ઉપર સાચો હૃદયનો પ્રેમ નથી જ પ્રગટતો. કહ્યું છે કે દુઃસ્વેષ્વ-નુદ્વિગ્નમનઃ સુલેષુ વિગતસ્પૃહઃ । વીતરાગભયક્રોધઃ સ્થિતધીર્મુનિરુચ્યતે ॥ ગીતા ॥ જે આત્મા દુઃખો પડતાં ઉદ્વેગ ધરતો નથી ભાવી દુઃખ માટે ભય રાખતો નથી સુખ પ્રાપ્ત થતાં હર્ષ પામતો નથી. અનુકુલ કે પ્રતિકુલતામાં ભય કે ઇચ્છા વિનાનો સાંનુકુળતાની સ્પૃહા વિનાનો તેમજ રાગદ્વેષ ભય તથા ક્રોધ માન માયા લોભ વિગેરેથી રહિત થાય તે પ્રેમયોગી સ્થિર ખુદિવાળો ગણાય છે. એટલે પરમાત્મા પરમ બ્રહ્મ ભગવાન સહાવીર ઉપર પ્રેમરાગ પ્રગટે છે અને તે રાગથી આત્મરાગ-પ્રેમ પ્રગટે છે. ॥૪૩૨॥

મરણાંતે પણ જૈનધર્મનો ત્યાગ ન કરવો.

જૈનધર્મે વરં મૃત્યુ-ર્મા તત્ ત્યાગેન જીવનમ્ ।

શુદ્ધપ્રેમી સંવિજ્ઞેયો-જૈનધર્મર્થિજીવકઃ ॥૪૩૩॥

અર્થ—જૈનધર્મમાં વર્તતા છતાં જો મરણ થાય તો તે કદયાણુકારક છે જ પણ જો જૈન ધર્મનો ત્યાગ કરીને જીવવું તે શ્રેષ્ઠ જીવન નથી તેથી જે શુદ્ધ પ્રેમી હોય છે તે તો જૈન ધર્મ માટે જ જીવે છે અને જૈનધર્મ માટે જ મરે છે. ॥૪૩૩॥

કલિયુગમાં સાધુ કે શ્રાવકમાં સરાગ ધર્મ હોય છે.

કલૌ સરાગધર્મોઽસ્તિ, ત્યાગિનાં ગૃહિણાં તથા ।

ન્યાય્યરાગાદિધર્મેણ, મક્તાનાં મુક્તિમાર્ગતા ॥૪૩૪॥

અર્થ—આ કલિયુગમાં ત્યાગી અને ગૃહસ્થાને ધર્મની આરાધના સરાગભાવે-પ્રેમ-ભાવે જાગે છે ને ન્યાયનીતિ વિગેરે ઉપર પ્રેમ રાખવો ઇત્યાદિ રાગ વડે ધર્મની આરાધના કરતા ભક્તોને મુક્તિનો માર્ગ પ્રાપ્ત થાય છે.

કલિયુગમાં વીતરાગતા સ્વાભાવિક આવતી નથી.

વીતરાગો ભવેન્નૈવ, કલૌ કોઽપિ સ્વમાવતઃ ।

અતો દેવાદિસેવાયાં શુભ રાગાદયઃ સ્મૃતાઃ ॥૪૩૫॥

અર્થ—આ કલિકાલમાં કોઈપણ સ્વભાવથી વીતરાગ નથી જ બનતા તેથી દેવાદિની સેવા કરવામાં શુભ રાગાદિ અવશ્ય હોવા જોઈએ એમ ગીતાર્થો પાસે સાંભળ્યું છે. ॥૪૩૫॥

મક્તાનાં સ્થૂલબુદ્ધીનાં, સાકારસ્યાવલંબનમ્ ।

મક્તાનાં સૂક્ષ્મબુદ્ધીનાં, શુદ્ધાત્માલંબનં શુભમ્ ॥૪૩૬॥

અર્થ—સ્થૂલબુદ્ધિવાળા પ્રેમભક્તોને માટે સાકારપણુવાળું આલંબન હિતકર છે, અને સૂક્ષ્મ બુદ્ધિવંત ભક્તાનાં એને માટે શુદ્ધાત્મભાવનું આલંબન ઉત્તમ છે તેમ સમજવું. ॥૪૩૬॥

મક્તાનાં નૈવ મેદોઽસ્તિ, વર્ણાદિર્વાહ્યકલ્પિતઃ ।

મહાવીરમયાઃ સર્વે, શુદ્ધપ્રેમાધિકારિણઃ ॥૪૩૭॥

અર્થ—સાચા પ્રેમયોગી ભક્તોને પરસ્પર પ્રેમમાં જરાપણ ભેદભાવ નથી હોતો, વર્ણ-જાતિનો ભેદ પણ નથી જ હોતો. વર્ણ-જાતિ ભેદ બાહ્ય લગ્નાદિક વ્યવહારમાં કદપવા યોગ્ય છે પણ ભગવાન મહાવીરના ભક્તો શુદ્ધપ્રેમ યોગીને મહાવીરમય જ લાગે છે. ॥૪૩૭॥

મનોવશીકૃતં યેન શુદ્ધપ્રેમી સમક્તરાટ્ ।

જીવન્મૂર્તિઃ પ્રભુર્વોદય-સ્તત્સેવાઝ્ઞત્પદપ્રદા ॥૪૩૮॥

અર્થ—જે પ્રેમયોગીએ મનને વશ કર્યું હોય તે જ સાચા શુદ્ધ પ્રેમ પ્રભુભક્તો છે તેમજ તે જ શરીરથી જીવન મૂર્તિમય પ્રભુ જાણવા અને તેવા પ્રેમીની સેવા અર્હત્પદને આપનારી થાય છે. ॥૪૩૮॥

દયા દાનં દમઃ સત્યં, શ્રદ્ધૌદાર્યં ચ શુદ્ધતા ।

ક્ષમા સામ્યં ચ નિર્લોભો- માધ્યસ્થ્યં લઘુતા તથા ॥૪૩૯॥

સૌજન્યં ચ તપોધૈર્યં, સાક્ષિત્વં સર્વવસ્તુષુ ।

શુદ્ધપ્રેમ્ણા પ્રજાયન્તે, ગુણા એતે મનીષિણામ્ ॥૪૪૦॥

અર્થ—દયા, દાન, દમન, સત્ય, શ્રદ્ધા, ઉદારતા, શુદ્ધતા, ક્ષમા, સામ્યતા, નિર્દોષિ-
પણું, માધ્યસ્થ્યતા, લઘુતા તેમજ સુજનનપણું, તપઃ, ધૈર્ય, સર્વ પદાર્થોમાં સાક્ષિતા સ્થિરતા એ
સર્વ ગુણો પ્રેમવડે મનુષ્યોમાં પ્રગટ થાય છે. તેમાં મુખ્ય પ્રેમનીજ કારણતા છે. ॥૪૩૯-૪૪૦॥

શુદ્ધાત્મપ્રેમસામર્થ્યાત્, ક્ષણિકેષુ ન રાગતા ।

તથાત્મનો મહાવીરે, સમાધિર્જાયતે સ્વયમ્ ॥૪૪૧॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમના સામર્થ્યથી ક્ષણિક પદાર્થોમાં રાગપણું નથી જ થતું. અને
ભગવાન મહાવીર દેવમાં આત્મ સ્વરૂપે સહજભાવે સમાધિ પ્રગટે છે. ॥૪૪૧॥

લયં યાન્તિ મહાવીરે, મનાંસિ શુદ્ધરાગિણામ્ ।

સ્વયં ભૂત્વા મહાવીરા-ગચ્છન્તિ પરમંપદમ્ ॥૪૪૨॥

અર્થ—જે શુદ્ધપ્રેમ યોગીજનોના મન ભગવાન મહાવીરના સ્વરૂપમાં લય પામ્યા
હોય તે યોગીઓ સ્વયં મહાવીર સ્વરૂપને સ્વભાવે પામીને પરમપદને મેળવનારા
થાય છે. ॥૪૪૨॥

ત્યજન્તુ સ્વાર્થસંબંધાનૂ, મજન્તુ મક્તયોગિનઃ ।

આત્મશુદ્ધિં પ્રકુર્વન્તુ, શુદ્ધાત્મપ્રેમયોગિનઃ ॥૪૪૩॥

અર્થ—શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ જેમને પ્રગટ થયું છે તેવા પ્રેમયોગીજનો સ્વાર્થમય
સર્વ સંબંધોનો ત્યાગ કરો અને પરમાત્માના ભક્ત એવા હો ! યોગીઓ ! તે પરમાત્માની
ભક્તિ કરો તેમજ આત્મ સ્વરૂપની પૂર્ણ શુદ્ધિ કરો. ॥૪૪૩॥

શુભાશુભં ન દ્રશ્યેષુ યદા કિઞ્ચિદ્ ભવિષ્યતિ ।

તદા શુદ્ધાત્મસત્પ્રેમી, કર્મયોગી ભવિષ્યસિ ॥૪૪૪॥

અર્થ—જ્યારે દેખાતા સર્વ પદાર્થોમાં આ શુભ અને આ અશુભ રૂપ વિકલ્પો
જરા પણ નહિ ઉઠે ત્યારે હો ! સત્યપ્રેમી આત્મા તું કર્મયોગી બની શકીશ. ॥૪૪૪॥

સંપ્રતિ વિપરીતં ત્વં, પશ્યસિ મોહચક્ષુષા ।

શુદ્ધપ્રેમણિ સંજાતે, સત્યં દ્રશ્યસિ સર્વથા ॥૪૪૫॥

અર્થ—વર્તમાન કાલમાં તું મોહથી ઘેરાયેલી આંખોથી જે ભાવો વીતરાગ કથિત
સ્વરૂપથી વિપરીત ભાવે જુવે છે, પણ જ્યારે તને વસ્તુ શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થશે, ત્યારે
સર્વ ભાવોને સત્ય સ્વરૂપે બરાબર જોઈ શકીશ. ॥૪૪૫॥

પ્રેમ્ણસ્તુ વૈશ્વરીભાષા, નાસ્તિ સર્વત્ર बोधत ।

तथापि प्रेमभाषाऽस्ति, सर्वत्रैका परात्मिका ॥૪૪૬॥

અર્થ—પ્રેમનો બોધ વૈષ્ણવી-ભાષા નથી કરી શકતી પ્રેમ સર્વત્ર વ્યાપક હોવાથી તેનો પરસ્પર બોધ થાય છે, તે વૈષ્ણવીથી નહિ પણ પ્રેમના ભાવને પ્રગટ કરનારી સર્વત્ર આત્મામાં એક પરા સ્વરૂપે ભાષા વર્તે છે. તેનાથી જ થાય છે. ॥૪૪૬॥

अन्तर्विशुद्धभक्तानां, जैनानां, संगतिं कुरु ।

नास्तिकाऽधर्मिपाषाणां, सर्वथा संगतिं त्यज ॥૪૪૭॥

અર્થ—અંતઃકરણમાં પરમ શુદ્ધ પ્રેમવંત જૈન ભક્તો હોય તેઓની તું સંગતિ કર અને જે નાસ્તિક અને અધર્મિ પાપાચારવંતો હોય તેની સોળતનો ત્યાગ કર. ॥૪૪૭॥

પ્રેમના વિક્ષેપનો ત્યાગ-

शुद्धप्रेमणि विक्षेपं, कर्तृणां संगतिं त्यज ।

शुद्धप्रेमविहीनानां, ग्रन्थानां वाचनां त्यज ॥૪૪૮॥

અર્થ—જેઓનો શુદ્ધ પ્રેમમાં વિક્ષેપ કરવાનો સ્વભાવ હોય તેવા મનુષ્યાદિની સંગતિનો ત્યાગ કરવો. અને જે ગ્રંથમાં શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટાવવાની શક્તિ નથી તેવા ગ્રંથોનું વાંચન મનન પણ ત્યાગ કરવું બેધબે. ॥ ૪૪૮ ॥

મહાવીરનો જાપ જપો,

कुरु सर्वत्र सत्प्रेम, स्वार्थमोहं निवारय ।

शुद्धप्रेमणा महावीर-जापं कुरु प्रतिक्षणम् ॥૪૪૯॥

અર્થ—હો! આત્મા તું સર્વત્ર સત્યપ્રેમ કર, અને સ્વાર્થમય મોહને દૂર કર. તેમજ શુદ્ધ પ્રેમવડે ભગવાન મહાવીર દેવના નામનો જાપ દરેક ક્ષણે નિરંતર કર. ॥૪૪૯॥

ગુરૂને સર્વ સમર્પણ કરો.

गुर्वाज्ञां मस्तके धृत्वा, सर्वं तस्मै समर्पय ।

सद्गुरुदेवसेवायां, निःशङ्को भव सर्वथा ॥૪૫૦॥

અર્થ—હો પ્રેમયોગી તું સદ્ગુરૂની આજ્ઞા મસ્તકે ધારણ કરીને સર્વસ્વ તેમને તું સમર્પણ કરી દે. કારણ કે સદ્ગુરૂ દેવની સેવામાં સમર્પણ કરવાથી સર્વત્ર તું નિઃશંક થઈ જઈશ. ॥ ૪૫૦ ॥

શુદ્ધ પ્રેમીને સંસાર અને સુકિતમાં સમાનતા હોય છે.

भवे मुक्तौ च सर्वत्र, समत्वं यस्य जायते ।

पूर्णशुद्धात्मसत्प्रेमी, कुत्रापि नैव लिप्यते ॥૪૫૧॥

અર્થ—સંસાર અને મુક્તિમાં જેને સર્વ પ્રકારે સમત્વ પ્રગટે છે તેવા પૂર્ણયોગી સત્ય શુદ્ધપ્રેમી આત્માઓ કોઈ પણ વસ્તુઓમાં કદાપિ પણ નથીજ લેપાતા. ॥ ૪૫૧ ॥

વિવેચન—જે અપુનર્બંધક લગ્યાત્મા વસ્તુસ્વરૂપના યથાર્થ બોધવડે સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરીને સર્વ જગત્ના પદાર્થોમાં સર્વથા સમાન દષ્ટિવાલા થયા હોય છે તેવા પૂર્ણભાવ ચારિત્ર્યોગીંદ્રો સત્યપ્રેમી મહાત્માઓને સંસારના સર્વ અનુકુલ કે પ્રતિકુલ પદાર્થોમાં પણ રાગદ્વેષના અભાવયુક્ત સમભાવ પ્રગટેલો હોય છે એટલુંજ નહિ પણ પરમાનંદના સ્થાનરૂપ મુક્તિમાં પણ અસંકિત નથી હોતી એટલે સમભાવજ હોય છે.

ફલ માટે વ્યાકરણ ન્યાયના અભ્યાસ કરતાં મહાવીરને નમો.

શાબ્દિકતાર્કિકગ્રન્થ-કોટિપાઠેન કિં ફલમ્ ? ।

કિં તત્ત્વશાસ્ત્રપાઠેન ? મહાવીરં સદા ભજં ॥૪૫૨॥

અર્થ—શાબ્દિક અને તાર્કિક ગ્રંથોના કોડો શ્લોકો લખ્યાથી શું ફલ પ્રાપ્ત થાય ? અથવા તત્ત્વશાસ્ત્રના પાઠો લખી જવાથી પણ શું લાભ થાય ? માટે મહાવીર દેવનુંજ સદા ભજન કર. ॥ ૪૫૨ ॥

ક્રિયાકાંડ યજ્ઞ કે વિવાહ કર્યા વિના ભગવાન મહાવીરને સેવો.

કર્મણા કિં ચ યજ્ઞેન, કિં વિવાદેન વાહ્યતઃ ? ।

પરબ્રહ્મમહાવીરં, પ્રેમ્ણા ભજત માનવાઃ ! ॥૪૫૩॥

અર્થ—બાહ્ય કર્મ-ક્રિયા માત્રથી શું લાભ ? બાહ્ય યજ્ઞથી પણ શું લાભ ? બાહ્ય વિવાદથી પણ શું લાભ થાય તેમ છે ? તેથી હે ભવ્ય ! તું પરમ બ્રહ્મ મહાવીરને પ્રેમ વડે ભજ. ॥ ૪૫૩ ॥

વિવેચન—અંતરના શુદ્ધ ઉપયોગ વિના બાહ્ય દષ્ટિથી જે કર્મકાંડ કરાય, જે ક્રિયાઓ કરાય, તેપ જપ કરાય, અગ્નિહોત્રી બનીને અનેક પ્રકારના યજ્ઞ કરાય તેમાં ગરીબ રાંક પણ હોમાય તેથી પણ શું લાભ પ્રાપ્ત થાય છે ? તેમાં કાંઈ આત્મહિતનો લાભ નથીજ મળતો. તે માટે બૃહત્કદંપમાં જણાવે છે કે ‘આયદ્વિયમજાણંતો મુજ્ઞઃ મૂઢો સમાદિયતિ કર્મમ્ । કર્મેણ તેણ જંતૂ પરિંતિ ભવસાગરમણંતં ॥ જે આત્મહિતને જ્ઞાન વિના નથી બાણી શકતો તેવો મૂઢ-મૂર્ખ મનુષ્ય પ્રાણિ અજ્ઞાન ભાવે જે જે ક્રિયા કરે છે તેમાં શુભ ભાવ ન હોવાથી તેના વડે અશુભ કર્મને લેગા કરીને જીવાત્મા ભવસાગરમાં અનંતભવ અનંત કાલ સુધી ભમે છે. ॥ ૪૫૩ ॥

સર્વમાં ઐક્યભાવના રાખો.

જૈનધર્મ મહાવીરં, ગુરું ચ પૂર્ણરાગતઃ ।

ભજ શ્રદ્ધાવલેનૈવ, સર્વેષ્વૈક્યં વિભાવય ॥૪૫૪॥

અર્થ—જૈનધર્મ ઉપર તથા ભગવાન મહાવીર ઉપર તેમજ શુદ્ધ ઉપર પૂર્ણ રાગથી શ્રદ્ધાના બલથી યુક્ત થઈને સેવા કર અને સર્વ આત્મા પ્રત્યે એકતાને કર. ॥ ૪૫૪ ॥

અપેક્ષાએ જે ભવના હેતુ તે મોક્ષના હેતુ બને છે.

ભવસ્ય હેતવો યે યે, તે તે મોક્ષસ્ય હેતવઃ ।

ભવન્ત્યપેક્ષયા સત્ય-પ્રેમયુક્તમનીષિણામ્ ॥૪૫૫॥

અર્થ—જગતના પ્રાણિઓને સંસારની વૃદ્ધિમાં જે જે ક્રિયાહેતુ બની શકે છે તે ક્રિયાઓ પ્રેમયોગના અભ્યાસક મનુષ્યોને સત્યભાવમય પ્રેમની અપેક્ષાએ મોક્ષ પ્રાપ્તિના હેતુપણે થાય છે. ॥ ૪૫૫ ॥

પ્રેમથી સમાધિ થાય છે,

શુદ્ધપ્રેમાત્મનો ધ્યાનં, ભવત્યેવ ન સંશયઃ ।

શુદ્ધાત્મપ્રેમલીનસ્ય, સમાધિઃ સતતં ભવેત્ ॥૪૫૬॥

અર્થ—જે શુદ્ધ આત્મપ્રેમમાં લીન થયેલા પ્રેમાત્મયોગીને શુદ્ધ પ્રેમમય મર-માત્માના ધ્યાનમાં સતત અભ્યાસથી અસંશય સમાધિની સિદ્ધિ અવશ્ય થાય છે. ॥૪૫૬॥

મહાવીરોપરિ પ્રેમ્ણા, લીનાનાં હિ સમાધયઃ ।

અહર્નિશં ભવન્ત્યેવ, યત્રતત્ર યદા તદા ॥૪૫૭॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીર દેવ ઉપર પ્રેમવડે લીન થયેલા ભવ્યાત્માને અહર્નિશ જ્યાં તે હોય ત્યાં જ્યારે લીન હોય ત્યારે તેને સમાધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. ॥ ૪૫૭ ॥

પ્રેમ વિના ઉંચ નીચના ભેદો છે.

ઉચ્ચનીચાદિભેદાસ્તુ, પ્રેમૌદાર્યં વિના શ્રુતિ ।

પ્રેમૌદાર્યં વિના વિશ્વે, કદાપિ નૈવ શાન્તિતા ॥૪૫૮॥

અર્થ—જ્યાં આત્માઓમાં પરસ્પર પ્રેમ અને ઉદારતા નથીજ હોતી ત્યાં આ ઉંચ છે આ નીચ છે તેવા પરસ્પર ભેદની કલ્પના કરાય છે. તેવા પ્રેમ અને ઉદારતાની ભાવના વિશ્વમાં જ્યાં સુધી વ્યાપક ન બને ત્યાં સુધી કદાપિ પણ જગતમાં સાચી શાંતિ પ્રાપ્ત થવાની નથીજ. ॥ ૪૫૮ ॥

વિવેચન—જગતમાં પ્રાણિમાત્રને તેવા તેવા શુભાશુભ કર્મ સંબંધના યોગે ઉંચ ગોત્ર વા નીચગોત્ર, યશ અપયશ, સાતા અસાતા વિગેરે શુભ અને અશુભ ભાવને ભોગ-વવા પડે છે, પરંતુ આત્માનું સ્વરૂપ વિચાર કરતાં મહાન્ ઇંદ્ર અને વિષ્ણુના કીડામાં સમાન સ્વભાવેજ અનુભવાય છે. સર્વ જીવોમાં ચૈતન્ય સ્વભાવ સમાન જ છે. તેથી નિશ્ચય નયથી જ્ઞેતાં કોઈ પણ ઉંચ નથી કે કોઈ નીચ નથી.

૨૨૦

પ્રેમગીતા

અમો ને તમો સમાજતિ, અમો ને તમો સમા જ્ઞાતિ,
પશુ પંખી અમારા છે, અમારા તે તમારા છે. ૧
નહિ કોઈ કોઈનું વૈરી, નહિ કોઈ કોઈનું ઝેરી,
સહુ જીવ મિત્ર અમારા છે, મમત્વભાવ વિસાર્યા છે. ૨

એટલે સર્વ પ્રાણી ચોરાસી લાખ જીવોમાં જામણ કરે છે ત્યાં કોઈવાર ઉંચ જાતિમાં પ્રાણી રૂપે જન્મે છે અને કોઈ વખત નીચ ચંડાલ જાતિમાં પણ જન્મે છે એટલે સમાન અને અસમાન જાતિ અને કુલ સર્વને સમાન ભાવે પ્રાપ્ત થાય છે કોઈને ઉંચ વનો અભિમાન કરવા યોગ્ય નથી. અન્ય કોઈને સર્વથા નીચો હલકો માનવો તે પણ યોગ્ય નથી. તે માત્ર કર્મવિપાકની વિચિત્રતાજ છે. તેથી પ્રેમયોગીજનો સર્વત્ર આત્મસ્વરૂપની અપેક્ષાએ ઉંચ નીચના ભેદને ઉદાર ભાવથી દૂર કરીને પ્રેમથી મિત્રીયોગવડે સમાન ભાવે 'એમે આયા' એકત્વ ભાવે જીવે છે. ॥ ૪૫૮ ॥

પ્રેમ એજ દાન તપ ભક્તિ અને આનંદ છે.

પ્રેમૌદાર્ય મહાદાનં, પ્રેમૌદાર્ય મહત્ત્વઃ ।

પ્રેમૌદાર્ય મહાભક્તિઃ, પ્રેમૌદાર્ય શુભાર્જવમ્ ॥૪૫૯॥

અર્થ—પ્રેમ અને ઉદારતા તેજ મહા દાન, મહાન્ તપ, મહાન્ ભક્તિ અને મહાન્ શુભ સરલતા છે તેમ જાણવું. ॥ ૪૫૯ ॥

સત્પ્રેમથી હૃદયમાં ભગવાન પ્રગટે છે.

જ્ઞાનાદિસર્વયોગેષુ, રસઃ સત્પ્રેમ વર્તેતે ।

અતઃ સત્પ્રેમયોગેન, હૃદિ વ્યક્તઃ પ્રશુર્ભવેત્ ॥૪૬૦॥

અર્થ—જ્ઞાન દર્શન ચરિત્ર આદિ યોગોમાં જે રસ વર્તે છે. તે સત્યપ્રેમ છે. આ સત્યપ્રેમ યોગથી હૃદયમાં પ્રગટપણે પરમાત્માનો અનુભવ થાય છે. ॥૪૬૦॥

વાણીથી પ્રેમ વણુવી શકાતો નથી.

મધુરં પ્રિયં હૃદયં યત્ તત્પ્રેમૈવાનુભૂયતે ।

જ્ઞાનિના વ્યક્તભાવેન, વૈશ્વર્યા નૈવ વર્ણ્યતે ॥૪૬૧॥

અર્થ—જે જે વસ્તુ આત્માને મધુર પ્રિય અને મનગમતી જણાય ત્યાંજ પ્રેમનો અનુભવ થાય છે. આ પ્રેમને જ્ઞાનીઓ જાણતા છતાં તેનું પૂરેપૂરું વૈખરી-વાણીથી વર્ણન કરી શકતા નથી. ॥૪૬૧॥

કીર્તિ વિગેરેની વાસના વિનાનો શુદ્ધપ્રેમી કહેવાય.

આનન્દોલ્લસિતં ચિત્તં, રાગાદૌ યસ્ય વિદ્યતે ।

કીર્ત્યાદિવાસનાતીતઃ, શુદ્ધપ્રેમી સ ઉચ્યતે ॥૪૬૨॥

અર્થ—જેનું ચિત્ત આનંદથી ઉદ્ભસિત હોય, પ્રેમ ભક્તિથી યુક્ત હોયઅને કીર્તિ વિગેરે વાસનાથી રહિત હોય તે શુદ્ધપ્રેમી ગણાય છે. ॥૪૬૨॥

રોષ અને ભયને જીતનારો મહાપ્રેમી કહેવાય.

ગાલીદાનાદિતો રોષો, यस્ય ચિત્તે ન જાયતે ।

મયદુઃખાદિવૃત્તીનાં, જેતા પ્રેમી મહાન્ સ્મૃતઃ ॥૪૬૩॥

અર્થ—પ્રેમયોગીને કોઈ ગાલી દાન કરે તો તેથી તેના મનમાં રોષ-ક્રોધ ન પ્રગટે તેમજ ભય આદિ દુઃખાદિની વૃત્તિઓને તે જીતનારો હોય છે. તેથી તેજ મહાન્ પ્રેમી છે, તેમ સમજવું. ॥૪૬૩॥

પ્રેમામૌ સ્વાર્થહોમસ્તુ, યત્ર નૃણાં પરસ્પરમ્ ।

જાયતે તત્ર શુદ્ધાત્મ-વ્યક્તીભાવો મનીષિણામ્ ॥૪૬૪॥

અર્થ—પ્રેમરૂપ અગ્નિમાં જ્યારે સર્વસ્વાર્થનો હોમ કરવામાં આવે છે. ત્યારે જ મનુષ્યોનો પરસ્પર શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપનો પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. ॥૪૬૪॥

શુદ્ધપ્રેમીઓ કૃત્રિમ પ્રેમથી સાવધ રહેવું

કૃત્રિમપ્રેમચેષ્ટામિ-ધૃતૈર્વિશ્વં પ્રવંચિતમ્ ।

સાવધાનતયા માવ્યં, શુદ્ધાત્મપ્રેમધારકૈઃ ॥૪૬૫॥

અર્થ—કૃત્રિમ પ્રેમ ચેષ્ટાઓવડે ધૂર્ત લોકો જગતને છેતરે છે તેથી શુદ્ધાત્મ-ભાવના સાચા પ્રેમયોગીઓએ નિરંતર સાવધાન-બાગૃત્ રહીને સત્યપ્રેમમાં પ્રવૃત્તિ કરવી. ॥૪૬૫॥

પ્રેમ એ શીતલ અને મધુર છે.

ચીતાન્હીતતરં પ્રેમ-મિષ્ટનિદ્રા સમં શુભમ્ ।

પ્રેમાગ્નૌ પતનં યાતિ, પ્રેમી શલભવદ્ રયાત્ ॥૪૬૬॥

અર્થ—પ્રેમતત્ત્વ પ્રેમીઓને શીતલ દ્રવ્યથી પણ અધિક શીતલ લાગે છે, તેમજ પ્રેમ મિષ્ટ નિદ્રાના જેવો મધુર લાગે છે. પ્રેમરૂપ અગ્નિમાં પ્રેમી શલભ-પતંગની પેઠે જલદી પડે છે. ॥૪૬૬॥

જેના હૃદયમાં પ્રેમ છે તેને બાહ્ય શોચની જરૂર નથી.

સંજ્વલત્પરમપ્રેમ, હૃદિ યસ્ય નિરંતરમ્ ।

તસ્ય કિં કર્મકાન્ડેન, બાહ્યશૌચેન તસ્ય કિમ્ ॥૪૬૭॥

અર્થ—જે ભવ્યાત્માના હૃદયમાં નિરંતર પરમ પ્રેમ સમ્યક્ રીતે જળાળતો હોય તેવા પ્રેમીઓને બાહ્ય કર્મકાંડ કે બાહ્ય શોચ આદિનું શું પ્રયોજન હોય ? ॥૪૬૭॥

૨૨૨

પ્રમગીતા

ભગવાન મહાવીર પ્રેમી ભક્તોની સર્વત્ર રક્ષા કરે છે.

जलेऽरण्ये स्थले द्वीपे, दिने रात्रौ च देहिनाम् ।

भक्त्या रक्षेन् महावीरो, जैनेन्द्रः परमेश्वरः ॥૪૬૮॥

અર્થ—જલમાં, અરણ્યમાં, દ્વીપમાં, દિવસ અને રાત્રિમાં જે ભવ્યાત્મા પરમાત્માની સર્વદા ભક્તિ કરી રહ્યા છે, તેની ભગવાન મહાવીર જીનેન્દ્ર પરમેશ્વર રક્ષા કરે જ છે. ॥૪૬૮॥

વિવેચન—સર્વ જગતના ભવ્યાત્માઓનું પ્રેમથી ભગવાન રક્ષણ કરે છે. તે માટે શ્રીમાનતુંગસૂરિ પ્રવર જણાવે છે કે “મત્તદ્વિપેન્દ્રમૃગરાજદવાનલાહિ, સંગ્રામવારિધિમહોદરબન્ધનોત્થમ્ । તસ્યાશુ નાશમુપયાતિ ભયં ભિયેવ, યસ્તાવર્કં સ્તવમિમં મતિમાનધીતે ॥૧॥ અર્થ—જે ભવ્યાત્મા પ્રેમયોગી છે તે પરમ કૃપાળુ હે ભગવાન મહાવીર દેવ ! તમારા ગુણોનું સ્તવન કરતાં તમારું નામ સ્મરણ કરતાં મહોન્મત્ત હાથી સામે આવ્યો હોય તો તેના ભયથી બીતો નથી, મૃગરાજ સિંહથી પણ ભય પામતો નથી. ભયંકર દાવાનળની વચ્ચે આવી ગયા છતાં નિર્ભય જ રહે છે. સંગ્રામમાં પણ ભયંકર શત્રુની સામે કે :ભિલ્લાદિઓ સામે પણ નિર્ભય જ રહે છે. તેમજ ભયંકર તોફાને ચડેલા સમુદ્રમાં પણ તેને ભય નથીજ લાગતો, તેમજ નાગપાશાદિના બંધનથી પણ તે નિર્ભય હોય છે કારણકે સર્વ ભયંકર વિદ્યોનો નાશ કરનારા એવા હે પ્રભુ ! આપના નામનું સ્મરણ કરતાં, આપના ગુણોનું સ્તવન કરતાં સર્વ ભયો જ ભય પામીને નાસી જાય છે. તેથી સર્વ પ્રેમયોગીઓ જે ભગવાંત જીનેન્દ્ર વીતરાગના પૂર્ણપ્રેમભક્તો છે તેઓનું આપ જ રક્ષણ કરનારા છો. ॥૪૬૮॥

ભગવાનના પ્રેમીના દોષો ગુણરૂપ બને છે.

दोषाः सर्वे गुणायन्ते, वीरस्य प्रेमिणां स्वयम् ।

दुष्टवृत्तिविजेतारो-जैना भक्ताः सुरागिणः ॥૪૬૯॥

અર્થ—મહાવીર પરમાત્માના પ્રેમભક્તોના સર્વ દોષો ગુણરૂપ બને છે. કારણકે તે જૈનભક્તો દુષ્ટવૃત્તિ જીતનારા અને સારા ગુણોની પ્રાપ્તિના રાગવાળા હોય છે. ॥૪૬૯॥

શુદ્ધપ્રેમીની સરળ ભાવે થતી સર્વ ક્રિયા મોક્ષ માટે હોય છે.

शुद्धात्मप्रेमिजनानां, जन्ममृत्युर्न विद्यते ।

तेषां कर्माणि मोक्षाय, भवन्ति शुद्धबुद्धितः ॥૪૭૦॥

અર્થ—શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપના પ્રેમીજનોને જન્મ મૃત્યુ હોતાં નથી. તેઓની જે ધર્માચરણરૂપ ક્રિયાઓ હોય છે, તે શુદ્ધ બુદ્ધિથી થતી હોવાથી કર્મ મલનો ક્ષય કરીને મોક્ષના હેતુરૂપ થાય છે. ॥૪૭૦॥

નામ રૂપમાં આસક્તિવાળો પ્રેમ તે નામ માત્ર છે.

નપુંસકસમાસ્તે સ્યુઃ, પ્રેમિણો નામમાત્રત ।

નામરૂપાદિકે સક્તા-ધૈર્યશૌર્યપરાદ્મુખાઃ ॥૪૭૧॥

અર્થ—નામ અને રૂપ વિગેરેમાં આસક્ત બનેલા અને ધૈર્ય શૌર્ય પ્રસંગે શુભથી પરાક્રમ્ય રહેનારા પુણ્યલભોગ એટલે નામ રૂપાદિ બાહ્ય વસ્તુના પ્રેમીઓ નામ માત્રથીજ પ્રેમી છે. ખરી રીતે તે નપુંસક પ્રેમી સમજવા. ॥૪૭૧॥

વીરપ્રેમાવધૂતાનાં, પ્રારબ્ધકર્મવેદિનામ્ ।

સાક્ષિણાં સુખદુઃખેષુ, મુક્તિઃ સાક્ષાત્ પ્રભાસતે ॥૪૭૨॥

અર્થ—વીર પ્રભુના પ્રેમમાં અવધૂત થયેલા અને ઉદ્ધવમાં આવેલા કર્મને વેદતાં જે સુખ દુઃખ થાય તેમાં પોતાને સાક્ષિરૂપે જાણતા આત્માને પ્રત્યક્ષ મુક્તિ દેખાય છે. ॥૪૭૨॥

વિવેચન—જે ભવ્યાત્માઓ ભગવાનના પ્રેમમાં આત્મભાવને સમર્પણ કરતાં પ્રેમ યોગી બનેલા છે એટલે સર્વ પ્રકારના ભોગની તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરીને અવધૂત થયા છે શરીર ઇન્દ્રિયની મમતા છેડીને સનુકુલ કે પ્રતિકુલ દેશકાલના સંયોગોમાં માધ્યસ્થ્યભાવને ધરતા આનંદ અને ખેદનો ત્યાગ કરીને પૂર્વકાલિન શુભ વા અશુભ કર્મનો જે સાતાએ કે અસાતાએ વેદાય તેવા બન્ને પ્રકારના વિપાકોમાં મધ્યસ્થ રહેતા નવા કર્મના બંધને નથીજ બાંધતા એવા અવધૂત મોક્ષ સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષભાવે અનુભવે છે. “નાડહં પુદ્ગલભાવાનાં, કર્તા કારયિતાઽપિ ચ । નાનુમન્તાઽપિ ચેત્યાત્મજ્ઞાનવાન્ લિપ્યતે કથમ્ ॥૧॥ લિપ્યતે પુદ્ગલ સ્કન્ધો, ન લિપ્યે પુદ્ગલૈરહમ્ ॥ હું પુદ્ગલ ભાવનો કર્તા, કરાવનાર કે અનુમોદનાર નથી આવો આત્મજ્ઞાની કેમ લેપાય ? તેમજ પુદ્ગલસ્કંધ લેપાય પણ હું પુદ્ગલથી ન લેપાઉં આ રીતે સાચા ભક્તો લેપાતા નથી. ॥ ૪૭૨ ॥

આત્મા સાક્ષિતયા यस્ય, સર્વદૃશ્યાદિ કર્મસુ ।

શુદ્ધપ્રેમ્ણા ભવેત્તસ્ય, સિદ્ધતા મુક્તિરૂપિણી ॥૪૭૩॥

અર્થ—જગતમાં જેવાતા પદાર્થો અને કર્મના ભોગોમાં જેઓનો આત્મા માત્ર સાક્ષિરૂપ હોય છે. તેઓ મુક્તિરૂપી સ્ત્રીની પ્રાપ્તિ કરી શકે છે. ॥૪૭૩॥

વીરનો જાપ સર્વ જાપમાં શિરોમણિ છે.

વીરવીરેતિ સજ્જાપઃ, સર્વજાપશિરોમણિઃ ।

મહાવીરેતિ મંત્રેષુ, મંત્રઃ સર્વાર્થસાધકઃ ॥૪૭૪॥

અર્થ—વીર વીર એવો સ્વાધ્યાયમય જાપ સર્વ જાપમાં મુશુદ્ધ સમાન જાપ છે. સર્વ મંત્રોમાં ‘મહાવીર’ એ પ્રમાણેનો મંત્ર સર્વ અર્થનો સાધક છે. ॥૪૭૪॥

મરણકાળે મહાવીર ભગવાનનો જાપ મુક્તિ આપે છે.

મૃત્યુકાલે મહાવીર-જાપો મુક્તિપ્રદઃ શુભઃ ।

ધોરાતિધોરકર્માણિ, નાશયેત્ પ્રેમયોગિનામ્ ॥૪૭૫॥

અર્થ—મૃત્યુ અવસ્થામાં મહાવીર ભગવાનનો શુદ્ધ જાપ મુક્તિને આપનાર છે. આ જાપ પ્રેમયોગીઓના ભયંકરમાં ભયંકર કર્મોના નાશ કરનાર છે. ॥૪૭૫॥

શુદ્ધપ્રેમણા મહાવીર-મયઃ પ્રેમી ભવેદ્ ધ્રુવમ્ ।

બહિરન્તર્મહાવીરં, વિના કિઞ્ચિન્ન પश्यતિ ॥૪૭૬॥

અર્થ—જે આત્મા શુદ્ધ પ્રેમથી એક ભગવાન મહાવીરનું ધ્યાન કરે છે, તે પ્રેમી આત્મા નિશ્ચયથી મહાવીર પ્રભુમય અવસ્થા ધાય છે કેમકે બહારથી કે અંતરમાં બેતાં તે પ્રેમીને સર્વત્ર ભગવાન મહાવીર જ દેખાય છે તે વિના કાંઈ તેની દૃષ્ટિમાં આવતું જ નથી. ॥૪૭૬॥

વિવેચન—જે શુદ્ધપ્રેમી આત્માઓ નિરંતર ભગવાન શ્રી મહાવીરને એક શુદ્ધ પ્રેમવડે જીવે છે. પ્રેમથી ધ્યાન કરે છે અને તે ભગવાન સિવાય અન્ય જગતના સર્વ પદાર્થોમાં ઇચ્છા પ્રેમ કે ભોગની વૃત્તિ નથી હોતી. જગત જંતુ ઉપર પ્રેમ-મૈત્રીભાવને ધરે છે. તેવા પ્રેમયોગીઓ તે સદા ભગવાન મહાવીરમય જ બની જાય છે. કહ્યું છે કે શ્રવતે સુવર્ણભાવં, સિદ્ધસસ્પર્શતો યથા લોહમ્ । આત્મધ્યાનાદાત્મા પરમાત્મત્વં તથાઽઽમોતિ । ૧। જુઠ એવું લોહ પણ સિદ્ધરસના સ્પર્શ થવા માત્રથી સુવર્ણભાવને પામે છે. તેમ આત્મા પણ પરમાત્માના ધ્યાનમાં પરમાત્મદશાને પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૪૭૬॥

પ્રેમી હર્ષશોક કરતો નથી.

કૃતકર્માનુસારેણ, સુખં દુઃખં ભવેત્ સદા ।

જ્ઞાત્વૈવં પ્રેમિણો વીર-વીરેતિ જાપકા જનાઃ ॥૪૭૭॥

શુમાર્થ જાયતે યત્તદ્, જાનન્તિ પ્રેમયોગિનઃ ।

હર્ષશોકં ન કુર્વન્તિ, કર્મસિદ્ધાંતવેદિનઃ ॥૪૭૮॥

અર્થ—કરેલા કર્મને અનુસારે જીવોને સુખનો દુઃખનો ક્રમ સદા ચાલે છે, એવું બાણીને પ્રેમી આત્માઓ વીર વીરનો જાપ કરનારા થઈને હર્ષ કે શોક નથીજ કરતા. કારણ કે કર્મના સિદ્ધાંતનો પૂર્ણ અભ્યાસ થવાથી હર્ષ કે શોક દુર કરીને જે કાંઈ શુભ અર્થ થાય તેને પ્રેમયોગીઓ બાણીને સમત્વભાવે ભજે છે. ॥૪૭૭-૪૭૮॥

વિવેચન—સર્વ જીવોને જે સુખ મળે છે તે પુણ્યનો યોગ અને દુઃખની પ્રાપ્તિ થાય તે અશુભ (પાપ) કર્મનો યોગ છે, એટલે જે કાંઈ સુખ કે દુઃખ જીવાત્માને થાય તે શુભાશુભ કર્મ કે જે પૂર્વકાલમાં કરેલા હોય તેના અનુસારે વિપાકકાલે ભોગવાય છે.

પ્રેમનું રૂપ

૨૨૫

કહ્યું છે કે “કૃતકર્મક્ષયં નાસ્તિ, પૂર્વકોટિશતૈરપિ । અવશ્યમેવ ભોક્તવ્યં કૃતં કર્મ શુભાશુભમ્ ॥૧॥
કરેલા કર્મોને કરોડો લાખો હજારો પૂર્વો સાગરો કદ્યો કે વર્ષો વચમાં આવી જાય તો
પણ જ્યારે તે સત્તામાં રહેલાં કર્મઉદયમાં આવે અને ભોગવાય ત્યારેજ નષ્ટ થાય છે.

સમતા મુક્તિને આપનાર અને કર્મનો નાશ કરનાર છે.

મહાવીરે પ્રલીનસ્ય, સમત્વં સર્વવસ્તુષુ ।

જાયતે મુક્તિદં નિત્યં, નાશકં સર્વકર્મણામ્ ॥૪૭૯॥

અર્થ—જે આત્મા ભગવાન મહાવીરના સ્વરૂપમાં પ્રકૃષ્ટભાવે લીન થાય છે. તેને
સર્વ વસ્તુઓમાં સમત્વ પ્રગટે છે. તે સમત્વ સર્વકર્મનો નાશ કરીને નિત્યાનંદમય
મુક્તિને આપે છે. ॥૪૭૯॥

દેવ, ગુરુ અને ધર્મની દૃઢતામાં મુક્તિ છે.

સમત્વં જાયતે यस્ય, મહાવીરપ્રભૌ દૃઢમ્ ।

સુગુરૌ જૈનધર્મે ચ, તસ્ય મુક્તિર્ધ્રુવં ભવેત્ ॥૪૮૦॥

અર્થ—જે પ્રેમયોગીને ભગવાન મહાવીર પ્રભુમાં દૃઢ સમત્વ આવે તેમજ સહુગૃહમાં
અને તેમણે ઉપદેશ કરેલા જૈનધર્મમાં દૃઢ સમત્વ આવે તેની અવશ્ય મુક્તિ થાય છે. ॥૪૮૦॥

ધોરાતિધોરપાપાનાં, મહાવીરસ્ય રાગતઃ ।

મૃત્યુપ્રાન્તે ભવેન્મુક્તિ-મુદ્ધાન્તિ તત્ર નાસ્તિકાઃ ॥૪૮૧॥

અર્થ—મરણ વખતે ભયંકરમાં ભયંકર મહા પાપીઓ પ્રેમથી ભગવાન મહાવીરનું
શરણ સ્વીકારે તો તેઓ મુક્તિના ગામી છે. પરંતુ આ બાબતમાં નાસ્તિકો અવશ્ય
મુઝાય છે. ॥૪૮૧॥

વિવેચન—દૃઢપ્રહારી અર્જુનમાલી અને ચંદ્રશેખર વિગેરે મહા હત્યારાઓ ભગવાન
નું શરણ સ્વીકારી મુક્તિને પામ્યા છે. ॥૪૮૧॥

જૈનધર્મોપરિ દ્વેષો, યસ્ય વીરે ગુરૌ તથા ।

નાસ્તિકેષુ મહાપાપી, સ યાતિ દુર્ગતિં સદા ॥૪૮૨॥

અર્થ—જૈન ધર્મ ઉપર ભગવાન મહાવીર ઉપર અને ગુરુ મહારાજ ઉપર જેને
દ્વેષ છે તે નાસ્તિકોમાં મહા પાપી છે. અને તે દુર્ગતિમાં રખડે છે. ॥૪૮૨॥

વિવેચન—અભવ્ય દુર્ભવ્ય અને દીર્ઘ સંસારીને દેવગુરુ ધર્મ ઉપર હમેશાં દ્વેષ
હોય છે. અને આ દ્વેષને લઈ તે લાંબો વખત સંસારમાં રખડે છે. ॥૪૮૨॥

નાસ્તિકાનાં પ્રતીકારાત્, મહાવીરસ્ય રાગિણઃ ।

સ્વર્ગાદિસદ્ગતિં યાન્તિ, વ્રતાદૈ રહિતા અપિ ॥૪૮૩॥

૨૬

૨૨૬

પ્રેમગીત

અર્થ—નાસ્તિકાદિ અધર્મિઓના વિચારોનો વિરોધ કરનારા અને મહાવીર પ્રભુ ઉપર પ્રેમરાગ ધરનારા વ્રતાદિક વિના પણ સ્વર્ગાદિકની સંપદા મેળવે છે. ॥૪૮૩॥

વિવેચન—નાસ્તિકો કે જે ભયંકર પાપોનો ઉપદેશ કરે છે, યજ્ઞયાગાદિમાં પશુઓનો પક્ષીઓનો તથા મનુષ્યાદિક પ્રાણીઓનો વધ કરવા ઉપદેશ કરી રહ્યા છે તેવા નરાઅધર્મો નાસ્તિકોના પાપમય ઉપદેશોની સામે પ્રતીકાર એટલે ન્યાયનીતિની તર્કમય યુક્તિઓ વડે તેઓની પ્રવૃત્તિને રોકનારા અને સમ્યગ્ ધર્મમય અહિંસા સંયમ તપ દાન શિયલ તપ ભાવમય સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રનો યથાર્થ ઉપદેશ કરનારા જે પરમાત્મા વીતરાગ તીર્થ-કરોના જે સાચા પૂર્ણ પ્રેમરાગયુક્ત ભક્તો છે તેઓ પરમાત્મા મહાવીર ભગવંતના પૂર્ણ પ્રેમરાગી હોયજ છે, તેઓ અવશ્ય અધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ કે જે નાસ્તિકાદિ પાપીઓએ ચલાવી હોય તેનો નિષેધ કરે છે. ॥૪૮૩॥

ધર્મોદ્ધારાય જાયન્તે, શુદ્ધપ્રેમાવતારિણઃ ।

દુષ્ટાનાં સર્વથા નાશં, કુર્વન્તિ સર્વશક્તિઃ ॥૪૮૪॥

અર્થ—જે શુદ્ધ પ્રેમના અવતારને ધારણ કરનારા પ્રેમયોગીઓ છે તેઓ ધર્મનો ઉદ્ધાર કરવા અને અધર્મનો નાશ કરવા સર્વશક્તિવડે સમર્થ અને છે. ॥૪૮૪॥

વિવેચન—જગતમાં અનાદિ કાલથી ધર્મનો પ્રવાહ ચાલે છે, તેના કરતાં અધર્મના ઉત્પાદકો વધારે પ્રમાણમાં પ્રગટે છે, કોઈ કોઈ વખત તો અધર્મજ ધર્મને નામે જગતમાં જોરશોરથી ચાલે છે. હિંસા પણ ધર્મ તરીકે મનાય છે. આમ અધર્મનું જ્યારે જોર હોય ત્યારે એવી અંધાધુંધી ચાલે તેમાં નવાઈજ નથી. એવા અવસરે ધર્મનું રક્ષણ કરવા સાચા પરમ પ્રેમયોગીઓનો અવતાર પ્રગટ થાય છે. ગીતામાં જણાવ્યું છે. કે 'યદા યદા હિ ધર્મસ્ય ગ્લાનિર્ભવતિ ભારતે । અભ્યુત્થાનમધર્મસ્ય, તદાસ્માન્ સૃજામ્યહમ્ ।।' પરિત્રાણાવ સાધૂનાં વિનાશાય ચ દુષ્કૃતામ્ । ધર્મસંસ્થાપનાર્થાય સંમગ્નામિ યુગે યુગે ॥૨॥ જ્યારે જ્યારે ધર્મનું બલ નષ્ટ થાય છે અને અધર્મનું બલ વધે છે ત્યારે હે અર્જુન હું ધર્મનું બલ પ્રગટ કરવા અધર્મ અનાચારના બુદ્ધમનો નાશ કરવા માટે પ્રેમાવતારને પ્રગટ કરવા હું અવતાર ધારણ કરું છું એટલે જાહેરમાં મારા આત્મસ્વરૂપને સુકું છું તેથી સાધુ ધર્મ કે જે પરમપદની પ્રાપ્તિમાં કારણ થાય છે તેનો પ્રકાશક બનીને સાધુ સંતોનું રક્ષણ કરું છું અને સત્યધર્મની સ્થાપના કરું છું. ॥૪૮૪॥

શ્રદ્ધાપૂર્વક પ્રેમ સમજવો.

પૂર્ણશ્રદ્ધા સદા કાર્યા, વીરગુર્વાદિકે જનૈઃ ।

શ્રદ્ધામૂલં ભવેત્ પ્રેમ, જૈનધર્મે મનીષિણામ્ ॥૪૮૫॥

અર્થ—મનુષ્યોએ પરમાત્મા, વીર તથા શુદ્ધો ઉપર પૂર્ણ સમ્યગ્ શ્રદ્ધા કરવી જોઈએ. કારણકે જૈનધર્મમાં ઠાઠા માણસોનો પ્રેમ શ્રદ્ધારૂપ મૂલથીજ પ્રગટ થાય છે.

ભગવાનના કહેલા તત્ત્વ પર શંકા ન કરવી.

તર્કાદિકં ન કર્ત્તવ્યં, મહાવીરપ્રભૌ કદા ।

મહાવીરોક્તતત્ત્વેષુ, શક્ષાં કાર્યાં ન રાગિભિઃ ॥૪૮૬॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીરના અસ્તિત્વમાં કદાપિ તર્કવિતર્કાદિક ન કરવા તેમજ ભગવંતે કહેલા લૌકિક લોકોત્તર તત્ત્વોમાં પ્રેમીઓએ કદાપિ પણ શંકા ન કરવી જોઈએ. ॥૪૮૬॥

વિવેચન—પરમાત્માના ગુણાનુરાગી સમ્યક્ત્વવંત જ્ઞાન આસ્ત્રિત્વંત પ્રેમયોગીઓ વચનોમાં કદાપિ પણ શંકા કરતા જ નથી, ‘અરિહંતો મહદેવો જાવજીવં સુસાહુણો । ગુરુણો જિનપન્નત્તં તત્તં, હ્ય સમ્મત્તં મયે ગહિયં ॥૧॥ અરિહંત વીતરાગ પરમાત્મા તેજ મહાન મોક્ષનો માર્ગ દેખાડનારા મહાન દેવાધિ દેવ પરમેશ્વર માટે દેવરૂપ સદા પૂજ્ય છે. સદાચાર પાળનારા સર્વજીવોતુ રક્ષણ કરનારા મન, વચન, કાયાથી કોઈને પણ પીડા થાય તેવા વ્યાપારનો સર્વથા ત્યાગ કરનારા પૂજ્યો મારે ગુરૂરૂપે પૂજ્ય છે અને જીનેશ્વરોએ પ્રરૂપેલા તત્ત્વોને હું સમ્યગ્ રીતે સાચા માનું છું એવું સમ્યગ્દર્શન શ્રદ્ધા રૂચિરૂપ સદ્દર્શન મેં મન, વચન, કાયા વડે અહણ કર્યું છે. એવા હૃદયમાં નિશ્ચય કરી કોઈપણ શંકા ન કરવી ॥૪૮૬॥

તર્ક અને શંકાથી પ્રેમનો નાશ થાય છે.

તર્કશક્ષાદિતઃ શ્રદ્ધાઃ પ્રેમનાશો ભવેત્ સ્વલુ ।

વિવાદોઽપિ ન કર્ત્તવ્યઃ, કદાપિ જૈનધર્મિભિઃ ॥૪૮૭॥

અર્થ—ભવ્યાત્માઓએ તર્ક શંકાદિ ન કરવા તેથી શ્રદ્ધા અને પ્રેમનો અવશ્ય નાશ થાય છે. તેમજ વિવાદ પણ ન કરવો કેમકે તે કદાપિ જૈનધર્મિઓને યોગ્ય નથી. ॥૪૮૭॥

તર્ક કે કુચુકિતથી તત્ત્વ પામી શકાતું નથી.

શ્રદ્ધાપ્રેમવિનાશાય, કુચુક્તિતર્કકોટયઃ ।

તત્પારં યાતિ નો કોઽપિ, તત્ત્વસ્ય તર્કકોટિભિઃ ॥૪૮૮॥

અર્થ—કુતર્ક અને કુચુક્તિની કોટીઓ તો શ્રદ્ધા અને પ્રેમના નાશને માટે જ થાય છે. કારણકે ગમે તેવા મગજનો માણસ પણ સત્યતત્ત્વને તર્કકોટિથી નિશ્ચય કરી શકતો નથી. ॥૪૮૮॥

ભગવાન મહાવીર સત્ય ભાષક હોવાથી તેમના ઉપરની શ્રદ્ધા સુખ આપનાર છે.

સર્વજ્ઞઃ શ્રીમહાવીરઃ, સર્વથા સત્યભાષકઃ ।

પૂર્ણશ્રદ્ધાબલેનૈવ, તસ્મિન્ પ્રેમ સુખાવહમ્ ॥૪૮૯॥

અર્થ—સર્વજ્ઞ શ્રી મહાવીર પરમાત્મા સર્વથા સત્યભાષક છે તેથી તેમની ઉપર

પૂર્ણ શ્રદ્ધાના બલતું જેણે અવલંબન કર્યું હોય તેને પરમાત્મા ઉપરનો પૂર્ણ પ્રેમ સુખ અપાવનારો થાય છે. ॥૪૮૯॥

જૈનધર્મ સમાન બીજો ધર્મ નથી.

જૈનધર્મસમો ધર્મો, નૈવ ભૂતો ભવિષ્યતિ ।

વેદાદનાદિકઃ સત્ય-સ્તસ્ય શ્રદ્ધા મહાફલા ॥૪૯૦॥

અર્થ—જૈનધર્મ સમાન અન્ય કોઈ ધર્મ ભૂતકાલમાં થયો નથી અને થવાનો પણ નથી. કારણકે વેદથી પણ જૈનધર્મ અનાદિ છે એવી સાચી શ્રદ્ધા પ્રેમયોગીને મહાન ફલ આપનારી થાય છે. ॥૪૯૦॥

જૈનધર્મની શ્રદ્ધાના બલથી પ્રેમ અને તેથી સદ્ગતિ થાય છે.

તસ્ય શ્રદ્ધાવલેનૈવ, પૂર્ણપ્રેમ પ્રજાયતે ।

પૂર્ણપ્રેમવલેનૈવ, પ્રેમી યાતિ પરાં ગતિમ્ ॥૪૯૧॥

અર્થ—તે ધર્મની શ્રદ્ધાના બલથી આત્મામાં પૂર્ણ પ્રેમનો ભાવ પ્રગટ થાય છે તે પૂર્ણ પ્રેમના બલથી પ્રેમી આત્મા શ્રેષ્ઠ ગતિને પ્રાપ્ત કરે છે. ॥૪૯૧॥

જનવાણીની શ્રદ્ધા મુક્તિ આપનાર છે.

સર્વજ્ઞ શ્રી મહાવીર-દેવેન સત્યભાષિતમ્ ।

તદ્વાચ એવ સદ્વેદા-સ્તસ્ય શ્રદ્ધૈવ મુક્તિદા ॥૪૯૨॥

અર્થ—સર્વજ્ઞ શ્રી મહાવીર દેવ ભગવંતો વડે સત્ય જ કહેવાય છે. તેથી તેમની વાણી તે અવશ્ય સાચા પ્રમાણિક વેદો છે તેમ સમજવું. જનવાણીની શ્રદ્ધા એજ મુક્તિ આપનાર છે. ॥૪૯૨॥

વિવેચન—ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવે સાઠા બાર વર્ષ ઘોર તપ કરી દેવ અને અસુરોએ કરેલા તેમજ અનાર્થ મનુષ્યોએ તથા તિર્થંચોએ કરેલા ભયંકર ઉપસર્ગોને સમભાવે સહી જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, મોહનીય, અંતરાય કર્મનો સર્વથા ઘાત કરીને કેવલજ્ઞાન અને કેવળદર્શનને પ્રગટ કરી સર્વજ્ઞ થયા, ત્યારપછી ભગવાને જે જે ભવ્યાત્માઓને આત્મભાન કરાવવા ઉપદેશ કર્યો છે, તે વચનો પૂર્ણ સત્ય વેદો જ છે. કહ્યું છે કે ‘શાસનાત્ ત્રાણશક્તેશ્ચ બુદ્ધૈઃ શાસ્ત્રં નિરુચ્યતે । વચનં વીતરાગસ્ય તત્તુ નાન્યસ્ય કસ્યચિત્ ॥ વેદવું એટલે વસ્તુ સ્વરૂપને જેના અવલંબનથી જાણવું તે વેદ એટલે જ્ઞાન તેવાં વચનો વડે વસ્તુ સ્વરૂપનો યોગ થવામાં જે નિમિત્ત કારણ થાય તે શાસ્ત્રવેદ સમજવા. તે દુર્ગતિમાં પડતા જીવોને હિતોપદેશ આપી બચાવવાની પૂર્ણ શક્તિ ધરાવતાં હોવાથી બુદ્ધિવંતો પ્રભુના વચન સમુહને શાસ્ત્ર-વેદ કહે છે. આવી યોગ્ય વ્યુત્પત્તિવાળા અર્થયુક્ત વેદશાસ્ત્ર ભગવાન વીતરાગ સર્વજ્ઞના વચનોમાં જ ઘટે છે, બીજા અસર્વજ્ઞના વચનોમાં કે અપૌરુષેય

અંધોમાં પ્રમાણિકતા ઘટતી જ નથી તેવાં શાસ્ત્રો વેદો શ્રી મહાવીરદેવે ઉપદેશોલ છે. તેજ સાચા વેદો છે એવી શ્રદ્ધા પ્રેમયુક્ત હોવાથી જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રના બલની વૃદ્ધિ કરાવીને આત્માને મોક્ષ માર્ગમાં ગમન કરાવી મોક્ષનો પરમાનંદ આપે છે. ॥૪૯૨॥

વીર ભગવાનનું શરણુ સ્વીકારો.

મહાવીરાગમેષ્વેવ, શ્રદ્ધાપ્રેમ સુખપ્રદમ્ ।

સર્વધર્માન્ પરિત્યજ્ય, વીરસ્ય શરણં વ્રજ ॥૪૯૩॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીરના આગમોમાં જ એક શ્રદ્ધા યુક્ત પ્રેમ જ સત્ય સુખ આપનાર છે. માટે સર્વ અન્ય ધર્મોનો સર્વથા ત્યાગ કરી ભગવાન વીર પરમાત્માના શરણુને પ્રાપ્ત કર. ॥૪૯૩॥

જૈનાગમની રક્ષા કરો.

વીરાગમેષુ સત્પ્રેમ, કલૌ મુક્તિપ્રદાયકમ્ ।

મુક્તિપ્રયુક્તિર્મિર્ભવતૈ—રક્ષ્યા જૈનાગમાઃ સદા ॥૪૯૪॥

અર્થ—પ્રેમીજનોએ વીર પરમાત્માએ ઉપદેશ કરેલા આગમ શાસ્ત્રો ઉપર સત્યપ્રેમ રાખવો તેજ આ કલિકાલમાં મુક્તિ માર્ગની પ્રાપ્તિ કરાવનાર છે તેથી મુક્તિ પ્રાપ્તિ કરાવનારા સર્વ જૈનાગમોની સદા રક્ષા કરવી. ॥૪૯૪॥

જૈન સંઘ અને આગમ ઉપર પ્રેમ રાખનાર ભકતને નમસ્કાર.

જૈનસંઘોપરિ પ્રેમ, તથા જૈનાગમોપરિ ।

યસ્ય સ સર્વમક્તેષુ, શ્રેષ્ઠસ્તસ્મૈ નમોઽસ્તુ નઃ ॥૪૯૫॥

અર્થ—જૈન સંઘ તથા જૈનાગમો ઉપર પ્રેમ રાખવો જોઈએ. જેનો એવો પ્રેમ વર્તે છે તે સર્વ પ્રજા ભકતો શ્રેષ્ઠ છે. તેવા ઉત્તમ પુરુષોત્તમોને મારો સદા નમસ્કાર હો. ॥૪૯૫॥

અન્તઃ—પ્રેમ અને બાહ્ય પ્રેમથી આત્મા વ્યાપક થાય છે.

અન્તઃપ્રેમ બહિઃપ્રેમ, યસ્ય પ્રેમમયં જગત્ ।

તસ્યાત્મા વ્યાપકો ભૂયાત્, કેવલજ્ઞાનતઃ સ્વયમ્ ॥૪૯૬॥

અર્થ—જેનામાં અન્તરનો પ્રેમ છે તેમજ બાહ્યથી પણ પ્રેમ છે તેથી સર્વ જગત પ્રેમ સ્વરૂપ છે. એમ જે જાણે છે. તે આત્મા કેવલજ્ઞાનથી સ્વયં સર્વત્ર વ્યાપક થાય છે.

ક્ષમાદિ ધર્મવાળામાં દુષ્ટતા નથી હોતી.

ધર્મક્ષમા ભવેદ્યસ્ય, દુષ્ટતા નૈવ વિચતે ।

તસ્ય ભક્તિર્ભવેત્ સત્યા, પરમાત્મપ્રદર્શિકા ॥૪૯૭॥

અર્થ—ક્ષમાદિક દશ ધર્મ જેમાં વિદ્યમાન હોય, ત્યાં કોઈપણ પ્રકારની દુષ્ટતા નથી જ હોતી. તેઓની પરમાત્મા ઉપર જે ભક્તિ થાય છે તે સત્ય જ હોય છે. અને તે ભક્તિ પરમાત્માના સ્વરૂપને દર્શન કરાવનારી થાય છે. ॥૪૯૭॥

વિવેચન—જે પરમાત્મા-મહાવીરના પરમ ભક્ત પ્રેમયોગીઓ છે તેઓને ક્ષમા, આર્જવ માર્દવ, મુક્તતા, તપાચરણ, સંયમ, શૌચ, સત્ય, અકિંચન, બ્રહ્મચર્ય વિગેરે દશ ગુણ ધર્મની પાલણી અવસ્ય હોય છે. કહ્યું છે કે “તત્તસદ્વાપ જાયાપ તત્તવોહો સુદુહો જં આસન્નસિવા કેદં, તત્તં બુજ્જંતિ જંતુણો ॥૧૦૮૫॥ તત્તં દસવિહો ધમ્મો, સ્વંતી મદ્વ અણ્ણં । મુત્તી તવો દયા સન્ન સોયંબંમમકિંચણં ॥૧૦૮૬॥ અર્થ— જીવોને પુણ્યોદયથી તત્ત્વની શ્રદ્ધા થાય પણ જ્ઞાનાવરણીયના તેવા પ્રકારના ક્ષયોપશમના અભાવે તત્ત્વ સ્વરૂપનો પૂર્ણ બોધ જીવોને નથી પ્રાપ્ત થતો, કોઈક નજીકમાં મોક્ષ પામવા યોગ્ય આત્માને તત્ત્વ સ્વરૂપનો બોધ થાય છે. તે તત્ત્વનો બોધ ચારિત્ર ગુણ રૂપે દશ પ્રકારનો છે (૧) ક્ષમા એટલે ક્રોધનો નાશ કરવો તે અપરાધીને માફી આપવી તે ક્ષમા લોકપ્રસિદ્ધ છે. (૨) મૃદુતા માનનું— અભિમાનનું દમન કરવું તે મદ્વ, (૩) આર્જવ સરલતા કપટનો નાશ કરવો તે (૪) મુક્તિ પરિગૃહરૂપ ગ્રંથીનો ત્યાગ કરવો તે બે પ્રકારે છે. દ્રવ્યથી ધન ધાન્યાદિ નવ પ્રકારે અને ભાવથી કષાયાદિનો ત્યાગ કરવો તે. (૫) તપઃ એટલે ભોગોપભોગની ઇચ્છાનો રોધ કરવો તે પણ બે પ્રકારે છે. દ્રવ્યથી અણુસણુ ઉપવાસાદિ છ પ્રકારે ભાવથી મન વચન કાયાના વ્યાપારનો ભોગની ઇચ્છાનો રોધ કરવો તે સ્વાધ્યાય ધ્યાન કાર્યોત્સર્ગ કરી દેહનો મમત્વ છોડવો તે. (૬) દયા સર્વ જીવો ઉપર કરૂણા રાખવી, (૭) સત્ય બોલવું. (૮) શૌચતા એટલે પવિત્રતા (૯) બ્રહ્મચર્ય અઘાર પ્રકારના ભેદથી યુક્ત દ્રવ્ય ભાવમય મૈથુન નો સર્વથા ત્યાગ કરવો તે. (૧૦) અકિંચન એટલે જગત્માં જે જડ પદાર્થો છે તેમાં પણ માફ કોઈપણ પ્રકારનું સ્વામિત્વપણું નથી. આ દશ ધર્મમાં ક્ષમા મુખ્ય ધર્મ છે. ॥૪૯૭॥

ભક્તિમાર્ગથી વિનિપાત થતો નથી.

પૂર્ણપ્રામાણ્યયોગેન, પ્રેમભક્તિઃ પ્રજાયતે ।

મક્તિમાર્ગાધિરોહેણ, વિનિપાતો ન જાયતે ॥૪૯૮॥

અર્થ—પૂર્ણ પ્રામાણ્યતાના યોગ વડે સાચી પ્રેમભક્તિ પ્રગટ છે, એવી ભક્તિથી ધર્મમાર્ગમાં ચાલતા પ્રેમયોગીને પડવાનો પ્રસંગ નથી આવતો. ॥૪૯૮॥

ધર્મકાર્યમાં ભક્તને મુશ્કેલી નહતી નથી.

પ્રત્યવાયો ન જાયેત, મક્તાનાં ધર્મકર્મસુ ।

જૈનધર્મબલેનૈવ, પ્રાન્તે મુક્તિર્ન સંશયઃ ॥૪૯૯॥

અર્થ—સાચા પ્રેમભક્તોને ધર્મના કાર્યો કરતા કદાપિ પણ પ્રત્યવાય-અડચણો

નથી આવતી પણ જૈન ધર્મના બલથી ભકતોને અવશ્ય સુક્તિની પ્રાપ્તિ થાય છે તેમાં જરાપણ સંશય નથી. ॥૪૯૬॥

જેત્ર શક્તિ વિના ભક્તિજ્ઞાન આવતું નથી.

પૂર્ણપ્રેમ મહાભક્તિ—જૈનાનાં નાન્યદેહિનામ્ ।

જૈત્રશક્તિવિહીનાનાં, ભક્તિર્જ્ઞાનં ન જાયતે ॥૫૦૦॥

અર્થ—પૂર્ણ પ્રેમ સુક્ત જે મહા ભક્તિ છે તે સાચા જૈન ભકતોને જ પ્રાપ્ત થાય છે તે અન્ય પ્રાણીઓને નથી મળતી. જ્યાં જેત્ર-જીતવાની શક્તિ નથી ત્યાં ભક્તિયોગનું જ્ઞાન નથી જ ઉપજતું. ॥૫૦૦॥

જૈત્રશક્તિર્મવેદ્યત્ર, તત્રાઽસ્તિ જૈનશાસનમ્ ।

જૈત્રશક્તિપ્રતાપેન, શુદ્ધપ્રેમ પ્રજાયતે ॥૫૦૧॥

અર્થ—જીતવાની શક્તિ જેમાં હોય તેમાં જ જૈનશાસનનું અસ્તિત્વ રહેલું છે કારણ કે જીતવાની શક્તિના પ્રતાપે જ શુદ્ધપ્રેમ આત્મામાં પ્રગટ થાય છે. ॥૫૦૧॥

ભકતો સદા નિર્દોષ હોય છે.

મક્તાનાં પરિણામેષુ, કૃત્યેષુ નૈવ દોષતા ।

મક્તાઃ સર્વત્ર નિર્દોષા, ધર્મ્યકર્તવ્યકારકાઃ ॥૫૦૨॥

અર્થ—સાચા ભકતોના પરિણામોમાં કે કર્તવ્યોમાં ક્યાં પણ દોષતા હોતી જ નથી; પરમાત્માના ભકતો સદા સર્વત્ર નિર્દોષ હોવાથી ધર્મ સંબંધી કાર્યોને જ કરનારા હોય છે. ॥૫૦૨॥

ભકતો જ શુદ્ધપ્રેમના પાત્ર છે.

અન્ધિવત્ પૂર્ણગંભીરાઃ, ક્ષુદ્રાદિદોષવર્જિતાઃ ।

મક્તા ભવન્તિ સત્પાત્રં, શુદ્ધપ્રેમાધિકારિણઃ ॥૫૦૩॥

અર્થ—સમુદ્રની પેઠે ગંભીર હૃદયવાળા ક્ષુદ્રતાદિ દોષ વિનાના એવા પરમાત્માના ભકતો જ શુદ્ધપ્રેમની પ્રાપ્તિ માટે અધિકારના પાત્ર છે. ॥૫૦૩॥

ભક્તિ યોગની સાધનામાં સર્વયોગની સાધના છે.

ઠઠાદિસર્વયોગાનાં, લયો મક્તૌ પ્રજાયતે ।

સાધિતે મક્તિયોગે તુ, સર્વયોગાઃ પ્રસાધિતાઃ ॥૫૦૪॥

અર્થ—હઠયોગ, રાજયોગ, જ્ઞાનયોગ, ક્રિયાયોગ, ભક્તિયોગ વિગેરે યોગોનો કય એક ભક્તિ યોગમાં સમાઈ જાય છે. કારણકે ભક્તિયોગ સાધતાં સર્વ યોગોનું ફલ સ્વયં પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૫૦૪॥

વિવેચન—હઠયોગ એટલે બલાત્કારથી મન, ઇન્દ્રિય અને શરીર ઉપર ક્રિયાઓ કરવાની ફરજ પાડવી તેને હઠયોગ કહે છે જેમકે યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયામ, પ્રત્યાહાર એ સર્વ હઠયોગ કહેવાય છે. તે એટલા માટે કે યમ એટલે અહિંસા સત્ય અચૈર્ય પ્રજ્ઞાચર્ય અકિંચન વ્રત પાલવા માટે મન વચન કાયા ઉપર કેટલો સંયમ મુકવો પડે છે? તે સર્વ સુવિદિત છે, રાજયોગ અને જ્ઞાનયોગ મનના નિમ્નકૃથી ક્ષલિત થાય છે. ક્રિયાયોગ સામાયિક પ્રતિક્રમણ પૂજા વિગેરે નિયમો તે પણ મન ઉપર સંયમ કરાવે છે. તે સર્વે અભ્યાસથી સિદ્ધ થાય છે. ભકિતયોગ જે પ્રેમી આત્માઓએ સિદ્ધ કર્યો છે તેવા ભકતોને સર્વયોગો સહજભાવે સિદ્ધ થાય છે. ભકિત-વિનય વડે શુદ્ધેવનું ચિત્ત પ્રસન્ન થવાથી સમ્યજ્ઞાન મળે તેથી આત્મા હિતાહિત બાણે તેના વિષય વિકારો નષ્ટ થાય એટલે જ્ઞાનયોગ, ચારિત્રયોગ અને ધ્યાનસમાધિયોગ તે સર્વ ભક્તિથી સિદ્ધ થાય છે. ॥૫૦૪॥

મહાવીર ભગવાનના જાપથી સર્વ શક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે.

સર્વજાતીયમંત્રાણાં, લયોઽસ્તિ વીરનામનિ ।

સર્વશક્તિસમુત્પત્તિ-મહાવીરસ્ય જાપતઃ ॥૫૦૫॥

અર્થ—સર્વ જાતોના કલ્યાણકારી મંત્રોના લય વીર નામના મંત્રમાં જ લય થઈ જાય છે, કારણકે ભગવાન મહાવીરના નામનો જાપ કરવાથી સર્વ પ્રકારની શક્તિ આત્મા પ્રગટ કરી શકે છે. ॥૫૦૪॥

વિવેચન—આ જગતમાં અનેક દેવ દેવીઓને પ્રસન્ન કરવા માટે અનેક મંત્રો ઉભા કરાયા છે. તે દેવો પાસે સંસારી સુખની આહવા કરનારા અનેક જીવાત્માઓ તે તે દેવદેવીઓના જાપ, તપ અનુષ્ઠાનો કરે છે. તેમાં કોઈથી કોઈક સિદ્ધિ થયેલી કોઈને જણાતી હશે અને કોઈને ઇષ્ટ સિદ્ધિ નહિ પણ થતી હોય તેમાં કર્મનું કારણ અવશ્ય હોય છે. જેને લાભોદય હોય તેને મંત્ર જાપ કરતાં ઇષ્ટ વસ્તુ મળે એટલે બાળકો રમત કરતાં ઢખાળો ઉડાડતાં કોઈનો ભીંતમાં રહેલા ગોખલામાં પેસી જાય ત્યારે તેને આપણે તાકોડું મારી લઈએ છીએ. તેમજ તે દેવની પ્રસન્નતાથી ઇષ્ટ વસ્તુ મળી તેમ મારી શુભ કર્મના ઉદયને ભુલી જઈએ છીએ, અને જો જાપ કરતાં છતાં ઇષ્ટ વસ્તુનો લાભ ન થાય તો તે દેવને બલહીન કે અપ્રસન્ન મારીએ છીએ. પણ કર્મના અંતરણ્યથી વસ્તુ ન બની તે વાતને નથી સ્વીકારતા. આવા મંત્રોથી કાર્ય સિદ્ધિ થાય કે ન થાય પણ પરમાત્મા મહાવીરદેવનું નામ સ્મરણ કરતાં અનંતલવના પાપોનો નાશ થાય છે. તે માટે પૂજ્ય શુદ્ધેવ જણાવે છે કે, 'ત્વન્નામસ્મરણાદ્ દેવ ! ફલતુ મે વાંચ્છિતં સદા । દુરીભવન્તુ પાપાનિ, મોહનાશયવેગતઃ ॥૫॥

ૐ હ્રીં અર્હ મહાવીર મંત્ર જાપેન સર્વદા । બુદ્ધિમાગરશક્તિનાં પ્રાદુર્ભાવો ભવેદ્ બ્રુવમ્ ॥૬॥ ભગવંતનું નામ સ્મરણ કરતાં મન, વચન, કાયાની એકાગ્રતાથી ધ્યાતા ધ્યેયમાં એકત્વ અભેદભાવે થઈ જતાં આત્મા સર્વ શક્તિનો પ્રાગટ્ય ભાવ અવશ્ય કરી શકે છે. સર્વ

પ્રેમનું ફળ

૨૩૪

કાર્યોને પ્રાપ્ત કરી શકે છે, કહ્યું છે કે ઇકોવિ ન મુક્કારો જિજવસ્વસહસ્સ વદ્ધમાણસ્સ । સં-
સારસાગરાઝો તારેહ નરં વ નારીં વ ॥ ભગવાંત મહાવીરદેવ જીનવરના એકનામ માત્રના જાપ
વડે નમસ્કાર કરતા નરનારીઓને સંસાર સમુદ્રથી તારે છે. તેથી ભગવાનનું નામ પણ
કાર્ય સિદ્ધિ કરતું હોવાથી મહાન્ મંત્ર છે. ॥૫૦૫॥

સર્વકર્મવિનાશોઽસ્તિ, મહાવીરેતિ જાપતઃ ।

મહાવીરપ્રભોર્જાપે, બુદ્ધિલક્ષ્મીસમૃદ્ધયઃ ॥૫૦૬॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીર એવા નામના જાપ કરતાં સર્વ કર્મોનો વિનાશ થાય છે,
તેમજ મહાવીર પ્રભુનો જાપ કરતાં આત્મા, બુદ્ધિ, લક્ષ્મી અને સમૃદ્ધિઓને પ્રાપ્ત કરે
છે. ॥૫૦૬॥

ભકતોને દેવદેવીની સહાયતા

મહાવીરસ્ય ભક્તાનાં, દેવદેવીસહાયતા ।

યત્ર તત્ર ભવેદ્ ગુપ્ત-રૂપેણ સત્યનિશ્ચયઃ ॥૫૦૭॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવના ભકતોને દેવદેવીની સહાયતા અવશ્ય હોય છે.
તેઓ ભકતો જ્યાં વિચરતા હોય ત્યાં ગુપ્ત-અદૃશ્ય રૂપ વડે નિશ્ચયતાથી સારી રીતે સત્ય
સહાયતા કરે છે. ॥૫૦૭॥

વિવેચન—ભગવાન વીતરાગ પરમાત્માના જે સાચા શુદ્ધપ્રેમ યુક્ત ભકતો હોય છે.
તેને તો જૈનશાસનના રક્ષણ કરનારા યક્ષયક્ષિણી દેવદેવી અવશ્ય સહાય-મદદ કરનારા થાય
છે. કહ્યું છે કે “શક્તિ અનંતી આતમમાંહિ ભૂલી ક્યાં ભૂલા ભમો, આતમશ્રદ્ધા રાખો ભવ્યો
દુષ્ટવૃત્તિઓ દમો ॥ સત્ય શર્મ છે આતમમાંહે, જડમાં સુખ આશા ત્યજો સિદ્ધાયિકા સહાય
કરંતિ ઉદ્યમથી મુક્તિ સજો ॥૪૧॥ આપણે જ્યાં હોઈએ ત્યાં શાસનનું રક્ષણ કરનારા દેવ-
દેવીઓ આપણને પરમાત્માની ભક્તિના બળથી ગુપ્ત રીતે પણ સહાયક થાય છે. ॥૫૦૭॥

દર્શનં દેવદેવીનાં, વીરભક્તસ્ય જાયતે ।

સ્વપ્નેઽપિ તસ્ય બોધસ્ય, પ્રદાતા સદ્ગુરુર્ભવેત્ ॥૫૦૮॥

અર્થ—પરમાત્મા મહાવીરદેવના ભકતોને દેવદેવીઓનાં દર્શન સ્વપ્નામાં થાય છે, અને
તે ધર્મનો બોધ આપવાથી સદ્ગુરુ રૂપે બને છે. ॥૫૦૮॥

શ્રી મહાવીરના ભકતો મહાવીરની ગર્જના કરે છે.

મહાવીરપ્રભોર્ભક્તા-મહાવીરેતિગર્જનામ્ ।

કુર્વન્તિ પૂર્ણભાવેન, વીરકલ્યાણકોત્સવે ॥૫૦૯॥

૨૩૪

પ્રેમગીતા

અર્થ—ભગવાન્ શ્રી મહાવીર પ્રભુના જે પૂર્ણ સત્ય લકતો છે તે તો પૂર્ણ શુદ્ધ-
ભાવથી તે પ્રભુના કલ્યાણકેના મહોત્સવમાં મહાવીર નામની ગર્જના કરે છે. ॥૫૦૯॥

જિનેન્દ્રશ્રીમહાવીરે, સદ્ગુરૌ જૈનશાસને ।

નામરૂપલયં કૃત્વા, વર્તિતવ્યં મુરગિમિઃ ॥૫૧૦॥

અર્થ—જીનેન્દ્ર શ્રી મહાવીર ઉપર તથા સદ્ગુરુ અને જૈનશાસન ઉપર સુંદર રાગ
વાળા આત્માએ પોતાના નામરૂપ આદિનો લય કરીને નામ રૂપ, કીર્તિ આદિના લોભનો
ત્યાગ કરીને વર્તવું જોઈએ. ॥૫૧૦॥

મમત્વ ત્યાગીને કાર્ય કરવું.

પૂર્ણવિશ્વાસસત્પ્રેમ્ણા, પ્રત્યક્ષસદ્ગુરૌ જનૈઃ ।

મમત્વસ્ય લયં કૃત્વા, કર્તવ્યં કર્મ સર્વદા ॥૫૧૧॥

અર્થ—મનુષ્યોએ સાચા પ્રેમથી પ્રત્યક્ષ રહેલા સદ્ગુરુ ઉપર પૂર્ણ વિશ્વાસ કરવો
અને મારા તારાની મમતાનો ત્યાગ કરી સર્વદા કરવા યોગ્ય કર્મ કરવાં. ॥૫૧૧॥

જ્યાં પ્રેમ ત્યાં ચિત્તની એકાગ્રતા થાય છે.

સત્કર્તવ્યોપરિ પ્રેમ, કર્તવ્યં શુદ્ધરાગિમિઃ ।

યત્ર પ્રેમ ભવેત્ તત્ર, ચિત્તૈકાગ્ર્યં પ્રજાયતે ॥૫૧૨॥

અર્થ—પરમાત્માના શુદ્ધરાગીઓએ સારા કાર્યો ઉપર અવશ્ય પ્રેમ કરવો જ જોઈએ
કારણકે જ્યાં પ્રેમ હોય ત્યાં એકાગ્રતા આત્માની પ્રગટ થાય છે. ॥૫૧૨॥

આત્મા જ કૃષ્ણ, વાસુદેવ અને મહાવીર છે.

ધર્માઽકર્ષણયોગેન, આત્મા કૃષ્ણો ભવેત્ સ્વયમ્ ।

નિજાત્મા વાસુદેવોઽસ્તિ, મહાવીરઃ સ્વવીર્યતઃ ॥૫૧૩॥

અર્થ—આત્મા ધર્મ સ્વરૂપનું આકર્ષણ કરનારો હોવાથી તે કૃષ્ણ કહેવાય છે
અને સ્વરૂપમાં વસતો હોવાથી વાસુદેવ પણ કહેવાય છે. આત્મા વીર્યના સામર્થ્યથી મહા-
વીર પણ તેજ અને છે. ॥૫૧૩॥

ગોપ્યસ્તુ વૃત્તયઃ સર્વા-સ્તાસામન્તઃપ્રપાલકઃ ।

ગોપાલઃ સર્વથાત્મૈવ, ન ચ દેહો વિનશ્વરઃ ॥૫૧૪॥

અર્થ—આત્માને તેની સર્વ અંતરની વૃત્તિઓનું રક્ષણ કરવાનું રહે છે તે વૃત્તિ-
ઓનો પાલક હોવાથી આત્માજ ગોપાલ છે. પણ વિનાશ સ્વભાવવાળો દેહ ગોપાલ નથી.

પ્રેમશક્તિથી વજ્રથી કઠણ હૃદયો પણ કુલથી કોમલ હૃદયો થાય છે.

વજ્રાદપિ કઠોરાણિ, હૃદયાનિ મનીષિણામ્ ।

મૃદ્નિ પુષ્પવચ્છીઘ્નં, ભવન્તિ પ્રેમશક્તિઃ ॥૫૧૫॥

અર્થ—જે મનુષ્યોના હૃદયો વજ્રથી પણ અત્યંત કઠોર હોય છે તેઓને પણ શુદ્ધ પ્રેમ શક્તિવાલા યોગીઓ પુષ્પથી પણ કોમલ હૃદયવાલા જલદી બનાવી શકે છે. ॥૫૧૫॥

વિવેચન—સંસારમાં અનેક વિચિત્ર પ્રકારના માણસો અને પશુઓ હોય છે. કેટલાક ભયંકર રાક્ષસ વૃત્તિના હોય છે. કેટલાક માયાવી હોય છે અને કેટલાક હિંસક વૃત્તિઓવાળા હોય છે, કેટલાક પરસ્પર જન્મથી વૈર ધરનાર પણ હોય છે, કેટલાક તેથી વિપરિત વૃત્તિવાળા પણ પ્રાણીઓ હોય છે. તેમાંથી બીજાની વાત બાળુએ મુકીએ જે ભયંકર કુર અને વજ્રની પેઠે કઠોર મનના પણ હોય છે. તેઓ બીજાને માટે સારે કે ખોટો નિશ્ચય કર્યો હોય તે કોઈપણ પ્રકારે પાર પાડવો અન્યને તેમાં કેવાં દુઃખ પડશે. તેનો વિચાર નથી કરી શકતા. આવા કઠોર હૃદયવાળા અને ભયંકર કાર્યો કરવા તૈયાર થયેલા મનુષ્ય કે પશુઓને જે પૂર્ણ પ્રેમયોગીઓ હોય છે તેઓ પ્રેમવડે તેવા ભયંકર વજ્ર જેવા કઠણ હૃદયના માણસોને પ્રેમદષ્ટિથી નિહાલતાં પ્રેમથી ઉપદેશ કરતાં તે કઠોર માણસના હૃદયનો પલટો કરે છે. ભગવાનના દર્શનથી ચંડકૌશિકના હૃદયનો પલટો થયો હતો, તેમ શુદ્ધ પરમાત્મા સમાન પ્રેમયોગના પૂર્ણ સ્નાતક એવા યોગીઓના દર્શનથી ભવ્યાત્માઓના મિથ્યાત્વ અવિરતિ કષાય અને અશુભ યોગોનો પલટો થાય છે. તેઓના મન પુષ્પ જેવા કોમલ થઈ જાય છે. તે માત્ર એક પ્રેમશક્તિનો જ પ્રભાવ છે. ॥૫૧૫॥

પ્રેમામૃતનું ફલ.

નિઠુરસ્યાપિ કારુણ્ય-મજ્જસ્યાપિ પ્રકાશતા ।

સર્વાત્મસુ ચ સૌન્દર્યં, શુદ્ધપ્રેમામૃતાદ્ ભવેત્ ॥૫૧૬॥

અર્થ—શુદ્ધપ્રેમરૂપ અમૃત નિર્ઘય કઠોર મનવાળાના હૃદયમાં કરુણાભાવ પ્રગટાવે છે અને અજ્ઞાનીને પ્રકાશ પ્રગટાવે છે અને સર્વ આત્મામાં સુંદરતા દેખાડે છે. ॥૫૧૬॥

આસ્તિક્યં નાસ્તિકસ્યાપિ, શુષ્કાણામાર્દ્રતા દૃદિ ।

શુદ્ધપ્રેમામૃતસ્વાદાદ્, જાયતે સ્વીયમક્તિઃ ॥૫૧૭॥

અર્થ—પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધ પ્રેમરૂપ અમૃતના આસ્વાદથી અને સર્વત્ર પોતાની પ્રેમ ભક્તિ વડે નાસ્તિકોને પણ આસ્તિક બનાવે છે અને સુકા લુખા પ્રેમ વિનાના માણસમાં પણ હૃદયની સ્નેહતા-પ્રેમાળતા પ્રગટાવે છે. ॥૫૧૭॥

પ્રેમીને જગત્ પ્રેમમય લાગે છે.

યસ્યાત્મા પ્રેમરૂપોઽસ્તિ, તસ્ય પ્રેમમયં જગત્ ।

પ્રેમાત્મા યઃ સ્વયં નાસ્તિ, તસ્ય શૂન્યં જગદ્ ભવેત્ ॥૫૧૮॥

૨૩૬

પ્રેમગીતા

અર્થ—જેના આત્મસ્વભાવ પ્રેમસ્વરૂપ છે તેને સર્વ જગત્ પ્રેમરૂપે જ જણાય છે. અને જ્યાં આત્મામાં સ્વયં પ્રેમ વસતો નથી તેને સર્વ જગત્ શૂન્યરૂપે ભાસે છે. ॥૫૧૮॥

શુદ્ધ પ્રેમ વિના રાજાઓ અને ઇન્દ્રો રાંક જેવા છે.

માનવેન્દ્રાઃ સુરેન્દ્રાશ્ચ, દાનવાશ્ચકવર્તિનઃ ।

વરાકા ઇવ વિજ્ઞેયાઃ, શુદ્ધપ્રેમામૃતં વિના ॥૫૧૯॥

અર્થ—રાજાઓ દેવોના ઇન્દ્રો દાનવો અને ચક્રવર્તિઓ પણ જે તેઓમાં પ્રેમ ભાવનાનું અમૃતપાન ન થયું હોય તો બીચારા ગરીબડાજ બાણુવા. ॥૫૧૯॥

જેના જીવનમાં સાત્વિક પ્રેમ હોય ત્યાં દોષ રહેતા નથી.

સાત્ત્વિકપ્રેમસામ્રાજ્યં, यस્ય જીવનતામૃતમ્ ।

તસ્યાગ્રે નિષ્ઠુર સ્વાર્થ-દોષા જીવન્તિ નો કદા ॥૫૨૦॥

અર્થ—જેના જીવનમાં સાત્વિક પ્રેમનું સામ્રાજ્ય ભરેલું છે. તેની પાસે નિષ્ઠુરતા અને સ્વાર્થતાના દોષો કદાપિ જીવતા રહેતા નથી અર્થાત્ સત્ય શુદ્ધપ્રેમ પ્રગટ થવાથી સર્વે દુર્ગુણ-દોષો વિનાશ પામે છે. ॥૫૨૦॥

આત્મપ્રેમ અને જડપ્રેમ

આત્મપ્રેમ ભવેન્નિત્ય-માનન્દાદૈતરૂપકમ્ ।

જડપ્રેમ ભવેદેહ-વિત્તાદિસંભવં તથા ॥૫૨૧॥

અર્થ—આત્મા ઉપરનો શુદ્ધ પ્રેમ તે શાશ્વત અદૈત આનંદરૂપ છે. અને દેહ અને ધનવૈભાવિ ઉપરનો રાગ તે ક્ષણમાં વિનાશ થનારો જડપ્રેમ છે. ॥૫૨૧॥

આત્મપ્રેમ્ણા ભવેન્મુક્તિ-જૈંડપ્રીત્યા તુ સંસૃતિઃ ।

ઈશ્વરોપાસકો હ્યાત્મ-પ્રેમી ચાડ્યો ભવેજ્જડઃ ॥૫૨૨॥

અર્થ—આત્મા ઉપરનો જે પ્રેમ તે મુક્તિ આપનારો થાય છે અને જડની પ્રીતિ તે સંસાર જ્રમણ આપે છે. તેમાં જે ઇશ્વરનો ઉપાસક હોય તેજ આત્મા ઉપરનો પ્રેમી બાણુવો અન્ય તો જડ મુખ છે તેમ બાણુવું. ॥૫૨૨॥

દેહસ્ય મોગિનો નૈવ, કિન્તુ સૌન્દર્યમોગિનઃ ।

આત્મનાં મનસાં ચૈવ, જ્ઞાનાગ્નિપક્વરાગિણઃ ॥૫૨૩॥

અર્થ—જે દેહના ભોગમાં પ્રેમવાલા હોય છે તે મુક્તિની યોગ્યતાવાલા નથીજ હોતા પણ આત્મસૌંદર્યના જે પ્રેમી હોય છે તેજ મોક્ષની યોગ્યતાવાળા હોય છે કારણ કે જ્ઞાન રૂપ અગ્નિ વડે પૂર્ણ પક્વ રાગ તેમને બળે છે. ॥૫૨૩॥

પ્રેમનો પ્રભાવ

एजते प्रेमतो विश्वं, गुप्तमेदं प्रकाशते ।

પ્રેમ્ણા વિશ્વં વશીભૂતં, જાયતે ભક્તિયોગિનામ્ ॥૫૨૪॥

અર્થ—પ્રેમથી સર્વ વિશ્વ-જગત્ ડોલે છે. પ્રેમથી જગતના ગુપ્ત ભેદ પ્રગટ થાય છે. પ્રેમવડે આખું જગત વશ કરી શકાય છે. આ બધી શક્તિ ભક્તિયોગીઓના બલમાં હોય છે. ॥ ૫૨૪ ॥

વિવેચન—ભક્તિ પ્રેમયોગી શુદ્ધ પ્રેમના બલથી સર્વ વિશ્વને પ્રેમરાગમાં ગાંડા બનાવીને ડોલાવે છે, નચાવે છે, “સ્નિહ્યન્તિ જન્ત્વો નિત્યં વૈરિણોઽપિ પરસ્પરમ્ । અપિ સ્વાર્થકૃતે સામ્ય-ભાજઃ સાધોઃ પ્રભાવતઃ ॥ અર્થ—પ્રેમયોગી સાધુઓના પ્રેમચારિત્રના પ્રભાવથી સ્વાર્થ માટે પરસ્પર વૈર કરતા લડતા એવા જંતુઓ પણ પ્રેમી બનીને સ્નેહી-પ્રેમી બને છે. ॥ ૪૨૪ ॥

शुद्धप्रेम जगत्स्वामी, कोऽपि नास्ति च तत्समः ।

પ્રિય આત્મા પ્રમુદ્દેવઃ, પ્રિય એવં જગત્ પ્રમુઃ ॥૫૨૫॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમ છે તેજ એક જગતનો સ્વામિ છે તેના સમાન જગતમાં કોઈ નથી, તેથી સર્વને આત્મા પ્રથમ પ્રિય છે પછી પરમાત્મા પ્રિય છે દેવો પણ પ્રિય છે તેમજ જગત્પ્રભુ પણ પ્રિય છે. ॥૫૨૫॥

आत्माग्नौ प्रेमिणो भक्ता, पतन्ति शलभा इव ।

કુર્વન્તિ ભસ્મસાત્ દેહાન્, ગચ્છન્તિ પરમાં ગતિમ્ ॥૫૨૬॥

અર્થ—જેમ પતંગીઆઓ અગ્નિમાં પડીને દેહને ભસ્મ કરે છે તેમ પ્રેમમય જીવાત્માઓ આત્મપ્રેમરૂપ અગ્નિમાં પડીને દેહનો વિલય કરી પરમ મોક્ષગતિ પામે છે. ॥૫૨૬॥

यत्र तत्राऽपि सत्प्रेमणा, प्रभुं मत्वा विवेकिभिः ।

કર્ત્તવ્યં તન્મયં ચિત્તં, તતો વ્યક્તઃ પ્રમુર્ભવેત્ ॥૫૨૭॥

અર્થ—જ્યાં સત્ય પ્રેમવડે વિવેકી આત્માઓ સર્વત્ર પ્રભુ છે એમ માનીને ચિત્તને પ્રભુગય કરે છે ત્યાં તે આત્માને પ્રત્યક્ષ પ્રભુનાં દર્શન થાય છે.

शुद्धप्रेम महायोगो-यस्य वीरोपरि स्फुटः ।

સમાધિસ્તસ્ય ભક્તસ્ય, યત્ર તત્ર નિરન્તરમ્ ॥૫૨૮॥

શુદ્ધપ્રેમ મહાયોગો, યસ્ય શુદ્ધાત્મનઃ સદા ।

વર્ત્તેતે તસ્ય ભક્તસ્ય, સમાધિઃ સ્યાદહર્નિશમ્ ॥૫૨૯॥

અર્થ—જે આત્માને ભગવાન વીર પરમાત્મા ઉપર પ્રગટભાવે શુદ્ધપ્રેમરૂપ મહા-યોગ પ્રગટ થયો છે. તે ભક્તઆત્માને જ્યાં હોય ત્યાં નિરંતર સમાધિ વર્તે છે, આ રીતે જે શુદ્ધાત્માને શુદ્ધમહાપ્રેમયોગ હોય તે પ્રેમભક્તને અહર્નિશ સમાધિ હોય છે.

સર્વેષાં ધર્મિણાં ધર્મઃ, સત્પ્રેમૈવ મહીતલે ।

સર્વધાર્મિકલોકાના-મૈક્યં સત્પ્રેમતો ભવેત્ ॥૫૩૦॥

અર્થ—આ સર્વ પૃથ્વીમાં સત્ય પ્રેમ જ સર્વ ધર્માત્માઓનો મુખ્ય ધર્મ છે. તે સત્યપ્રેમથી સર્વ ધર્મવાળાઓનું એકત્વભાવે મિલન થાય છે. ॥૫૩૦॥

શુદ્ધપ્રેમ રસથી જાતિ લિંગ આદિનો નાશ થાય છે.

જાતિલિંગાદિ ભેદાનાં, નાશઃ પ્રેમ્ણાં પ્રજાયતે ।

સર્વાત્મનાં ભવેદૈક્યં શુદ્ધપ્રેમરસાદ્ ધ્રુવમ્ ॥૫૩૧॥

અર્થ—જાતિ લિંગ આદિના ભેદોનો નાશ પ્રેમથી જ થાય છે. અને તે પ્રેમથી સર્વ જીવાત્માઓનું અભેદભાવે શુદ્ધપ્રેમરૂપ અમૃતરસથી નિશ્ચયભાવે એકત્વ થાય છે. ॥૫૩૧॥

અનેકાન્ત પ્રેમ.

અનેકાન્તનયે જ્ઞાતે, શાશ્વતે, જૈનશાસને ।

અનેકાન્તમહાપ્રેમ, જાયતે ભેદનાશકમ્ ॥૫૩૨॥

અર્થ—અનેકાન્તનયના સ્વરૂપમય શાશ્વતા જૈનશાસનને જ્યારે આત્મા જાણે છે. ત્યારે પ્રેમમય પ્રવૃત્તિમાં કયાંય ભેદ નથી રહેતો કારણકે અનેકાન્ત સર્વ વ્યાપક મહાન પ્રેમ ખરેખર ભેદનો નાશક છે. ॥૫૩૨॥

વિવેચન—અનેકાન્ત ન્યાયને જાણનારા પ્રેમયોગીઓ શાશ્વતા જૈનશાસનને જાણે છે. એટલે જે સ્યાદ્વાદ ન્યાયથી જગતના સર્વ પદાર્થોને અનેક દૃષ્ટિએ વિચારે ત્યારે તે પદાર્થોનો સત્ય અનુભવ થાય છે. તે અનેકાન્ત સિદ્ધાંતમય જે ન્યાયને સમ્યક્ભાવે સમજે છે. તેજ સર્વ તીર્થંકરના ઉપદેશોના જૈનશાસનરૂપ આગમને જાણે છે. જે **एगं जाणइ से सच्चं जाणइ, जे सच्चं जाणइ से एगं जाणइ** જે આત્મા એક આત્માદિક કેઈ દ્રવ્યને દ્રવ્યત્વરૂપ વા ગુણત્વ રૂપ વા પર્યાયરૂપે જાણે છે. તે આત્મા જગતના સર્વ પદાર્થોને પણ યથાસ્વરૂપે જાણે છે. ॥૫૩૨॥

આત્મરૂપમહાવીર-પ્રિયસ્ય પૂર્ણરાગતઃ ।

મેયાનિ સર્વગાનાનિ, સર્વવાદ્યૈર્જનૈઃ સ્વલુ ॥૫૩૩॥

અર્થ—આત્મ સ્વરૂપ એવા ભગવાન મહાવીર કે જે આપણને પૂર્ણ પ્રિય છે. તેમના ગુણોનું ગાયન પૂર્ણ રાગથી મહોત્સવપૂર્વક વાજાંત્રાદિ સહિત કરવું. ॥૫૩૩॥

આત્મતાનસ્ય ગાનેન, તન્મયો ગાયકો ભવેત્ ।

હર્ષોલ્લાસસ્તતો વીર-દર્શનં જાયતે સ્ફુટમ્ ॥૫૩૪॥

અર્થ—આવી રીતે આત્મા ઉપરના રાગમય તાનથી તેના શુણ્ણમાં એકત્વભાવે મસ્ત બનેલ પ્રેમયોગી હર્ષના પૂર્ણ ઉલ્લાસમાં જ્યારે આવે છે ત્યારે પ્રગટભાવે ભગવાન મહાવીરના દર્શન કરે છે. ॥૫૩૪॥

પ્રેમયોગના ભગવાન સ્વામી છે.

પરિણીતપતિર્નાર્યા-વ્યવહારનયાત્મતઃ ।

પરબ્રહ્મ મહાવીરઃ, સર્વેષામાન્તરઃ પતિઃ ॥૫૩૫॥

અર્થ—જે વ્યવહારથી પરણેલા પતિપત્નીમાં નારીનો સ્વામિ પતિ ગણાય છે તેમ નિશ્ચયભાવે સર્વ પ્રેમયોગીઓના ભગવાન મહાવીર અંતરાત્મભાવે પતિ રૂપે જ સમજવા.

પ્રેમના પાઠથી પ્રેમ પ્રગટ થતો નથી.

પ્રેમશાસ્ત્રસ્ય પાઠેન, શુદ્ધપ્રેમ ન જાયતે ।

પ્રેમિણાં સંગતેઃ પ્રેમ, જાયતે પૂર્ણનિશ્ચયઃ ॥૫૩૬॥

અર્થ—પ્રેમશાસ્ત્રોના પાઠ કરવાથી કદાપિ પણ સત્યપ્રેમ પ્રગટ થતો નથી. પરંતુ પ્રેમી આત્માઓની સંગત કરવાથી જ માયા, લોભ, ઈર્ષ્યા, વિગેરે દુર થવાથી સત્યપ્રેમ નિશ્ચયથી પ્રગટ થાય છે. ॥૫૩૬॥

શુદ્ધ સત્પ્રીતિ હોય ત્યાં નય નિક્ષેપ વિગેરેનું પ્રયોજન નથી.

શુદ્ધાનુભવસત્પ્રીત્યાં, નાસ્તિ કિંચિત્ પ્રયોજનમ્ ।

નયપ્રમાણનિક્ષેપ-બુદ્ધિવાદસ્ય વસ્તુતઃ ॥૫૩૭॥

અર્થ—શુદ્ધ સત્ય અનુભવથી ઉપજેલી સત્યપ્રીતિ જ્યાં હોય ત્યાં નય, પ્રમાણ, ભંગ, નિક્ષેપ અને સંકલ્પ વિકલ્પમય બુદ્ધિ અને તર્કવાદ વિગેરેનું કંઈ પ્રયોજન નથી. ॥૫૩૭॥

તર્કવાદના લયથી શુદ્ધ પ્રેમ જાગે છે.

ન ચ તર્કાદિભિઃ પ્રેમ, જાયતે મક્તદેહિનામ્ ।

તર્કવાદલયેનૈવ, શુદ્ધપ્રેમ પ્રજાયતે ॥૫૩૮॥

અર્થ—તર્કવાદિ વાદોથી ભકતાત્માઓમાં પ્રેમનો પ્રગટ ભાવ નથી જ થતો પણ તર્ક વાદના લય-નાશથી જ શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. ॥૫૩૮॥

શુદ્ધ પ્રેમીને કોઈ જાતનો ભય કષાય કે મિથ્યાત્વ નથી રહેતું,

સર્વજાતિભયં નાસ્તિ, શુદ્ધપ્રેમણિ યોગિનામ્ ।

સંતિ નૈવ કષાયાશ્ચ, મિથ્યાબુદ્ધિર્ન વર્તતે ॥૫૩૯॥

૨૪૦

પ્રેમગીતા

અર્થ—યોગીઓને શુદ્ધ પ્રેમમાં પ્રવૃત્તિ કરતા કોઈપણ પ્રકારના ભયો રહેતા નથી તેમજ ક્ષયો પણ નથીજ રહેતા તથા મિથ્યાત્વમય બુદ્ધિ પણ નાશ પામે છે. ॥૫૩૬॥

નિર્વિકલ્પાત્મરૂપસ્ય, દર્શનં પ્રેમમક્તિતઃ ।

જાયતે પૂર્ણભક્તાનાં, તદ્દશા નૈવ ગુપ્યતે ॥૫૪૦॥

અર્થ—પરમાત્માના પૂર્ણ પ્રેમભક્તોને પ્રેમભક્તિના બળથી નિર્વિકલ્પ શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપનું દર્શન થાય છે અને તે દશા કોઈ પણ રીતે છાની રહેતી નથી. ॥૫૪૦॥

શુદ્ધ પ્રેમ સરખી જગત્માં બીજી કોઈ શક્તિ નથી.

શુદ્ધપ્રેમસમા શક્તિ-વિદ્યતે ન જગત્ત્રયે ।

યસ્ય શક્ત્યા ભવેત્ સેવા, વિશ્વસ્ય સર્વહોમતઃ ॥૫૪૧॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમમાં જે શક્તિ રહેલી છે તેવી ત્રણે જગત્માં કોઈની પણ શક્તિ નથી જે શક્તિ વડે સર્વ જગતની દૃષ્ટિમાં ઇષ્ટ ગણાતું હોય તેવા માન, હોદ્દા, આબરૂ, કીર્તિ તથા ભોગના સર્વ સાધનો હોય તેનો હોમ કરી સર્વ વિશ્વની સેવા કરાય છે. ॥૫૪૧॥

શુદ્ધ પ્રેમ સરખો કોઈ મંત્ર તંત્ર કે યંત્ર નથી,

શુદ્ધપ્રેમસમં મંત્રં, યંત્રતંત્રં ન વિદ્યતે ।

વ્યાપકં વિશ્વસત્પ્રેમ, બ્રહ્મપ્રેમૈવ કથ્યતે ॥૫૪૨॥

અર્થ—શુદ્ધ પ્રેમ સમાન જગતમાં કોઈ મંત્ર યંત્ર કે તંત્ર નથી. જે સત્ય પ્રેમ જગત્ પ્રત્યે વ્યાપક ભાવે વર્તે છે તેજ સત્ય પ્રેમ બ્રહ્મપ્રેમ કહેવાય છે. ॥૫૪૨॥

જીવાજીવાદિતત્ત્વજ્ઞઃ આન્તરપ્રેમયોગતઃ ।

મૃત્યુકાલેઽપિ વીરસ્ય, સ્મૃતેર્મક્તઃ શિવં વ્રજેત્ ॥૫૪૩॥

અર્થ—આંતરના પ્રેમયોગથી જીવાજીવ આદિ સર્વ તત્ત્વના જ્ઞાતા ભક્ત મૃત્યુના સમયે ભગવાન શ્રી વીરનું સ્મરણ કરતાં કાલ કરે તો શિવભાવને પરમ મોક્ષભાવને પામે છે. ॥૫૪૩॥

પ્રેમીના સમાગમમાં શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટ કરે.

શુદ્ધાત્મપ્રેમ કુર્વન્તુ, મક્તાઃ પ્રેમિસમાગમાત્ ।

મહાવીરસ્ય ભક્તાનાં, તત્પ્રેમૈવ પરંતપઃ ॥૫૪૪॥

અર્થ—સર્વે પ્રેમયોગીઓ પ્રેમીજનોના સમાગમમાં શુદ્ધ આત્મમય પ્રેમ પ્રગટ કરે છે શ્રી મહાવીર પરમાત્માના સર્વ પ્રેમીભક્તોને સત્ય પ્રેમ એજ મહાન તપ છે. ॥૫૪૪॥

પ્રેમનું રૂપ

૨૪૧

મહાવીર ઉપરનો પ્રેમ યમ ધ્યાન સમાધિ યોગની ગરજ સારે છે.

મહાવીરોપરિ પ્રેમ-માત્રં સર્વં યમાદિકં ।

તદ્ધ્યાનં તત્સમાધિથ, લયયોગો ભવેત્તતઃ ॥૫૪૫॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર પરમાત્માની ઉપર જે સાચો પ્રેમ તે એકજ હોય તોપણ તેમાં સર્વ યમ આદિ વ્રતો ધ્યાન તથા સમાધિ અને લય-યોગો તેનો પણ સમાવેશ થઈ જાય છે. ॥૪૪૫॥

વિવેચન—જે ભવ્યાત્માઓને તપ ન બનતો હોય, વ્રત નિયમ ન બનતા હોય, મન વચન, કાયાની શુદ્ધિ ન બનતી હોય, જ્ઞાનાભ્યાસ ન બનતો હોય, દાનાદિકની પ્રવૃત્તિ ન બનતી હોય, ધ્યાન, સમાધિ કે એકત્વભાવનો લય પણ ન થતો હોય તો કાંઈ હરકત નથી પણ એકજ વાત ધ્યાનમાં રાખવાની છે કે ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવ વીતરાગ સર્વજ્ઞ ઉપર એક નિર્વિકલ્પ પ્રેમજ પ્રગટ કરવામાં આવે તો તેમાં સર્વ યોગનો સમાવેશ થાય છે. કહ્યું છે કે “इकोवि नमुकारो जिनवरवसहरस वद्धमाणसस संसारसागराओ तारेइ नरं व नारीं वा” એક માત્ર પરમાત્મા જીનવરોમાં વૃષભ સમાન શ્રી વદ્ધમાન સ્વામિને કરેલ નમસ્કાર સ્ત્રી હોય કે પુરૂષ હો તેને તારે છે. ॥૫૪૫॥

અભેદપ્રેમયોગેન, માનવપશુપક્ષિણામ્ ।

દેહોત્સર્ગાત્મિકા સેવા, જાયતે દુઃખનાશિકા ॥૫૪૬॥

અર્થ—અભેદભાવવાલા પ્રેમયોગથી પ્રેમયોગી મનુષ્ય પક્ષી પશુ આદિની સેવા દેહના મમત્વનો ત્યાગ કરીને પણ કરી શકે છે અને તે સેવા સર્વના દુઃખને નાશ કરનારી થાય છે. ॥૫૪૬॥

અભેદઃ સર્વજીવેષુ, ભવેન્નિર્ભેદરાગતઃ ।

પશ્ચાત્ સર્વત્ર શુદ્ધાત્મ-વીર એવ પ્રદિવ્યતે ॥૫૪૭॥

અર્થ—નિર્ભેદ રાગ-પ્રેમથી સર્વ જીવો ઉપર અભેદભાવ પ્રગટ થાય છે. તેના બલથી સર્વત્ર શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપ ભગવાન મહાવીરને પ્રેમયોગવાળો આત્મા પ્રત્યક્ષભાવે દેખે છે. ॥૫૪૭॥

વિવેચન—જ્યારે આત્મા સર્વ જીવોને પોતાના સમાન ચૈતન્યરૂપ જ્ઞાન, દર્શન, આરિત્ર, વીર્ય, ઉપયોગરૂપ સ્વભાવના બાજુ છે તેથી સર્વ મારા સમાન છે મારામાં અને તેમનમાં કોઈ ભેદ નથી. જો કે જ્ઞાતિ, જાતિ, દેશ, કાલ, કર્મ અને તેના ઉદયિક ભાવે તથા કર્મના ક્ષયોપશમ ભાવે જીવોની રહેણી કરણી સ્વભાવની પ્રકૃતિઓમાં ભેદ દેખાય છે તો પણ સામાન્ય મૂલ ધર્મથી સર્વ જીવોના સરખાજ સ્વભાવે હોય છે. ‘पाषाणेषु यथा हेम दुग्धमध्ये यथा घृतम् । तिलमध्ये यथा तैलं, देहमध्ये यथा शिवः ॥૧॥ કાષ્ટમધ્યે યથા બહ્નિઃ, શક્તિરૂપેણ તિષ્ઠતિ ।

૨૪૨

પ્રેમગીતા

અયમાત્મા શરીરેષુ યો જાનાતિ સ પન્ડિતઃ ॥૨॥ પાપાણુમાં જેમ સોનું, દુધમાં જેમ ઘી, તલમાં જેમ તેલ રહેલું છે તેમ દેહમાં શિવ રહેલો છે. કાષ્ઠમાં જેમ અગ્નિ શક્તિરૂપે અદૃશ્ય રહેલ છે તેમ શરીરમાં ચૈતન્યગુણવાળો આત્મા રહેલો છે. આમ સર્વે શરીરધારી આપણા સમાન શિવ થવા યોગ્ય ગુણવાળા હોવાથી અભેદભાવે આપણા બંધુ સમજવા, અને તેઓ ઉપર અભેદ આત્મભાવનો પ્રેમ પ્રગટ કરવો, તેથી અનુક્રમે તે પ્રેમ સર્વ જગતમાં વ્યાપક થવાથી પ્રેમયોગી સર્વ આત્માઓને ભગવાન મહાવીરના પ્રતિનિધિ માની સર્વમાં શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ યુક્ત મહાવીર દેવને દેખે છે. ॥૫૪૭॥

ब्रह्मज्ञानान्महत्प्रेम, जायते दिव्यदेहिनाम् ।

आन्तरिकसमुत्क्रान्तिर्जायते च प्रतिक्षणम् ॥૫૪૮॥

અર્થ—બ્રહ્મજ્ઞાનથી દિવ્ય દેહધારિ-મનુષ્યોને મહાન પ્રેમ પ્રગટ થાય છે, અને તે પ્રેમથી દરેક ક્ષણે અંતરમાં ઉત્તમ પ્રકારના ભાવોની પ્રવૃત્તિની સુમુત્ક્રાન્તિ થાય છે. ॥૫૪૮॥

પ્રેમના દિવ્ય સુખના આસ્વાદથી માણસ અવધુત બને છે.

आत्मिकं मानसं प्रेम, जायते ज्ञानचक्षुषाम् ।

ततो दिव्यसुखास्वादा-दवधूतो भवेज्जनः ॥૫૪૯॥

અર્થ—જ્ઞાનચક્ષુવાળા શુદ્ધ પ્રેમીઓને આત્મિક અને માનસિક પ્રેમ પ્રગટ થાય છે તેથી તે મનુષ્ય દિવ્ય સુખનો આસ્વાદ કરવાથી સદૃજ અવધુતયોગી બને છે. ॥૫૪૯॥

विवेचन—કહ્યું છે કે ‘नैवास्ति राजराज्यस्य, यत्सुखं नैव देवराजस्य । तत्सुखमिहैव-साधोर्लोकिव्यापाररहितस्य’ રાજાઓના રાજા ચક્રવૃત્તિઓને જે સુખ નથી. જે સુખ દેવ-રાજા ઇંદ્રોને નથી, તેવું અપૂર્વ દિવ્ય સુખ લોકસમ્મત પ્રવૃત્તિવિનાના પ્રેમયોગી સાધુઓને અવશ્ય હોય છે. ॥૫૪૯॥

સત્ય પ્રેમ એજ સ્વર્ગ અને સત્ય પ્રેમ વિના નરક સમજવી

स्वर्ग एवाऽस्ति सत्प्रेम, यत्र तत्र मनीषिणाम् ।

सत्પ્રેમતો વિહીનાનાં, શ્વભ્રમેવ ગૃહં વનમ્ ॥૫૫૦॥

અર્થ—સત્ય પ્રેમ એજ મનુષ્યોને જ્યાં હોય ત્યાં સ્વર્ગ સમજવું અને તે સત્ય પ્રેમ જેમાં ન હોય તેને ઘર હોય કે વન હોય તો પણ તે નરકગૃહ સમજવું. ॥૫૫૦॥

વિવેચન—મનુષ્યોમાં જો સાચો પવિત્ર પ્રેમ પરસ્પર કુટુંબમાં હોય તો સુખ દુઃખ ના સમયમાં પરસ્પર સહાયક થાય છે, એક બીજાને સર્વ કામકાજમાં મદદ કરે છે, એક બીજાના સુખને પ્રેમથી જોતાં હર્ષ પામે છે. તે ગુરૂશિષ્ય હોય, માતા પુત્ર, પિતા પુત્ર, સાસુ પુત્રવધુ, ભાઈ બેન હોય, સ્ત્રી પુરૂષ હોય, ભાઈઓ ભાઈઓ હોય, તેઓ એક કુટુંબના હોય, એકજ ભાણીની પંક્તિમાં જમતા હોય, કે સ્નેહથી રહેતા કામકાજ કરતા હોય, તે ઘર સ્વર્ગનો.

આનંદ અનુભવે છે. જ્યાં રાજા અમાત્ય પ્રજા સર્વ સંપ પ્રેમથી રહેતા હોય, અનુકુલ સહાયારથી ચાલતા હોય તે દેશ સુખી છે.

‘હળીમળી સંપીને સહુએ ચાલવું, ઘરમાં નહિ કરવો ખટપટથી ખાર જો’

સમજી નરને શિખામણુ છે સાનમાં. ॥૧૧॥

હળીમળીને ચાલો સહુની સાથમાં, કદિ ન કરવો કે ક્રોધ કડવો કલેશ જો,
સગાસ્નેહિ મિત્રાદિકની સાથમાં, રીંસાવાની ટેવ ન રાખે લેશ જો.

કારણ કે જ્યાં સ્નેહથી એકબીજાનો આનંદ વધતો હોય તે ઘર તે ગામ તે નગર તે દેશ સ્વર્ગનું ધામ સમજવું અને જ્યાં તે નથી તે નરકસમું બાણવું. ॥૫૫૦॥

શુદ્ધ પ્રેમ વિનાના મનોરાજ્યવાળાને કયાંય શાંતિ નથી.

શુદ્ધપ્રેમ વિના यस્ય, મનોરાજ્યં પ્રવર્ત્તે ।

વિશ્વરાજ્યસ્ય સંપ્રાપ્તૌ, તસ્ય શાન્તિર્ન જાયતે ॥૫૫૧॥

અર્થ—કદાચિત્ શુદ્ધ પ્રેમ વિના જેમનું મનોરાજ્ય કામકાજ કરતું હોય તેવા પુરૂષોને જો સમગ્ર વિશ્વનું એક છત્ર રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય તો પણ અંતરમાં શાંતિ મળતી નથી. ॥ ૫૫૧ ॥

ભૌતિકભાવમાં રાગ હોય ત્યાં સુધી શુદ્ધાત્મ પ્રેમનો અધિકાર નથી.

યાવદ્ ભૌતિકભાવેષુ, દઢરાગોઽભિજાયતે ।

તાવત્ શુદ્ધાત્મસત્પ્રીતે—રધિકારો ન સંભવેત્ ॥૫૫૨॥

અર્થ—જ્યાં સુધી જીવાત્માને ભૌતિક પદાર્થોમાં ગાઢ રાગ—પ્રેમ વર્તે છે ત્યાં લગી તેને શુદ્ધાત્મ ભાવમાં પ્રેમી બનવાનો અધિકાર નથી સંભવતો. ॥૫૫૨॥

ક્ષમા એ પૃથ્વી રૂપ છે તેમ પ્રેમ પણ પૃથ્વી રૂપ છે.

ક્ષમા પૃથ્વીસ્વરૂપાસ્તિ, સત્યપ્રેમ વિભાવય ।

જલં શાન્તિસ્વરૂપં તત્, સત્યપ્રેમ હૃદિ સ્મર ॥૫૫૩॥

અર્થ—ક્ષમા તે પૃથ્વી સ્વરૂપ છે તેમ સત્યપ્રેમ પણ ક્ષમા રૂપ હોવાથી પૃથ્વીરૂપ બાણો તેમજ જલ પણ શાંતિનું કારણ હોવાથી શાંતિને જલરૂપે બાણીને સત્યપ્રેમનું હૃદયમાં સ્મરણ કરો. ॥૫૫૩॥

વિવેચન—દશ યતિધર્મમાં ક્ષમા મુખ્ય છે એ ક્ષમા એટલે અપરાધિઓને તેના અપરાધની માફી આપવી તે ક્ષમા કહેવાય છે તેમ પૃથ્વીને પણ ક્ષમા કહેવાય છે તે પૃથ્વી અસંખ્યાતા સર્વ જીવાજીવોનો ભાર સહન કરે છે. પ્રેમયોગીને તે ક્ષમા ગુણ મુખ્ય જ હોય છે. તેથી ક્ષમા તે પૃથ્વીસ્વરૂપ જણાવે છે. તે ક્ષમા પ્રેમ વિનાના લોકથી નથી

૨૪૪

પ્રેમગીતા

બનતી તેથી સાચા પ્રેમરૂપ તમે ક્ષમાને માને તેમજ જલ-પાણી રૂપ શાંતિ અંતરના અગ્નિને શાંત કરે છે. ॥૫૫૩॥

સત્ય પ્રેમરૂપ અગ્નિ કર્મને ભસ્મીભૂત કરે છે.

જ્ઞાનં વહ્નિસ્વરૂપં તત્, સત્યપ્રેમ જગત્ પ્રમુઃ ।

રાગાદિકર્મણાં ભસ્મ-સાત્ કરોતિ મનીષિણામ્ ॥૫૫૪॥

અર્થ—જ્ઞાન તે આગ્નિ રવરૂપેજ છે અને તેજ સત્યપ્રેમરૂપ મહાન પ્રભુરૂપ પણ છે કારણ કે તે પ્રેમરૂપ સમ્યક્ જ્ઞાનવડે સર્વ રાગાદિ કર્મને મનુષ્યો ક્ષણવારમાં ભસ્મરૂપ કરી નાખે છે. ॥૫૫૪॥

વિવેચન—આત્મામાં જ્યાં સમ્યક્ વિવેક યુક્ત જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે તે સત્ય શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ પ્રેમ રૂપ મહાન પરમપ્રભુને પ્રગટ થવામાં પૂર્ણ ઉપાદાન કારણ છે તેથી સત્ય જ્ઞાન તે પણ મહાન્ પ્રેમરૂપ પરમાત્મભાવ છે. તે જ્ઞાનરૂપ વહ્નિ અંતરના સર્વ કર્મનો રાગાદિ કષાયોનો અને વિષયના મોહને ભસ્મરૂપે કરે છે “યથૈવાંસિ સમિધોઽગ્નિર્મસ્મસા-ત્કુરુતેઽર્જુનઃ । તથાજ્ઞાનાગ્નિઃ સર્વકર્માણિ ભસ્મસાત્કુરુતે તથા ॥૩૭॥ ગીતા “હિ અર્જુન જેમ લાકડાથી સગળાવેલો અગ્નિ તે લાકડાને તથા હોમવા યોગ્ય સર્વ દ્રવ્યોને ભસ્મરૂપે કરે છે તેમ જ્ઞાનરૂપ અગ્નિ અનાદિ કાળના લાગેલા કર્મના સમુદને ભસ્મરૂપે કરીને આત્માને પૂર્ણ શુદ્ધ પ્રેમયોગી કરે છે તે માટે ભવ્ય મનુષ્યો તમે પણ સમ્યક્ જ્ઞાન-પ્રેમરૂપ જ્ઞાનને ગુરૂ પાસેથી ગ્રહણ કરીને પૂર્ણ પ્રેમયોગી બનો. ॥૫૫૪॥

સત્યપ્રેમ પ્રાણુવાયુ છે જેના વિના જીવ જીવી શકતો નથી.

ધ્યાનં વાયુસ્વરૂપં તત્, સત્યપ્રેમ મહાવિષ્ણુઃ ।

જીવતિ નૈવ જીવોઽપિ, યં વિનાત્મસ્વમાવૃતઃ । ૫૫૫॥

અર્થ—ધ્યાનરૂપ એક વાયુ છે તેજ સત્ય પ્રેમરૂપ મહાન્ પ્રભુ છે તેમ જાણો. તે પ્રાણુવાયુ વિના જીવ જીવી શકતો નથી તેમ ધ્યાન રૂપ સત્યપ્રેમ પ્રભુ વિના આત્મચૈતન્ય જીવતું નથી તેવો તેનો સ્વભાવ અનાદિનો છે. તે આત્મપ્રેમ સર્વવ્યાપક હોવાથી વિષ્ણુ છે. ॥ ૫૫૫ ॥

આકાશની પેઠે પ્રેમ વ્યાપક છે.

આત્માકાશસ્વરૂપોઽસ્તિ, વ્યાપકપ્રેમ બોધત ।

ભૂતરૂપકસત્પ્રેમ, તત્પતીકં જગત્ સદા ॥૫૫૬॥

અર્થ—આત્મા વ્યાપકભાવે સર્વત્ર પ્રેમ ધારણ કરતો હોવાથી આકાશરૂપે છે તેમ સમજવું ભૂતરૂપ પણ પ્રેમ છે. કારણ કે તે ભૂતના પ્રતીકોમાં પ્રેમથી આત્મા જેવાય છે તેથી પ્રેમ તે જગતરૂપ છે. ॥૫૫૬॥

(વેચન—આત્મા આકાશરૂપ સર્વત્ર નિર્લેપલાવે વ્યાપક છે જેમ આકાશ સર્વત્ર લોકમાં વ્યાપક છે સર્વ અન્ય દ્રવ્યોને ધારણ કરવામાં આધારક છે તેમ આત્મા પણ અનંરંગ લાવના પ્રેમથી સર્વ જગતના જીવો પ્રત્યે મારા બંધુઓ છે ‘મિત્તિ મે સવ્વભૂયેસુ’ સર્વની સાથે મારે મૈત્રી છે ‘વેરં ન મજ્ઞ કેળઈ’ મારે કોઈની સાથે વૈર વિરોધ નથી. આમ મૈત્રીરૂપ પ્રેમથી આકાશની જેમ સર્વત્ર વ્યાપક લાવે આત્મપ્રેમ હોવાથી આત્મશુણ વડે આત્માપણની અપેક્ષાએ વ્યાપક છે તેમ અવબોધવું. તેમજ સગ્ય પ્રેમ ભૂતરૂપે હોવાનું પણ સમજવું. જેમ પાંચ ભૂત સર્વત્ર વ્યાપક છે પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, આકાશરૂપ ભૂતનું પ્રતીક-પ્રતિબિંબ સર્વ જગતમાં વ્યાપક છે તેમ મહાન પ્રેમયોગી પરમાત્માનો પરમ નિશુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પ્રેમ છે તેનું પ્રતિબિંબ સર્વ ભૂતોમાં સર્વ જીવાત્માઓમાં સર્વ ભૂતકાર્યોમાં પડે છે પરમાણુથી માંડીને મેરૂ પર્યાંતમાં પણ માધ્યસ્થ લાવનો પ્રેમ સર્વદા વર્તે છે. ॥૫૫૬॥

પ્રેમ સૂર્ય ચંદ્ર અને તારારૂપે છે.

આત્મભાસ્કરસત્પ્રેમ, તથાત્મચંદ્રરૂપકમ્ ।

તારકાસંખ્યરૂપેણ, સત્પ્રેમાત્મા સ્વયં સદા ॥૫૫૭॥

અર્થ—આત્માનો પ્રેમ ભાસ્કર-સૂર્યની પેઠે તેજસ્વિતા ધરે છે તેમજ ચંદ્રરૂપે પણ પ્રેમ છે કેમકે તેમાં શિતલતા હોવાથી તેમજ પ્રેમ તારકરૂપ અસંખ્ય રૂપને પણ ધારણ કરે છે તે સત્ય પ્રેમ સ્વયં સર્વદા વ્યાપક છે. ॥૫૫૭॥

શુદ્ધપ્રેમથી આત્માનું અનંત સામર્થ્ય પ્રકાશે છે.

સદ્યન્તેજનન્તદુઃખાનિ, સત્યપ્રેમબલાજ્ઞનૈઃ ।

આત્મનોજનન્તસામર્થ્ય, શુદ્ધપ્રેમ્ણા પ્રકાશતે ॥૫૫૮॥

અર્થ—સત્યપ્રેમના બલ વડે મનુષ્યો અનંત દુઃખોને સુખથી સહે છે, કારણકે આત્મામાં અનંત સામર્થ્ય એટલે બલ રહેલું છે. તે શુદ્ધપ્રેમથી પ્રકાશ પામે છે. ॥૫૫૮॥

સર્વ વિદ્યાઓને પ્રગટ કરનાર અને સ્વાતંત્રતાની રક્ષા કરનાર પ્રેમ છે.

સર્વજાતીયવિદ્યાયાઃ, પ્રેમશક્તિપ્રદર્શકમ્ ।

સ્વાતંત્ર્યરક્ષકં પ્રેમ, તદમાવે હિ શૂન્યતા ॥૫૫૯॥

અર્થ—સર્વ પ્રકારની વિદ્યાઓને પ્રેમશક્તિ પ્રગટપણે દેખાડનાર છે. સ્વાતંત્ર્યની રક્ષા કરનાર એકમાત્ર પ્રેમ જ છે. તે વિના સર્વથા શૂન્યતા સમજવી. ॥૫૫૯॥

સર્વ આશાનું જીવન એ પ્રેમ છે.

યત્ર પ્રેમ ભવેત્તત્ર, મરણં જીવનં સમમ્ ।

સર્વાંશાજીવનં પ્રેમ, યત્ર તત્ર પ્રયત્નતા ॥૫૬૦॥

અર્થ—જ્યાં પ્રેમ હોય છે ત્યાં મરણ પણ જીવન સમાન આનંદદાયી થાય છે. પ્રેમ સર્વત્ર જીવનની આશા પ્રગટ કરાવે છે માટે જ્યાં ત્યાં પ્રેમ પ્રગટાવવા પ્રયત્ન કરવો.

પ્રેમથી જ જગતનું સામ્રાજ્ય ચાલે છે.

સર્વવિશ્વૈકસામ્રાજ્યં, શુદ્ધપ્રેમણા પ્રવર્તતે ।

યસ્યાપ્રે કાલચક્રસ્ય, મયં કિઞ્ચિન્ન વર્તતે ॥૫૬૧॥

અર્થ—આખા વિશ્વનું સામ્રાજ્ય શુદ્ધ પ્રેમવડે જ ચાલે છે કે જેની પાસે કાલ-ચક્રનો ભય પણ નથી પ્રગટતો. ॥૫૬૧॥

પ્રેમી પોતાની માન્યતામાં પરાભવ પામતો નથી.

શુદ્ધપ્રેમી સ્વમંતવ્યે, પ્રાપ્નોતિ ન પરાભવમ્ ।

પ્રેમસંસ્કારસામર્થ્યાત્, કાર્યસિદ્ધિકરો ભવેત્ ॥૫૬૨॥

અર્થ—જે શુદ્ધપ્રેમી આત્મા છે તે પોતાના મંતવ્યોમાં કદાપિ પણ પરાભવ નથી પામતો કારણ પ્રેમના જે સંસ્કારો તેને પ્રાપ્ત થયા છે તેના સામર્થ્યથી કાર્યસિદ્ધિ જ થાય છે. ॥૫૬૨॥

અશક્ય વસ્તુને પ્રેમી શક્ય બનાવે છે.

પ્રેમાપ્રે હિ ગિરીન્દ્રોઽપિ, કમ્પતે નાસ્તિ સંશયઃ ।

અશ્ક્યમપિ સત્પ્રેમી, કરોતિ સર્વથા શુચિ ॥૫૬૩॥

અર્થ—પ્રેમની પાસે ગિરીન્દ્રો પણ કંપાયમાન થાય છે તેમાં સંશય નથી જ. સર્વથા અશક્ય હોય તે પ્રેમી પૃથ્વીમાં કરી શકે છે. ॥૫૬૩॥

મહાવીર ભગવાનના પ્રેમી લોકો સર્વ સિદ્ધિઓ મેળવી શકે છે.

મહાવીરોપરિ પ્રેમિ-લોકાનાં સર્વસિદ્ધયઃ ।

શીઘ્રં ભવન્તિ સર્વેષાં, તત્ર કિઞ્ચિન્ન સંશયઃ ॥૫૬૪॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવ ઉપર જે આત્મા પ્રેમી થયા છે. તેને લોકની સર્વે ઇષ્ટ સિદ્ધિઓ શિઘ્ર અવશ્ય થાય છે તેમાં જરાપણ સંશય નથી. ॥૫૬૪॥

શૂરવીરો જ પ્રેમ મેળવી શકે છે, નિર્બળનું તેમાં કામ નથી.

શૂરૈરવાપ્યતે પ્રેમ, નિર્બલૈર્નૈવ લભ્યતે ।

ધર્મ્યકામસ્યભોગોઽપિ, શુદ્ધપ્રેમ્ણાલયં વ્રજેત્ ॥૫૬૫॥

અર્થ—પ્રેમ તો જે શૂરવીર હોય તેજ પ્રાપ્ત કરી શકે છે પણ બલહીન પ્રાપ્ત નથી જ કરી શકતા. પ્રેમશક્તિમાં ધર્મ સંબંધી કાર્યો બીજા વ્યવહારના કાર્યો અને ભોગોનો ભય થઈ જાય છે. ॥૫૬૫॥

વિવેચન—જગતમાં સાચો શુદ્ધપ્રેમ પ્રાપ્ત થવો કઠણ છે, સામાન્ય જીવાત્માઓ તે પ્રેમ પામી શકતા નથી. પરંતુ જે શૂરવીર હોય છે તેજ પ્રેમને પ્રાપ્ત કરવાનું સામર્થ્ય ધરાવે છે, કહ્યું છે કે ‘જે કમ્મે શૂરા તે ધમ્મે શૂરા’ જે કર્મ કરવામાં શૂરવીર હોય છે તે ધર્મમાં પણ શૂરવીર હોય છે, તેવી રીતે જે શૂરવીરો શૂરવીરની સાથે વૈર પણ કરે છે અને તેના કારણે નષ્ટ થતાં અનન્યભાવે પ્રેમ પણ ધારણ કરે છે, એમ શૂરા પુરૂષો કાર્ય કરવામાં પાછા નથી જ પડતા. ॥૫૬૫॥

જ્યાં સ્વાર્થ ત્યાગ અને પ્રમાણિકતા હોય ત્યાં દિવ્ય પ્રેમ પ્રગટ થાય છે.

સત્યપ્રામાણ્યસદ્ભાવ—સ્વાર્થત્યાગપરાર્થતઃ ।

વિશુદ્ધપ્રેમદિવ્યાત્મા, પ્રાપ્યતે ભવ્યમાનવૈઃ ॥૫૬૬॥

અર્થ—જ્યાં સત્યતાનું અને પ્રમાણિકતાનું સ્થાન હોય, સ્વાર્થતાનો ત્યાગ હોય, પરમાર્થના કાર્ય કરવાની પ્રવૃત્તિ હોય, ત્યાં ભગ્ન મનુષ્યો વિશુદ્ધ દિવ્યાત્મ સ્વરૂપ પ્રેમને પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ॥૫૬૬॥

આગતસ્વાગતં પ્રેરણા, સત્કારાત્મનિવેદનમ્ ।

પ્રણિપાતાદિકં દિવ્ય, જાયતે ભક્તયોગિનામ્ ॥૫૬૭॥

અર્થ—પ્રેમથી સન્મુખ આવેલા આત્માઓનું આગતા સ્વાગતા, સત્કાર સન્માન થાય છે. પોતાની સ્થિતિનું નિવેદન કરાય છે, પ્રણિપાતરૂપ નમસ્કારાદિક થાય છે. આમ ભક્તયોગીઓને દિવ્યપ્રેમ પ્રગટ થાય છે. ॥૫૬૭॥

અન્તર્યામિપ્રભું સાક્ષાત્, દૃષ્ટ્વા સર્વત્ર દેહિષુ ।

તેષાં પૂજા ચ સત્સેવા, પ્રેમભક્તૈર્વિધીયતે ॥૫૬૮॥

અર્થ—સર્વ પ્રાણીઓમાં અંતર્યામિ સાક્ષાત્ પ્રભુને નિરખીને પ્રેમભક્તો સર્વ પ્રાણીઓની પૂજા અને સેવા દ્વારા અંતર્યામિ ભગવાનની સેવા-પૂજા કરે છે. ॥૫૬૮॥

સત્યપ્રેમ વિના લગ્નં, કલ્પતે ન દ્વયોઃ કદા ।

કાયલગ્નમપિ પ્રેમ, વિના ન નરયોષિતામ્ ॥૫૬૯॥

અર્થ—સત્યપ્રેમ વિના સ્ત્રી પુરૂષનાં કદાપિ કાયાલગ્ન પણ કરવાં ન જોઈએ, કેમકે સત્યપ્રેમ વિના કદાપિ કાયા લગ્ન પણ સાચું સંભવતું જ નથી. ॥૫૬૯॥

આર્યાણાં પ્રેમશુદ્ધત્વં, પ્રામાણ્યં તદ્વલાઙ્ગવેત્ ।

આત્મનાં ગુણ સજ્જાનં, શુદ્ધપ્રેરણા પ્રકાશતે ॥૫૭૦॥

અર્થ—આર્ય લોકોના પ્રેમની શુદ્ધતારૂપ પ્રામાણ્ય પ્રેમના બલથી જ છે અને તેમનું શુદ્ધ સુંદર જ્ઞાન પણ પ્રેમથી જ પ્રકાશે છે. ॥૫૭૦॥

વિવેચન—આ ભારતવર્ષના વાસી શુદ્ધાચાર વિચારવંત લોકો સદ્ધર્મ, દયા, દાન, દક્ષિણતા વિગેરે સદ્ગુણોવાળા હોવાથી આર્ય ગણાય છે. તે આર્ય લોકોમાં શુદ્ધપ્રેમ સર્વ જગતના પ્રાણી માત્ર પર વ્યાપકભાવે હોય છે. તેઓના ગૃહાંગણે આવેલા અબાણ્યા અતિ ધિનું પણ તેઓ સત્કાર સન્માન કરી પ્રેમથી બહુ માન કરી તેમને જમાડીને જમે છે, તેમનું જે કાર્ય પોતાથી બને તેવું હોય તે કરી આપે છે તે વડે તેમનામાં રહેલું પ્રેમનું પ્રમાણપણું આત્મામાં જે શુભ જ્ઞાન રહેલું છે તેથી સિદ્ધ કરી શકાય છે, જ્યાં નજરે પડતા ગમે તે મનુષ્ય હોય તેનું સન્માન કરવાથી તેમાં પ્રેમ છે તે સિદ્ધ કરે છે જ એટલે પ્રેમ છે કે નહિ તે આત્મામાં રહેલા બહાર નહિ કહેવાયેલા જ્ઞાન વડે આત્માઓ બાણી શકે છે એ આ શુદ્ધ સત્ય પ્રેમ છે કે નકલી છે તે પણ અનુભવરૂપ શુભ જ્ઞાનથી પ્રગટ થાય જ છે. ॥૫૭૦॥

સૂર્યોદય વખતે કમલ ખીલે તેમ પ્રેમીના સમાગમમાં ચિત્ત ખીલે છે.

સૂર્યોદયન પદ્માનાં, વિકાસોઽસ્તિ યથા શુભિ ।

તથાચિત્તવિકાસસ્તુ, નૃણાં પ્રેમિસમાગમાત્ ॥૫૭૧॥

અર્થ—સૂર્યનો ઉદય થવાથી પદ્મકમલો વિકાસને પામે છે, એ સર્વે પૃથ્વીવાસી બાણે છે તેમ ચિત્તનો વિકાસ મનુષ્યોને પ્રેમીઓના સમાગમથી પ્રગટ થાય છે.

અમેદપ્રેમયોગેન, મનુષ્યાણાં પરસ્પરમ્ ।

અદ્વૈતં જાયતે પૂર્ણ, સાપેક્ષં નિરપેક્ષકમ્ ॥૫૭૨॥

અર્થ—અલેદ પ્રેમયોગવડે મનુષ્યોને પરસ્પર અદ્વૈતભાવે પ્રેમ પૂર્ણપણે પ્રગટ થાય છે, તેમાં પરસ્પર અપેક્ષાભાવ પણ હોય છે. તેમ નિરપેક્ષભાવે શુદ્ધ પણ પ્રેમ હોય છે.

આન્તર આદિ પ્રેમ સત્ય પ્રેમ છે.

આન્તરં માનસં પ્રેમ, તથાત્મિકં ચિદાત્મકમ્ ।

કાયાદ્યુપાધિમેદેન, બાહ્યં હિ ક્ષણિકં સ્મૃતમ્ ॥૫૭૩॥

અર્થ—આંતરનો, માનસિક, આત્માનો, શુદ્ધજ્ઞાનનો, ચૈતન્યનો પ્રેમ સત્ય છે અને બાહ્યથી કાયાદિકનો પ્રેમ ઉપાધિજન્ય હોવાથી ભેદ જ્ઞાનથી સમબદ્ય છે અને તે ક્ષણિક છે તેમ સમજવું. ॥૫૭૩॥

શુભ પ્રેમ સ્વર્ગ માટે અને અશુભ પ્રેમ નરક માટે થાય છે.

અશુભં ચ શુભં જ્ઞેયં, માનસં પ્રેમ માનવૈઃ ।

શુભં સ્વર્ગાદિ સૌખ્યાય, શ્વભ્રાય ચાશુભં સ્મૃતમ્ ॥૫૭૪॥

અર્થ—મનુષ્યોએ માનસિક પ્રેમ જે પ્રગટ કર્યો હોય તે એ પ્રકારનો હોય છે, એક

પ્રેમનું ફળ

૨૪૯

શુભ અને બીજો અશુભ, તેમાં શુભ પ્રેમ સ્વર્ગાદિના સુખ માટે અને અશુભ પ્રેમ નરકની વેદના માટે થાય છે. ॥૫૭૪॥

આત્મિક પ્રેમ મોક્ષ માટે અને બાહ્ય પ્રેમ દુઃખ માટે થાય છે.

આત્મિક પ્રેમ મોક્ષાય, બાહ્ય દુઃસ્વાય દેહિનામ્ ।

આત્મિક માનસં બાહ્યં, પ્રેમસાપેક્ષબુદ્ધિતઃ ॥૫૭૫॥

અર્થ—આત્મા ઉપરનો પ્રેમ મોક્ષ માટે થાય છે અને બાહ્ય પ્રેમ દુઃખને માટે જ પ્રાણીઓને થાય છે તે આત્મિક પ્રેમ, માનસ પ્રેમ અને બાહ્ય પ્રેમ અપેક્ષા બુદ્ધિથી થાય છે. ॥૫૭૫॥

જૈનોના પરસ્પર સમાગમમાં ભક્તિયોગથી અપૂર્વ આનંદ આવે છે.

મહાવીરસ્ય જૈનાનાં, પરસ્પરસમાગમે ।

અપૂર્વાનન્દસંપ્રાપ્તિ-ર્જાયતે ભક્તિયોગતઃ ॥૫૭૬॥

અર્થ—ભગવાન્ મહાવીરના ભક્તો જૈનો પરસ્પર એકબીજાને મલે છે ત્યારે તેઓને ભક્તિયોગના પ્રભાવથી અપૂર્વ આનંદ પરસ્પર પ્રગટ થાય છે. ॥૫૭૬॥

મહાવીરોપરિ પ્રેમિ-જૈનાનાં હિ પરસ્પરમ્ ।

જીવિકાવ્યવહારેણ, સાહાય્યં સર્વથા ભવેદ્ ॥૫૭૭॥

અર્થ—ભગવાન્ શ્રી મહાવીરદેવની ઉપર સર્વ પ્રેમ રાખનારા પ્રેમિજનો પરસ્પર આજીવિકાદિ વ્યવહારમાં નિત્ય સર્વથા સહાય કરનારા થાય છે. ॥૫૭૭॥

શુદ્ધપ્રેમામૃતં પૂર્ણ, સચ્ચિદાનન્દજીવનમ્ ।

અહમેવ ત્વમેવાસ્મિ, મત્ત્વદ્ભેદો ન ભાસતે ॥૫૭૮॥

અર્થ—જે પ્રેમયોગીએ શુદ્ધ પ્રેમરૂપ અમૃતનું પાન કર્યું છે તેનું જીવન પૂર્ણ સચ્ચિદાનંદમય થતું હોવાથી પ્રેમીઓ પ્રત્યે તું તે હું રૂપ એકત્વ થાય છે. તેપને મારા તારાનો ભેદ નથી દેખાતો. ॥૫૭૮॥

ક્રોધક્લેશવિનાશેન, મૈત્રીભાવસ્ય જીવનમ્ ।

સર્વધર્મસ્ય સન્મૂલં, શુદ્ધપ્રેમ પ્રજાયતે ॥૫૭૯॥

અર્થ—ક્રોધ આદિ કલેશનો વિનાશ થાય ત્યારે આત્મા મૈત્રીભાવનું જીવન પ્રાપ્ત કરે છે તે મૈત્રીભાવ સર્વ જગતના ધર્મોનું મૂળ છે અને તે શુદ્ધ પ્રેમ રૂપે પ્રગટ થાય છે. ॥ ૫૭૯ ॥

પ્રેમવૃક્ષનું ફળ એ વિશ્વસેવા છે.

જ્ઞાનેનોત્પદ્યતે પ્રેમ, નિઃસ્વાર્થેન પ્રવર્ધતે ।

વિશ્વસેવાફલં શિઘ્રં, પ્રેમવૃક્ષસ્ય જાયતે ॥૫૮૦॥

૩૨

૨૫૦

પ્રેમગીતા

અર્થ—પ્રેમ જ્ઞાન વડે ઉત્પન્ન થાય છે અને નિઃસ્વાર્થભાવ રૂપ રસની પ્રાપ્તિથી વૃદ્ધિ પામે છે. આ પ્રેમરૂપ મહા વૃક્ષના વિશ્વ સેવારૂપ ફલને શુદ્ધ પ્રેમ થોડા કાળમાં પ્રાપ્ત કરે છે. ॥ ૫૮૦ ॥

પ્રેમમેધેન સિન્નન્તુ, જીવા વિશ્વદ્રુમાવલિમ્ ।

પ્રેમાત્મવાયવો વાન્તુ, વિશ્વોદ્યાનેષુ સત્ત્વરમ્ ॥૫૮૧॥

અર્થ—પ્રેમરૂપ મેધ વડે જીવોરૂપ વિશ્વવૃક્ષના સમુદ્ધનું સિન્નન થાય. વિશ્વરૂપ ઉદ્યાનમાં એકદમ પ્રેમરૂપ વાયુઓ વાયો. ॥૫૮૧॥

વિશ્વવિશ્વાસયોગેન, સ્નાનં કુર્વન્તુ સજ્જનાઃ ।

નિમજ્જન્તુ ચ ભાવેન, શુદ્ધપ્રેમાત્મવારિધૌ ॥૫૮૨॥

અર્થ—સજ્જનો વિશ્વવસય વિશ્વાસવડે શુદ્ધ પ્રેમજ્ઞાનમાં સ્નાન કરે અને ભાવ-પૂર્વક પ્રેમરૂપ સ્વયંભૂરમણ સાગરમાં નિમગ્ન થઈ પરમાનંદનો અનુભવ કરે. ॥૫૮૨॥

વિવેચન—હે ભગ્યાત્મભાવી સજ્જનો ! તમે પ્રેમરૂપ જલથી સ્નાન કરીને પવિત્ર બનો તેથી તમારા આત્મા સાથે અનાદિકાલિન રહેલા ઝેર, વૈર, ઈર્ષ્યા, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, કામ આદિ સર્વ અનાદિકાલિન ભયંકર રાજરોગો નષ્ટ થાય અને જગતના સર્વ આત્માઓ તમારા જેવા સ્વભાવ સત્તાએ રહ્યા છે તેથી બંધુસ્વરૂપે જણાય તેના યોગે જગતાત્માઓ પ્રત્યે તમને સર્વ આત્માઓ ઉપર વિશ્વાસ પ્રગટ થશે તેના બળથી પ્રેમ-જલમાં સ્નાન કરતા આત્માને સમતાભાવ રૂપ ઠંડક થવાથી આત્માના ક્રોધાદિક કષાયરૂપ મૂલથી રોગ નષ્ટ થઈ જશે અને અનુભવ ગુરૂજ્ઞાન પ્રાપ્ત થવાથી તમે શુદ્ધ નિર્વિકલ્પ પરમાનંદ હોતા વિશ્વવ્યાપક પ્રેમરૂપ સ્વયંભૂરમણ મહાસમુદ્રમાં નિમગ્ન થઈને સહજ-નંદના લોકતા બનો તેમ પૂજ્ય ગુરૂઓના આશીર્વાદ તમને છે. ॥૫૮૨॥

આત્મપાથોધિરૂપસ્ત્વં, શુદ્ધપ્રેમાઽસ્તુ જીવનમ્ ।

ત્વયિ મૃત્યુર્ન કસ્યાઽપિ, મૃત્યુઃ પુદ્ગલપર્યયઃ ॥૫૮૩॥

અર્થ—આત્મા તું તે એક મહા સમુદ્રસ્વરૂપ છે શુદ્ધ પ્રેમ તે તારું જીવન સમજવું તારામાં મૃત્યુ કોઈથી આવવાનું નથી મૃત્યુ એક પુદ્ગલોના જ્ઞાનો પર્યાયજ છે. ॥૫૮૩॥

વિવેચન—પ્રેમી આત્માનું મૃત્યુ કદાપિ થતુંજ નથી. મૃત્યુ તો શરીર ઈંદ્રિયો અને મનનું તથા પ્રાણોનુંજ થાય છે. શરીર, ઈંદ્રિયો, મન તથા તે બધાનું ઉપાદાન કારણ કર્મ-દ્રવ્ય સદાય નાશવંતજ છે અન્તવન્ત ‘इमे देहा नित्यस्योक्ताशरीरिणः’ ‘આ દેહો ઈંદ્રિયો વિગેરે નાશવંત છે અને નિત્યકર્મવાલા આત્માએ ઉપજવેલા છે એમ અનુનિ તું અવશ્ય જાણું’ આમ શરીરનેજ મૃત્યુનો સંબંધ છે તેમ જાણી તું અવિનાશી એવા આત્માનો પ્રેમ

કર- તેનું સાચું જીવન સત્ય શુદ્ધ નિર્વિકારી પ્રેમ છે તેને તમારે પ્રગટ કરવો જોઈએ. ॥ ૫૮૩ ॥

વિશ્વં વિકાસતે પ્રેમ-સયોગેન સર્વદા ।

આત્મરૂપં જગત્ સર્વં, તસ્ય પ્રેમવિકાસનમ્ ॥૫૮૪॥

અર્થ—પ્રેમરસના યોગથી સર્વદા વિશ્વનો વિકાસ થાય છે સર્વ જગત આત્મસ્વરૂપ છે તેનો પ્રેમ એકજ સર્વ ધર્મમાં મુખ્ય ધર્મ છે તે પ્રેમનો વિકાસ કરવો જોઈએ. ॥૫૮૪॥

સર્વત્ર પ્રેમજ્યોતિ પ્રકાશે છે.

પશુપક્ષિગણેષ્વેવ, વનસ્પત્યાદિષુ સ્ફુટમ્ ।

માનવદેવલોકેષુ, પ્રેમજ્યોતિઃ પ્રકાશતે ॥૫૮૫॥

અર્થ—પશુ પક્ષિગણોમાં તેમજ વનસ્પતિ આદિમાં માનવ તથા દેવલોકમાં પણ પ્રગટ ભાવે પ્રેમની જ્યોતિઃ પ્રકાશમાન જણાય છે. ॥૫૮૫॥

પ્રેમનું સામ્રાજ્ય સ્વર્ગીય સુખ છે.

પશુપદ્યાદિગીતેષુ, સત્પ્રેમાત્મા વિલાસતે ।

પ્રેમમાધુર્યસામ્રાજ્યં, સ્વર્ગાદિશર્મરૂપકમ્ ॥૫૮૬॥

અર્થ—પશુ પક્ષિ આદિના બોલાતા શબ્દની ગાયન જેવી વાણીમાં પણ પ્રેમસ્વરૂપતા વિલાસ પામે છે, આમ પ્રેમની મધુરતાનું સામ્રાજ્ય સ્વર્ગાદિકના સુખ સમાન બેવાય છે. ॥ ૫૮૬ ॥

પ્રેમ દેવ કર્તા વિગેરે બધું છે.

સર્વજીવાધિદેવત્વં, પ્રેમ વિશ્વસ્ય જીવનમ્ ।

ત્વયિ વિશ્વસ્ય કર્તૃત્વં, માસતે ત્વત્સ્વભાવતઃ ॥૫૮૭॥

અર્થ—પ્રેમ તું સર્વ જીવોનો અધિદેવ છે, પ્રેમજી વિશ્વનું જીવન છે. હે પ્રેમ! તારામાં સર્વ વિશ્વનું કર્તાપણું રહેલું છે તેમ તારા સ્વભાવથી મને ભાસે છે. ॥૫૮૭॥

વિવેચન—હે પ્રેમ! તારૂં મહાત્મ્ય કેવું મહાન છે તે હું વિચારું છું તો તારામાંજ સર્વ જગત જીવોનું દેવાધિદેવત્વ સંભવે છે. ઈંદ્ર, ચંદ્ર, હરિ, હર, બ્રહ્મા, ભવાની વિગેરે દેવોને જગતમાં દેવ માનવામાં આવે છે પણ તે માનનારના હૃદયમાં તે દેવો પ્રત્યે પૂજ્ય ભાવનો પ્રેમ ન હોય તો તે દેવ શમે તેવો બળવાન હોય તો પણ તેમાં જીવોને દેવત્વ નથી દેખાતું પણ તિરસ્કાર ઉપજાવે છે. માટે વસ્તુસ્વરૂપ જોતાં માનવાદિને જે તેને દેવ દેવીઓ પ્રત્યેનો પ્રેમ હોય તેવા તે તે દેવને માને છે. કોઈ શંભુને, તો કોઈ વિષ્ણુને, તો કોઈ બ્રહ્માને, તો કોઈ ભવાનીને, ત્યારે કોઈ અંજિકાને વિશ્વનું કર્તાપણું આપે છે એટલે જે વ્યક્તિ

૨૫૨

પ્રેમખીતા

ઉપર પ્રેમથી વિશ્વાસ બેઠો હોય તેને વિષે દેવાધિદેવની કદપના લોકો કરે છે. તેને વિષે જગતનું કર્તાપણું કદપે છે. પરંતુ તેમાં એક પ્રેમભાવજ સુખ્ય કારણ સંભવે છે. માટે તે પ્રેમજ વિશ્વમાં મહાન છે, એમ મને અનુભવથી ભાસે છે. ॥૫૮૭॥

જૈનધર્મને સર્વસ્વ સમર્પણ કર.

પરબ્રહ્મ મહાવીર ! ત્રૈલોક્યજીવજીવન !

શુદ્ધપ્રેમસ્વરૂપ શ્રી-જૈનધર્મ સમર્પય ॥૫૮૮॥

અર્થ—પરમ બ્રહ્મસ્વરૂપ શ્રી મહાવીર દેવ કે જે ત્રણ લોકના જીવોને જીવનરૂપ છે તે રૂપમય શુદ્ધાત્મ પ્રેમસ્વરૂપ શ્રી જૈનધર્મ છે તેને તું સર્વસ્વ સમર્પણ કર. ॥૫૮૮॥

પ્રેમરસના સાગર જીવ તું બધાને પ્રસન્ન કર.

પૂર્ણાનન્દરસોઽસિ ત્વં, સર્વજીવાન્ પ્રફુલ્લય ।

શુદ્ધપ્રેમરસાન્ધે ! ત્વં, શુદ્ધપ્રેમ સમર્પય ॥૫૮૯॥

અર્થ—હે આત્મા તું પૂર્ણાનંદ રૂપ રસમય છે. હે શુદ્ધ પ્રેમરસના મહાસમુદ્ર તું સર્વ જીવોને પ્રફુલ્લિત કર અને સર્વાત્માઓને શુદ્ધ પ્રેમરસનું સમર્પણ કર. ॥૫૮૯॥

જૈનશાસન શુદ્ધ પ્રેમરસાદૈતવાળું છે.

શુદ્ધપ્રેમ રસાદૈતં, વર્તતે જૈનશાસનમ્ ।

एकोऽप्यनेकधारूप-स्त्वमेवैकजगत्प्रभो ! ॥૫૯૦॥

અર્થ—જૈનશાસન શુદ્ધ પ્રેમરસાદૈત છે અને હે જગત્પ્રભુ પ્રેમ તું એક છતાં અનેક રૂપે ભાસે છે. ॥૫૯૦॥

ક્ષણિક પદાર્થો પ્રેમના આધાર નથી.

यद्यत् क्षणिकरूपं तत्, प्रेमाधारो न विद्यते ।

નિત્યાત્મા શુદ્ધબોધાદિ-પ્રેમાધારો નિગદ્યતે ॥૫૯૧॥

અર્થ—જગતમાં જે જે ક્ષણિક પદાર્થો છે તે કદાપિ પ્રેમના આધાર નથીજ બનતા પરંતુ જે નિત્ય છે તેવો આત્મા અને તેનામાં રહેલ શુદ્ધ બોધ આદિ પ્રેમને ધારણ કરનારા આધાર છે તેમ કહેવાય છે. ॥૫૯૧॥

सदेवात्माऽस्ति विश्वस्य, ज्ञायकश्च प्रशासकः ।

આત્મમિન્નમસદ્દ્રવ્યં, જડમેવાસ્તિ સર્વથા ॥૫૯૨॥

અર્થ—આત્મા તેજ વિશ્વનો દેવ છે, જ્ઞાયક છે અને પ્રકાશક છે, આત્માથી અન્ય સર્વ દ્રવ્યો અસદ્ અને સર્વથા જડ છે. ॥૫૯૨॥

આત્મા પ્રેમસાગર છે.

સદાત્મા પ્રેમપાથોધિ-રનન્તજ્ઞાનવાન્મહાન્ ।

યત્ર પ્રેમ ભવેત્તત્ર, રસઃ સજ્જ્યોતિષાં સદા ॥૫૯૩॥

અર્થ—આત્મા સદા સર્વદા પ્રેમનો મહાન સમુદ્ર છે. અનંત જ્ઞાનવાલો હોવાથી મહાન્ છે. જ્યાં જ્યાં પ્રેમ પ્રગટ થાય તે સ્થાને પ્રેમની જ્યોતિ સદા પ્રગટ રહે છે. ॥૫૯૩

પ્રેમી પૂર્ણતાને પામે છે,

સત્પ્રેમી પૂર્ણતામેતિ, પૂર્ણઃ પૂર્ણેન પૂર્યતે ।

શુદ્ધાત્મનિ સદા સન્તિ, પૂર્ણસ્ય કારકાણિ ષટ્ ॥૫૯૪॥

અર્થ—જે સાચો પ્રેમી આત્મા છે તે પૂર્ણતાને પામે છે, જે પૂર્ણ તેજ પૂર્ણતા વડે પૂરાય છે તે શુદ્ધાત્મામાં સદા પૂર્ણ સ્વરૂપના છએ કારકો સદા રહે છે. ॥૫૯૪॥

વિવેચન—જે આત્મા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય, ઉપયોગ યુક્ત પ્રેમથી પૂર્ણ હોય છે તે આનંદથી પણ પૂર્ણજ હોય છે. તેમજ સર્વ આત્માઓ પ્રત્યે પ્રેમરસથી નિરંતર પૂર્ણતાને પામતો છતો આત્માજ પ્રેમથી પૂર્ણ થાય છે એટલે પૂર્ણ આત્મા પૂર્ણપ્રેમને પ્રેમ વડે પ્રેમ માટે પ્રેમથી પ્રેમનો પ્રેમમાં એમ છએ કારકોથી આત્મા પૂર્ણ હોય છે, તે પ્રેમી શુદ્ધાત્મામાં પ્રેમના છએ કારકો સદા ઘટી શકે છે. ॥૫૯૪॥

શુદ્ધ પ્રેમ એજ શુદ્ધાત્મા છે.

પ્રેમશબ્દેન વાચ્યોઽસ્તિ, સદાત્મા વિશ્વપર્યવી ।

શુદ્ધપ્રેમેવ શુદ્ધાત્મા, જ્ઞાનજ્ઞેયસ્વરૂપવાન્ ॥૫૯૫॥

અર્થ—સત્ય આત્મા કે જે વિશ્વમય પ્રેમના પર્યાયોવાલો છે તે પ્રેમ શબ્દથી વાચ્ય બને છે આથી એજ પરમાર્થ આવે છે કે શુદ્ધ પ્રેમ તેજ શુદ્ધાત્મા અને તે જ્ઞાન અને જ્ઞેય સ્વરૂપને પામેલો હોય તેજ સમજવો. ॥૫૯૫॥

જેને કીર્તિ આદિનો ભય નથી તેનેજ સાચો પ્રેમ મળે છે.

પ્રતિષ્ઠાયા મયં નાસ્તિ, યસ્ય કીર્તિર્ભયં તથા ।

તસ્ય પ્રેમસાવાસિ-ર્ભવેત્તત્ર ન સંશયઃ ॥૫૯૬॥

અર્થ—જે પ્રેમયોગીને પ્રતિષ્ઠાનો ભય નથી, કીર્તિને પણ ભય નથી, તેવા પ્રેમ-યોગીઓને શુદ્ધ પ્રેમરસની પ્રાપ્તિ અવશ્ય થાયજ છે તેમાં સંશય નથીજ ॥૫૯૬॥

પ્રેમની વિશુદ્ધતા નિર્ભયાવસ્થામાં સમજવી.

સર્વભયપ્રસંગેષુ, મદ્વાવીરસ્ય જાપતઃ ।

યસ્યાન્મા નિર્મયો ભાતિ, તસ્ય પ્રેમવિશુદ્ધતા ॥૫૯૭॥

૨૫૪

પ્રેમગીતા

અર્થ—સર્વ પ્રકારના ભયના પ્રસંગો પ્રાપ્ત થયે છતાં જે આત્મા ભગવાન મહાવીર પ્રભુનો જાપ કરતાં જે નિર્ભય થાય તો તે આત્માને વિષે પ્રેમની વિશુદ્ધતા આવી છે એમ માનવું. ॥ ૫૬૭ ॥

મીતિરૂપં ન યસ્યાઽસ્તિ, કિઞ્ચિદપિ જગત્ત્રયે ।

કામાદિવાસનામુક્તો-વીરઃ સ એવ વીર્યવાન્ ॥૫૬૮॥

અર્થ—જેના આત્મામાં ભયનું સ્વરૂપ ત્રણે જગત્માં જરાપણ રહ્યું નથી, જે કામાદિક વાસનાથી મુક્ત થયેલો છે તે આત્મા વીર અને વીર્યવાન્ સમજવો. ॥૫૬૮॥

વીરના રાગી બની વીર બને,

આત્મા વીરોઽસ્તિ લોકાનાં, સર્વપાપાઽપહારકઃ ।

અતો જીવાઃ પ્રયત્નેન ભવન્તુ વીરાગિણઃ ॥૫૬૯॥

અર્થ—આત્મા એજ વીર છે કારણ કે સર્વ લોકના પપાચારનો તે નાશ કરે છે, તેથી હે જીવાત્માઓ પ્રયત્ન વડે પરમાત્મા વીર ઉપર પૂર્ણ પ્રેમ ધરનારા થાવ. ॥૫૬૯॥

ભગવાન મહાવીરનું શરણું સ્વીકારો.

મહાવીરસ્ય શરણં, વ્રજન્તુ સર્વદેહિનઃ ।

વીરવીરેતિ જાપેન, જીવન્તુ રસયોગતઃ ॥૬૦૦॥

અર્થ—સર્વ આત્માઓ ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવના શરણમાં જાવ ? વીર વીર એવા મહાવીર પરમાત્માના જાપ વડે જે પ્રેમરસ પ્રગટ થાય તે રૂપ પ્રાણ વડે સદા પ્રેમ-મય જીવન જીવો. ॥૬૦૦॥

ભગવાન વીરના જાપથી શુદ્ધ પ્રેમસ્વરૂપ આત્મા બને છે.

વિચારાચારલાલિત્યં, શુદ્ધપ્રેમરસાત્મકમ્ ।

શુદ્ધપ્રેમાત્મનાં સ્વચ્છં, જાયતે વીરજાપતઃ ॥૬૦૧॥

અર્થ—વિચાર અને આચારનું સુંદરત્વ શુદ્ધ પ્રેમરસ સ્વરૂપજ છે, તે વીર પરમાત્માના નામનો જાપ કરવાથી સ્વચ્છ-નિર્મલ શુદ્ધ પ્રેમાત્મક આત્મા બને છે. ॥૬૦૧॥

ભગવાનનું સાકાર અને નિરાકાર ધ્યાન ધરવું.

સાકારો દેહયોગેન, નિરાકારઃ સ્વરૂપતઃ ।

મહાવીરો હૃદિ ધ્યેયઃ, શુદ્ધપ્રેમમયૈર્જનૈઃ ॥૬૦૨॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીરદેવને સાકાર ભાવે દેહના યોગે જાણવા અને નિરાકાર સહજ સ્વરૂપથી જાણવા, એવી રીતે જાણી શુદ્ધ પ્રેમવડે મનુષ્યોએ તેમનું ધ્યાન ધરવું.

નિરાકારાદપિ શ્રેષ્ઠો, વીરઃ સાકારરૂપવાન્ ।

પ્રભોઃ સાકારરૂપેણ, વિશ્વોદ્ધારો ભવેદ્રયાત્ ॥૬૦૩॥

અર્થ—ભગવાન વીર પરમાત્મા નિરાકાર સ્વરૂપ કરતાં સાકાર રૂપવાન વધારે શ્રેષ્ઠ સમજવા. કારણકે સાકાર એવા શરીરથી તેઓ સર્વ વિશ્વનો ઉપકાર અને ઉદ્ધાર જલદી કરી શકે છે. ॥૬૦૩॥

પૂર્ણાન્નન્તોપકારસ્તુ, દેશનાદૈર્ભવેદ્યતઃ ।

અતઃ સાકારવીરસ્ય, શ્રેયસ્તા ચોપકારતા ॥૬૦૪॥

અર્થ—ભગવાન તો દેશના દર્શન આદિ વડે પૂર્ણ અનંત ઉપકાર કરનારા થાય છે, તેથી સાકાર વીર પરમાત્માની સાકારતા શ્રેયસ્કર છે અને ઉપકારતા પૂર્ણ છે. ॥૬૦૪॥

આકારઃ પુદ્ગલૈર્યોગાત્, સ તુ પ્રકૃતિરુચ્યતે ।

પ્રકૃતિમન્તરા કોઽપિ, નાસ્તિ વિશ્વોપકારકઃ ॥૬૦૫॥

અર્થ—આત્માને આકારતા પુદ્ગલોના સંબંધ યોગથી થાય છે તે પુદ્ગલને પ્રકૃતિ કહેવાય છે આવી પ્રકૃતિ વિના જગતમાં કોઈ પણ વિશ્વને પૂર્ણ ઉપકારક થતા નથી. ॥૬૦૫॥

પ્રકૃતિમન્તરા કોઽપિ, પ્રકૃત્યા ન વિમુચ્યતે ।

પરસ્પરોપકારસ્તુ, સાકારાત્ સર્વદેહિનામ્ ॥૬૦૬॥

અર્થ—પ્રકૃતિની સહાયતા વિના કોઈ પણ યોગી પ્રકૃતિથી મુક્ત થઈ શકતો નથી, પરસ્પર પરોપકાર તો સાકાર શરીરથીજ સર્વદેહિને માટે થાય છે. ॥૬૦૬॥

અતોન્નન્તગુણશ્રેષ્ઠો-વીરઃ સાકારરૂપવાન્ ।

ગેયઃ પૂજ્યઃ સદા ધ્યેયઃ, પ્રેમિભિરાત્મરૂપકઃ ॥૬૦૭॥

અર્થ—આ કારણથી અનંત ગુણ વડે સર્વ કરતાં શ્રેષ્ઠ વીર પરમાત્મા સાકાર રૂપવાન છે તે ગુણ સ્તવન વડે ગાવા યોગ્ય અને પૂજ્યોમાં પણ પૂજ્ય છે તેમજ પ્રેમીઓ વડે સદા ધ્યેય છે. ॥૬૦૭॥

નિરાકારો મહાવીરઃ પૂર્ણશુદ્ધોપયોગિભિઃ ।

દેહસ્થ આન્તરઃ પૂર્ણઃ, પ્રાપ્યતે વ્યાપકો મહાન્ ॥૬૦૮॥

અર્થ—પૂર્ણ પ્રેમયોગીઓ કે જે શુદ્ધ ઉપયોગવાંત છે તેનેજ નિરાકાર મહાવીર ભગવાંત પ્રાપ્ત થાય છે તેથી દેહમાં અંતરભાગે રહેલા મહાન્, પૂર્ણ, વ્યાપક ભગવાંતને પ્રેમયોગીઓ પ્રત્યક્ષ કરે છે. ॥૬૦૮॥

અન્તરાત્મમહાવીર-સાકારસ્ય કલૌ સદા ।

જાપઃ સ્મૃતિશ્ચ સત્પૂજા, કર્તવ્યા પ્રેમતાનતઃ ॥૬૦૯॥

૨૫૬

પ્રેમગીતા

અર્થ—આ કલિકાલમાં સદા અંતરાત્માને ધ્યાનમાં રાખીને સાગર સ્વરૂપે લગવાનું મહાવીર દેવના જાપ, સ્મરણ અને પૂજન સારી રીતે પ્રેમતાનપૂર્વક કરવાં જોઈએ. ॥૬૦૬॥

વિવેચન—આ ભયંકર કલિકાલમાં જીવાત્માઓને રાગ દ્વેષ મોહ માયા વિષયની પિપાસા રૂપ ભયંકર ઝેરતું પાન થઈ રહ્યું છે તેનો વિનાશ કરવા માટે સાકાર શરીર સ્વરૂપ પરમાત્મા મહાવીરની મૂર્તિને અંતરાત્મામાં ધ્યેય રૂપે રાખીને ઐં અહં મહાવીરાય રૂપ મંત્રમય જાપ કરતાં તથા સમ્યગ્ પ્રકારે અષ્ટવિધ પૂજા વિગેરે વિધિપૂર્વક બહુમાન સહિત હૃદયમાં અનન્ય પ્રેમસહ કરતો આત્મા પૂર્ણ પ્રેમયોગી બને છે. અજાતશત્રુ પણ પરમાત્માના શુદ્ધ ભાવમય ધ્યાનથી આત્મા બને છે. માટે પ્રેમ અને તાન એટલે તન્મય ભાવે પ્રભુપૂજા ભવ્ય પ્રેમાત્મા યોગીઓએ કરવી જોઈએ. ॥૬૦૬॥

સર્વજીવૈઃ સહાધમેદ-આત્મનઃ સર્વથા યદા ।

તદા સ્વયં મહાવીરો-ભક્ત્યાત્મા જાયતે સ્વલુ ॥૬૧૦॥

અર્થ—સર્વ જીવાત્માઓની સાથે આત્માનો સદા સર્વથા અલેદ ભાવ જ્યારે આત્મા પ્રગટ કરે છે ત્યારે તે પોતેજ સ્વયં પરમ ભક્તિ વડે મહાવીરજ બને છે તેમાં સંશય નથીજ. ॥૬૧૦॥

સત્યભાવમાં પરમાત્માનો વાસ છે.

માવેષુ વિદ્યતે વીરો, નામાવેષુ કદાચન ।

આત્મમાવાનુસારેણ, ભવેત્ વીરઃ ફલપ્રદઃ ॥૬૧૧॥

અર્થ—જે આત્મામાં સત્ય ભાવ હોય ત્યાં વીર પરમાત્માનો વાસ હોય છે પણ તેવા ભાવનો અભાવ હોય ત્યારે કદાપિ તે નથી રહેતા, આત્માના ભાવને અનુસારે વીરત્વ ફલ આપે છે. ॥૬૧૧॥

વિવેચન—જ્યારે આત્મામાં સમ્યગ્ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રમય ભક્તિપૂર્ણથી યુક્ત આત્મ-ભાવનો વિશુદ્ધ પ્રેમભાવ પ્રગટ થયો હોય ત્યારે લગવાનું શ્રી મહાવીર દેવ હૃદયમાં વાસ કરીને રહેલા છેજ તેમ સમજવું પણ જ્યાં તેવા વિશુદ્ધ ભાવનો સર્વથા અભાવ હોય, બાહ્યથી ગમે તેટલો મહાન આડંબર હોય, દેખાતી સખાવતો થતી હોય પણ હૃદયમાં પ્રેમની શૂન્યતા હોય તો જ્યાં ત્યાં પરમાત્માનો વાસ નથીજ સંભવતો જ્યાં જ્યાં જેવા જેવા ભાવપરિણામો વર્તતા હોય તેને અનુસારે તે આત્માઓને તેવા તેવા ફલના લાભ પ્રાપ્ત થાય છે. ॥૬૧૧॥

મહાવીર ઉપરનો પ્રેમ સર્વ સંપત્તિ આપે છે.

મહાવીરોપરિ પ્રેમિ-લોકાનાં સર્વસંપદઃ ।

જાયન્તે પુત્રપૌત્રાદ્યા-સ્તત્ર કિઞ્ચિન્ન સંશયઃ ॥૬૧૨॥

પ્રેમભૂં ડંળ

૨૫૭

અર્થ—લગવાન શ્રી મહાવીર દેવ ઉપર જે પૂર્ણ પ્રેમી લોકો છે તેઓને સર્વ સંપદા પ્રાપ્ત થાય છે પુત્ર પૌત્ર આદિ જે ઇચ્છા હોય તે મળે છે તેમાં જરા પણ સંશય નથી. ॥૬૧૨॥

મહાવીર ઉપરના પૂર્ણ પ્રેમથી સમુત્ક્રાન્તિ થાય છે.

મહાવીરોપરિ પ્રેમિ-લોકાનાં પૂર્ણમક્તિઃ ।

વિદ્યાસત્તાદિતઃ પૂર્ણા, સમુત્ક્રાન્તિર્મવેત્સદા ॥૬૧૩॥

અર્થ—લગવાન મહાવીર પ્રભુ ઉપર પ્રેમીલોકની પૂર્ણ ભક્તિથી વિદ્યાસત્તાદિથી પૂર્ણ ભાવે સારા પ્રકારની ઉત્ક્રાન્તિ રૂપ ઉન્નતિ સદા વૃદ્ધિ પામે છે. ॥૬૧૩॥

વિવેચન—જે ભવ્ય લોકો પરમાત્મા મહાવીર દેવની પૂર્ણ શુદ્ધ ભાવે મન વચન કાયાની એકાગ્રતાપૂર્વક ભક્તિ પૂજા વિગેરે અનેક પ્રકારે ઉપાસના કરે છે તેઓને અનેક પ્રકારની સારી વિદ્યાઓ પ્રાપ્ત થાય છે. જ્ઞાનાવરણીય કર્મના શુભ ક્ષયોપશમથી જગત્માં રહેલા હેય જ્ઞેય ઉપાદેય પદાર્થોનો સમ્યક્ બોધ પણ થાય છે તેમજ દેશ પરદેશના સર્વ રાજ્યો ઉપર સહજભાવે પ્રભાવ પડવાથી તે દેશ રાજ્યાદિ ઉપર સાચા પ્રભુભક્તોની પૂર્ણ સત્તા પણ ચાલે છે. આમ પરમાત્મા ઉપર પૂર્ણ ભક્તિ પ્રગટાવનારા સાચા પ્રેમભક્તો આખીયે દુનિયામાં સંપૂર્ણ ઉદયવાળી ઉન્નતિમય ઉત્ક્રાન્તિ સદા પ્રેમભક્તથી કરી શકે છે એ વાતમાં જરાપણ અવિશ્વાસ કે સંશય રાખવાનો નથીજ. ॥૬૧૩॥

મહાવીરોપરિ પ્રેમ, યસ્ય પૂર્ણ ભવેત્ સ્વભુ ।

તસ્યોપરિ મહાવીર-કૃપા પૂર્ણા સદા ભવેત્ ॥૬૧૪॥

અર્થ—જેઓનો લગવાન શ્રી મહાવીર દેવ ઉપર પૂર્ણ પ્રેમ નિશ્ચયથી હોય છે તેની ઉપર અવશ્ય લગવંત શ્રી મહાવીરદેવની પૂર્ણ કૃપા સદા હોયજ છે. ॥૬૧૪॥

મહાવીરોપરિ પ્રેમ-જૈનાનાં પશુપક્ષિષુ ।

સમાજે ચ ભવેત્સેવા, વિત્તાદિસ્વાર્પણાત્ સદા ॥૬૧૫॥

અર્થ—મહાવીર પરમાત્મા ઉપર જૈનોને સદા પ્રેમ હોય છે, તેમજ પશુપક્ષી આદિ ઉપર પણ પ્રેમ હોયજ છે. સમાજની સેવા વિત્તાદિનું સ્વાર્પણ-દાન કરવા વડે સદા થાયજ છે. ॥૬૧૫॥

પરસ્પરની સહાયથી સુકિત મળે છે.

જૈનાનામુપરિવ્યક્ત-પ્રેમિજૈના ભવન્તિ યે ।

મહાવીરપદં યાન્તિ, પરસ્પરસહાયતઃ ॥૬૧૬॥

અર્થ—જૈનોની ઉપર જે જૈન ભવ્યાત્માઓ પ્રેમ ધરે છે તે જૈનો અવશ્ય મહા-

૨૫૮

પ્રેમગીતા

વીરના પરમ પદને પ્રાપ્ત થાય છે. એમ પરસ્પર સહાયતા કરવાથી પ્રેમી બનેલાઓ પણ તેવા પદની યોગ્યતાને પામે છે. ॥૬૧૬॥

જૈનધર્મ વિના જગત્નો ઉદ્ધાર નથી.

उद्धारो नास्ति विश्वस्य, जैनधर्माश्रयं विना ।

महावीरसदाज्ञैवं, प्रेम्णा सर्वत्र गर्जति ॥६१७॥

અર્થ—સર્વ વિશ્વનો ઉદ્ધાર જૈન ધર્મનો આશ્રય જ્યાં સુધી વિશ્વ ન કરે ત્યાં સુધી કદાપિ બનવાનો નથી, આવી પ્રભુ શ્રી મહાવીર દેવની સાચી આજ્ઞા સર્વ ઠેકાણેથી પ્રેમથી ગર્જે છે. ॥૬૧૭॥

महावीरोपरि प्रेमि-जैनाः शौर्यादिसंयुताः ।

प्राणादिसर्वनाशेऽपि, भ्रष्टा भवन्ति नो कदा ॥६१८॥

અર્થ—મહાવીર ભગવંત ઉપર પ્રેમ રાખનારા પ્રેમી જૈનો અવશ્ય શુરવીર આદિ ગુણથી યુક્ત હોયજ છે તેઓ પ્રાણાદિ સર્વનો નાશ થાય તેવા પ્રસંગે પણ ન્યાયથી ભ્રષ્ટ કદાપિ થતા નથી. ॥૬૧૮॥

સાચો જૈન કદી ચલિત થતો નથી.

अन्य धर्मोपदेशेऽपि, मिथ्यागुरुसमागमात् ।

महावीरस्य विश्वासात्, चलन्ति कर्हिचिन्न ते ॥६१९॥

અર્થ—સાચા જૈનો અન્ય મિથ્યાધર્મનો ઉપદેશ મિથ્યા ગુરુઓના સમાગમથી સાંભલે તો પણ પરમાત્મા શ્રી મહાવીરનો વિશ્વાસ નિશ્ચયથી હોવાથી તેઓ કદાપિ પણ ચલિત થતા નથી. ॥૬૧૯॥

સત્યપ્રેમી કોઈ પ્રલોભનથી દેવગુરુને છોડતો નથી.

महावीरस्य सत्प्रेमा, कन्यावित्तादिलोभतः ।

तथान्यरागयोगेन, न जैनेन्द्रं गुरुं त्यजेत् ॥६२०॥

અર્થ—મહાવીર ભગવાનના સત્યપ્રેમીઓ કન્યાવિત્તાદિક લોભથી અથવા અન્ય વિષયોના કે ગુરુ આદિ ઉપરના રાગથી જીનવર દેવ અને પૂજ્ય ગુરુનો ત્યાગ કરતા નથી. ॥૬૨૦॥

भावना प्रेमसामर्थ्यं, बीजरूपं प्रबोध्यते ।

सर्वसेवाप्रवृत्त्या तु, फलरूपं प्रजायते ॥६२१॥

અર્થ—ભાવના તે પ્રેમનું સામર્થ્ય પ્રગટાવવામાં બીજરૂપે સમજવું અને સર્વત્ર વ્યાપક સેવા કરવા રૂપ જે પ્રવૃત્તિ તે તો ફલ રૂપે પ્રગટ થાય છે. ॥૬૨૧॥

વાર્તારૂપં તુ યત્પ્રેમ, તત્તુ ભાવસ્ય કારણમ્ ।

ભાવનાપ્રેમપાકેન, કાર્યપ્રેમ પ્રજાયતે ॥૬૨૨॥

અર્થ—વાર્તા કરવા રૂપ જે પ્રેમ છે તે ભાવપ્રેમને પ્રગટાવવામાં કારણ થાય છે, અને જે ઉપર ભાવના કહેવાઈ છે તે પ્રેમનો પૂર્ણ પાક તૈયાર કરે છે. તેથી જગત્ સેવા રૂપ કાર્યમય પ્રેમ પ્રગટ થાય છે. ॥૬૨૨॥

સર્વકર્તૃવ્યકાર્યેષુ, યસ્ય પ્રેમ ભવેદ્ દૃઢમ્ ।

તસ્ય કાર્યસ્વરૂપેણ, સત્યપ્રેમ નિગદ્યતે ॥૬૨૩॥

અર્થ—સર્વ કરવા યોગ્ય કાર્યોમાં જેનો પ્રેમ અત્યંત દૃઢ હોય છે તેને તેના કાર્યોના સ્વરૂપમાં સત્યપ્રેમ અવશ્ય હોય છે તેમ કહેવાય છે. ॥૬૨૩॥

કાર્યોમાં પ્રેમીને અધિકાર છે.

અધિકારોઽસ્તિ કાર્યેષુ, દિવ્યપ્રેમાત્મનાં સદા ।

કામસ્વાર્થાદિયુક્તાનાં-તત્રાસ્તિ નૈવ યોગ્યતા ॥૬૨૪॥

અર્થ—જેઓ દિવ્ય પ્રેમાત્મક ભાવવાલા હોય છે, તેઓને તે તે કાર્યો કરવાનો અધિકાર તેમની યોગ્યતાથી સદા પ્રાપ્ત થયેલો જ હોય છે પણ જે કામ વાસના આદિક સ્વાર્થથી યુક્ત હોય તેમને તેમની અયોગ્યતા હોવાથી તેવો અધિકાર પ્રાપ્ત થતો નથી.

દિવ્યપ્રેમી ભવેજ્જૈનો-ધર્મ્યલગ્નાદિકર્મઃ ।

આત્મનાં પૂજકઃ પૂર્ણો, જડસ્ય ન ચ પૂજકઃ ॥૬૨૫॥

અર્થ—દિવ્ય પ્રેમી જૈનધર્મથી યુક્ત લગ્નાદિક કાર્યો કરવામાં સમર્થ હોય છે. કારણકે તે સદા આત્મ સ્વરૂપનો પૂર્ણ પૂજક હોય છે પણ જડ ભાવનો જરાપણ પૂજક નથી હોતો. ॥૬૨૫॥

આત્મા સિવાય બીજું કોઈ પ્રેમીરૂપ નથી.

આત્માનમન્તરા કોઽપિ, પ્રેમરૂપો ન બોધ્યતે ।

જ્ઞાનિના જ્ઞાનયોગેન, જ્ઞાયતે સર્વદા સ્વલુ ॥૬૨૬॥

અર્થ—આત્માથી અન્ય કોઈપણ પ્રેમ સ્વરૂપ હોય તેવું જણાતું નથી, જ્ઞાનીઓને જ્ઞાનયોગથી સર્વદા નિશ્ચયપૂર્વક આ સત્ય જણાયું છે. ॥૬૨૬॥

પિન્ડબ્રહ્માંડકાર્યેષુ, દિવ્યપ્રેમ વિલોકતે ।

આત્મભાવેન દિવ્યાત્મા, યત્ર તત્ર યદા તદા ॥૬૨૭॥

અર્થ—આત્મા દિવ્ય આત્મભાવે જ્યાં અને જ્યારે દૃષ્ટિ કરે છે ત્યાં અને ત્યારે સર્વ બ્રહ્માંડમાં તથા પોતાના શરીરરૂપ પિન્ડમાં સર્વત્ર અલેહ દિવ્યપ્રેમ પૂર્ણભાવે ભુવે છે. ॥૬૨૭॥

खण्डनं मण्डनं नैव, न च तर्कविवादता ।

શુદ્ધપ્રેમણિ મક્તાનાં, દૃશ્યો વીરો જિનેશ્વરઃ ॥૬૨૮॥

અર્થ—પ્રેમયોગીઓને સ્વતત્ત્વ માન્યતાની સ્થાપના માટે ખંડન કે મંડન કરવાનું તેમજ તર્કવિવાદ કરવાનું નથી જ હોતું પણ, શુદ્ધપ્રેમિભક્તોને પ્રેમસ્વરૂપમાં ભગવાન વીર જીનેશ્વરને જોવાના હોય છે. ॥૬૨૮॥

મહાવીર ભગવાન જ પ્રેમીને આધારરૂપ છે.

परब्रह्म महावीर—एक एव महाप्रभुः ।

પ્રેમિણાં સર્વથાઽધારઃ, કલૌ પ્રેમ્ણૈવ તારકઃ ॥૬૨૯॥

અર્થ—પરબ્રહ્મ એવા મહાવીર પ્રભુ એક જ મહાન પરમેશ્વર છે, તે આ કલિકાલમાં સર્વ પ્રેમિઓને સર્વથા આધાર છે અને તે એક જ પ્રેમવડે આપણા તારક છે. ॥૬૨૯॥

सर्वविश्वमयं वीरं, जानाति तस्य वीरता ।

વીરસ્ય પ્રેમમાત્રેણ, કલૌ મોક્ષોઽસ્તિ દેહિનામ્ ॥૬૩૦॥

અર્થ—સર્વ વિશ્વમય વીરને જાણે તેની જ ખરેખર વીરતા છે. વીરના-વીર ભગવાન ઉપરના પ્રેમ માત્રથી કલિયુગમાં પ્રાણીઓને મોક્ષ મળે છે. અર્થાત્ ભગવાનની વીરતા જગત્માં પ્રસિદ્ધ છે. ॥૬૩૦॥

વિવેચન—પરમાત્મા શ્રી વીર પ્રભુ જીનેશ્વરની વીરતા સર્વ જગત્માં પ્રસિદ્ધ છે.

જગત્ના સર્વ યોદ્ધામાં પ્રભુ મહાવીર તું મોટો.

હઠાએ મોહને જલદી મને હો વીરનું શરણું ॥૧॥

આમ અનેક પ્રકારે લોકોત્તર વીરતા પરમાત્મામાં છે. તેમનું શરણુ લેતાં અને તેમની ઉપર આત્મ ભાવમય પ્રેમ પ્રગટાવતાં એ પ્રેમ માત્રથી પણ આ કલિકાલમાં જીવાત્માઓ અનાદિના દોષોને અને કર્મને ક્ષય કરવા સમર્થ બને છે. તે માટે શ્રી દેવચંદ્ર વાચક કહે છે કે:

વર્द्धमानं निनवरं तेषुं शासनं अति सुप्रकारेण,

ઔવીહ સંઘ વિરાજતો દુઃખમ કાલ આધારેણ.

ભગવાનના ઉપર પ્રેમ રાખવાથી મોક્ષ થાય છે.

परब्रह्म महावीर, प्रेमधारणमात्रतः ।

કૃત્સ્નકર્મક્ષયો મોક્ષો, ભવેત્ તત્ર ન સંશયઃ ॥૬૩૧॥

અર્થ—પરમબ્રહ્મ શ્રી મહાવીરદેવ ઉપર જે આત્મા શુદ્ધપ્રેમ ધારણ કરે છે, તે પ્રેમ માત્રથી પણ સર્વ કર્મનો ક્ષય કરીને મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે તેમાં જરાપણ સંશય નથી.

કલિયુગમાં પણ ભગવાન ઉપરના પ્રેમથી નિષ્કર્મી જીવ થાય છે.

सम्यक्त्वस्य रुचिः प्रेम, भाषितं तीर्थनायकैः ।

कलौ वीरस्य प्रेम्णैव, निष्कर्मो जायते जनः ॥६३२॥

અર્થ—સમક્તિરૂપ જે દર્શનની રૂચિ તે પ્રેમ કહેવાય એમ તીર્થના નાયકો કહે છે, આ કલિકાલમાં વીર પરમાત્મા ઉપર જેને સત્યપ્રેમ છે તેથી તે આત્મા નિષ્કર્મ અવસ્થ થાય છે. ॥૬૩૨॥

महावीरस्य भक्तानां, नराणां योषितां शिवम् ।

भवत्येव कलौ प्रान्ते, तत्र किञ्चिन्न संशयः ॥६३३॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીરના ભક્તો કે જે પુરૂષો હોય કે સ્ત્રીઓ હોય તેઓ અવશ્ય મોક્ષને પામે છે. કલિયુગમાં અને તેના અંત ભાગમાં પણ શિવ ભાવને પામે છે તેમાં જરા સંશય નથી. ॥૬૩૩॥

વિવેચન—આ કલિકાલ દુષ્કર્મ સમયમાં પણ જે પરમાત્મા મહાવીર ઉપર અદ્વૈત રૂપ અભેદભાવનો પ્રેમ ધરે છે તેઓ સાચા મહાવીર ભક્તો છે. કારણકે તે પરમાત્માના સ્વરૂપને યથાસ્વરૂપે જાણે છે તેથી તેઓ કદાપિ પણ સ્વનિશ્ચયથી ચલાયમાન થતા નથી, સુલસા, રેવતી, ચંદનખાલા, મૃગાવતી, સુનંદા, ધારણી વિગેરે સ્ત્રીઓ અને આનંદ, કામ-દેવ, અભયકુમાર, ધન્યકુમાર, મેઘકુમાર વિગેરેનો પ્રભુ મહાવીરદેવ પ્રત્યે જે અનન્ય પ્રેમ છે તેમાં તેઓ સ્થિર-અચલ રહેવાથી શિવરૂપ મોક્ષની પ્રાપ્તિ કરનારા થાય છે, તેમજ આ કલિકાલમાં પાંચમાં આરામાં પણ કુમારપાલ, તેજપાલ, વસ્તુપાલ આદિ પ્રભુ ભક્તો અને અનુપમાદિક સ્ત્રીઓ પણ મોક્ષપદની યોગ્યતા સ્વઆત્મબલથી મેળવે છે, તેથી કલિકાલને અંતે શિવપદને પ્રાપ્ત કરશે તેમાં જરાપણ સંશય નથી. ॥૬૩૩॥

ભગવાન મહાવીરની ભક્તિ નવ પ્રકારે કરવી.

महावीरस्य वृत्तान्त-गीतस्तुत्यादिभिर्जनैः ।

कर्तव्या नवधा भक्ति-निश्चयव्यवहारतः ॥६३४॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવના ચરિત્રો, ગીત, તથા સ્તુતિઓ વડે ભક્તજનોએ નવ પ્રકારની ભગવાનની ભક્તિ નિશ્ચય-ભાવથી અને વ્યવહારની ક્રિયાવડે કરવી જોઈએ.

વિવેચન—પ્રેમયોગના અભ્યાસીઓ મહાવીર પરમાત્માની નવધા ભક્તિ નિશ્ચય નયથી અને વ્યવહાર નયથી કરતાં આત્મદર્શન અવશ્ય કરે છે તે નવધા ક્રિયા ભક્તિ આ પ્રમાણે છે. (૧) શ્રવણ ક્રિયાભક્તિ. (૨) કીર્તન ક્રિયાભક્તિ. (૩) સેવન ક્રિયાભક્તિ. (૪) વચન ક્રિયાભક્તિ. (૫) વંદન ક્રિયાભક્તિ. (૬) ધ્યાન ક્રિયાભક્તિ. (૭) લઘુતા ક્રિયાભક્તિ. (૮) એકતા ક્રિયાભક્તિ (૯) સમતા ક્રિયાભક્તિ. એમ નવ પ્રકારે પરમાત્માની ભક્તિ

૨૬૨

પ્રેમગીતા

કરતો આત્મા પરમાત્મા પ્રત્યે અદ્વૈત પ્રેમમાં એકત્વ ભાવે થઈ સર્વ શત્રુ મિત્રમાં સમતા ભાવે સ્થિર થતાં પરમાનંદનો ભોક્તા બને છે. ॥૬૩૪॥

મહાવીરપ્રભુઃ સેવ્ય, એક એવ સનાતનઃ ।

મહાપાપાત્મનાં મુક્તિ, દદાત્યેવ સ્વભાવતઃ ॥૬૩૫॥

અર્થ—મહાવીર પ્રભુ એક જ નિશ્ચયથી પૂર્ણ પવિત્ર હોવાથી સેવવા યોગ્ય છે કારણ કે તેમની સેવા મહા પાપાત્માઓને પણ મુક્તિ સહજ ભાવે આપે છે. ॥૬૩૫॥

આત્મનઃ શ્રીમહાવીરાઃ, સર્વેષાં સત્તયા સદા ।

શુદ્ધાત્મપ્રેમતસ્તે સ્યુ-ર્વ્યક્તિતઃ પરમેશ્વરાઃ ॥૬૩૬॥

અર્થ—સર્વ જનના આત્માઓની સમાન સત્તા હોવાથી સર્વ આત્માઓ મહાવીરજ છે અને શુદ્ધાત્મ ભાવમય પ્રેમ પ્રગટ થવાથી વ્યક્તિભાવે પરમેશ્વરો બને છે. ॥૬૩૬॥

વિવેચન—જગતમાં જે જે આત્માઓ છે તે સર્વ સહજ ચૈતન્યરૂપ જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રવીર્ય ગુણો વડે પરમાત્મા મહાવીર સમાન સત્તાએ-અવ્યક્ત ભાવે મહાવીરોજ છે. ૬૩૬

મહાવીરોપરિ પ્રેમ-કારિણાં ભક્તદેહિનામ્ ।

નૈવ વિઘ્નાદિસંપાતો-ભવત્યેવ સુમક્તિતઃ ॥૬૩૭॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવ ઉપર પ્રેમ કરનારા ભક્ત જીવાત્માઓને વિઘ્નોના સમુહ સારી ભક્તિને લઈ કદાપિ નડતો નથી. ॥૬૩૭॥

મહાવીરસ્ય નામાદિ-પ્રેમિણાં ભક્તદેહિનામ્ ।

અતિશીઘ્રતયા મુક્તિ-ર્જાયતે નાન્યથા કદા ॥૬૩૮॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીર દેવના નામાદિ પણ પ્રેમી ભક્ત મનુષ્યોને અત્યંત શિઘ્રતાથી મુક્તિ આપવા સમર્થ થાય છે આ સિવાય બીજી રીતે કદાપિ મુક્તિ મળે-તેમ નથી.

પ્રેમામૃતમયં વિશ્વં, દૃશ્યતે પ્રેમદૃષ્ટિઃ ।

પ્રેમજ્યોતિર્મયં વિશ્વં, પ્રેમદૃષ્ટ્યા ચિલોલયતે ॥૬૩૯॥

અર્થ—સર્વવિશ્વ પ્રેમરૂપ અમૃતથી વ્યાપક છે અને તે પ્રેમદૃષ્ટિથી જોનારનેજ દેખાય છે, જેણે આત્મામાં પ્રેમજ્યોત પ્રગટ કરી હોય તે આત્મા વિશ્વને પ્રેમદૃષ્ટિથી જોઈ શકે છે. ॥૬૩૯॥

વિવેચન—જો કે સર્વ વિશ્વના જીવો સ્વભાવથી પ્રેમરૂપ અમૃતથી સર્વદા ભરેલાજ છે, તે પ્રેમયોગીઓ શુદ્ધ પ્રેમમય દૃષ્ટિ વડે જુવે છે. અન્ય જોઈ શકતા નથી. ॥૬૩૯॥

જૈનધર્મે રુચિર્યસ્ય, તસ્મૈ કિં રોચતેઽપરમ્ ।

તૃપિતઃ સ્વર્ણદીતીરે, કૂપં વાંચ્છતિ કઃ સુધીઃ ? ॥૬૪૦॥

અર્થ—જૈન ધર્મમાં જેની રૂચિ-પ્રેમ પ્રગટ થયો હોય તેને શું બીજા પુદ્ગલરૂપ પરમાં પ્રીતિ થશે ? ન થાય, જેમકે સ્વર્ણ નદીના તીરે તૃષાવાલો થયેલો અન્ય કુવાની વાંચ્છા હોયો માણસ કરે ? ન કરે. ॥૬૪૦॥

યસ્ય જૈનોપરિ પ્રેમ, જૈનધર્મે ચ સર્વથા ।

વર્તતે સ્વાત્મભોગેન, તસ્ય મુક્તિર્ન સંશયઃ ॥૬૪૧॥

અર્થ—જેઓને જૈન ઉપર પ્રેમ છે અને જૈન ધર્મ ઉપર સર્વથા ઉત્તમ પ્રેમ છે તે આત્મા પોતાના ધન માલ મિલકતના ભોગે પણ તે પ્રેમ ત્યજતો નથી તે આત્માની અવશ્ય અસંશય મુક્તિ થાય છેજ. ॥૬૪૧॥

વીરમક્તિર્જનૈઃ સાધ્યા, સર્વકલ્યાણકોત્સવૈઃ ।

મહાવીરચરિત્રસ્ય, શ્રવણાત્ પ્રેમવાન્ ભવેત્ ॥૬૪૨॥

અર્થ—સર્વે જીવોએ સર્વ કલ્યાણકના ઉત્સવો વડે ભગવાન મહાવીરની નવ પ્રકારે ભક્તિ કરવી. આ ભક્તિમાં વીર ભગવાનના આરિત્ર શ્રવણથી જીવ સાચો પ્રેમી બને છે. ॥૬૪૨॥

ભગવાન ઉપરના વિશ્વાસથી શુદ્ધ પ્રેમ થાય છે.

પરબ્રહ્મ મહાવીરઃ, સર્વજ્ઞપરમેશ્વરઃ ।

તસ્મિન્ વિશ્વાસયોગેન, શુદ્ધપ્રેમ પ્રજાયતે ॥૬૪૩॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવ પરમ બ્રહ્મ સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર છે, તેમની ઉપર પૂર્ણ વિશ્વાસના યોગથી આત્મા શુદ્ધપ્રેમને પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ॥૬૪૩॥

ભગવાન વીર જેના હૃદયમાં હોય તે સાચો પ્રેમી બાળુવો.

સર્વદ્રવ્યજગચ્છેષ્ટ-કર્તા હર્તા પ્રભુઃ સ્વયમ્ ।

વીરો યસ્ય હૃદિ વ્યક્તઃ, શુદ્ધપ્રેમી સ ઉચ્યતે ॥૬૪૪॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર જગતના સર્વ દ્રવ્યોમાં શ્રેષ્ઠ છે, સર્વ આત્માઓ પોતાના કર્તા હર્તા છે જેમના હૃદયમાં ભગવાન વ્યક્તપણે વસે છે તે શુદ્ધપ્રેમી કહેવાય છે. ॥૬૪૪॥

દેવ ગુરુ ધર્મ ઉપરનો પ્રેમ પરમપદને આપે છે.

દેવપ્રેમ ગુરોઃ પ્રેમ, ધર્મપ્રેમ ચ મુક્તિદમ્ ।

વિજ્ઞાયતે મહાવીર-ભક્તો યાતિ પરં પદમ્ ॥૬૪૫॥

અર્થ—દેવ ઉપર ગુરુ ઉપર અને ધર્મ ઉપર જે ભવ્યાત્માને પ્રેમ થાય છે તે મુક્તિ આપનારો થાય છે, તેથી ભગવાન મહાવીરના ભક્તો પરમપદને પામે છે તેમ પ્રત્યક્ષ અનુભવાય છે. ॥૬૪૫॥

સર્વાત્માનો મહાવીરાઃ, સંગ્રહસત્તયા સ્ફુટમ્ ।

તેષામુપરિ સત્પ્રેમ, સેવા મોક્ષાય દેહિનામ્ ॥૬૪૬॥

અર્થ—સર્વે આત્માઓ સંગ્રહ નયની અપેક્ષાએ પ્રગટ મહાવીરો છે તેમ સમજવું તેઓ ઉપર શુદ્ધપ્રેમ અને તેમની સેવા મોક્ષ માટે થાય છે તેમ માનવું. ॥૬૪૬॥

દેવ ગુરુની પૂજા કરનાર મુક્તિ પામે છે.

પ્રતિષ્ઠ્ઠ મહાવોર-ભૂતિપૂજાવિધાયકઃ ।

ગુરોઃ પૂજાવિધાતા ચ, મક્તો મોક્ષાય કલ્પતે ॥૬૪૭॥

અર્થ—જે આત્મા પ્રેમપૂર્વક દરેક દિવસે ભગવાન મહાવીરદેવની મૂર્તિની પૂજા કરે છે, તેમજ ગુરુની પૂજા કરે છે, તે પ્રેમીભક્ત મોક્ષ માટેની યોગ્યતાવાળો કલ્પાય છે. ॥૬૪૭॥

વિવેચન—જે ભગ્યાત્મા દેવ, ગુરુ, ધર્મના સત્યસ્વરૂપને યથાર્થ જાણી તે તત્ત્વ પ્રત્યે અનન્ય પ્રેમને ધરતો છતો. દરેક દિવસે ત્રણ વખત પરમાત્મા શ્રી મહાવીરદેવ આદિ તીર્થંકરોની પૂજા ભક્તિ વિધિ સહિત મનના ઉદ્દાસપૂર્વક શુદ્ધભાવથી કરે છે તે અવશ્ય મોક્ષની યોગ્યતાવાળો છે તેમ પડિતો કલ્પે છે. ॥૬૪૭॥

વ્યાપકપ્રેમસદ્ભવત્યા, સર્વવિશ્વસ્ય દેહિનામ્ ।

ઉપકારાય જીવેદ્યો-વીરમક્તઃ સ સર્વથા ॥૬૪૮॥

અર્થ—જે ભગ્યાત્મા જગત્ વ્યાપક પ્રેમરૂપ સુંદર ભક્તિ વડે જગતના સર્વ જીવાત્માની ઉપર ઉપકાર કરવા અર્થેજ જીવન ધરે છે તેજ સર્વથા વીર પ્રભુનો ભક્ત સમજવો. ॥૬૪૮॥

પ્રેમયોગં સમાશ્રિત્ય, અનન્તાઃ પરમં પદમ્ ।

યાતા યાન્તિ ચ યાસ્યન્તિ, જીવા આન્તરજીવનાઃ ॥૬૪૯॥

અર્થ—પ્રેમયોગનો આશ્રય કરી આંતરજીવનવાળા અનન્તા જીવો પરમપદને પામ્યા છે પામે છે અને પામશે. ॥૬૪૯॥

અસંખ્યદૃષ્ટિર્મોક્ષો-મહાવીરેણ દર્શિતઃ ।

તત્ર સત્પ્રેમતો મુક્તિ-ર્જાયતે સર્વદેહિનામ્ ॥૬૫૦॥

અર્થ—અસંખ્ય દૃષ્ટિરૂપ ક્રિયા વડે મોક્ષ થાય છે, તેમ ભગવાન મહાવીરે ઉપદેશ કર્યો છે તેમાં સત્ય પ્રેમથી સર્વ પ્રાણીઓ મુક્તિ પામેજ છે.

વિવેચન—આત્માઓને મુક્તિની ઇચ્છા કાયમજ હોય છે પણ સત્ય ઉપાય વિના તેની પ્રાપ્તિ થતી નથી તેથી મુક્તિની પ્રાપ્તિ માટે કયો ઉપાય છે. તે વિચારવો જોઈએ,

પ્રેમનું રૂળ

૨૬૫

શાસ્ત્રોમાં મોક્ષની પ્રાપ્તિ માટે અનેક નિમિત્ત કારણો તથા ઉપાદાન કારણો વર્ણવ્યાં છે એ કારણમાં જે જે લવ્યાત્માને જે જે કારણનું અવલંબન લેતાં પ્રેમ જાગે તે તે અવલંબનરૂપ દૃષ્ટિ તે લવ્યાત્માને નિમિત્તરૂપે પુષ્ટાવલંબન કારણ થાય છે ॥૬૫૦॥

કલૌ તુ પ્રેમયોગેણ, મુક્તિમાર્ગઃ પ્રવત્સ્યતે ।

સર્વભવ્યાત્મનાં શાન્તિ-દાયકઃ પાપરોધકઃ ॥૬૫૧॥

અર્થ—આ કલિકાલમાં તો માત્ર પ્રેમયોગવડે જ સર્વ લવ્યાત્માઓને માટે મુક્તિ-માર્ગ પ્રવૃત્તિ કરાવવા સમર્થ છે, કારણકે તે પ્રેમયોગ શાંતિને દાતા અને પાપોનો રોધ કરનારો છે. ॥૬૫૧॥

સેંકડો કુચુક્તિથી જૈનધર્મને બાધ નથી આવવાનો.

મિથ્યાયુક્તિશતેનાડપિ, જૈનધર્માન્ન યશ્ચલેત્ ।

જૈનધર્મઃ સ વિજ્ઞેયઃ સત્યપ્રેમા સ્થિરાશયઃ ॥૬૫૨॥

અર્થ—હજારો મિથ્યા યુક્તિથી પણ જે જૈનધર્મથી સ્થિર આશયવાળો સત્યપ્રેમી ચલિત થતો નથી તેજ જૈનધર્મમાં સ્થિર આશયવાળો અને સત્યપ્રેમવાળો જાણવો. ॥૬૫૨॥

વિવેચન—જગત્માં અનેક ધર્મ પંથદર્શનો હાલમાં વર્તે છે, દરેકના સિદ્ધાંતો અને માન્યતાઓ પ્રાયઃ એકબીજાથી ભિન્ન પ્રકારની હોય છે, જેમકે ‘બ્રહ્મ સજ્જગન્ મિથ્યા એવ’ પ્રજ્ઞાદૈત કહે છે કે એક માત્ર પ્રજ્ઞારૂપ સામાન્ય ચૈતન્ય જ સત્ય છે, તે વિના વ્યક્તિમય સર્વ જે દશ્યાદશ્ય જગત્ માત્ર મિથ્યા જ છે, વેદાંત કહે છે કે “બ્રહ્મ એકૈવ નિત્યમ્” પ્રજ્ઞા એક નિત્ય જ છે. “અવ્યક્તોડયમચિન્ત્યોડયમવિકાર્યોડયમુચ્યતે । તસ્માદેવં વિદિ-ત્વૈનં, નાનુશોચિતુમર્હસિ । આત્માને તું ઇન્દ્રિયથી અગ્રાહ્ય અવ્યક્ત મનથી પણ અચિંત્ય કામાદિક ચિકારોથી રહિત છે તેમ તું જાણ, આમ એકાંત નિત્ય સાંખ્ય દર્શન માને છે, કહે છે કે “ન કર્તા નાપિ ભોક્તા કાલાનાં તુ દર્શને । જન્યધર્માશ્રયો નાડયં, પ્રકૃતિઃ પરિણામિની ॥ શ્રી કપિળદેવના શિષ્યો કહે છે કે આત્મા કર્માદિકનો કર્તા કે ભોક્તા નથી, તેમજ જન્ય જનક ધર્મનો આધાર પણ નથી. ફક્ત માયારૂપ જે પ્રકૃતિ તેજ પરિણામનું કામ કરે છે નાસ્તિકવાદીઓ આત્માને નિષેધ કરે છે, તે કહે છે કે “નાસ્ત્યેવાત્મેતિ ચાર્વાકઃ, પ્રત્ય-ક્ષાનુપલભ્યતઃ । અહંતા વ્યપદેશસ્ય, શરીરેણોપપત્તિઃ ॥ આત્મા નથી એમ જે ચાર્વાકો કહે છે તેમાં તે કારણ બતાવે છે કે જે હું અને મારું એ જે બોલાય છે, તે તો શરી-રથી બોલાય છે, આત્મા કેઈએ ;આંખે વડે પ્રત્યક્ષ જોયો નથી, હવે જોઈશો કહે છે કે “જ્ઞાનક્ષણાવલીરૂપો, નિત્યો નાત્મેતિ સૌગતાઃ । ક્રમાક્રમાભ્યાં નિત્યત્વે યુજ્યતેડર્થક્રિયા ન હિ ॥૮૯॥ જ્ઞાન ક્ષણની પરંપરારૂપ આત્મા હોવાથી તે નિત્ય નથી કદાચિત્ નિત્ય કહીએ તો

તેમાં ક્રમવડે કે ક્રમ વિના અર્થક્રિયા સંભવી શકતી નથી અને અર્થક્રિયારૂપ સ્વધર્મ ન હોય તો તે અવસ્તુ જ થાય છે, માટે આત્મા ક્ષણિક પરંપરારૂપ છે. આવા પ્રકારની અનેક મિથ્યાદર્શનના પંડિતોની કુચુક્તિઓવડે પણ જૈનદર્શન ચલિત થતું નથી તે સર્વ એકાંત-વાદની ચુક્તિઓ હોવાથી સ્યાદ્વાદથી સર્વને યથાવસ્થિત ઉત્તર આપે છે કે “યઃ કર્તા કર્મ મેદાનાં, મોક્તા કર્મ ફલસ્ય ચ । સંસૃતા પરિનિર્વાતા, સહ્યાત્મા નાન્યલક્ષણમ્ ॥ જે સ્વ-સ્વકર્મનો કર્તા છે અને તે કર્મના ફલોનો ભોક્તા છે, એટલે શુભ અશુભ પરીણતિવડે શુભાશુભ કર્મનો તે પોતે જ કર્તા છે, અન્ય કોઈ તેને તેમાં પ્રેરણા કરનારો નથી, તેમજ તે કર્મના ફલોનો તે પોતે જ પોતાની મેળે જ સ્વભાવથી ભોગવે છે. કોઈપણ ઇશ્વરાદિ તેને સુખ કે દુઃખ આપવાને સમર્થ નથી. આત્મા જ્યાંસુધી મિથ્યાત્વ, અજ્ઞાન, અવિરતિ કષાય અને અશુભ યોગની ક્રિયામાં રહે છે, ત્યાંસુધી સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે પણ જ્યારે એ મિથ્યાત્વાદિકનો ત્યાગ કરી સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાનયુક્ત બની ઇન્દ્રિય મનનો સંયમ કરીને અપ્રમત્ત ચારિત્ર યોગ તથા તપ યોગવડે સર્વ શુભાશુભ કર્મનો નાશ કરે છે, ત્યારે તેજ સંસારી આત્મા પરિનિર્વાણ-મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. તેજ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય, ઉપયોગવંત આત્મા છે, તેજ તેનું સર્વ વ્યાપક લક્ષણ છે, તેથી અન્ય બીજા કોઈ લક્ષણ તેમાં નથી. આ લક્ષણથી તે સ્યાદ્ કથંચિત્ દ્રવ્યત્વરૂપે નિત્ય છે અને જ્ઞાનદર્શનના પરિણામોથી કથંચિત્ અનિત્ય પણ છે. કર્મનો સંબંધ લય થતાં પૂર્ણ નિર્વાણ પદને પ્રાપ્ત કરી સન્નિહાનંદનો તેજ આત્મા ભોક્તા થાય છે. આમ સદ્યુક્તિવડે સ્યાદ્વાદ સિદ્ધાંતરૂપ જેને પૂર્ણ શુદ્ધતત્ત્વ પ્રાપ્ત થયેલું છે તે જૈનધર્મ અન્ય મિથ્યાત્વમય દર્શનોથી ચલિત કે નષ્ટ કરી શકાય તેમ નથી, તે ધર્મ ઉપર આત્માપ્રેમ પ્રગટ કરી તેનું શરણ સ્વીકારીને મન, વચન કાયાથી યુક્ત આત્મસ્વરૂપને જૈનધર્મ અને વીતરાગ પરમાત્મા વીર પ્રભુ તથા તેમની આજ્ઞાથી વર્તતા સાધુરૂપ ગુરુઓને જે સમર્પણ કરે છે, તે પ્રેમયોગી આત્મા મોક્ષમાર્ગમાં પ્રયાણ કરનારો સમજવો. ॥૬૫૨॥

મહાવીર વિના બીજા કોઈ ખરા દેવ નથી.

પરબ્રહ્મ મહાવીરં, વિના દેવો ન વિદ્યતે ।

इत्येवं निश्चयो यस्य, तस्यैव भक्तियोग्यता ॥૬૫૩॥

અર્થ—પરમ બ્રહ્મ સ્વરૂપ ભગવાન્ મહાવીરદેવ વિના અન્ય કોઈ મહાન્ દેવ નથી, આવો જેના આત્મભાવમાં અવિચલિત નિશ્ચય હોય તેમાં જ ભક્તિની યોગ્યતા છે. ॥ ૬૫૩॥

વિવેચન—આ જગતમાં અનેક દેવો છે, તેઓ બલથી જગતને ધુળવનારા છે. પ્રસન્ન થતાં કોઈને કાંઈક શક્તિ વિગેરે પણ આપે છે, કોઈ જગત્ કર્તાનું નામ પણ ધરે છે, કોઈ સંહારકર્તાનું બિરુદ લઈને આનંદ પામે છે. પરંતુ વસ્તુ સ્વરૂપે તે દેવો કોઈ કોઈનું કદયાણુ કરનારા કે ઉદ્ધાર કરનારા બની શકતા જ નથી.

કોઈ દેવ હાથે અસિચક્રધારા, કોઈ દેવ ગલે ઘાલેહંદમાલા ॥
 કોઈ દેવ ઉત્સંગે રાखे છે વામા, કોઈ દેવ સાથે રમે ઘંદરામા ॥
 કોઈ દેવ જપે લેઈ જાપમાલા, કોઈ માંસમક્ષિ મહાવિકરાલા ॥

એટલે જે પરમ બ્રહ્મ સ્વરૂપને પ્રગટ કર્યું હોય તેજ પરમાત્મા કહેવાય છે. ॥૬૫૩॥

આગમ અને સાધુ ઉપરની શ્રદ્ધામાં પ્રેમપાત્રતા સમાયેલી છે,

સંપ્રતિ વિદ્યમાનાના—માગમાનાં તથા કલૌ ।

સૂરિવાચકસાધૂનાં, શ્રદ્ધયા પ્રેમપાત્રતા ॥૬૫૪॥

અર્થ—આ કલિકાલમાં હાલમાં વિદ્યમાન આગમોની ઉપર તથા સૂરિવાચક અને સાધુઓ ઉપર જે પૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખીને તેમના ઉપદેશને અનુસરવું તેજ પ્રેમયોગની પાત્રતા છે. ॥૬૫૪॥

(વિવેચન—આ પાંચમાં આરામાં વિચરતા સર્વજ્ઞ કેવલિ પરમાત્મા તીર્થંકરોનો આ ભરતમાં અભાવ છે તેમજ પૂર્ણ દ્વાદશાંગી પણ નથી અને મનઃપર્યવ જ્ઞાન પણ નથી, તેમજ કાલગળથી સ્મરણ શક્તિ પણ તેવી નથી તેથી આત્મશુભોમાં સચ્ચારિત્રની પ્રાપ્તિ માટે આપણે જે જે સાધનોનું અવલંબન જોઈએ તે માત્ર કેવલી પરમાત્માએ ઉપદેશ કરાવેલા જે આગમો હાલમાં વિદ્યમાન છે તે તેમજ પૂજ્ય આગમધર અપ્રમત્ત ચારિત્રવંત આચાર્ય-વરો તથા ઉપાધ્યાયો કે જે ચતુર્વિધ સંઘને ધર્માનુષ્ઠાન ક્રિયા વડે દેવશુદ્ધિ ધર્મની પ્રવૃત્તિઓ પૂજા, સામાયિક, પ્રતિક્રમણ, કાઉસગ્ગ, ધ્યાન સમાધિનો પ્રેમથી ઉપદેશ કરે છે અને સાધુસાધ્વીઓ તેમની આજ્ઞાથી તપ જપ ક્રિયાવડે ઉત્તમ સચ્ચારિત્રને પાડે છે તેમની ઉપર શ્રદ્ધા રાખી તેમને ધર્મકાર્યમાં જોઈતી સહાય કરવી, જ્ઞાન ધ્યાનમાં વધારવા યોગ્ય અનુકુલતા કરી આપવી વિગેરેથી ભગ્યાત્માઓ શુદ્ધ પ્રેમની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરે છે. ॥૬૫૪॥

મહાવીરના ભકતનું ગાંભીર્ય સાગર જેવું હોય,

વીરભક્તસ્ય ગાંભીર્ય, પૂર્ણસાગરવદ્ ભવેત્ ।

ચાલ્યતે નૈવ દેવેન્દ્ર—દેહાદિનાશતઃ કદા ॥૬૫૫॥

અર્થ—ભગવાન શ્રીમાન્ વીર પ્રભુના ભકતોમાં પૂર્ણ ગાંભીરતા સ્વયંભૂર મણુ જેવીજ હોય છે. ઇદ્રાદિક દેવોના પ્રયત્નથી કે દેહાદિકના નાશથી પણ ચલિત થતા નથી. ॥૬૫૫॥

મહાવીરસ્ય સત્પ્રેમ, ભક્તાનાં શરણં સદા ।

સર્વધર્માન્ પરિત્યજ્ય, વીરસ્ય શરણં વ્રજ ॥૬૫૬॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવના સત્ય પ્રેમભકતોને તો સદાય પરમાત્માનું શરણ હોયજ છે તું પણ અન્ય સર્વ ધર્મોનો ત્યાગ કરીને વીર પ્રભુના શરણને સ્વીકાર. ॥૬૫૬॥

વિવેચન—પરમાત્મા શ્રી મહાવીર સ્વામિની ઉપર અનન્ય પ્રેમ રાખનારા તેમની આજ્ઞાને શિરેવંદ માનનારા સ્વાત્મસ્વરૂપ પરમાત્માસ્વરૂપ અને અન્ય આત્મસ્વરૂપના યથાર્થ બોધવાલા હોવાથી પુણ્યલક્ષણ વિનાશી સ્વરૂપને પણ જાણે છે તેથી વિષયમોહનો ત્યાગ કરીને આત્માને પરમાત્માના ચરણમાં પૂર્ણ પ્રેમથી સમર્પણ કરીને તેમનાજ એક શરણનો સ્વિકાર કરે છે, તેથી પરમાનંદના ભોક્તા થાય છે. તેમ હે આત્મા તને સંસારમાં કોઈ શરણ આપનાર નથી એક માત્ર પરમાત્માનો ધર્મજ શરણ રાખનાર છે, “સંસારે દુઃખદાવાગ્નિર્જ્વલજ્વાલાકરાલિતે વનમૃગાર્મકસ્યેવ શરણં નાસ્તિ દેહિનઃ ॥” સંસારમાં દુઃખમય ભયંકર દાવાગ્નિની જ્વાલામાં પડેલા મૃગલાના આલકની જેમ પીડાતા જીવને કોઈ પણ શરણ રાખનાર નથી એક પરમાત્માનો કહેલો ધર્મજ શરણ આપે છે. ॥૬૫૬ પ્રાણાન્તે પણ જૈનધર્મને ન મુકે તે પ્રેમયોગિ જાણવા.

પ્રાણાન્તેऽપિ ન મુચ્ચન્તિ, મહાવોરં ચ સદ્ગુરુમ્ ।

જૈનધર્મ ન મુચ્ચન્તિ, લોકાસ્તે પ્રેમયોગિનઃ ॥૬૫૭॥

અર્થ—જે ભવ્યાત્માઓ પ્રાણના અંત સમયે પણ મહાવીર ભગવંત અને સદ્ગુરુ તથા જૈનધર્મને છોડતા નથી તે લોકોને પ્રેમયોગીઓ જાણવા. ॥૬૫૭॥

મન, વચન અને કાયાથી ભગવાન વીરનું પ્રેમથી પૂજન કરવું.

ચિત્તેન ક્રિયતે યદ્યત્, ક્રિયતે યચ્ચ વાચયા ।

દેહેન ક્રિયતે તત્સ્યાત્, વીરસ્ય પ્રેમપૂજનમ્ ॥૬૫૮॥

અર્થ—ચિત્તથી જે જે કરાતું હોય, વાણીથી જે જે બોલાતું હોય અને દેહથી જે ક્રિયા વડે કરાતું હોય તે સર્વ પ્રકારે શુદ્ધપ્રેમથી ભગવાન મહાવીરદેવની પૂજા થાય છે. ॥૬૫૮॥

વિવેચન—ચિત્ત મનના શુભ યા શુદ્ધ પરિણામોવડે દેવતત્ત્વ સંબંધી, ગુરુતત્ત્વ સંબંધી, ધર્મતત્ત્વ સંબંધી વિચારો થાય, મનન કરાય, અભ્યાસ કરતાં પૂર્ણ ચિત્તની સ્થિરતા થાય, મનની ચંચલતા અને વિષયમાં પ્રવૃત્તિબંધ થાય, તે પણ ભગવાન વીર પ્રભુની પૂજા છે, કહ્યું છે કે “દયામ્ભસા કૃતસ્નાનઃ, સંતોષશુભવસમૃત્ । વિવેકશુભ તિલકપ્રાજી, ભાવનાપાવનાશયઃ ॥૩॥ દયારૂપ પવિત્ર જળવડે જેણે સ્નાન કર્યું હોય અને સંતોષરૂપ પવિત્ર ઉજવલ વસ્ત્રને પહેરનારો, વિવેકરૂપ શુભ તિલક કપાલમાં શોભાવનાર અને ભાવના મૈત્રી આદિથી પવિત્ર પરમાત્મા મહાવીર આદિ દેવની દ્રવ્ય પૂજા કરાય છે, વચન વ્યાપાર વડે પ્રભુના શુભ સ્તવન કરાય છે, તે પ્રભુના સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવાથી ભાવપૂજા થાય છે. આવી રીતે મન, વચન, કાયાની શુદ્ધતા પૂર્વક પરમાત્મા મહાવીરદેવનું પ્રેમયોગવડે ભાવ અને દ્રવ્ય પૂજન પ્રેમયોગીઓ કરે છે.

મારા મન, વચન, કાયા મહાવીરમય થાઓ.

મહાવીરમયં ચિત્તં, મહાવીરમયં વચઃ ।

મહાવીરમયો દેહો-ભૂયાન્મે સર્વથા સદા ॥૬૫૯॥

અર્થ—મારું ચિત્ત હંમેશાં મહાવીરમય બનો, મારા વચનનો વ્યાપાર પણ મહાવીરમય થાવ અને આ દેહ તે પણ ભગવાન મહાવીરરૂપે સદા સર્વથા બનો એવું પ્રેમ યોગી નિરંતર ભાવે છે. ॥૬૫૯॥

વિવેચન—સાચો પૂર્ણ ભગવાન મહાવીરદેવનો ભક્ત એકજ પ્રકારનો નિરંતર વિચાર કરે છે કે હું પરમાત્મા સ્વરૂપમાં ક્યારે સમાઈ જાઉં. ક્યારે મારા મનને જગતના સર્વ પુણ્યલક્ષના ભોગથી નિવારું અને ક્યારે મારું ચિત્ત પ્રભુના ગુણો પ્રભુના ઉપકારોને વિચારતાં મહાવીર પ્રભુના સ્વરૂપમાં એકાકારભાવને પામે ? તે ભાવનાથી કહે છે, કે ‘પ્રમુ ના મે પ્રમુ ઘટમાં (મનમાં) પધાર્યા (પ્રકાશ્યા) પ્રગટી સુખની સુમારી રે, બુદ્ધિસાગર મહાવીર લગની પ્રગટી ન ઉતરે ઉતારી રે, ઐ અહં મહાવીર જિનેશ્વર ॥

મેં સાડું કર્યું હોય, કરતો હોઉં કે કરવાનો હોઉં તે સર્વનું વીરચરણમાં સમર્પણ

કૃતં કરોમિ યત્સર્વં, કરિષ્યામિ ચ ભાવતઃ ।

તત્સર્વં પ્રેમયોગેન, ભૂયાદ્ વીરાર્પણં સદા ॥૬૬૦॥

અર્થ—મેં જે પૂર્વે કર્યું હોય, હાલમાં કરું છું તે અને ભવિષ્યમાં જે કરીશ તે સર્વે ભાવપૂર્વક થનારું પ્રેમયોગવડે સદા ભગવાન વીર પ્રભુના ચરણમાં અર્પણ થાવ. ॥૬૬૦॥

વિશ્વં પ્રેમમયં ભૂયાત્, તથા શ્રીજૈનશાસનમ્ ।

સર્વસંઘસ્ય માંગલ્યં, ભૂયાત્સર્વત્ર સર્વદા ॥૬૬૧॥

અર્થ—સર્વ વિશ્વ-જગત્ સદા સર્વદા પ્રેમમય બનો શ્રી જૈનશાસનના પ્રેમથી સર્વ વ્યાપક થાવ, સર્વ અતુર્વિધ સંઘનું સદા સર્વદા સર્વત્ર મંગલ થાવ. ॥૬૬૧॥

શ્રીમહાવીરગીતાયાં, ભક્તિયોગઃ પ્રદર્શિતઃ ।

તત્ર સત્પ્રેમતો મુક્તિ-મહાવીરેણ દર્શિતા ॥૬૬૨॥

અર્થ—શ્રી મહાવીર ગીતા નામના અધ્યાત્મયોગ ગ્રંથમાં ભક્તિયોગ પ્રકરણ પ્રગટ થયું છે તેમાં સત્ય પ્રેમથી આત્મા મુક્તિને મેળવે છે તેમ ભગવંતે ઉપદેશ્યું છે. ॥૬૬૨

વિવેચન—પ્રભુશ્રી મહાવીર વીતરણ ભગવંતે અતુર્વિધ સંઘને આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનો માર્ગ દેખાડવા માટે જે શુદ્ધ તત્ત્વસ્વરૂપનો ઉપદેશ કર્યો છે તેના સૂકોતોના સં-ગ્રહ રૂપ આપણા પરમપૂજ્ય મહર્ષિ મુનિવરોએ મહાવીર ગીતા રૂપ મહા ગ્રંથરત્ન રચ્યો છે, તેમાં ભક્તિયોગ એટલે પરમાત્મ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ પરમાત્માની તથા દેવગુરુ ધર્મના

અંગોની ભક્તિ કેવી રીતે કરવી એટલે કે મન વચન કાયાની ભક્તિનું તત્ત્વમયપણું કેવી રીતે પ્રગટ થાય તે સર્વ તેમાં પ્રગટ કર્યું છે સત્ય અનન્ય ભાવમય પ્રેમયોગની પ્રાપ્તિથી ભવ્યાત્મા મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે તેમ પરમશુદ્ધ જગતતારક મહાવીર ભગવંતે જણાવ્યું છે “**ચતુર્વર્ગેષ્વ્રણી મોક્ષો, યોગસ્તસ્ય કારણમ્ । જ્ઞાનશ્રદ્ધાનચારિત્ર, —રૂપરત્નત્રયં ચ સઃ ॥૧॥** જગતના સર્વ પ્રાણિવર્ગ ચાર સાધ્યો સિદ્ધ કરવાની પ્રવૃત્તિવાલા હોય છે કેાઈ અર્થને, કેાઈ કામને, કેાઈ ધર્મને અને કેાઈ મોક્ષને સાધ્ય માને છે. કેાઈ એ ચારમાંથી કામ કે અર્થને માને, તો કેાઈ અર્થ અને ધર્મને માને છે, કેાઈ ધર્મને અને મોક્ષને માને છે તો કેાઈ ચારને માને છે કેાઈ ત્રણને માને છે એમ જેને જે રૂચે તેમ માને છે. એક મોક્ષ સર્વ પુરૂષાર્થમાં મુખ્ય પુરૂષાર્થ છે તેની પ્રાપ્તિથી સર્વ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે માટે ચારમાં મોક્ષ માત્ર એકજ મુખ્ય છે. તે મોક્ષની પ્રાપ્તિ માટે મોક્ષનું ધ્યેય રાખીને ધર્મપુરૂષાર્થ સાધ્ય કરાય છે. ॥૬૬૨॥

ઉપસંહાર

મયા તદનુસારેણ, પ્રેમગીતા પ્રદર્શિતા ।

મહાવીરપ્રભોઃ પત્ની—યશોદા પ્રેમરૂપિણી ॥૬૬૩॥

અર્થ—આ પ્રેમગીતા મેં પૂર્વ પુરૂષના કરેલા ભક્તિયોગને અનુસારે દેખાડી છે તેમાં ભગવાન મહાવીર પરમાત્મા પ્રેમસ્વરૂપ છે તેમની પત્ની યશોદાદેવી પ્રેમરૂપિણી આત્મ પરિણુતિ રૂપે જાણવી. ॥૬૬૩॥

વિવેચન—પૂ. સદ્ગુરુ શ્રી બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજી જણાવે છે કે આ પ્રેમગીતા મેં પૂજ્ય પૂર્વ પુરૂષ મહર્ષિઓએ જે ભક્તિયોગ પ્રદર્શિત કર્યો છે તેના અર્થને અનુસારે કરી છે તેમાં આત્મા રૂપ તત્ત્વ પરમાત્મા મહાવીર દેવ સમજવા અને આત્મપરિણુતિ રૂપ પરમાત્મ મહાવીર દેવની ધર્મપત્ની શ્રી યશોદાદેવી પ્રેમરૂપિણી સમજવી. જે પ્રેમ ગૃહસ્થ ધર્મરૂપ અને ત્યાગ ધર્મરૂપને પ્રગટલાવે દેખાડવામાં સમર્થ થાય છે. ॥૬૬૩॥

ગૃહાદર્શસ્તુ લોકાના—માદેયો દ્રવ્યભાવતઃ ।

મહાવીરસ્ય મે ભૂયાત્, તથા પ્રેમપ્રવર્ધકઃ ॥૬૬૪॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીર દેવનો ગૃહસ્થ જીવનનો આદર્શ સર્વ લોકોને ગ્રહણ કરવા યોગ્ય દ્રવ્ય અને ભાવથી થાવ અને તેવો શુદ્ધ પ્રેમ મારા માટે પ્રેમનો અત્યંત વધારો કરનારો થાવ. ॥૬૬૪॥

વિવેચન—પરમાત્મા શ્રી મહાવીર દેવનું ગૃહસ્થ જીવન બધું કમયોગથી શુદ્ધપ્રેમમય પૂર્ણ પવિત્ર હોવાથી જગતના સર્વ સામાન્ય અને વિશેષ લિન્નલિન્ન પ્રકૃતિના લોકોને પોતાનું સુંદર જીવન ઘડવા માટે આદર્શરૂપ થાય તેમ છે. દ્રવ્યથી બાહ્ય આચારની સુંદર-

તાને જીવન આદર્શ પૂર્ણ કરે છે. ભાવથી આત્મપરિણામોની ભક્તિપ્રેમની શુદ્ધતા પરમાત્માના ગૃહસ્થાઈનું ચરિત્ર પણ સારી રીતે પૂર્ણ કરે છે તેથી ભગવાન મહાવીરના દ્રવ્ય ભાવમય ગાર્હસ્થ્ય આદર્શો મારા અંતરપ્રેમની પ્રવૃદ્ધિ કરનારા થાય છે.

ત્યાગાદર્શમહાવીરઃ, ત્યાગિનાં મોક્ષહેતવે ।

ભૂયાત્ સત્પ્રેમયુક્તાનાં, સર્વકલ્યાણકારકઃ ॥૬૬૫॥

અર્થ—ભગવાનનો ત્યાગરૂપ આદર્શ સર્વ ત્યાગીઓને મોક્ષની પ્રાપ્તિમાં પુષ્ટાલાંબન હેતુ માટે થાય છે તેમજ સત્ય પ્રેમ યુક્ત સર્વ ભવ્યાત્માઓના કલ્યાણનો કરનારો થાય છે. ॥૬૬૫॥

ત્યાગાદર્શે મહાવીરે, ગૌતમસ્વામિનશ્ચ મે ।

શુદ્ધપ્રેમાસ્તુ લોકાનાં, સાત્ત્વિકં શરણં મહદ્ ॥૬૬૬॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવના ત્યાગમય આદર્શમાં શ્રી ગૌતમસ્વામિને મને અને સર્વ જગતના લોકોને ઉપજેલો શુદ્ધ પ્રેમ તેજ એક સાત્ત્વિક મહાન શરણુ આપે છે. ॥૬૬૬॥

જૈનાનાં જૈનશાસ્ત્રાણાં, સદ્ગુરુણાં વિશેષતઃ ।

સત્પ્રેમ પૂર્ણમોક્ષાય, જાયતે પઞ્ચમારકે ॥૬૬૭॥

અર્થ—સર્વ જૈનો અને જૈન શાસ્ત્રો તથા સદ્ગુણવાલા સદ્ગુરુઓ ઉપર સત્ય શુદ્ધ પ્રેમ આ પાત્રમા આરામાં પણ પૂર્ણ મોક્ષના સુખમય લાભને માટે થાય છે. ॥૬૬૭॥

તપોભિઃ સંયમૈર્જપિઃ કિં ફલં જાયતે કલૌ ? ।

મહાવીરપ્રમુપ્રેક્ષા, મોક્ષો ભવતિ દેહિનામ્ ॥૬૬૮॥

અર્થ—તપથી સંયમથી અને જપથી શું ફલ થાય છે ! આ કલિકાલમાં તો એક ભગવાન મહાવીર ભગવંત ઉપર શુદ્ધ પ્રેમ વડેજ મનુષ્યો મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. ॥૬૬૮॥

ૐતત્સત્ પરમપ્રેમિન્ ! મહાવીર મહાપ્રભો !

સર્વવિશ્વોપકારાય, ભવતુ ત્વત્પદામ્બુજમ્ ॥૬૬૯॥

અર્થ—હે પરમસત્ય પરમેશ્વર મહાવીર પ્રભો ! તમેજ “ૐ તત્ સત્” એ પદને પ્રાપ્ત થયા છો કારણ કે તમારા ચરણ કમલ સર્વ વિશ્વને પરમ ઉપકારક થયેલા છે અને થાય છે. ॥૬૬૯॥

શમસ્તુ સર્વલોકાનાં, જૈનનશાસનરાગિણામ્ ।

કલૌ પ્રેમમયં જૈન-શાસનં જયતાત્સદા ॥૬૭૦॥

અર્થ—સર્વ જગતના લોકો શમ-સમભાવવાલા થાવ, જૈનશાસનના પ્રેમીઓને સમભાવ પ્રગટ થાવ, આ કલિકાલમાં તો આ એકત્વ પ્રેમમય જૈનશાસન સદા જયવર્તુ વર્તે. ॥ ૬૭૦ ॥

પ્રેમ ગીતા શામાંથી ઉદ્ભવી.

પરંપરાપ્રવાહેણ, પ્રેમગીતા પ્રવર્તિતા ।

ઉદ્ધૃતા મક્તિયોગેન, યશોમદ્રેણ દ્વરિણા ॥૬૭૧॥

અર્થ—આ પ્રેમગીતા પરંપરાના પ્રવાહથી ચાલતી આવેલી છે તેનો શ્રી યશોભદ્ર-સૂરીશ્વરજીએ ભકિતયોગ વડે ઉદ્ધાર કરેલો છે. ॥ ૬૭૧ ॥

વિવેચન—આપણા સન્મુખ જે પ્રેમગીતાનું વિવેચન કરાય છે તે પ્રેમગીતા આજ-કાલની ઉપજ છે એમ માનવાનું નથી એ તો ભગવાન શ્રી મહાવીર દેવના શ્રીમુખે ભવ્યાત્માના ઉદ્ધાર માટે ઉપદેશ કરાયેલી છે તેના સૂકતો સર્વ આગમોમાં ગુંથાયેલાં છે તે પરંપરાએ એટલે સુધર્મ સ્વામિના શિષ્ય પ્રશિષ્યની પરંપરાએ ગવાતી આવેલી છે તેનો ઉદ્ધાર શ્રીમાન જૈનાચાર્ય સર્વ શાસ્ત્ર સમુદ્રપારંગત ભગવાન શ્રી યશોભદ્રસૂરીશ્વરજીએ ભકિતયોગમાં પ્રેમભકિત પ્રકરણ રૂપે ઉદ્ધાર કર્યો હતો તે અર્થરૂપે છે. ॥ ૬૭૧ ॥

પરંપરોદ્ધૃતા ભૂયાત્, સર્વત્ર પન્ચમાડરકે ।

મક્તિયોગસ્ય સદ્બોધ-દાયિની મુક્તિવાહિની ॥૬૭૨॥

અર્થ—ભકિતયોગનો બોધ કરનારી, મુક્તિની વહન કરનારી, પરોપકારથી ઉદ્ધાર પામેલી આ પ્રેમગીતા પાંચમા આરામાં સર્વત્ર વિજયવંતી વર્તે. ॥ ૬૭૨ ॥

ગૃહત્યાગદશાપૂર્ણ-મહાવીર્યશોદયોઃ ।

નિષ્કામપ્રેમયોગોઽસ્તુ, લોકાનાં શરણં સદા ॥૬૭૩॥

અર્થ—ભગવાન શ્રી મહાવીર તથા યશોદા દેવીનો ગૃહ સંસાર અને ત્યાગ દશા-પૂર્ણ જે નિષ્કામ પ્રેમયોગ સર્વ જગતના લોકોને આદર્શ રૂપે શરણુ આપનારો સદા થાવ. ॥ ૬૭૩ ॥

નેત્ર દ્વીપ રસ ક્ષોણી-૧૯૭૨ પ્રમિતે વૈક્રમે શુભે ।

વત્સરે શ્રાવણે શુક્ર-પન્ચમ્યાં મૃગુવાસરે ॥૬૭૪॥

વિદ્યાપુરીયસંધેન, પાર્થિતેન મહર્ષિણા ।

ચતુર્માસસ્થિતિં તત્ર-વિધાય સુસગ્રાથિના ॥૬૭૫॥

પ્રેમગીતા સુગીતેયં, બુદ્ધિસાગરદ્વરિણા ।

લોકત્રયી પઠિત્વેમાં, નન્દતાત્સુચિરં શ્રુતિ ॥૬૭૬॥

અર્થ—ઓગણીસસો ખેડોંતેરના વિક્રમ સંવત્ષરે શ્રાવણ માસના શુકલ પક્ષમાં પાંચમ અને મંગલવારે વિન્દાપુરના શ્રી સંઘના અત્યંત આગ્રહપૂર્વક પ્રાર્થના કરવાથી અનેક મહર્ષિ મુનિવરોની સાથે ચોમાસાની સ્થિરતા કરીને સારી રીતે સમાધિ વડે ધર્મ

પ્રેમભૂં કૃપા

૨૭૩

આન કરીને વસતા છતાં સર્વ વિજ્ઞપુરના શ્રાવક શ્રાવિકાણ્ય સંઘને ધર્મપ્રવૃત્તિ કરાવતાં આનંદ પ્રવર્તાવ્યો અને આ પ્રેમગીતા સારી રીતે ગાવા યોગ્ય ભણવા યોગ્ય શ્રીમાન જૈનાચાર્ય સર્વ યાત્રવિશારદ યોગનિષ્ઠ અધ્યાત્મજ્ઞાનદિવાકર શ્રીમાન બુદ્ધિસાગરસૂરિશ્વરે રચી તેના વડે ત્રણ જગતના ભવ્ય આત્માઓ ઘણા કાલ સુધી આ પ્રેમયોગ ભૂમેમાં-આત્મ-અભાધમાં આવીને સર્વ લોકો આનંદનો અનુભવ કરો. ॥૬૭૪-૬૭૫-૬૭૬॥

યાવદ્ભૂમ્પડલં ધત્તે, યાવચ્ચન્દ્રદિવાકરૌ ।

તાવદુલ્લાસતામેતુ, પ્રેમગીતેયમુત્કટા ॥૬૭૭॥

અર્થ—જ્યાં સુધી આ ભૂમંડલ ધારણ કરાયું છે ત્યાં સુધી ચંદ્ર અને દિવાકર પ્રકાશ કરી રહ્યા છે ત્યાં સુધી આ પ્રેમગીતા સર્વ લોકોને ઉત્કૃષ્ટ ઉદલાસ આપનારી થાવ. ॥ ૬૭૭ ॥

અધ્યાત્મરસનિર્મિત્તા, પ્રેમગીતેયમદ્ભુતા ।

પ્રેમિણાં પ્રેમતો ધેયા, યાદક્તાદક્ જનસ્ય નો ॥૬૭૮॥

અર્થ—આ પ્રેમગીતા અધ્યાત્મ રસથી ભરપુર અને અત્યંત અદ્ભુતતાવાદી છે તે પ્રેમીજનોને અવશ્ય પ્રેમથી આપવા યોગ્ય છે. પરંતુ જેવા તેવા માણસોને તો આપવા યોગ્ય નથીજ. ॥૬૭૮॥

છન્નસ્થત્વાત્પ્રમાદાદ્વા, કાર્ષ્ણિ દોષસ્ય સંગતિઃ ।

દૃશ્યતે મતિમદ્વિશ્વેત્-ક્ષન્તવ્યં કૃપયા મયિ ॥૬૭૯॥

અર્થ—આ પ્રેમગીતામાં છન્નસ્થપણને લઈને કે પ્રમાદને લઈને જે કાંઈપણ દોષનો સંભવ રહ્યો હોય તેને બુદ્ધિમાન વિદ્વાનોએ મારા ઉપર કૃપા લાવીને ક્ષમા કરવી. ॥૬૭૯॥

વિવેચન—અન્યકાર ૫. પૂ. ગુરૂદેવ બુદ્ધિસાગરસૂરિશ્વરજી મહારાજ જણાવે છે કે આ પ્રેમગીતા મેં શાસ્ત્રો અને અનુભવ બન્ને દ્વારા તૈયાર કરી છે. આમ છતાં હું છન્નસ્થ જીવ છું તેથી મતિદોષથી ભારી સ્ખલના થાય તે સ્વાભાવિક છે તેમજ પ્રમાદને લઈને પાણુ કેટલીક ભૂલો રહેવા પામી હોય તેને વિદ્વાનો ઉદાર દીલ રાખી ક્ષમા કરશે. તેની શુદ્ધિ કરશો. ॥૬૭૯॥

મજ્જલં ભગવાન્ વીરો-મજ્જલં ગૌતમપ્રભુઃ ।

નૈગમઘૈનૈયૈઃ સર્વૈ-જૈનધર્મોઽસ્તુ મજ્જલમ્ ॥૬૮૦॥

અર્થ—ભગવાન મહાવીર પરમાત્મા મંગલણ્ય છે, લગ્નિધનિધાન ગૌતમસ્વામી મહારાજ મંગલણ્ય છે, નૈગમ સંગ્રહ વિગેરે નયો પ્રમાણોથી ચુકિતચુકત જૈનધર્મ મંગલણ્ય હો. ॥૬૮૦॥

२७४

प्रेमगीत

सर्वमङ्गलमाङ्गल्यं, सर्वकल्याणकारणम् ।

प्रधानं सर्वधर्माणां, जैनं जयतु शासनम् ॥६८१॥

अर्थ—सर्व मङ्गलमां भांगलिक सर्व कल्याणनुं कारण सर्व धर्मां प्रधान शासन जैनशासन न्यवतु वर्ते ॥६८१॥

प्रशस्ति :

श्रीमच्छासनमद्भूतं, समभवच्छ्रीमन् महावीरतः ।

तस्मिन् पादप इष्टसिद्धिफलदः, श्रीमान् तपागच्छकः ॥

यः शाखाभिरतीव शान्तिजनकः ख्यातोऽस्ति विख्यातिभि-
र्यस्य स्वादुफलान्यतीव सुभगान्यास्वाद्य धर्मप्रियः ॥ १ ॥

तदीयसच्छासनमारवोढा, श्रीहीरस्वरिः क्रमतः प्रभावी ।

प्रबोधितो येन महाधिराजा, श्रीजैनधर्मार्थनिरूपणेन ॥ २ ॥

तदीयपट्टे च परंपरातो, वैराग्यसंगी मुनिनेमसागरः ।

योऽनेकजीवान्प्रतिबोध्य भव्यानाचारचंचुर्व्यचरज्जनेषु ॥ ३ ॥

तत्पट्टपूर्वाचलभानुभास्वरः, सम्यक्क्रियाज्ञानप्रचारलक्षः ।

कक्षीकृतात्मोन्नतिमुरव्यमार्गो, जीतान्तरारी रविसागरोऽभूत् ॥ ४ ॥

तत्पट्टपंकेरुहपट्टपदश्रियं, वभार भव्यां सुखसागरसुधीः ।

चारित्रचूडामणिः शुद्धभावतः, सम्यक्त्वबोधप्रथनैकतत्परः ॥ ५ ॥

तदीयपट्टाम्बरभानुमाली, परः शतग्रन्थविधानदक्षः ।

योगिप्रधानः श्रुतधर्मनिष्ठः कृतावधानः शुभतत्त्वराशौ ॥ ६ ॥

विशुद्धभावोऽजनि बुद्धिसागरः, सखीश्वरो बुद्धिनिधानमुख्यः ।

पीयूषतुल्यानि वचांसि यस्य, निपीय सन्तोषमियाय भव्यः ॥ ७ ॥

तत्पट्टलक्ष्मीं रुचिरां द्वितीयो, बुद्धयब्धिसूरीन्द्रपदान्जसेवी ।

दधाति शिष्यस्वयमृद्धिसागरः, सूरीश्वरः शास्त्रविदां वरेण्यः ॥ ८ ॥

श्री प्रेमगीतारव्ये शास्त्रे, आत्मबोधकृते मुदा ।

प्रणीता विश्वतिर्बुद्धिप्रकाशारव्या सतां मुदे ॥ ९ ॥

શુદ્ધિ પત્રક.

અશુદ્ધિ	શુદ્ધિ	પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધિ	શુદ્ધિ	પૃષ્ઠ	લીટી
સર્વભાવ વ	સર્વભાવા વ	૧	૬	ભાહ્યભોગમાં	બાહ્યભોગમાં	૫૨	૨૮
પાર્શ્વ	પાર્શ્વેડપિ	૫	૨૨	જંતરંગ	જલતરંગ	૫૩	૨૭
જ્ઞાનાદિ	અનાદિ	૫	૨૩	પરમાત્મામાં	પર આત્મામાં	૫૪	૧૧
સર્વ	સર્વ	૬	૧	રહેલા	રહેલા દોષોને	૫૫	૨૭
આ-મભાવનું	આત્મભાવનું	૬	૧૮	નિમિત્તા	નિમિત્ત-કારણો	૬૫	૧૨
સંયમ	સંયમ	૭	૧૯	એક	એક પ્રકારની	૬૫	૧૭
વિતરાગ	વીતરાગ	૭	૨૦	ભાવતા	ભાવના વંદન માટે	૭૦	૩૧
અનંદમય	આનંદમય	૧૦	૨૧	વિભાવિક	વિભાવિક	૭૧	૨૧
થાય	થાય?	૧૨	૨૭	તરતમ્ય	તારતમ્ય	૭૬	૩૧
પ્રેમ	શુદ્ધપ્રેમ	૧૪	૨૪	સુખનો	સુખનો	૭૬	૨૨
એકત્વભીવે	એકત્વભાવે	૧૫	૨૫	ધર્મનું	ધર્મનું	૮૦	૧૨
ચેતનના	ચેતનાના	૧૬	૯	આત્મસમર્પણ	આત્મસમર્પણ	૮૦	૨૩
ધર્મ	ધર્મસ્વરૂપ	૧૬	૨૩	વાસદેયતાથી	વાસદેયતાથી	૮૧	૫
શુદ્ધાત્મા	શુદ્ધાત્માદિ	૧૬	૨૯	પ્રમથી	પ્રેમથી	૮૧	૧૪
પૂર્વન	પૂર્વકાલિન	૧૮	૩૦	મૈત્રીભાવ	મૈત્રીભાવ	૮૪	૨૩
ધ્યાના	ધ્યાતા	૨૪	૬	રાગદ્વેષ	રાગદ્વેષ	૮૫	૫
આપી	પામી	૨૪	૧૬	નિર્દોષ	નિર્દોષભાસે	૮૬	૨૬
આચરમાગ્ર	આચરણમા	૨૮	૧૭	હૃદયકલમાં	નાલિકમળમાં	૮૭	૨૧
શિર્વાગાય	શિર્વાગ્રા	૨૮	૧૭	ધ્યાન	ધ્યેય	૧૦૮	૧૨
“બુબુક્ષ્ણજ્ઞ	“બુક્ષ્ણ બુક્ષ્ણ	૩૨	૨૫	અભાવ	અભેદ	૧૦૮	૧૪
આત્મ	આત્મા	૩૬	૧	પુનર્મમહાપ્રેમ્ણા	પુનર્મહાપ્રેમ્ણા	૧૧૦	૨
અકલ્પ	સંકલ્પ	૩૬	૫	પ્રત્યેક્ષ	પ્રત્યક્ષ	૧૧૦	૩૦
ભવ્યાત્માઓના	ભવ્યાત્માઓને	૪૧	૨૦	વિતરાગ	વીતરાગ	૧૧૪	૬
માટે	માટે	૪૧	૨૫	સવરોહિં	સંવરોહિં	૧૧૪	૨૦
પ્રમથી	પ્રેમથી	૪૧	૨૭	એકત્વ	એકત્વભાવે	૧૧૫	૧૭
મત	મન	૪૫	૯	સન્ય	સત્ય	૧૨૧	૬
નમી	નથી	૪૬	૨૨	પ્રાપ્તિથી	શક્તિથી	૧૨૩	૧૮
વાસના	વાસના છે	૫૨	૭	ક્ષયોપશમ	ક્ષયોપશમભાવે	૧૨૬	૧૫
શમુદ્ધિ	સમુદ્ધિ	૫૨	૨૧	મનકદાઝ	મતકદાઝ	૧૨૮	૨૦

૨૭૬

પ્રમગીતા

અશુદ્ધિ	શુદ્ધિ	પૃષ્ઠ લીંટી	અશુદ્ધિ	શુદ્ધિ	પૃષ્ઠ લીંટી
જે	જે છ ખુણાવાળું	૧૨૮ ૨૨	અત્મ	આત્મ	૧૭૧ ૨૫
એકરસિક	એકાંતરસિક	૧૨૮ ૨૩	તત્ત્વમસિ	તત્ત્વમસિ	૧૭૫ ૩૦
લ, ટ,	જ, ઝ, ડ,	૧૨૯ ૨૯	વ્યક્ત અવસ્થામાં	અવ્યક્ત અવ-	
અવશ્ય	અવશ્ય	૧૪૧ ૨૪	પ્રેમ વ્યક્ત	સ્થામાં અવ્યક્ત	
સતેમ્ના	સત્પ્રેમના	૧૪૨ ૩૮	પ્રગટે છે.	પ્રેમ પ્રગટે છે.	૧૭૬ ૬
પ્રદ્યપ્રમમે	પ્રદ્યપ્રેમને	૧૪૩ ૨૦	યવત્	યાવત્	૧૮૨ ૨૬
પીયતર્ન	પીયંતાર્ણ	૧૪૪ ૨	બાધ	બાધ	૧૮૪ ૨૦
અપેલવે	આલવે અનુભવે	૧૪૪ ૧૭	હંષ્ટ કામોમાં	હંષ્ટ કામોમાં	૧૮૫ ૧૨
વૃદ્ધિભાવ	ગૃદ્ધિભાવ	૧૪૬ ૧૧	તેનો	તેવો	૧૬૩ ૨૨
સર્પ	સર્પના ડંશ	૧૪૬ ૧૨	કરાવે	કરે અને કરાવે	૧૬૩ ૨૩
પ્રીન્દેહી	પ્રીન્દેહિદેહ	૧૪૮ ૧૭	સર્વદોષાણાં	સર્વદોષાણા	૧૯૪ ૨૪
વિવેચનુ	વિવેચન	૧૪૯ ૧૯	દુર્મોચમ્	દુર્મોચમ્	૧૯૪ ૨૯
શ્વોન્સોશ્વાસમાં	શ્વાસોશ્વાસમાં	૧૪૯ ૨૮	લાગે છે	ભોગ્ય લાગતા હતા	૧૯૬ ૧૩
સમ્યગ્જ્ઞાન	સમ્યગ્જ્ઞાન	૧૫૦ ૧૭	ચોવિસ	ચોત્રિસ	૨૦૦ ૬
નિન્દપુ	નિન્દિષુ	૧૫૧ ૧૮	અવરણરૂપ	આવરણરૂપ	૨૦૨ ૩૧
સદ્ગતે	સદ્ગતે	૧૫૨ ૧૦	ભાવમૃત	ભાવામૃત	૨૦૪ ૨૮
અદ્વૈતભાથે	અદ્વૈતભાવે	૧૫૨ ૨૯	યસ્વૈકતા	યસ્યૈકતાં	૨૦૯ ૧૫
કેવળપ્રદ્ય	કેવલપ્રદ્ય	૧૫૪ ૧૬	દીપકાવેવસ્તતઃ	જીપકાવેવસ્તુતઃ	૨૧૨ ૨૩
અને	અનેક સાયં સાદિ	૧૫૭ ૧૩	દન્તર્યામી	દન્તયામી	૨૧૪ ૨
મવેદ્દિ	મવેદ્દિ	૧૫૭ ૧૬	બોધત	બોધતઃ	૨૧૭ ૧
યાગે	યોગે	૧૬૧ ૧	અશક્તિ	આસક્તિ	૨૧૮ ૮
નાગ્	વાગ્	૧૬૧ ૩૧	મરમાત્માના	પરમાત્માના	૨૧૬ ૧૨
બોધત	બોધતઃ	૧૬૩ ૨૪	જીતવાની	અંતરંગ શત્રુને	
સર્ગનં	લગ્નં	૧૬૮ ૯	જીતવાની	જીતવાની	૨૩૧ ૧૧
મયોગતઃ	પ્રેમયોગતઃ	૧૬૮ ૧૫	જેનશાસનરૂપ	જૈનશાસનરૂપ	૨૩૮ ૨૨
રાજશ	રાજસાદિક	૧૬૯ ૭	હોમ	હોમ-ત્યાગ	૨૪૦ ૧૨
શામત	તામસ	૧૬૯ ૩૦	ચિશ્વ	વિશ્વઃ	૨૪૪ ૧૯
વિથરે	વિગેરે	૧૭૦ ૩	સત્ય	સત્ય	૨૪૫ ૬
			સુખથી	સહેલાઈથી	૨૪૫ ૩૦

પરમપૂજ્ય આચાર્યદેવ ઋદ્ધિસાગરસૂરિપ્રણીત પ્રકાશિત ગ્રંથો

યોગબિન્દુપ્રકરણ

[યુદ્ધિસાગર વિવરણ સહિત]

૫—૦—૦

સમેતિ શતસ્થાનક પ્રકરણ

[યુજરાતી વિવરણ સહિત]

૧—૦—૦

યોગાનુભવ મુખસાગર

અને

યોગવિશિક્ષા

[યુજરાતી વિવરણ સહિત]

૧—૪—૦

પ્રાપ્તિસ્થાન

- ૧ વિજાપુર યુદ્ધિસાગર જૈન જ્ઞાન મંદિર
વિજાપુર
- ૨ પેથાપુર જૈન યુદ્ધિસાગર સમાજ
સ્ટે. રાધેજી, પેથાપુર
- ૩ ધ. મફતલાલ ઝવેરચંદ
ખેતરપાળની પોળ, અમદાવાદ
- ૪ સરસ્વતી પુસ્તક ભંડાર
રતનપોળ, હાથીખાના, અમદાવાદ
- ૫ ભારતર નગીનદાસ નેમચંદ
ડોશીવાડાની પોળ, અમદાવાદ